DUNE: CASA ATREIDES

Redactor: ŞTEFAN GHIDOVEANU
Tehnoredactor: ONA FRANTZ
Coperta seriei: VLAD-MIHAI BOTTA
Ilustrația copertei: ONA FRANTZ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

HERBERT, BRIAN
Dune : Casa Atreides / Brian Herbert & Kevin J. Anderson ; trad.: Cristina Ghidoveanu, Ştefan Ghidoveanu, Silviu Genescu. - Ed. a 2-a. - Satu-Mare : Millenium Press, 2009
ISBN 978-973-88934-6-7

I. Anderson, Kevin J.
II. Ghidoveanu, Cristina (trad.)
III. Ghidoveanu, Ştefan (trad.)
IV. Genescu, Silviu (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

MILLENNIUM BOOKS

Str. G.V. Popescu Nr. 7
440021 Satu Mare,
tel. 0371-388260

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

DUNE
CASA ATREIDES

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
Cristina Ghidoveanu, Ştefan Ghidoveanu,
Silviu Genescu

MILLENNIUM BOOKS

Brian Herbert & Kevin J. Anderson
DUNE: HOUSE ATREIDES

Copyright © 1999 by Herbert Limited Partnership

Ediția princeps a acestei lucrări a fost publicată în august 1999
de Bantam Books, New York.

Pentru ediția în limba română, toate drepturile aparțin Millennium Books.
Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum,
prin orice mijloace, fără acordul scris al editorului constituie o încălcare
a Legii Dreptului de autor şi se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

Ilustrația copertei © Ona Frantz, 2006

Dedicăm această carte mentorului nostru, Frank Herbert,
o personalitate fascinantă şi complexă,
ca şi minunatul univers pe care l-a creat.

Mulțumiri

Lui Ed Kramer, pentru că a fost puntea ce ne-a adus laolaltă.

Lui Rebecca Moesta Anderson, pentru imaginația ei debordantă, pentru ideile pe care ni le-a dat şi pur şi simplu, pentru munca grea de a face acest roman cît mai bun cu putință.

Lui Jan Herbert, fiindcă ne-a îngăduit să continuăm munca la acest proiect în decursul unei călătorii întreprinse în Europa, cu ocazia aniversării căsătoriei, şi pentru multe, multe altele.

Lui Pat LoBrutto, editorul nostru de la Bantam Books, care ne-a ajutat să ne concentrăm, astfel încît această carte să nu sufere de lipsa limpezimii.

Lui Robert Gottlieb şi lui Matt Bialer de la Agenția William Morris; lui Mary Alice Kier şi Anne Cottle de la CineLit Representation, pentru încrederea şi devotamentul cu care ne-au susținut, recunoscînd potențialul acestui proiect.

Lui Irwyn Applebaum şi Nita Taublib de la Bantam Books, pentru entuziasmul cu care au sprijinit această amplă întreprindere.

Lui Penny şi lui Ron Merritt, al căror sprijin entuziast a făcut posibilă realizarea acestui proiect.

Lui Beverly Herbert, pentru ideile şi contribuțiile editoriale la cărțile din seria Dune scrise de Frank Herbert.

Lui Marie Landis-Edwards, pentru încurajări.

Celor ce alcătuiesc The Herbert Limited Partnership: David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert şi Theresa Shackelford.

Mulțumiri aparte se cuvin adresate celor de la WordFire, Inc.: Catherine Sidor, care a muncit din greu ore în şir pentru pregătirea şi revizuirea manuscrisului, şi Sarah Jones, pentru ajutorul dat în

aducerea a numeroase documente şi manuscrise vechi la o formă utilizabilă.

Şi, desigur, milioanelor de fani devotați ai universului DUNE, care au contribuit la menținerea romanului original în culmea popularității, vreme de trei decenii şi jumătate.

Mesaj transmis conglomeratului comercial galactic „Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles" (CHOAM) de către Ghilda Spațială:

Sarcina noastră specifică pe parcursul acestei misiuni neoficiale a fost aceea de a cerceta lumile nelocuite pentru a găsi o sursă de mirodenie, prețiosul melanj de care imperiul depinde în asemenea măsură. Anexăm dări de seamă privind expedițiile navigatorilor noştri, care au cercetat sute de planete. Deocamdată însă, nici una nu a fost încununată de succes. Singura sursă de melanj din universul cunoscut rămîne Arrakis, planeta deşertică. Ghilda, CHOAM-ul şi celelalte entități care depind de mirodenie vor fi nevoite să se supună în continuare monopolului Harkonnen.

Cu toate acestea, explorarea teritoriilor îndepărtate, în căutarea unor noi sisteme planetare şi noi resurse, a dat şi alte roade. Hărțile orbitale şi rapoartele detaliate anexate pe cristale riduliene vor constitui, cu siguranță, o sursă de venituri importantă pentru CHOAM.

Întrucît Ghilda şi-a îndeplinit contractul conform specificațiilor asupra cărora am convenit, solicităm CHOAM-ului depunerea sumei cuvenite drept plată la sediul oficial al Băncii Ghildei de pe Junction.

Majestății sale Imperiale, Împăratul Padişah Elrood al IX-lea, cîrmuitor al Universului Cunoscut:

Din partea credinciosului său supus, Baronul Siridar Vladimir Harkonnen, guvernator al planetei Arrakis, conducător al Casei Harkonnen şi stăpînitor al planetelor Giedi Prime, Lankiveil şi al planetelor aliate.

Sire, fie-mi îngăduit încă o dată să-mi afirm devotamentul cu care vă slujesc pe planeta deşertică Arrakis. Recunosc cu ruşine că, vreme de şapte ani de la moartea tatălui meu, incompetentul meu frate vitreg Abulurd a permis scăderea producției de mirodenie. Pierderile de echipament au crescut, în vreme ce exportul a scăzut la cote abisale. Avînd în vedere dependența de melanj a imperiului, această reducere a cantităților de mirodenie s-ar fi putut solda cu consecințe dezastruoase. Vă asigur că familia mea a acționat cu fermitate pentru remedierea nefericitei situații: Abulurd a fost eliberat din funcția de guvernator şi exilat pe planeta Lankiveil. Titlul nobiliar i-a fost retras, dar este posibil ca, în viitor, el să solicite recunoaşterea sa drept guvernator districtual.

Acum, că am preluat personal supravegherea planetei Arrakis, îngăduiți-mi să vă garantez că voi folosi toate mijloacele ce-mi stau la dispoziție — bani, devotament şi o mînă de fier — pentru ca producția de mirodenie să atingă sau să depăşească nivelurile record atinse anterior.

După cum ați poruncit cu atîta înțelepciune, mirodenia trebuie să curgă!

Melanjul e esența financiară a activităților CHOAM-ului. Fără mirodenie, Cucernicele Maici Bene Gesserit nu şi-ar putea exercita isprăvile în materie de observare şi control a evoluției umane, navigatorii Ghildei n-ar putea desluși căile sigure prin spațiu şi miliarde de cetățeni ai imperiului ar muri din pricina întreruperii bruşte a rației de drog. Orice imbecil ştie că o asemenea dependență de o singură marfă deschide calea abuzurilor. Sîntem cu toții în pericol.

CHOAM, ***Analiză economică a fluxurilor de mărfuri***

Zvelt şi musculos, baronul Vladimir Harkonnen se aplecă spre pilotul ornitopterului. Privea încordat, cu ochii negri ca tăciunele, prin hubloul de stiplaz, adulmecînd pietrişul şi nisipul atotprezente.

Soarele alb al planetei Arrakis pîrjolea nisipurile fără sfîrşit peste care zbura topterul blindat. Priveliştea dunelor încinse alergînd pe dedesubt îi ardea retina. Atît cerul, cît şi nisipurile erau golite de culoare. Nimic nu oferea vreun răgaz ochiului omenesc.

Un adevărat infern.

Baronul îşi dori să se fi aflat acum în mediul familiar, complex şi civilizat, al intens industrializatei Giedi Prime, planeta-capitală a Casei Harkonnen. Chiar şi blocat aici, ar fi găsit cu siguranță ceva mai bun de făcut la cartierul general al familiei din Carthag, distracții menite să-i satisfacă gusturile extrem de exigente.

Recoltarea mirodeniei avea însă prioritate. În orice împrejurări. Mai ales atunci cînd era vorba de o captură de amploarea celei raportate de iscoadele sale.

În cabina strîmtă a topterului, baronul se întinse cu gesturi sigure, ignorînd rafalele puternice ale curenților de aer. Aripile mecanice ale topterului băteau ritmic aerul, precum acelea ale unei viespi. Pielea neagră a pieptarului i se mula pe pectoralii care, în mod vizibil,

nu duceau lipsă de exercițiu. La cei patruzeci şi cinci de ani ai săi, baronul avea o înfățişare dură, dar era categoric arătos. Părul auriu-roşcat îi fusese tuns şi pieptănat potrivit unor indicații precise, astfel încît să-i accentueze chipul acvilin. Avea tenul fin, pomeții înalți şi bine dăltuiți. Muşchii puternici ieşeau în relief pe gît şi pe maxilar, gata să-i deformeze chipul într-o expresie încruntată sau într-un zîmbet aspru, în funcție de împrejurări.

— Mai e mult? întrebă el, privindu-l pieziş pe pilotul care vădea semnele unei abia disimulate nervozități.

— Locația e situată în inima deşertului, stăpîne. Sînt semne că ar fi unul dintre cele mai bogate zăcăminte de mirodenie descoperite vreodată.

Aeronava oscilă puternic, zguduită de curenții termali provocați de un afloriment de rocă vulcanică neagră. Pilotul înghiți în sec şi se concentră asupra comenzilor ornitopterului.

Baronul se relaxă în fotoliu, încercînd să-şi stăvilească nerăbdarea. Se bucura din cale-afară că noul zăcămînt era departe de ochii iscoditori ai imperialilor sau ai agenților CHOAM-ului, care-ar fi putut ține evidențe stînjenitoare. Nu era nevoie ca ramolitul de împărat Elrood al IX-lea să ştie chiar totul despre producția de mirodenie a Harkonnenilor de pe Arrakis. Cu ajutorul unor rapoarte cenzurate cu grijă, a unor registre contabile atent falsificate, ca să nu mai vorbim de şpăgi, baronul intenționa să dezvăluie supraveghetorilor din afară doar atît cît îi convenea lui să se afle.

Îşi şterse cu dosul palmei sudoarea de pe buza de sus, apoi ajustă climatizarea topterului pentru a spori umezeala din aer şi a coborî temperatura din cabină.

Stresat de ideea că are în grijă un pasager atît de important şi de imprevizibil, pilotul forță motoarele pentru a mări viteza. Verifică proiecția cartografică de pe consola de comandă şi scrută contururile deşertului ce se întindea în zare cît vedeai cu ochii.

Pentru că examinase el însuşi proiecțiile cartografice, baronul îşi manifestase nemulțumirea față de lipsa detaliilor. Cum se putea aştepta cineva să se orienteze în blestemata asta de lume deşertică? Cum era cu putință ca una dintre lumile vitale pentru stabilitatea economică a imperiului să fi rămas practic necartografiată? Era, iată, o nouă gafă a nevolnicului său frate vitreg, Abulurd.

Dar Abulurd fusese îndepărtat, iar conducerea era acum în mîinile baronului. *Acum, cînd Arrakisul îmi aparţine, voi avea grijă să fac ordine aici.* De îndată ce avea să se întoarcă la Carthag, avea să-şi pună oamenii la treabă pentru întocmirea unor măsurători şi hărţi noi, dacă blestemaţii de fremeni n-aveau să-i ucidă iarăşi pe exploratori şi să distrugă reperele cartografice.

De patruzeci de ani, această lume aridă devenise oarecum fieful Casei Harkonnen, o favoare politică acordată prin bunăvoinţa împăratului şi cu binecuvîntarea CHOAM-ului, puternicul conglomerat comercial. Deşi sălbatic şi deloc plăcut, Arrakis se număra printre perlele coroanei imperiale, datorită neprețuitei substanțe pe care o furniza.

Cu toate acestea, la moartea tatălui baronului, Dmitri Harkonnen, bătrînul împărat, ca urmare a cine ştie cărei deficienţe mentale, acordase frîiele puterii blegului de Abulurd, care reuşise, în nici şapte ani, să decimeze producţia de mirodenie. Profiturile scăzuseră vertiginos, iar Abulurd pierduse controlul, nereuşind să ţină piept contrabandiştilor şi sabotorilor. Dizgraţiat, neghiobul fusese azvîrlit din funcţie şi trimis, fără nici un titlu oficial, pe Lankiveil, unde nici măcar el nu putea să afecteze activităţile tradiţionale de exploatare a balenelor cu blană de acolo.

De îndată ce-i fusese încredinţată funcţia de guvernator, baronul Vladimir Harkonnen se hotărîse să schimbe lucrurile pe Arrakis. Avea să-şi pună propria lui amprentă, făcînd uitate greşelile din trecut şi hotărîrile nesăbuite ale fratelui său vitreg.

În întregul imperiu, Arrakis — o gaură a iadului pe care mulţi ar fi considerat-o o pedeapsă, nu o răsplată — era singura sursă cunoscută a melanjului de mirodenie, o substanţă mai valoroasă decît cel mai preţios dintre metale. În această lume aridă, melanjul valora mai mult decît echivalentul greutăţii sale în apă.

În lipsa mirodeniei, călătoriile spaţiale eficiente ar fi fost imposibile... iar fără călătoriile spaţiale, însuşi imperiul s-ar fi prăbuşit. Mirodenia prelungea viaţa, sporea rezistenţa la boli şi adăuga vigoare existenţei. Baronul, care se număra printre utilizatorii moderaţi ai mirodeniei, îi savura din plin efectele. Desigur, faptul că melanjul de mirodenie crea o dependenţă feroce contribuia la menţinerea unor preţuri extrem de ridicate...

Topterul blindat survola acum un lanț muntos pîrjolit, care arăta ca o falcă spartă, plină de dinți cariați. În depărtare, baronul desluşi un nor de praf întinzîndu-se pe cer ca o nicovală.

— E praful stîrnit de operațiunile de recoltare, stăpîne.

Ca nişte vulturi porniți în căutarea prăzii, topterele de atac crescură din punctele negre de la orizont şi începură să le dea ocol, amenințătoare. Sistemul de comunicații emise un semnal sonor, iar pilotul se grăbi să transmită semnalul de identificare. Apărătorii plătiți — mercenari avînd ordinul de a ține la distanță observatorii nedoriți — se rotiră îndepărtîndu-se şi luară pe cer poziții de protecție.

Cîtă vreme Casa Harkonnen reuşea să păstreze iluzia progresului şi a profitului, nu era nevoie ca Ghilda Spațială să cunoască amănunte privind fiecare filon descoperit. Acelaşi lucru era valabil şi pentru CHOAM, şi pentru împărat. Baronul va păstra o parte din mirodenie pentru sine, adăugînd-o rezervelor sale imense.

După atîția ani de bîjbîială din partea lui Abulurd, dacă baronul obținea chiar şi *jumătate* din ceea ce era posibil, CHOAM-ul şi imperiul aveau să observe o uriaşă îmbunătățire. Dacă aceştia erau mulțumiți, nu aveau să observe veniturile sale suplimentare substanțiale, nu vor suspecta niciodată depozitele sale secrete de mirodenie. Era o stratagemă care ar fi putut deveni foarte periculoasă, o dată descoperită... însă baronul avea ac de cojocul eventualilor curioşi.

Pe măsură ce se apropiau de norul de praf, baronul scoase binoclul şi focalizează oleobiectivul. Puterea acestuia îi îngăduia să observe fabrica de mirodenie la lucru. Cu picioarele sale gigantice şi capacitatea enormă de depozitare, monstrul mecanic era extrem de costisitor — şi valora fiecare solar cheltuit pentru întreținerea sa. Brațele excavatoare răscoleau pulbere de culoarea scorțişoarei, nisip cenuşiu şi aşchii de cremene, scormonind suprafața deşertului pentru a cerne melanj aromat.

În jurul fabricii, unități mobile brăzdau deşertul deschis, cufundînd sonde sub suprafață, colectînd mostre, trasînd o hartă a extinderii filonului de mirodenie din nisip. Deasupra, maşinării grele purtate de ornitoptere-gigant dădeau tîrcoale exploatării, aşteptînd. Pe margine, aparatele de supraveghere străbăteau nisipurile, în căutarea cutelor prevestitoare ale semnelor de vierme. Un singur

vierme-gigant de nisip de pe Arrakis putea înghiți cu totul întreaga exploatare.

— Stăpîne, şeful echipei de lucrători vrea să vă vorbească, rosti pilotul, întinzîndu-i comunicatorul.

— Sînt baronul.

Apoi, acoperindu-şi o ureche pentru a-l auzi mai bine pe interlocutor, adăugă:

— Vreau ultimele date. Cît ați găsit pînă acum?

Şeful de echipă, aflat undeva dedesubt, la nivelul nisipurilor, răspunse morocănos, enervant de indiferent față de importanța celui cu care vorbea.

— De zece ani lucrez în echipele de recoltare a mirodeniei, iar filonul ăsta-i mai bogat decît orice mi-a fost dat să văd vreodată. Problema e că-i îngropat adînc. De regulă, ştiți, mirodenia e la suprafață, descoperită de intemperii. De data asta, filonul e extrem de concentrat, dar...

Baronul aşteptă doar o clipă.

— Da, ce-i?

— Se petrece ceva ciudat aici, domnule. Adică... o reacție chimică. Am detectat o scurgere de dioxid de carbon, un soi de bulă de gaz. Combina sapă prin straturile superficiale de nisip ca să ajungă la mirodenie, dar sînt şi vapori de apă.

— Vapori de apă!

Aşa ceva nu se mai pomenise pe Arrakis, unde umiditatea din aer era aproape inexistentă, chiar şi în zilele cele mai bune.

— S-ar putea să fi dat peste un strat acvifer străvechi, domnule. Îngropat, poate, sub o lespede de stîncă...

Baronul nu şi-ar fi imaginat niciodată că ar fi putut găsi apă curgătoare în subsolul Arrakisului. Se gîndi imediat la posibilitatea exploatării unei surse de apă, prin vînzarea acesteia către populație. Lucru ce avea să-i supere cu siguranță pe negustorii de apă, care deveniseră oricum prea plini de propria lor importanță.

Vocea de bas a baronului tună:

— Crezi că apa contaminează în vreun fel mirodenia?

— N-aş putea să vă spun, domnule, răspunse şeful de echipă. Mirodenia e ciudată, asta-i sigur, dar n-am mai văzut un filon ca ăsta. Nu pare... tocmai în regulă.

Baronul se uită spre pilotul topterului:

— Contactează-i pe pîndari. Vezi dacă au descoperit vreun semn de vierme.

— Nici un semn, stăpîne, anunță pilotul, ascultînd rapoartele pîndarilor. Baronul observă broboane de sudoare pe fruntea pilotului.

— De cît timp e aici combina?

— De aproape două ore standard, domnule.

Venise rîndul baronului să se încrunte. Cu siguranță, un vierme ar fi trebuit să-şi facă apariția pînă acum...

Fără să vrea, pilotul uitase deschis comunicatorul. De la sol, vocea morocănoasă a şefului de echipă confirmă în difuzor:

— Niciodată n-am avut atîta timp la dispoziție. Viermii vin întotdeauna peste noi. Întotdeauna. Vă spun, se întîmplă ceva acolo, dedesubt. Nivelul de gaze creşte întruna. Se simte mirosul în aer.

Trăgînd adînc în piept aerul reciclat din cabină, baronul detectă mirosul de scorțişoară al melanjului brut recoltat din deşert. Ornitopterul urma o traiectorie circulară, păstrînd o distanță de cîteva sute de metri față de combina principală.

— Am detectat vibrații în adîncuri, un soi de rezonanță. Nu-mi place ce se întîmplă, domnule.

— Nu eşti plătit ca să-ți placă, replică sec baronul. Crezi că e un vierme de adîncime?

— Nu cred, domnule.

Baronul cercetă estimările transmise de combină. Cantitatea adunată îl ameți de-a dreptul.

— Excavația asta a produs în două ore cît toate celelalte la un loc într-o lună întreagă.

Începu să bată darabana cu degetele pe coapsa stîngă.

— Cu toate acestea, domnule, aş sugera să ne pregătim de plecare şi să abandonăm locul. Am putea pierde...

— Categoric nu, căpitane! spuse baronul. Nu-i nici urmă de vierme şi ați strîns pînă acum o încărcătură aproape întreagă. Putem chema un transportor să-ți aducă o combină goală, dacă ai nevoie. N-am de gînd să abandonez o avere în mirodenie pe baza unor simple bănuieli, doar pentru că devii tu nervos... pentru că ai un *sentiment* de nelinişte. E ridicol!

Cînd şeful de echipă încercă să-şi argumenteze punctul de vedere, baronul i-o reteză:

— Căpitane, dacă eşti cumva un laş care tresare la prima adiere de vînt, ți-ai greşit meseria şi nu te afli în slujba Casei potrivite! Dați-i înainte!

Baronul închise comunicatorul şi îşi notă în gînd să-l înlocuiască pe omul ăsta cît mai curînd cu putință.

Transportoarele pluteau pe deasupra, gata să ridice combina şi echipa de lucru de îndată ce apărea un vierme. Dar de ce întîrziau oare viermii? Întotdeauna protejau mirodenia.

Mirodenie. Baronul îi simți gustul pe limbă şi-şi linse buzele.

Învăluită în superstiții, substanța rămăsese o necunoscută, o variantă modernă a cornului de inorog. Arrakis era destul de inospitalieră pentru ca nimeni să nu fi descifrat încă misterul originii melanjului. În întregul imperiu, nici un explorator sau prospector nu găsise melanj pe nici o altă planetă şi nici nu reuşise nimeni să sintetizeze un substitut, în ciuda secolelor de încercări. Atîta vreme cît Casa Harkonnen deținea guvernarea pe Arrakis şi, în consecință, controlul asupra întregii producții de mirodenie, baronul nu dorea cîtuşi de puțin să se realizeze un înlocuitor sau să fie găsită o altă sursă.

Echipele de experți ai deşertului localizau mirodenia, iar imperiul o folosea — dincolo de asta, detaliile erau lipsite de importanță. Cei care lucrau cu mirodenia erau în permanență expuşi riscurilor; exista întotdeauna pericolul ca un vierme să atace prea devreme, ca un transportor să se defecteze, ca o combină să nu fie ridicată la timp. Furtunile de nisip se iscau uneori cu o repeziciune imprevizibilă. Rata pierderilor de vieți şi echipament ale Casei Harkonnen ar fi putut părea înfricoşătoare... dacă valoarea mirodeniei n-ar fi compensat din plin prețul plătit, în sînge sau în bani.

În timp ce ornitopterul dădea ocol huruind, într-un ritm constant, baronul contemplă spectacolul industrial care se desfăşura sub ochii săi. Soarele pîrjolea carcasa prăfuită a combinei. Pîndarii continuau să colinde aerul, iar vehiculele de teren goneau pe dedesubt, luînd mostre.

Încă nici o urmă de viermi. Fiecare clipă sporea cantitatea de mirodenie recoltată. Lucrătorii aveau să fie răsplătiți cu prime — cu

excepția şefului de echipă — iar Casa Harkonnen se va îmbogăți şi mai mult. Registrele puteau fi aranjate mai tîrziu.

Baronul se întoarse către pilot.

— Anunță cea mai apropiată bază. Să trimită încă un transportor şi o combină. Filonul ăsta pare inepuizabil.

Apoi, coborînd glasul, adăugă:

— Dacă n-a apărut încă nici un vierme, s-ar putea să mai fie timp pentru...

Şeful de echipă chemă din nou, transmițînd pe o frecvență universală, după ce baronul îşi închisese propriul receptor.

— Domnule, senzorii indică o creştere a temperaturii în adînc — o schimbare dramatică! Se întîmplă ceva acolo, o reacție chimică. Iar una dintre echipele de la sol a dat peste un cuib plin de păstrăvi de nisip.

Baronul mormăi, furios pe omul care transmitea pe un canal necodat. Dacă spionii CHOAM-ului ascultau? În plus, cui îi păsa de păstrăvii de nisip? Creaturile gelatinoase din adîncul nisipurilor erau la fel de nesemnificative precum muştele care bîzîie în jurul unui cadavru de mult descompus.

Îşi jură că nevolnicul şef avea să capete mai mult decît eliminarea din echipă şi tăierea de la primă. *Ticălosul ăsta laş fusese probabil ales de Abulurd*.

Baronul observă siluetele mărunte ale vehiculelor de teren alergînd prin nisip, ca nişte furnici înnebunite de vapori de acid. Se grăbeau către combină. Un om sări din vehiculul lui plin de praf şi se cățără spre trapa deschisă a masivei maşinării.

— Ce fac acolo? Îşi abandonează posturile? Coboară, să vedem ce se întîmplă!

Pilotul înclină ornitopterul şi coborî, asemeni unui gîndac amenințător, înspre nisipuri. Dedesubt, oamenii se feriră, tuşind şi scuipînd în timp ce încercau să-şi tragă filtrele pe față. Doi se împiedicară în nisipul alunecos. Alții alergau cît îi țineau picioarele spre combină.

— Aduceți transportorul! Aduceți transportorul! strigă cineva.

Pîndarii raportară imediat:

— Nu sînt semne de vierme.

— Încă nimic.

— De-aici, totul e liber, adăugă al treilea.

— De ce vor să fie evacuați? întrebă baronul, ca şi cum pilotul ar fi ştiut.

— Se întîmplă ceva! strigă şeful de echipă în difuzor. Unde-i transportorul? Avem nevoie de el imediat!

Pământul se cutremură. Patru muncitori se clătinară şi se prăbuşiră în nisip înainte de a fi reuşit să ajungă la rampa combinei.

— Priviți, stăpîne!

Pilotul arătă în jos, cu glasul plin de groază. Baronul îşi mută privirea de la fricoşii de muncitori şi văzu nisipul tremurînd peste tot în jurul exploatării, vibrînd ca membrana unei tobe.

Combina de mirodenie se răsturnă, alunecă pe o parte. O falie se deschise în nisip, şi întreg locul începu să se umfle, ridicîndu-se în aer ca o bulă de gaz într-un vulcan noroios de pe Salusa.

— Scoate-ne de-aici! strigă baronul. Pilotul rămase încremenit pentru o fracțiune de secundă, iar baronul îşi repezi mîna stîngă cu viteza unui bici, izbindu-l cu putere în obraz.

— Mişcă-te!

Pilotul apucă comenzile topterului şi le trase, înălțînd brusc topterul. Aripile articulate se zbăteau cu furie.

Dedesubt, umflătura care deforma suprafața deşertului atinse apogeul — apoi explodă, azvîrlind combina, echipele mobile şi tot ce se mai afla la sol. O erupție uriaşă de nisip izbucni spre cer, purtînd cioburi de piatră şi mirodenie portocalie volatilă. Fabrica-mamut fu sfărîmată în bucăți, care se împrăştiară ca nişte zdrențe într-o furtună Coriolis.

— Ce naiba s-a întîmplat acolo?

Ochii întunecați ai baronului se căscaseră neîncrezători la vederea amplorii dezastrului. Atîta mirodenie prețioasă, înghițită într-o secundă! Tot echipamentul distrus! Pierderea de vieți omeneşti conta mai puțin, în afara costurilor irosite cu pregătirea echipei.

— Țineți-vă bine, stăpîne! strigă pilotul, încleştîndu-şi mîinile pe comenzile topterului.

Suflul exploziei îi izbi cu forța unui baros. Ornitopterul blindat se dădu peste cap în aer, iar aripile bătură în gol. Motoarele gemură, încercînd să mențină echilibrul. Fire de nisip izbiră cu viteză mare hublourile de plaz. Înecate de praf, motoarele tuşiră rău-prevestitor.

Aeronava începu să piardă altitudine, coborînd către suprafaţa în fierbere a deşertului.

Pilotul urlă ceva de neînţeles. Cu mîinile încleştate pe centura de siguranţă, baronul vedea solul apropiindu-se ca talpa unei cizme venind să-i strivească.

Ca şef al Casei Hakonnen, fusese convins că avea să moară de mîna unui asasin trădător... dar să cadă pradă unei catastrofe naturale imprevizibile — i se părea de-a dreptul hilar.

În cădere, văzu nisipul despicîndu-se ca o rană purulentă. Praful şi mirodenia brută erau supte spre adîncuri, răscolite de curenţii de convecţie şi de reacţiile chimice. Filonul bogat de melanj care existase aici pînă în urmă cu cîteva clipe se preschimbase într-o gură flămîndă, gata să-i înghită.

Însă pilotul, care păruse cam distrat şi nevolnic în timpul zborului, arătă brusc concentrare şi hotărîre. Degetele îi alergau între comenzi, încercînd să se folosească de curenţi, trecînd de pe un motor pe celălalt pentru a elimina praful din supapele de alimentare.

În sfîrşit, ornitopterul reveni la orizontală, stabilizîndu-se, şi porni să zboare la înălţime redusă peste cîmpia de dune. Pilotul nu-şi putu stăpîni un oftat sonor, de uşurare.

În deschizătura formată în straturile de nisip, baronul distinse acum forme translucide, lucioase, care colcăiau ca viermii dintr-un hoit: păstrăvi de nisip, gonind spre locul exploziei. În curînd aveau să sosească şi viermii gigantici. Era imposibil ca monştrii să reziste tentaţiei.

Oricît ar fi încercat, baronul nu putea înţelege mirodenia. Nici în ruptul capului!

Topterul urcă, ducîndu-i spre pîndari şi transportoare, care fuseseră luate prin surprindere. Nu reuşiseră să recupereze înainte de explozie fabrica şi preţioasa sa încărcătură, iar baronul nu putea să dea vina pe nimeni — el însuşi le dăduse ordin să păstreze distanţa.

— Mi-ai salvat viaţa, pilotule. Cum te cheamă?

— Kryubi, domnule.

— Ei bine, Kryubi... ai mai văzut vreodată aşa ceva? Ce s-a întîmplat de fapt? Ce a provocat explozia?

Pilotul inspiră adînc.

— I-am auzit pe fremeni vorbind despre ceva numit... *erupție de mirodenie*.

Chipul pilotului părea împietrit, de parcă groaza îl preschimbase în ceva mult mai puternic.

— Se spune că asemenea erupții se petrec numai în adîncul deşertului, unde prea puțini le pot vedea.

— Cui îi pasă ce spun fremenii? strîmbă din nas baronul, gîndin-du-se la băştinaşii jegoşi care hoinăreau în marele deşert. Toată lumea a auzit de erupțiile de mirodenie, dar nimeni n-a văzut vreodată una. Superstiții tîmpite!

— Da, dar superstițiile au de obicei un miez de adevăr. Fremenii văd multe în deşert...

Baronul admira sinceritatea interlocutorului său, în condițiile în care Kryubi îi cunoştea, cu siguranță, temperamentul impulsiv şi răzbunător. Poate că ar fi fost o idee inspirată să-l avanseze...

— Ei spun că erupțiile de mirodenie sînt o reacție chimică explozivă, urmă Kryubi, provocată probabil de acumularea unor mari cantități de pre-mirodenie sub stratul de nisip.

Baronul cîntări în minte cele aflate; nu putea să conteste ceea ce văzuse cu propriii ochi. Într-o bună zi, poate că cineva avea să înțeleagă adevărata natură a melanjului şi să evite dezastrele de acest fel. Deocamdată însă, cum rezervele de mirodenie păreau să fie inepuizabile pentru cei dispuşi să-şi dea osteneala, nimeni nu-şi bătuse capul cu o analiză detaliată. La ce bun să piardă vremea cu teste, cînd în deşert bogăția aştepta doar să fie adunată? Baronul deținea monopolul exploatării planetei Arrakis — dar acest monopol se baza pe ignoranță.

Scrîşni din dinți, conştient că, de îndată ce vor fi revenit la Carthag, avea să fie obligat să se descarce, să-şi elibereze tensiunea înăbuşită cu ajutorul „amuzamentelor", poate mai violent decît intenționase inițial. De astă dată, va trebui să caute un candidat mai special — nu unul dintre amanții săi obişnuiți, ci o persoană care, ulterior, n-avea să-i mai fie de nici un folos. În felul ăsta, nu trebuia să-şi înfrîneze instinctele.

Privind în jos, se gîndi: *Nu va mai fi nevoie să ascund de împărat locul ăsta*. Îl vor înregistra, îl vor trece pe lista descoperirilor şi vor atesta distrugerea echipamentului şi a echipei. Nu mai era nevoie

de falsificarea rapoartelor. Bătrînul Elrood va fi nemulțumit, iar Casa Harkonnen va trebui să suporte pierderile financiare.

În timp ce pilotul dădea un ocol, supraviețuitorii din echipa de exploatare evaluară pagubele de la sol şi raportară pierderile de oameni, echipamente şi mirodenie. Baronul simți furia fierbîndu-i în vine.

Blestemat fie Arrakisul! gîndi. *Blestemată fie mirodenia şi blestemată fie-ne dependența de ea!*

Noi sîntem generaliști. Nu se pot trage linii clare de demarcație între problemele la scară planetară. Planetologia e o știință asemănătoare cu un mozaic.

PARDOT KYNES, Tratat privind refacerea mediului pe Salusa Secundus după holocaust

Pe planeta imperială Kaitain, clădirile imense atingeau cerul. Sculpturi magnifice şi arteziene opulente mărgineau bulevardul pavat cu cristal, alcătuind o privelişte de vis. Cineva putea sta ore întregi doar ca să se uite.

Pardot Kynes nu apucă decît în treacăt să admire spectacolul urban, în timp ce garda regală îl conducea spre palat. Soldații n-aveau timp pentru curiozitatea unui simplu planetolog, iar minunățiile oraşului păreau a-i lăsa indiferenți. Misiunea lor era să-l escorteze pînă în uriaşa sală boltită a tronului, fără pic de întîrziere. Împăratul Universului Cunoscut nu putea fi lăsat să aştepte de dragul curiozității turistice.

Membrii escortei lui Kynes purtau uniforme gri cu negru, impecabil de curate, ornate cu trese şi medalii. Fiecare nasture şi fiecare podoabă era lustruit cu grijă, fiecare panglică fusese pliată şi călcată. Cincisprezece sardaukari din suita atent selecționată a împăratului îl înconjurau ca o armată.

Cu toate acestea, splendoarea lumii-capitală îl copleşise pe Kynes. Se întoarse spre soldatul aflat cel mai aproape de el şi-i spuse:

— De regulă, îmi petrec timpul răscolind prin țărînă sau bălăcindu-mă prin mlaştinile vreunei planete unde nimeni n-ar vrea să calce vreodată...

Nu mai văzuse niciodată (şi nici măcar nu-şi imaginase) ceva asemănător, în locurile sălbatice şi depărtate de civilizație pe care le studiase.

Soldatul nu catadicsi să-i răspundă provincialului înalt şi zvelt. Sardaukarii erau antrenați pentru a deveni maşini ucigaşe, iar nu parteneri de conversație.

— M-au spălat şi m-au frecat, de-am pierdut vreo trei straturi de piele, apoi m-au îmbrăcat ca pe-un nobil.

Kynes pipăi stofa fină a vestonului albăstriu-închis şi adulmecă mirosul săpunului pe pielea sa aspră. Avea fruntea înaltă, iar părul nu prea des, de culoarea nisipului, era pieptănat drept, spre spate.

Escorta îl conduse cu paşi repezi pe un şir parcă nesfîrşit de trepte din piatră lustruită. Balustradele erau decorate cu filigran de aur şi pietre semipreționase care luceau discret.

Kynes se adresă soldatului din stînga sa:

— Mă aflu pentru întîia oară pe Kaitain. Pun pariu că, lucrînd tot timpul aici, voi nici măcar nu mai observați priveliştea asta minunată.

Îşi însoți spusele cu un zîmbet discret, însă nici de data asta nu avu parte de vreun răspuns.

Kynes era un expert recunoscut în ecologie, geologie şi meteorologie, cu specializări suplimentare în botanică şi microbiologie. Pasionat, îi plăcea să desluşească misterele unor lumi întregi. Oamenii însă — ca aceşti soldați, de pildă — rămîneau, de cele mai multe ori, o enigmă pentru el.

— Kaitain e cu mult mai... confortabilă decît Salusa Secundus, urmă el. Am crescut acolo, ştii. Am fost şi pe Bela Tegeuse, şi e aproape la fel de rău, mereu întuneric şi pustiu, cu cei doi sori pitici...

Într-un tîrziu, Kynes întoarse capul şi se mulțumi să murmure, mai mult pentru sine:

— Împăratul Padişah m-a chemat din celălalt capăt al Galaxiei. Tare-aş vrea să aflu de ce!

Nici unul dintre însoțitorii săi nu se osteni să-i dea vreo explicație.

Escorta trecu pe sub o arcadă largă din rocă vulcanică roşiatică, purtînd semnele vădite ale unei vechimi extreme. Kynes ridică privirea şi ochiul său exersat de geolog recunoscu de îndată roca masivă, rară: o străveche arcadă din lumea devastată pe nume Salusa Secundus.

Se întrebă la ce bun ar fi păstrat cineva o asemenea relicvă de pe austera planetă unde Kynes îşi petrecuse atîția ani, o lume-puşcărie cu un ecosistem distrus. Îşi aminti însă imediat, simțindu-se ca un prost pentru că uitase acest lucru, faptul că Salusa fusese odinioară capitala imperiului, în urmă cu milenii... înainte ca dezastrul să fi schimbat totul. Fără îndoială, Casa Corrino adusese aici arcada păstrată intactă ca amintire a trecutului său glorios. Ori poate că era un soi de trofeu, menit să arate puterea familiei imperiale de a învinge chiar şi adversari capabili să distrugă planete întregi?

În clipa în care escorta de sardaukari păşi pe sub arcada de lavă, pătrunzînd în splendidul palat, se auzi o fanfară de alămuri pe care Kynes nu reuşi să le identifice. Nici măcar în copilărie nu se simțise atras de muzică sau de celelalte arte. La ce i-ar fi folosit, cînd erau atîtea de învățat despre ştiințele naturii?

Înainte de a pătrunde el însuşi sub acoperişul încrustat cu giuvaere al imensei clădiri, Kynes ridică privirea pentru a scruta, încă o dată, cerul senin, de un albastru perfect.

În timpul călătoriei spre Kaitain, într-unul dintre compartimentele de protocol ale unei nave a Ghildei, Kynes încercase să afle tot ce putea despre planeta-capitală. Pînă acum, nu-şi aplicase niciodată talentul de a înțelege tainele unei planete la o lume civilizată. Kaitain fusese minunat planificată şi amenajată, cu bulevarde mărginite de copaci, arhitectură splendidă, grădini bine irigate, straturi de flori... şi multe, multe altele.

Potrivit rapoartelor imperiale oficiale, pe Kaitain era mereu cald, o climă mereu temperată. Furtunile erau necunoscute. Nici un nor nu păta cerul albastru. Inițial, crezuse că aceste informații erau doar propagandă turistică, dar cînd naveta împodobită a Ghildei coborîse spre suprafață, observase flotila de sateliți meteorologici, dotați cu tehnologie de modificare a climei care — prin forță brută — transforma Kaitain într-un loc paşnic şi senin.

Desigur, era posibil ca inginerii meteorologi să constrîngă clima să fie aşa cum cineva, cu nesăbuinţă, hotărîse că era optim. O făceau însă pe propriul risc, creînd un mediu care ducea, în cele din urmă, la boli ale minţii, trupului şi spiritului. Familia imperială n-ar fi putut înţelege asemenea argumente. Ei continuau să se relaxeze sub cerul însorit, să se plimbe la umbra arborilor irigaţi din plin, ignorînd catastrofa ecologică care, cu siguranţă, stătea gata să se dezlănţuie, chiar sub ochii lor. Ar fi fost o adevărată provocare să rămînă pe această planetă să studieze efectele — dar Kynes se îndoia că acesta era motivul pentru care împăratul Elrood al IX-lea îl convocase aici...

Soldaţii din escortă îl călăuziră în adîncurile palatului plin de ecouri, trecînd pe lîngă statui şi picturi clasice. Uriaşa sală de audienţe a împăratului ar fi putut sluji drept arenă pentru luptele de gladiatori din vechime. Pardoseala ei se întindea ca o cîmpie lustruită, multicoloră, de pătrate de piatră — fiecare de pe o altă planetă a imperiului. Pe măsură ce imperiul se extindea, se adăugau alcovuri şi aripi noi.

Funcţionarii de la curte roiau de colo- colo, în haine care-ţi luau ochii şi cu penaje sclipitoare, etalînd ţesături cu fire de metale preţioase. Ducînd tot felul de documente, se ocupau de afaceri inexplicabile, se grăbeau la întîlniri, şoptind între ei de parcă nimeni altcineva nu înţelegea adevăratele lor îndeletniciri.

În această lume a politicienilor, Kynes se simţea străin; i-ar fi preferat oricînd sălbăticia. Deşi splendorile din jur îl fascinau, ducea dorul singurătăţii, al peisajelor neexplorate, al misterelor faunei şi florei stranii. Locul ăsta aglomerat avea să-i dea o migrenă peste nu prea multă vreme.

Sardaukarii îl conduseră de-a lungul unei promenade luminate de candelabre prismatice, cu paşi apăsaţi, ritmaţi, sunînd ca răpăitul unor arme de foc. Paşii şovăitori ai lui Kynes ofereau singura disonanţă.

În faţa sa, pe un piedestal din cristal verde-albăstriu, se afla Tronul Leului de Aur, sculptat dintr-un bloc masiv şi translucid de cuarţ de Hagal. Iar pe tron era cocoţat bătrînul însuşi — Elrood Corrino al IX-lea, cîrmuitor imperial al Universului Cunoscut.

Kynes îl măsură din priviri. Împăratul era înspăimîntător de slab, vîrsta înaintată îl transformase într-un schelet viu, cu un cap mare pe gîtul subțire. Înconjurat de un asemenea lux incredibil şi de bogății uluitoare, vîrstnicul împărat părea oarecum nesemnificativ. Ar fi fost însă de-ajuns un pocnet al degetelor sale cu încheieturi groase, pentru ca planete întregi să fie condamnate la anihilare, laolaltă cu miliardele lor de locuitori. Elrood ocupa Tronul Leului de Aur de aproape un veac şi jumătate. Cîte planete număra oare imperiul? Peste cîți alți oameni domnea acest om? Kynes se întrebă cum putea cineva să calculeze atîta informație.

În timp ce era condus la baza piedestalului, Kynes îi zîmbi nesigur împăratului, apoi înghiți în sec, îşi plecă privirea şi se înclină adînc. Nimeni nu se ostenise să-l instruiască în privința protocolului care trebuia respectat, iar el nu era obişnuit cu manierele şi convenienţele sociale. În nări îi ajunse o vagă aromă de scorțişoară, caracteristică melanjului de la o halbă de bere de mirodenie pe care împăratul o ținea pe o măsuță lîngă tron.

Un paj făcu un pas înainte, se înclină scurt în direcția comandantului escortei de sardaukari, apoi se întoarse către împărat şi anunță, cu glas tunător, în galach, limba oficială a imperiului:

— Planetologul Pardot Kynes!

Kynes înălță umerii, încercînd să stea drept. Se întrebă la ce slujea această introducere gălăgioasă, de rău augur, cînd împăratul ştia cu siguranță cine era cel din fața sa — altfel de ce l-ar mai fi chemat? Se întrebă, de asemenea, dacă era cazul să salute, dar se hotărî, în ultimul moment, să aştepte, lăsîndu-i pe cei de la Curte să hotărască mersul evenimentelor.

— Kynes, i se adresă bătrînul împărat cu o voce răguşită ce purta amprenta prea multor ani de porunci răstite. Ne-ai fost recomandat cu multă căldură. Consilierii noştri au studiat mai mulți candidați, iar tu ai fost cel ales. Ce părere ai despre asta?

Împăratul se aplecă înainte, ridicînd din sprîncene, iar pielea frunții i se încreți adînc, pînă în creştetul capului.

Kynes mormăi şovăitor ceva despre onoarea care i se făcuse prin această alegere. Apoi îşi drese glasul şi rosti întrebarea care îl frămînta:

— Dar, Maiestate, *pentru ce* am fost ales?

Elrood chicoti şi îşi reluă poziția relaxată.

— E o adevărată plăcere să întîlneşti un om mai preocupat de satisfacerea propriei curiozităţi decît de rostirea de vorbe frumoase sau de codoşlîcul pe lîngă lipitorile şi bufonii ăştia!

Cînd zîmbea, faţa lui Elrood se întindea, estompînd întrucîtva ridurile. Tenul său avea o nuanţă cenuşie, pergamentoasă.

— Raportul spune că ai crescut pe Salusa Secundus şi ai scris lucrări complexe şi definitorii despre ecologia acestei planete.

— Da, sire, ăăă... Maiestatea Voastră. Părinţii mei erau funcţionari şi au fost repartizaţi să lucreze la închisoarea imperială de acolo. Eram doar un copil pe-atunci şi i-am însoţit...

În realitate, Kynes auzise zvonuri cum că ori mama, ori tatăl său căzuseră în dizgraţia lui Elrood şi că, drept pedeapsă, fuseseră transferaţi pe planeta-închisoare. Pentru tînărul Pardot Kynes însă, pustietatea de pe Salusa Secundus fusese de-a dreptul fascinantă. După ce încheia cursurile cu profesorii, îşi petrecea majoritatea timpului în sălbăticia pîrjolită, făcîndu-şi însemnări, studiind buruienile, insectele şi puţinele animale îndeajuns de rezistente ca să fi supravieţuit holocaustului atomic din vechime.

— Mda, înţeleg, urmă Elrood. Ulterior, părinţii tăi au fost transferaţi în altă parte.

— Da, sire, pe Harmonthep, încuviinţă Kynes.

Împăratul continuă, deloc interesat de precizarea planetologului.

— Mai tîrziu, ai revenit pe Salusa din proprie voinţă, nu-i aşa?

— Ei bine, ăăă... mai aveam multe de învăţat despre Salusa, răspunse Kynes, ridicînd din umeri stînjenit.

Kynes petrecuse ani întregi de unul singur în pustietate, încercînd să descifreze misterele climei şi ale ecosistemului. Odată, fusese chiar urmărit de tigri Laza şi supravieţuise. Mai tîrziu, publicase un amplu tratat ce descria anii petrecuţi pe Salusa Secundus, deschizînd astfel căi noi pentru înţelegerea a ceea ce devenise superba planetă-capitală a imperiului de odinioară, acum abandonată.

— Dezolarea sălbatică a acelor locuri mi-a stimulat interesul pentru ecologie. E cu mult mai interesant să studiezi o lume... distrusă. E greu să afli ceva interesant într-o lume prea civilizată.

Auzind comentariul vizitatorului său, Elrood izbucni în rîs şi-şi roti privirea, aşa că şi alţi curteni chicotiră, la rîndul lor.

— Cum ar fi Kaitain, de pildă?

— Sînt sigur că se găsesc multe lucruri interesante şi aici, sire, se grăbi să-i răspundă Kynes, sperînd că nu comisese o impolitețe de neiertat.

— Bun răspuns! tună Elrood. Consilierii mei au ales omul potrivit, Pardot Kynes!

Neştiind cum să reacționeze şi ce s-ar fi cuvenit să spună, planetologul se înclină stîngaci.

După anii petrecuți pe Salusa Secundus, se îndreptase spre ținuturile mlăştinoase ale întunecatei Bela Tegeuse, apoi spre alte planete care-i stîrniseră interesul. Putea trăi din ceea ce-i ofereau resursele locului aproape oriunde. Nevoile sale erau puține. Pentru el, era mai important să poată culege date ştiințifice, să cotrobăie şi să descopere secretele proceselor încă neexplicate din mediul natural.

De astă dată, îi fusese stîrnită curiozitatea. Ce, oare, atrăsese atenția împăratului însuşi?

— Fie-mi îngăduit să vă întreb din nou, Maiestate... care vă sînt intențiile în privința mea? Desigur, voi fi fericit să vă slujesc aşa cum vă va fi dorința, se grăbi el să adauge.

— Tu, Kynes, eşti considerat un adevărat cititor de lumi, un om capabil să analizeze ecosisteme complexe, pentru a le struni în folosul imperiului. Te-am ales pentru a merge pe planeta-deşert Arrakis ca să-ți exerciți magia acolo!

— Pe Arrakis! exclamă Kynes, nereuşind să-şi stăpînească uimirea — şi, da, *plăcerea* — stîrnite de o asemenea perspectivă. Din cîte ştiu, fremenii nomazi băştinaşi o numesc Dune.

— Oricare i-ar fi numele, planeta aceea e una dintre cele mai neplăcute şi totuşi, cele mai importante lumi din imperiu, replică Elrood, uşor iritat. După cum desigur ştii, Arrakis e singura sursă de melanj de mirodenie.

Kynes încuviință.

— M-am întrebat dintotdeauna de ce nu s-a descoperit niciodată mirodenie pe alte planete. Şi de ce nimeni n-a înțeles cum se formează melanjul şi filoanele de mirodenie?

— *Tu* vei face asta pentru noi, replică apăsat împăratul. Era şi timpul, aş spune...

Kynes îşi dădu seama dintr-o dată că poate depăşise limita bunei-cuviințe şi ezită o clipă. Se afla în cea mai mare sală a tronului

dintr-un milion de lumi, iar el chiar purta o conversație cu împăratul Elrood al IX-lea. Curtenii aveau privirile ațintite asupra sa, unii cu neplăcere, alții de-a dreptul îngroziți şi, în sfîrşit, alții cu o încîntare răutăcioasă, anticipînd pedeapsa severă care trebuia să urmeze din clipă în clipă.

Foarte curînd însă, Kynes se trezi gîndindu-se la peisajul nesfîrşit al nisipurilor de eroziune, la dunele maiestuoase şi la monstruoşii viermi de nisip, pe care, pînă acum, le văzuse doar în filmocărți. Dînd uitării minora lipsă de tact, răsuflă adînc şi aşteptă detalii privind noua însărcinare.

— Înțelegerea secretului mirodeniei este de o importanță vitală pentru viitorul imperiului. Pînă în prezent, nimeni n-a cheltuit timp sau bani pentru a-i dezvălui misterele. Lumea consideră Arrakisul drept un izvor nesecat de bogăție, fără să le pese de mecanisme sau de detalii. Gîndire superficială!

Împăratul făcu o pauză.

— Asta este provocarea căreia va trebui să-i faci față, Pardot Kynes. Din acest moment, te numim planetolog imperial oficial pe Arrakis.

Făcînd această declarație, Elrood se uită în jos, la bărbatul între două vîrste, cu chipul ars de soare şi bătut de vînturi, şi-l evaluă în sinea lui. Observă imediat că Pardot Kynes nu era o ființă complexă: pe chip i se citeau limpede toate emoțiile şi înclinațiile. Consilierii curții indicaseră că Pardot Kynes era complet lipsit de ambiții sau de obligații de natură politică. Era interesat doar de munca sa şi de înțelegerea ordinii naturală a lucrurilor. Nutrea o fascinație copilărească față de locurile străine şi față de mediile aspre. Avea să-şi ducă la bun sfîrşit misiunea cu un entuziasm fără margini, iar răspunsurile lui aveau să fie cinstite.

Elrood îşi petrecuse prea mult din viața sa politică înconjurat de sicofanți afectați, de lingăi descreierați care spuneau doar ceea ce credeau ei c-ar vrea să audă. Bărbatul acesta necioplit, lipsit de orice îndemînare socială, nu făcea parte din specia lor.

Acum era mai important ca oricînd să înțeleagă ce se ascundea în spatele mirodeniei, pentru a putea spori eficiența operațiunilor de exploatare, cu adevărat vitale. După cei şapte ani de guvernare ineptă ai lui Abulurd Harkonnen, după recentele accidente şi erori

făcute de baronul Vladimir Harkonnen, împăratul se temea de o strangulare în producția şi distribuirea melanjului. Mirodenia *trebuia* să curgă...

Ghilda Spațială avea nevoie de cantități uriaşe de mirodenie pentru a umple cuvele etanşe ale navigatorilor săi mutanți. El însuşi şi toți cei ce alcătuiau clasa conducătoare a imperiului aveau nevoie de doze zilnice de melanj, tot mai mari, pentru a-şi menține vitalitatea şi a-şi prelungi viața. Comunitatea Bene Gesserit avea nevoie de mirodenie în antrenamentele viitoarelor Cucernice Maici. Mentații foloseau melanjul pentru a-şi spori capacitatea de concentrare.

Însă, deşi dezaproba multe dintre recentele decizii brutale luate de baronul Harkonnen, Elrood nu putea să preia, pur şi simplu, Arrakisul. După decenii de manipulări politice, Casa Harkonnen fusese însărcinată să guverneze Arrakisul, luînd astfel locul Casei Richese.

De mai bine de o mie de ani, funcția de guvernator al Arrakisului fusese o favoare imperială acordată unei familii anume, care putea stoarce bogățiile din nisip timp de cel mult un secol. De fiecare dată cînd fieful îşi schimba stăpînii, curtea imperială era bombardată de rugăminți şi solicitări de favoruri. Sprijinul Landsraadului implica multe obligații, iar unele dintre acestea erau teribil de împovărătoare pentru Elrood.

Deşi era împărat, puterea sa se baza pe un echilibru atent şi instabil de alianțe cu diverse forțe, incluzînd Casele Majore şi Minore ale Ladsraad-ului, Ghilda Spațială, precum şi atotcuprinzătoarele consorții comerciale asemeni CHOAM-ului. Alte forțe erau chiar mai greu de suportat, dar preferau să rămînă în umbră.

Trebuie să distrug acest echilibru, gîndi Elrood. *Afacerea asta a Arrakisului a durat prea mult.*

Împăratul se aplecă spre Kynes, care, era gata să explodeze de bucurie şi entuziasm. Chiar *vroia* să meargă pe planeta-deşert. Cu atît mai bine!

— Află tot ce poți despre Arrakis şi transmite-mi în mod regulat rapoarte privind cercetările tale. Vom solicita Casei Harkonnen să-ți acorde tot sprijinul de care vei avea nevoie!

Deşi cu siguranță nu vor fi încîntați ca un observator imperial să-şi bage nasul în treburile lor...

Instalat de curînd în funcția de guvernator planetar, baronul Harkonnen depindea încă de bunăvoința împăratului.

— Îți vom pune la dispoziție tot ce va fi necesar pentru călătorie. Fă o listă şi dă-i-o şambelanului meu. De îndată ce ajungi pe Arrakis, vom solicita Harkonnenilor să-ți ofere ceea ce vei considera de cuviință.

— Nevoile mele sînt modeste, spuse Kynes. Ochii şi mintea îmi sînt de-ajuns...

— Aşa o fi, dar nu te sfii să-i ceri baronului ceva mai mult de-atît, zîmbi Elrood, apoi îi făcu semn planetologului că audiența se încheiase. Împăratul observă vioiciunea paşilor lui Kynes, în timp ce acesta părăsea sala tronului.

Să nu-ți faci maşină după chipul minții omului.

Porunca supremă a Jihadului Butlerian,
aflată în Biblia Catolică Portocalie

„Suferința este marele dascăl al oamenilor", recitară la unison actorii vîrstnici aflați pe scenă. Deşi erau oameni simpli din oraşul de la poalele Castelului Caladan, repetaseră îndelung pentru reprezentația anuală cu Piesa Casei. Costumația le era plină de culoare, chiar dacă nu complet autentică. Decorurile — fațada palatului lui Agamemnon şi curtea pietruită — arătau un realism bazat doar pe entuziasm şi pe cîteva imagini dintr-o filmocarte despre Grecia antică.

Lunga piesă a lui Eschil continua de o bună bucată de vreme. Spectatorii se încălziseră, iar aerul era închis. Scena şi rîndurile de scaune erau luminate discret de licurigloburi, dar torțele şi focurile aprinse în jurul actorilor adăugau atmosferei din clădire o aromă aparte.

Deşi liniştea era departe de a se fi înstăpînit, sforăiturile bătrînului duce amenințau să se facă auzite pînă şi de către comedianți.

— Tată, trezeşte-te! şopti Leto Atreides, înghiontindu-l uşor în coaste pe ducele Paulus. Piesa n-a ajuns nici la jumătate...

Paulus tresări şi se îndreptă de spate în fotoliul din lojă, scuturîndu-şi firimituri imaginare de pe pieptul larg. Umbrele se jucară o clipă pe chipul îngust, brăzdat de semnele timpului, şi pe barba căruntă. Purta uniforma neagră a Atreizilor, împodobită cu un şoim roşu pe partea stîngă a pieptului.

— Oricum, nu fac altceva decît să stea şi să pălăvrăgească, fiule, mormăi ducele, mijind ochii spre scenă, unde corul bătrînilor nu se mişca prea mult. De altfel, am văzut-o în fiecare an.

— Asta nu contează, dragul meu Paulus! Se uită oamenii la noi! interveni mama lui Leto, aşezată de cealaltă parte a ducelui.

Doamna Helena, îmbrăcată într-o rochie elegantă ce contrasta cu tenul ei măsliniu, urmărea cu atenție litania gravă a corului grecesc.

— Urmăreşte cu atenție contextul. La urma urmei, e vorba de istoria familiei tale, nu de a familiei mele!

Leto îşi privi amuzat părinții, ştiind că istoria familiei mamei sale, născută în Casa Richese, era la fel de plină de grandoare şi decădere precum aceea a Atreizilor. Casa Richese se prăbuşise de la înălțimea unei profitabile „epoci de aur" pînă în abisul slăbiciunii sale economice prezente.

Casa Atreides pretindea că-şi avea rădăcinile în fiii anticului Atreu, pe Vechea Terra, cu mai bine de douăsprezece mii de ani în urmă. În prezent, familia adoptase pe deplin această lungă istorie, în ciuda numeroaselor incidente tragice şi dezonorante pe care le conținea. Ducii Atreides instituiseră tradiția reprezentației anuale a tragediei clasice a lui Agamemnon, cel mai faimos dintre fiii lui Atreu, unul dintre comandanții de oşti care cuceriseră Troia.

Cu părul negru ca tăciunele şi fața îngustă, Leto Atreides semăna mult cu mama sa, deşi moştenise nasul acvilin al tatălui său şi profilul lui de şoim. Oarecum stînjenit de hainele de gală, tînărul urmărea cele ce se întîmplau pe scenă, aducîndu-şi aminte destul de vag de realitatea istorică îndepărtată în timp şi spațiu ce constituia contextul piesei. Autorul antic contase pe înțelegerea de către public a referințelor ezoterice. Agamemnon fusese un mare comandant de oşti într-unul dintre războaiele legendare ale istoriei omenirii, cu mult înainte de crearea maşinilor gînditoare care aduseseră omenirea în sclavia de care avea să o elibereze Jihadul Butlerian.

Pentru întîia oară, la cei paisprezece ani ai săi, Leto simțea povara legendelor apăsîndu-i pe umeri şi reuşea să se regăsească în chipurile personalităților ce aparțineau trecutului de dincolo de stele al familiei sale. Într-o bună zi, avea să-i urmeze tatălui său, devenind la rîndul său parte a istoriei Atreizilor. Evenimentele îi măcinau deja copilăria, transformîndu-l într-un bărbat — vedea asta limpede.

— Mai bună-i soarta celor neînsemnați, intonă corul bătrînilor. Mai bună decît de-a jefui oraşe, mai bună decît cea de-ascultător supus...

Înainte de a porni la asaltul Troiei, Agamemnon îşi sacrificase propria fiică, pentru a-şi asigura vînturi prielnice din partea zeilor. Înnebunită de durere, soția sa, Clitemnestra, îşi petrecuse cei zece ani ai absenței soțului său plănuind răzbunarea. Acum, după bătălia finală a Războiului Troian, focurile aprinse de-a lungul coastei vesteau celor de-acasă victoria.

— Tot ce-i interesant se petrece în afara scenei, bombăni Paulus, care nu prea avea stofă de critic dramatic. Ducelui îi plăcea să trăiască intens fiecare clipă, storcînd-o de experiențe şi împliniri. Prefera să-şi petreacă timpul alături de fiul său ori de oştenii săi credincioşi.

— Stau cu toții în fața decorului, aşteptînd să se întoarcă Agamemnon...

Paulus detesta lipsa de acțiune. Îi repeta întruna fiului său că pînă şi o hotărîre proastă e de preferat nehotărîrii. Leto era aproape sigur că, dintre personajele piesei, bătrînul duce simpatiza cu marele general, un om pe potriva gusturilor sale.

Corul bătrînilor îşi coborî glasurile, Clitemnestra ieşi din palat pentru a-şi rosti discursul, iar bătrînii continuară. Un vestitor, care debarcase, chipurile, de pe o navă, îşi făcu apariția pe scenă, sărută pămîntul şi începu să recite un lung monolog.

— Agamemnon, rege măreț! Te-aşteaptă meritatul bun-venit, căci ai nimicit oştile troienilor şi-ai şters de pe fața pămîntului cetatea lor! Altarele duşmanului zac în ruine, zeii i-au abandonat, iar ogoarele lor nu mai rodesc...

Război şi dezastre — cuvintele îl purtară pe Leto cu gîndul la zilele tinereții tatălui său, cînd acesta condusese armatele împăratului, înăbuşind sîngeroasa rebeliune de pe Ecaz, căutînd aventuri împreună cu prietenul său Dominic, acum conte al Casei Vernius

pe planeta Ix. În clipele pe care le petrecea alături de Leto, bătrînul duce vorbea adesea cu drag despre acele vremuri.

În penumbra lojei, Paulus căscă adînc, fără să-şi ascundă plictiseala. Doamna Helena îl săgetă cu o privire iritată, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către scenă, recompunîndu-şi pe chip zîmbetul placid, în caz că o privea cineva. Leto se strîmbă compătimitor către tatăl său, iar acesta îi făcu cu ochiul. Ducele şi soţia sa îşi jucau rolurile şi se complăceau în ele.

În sfîrşit, victoriosul Agamemnon sosi triumfal pe scenă într-un car, însoţit de amanta sa luată ca pradă de război, profetesa pe jumătate nebună Casandra. Prefăcîndu-se iubitoare şi devotată, Clitemnestra se pregătea între timp să-şi întîmpine soţul.

Bătrînul Paulus se pregăti să-şi lărgească gulerul uniformei, dar Helena îi dădu iute mîna la o parte. Zîmbetul ei nu se clinti nici o clipă.

Observînd acest ritual pe care ai săi îl repetau deseori, Leto zîmbi în sinea sa. Mama lui se lupta mereu să menţină ceea ce ea numea „simţul decenţei", în timp ce bătrînul ei soţ nu dădea doi bani pe formalităţi. Deşi tatăl său îl învăţase o sumedenie de lucruri despre politică şi despre ştiinţa conducerii, doamna Helena era cea care-şi învăţase fiul bunele maniere şi cunoştinţele religioase.

Fiică a familiei Richese, doamna Helena Atreides provenea dintr-o Casă Mare care îşi pierduse parte din prestigiu şi putere în urma înfrîngerilor în competiţiile economice şi a intrigilor politice. După ce fusese alungată de la guvernarea planetei Arrakis, familia Helenei îşi salvase ceva din respectabilitate datorită alianţei matrimoniale aranjate cu Atreizii; cîteva dintre surorile sale fuseseră măritate, la rîndul lor, cu membrii altor Case.

În ciuda diferenţelor strigătoare la cer dintre ei, bătrînul duce îi mărturisise cîndva lui Leto că o iubise cu adevărat pe Helena în primii ani ai căsniciei lor. Dragostea se erodase o dată cu trecerea timpului, iar ducele avusese mai multe amante, poate chiar şi copii nelegitimi, deşi Leto era singurul său moştenitor oficial. Cu trecerea deceniilor, între cei doi soţi se iscase o duşmănie mocnită, o prăpastie de netrecut. De-acum, căsătoria lor era strict politică.

— M-am însurat din raţiuni politice, fiule, spusese ducele. Nici n-ar fi trebuit să mă gîndesc la altceva. În postura noastră, căsătoria e o unealtă. Nu merită să strici totul, amestecînd iubirea în aşa ceva.

Leto se întreba uneori dacă Helena îl iubise vreodată pe tatăl său, sau dacă nu cumva ceea ce iubise ea erau titlul şi poziţia lui. În ultimul timp, părea a-şi fi asumat rolul de îngrijitoare regală, fiind preocupată mereu ca el să fie prezentabil şi elegant. La urma urmei, propria sa reputaţie depindea, în egală măsură, de felul în care arăta soţul ei.

Pe scenă, Clitemnestra îşi întîmpină soţul, întinzîndu-i dinainte covoare de purpură, pentru ca picioarele lui să nu atingă ţărîna. Agamemnon pătrunse în palat cu mare pompă, în sunet de fanfare. Amuţită de groază, Casandra refuză să-l urmeze. Prevestise propria ei moarte şi uciderea generalului, dar, cum era de aşteptat, nimeni nu-i dădea ascultare.

Pe căi diplomatice atent cultivate, mama lui Leto menţinea contactul cu alte Case puternice, în vreme ce ducele Paulus era preocupat să întărească legătura cu oamenii de rînd de pe Caladan. Atreizii îşi conduceau supuşii punîndu-se în slujba lor şi însuşindu-şi doar o parte corectă din profiturile afacerilor familiei. Erau o familie avută, dar cu măsură — şi niciodată în detrimentul cetăţenilor.

În piesă, cînd Agamemnon se pregătea să se îmbăieze, trădătoarea lui soţie îl înfăşură într-o robă purpurie şi îl înjunghie, aceeaşi soartă fiindu-i rezervată şi amantei sale prezicătoare.

— Pe zei! Lovitura aceasta-mi va aduce moartea! răsună din culise glasul lui Agamemnon.

Bătrînul Paulus ricană şi se aplecă spre fiul său.

— Am ucis destui oameni pe cîmpul de luptă, dar n-am auzit ca vreunul să spună asta!

Helena îi făcu semn să tacă.

— Apăraţi-mă, zei! Încă o lovitură! Mi-e moartea aproape! strigă vocea lui Agamemnon.

În timp ce publicul părea absorbit de tragedie, Leto încercă să analizeze cele văzute şi felul în care se legau de viaţa lui. La urma urmei, era moştenirea familiei.

Clitemnestra îşi recunoscu crima, invocînd răzbunarea pentru sacrificiul sîngeros al fiicei sale, pentru dezmățul lui Agamemnon sub zidurile Troiei şi pentru că acesta, cu neruşinare, o adusese pe Casandra, amanta sa, în căminul conjugal.

— Mărite rege, nemărginită-i dragostea ce ți-am purtat-o, iar lacrimile noastre nu vor avea sfîrşit. Păianjenul te-a-nfăşurat în pînza-i nevăzută, de moarte-aducătoare...

Leto simți un nod în stomac. Casa Atreides comisese fapte oribile în trecutul îndepărtat. Dar familia se schimbase în timp, bîntuită poate de spectrele trecutului. Ducele era un om de onoare, respectat în Landsraad şi iubit de poporul său. Leto nădăjduia să-i semene, atunci cînd avea să-i vină rîndul să conducă Casa Atreides.

Ultimele replici ale piesei fură rostite, iar actorii ieşiră în avanscenă, înclinîndu-se în fața notabilităților politice şi din domeniul afacerilor, cu toții îmbrăcați elegant, potrivit rangurilor lor.

— Mă bucur că s-a terminat, oftă Paulus, cînd licurigloburile principale se aprinseră în sala de spectacol.

Ducele se ridică în picioare şi sărută mîna soției sale, înainte ca, împreună, să părăsească loja regală.

— Scuză-mă acum, draga mea. Am ceva de discutat cu Leto. Aşteaptă-ne în sala de recepții.

Înainte de a porni pe coridorul vechiului teatru clădit din lemn şi piatră, Helena îi aruncă fiului ei o privire. În ochii ei se putea citi că ştia exact despre ce anume voia Paulus să-i vorbească lui Leto, dar se supuse fără să comenteze tradiției arhaice potrivit căreia, cînd bărbații aveau de discutat „lucruri importante", femeile trebuiau să-şi vadă de ale lor, în altă parte.

Negustori, industriaşi şi alți localnici de vază umplură în curînd coridorul, sorbind vin caladanian sau ronțăind aperitive.

— Pe-aici, băiete, spuse bătrînul duce, luînd-o pe un pasaj din spatele scenei.

Tatăl şi fiul trecură pe lîngă două santinele în uniforma Atreizilor, care luară poziție de drepți şi salutară. Urcară apoi cu un ascensor la etajul al patrulea, ajungînd într-un salon elegant dichisit. Licurigloburi din cristal de Balut pluteau în aer, răspîndind o lumină caldă, portocalie. Odinioară, această încăpere slujise drept cabină unui legendar

actor caladanian. Acum era folosită în exclusivitate de către Atreizi şi consilierii lor cei mai apropiaţi, pentru întîlniri de taină.

Leto se întrebă de ce-l adusese tatăl său în acest loc.

După ce închise uşa în urma sa, Paulus se aşeză într-unul dintre fotoliile cu suspensie şi-i făcu semn fiului său să se aşeze pe cel din faţa lui. Tînărul se conformă, ajustînd comenzile fotoliului astfel încît ochii lui să se afle la acelaşi nivel cu ai tatălui său. Leto făcea asta doar atunci cînd erau singuri. Chiar şi mama sa ar fi considerat o asemenea comportare nepotrivită şi lipsită de respect. În schimb, bătrînul duce socotea îndrăzneala şi vioiciunea fiului său o reflectare amuzantă a felului în care fusese el însuşi în tinereţe.

— Ai crescut, Leto, începu Paulus, scoţînd o pipă ornamentată dintr-un compartiment ascuns în braţul fotoliului. A venit vremea să cunoşti mai mult decît propria-ţi ogradă. Prin urmare, te trimit pe Ix, la studii.

Îl măsură din priviri pe tînărul cu părul negru, care semăna atît de mult cu mama sa, dar al cărui ten era mai deschis decît al acesteia. Avea o faţă îngustă, cu trăsături puternice, iar ochii îi erau de un cenuşiu închis.

Ix! Inima lui Leto începu să bată mai tare. *Planeta maşinilor... Un loc ciudat, străin.* Întregul imperiu se folosea de incredibila tehnologie şi de inovaţiile acestei lumi, dar puţini din afară fuseseră vreodată acolo. Leto se simţi dezorientat, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei nave în furtună. Tatăl său adora să-i facă astfel de surprize, pentru a-i testa reacţiile într-o situaţie neprevăzută.

Ixienii păstrau un secret desăvîrşit în jurul operaţiunilor lor industriale. Se zvonea că, uneori, acestea se aflau la limita legalităţii şi că anumite aparate pe care le produceau ar fi fost la un pas de violarea interdicţiilor Jihadului Butlerian referitoare la maşinile gînditoare. *De ce mă trimite tata într-un astfel de loc? De ce nu m-a întrebat nimeni?*

O robo-masă se ivi din podea alături de Leto, cu un pahar de cidru rece. Gusturile tînărului erau bine cunoscute, la fel cum era limpede că ducele n-avea să-şi dorească nimic, în afară de pipă. Leto sorbi din băutura acrişoară, plescăind încîntat din buze.

— Vei studia acolo vreme de un an, potrivit tradiţiei Caselor aliate, urmă Paulus. Viaţa pe Ix ţi se va părea foarte diferită de traiul

bucolic de acasă. Încearcă să înveți cît mai mult din această experiență.

Ducele îşi privi pipa, gînditor. Era sculptată din lemn de jacaranda de pe Elacca, iar striațiile ei ce sclipeau discret în lumina licurigloburilor contrastau cu negrul de tăciune al fondului.

— Ai fost şi tu acolo, nu-i aşa? zîmbi Leto, amintindu-şi. L-ai vizitat pe tovarăşul tău de arme, Dominic Vernius...

Paulus atinse butonul de combustie al pipei, aprinzînd tutunul aromat — în realitate, o algă aurie bogată în nicotină. Trase adînc în piept şi exhală fumul albăstrui.

— Am fost de multe ori pe Ix, încuviință el. Ixienii sînt o societate închisă şi n-au încredere în străini. Prin urmare, va trebui să treci printr-o mulțime de filtre de securitate, vei fi interogat şi supus unor investigații amănunțite. Ei sînt conştienți că o cît de mică relaxare a acestui regim sever le-ar putea fi fatală. Sînt destule Case, majore şi minore deopotrivă, care rîvnesc la ceea ce au ixienii.

— În primul rînd, Casa Richese, observă Leto.

— Să nu-i pomeneşti de asta mamei tale. În prezent, Richese e doar o umbră a ceea ce era odinioară, fiindcă Ix a cîştigat războiul economic total. Ixienii sînt maeştri ai sabotajului industrial şi ai furtului de patente. Richesienii nu mai sînt în stare decît să producă eventual copii ieftine, lipsite de orice inovație, continuă ducele, pufăind din pipă.

Leto cîntări comentariile tatălui său, care erau cu totul noi pentru el. Ducele suflă fumul, umflîndu-şi obrajii şi zbîrlindu-şi barba.

— Din respect pentru mama ta, băiete, am filtrat informațiile pe care le-ai învățat. Casa Richese a însemnat o pierdere *extrem* de tragică. Bunicul tău, contele Ilban Richese, avea o familie numeroasă şi-şi petrecea mai mult timp în preajma odraslelor sale decît supraveghindu-şi interesele de afaceri. Deloc surprinzător, copiii lui au crescut exagerat de răsfățați, iar averea familiei s-a risipit în mare măsură.

Leto încuviință, atent ca întotdeauna la spusele tatălui său. Însă ştia deja mai mult decît îşi imagina Paulus; ascultase în secret holoînregistrări şi vizionase filmocărți lăsate din neatenție la îndemîna lui de către profesori. Acum îşi dădea seama că poate aceste neatenții fuseseră intenționate, fiind menite să-i aducă treptat la cunoştință istoria familiei mamei sale, puțin cîte puțin.

Alături de interesul său firesc în ceea ce privea Casa Richese, Leto fusese intrigat în egală măsură de Ix. Cîndva concurentul industrial al Casei Richese, Casa Vernius îi supraviețuise ca superputere tehnologică. Familia conducătoare de pe Ix era una dintre cele mai bogate din imperiu... iar el avea să studieze acolo!

Tatăl său îi întrerupse firul gîndurilor.

— Partenerul tău de instruire va fi prințul Rhombur, moştenitorul titlului nobiliar al Casei Vernius. Sper să vă înțelegeți bine, sînteți cam de aceeaşi vîrstă.

Prințul de Ix. Leto se posomorî în gînd. Spera că acesta n-avea să fie un răsfățat antipatic, asemeni numeroşilor moştenitori ai familiilor puternice din Landsraad pe care-i fusese dat să-i cunoască. Măcar de-ar fi fost o prințesă, nu un prinț, una care să-i semene, la chip şi siluetă, fiicei bancherului Ghildei pe care o cunoscuse luna trecută la Balul Solstițiului Mareelor...

— Şi... cum e acest prinț Rhombur? vru să afle Leto.

Paulus izbucni în rîs, amintindu-şi, fără îndoială, de o viață de picanterii.

— Păi, nu prea ştiu. A trecut cam mult timp de cînd nu i-am mai vizitat pe Dominic şi pe soția sa, Shando. Ah, Shando! adăugă el, zîmbind de parcă şi-ar fi amintit o glumă. A fost odinioară concubină imperială, dar Dominic i-a furat-o de sub nas bătrînului Elrood, rîse Paulus, impertinent. Acum, Shando şi Dominic au un fiu... şi-o fiică. O cheamă Kailea.

Zîmbind misterios, ducele continuă:

— Vei avea multe de învățat, fiule. Peste un an, vă veți întoarce amîndoi să studiați pe Caladan, un schimb de experiență. Veți merge la fermele de orez pundi din mlaştinile ținuturilor de jos de pe continentul sudic. Veți locui în bordeie şi veți munci pe cîmpurile de orez. Veți călători sub mări într-o cameră Nells şi vă veți scufunda în căutare de nestemate de corali.

Zîmbi şi-l strînse de umăr pe Leto.

— Sînt lucruri care nu pot fi învățate din filmocărți şi stînd închis într-o încăpere!

— Aşa e, tată.

Încruntîndu-se, Leto adulmecă mirosul dulceag, cu un uşor iz de iod, răspîndit de pipa tatălui său. Nădăjduia că fumul din încăpere

avea să-i ascundă expresia. Această schimbare neaşteptată a modului său de viaţă nu-i era foarte pe plac. Respecta însă hotărîrea tatălui său, deoarece învăţase pe pielea sa că bătrînul duce ştia ce vorbea şi că tatăl său nu-şi dorea decît să-l vadă călcîndu-i pe urme.

Ducele se lăsă pe spate, relaxîndu-se, iar fotoliul antigravitaţional oscilă uşor.

— Observ că nu eşti din cale-afară de încîntat, dar vreau să ştii că experienţele acestea vor fi vitale pentru tine şi pentru fiul lui Dominic. Aici, pe Caladan, veţi învăţa amîndoi cel mai mare secret al nostru: cum cultivăm loialitatea supuşilor noştri, de ce, spre deosebire de ixieni, putem avea încredere deplină în oamenii pe care îi conducem.

Vocea lui Paulus devenise gravă de-acum, iar din ochi îi dispăruse orice urmă de amuzament:

— Fiule, ţine minte un lucru mai important decît tot ce-ai putea învăţa într-o lume industrializată: oamenii sînt mai importanţi decît maşinile.

Era un adagiu pe care Leto îl auzise des; fraza aceasta făcea parte din tatăl său; pentru el, era aproape la fel de importantă ca şi respiraţia.

— De-aceea luptă soldaţii noştri atît de bine...

Paulus se aplecă spre Leto, risipind fumul pe care îl expirase.

— Într-o zi, băiete, vei fi duce, patriarh al Casei Atreides şi membru respectat al Landsraadului. Vocea ta acolo va fi egală cu cea a tuturor conducătorilor Caselor Majore. E o mare răspundere.

— Am să-i fac faţă, tată.

— Sînt convins de asta, Leto... dar n-ar strica să te mai relaxezi. Oamenii îşi dau seama imediat cînd nu eşti fericit. Iar cînd ducele e nefericit, poporul e nefericit. Lasă încordarea să treacă prin tine; în felul acesta, nu te va afecta. Şi... distrează-te mai mult! adăugă Paulus, dojenitor.

Distracţie! Leto se gîndi din nou la fiica bancherului Ghildei, îşi imagină şoldurile ei pline şi sînii obraznici, buzele ei umede şi senzuale, privirea aţîţătoare pe care i-o aruncase...

La urma urmei, poate că nu era chiar atît de serios precum îl vedea tatăl său.

Sorbi din nou din paharul cu cidru, lăsînd aroma acrişoară să i se risipească lent pe limbă.

— Tată, cum se face că, în ciuda loialității tale dovedite şi a faptului, bine ştiut de toată lumea, că Atreizii sînt mereu credincioşi aliaților lor, ixienii se încăpățînează să ne supună acelor nesfîrşite interogatorii de care vorbeai mai devreme? Crezi că un Atreides, în pofida a tot ceea ce este învățat să fie, ar putea deveni vreodată un trădător? Am putea oare deveni asemenea... asemenea Harkonnenilor?

Bătrînul duce se strîmbă.

— Au fost vremuri cînd nu ne deosebeam chiar atît de mult de ei, dar încă nu e momentul potrivit pentru ca tu să afli despre acestea. Aminteşte-ți de piesa pe care am urmărit-o, îl atenționă el. În imperiu, lucrurile se schimbă. Alianțele se fac şi se desfac mereu, după bunul plac al unora sau al altora.

— Aşa o fi, dar nu şi alianțele *noastre*.

Paulus întîlni privirea hotărîtă a fiului său, apoi întoarse capul, urmărind perdeaua de fum izvorîtă din vatra pipei sale. Leto oftă. Ar fi vrut să afle atît de multe lucruri, cît mai repede cu putință. Adevărurile îi erau însă servite cu lingurița, în porții mici, ca fursecurile de la petrecerile simandicoase ale mamei sale. Afară se auzeau glasuri, un du-te vino continuu. Sala şi scena erau pregătite pentru o nouă reprezentație a poveştii lui Agamemnon. Actorii se odihneau, îşi primeneau costumele, în aşteptarea publicului.

Acum, stînd în acest salon alături de tatăl său, Leto se simți, mai mult ca niciodată, bărbat în toată firea. Poate că data viitoare cînd vor mai ajunge aici, îşi va aprinde şi el o pipă. Ori poate că în pahar se va afla o băutură mai tare decît cidrul. Paulus îl privi şi se simți invadat de un sentiment de mîndrie.

Leto îi zîmbi tatălui său şi încercă să-şi imagineze cam ce-ar fi însemnat să fie el însuşi ducele Atreides. Imediat îl năpădi însă o senzație teribilă de vinovăție, atunci cînd realiză că, pentru ca el să poarte inelul cu pecetea ducală, ar fi trebuit ca, mai întîi, tatăl său să moară. Nu-şi dorea acest lucru şi se bucura că acea clipă n-avea să vină prea curînd. Mai mult chiar, era prea departe în viitor ca să merite să se gîndească la asta.

Ghilda Spațială: un pilon al triadei care veghează la respectarea Marii Convenții. Ghilda a fost cea de-a doua şcoală de modelare mentală şi psihică întemeiată după Jihadul Butlerian (vezi Bene Gesserit).
Momentul instituirii monopolului Ghildei în domeniul transportului spațial şi în cel bancar este considerat drept punct de începere al Calendarului Imperial.

Terminologia Imperiului

De la înălțimea Tronului Leului de Aur, împăratul Elrood al IX-lea privi iritat spre bărbatul lat în umeri şi exagerat de încrezător aflat la baza podiumului, cu unul dintre bocanci, probabil murdar, pe prima treaptă. Pleşuv precum o bilă de marmură, contele Dominic Vernius se purta şi acum asemeni unui erou de război, popular şi plin de decorații, deşi zilele acelea trecuseră de mult. Elrood se îndoia că-şi mai amintea cineva de zilele de glorie ale contelui.

Şambelanul imperial Aken Hesban se strecură iute lîngă vizitator şi, pe un ton răstit, îi ordonă lui Dominic să-şi retragă piciorul ofensator. Hesban avea chipul palid, iar gura îi era încadrată de mustățile lungi şi atîrnate în jos. Ultimele raze de soare ale după-amiezei desenau rîuri de aur pe pereți, pătrunzînd prin ferestrele prismatice înguste.

Contele Vernius de pe Ix îşi retrase piciorul, aşa cum i se poruncise, dar continuă să-l fixeze cordial pe Elrood. Stema ixiană, o spirală în violet şi arămiu, decora gulerul tunicii lui Dominic. Deşi Casa Corrino era cu mult mai puternică decît familia conducătoare de pe Ix, Dominic avea obiceiul detestabil de a-l trata pe împărat ca pe un egal, de parcă trecutul lor comun — bun şi rău deopotrivă — l-ar fi scutit de îndeplinirea formalităților. Şambelanul Hesban era cu totul împotriva unor asemenea maniere.

Cu decenii în urmă, Dominic condusese legiunile imperiale în războaiele civile; de-atunci, nu se putea spune că arătase, măcar o dată, respect pentru împărat. Căsătorindu-se pentru a patra oară,

dintr-un capriciu de moment, cu Habla, Elrood comisese o greşeală politică majoră, iar liderii Landsraadului fuseseră obligați să facă uz de forța militară pentru a impune stabilitatea. Casa Vernius de pe Ix se numărase printre aceşti aliați, la fel ca şi Atreizii.

Acum, Dominic zîmbea pe sub mustața-i extravagantă şi-l privea pieziş pe Elrood. Bătrînul împărat nu-şi cucerise tronul prin fapte mari şi nici datorită generozității sale. Gaylord Vernius, unchiul lui Dominic, avusese o vorbă: „Cînd eşti născut pentru a conduce, trebuie să dovedeşti că meriți puterea, prin propriile-ți fapte. Dacă nu eşti în stare de asta, nu-ți rămîne decît să te dai la o parte. A nu o face ar însemna să dovedeşti că-ți lipseşte conştiința."

Dominic aştepta nerăbdător ca Elrood să vorbească, bîțîindu-se de pe un picior pe altul, pe pardoseala din piatră lustruită, fiecare pătrat fiind, se spunea, adus de pe una din cele un milion de lumi ale imperiului. *Un milion de lumi? Nu, e cu neputință să fie atît de multe, dar n-aş vrea, nici în ruptul capului, să fiu eu cel însărcinat să le numere*, gîndi Dominic.

Şambelanul îl măsură cu o privire atît de acră de parcă n-ar fi mîncat decît mere pădurețe. Contele Vernius nu era însă dispus să se lase intimidat. Refuza să cerşească lămuriri privind motivele convocării sale. Se încăpățîna să tacă, privindu-l cu zîmbetul pe buze pe bătrînul împărat. Zîmbetul şi strălucirea din ochii lui Dominic păreau a indica faptul că acesta cunoştea destule secrete intime despre bătrîn, mai multe chiar decît îi dezvăluise Shando. Bănuiala aceasta îl enerva la culme pe Elrood, o simțea asemenea înțepăturii usturătoare a unui spin de pe Elacca.

Undeva, în dreapta, Dominic întrezări o mişcare. În penumbra unei arcade, desluşi silueta înveşmîntată în negru a unei femei. Era una dintre vrăjitoarele Bene Gesserit. Chipul îi era parțial ascuns de gluga robei. Cunoscute drept neguțătoare de secrete, maicile Bene Gesserit erau mereu aproape de centrele de putere, urmărind totul, dorind să manipuleze tot.

— N-am să te întreb dacă-i adevărat sau nu, Vernius, rosti într-un tîrziu împăratul. Sursele mele nu mă înşeală; prin urmare, ştiu prea bine c-ai făcut acest lucru îngrozitor! Tehnologia ixiană! Ha!

Se prefăcu a scuipa printre buzele-i pergamentoase. Dominic nu se lăsă impresionat; Elrood îşi suprestimase dintotdeauna eficienţa gesturilor melodramatice.

Dominic continua să zîmbească, arătîndu-şi dantura perfectă.

— Nu ştiu să fi comis nici un fel de „lucru îngrozitor", sire. Dacă nu mă crezi, întreabă-ţi dreptvorbitoarea, adăugă el, arătînd din cap spre femeia Bene Gesserit înveşmîntată în straie întunecate.

— Simplă semantică... nu face pe prostul, Dominic!

Acesta nu răspunse, obligîndu-l pe împărat să-şi formuleze explicit acuzaţia. Elrood pufni, imitat imediat de către şambelan.

— La naiba! Noul tău proiect de transspaţial va permite Ghildei, cu blestematul ei de monopol asupra transporturilor spaţiale, să încarce *cu şaisprezece la sută mai mult* la fiecare transport!

Dominic se înclină, fără a-şi şterge de pe chip zîmbetul blajin.

— De fapt, sire, am reuşit să majorăm creşterea la optsprezece procente. E vorba de o îmbunătăţire substanţială faţă de proiectul anterior, care nu include doar o nouă carcasă, ci şi o tehnologie a scuturilor mai uşoară şi care ocupă mai puţin loc. De aici rezultă creşterea eficienţei. Este însăşi esenţa inovaţiilor ixiene, care a dat Casei Vernius măreţia pe care şi-a cîştigat-o de-a lungul secolelor.

— Modificările acestea vor permite Ghildei să reducă numărul de zboruri necesare pentru a transporta o cantitate dată de încărcătură.

— Bineînţeles, sire, zîmbi Dominic, privindu-l pe bătrîn de parcă l-ar fi compătimit pentru incredibila-i prostie. Creşterea capacităţii transspaţialelor va duce, e logic, la scăderea numărului de zboruri necesare pentru a transporta o anumită cantitate de marfă. E o dependenţă inversă proporţională.

— Conte Vernius, noul vostru proiect va cauza pierderi severe Casei Imperiale, interveni Aken Hesban, strîngîndu-şi în pumn eşarfa distinctivă a rangului său de parc-ar fi fost o batistă. Mustăţile-i lungi păreau colţii unei morse.

— Mda, pe termen scurt, presupun că îngrijorarea înălţimii voastre ar putea părea întemeiată, *Sire*, spuse Dominic, fără a catadicsi să-l privească pe şambelan.

Taxele imperiale erau calculate pe baza numărului de zboruri efectuate, iar nu în funcţie de cantitatea transportată. Prin urmare,

reproiectarea transspațialelor ar fi avut drept rezultat o diminuare considerabilă a veniturilor Casei Corrino.

Dominic îşi desfăcu brațele vînjoase şi pline de cicatrici, într-un gest conciliant.

— Dar cum ai vrea să ținem în loc progresul ştiinței? Ix n-a încălcat în nici un fel limitele impuse de Marea Revoltă. Iar Ghilda Spațială şi Landsraadul sînt de partea noastră.

— Aşadar, ai pus la cale toate acestea, ştiind că mă vei înfuria?

Elrood se aplecă, iar poziția sa pe tronul masiv îl făcea să semene, mai mult ca oricînd, cu un vultur gata să se repeadă asupra prăzii.

— Ei, haide, sire! rîse Dominic, încercînd să domolească suspiciunile împăratului. Sentimentele personale n-au nimic de-a face cu progresul tehnologiei.

Elrood se ridică de pe tron. Mantia oficială atîrna pe trupul lui scheletic precum zdrențele pe o sperietoare de ciori.

— Ştii prea bine, Vernius, că nu pot renegocia cu Ghilda sistemul de impozitare pentru a taxa transporturile pe cantitate...

— Iar eu nu am cum să schimb legile simple ale economiei şi comerțului, replică Dominic Vernius, scuturînd din capul său pleşuv. Apoi ridică din umeri: E vorba doar de afaceri, Elrood.

Funcționarii curții încremeniră, auzind cu cîtă familiaritate i se adresase contele împăratului.

— Măsoară-ți cuvintele, îl avertiză şambelanul.

Dominic îl ignoră însă şi continuă:

— Noul proiect va influența viața multor oameni, dar mai ales în sens pozitiv. Am urmărit doar să facem un pas înainte, pentru a sluji cît mai bine interesul clientului nostru, Ghilda Spațială. Costul unui transspațial nou depăşeşte produsul anual al celor mai multe dintre sistemele planetare ce alcătuiesc imperiul.

Elrood îl măsură, de la înălțimea tronului.

— Poate c-a venit timpul ca administratorii mei să inspecteze amănunțit uzinele tale, rosti el, cu o undă de amenințare în glas. Potrivit rapoartelor ce mi-au fost aduse la cunoştință, se pare că savanții de pe Ix intenționează să pună la punct, în secret, maşini gînditoare care ar viola preceptele Jihadului. De asemenea, am auzit plîngeri privind felul în care sînt tratați muncitorii suboizi. Nu-i aşa, Aken?

Şambelanul se grăbi să încuviinţeze.

— Ba da, Înălţimea Voastră.

— N-au existat astfel de zvonuri, chicoti Dominic, dar din glas îi dispăruse siguranţa de adineauri. Nimeni nu poate dovedi aşa ceva.

— Din păcate, rapoartele în cauză au fost anonime şi, ca urmare, n-au fost înregistrate oficial. Împăratul îşi împreună degetele cu unghii lungi şi zîmbi, încîntat: Da, cred c-ar fi bine să organizăm o inspecţie neanunţată pe Ix, iar asta, cît mai curînd, înainte ca tu să apuci să-ţi avertizezi oamenii, iar dovezile incriminatoare să fie ascunse...

— Potrivit unui tratat secular dintre Landsraad şi Casa Imperială, nu ai dreptul să te amesteci în treburile interne ale planetei Ix, protestă Dominic, iritat de-acum, dar încercînd să-şi păstreze calmul, măcar în aparenţă.

— Nu-mi amintesc să fi semnat un astfel de tratat, deşi sînt împărat de foarte multă vreme, bombăni Elrood, privindu-şi distrat unghiile.

— L-a semnat tatăl tău, iar tu eşti obligat să-l respecţi.

— Am puterea de a semna sau rupe tratate. Se pare că nu-ţi dai seama că sînt *Împărat* Padişah şi că pot să fac tot ce doresc.

— În privinţa asta, Landsraadul va avea un cuvînt de spus. Fii sigur de asta, *Roody*.

Dominic regretă imediat că folosise porecla şi îşi dori să-şi poată retrage cuvintele, dar era prea tîrziu.

Turbat de furie, împăratul sări în picioare şi, cu o mînă tremurîndă, îl ameninţă pe Dominic:

— Cum îndrăzneşti?!

Sardaukarii din gardă luară poziţia de luptă, îndreptîndu-şi armele spre contele Vernius.

— Dacă insişti în ceea ce priveşte inspecţia, mă voi opune şi voi formula o plîngere oficială la tribunalul Landsraadului, rosti Dominic, cu un gest disprețuitor. N-ai cum să cîştigi o astfel de dispută, şi ştii prea bine lucrul ăsta. Se înclină scurt şi se retrase cîţiva paşi, adăugînd: Sînt extrem de ocupat, sire. Cu îngăduinţa ta, am să mă retrag.

Elrood îi aruncă o privire ucigaşă. Diminutivul folosit de Dominic îl înfuriase peste măsură. *Roody.* Amîndoi ştiau că doar una dintre

fostele concubine ale împăratului, frumoasa Shando, avusese permisiunea de a-l folosi. Iar acum, aceasta era soția lui Vernius.

După rebeliunea de pe Ecaz, împăratul Elrood îl decorase pe tînărul şi curajosul Dominic, acordîndu-i permisiunea de a-şi extinde fieful în întreg sistemul Alkaurops. La invitația lui Elrood, tînărul conte Vernius petrecuse mult timp la curtea imperială. Prezența unui erou de război „dădea bine" la banchetele imperiale şi la diversele ocazii festive. Inimosul Dominic devenise o figură foarte populară, un oaspete binevenit şi un tovarăş plin de voie bună la petreceri.

Cu acest prilej însă, Dominic o întîlnise pe Shando, una dintre numeroasele concubine ale împăratului. La vremea respectivă, Elrood nu era căsătorit. Cea de-a patra soție a sa, Habla, murise cu cinci ani în urmă, iar împăratul avea deja doi urmaşi de sex masculin (deşi cel vîrstnic, Fafnir, avea să moară otrăvit chiar în acel an). Împăratul continua să-şi întrețină o suită întreagă de femei superbe, dar o făcea mai mult de ochii lumii, căci Shando şi celelalte concubine nu prea aveau ocazia să treacă pragul iatacului lui Elrood.

Între Dominic şi Shando se înfiripase o relație primejdioasă, dar cei doi reuşiră să-şi ascundă dragostea vreme de mai multe luni. După cinci ani de zile în care, practic, o ignorase, era limpede că Shando nu mai prezenta interes pentru Elrood. Atunci cînd ea solicită să fie eliberată de îndatoriri, avînd intenția să părăsească Curtea Imperială, Elrood, deşi oarecum nedumerit de cererea ei, încuviință. Ținea la ea şi nu vedea nici un motiv să-i refuze o cerere atît de uşor de îndeplinit.

Celelalte concubine îi spuseseră lui Shando că era nebună să renunțe la viața îmbelşugată pe care o dusese, dar ea se săturase de bogăție şi răsfăț. Îşi dorea o căsnicie adevărată şi voia să aibă copii. Desigur, Elrood n-ar fi fost dispus nicicînd s-o ia de soție.

Imediat ce Shando fu eliberată de îndatoririle imperiale, Dominic Vernius se căsători cu ea, fără fast şi ceremonii, dar potrivit tuturor prevederilor legii.

Aflînd că fosta sa concubină era dorită de altcineva, orgoliul masculin al lui Elrood îl făcuse să se răzgîndească — dar era prea tîrziu. De atunci îi purta pică lui Dominic. Se simțea încornorat şi se temea că Shando avea să-i dezvăluie soțului ei secrete de alcov.

Roody.

Vrăjitoarea Bene Gesserit, care pînă atunci stătuse în umbra tronului, se retrase cîțiva pași, în spatele unei coloane de granit pestriț de Canidar. Dominic nu reuşi să-şi dea seama dacă femeia era încîntată sau nemulțumită de turnura pe care o luaseră evenimentele.

Străduindu-se să nu pară grăbit, Dominic păşi încrezător pe lîngă cordonul sardaukarilor şi ieşi pe holul de acces. Ar fi fost de-ajuns un singur semn al lui Elrood, pentru ca soldații acestuia să-l execute fără să crîcnească.

Dominic grăbi pasul.

Bărbații din familia Corrino erau cunoscuți pentru impulsivitatea lor. În nenumărate ocazii, aceştia fuseseră nevoiți să-şi răscumpere cu bani grei reacțiile pripite. Uciderea capului Casei Vernius în cursul unei audiențe imperiale ar fi putut fi o reacție pripită de acest fel — dacă, în acest caz, n-ar fi fost implicată şi Ghilda. Ix beneficia în prezent de favorurile Ghildei, care adoptase cu entuziasm planurile noii astronave; iar Ghildei nu i se puteau opune nici măcar împăratul şi brutalii săi sardaukari.

Era un paradox, dacă lua în considerare forța militară a Casei Corrino. Ghilda nu poseda o armată proprie, şi nici armament de vreun fel. Însă, în absența Ghildei şi a navigatorilor ei capabili să vadă căile sigure prin hiperspațiu, n-ar fi existat călătoriile spațiale, sistemul bancar interplanetar — şi nici imperiul lui Elrood. De la o clipă la alta, Ghilda îşi putea retrage favorurile, abandonînd armatele la suprafața planetelor şi punînd astfel capăt campaniilor militare. Şi la ce i-ar fi folosit lui Elrood sardaukarii dacă ar fi fost blocați pe Kaitain?

Dominic ajunse în sfîrşit la poarta principală a palatului imperial şi, înainte de a trece pe sub arcada de lavă salusană, fu supus unei verificări de către trei soldați din gardă.

Din nefericire, protecția Ghildei nu-l scutea de asemenea neplăceri.

Dominic avea prea puțin respect pentru bătrînul împărat. Încercase să-şi ascundă disprețul pe care-l nutrea față de pateticul cîrmuitor a un milion de lumi, dar greşise atunci cînd îl considerase a fi doar un om ca oricare altul, un fost amant al soției sale. Dacă era scos din sărite, Elrood putea să anihileze planete întregi cu un

singur semn. Iar împăratul era răzbunător din fire. Ca toți cei din familia Corrino, de altfel.

Am legăturile mele, gîndi Elrood, în timp ce-şi privea adversarul îndepărtîndu-se. *Aş putea mitui unii dintre lucrătorii care construiesc componente pentru transspațialele alea perfecționate... deşi s-ar putea să fie destul de dificil din moment ce se spune că muncitorii suboizi n-au minte. Dar nu-i nimic, prietene Dominic, am să găsesc eu pe alții pe care i-ai dat la o parte sau i-ai ignorat. Lovitura va veni de unde nici nu te-aştepți.*

Cu ochii minții, Elrood o revăzu pe frumoasa Shando şi retrăi momentele cele mai intime pe care le petrecuse cu ea, în urmă cu decenii. Cearşafuri purpurii din mătase merh, un pat uriaş, licurigloburi a căror lumină abia pîlpîia, un fum aromat. Ca împărat, ar fi putut avea orice femeie din imperiu — iar el o alesese pe Shando.

Timp de doi ani, chiar şi-n vremea cînd soția sa Habla mai era încă în viață, Shando îi fusese concubina favorită. Era micuță şi fragilă, părea o păpuşă de porțelan, şi, în anii petrecuți pe Kaitain, învățase să-şi pună în valoare înfățişarea; dar Elrood ştia că, dincolo de aparența fragilității, se ascundea un caracter puternic şi foarte mult bun-simț. Shando îi şoptise „Roody" în ureche atunci cînd o invitase în iatacul său şi țipase sălbatic în momentele de culme a pasiunii.

În amintire, îi auzi limpede glasul. *Roody... Roody... Roody...*

Fiind născută din părinți de rînd, Shando nu era potrivită pentru a-i deveni soție. De fapt, această variantă nici măcar nu fusese pusă vreodată în discuție. Conducătorii Caselor regale nu se căsătoreau decît arareori cu concubinele lor; un împărat n-o făcea niciodată. Tînărul Dominic, cu linguşeli şi promisiuni, o convinsese pe Shando să-şi ceară libertatea, să-l tragă pe sfoară pe Elrood, iar apoi o luase cu sine pe Ix şi, în taină, o luase de soție. Întreg Landsraadul se mirase la vremea aceea de alegerea lui dar, în ciuda scandalului, cei doi rămăseseră împreună pînă în ziua de azi.

Iar Landsraadul, în ciuda solicitărilor lui Elrood, refuzase să facă ceva în privința asta. În definitiv, Dominic se căsătorise cu fata, în vreme ce împăratul nu avusese intenția aceasta, nici măcar pentru o clipă. Totul fusese conform legii. În ciuda geloziei sale meschine, Elrood nu putea susține că fusese înşelat.

Dar Dominic Vernius îi cunoştea porecla intimă. Ce altceva îi mai dezvăluise Shando soţului ei? Nesiguranţa îl măcina pe Elrood ca un parazit de pe Poritrin.

Pe mini-ecranul monitorului conectat la sistemul de securitate de la încheietura mîinii, împăratul îl urmări pe Dominic pînă la poarta principală. Aici, razele palide ale scannerului de protecţie — o altă maşinărie sofisticată produsă pe Ix — îi cercetară fiecare centimetru pătrat al corpului.

Ar fi putut transmite un semnal discret, iar sondele scanner-ului ar fi acţionat fulgerător asupra minţii celuilalt, transformîndu-l într-o legumă. *O creştere neaşteptată a tensiunii din reţea... un accident teribil...* Ar fi fost culmea ironiei ca Elrood să se folosească de-un scanner ixian pentru a-l ucide pe contele de Ix...

Ah, cît şi-ar fi dorit să o poată face! Dar nu acum. Nu era momentul încă, s-ar fi născut întrebări stînjenitoare, poate chiar s-ar fi deschis o anchetă. O răzbunare ca aceasta necesita subtilitate şi planuri atent concepute. Iar victoria finală avea să fie, astfel, mai satisfăcătoare.

Elrood închise monitorul şi ecranul se întunecă.

De lîngă tronul masiv, şambelanul Aken Hesban nu-l mai întrebă pe împărat de ce zîmbeşte.

Cea mai importantă dintre funcţiunile ecologiei este înţelegerea consecinţelor.

PARDOT KYNES, Ecologia planetei Bela Tegeuse,
Raport iniţial către Casa Imperială

Deasupra orizontului drept ca o lamă, atmosfera vibra în culorile pastelate ale răsăritului. Vreme de-o clipă doar, Arrakisul încremeni parcă, iar lumina caldă inundă peisajul arid... un potop brusc de strălucire şi de căldură crescîndă. Soarele alb se înălţă deasupra orizontului fără vreo lucire prevestitoare în aerul uscat.

Ajuns în sfîrşit pe planeta-deşert, Pardot Kynes trase adînc aer în piept înainte de a-şi aminti să-şi protejeze nasul şi gura cu masca, pentru a preveni pierderea excesivă de umiditate. Pletele-i rare, de culoarea nisipului, fluturau în bătaia unei brize uşoare. Se afla pe Arrakis de numai patru zile şi simţea încă de pe-acum că această pustietate ascundea mai multe taine decît ar fi putut pătrunde într-o viaţă întreagă.

Ar fi preferat să fie lăsat să-şi vadă de ale sale, să hoinărească de unul singur de-a curmezişul Marelui Bled, cu instrumentele la îndemînă, cercetînd compoziţia rocilor vulcanice şi studiind procesul de stratificare a dunelor.

Cu toate acestea, atunci cînd Glossu Rabban, nepotul baronului şi potenţialul urmaş al acestuia la conducerea Casei Harkonnen, îşi anunţase intenţia de a merge în adîncul deşertului pentru a vîna unul dintre legendarii viermi de nisip, Kynes realizase imediat că nu putea să rateze o astfel de ocazie.

Ca simplu planetolog, om de ştiinţă, iar nu războinic, se simţea oarecum în plus printre ceilalţi membri ai expediţiei. Soldaţii Harkonnen căraseră din fortificaţia centrală o mulţime de arme şi explozibili. Urcară cu toţii într-un transportor de trupe condus de un individ pe nume Thekar, care susţinea că odinioară locuise într-un sat din deşert. Acum era negustor de apă la Carthag. Deşi nu părea dispus să recunoască, aducea a fremen; nici unul dintre Harkonneni nu părea a fi observat acest amănunt.

Rabban nu avea un plan concret pentru a lua urma vreuneia dintre uriaşele tîrîtoare. Nu avea de gînd să meargă la o exploatare de mirodenie, unde oamenii săi ar fi stat în drumul muncitorilor. Avea ambiţia să urmărească şi să ucidă bestia cu forţe proprii. În acest scop, luase cu sine tot armamentul care-i căzuse în mînă şi se baza pe talentul său instinctiv pentru distrugere.

Cu cîteva zile mai devreme, Kynes ajunsese pe Arrakis la bordul unei navete diplomatice, aterizînd la marginea oraşului murdar, în ciuda faptului că era destul de nou. Dornic să pornească la treabă cît mai curînd, îşi prezentase scrisorile imperiale de acreditare în faţa baronului însuşi. Bărbatul zvelt şi roşcat studiase atent actele, apoi verificase autenticitatea sigiliului imperial. Îşi muşcase buzele

groase şi, pe un ton morocănos, promisese că avea să coopereze, cu o singură condiţie:

— N-am nimic împotrivă, atîta timp cît nu stai în calea celor care lucrează cu adevărat.

Kynes se înclinase.

— Nu-mi doresc nimic altceva decît să fiu singur şi să nu încurc pe nimeni, domnule baron.

Îşi petrecuse primele două zile în oraş, cumpărînd echipament pentru deşert, discutînd cu locuitorii din satele de la periferie, încercînd să afle cît mai multe despre legendele deşertului, despre obiceiurile localnicilor, despre misterele ce se cereau explicate. Înţelegînd pe deplin importanţa echipamentului de mîna întîi pentru supravieţuirea în deşert, Kynes cheltui o sumă substanţială pentru a obţine un distrai cît mai bun, o parabusolă, aparatură pentru distilarea apei şi instrumente fiabile pentru înregistrarea observaţiilor sale.

Se spunea că în adîncul pustiului trăiau numeroase triburi ale enigmaticilor fremeni. Kynes şi-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu aceştia, pentru a înţelege cum reuşeau să smulgă cele necesare supravieţuirii într-un mediu atît de ostil. Însă puţinii fremeni întîlniţi în Carthag păreau reticenţi şi se îndepărtau în grabă de îndată ce li se adresa.

Lui Kynes nu-i plăcea prea mult oraşul în sine. Casa Harkonnen înălţase cartierul general aici în urmă cu patru decenii, cînd, în urma manipulărilor Ghildei, obţinuse drept cvasi-fief Arrakisul. Oraşul Carthag fusese construit de-a valma, în grabă, cu risipă de forţă de muncă, fără pic de fineţe sau atenţie acordată detaliilor. Rezultatul era o mulţime de clădiri greoaie, clădite din materiale substandard, cu scopul evident de a fi funcţionale. Eleganţa le lipsea cu desăvîrşire.

Carthag nu părea să *aparţină* acestui loc; arhitectura şi amplasamentul oraşului îi agresau simţul estetic. Kynes poseda abilitatea înnăscută de a discerne ţesătura intimă a unui ecosistem, felul în care părţile acestuia se îmbinau firesc. Această aglomerare de populaţie era greşit alcătuită şi amplasată, asemenea unei răni pe suprafaţa planetei.

Avanpostul sud-vestic, Arrakeen, era un oraş cu trăsături primitive care crescuse lent, într-un ritm natural, la poalele unei bariere

muntoase numită Scutul de Piatră. Poate c-ar fi fost mai bine dacă Kynes s-ar fi dus mai întîi acolo. Cerințele politice îl obligaseră însă să-şi stabilească baza aproape de conducătorii planetei.

Ca o compensație, avea acum ocazia de a participa la căutarea unuia dintre uriaşii viermi de nisip.

Topterul masiv care îi avea la bord pe Rabban şi pe partenerii lui de vînătoare decolă şi, foarte curînd, Kynes avu prilejul să vadă pentru întîia oară adevăratul deşert. Scrută prin hubloul de plaz relieful accidentat al pustiului de dedesubt. Experiențele trăite în alte regiuni deşertice îi permiteau să identifice tiparele dunelor, dispunerea lor şerpuită şi curbele acestora, dezvăluind ochiului format informații privind curenții de aer dominanți, schimbările direcției vîntului în funcție de anotimpuri şi forța furtunilor de nisip. Amprente ale capriciilor vremii, ridurile de la suprafața planetei erau o adevărată comoară. Kynes îşi lipi fața de hubloul de plaz, încîntat. Nici unul dintre pasagerii transportorului nu părea a fi însă cîtuşi de puțin interesat.

Soldații Harkonnen erau agitați, încălziți peste măsură în uniformele albastre, greoaie din cauza armurii. Armele li se ciocneau unele de altele şi de podea, umplînd cabina topterului de zgomot. Cu toții păreau vădit neliniştiți din pricina lipsei scuturilor personale, dar era lucru ştiut că prezența scuturilor şi a cîmpurilor Holtzmann generate de acestea ar fi întărîtat viermii de nisip, provocîndu-le o frenezie ucigaşă. Astăzi, Rabban voia să ucidă cu mîna lui.

Glossu Rabban, în vîrstă de douăzeci şi unu de ani, era fiul fostului guvernator al planetei. Se aşezase lîngă pilot şi căuta țintele pe întinderea de nisip. Era lat în umeri, tuns scurt, avea un glas tunător şi un temperament năvalnic. Ochii de un albastru palid contrastau cu fața puternic bronzată. Părea să facă tot posibilul pentru a se deosebi de tatăl său.

— Vom vedea urma de vierme de aici, din aer? întrebă el.

Călăuza Thekar se aplecă spre Rabban de pe locul din spatele acestuia.

— Nisipurile sînt înşelătoare şi maschează trecerea viermilor. Adesea, aceştia se deplasează la adîncimi mari. Practic, vezi viermele doar atunci cînd iese la suprafață, gata de atac.

Kynes era numai ochi şi urechi. Şi-ar fi dorit să-şi poată nota toate aceste detalii, dar acum nu era momentul potrivit pentru însemnări.

— Şi-atunci, cum vom da de urma viermilor? Din cîte-am auzit, deşertul colcăie de ei.

— Nu-i chiar atît de simplu, stăpîne Rabban, răspunse Thekar. Viermii cei mari îşi au teritoriile lor, unele dintre ele întinzîndu-se pe sute de kilometri pătraţi. Între hotarele acestora, vînează şi ucid tot ce întîlnesc.

Începînd să-şi piardă răbdarea, Rabban se întoarse spre Thekar, iar pe chipul ars de soare i se citea furia.

— Şi de unde vom şti cînd vom fi intrat pe teritoriul unui vierme?

Thekar zîmbi, iar privirea lui păru a se pierde în depărtare.

— Întreg deşertul e teritoriul lui Shai-Hulud.

— *Al cui*?! Nu-mi mai răstălmăci întrebările!

Kynes era gata să jure că Rabban avea să-l pocnească pe omul deşertului.

— Sînteţi pe Arrakis de-atîta vreme şi nu ştiţi nici măcar atît, stăpîne Rabban?! Fremenii consideră marii viermi de nisip drept zei şi îi numesc, cu un termen colectiv, Shai-Hulud.

— Aşadar, astăzi vom ucide un zeu! exclamă Rabban, iar soldaţii îi răspunseră cu urale. Se întoarse apoi, brusc, spre Thekar: Voi pleca spre Giedi Prime peste două zile şi trebuie să iau cu mine un trofeu. Vînătoarea de azi *trebuie* să reuşească!

Giedi Prime, repetă în gînd Kynes. *Planeta ancestrală a Casei Harkonnen. Măcar în privinţa lui nu va mai trebui să-mi fac griji, după ce va fi plecat...*

— Veţi avea parte de-un trofeu, stăpîne, promise Thekar.

— În privinţa asta, n-am nici o îndoială, replică Rabban, pe un ton ameninţător.

Aşezat singur în spatele cabinei transportorului, înfofolit în echipamentul de deşert, Kynes se simţea nelalocul său între aceşti oameni. Nu împărtăşea cîtuşi de puţin ambiţiile glorioase ale nepotului baronului. Însă, dacă această „excursie“ avea să-i ofere prilejul de a vedea mai de aproape unul dintre monştri, putea să-i economisească luni întregi de eforturi solitare.

Rabban privi în față, prin hubloul frontal. Ochii săi oblici erau mărginiți de pliuri groase de piele. Sorbi din ochi deșertul ca și cum ar fi cercetat o delicatesă pe care se pregătea să o mănînce, ignorînd cu totul frumusețea pe care Kynes o descoperise în peisaj.

— Am un plan, pe care îl vom pune în aplicare după cum urmează...

Rabban se întoarse spre oamenii săi și deschise sistemul de comunicații, astfel încît să fie auzit și de cei aflați în ornitopterele de observație care zburau în formație în jurul transportorului. Survolau acum o întindere de nisip aparent fără margini. Valurile dunelor de dedesubt arătau ca niște riduri pe pielea unui bătrîn.

— Aflorimentul stîncos de acolo va fi baza noastră, urmă Rabban, citind apoi coordonatele locului cu pricina. Se află la aproximativ trei sute de metri de locul în care vom coborî scurt, pentru a-l lăsa pe Thekar să instaleze aparatul pe care-l numește toboșar. Apoi ne vom înălța și vom ateriza la adăpost, pe stînci, unde viermele nu poate ajunge.

Călăuza ridică privirea, surprinsă.

— Mă veți coborî acolo? rosti el. Dar, stăpîne, nu pot să...

— Chiar tu mi-ai sugerat ideea, replică sec Rabban, apoi li se adresă din nou soldaților: Thekar susține că dispozitivul acesta inventat de fremeni va atrage un vierme. Vom planta unul, la un loc cu destul explozibil cît să-i vină de hac bestiei, în momentul în care își va face apariția. Thekar, tu vei rămîne în urmă, pentru a amorsa explozibilul și a declanșa toboșarul. Vei avea timp suficient pentru a străbate întinderea de nisip pînă la adăpostul stîncilor, lîngă noi, înainte de sosirea viermelui. Nu-i așa? încheie Rabban cu un rînjet mieros.

— Eu... Se pare că n-am de ales, bîlbîi Thekar.

— Chiar de n-ai izbuti să ajungi pînă la stînci, viermele se va îndrepta probabil spre toboșar, în primul rînd. Explozibilul îl va termina înainte ca el să apuce să te ia în colimator.

— Asta mă liniștește pe deplin, stăpîne, bombăni Thekar.

Ascultîndu-l pe Rabban vorbind despre toboșar, Kynes își propuse să obțină un astfel de dispozitiv creat de fremeni. Și-ar fi dorit să-l poată urmări mai îndeaproape pe băștinaș alergînd de-a curmezișul nisipurilor, în încercarea de a nu atrage atenția „Bătrînului

Deşertului“ prin vibrațiile provocate de paşii săi. Planetologul păstră însă tăcerea, preferînd să evite a fi băgat în seamă de Rabban, sperînd că tînărul Harkonnen, iute la mînie, nu avea să-l silească să i se alăture, la propriu, lui Thekar.

În compartimentul rezervat pasagerilor din partea posterioară a topterului, batorul — comandantul de pluton — şi subordonații săi trecură în revistă arsenalul de care dispuneau şi îşi aleseră armele pe care le considerau potrivite: puştile cu laser. Apoi fixară încărcături explozive pe tija mecanismului adus de Thekar. *Un toboşar.*

Privind mai cu atenție, Kynes deduse că acesta era un simplu dispozitiv cu arc, menit să producă vibrații puternice, de mare rezonanță. O dată înfipt în nisip, toboşarul avea să-şi trimită semnalele adînc sub nisipuri, atrăgînd atenția lui „Shai-Hulud“.

— Imediat ce vom fi aterizat, ai tot interesul să armezi explozibilul cît mai repede, îi spuse Rabban lui Thekar. Motoarele ornitopterelor vor atrage cu siguranță un vierme, înainte chiar ca tu să-ți pui în funcțiune jucăria.

— Ştiu prea bine asta, stăpîne, îngăimă Thekar, al cărui ten măsliniu căpătase o nuanță cenuşie, sub influența groazei provocate de ceea ce avea să urmeze.

Trenul de aterizare al ornitopterului atinse fugar nisipul, stîrnind un nor fin de praf. Trapa se deschise şi Thekar, avînd întipărită pe chip o expresie hotărîtă, apucă toboşarul şi sări afară, aterizînd cu picioarele depărtate. Întoarse capul şi privi lung spre aeronavă, apoi îşi îndreptă atenția spre îndoielnicul hotar dincolo de care avea să se afle în siguranță, reprezentat de stîncile de care îl despărțeau aproximativ trei sute de metri.

Batorul îi întinse explozibilii nefericitului om al deşertului, în timp ce Rabban le făcea semn să se grăbească.

— Sper că n-ai să ajungi mîncare pentru vierme, prietene! rîse el.

Trapa nici nu apucase să se închidă, cînd pilotul trase de manşă, ridicînd topterul şi lăsîndu-l pe Thekar singur în mijlocul nisipurilor.

Kynes şi soldații Harkonnen se repeziră la tribord, în jurul hublourilor de plaz, pentru a urmări acțiunile disperate ale călăuzei. În pustietatea ce-l înconjura, Thekar păru a se metamorfoza într-o altfel de ființă umană, adaptată la condițiile aspre de mediu.

— Nu vă supărați, cam de cît explozibil e nevoie pentru a ucide un vierme? întrebă Kynes, curios.

— Thekar are la dispoziție mai mult decît va fi necesar, îl lămuri batorul. I-am lăsat destul explozibil pentru a şterge de pe fața pămîntului un cartier întreg.

Kynes îşi îndreptă din nou atenția spre cele ce se petreceau dedesubt. În vreme ce aeronava se ridica, Thekar se aşternuse cu febrilitate la treabă, clădind o movilă din pachețelele de explozibil şi armîndu-le cu filamente de shiga. Kynes putea distinge luminițele de semnalizare ale detonatoarelor, clipind la unison. Uscățivul Thekar îşi înfipse apoi toboşarul în nisip, la un pas de grămada ucigaşă, cu un gest plin de mînie, de parcă ar fi înfipt un țăruş ascuțit în inima deşertului.

Topterul transportor se roti şi porni în linie dreaptă spre aflorimentul stîncos unde marele vînător Rabban avea să aştepte în siguranță sosirea viermelui. Thekar declanşă mecanismul de semnalizare al toboşarului şi, fără să mai piardă timpul, o luă la fugă.

În ornitopter, soldații începură să parieze în privința şanselor acestuia de supraviețuire.

Cîteva secunde mai tîrziu, aeronava aterizâ lin pe stînca neagră, brăzdată de crevase, ce aducea cu un recif în mijlocul oceanului de nisip fin. Pilotul decuplă motoarele, iar trapele topterului se deschiseră. Rabban îşi dădu oamenii la o parte, dornic să fie cel dintîi care avea să coboare pe stînci. Soldații îl urmară, înghesuindu-se pe urmele sale. Kynes îşi aşteptă răbdător rîndul şi, în cele din urmă, coborî şi el prin spate.

Gărzile îşi ocupară posturile şi îndreptară lentilele binoclurilor asupra siluetei îndepărtate a fugarului. Rabban stătea drept, cu puşca laser de mare putere în mînă, deşi Kynes nu reuşi cu nici un chip să-şi imagineze la ce avea să-i folosească arma în asemenea împrejurări. Nepotul baronului Harkonnen privi prin lunetă şi aerul încins la valurile şi mirajele efemere. Îşi luă drept reper toboşarul ale cărui țăcănituri puteau fi auzite pînă la ei, precum şi grămada întunecată de explozibil.

Unul dintre topterele de escortă, care se roteau la mare înălțime deasupra lor, anunță că era posibil să fi zărit semnul viermelui, la aproximativ doi kilometri spre sud.

În mijlocul deşertului, Thekar alerga din răsputeri, stîrnind jerbe de nisip. Pornise țintă spre insula de stîncă, dar mai avea minute bune pînă cînd să ajungă la adăpost.

Kynes îl urmărea cu atenție, intrigat de ritmul ciudat al înaintării călăuzei. Paşii lui Thekar erau inegali, salturile alternînd cu paşi mici şi repezi. De departe, părea un gîndac cuprins de spasme. Era oare această fugă dezordonată conformă unui tipar aritmic, menit să înşele simțurile unui vierme ce s-ar fi apropiat? Să fi fost o tehnică specială, pe care toți călătorii în deşert erau nevoiți să o deprindă? Şi, în caz afirmativ, cine-ar fi putut să-l învețe şi pe Kynes rostul şi mecanismul ei? Voia să ştie tot ce era cu putință despre locul acesta, despre băştinaşi, despre viermi, despre mirodenie şi despre dune. Curiozitatea sa era mai presus de misiunea dată de împărat; din momentul în care Pardot Kynes se implica într-un proiect, întrebările fără răspuns deveneau duşmanul său cel mai aprig.

Grupul aflat la adăpost îşi continuă aşteptarea; timpul trecea greu. Soldații se apucaseră să pălăvrăgească. În depărtare, călăuza îşi continua ciudata alergare, apropiindu-se puțin cîte puțin. Încordat, Kynes simțea straturile suprapuse ale distraiului sugînd picăturile de sudoare care-l năpădiseră.

Îngenunche şi se apucă să studieze roca întunecată de sub picioare. Lava bazaltică conținea orificii erodate, formate în urma bulelor de gaz emanate din roca topită; ici-colo, bazaltul era brăzdat de vinişoare de piatră mai puțin dură, asupra căreia legendarele furtuni Coriolis de pe Arrakis lăsaseră urme adînci.

Luă un pumn de nisip şi-l lăsă să i se prefire printre degete. Aşa cum se aşteptase, grăunțele de nisip erau particule fine de cuarț ce sclipeau în lumina aspră a soarelui; uniformitatea lucirii lor era întreruptă arareori de fulgi de culoare neagră, probabil urme de magnetită.

În alte părți, observase cum nisipul se colora în ruginiu, sau alterna nuanțe de bronz, portocaliu sau coral, probabil din cauza amestecului cu diverşi compuşi oxidați. Diferența de culoare se datora poate, în unele cazuri, depozitelor de melanj, dar Kynes nu avusese, pînă în acel moment, ocazia să vadă cum arăta un filon neprocesat de mirodenie. *Nu încă.*

În sfîrşit, topterele aflate la pîndă deasupra confirmară apropierea unui vierme. Era un exemplar mare, ce se mişca repede.

Soldații săriră în picioare. Privind în zare, Kynes observă cum nisipul se vălurea, de parcă un deget imens s-ar fi mişcat prin straturile superioare ale dunelor, tulburîndu-le liniştea. Dimensiunea fenomenului îl surprinse.

— Viermele! strigă batorul. Se apropie din flancul nostru!

— Se îndreaptă direct spre Thekar! răcni Rabban, cu un rînjet crud întipărit pe chip. Călăuza noastră se află exact între vierme şi toboşar. Ce ghinion! exclamă el, iar pe chip i se aşternu expresia unei altfel de nerăbdări.

Chiar şi de la această distanță, Kynes putu să-l vadă pe Thekar sprintînd, dînd uitării înaintarea ciudată de pînă atunci, în clipa în care văzu valul de nisip ridicat de viermele care se apropia de el cu o viteză amețitoare. Deşi nu-i putea distinge trăsăturile, Kynes îşi imagina cu uşurință expresia disperării care i se zugrăvea pe chip omului deşertului, în acele clipe.

Apoi, cu hotărîrea resemnată care urmă disperării, Thekar se opri şi se întinse pe nisip, nemişcat, cu privirile ațintite spre cer. Se ruga, poate, lui Shai-Hulud.

De îndată ce vibrațiile paşilor călăuzei încetară, bubuitul îndepărtatului toboşar păru a se auzi cu intensitatea unei fanfare imperiale. *Bum, bum, bum.* Viermele se opri vreme de o clipă, apoi îşi schimbă direcția de înaintare, îndreptîndu-se direct spre mormanul de explozibili.

Rabban ridică din umeri, acceptînd cu nonşalanță dezamăgirea provocată de pierderea spectacolului morții lui Thekar.

Kynes auzea limpede fîşîitul subteran al nisipurilor dislocate de înaintarea monstrului. Viermele se apropia, ca atras de un magnet invizibil. La o anumită distanță de toboşar, se cufundă în adîncul nisipurilor, făcu o voltă şi se ridică să înghită prada care îl atrăsese şi-l întărîtase cu larma ei — dacă aceasta fusese cu adevărat reacția instinctivă trăită de leviatanul orb.

Cînd se înălță, gura viermelui se deschise atît de larg încît ar fi putut înghiți o navă spațială cu totul. Se ridică sus, sus de tot, iar maxilarele flexibile se deschiseră precum petalele unei flori. Într-o fracțiune de secundă, aşchia neagră a toboşarului şi toată grămada de explozibili se făcură nevăzute. Dinți de cristal sclipeau ca tot

atîția țepi ascuțiți dispuşi în spirală pe circumferința abisului fără fund al gurii.

Deşi se afla la trei sute de metri distanță, Kynes distinse zimții de piele întărită de pe spinarea viermelui, care alcătuiau o armură menită să protejeze creatura în timpul înaintării subterane. Viermele înghiți momeala-capcană şi începu să se onduleze, gata să se afunde din nou în adîncul deşertului.

Rabban rînji diabolic şi luă în mînă declanşatorul. Briza fierbinte îi biciuia fața cu grăunțe infime de nisip. Apăsă pe un buton.

Un bubuit îndepărtat zgudui deşertul, distrugînd echilibrul precar al liniilor de contur ale dunelor. Explozii în lanț sfîşiară măruntaiele viermelui şi îi despicară pîntecele şi segmentele armurii.

Cînd praful deflagrației începu să se aşeze, Kynes văzu că monstrul încă se mai zvîrcolea, ca o balenă cu blană aruncată de furtună pe uscat.

— Creatura asta are mai bine de două sute de metri lungime! exclamă Rabban, entuziasmat de succesul vînătorii.

Soldații izbucniră în urale. Rabban se întoarse şi-l bătu pe umăr pe Kynes, cu o forță care aproape că-i dizlocă umărul.

— *Ăsta* trofeu, planetologule! Am de gînd să iau viermele ăsta cu mine, pe Giedi Prime.

Nebăgat în seamă de nimeni, Thekar sosi în sfîrşit pe stînci, asudat şi gîfîind. Privi în urmă, la viermele care-şi trăia ultimele clipe în depărtare, pe nisip, cu mintea asaltată de sentimente contradictorii.

Cînd zbaterile viermelui încetară, într-un tîrziu, Rabban porni spre uriaşul cadavru în fruntea oamenilor săi. Soldații alergau, strigîndu-şi bucuria. Kynes, nerăbdător să examineze mai de aproape uimitorul specimen, se grăbi să-i urmeze.

Cîteva minute mai tîrziu, gîfîind la rîndul său, Kynes stătea, mut de uimire, în fața a ceea ce mai rămăsese din bătrînul vierme. Pielea solzoasă era încrustată cu pietriş, care sporea rezistența la frecare a învelişului bătătorit. Printre segmentele dizlocate de explozie se zăreau însă şi petece de piele fragedă, rozalie. Gura deschisă a viermelui părea un puț de mină căptuşit cu pumnale de cristal.

— Iată! Aceasta e cea mai de temut creatură de pe această planetă mizerabilă! strigă Rabban. Iar eu am ucis-o!

Soldații priveau cu prudență, de la o distanță de cîțiva metri, neîndrăznind încă să se apropie. Kynes se întrebă cum avea de gînd nepotul baronului să-şi poarte spre casă trofeul. Însă, cunoscînd ideile extravagante ale Harkonnenilor, nu se îndoia că Rabban avea să găsească în cele din urmă o cale.

Planetologul se întoarse şi descoperi că, deşi epuizat, Thekar li se alăturase. În ochi i se întrezărea o lucire argintie, vădind parcă arderea unei flăcări ascunse. Apropierea de moarte şi priveliştea zeului fremen al deşertului, ucis de explozibilul Harkonnenilor, reuşiseră oare să-i schimbe radical felul în care vedea lucrurile?

— Shai-Hulud, şopti el; apoi se întoarse spre Kynes, simțind în el, poate, o gîndire înrudită: E unul dintre cei vechi. Unul dintre cei mai bătrîni viermi...

Kynes făcu un pas înainte, dornic să examineze mai îndeaproape pielea încrustată cu pietre, segmentele armurii, şi se întrebă dacă avea să i se ofere ocazia să disece şi analizeze acest extraordinar specimen. Cu siguranță, Rabban n-avea să se împotrivească! La nevoie, Kynes avea să invoce misiunea pe care i-o încredințase împăratul pentru a-l înduplecа. Dar, ajuns la un pas de cadavru, observă că pielea bătrînului vierme lucea stins, tremurînd abia perceptibil. Bestia murise, asta era sigur, nu era vorba nici de reacții reflexe ale conexiunilor nervoase... şi totuşi, stratul exterior al pielii vibra uşor, părînd a se topi!

Sub privirile uimite ale lui Kynes, o ploaie de celule translucide, plate, se prelinse pe suprafața pielii monstrului, de parcă solzi abia vizibili s-ar fi desprins, căzînd pe nisip, unde se făceau nevăzuți.

— Ce se întîmplă? urlă Rabban, vînăt de furie.

Sub ochii săi, viermele părea că se evaporă. Pielea se preschimba în solzi de forma unor amibe care, tremurînd ca o piftie, erau absorbiți pe loc de nisipul fierbinte. Bătrînul leviatan se întorcea în adîncul nisipurilor.

În cele din urmă, din uriaşul stîrv rămaseră doar scheletul coastelor cartilaginoase şi dinții de-un alb lăptos. Apoi chiar şi aceste ultime rămăşițe se prăbuşiră, dizolvîndu-se în bălți gelatinoase pe care nisipul le absorbi hulpav. Soldații Harkonnen se retraseră cîțiva paşi, pînă la o distanță pe care o considerau a fi sigură.

Kynes avu impresia că asistase la un mileniu de putrefacție în spațiul cîtorva secunde. Entropie accelerată. Deşertul înfometat părea nerăbdător să înghită orice urmă, orice dovadă a faptului că omul reuşise să înfrîngă un vierme de nisip.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît dezamăgirea neputinței de a diseca un cadavru lăsa loc încîntării provocate de acest straniu fenomen. Cît de complex era, în mod cert, ciclul vieții şi al morții acestor magnifice ființe! Mai avea atît de multe de învățat despre Arrakis...

Rabban fierbea de furie. Muşchii gîtului îi erau încordați ca nişte cabluri de oțel bine întinse.

— Trofeul meu! urlă el.

Îşi încleştă pumni şi, întorcîndu-se brusc, îl izbi pe Thekar în plină figură, trimițîndu-l la pămînt. Pentru o clipă, Kynes fu convins că nepotul baronului avea să-l ucidă pe băştinaş, dar, din fericire, Rabban îşi îndreptă imediat furia asupra ultimelor rămăşițe ale viermelui de nisip, grămăjoare de gelatină tremurîndă care se dizolvau rapid în nisipul răscolit de explozie.

După un potop de blesteme, în privirea amenințătoare a lui Rabban se ivi o hotărîre de nestrămutat. Pielea arsă de soare a chipului său îşi pierdu vinețiul furiei, recăpătîndu-şi culoarea normală.

— Cînd mă voi întoarce pe Giedi Prime, am să găsesc un vînat mai satisfăcător decît cel de-aici!

Cu aceste cuvinte, care-l făcuseră parcă să dea uitării tot ce era legat de viermele de nisip, Rabban întoarse spatele oamenilor săi şi porni țanțoş spre ornitopter.

Observă-i pe supraviețuitori şi învață de la ei.

Dicton Bene Gesserit

Dintre milioanele de lumi pe care se spunea că le-ar avea imperiul, tînărul Duncan Idaho nu cunoştea decît una singură: Giedi Prime, o lume scăldată în petrol, industrializată pînă la extrem şi acoperită

cu structuri artificiale; o lume a unghiurilor drepte, a metalului şi a fumului. Harkonnenii nu concepeau ca lumea lor să arate altfel. La cei opt ani ai săi, asta era tot ce ştia Duncan despre lume.

Dar pînă şi aleile întunecate şi noroioase de-acasă i s-ar fi părut, în aceste momente, o privelişte de vis. După luni de zile petrecute în închisoare, alături de restul familiei sale, Duncan se întreba dacă avea să mai părăsească vreodată uriaşul lagăr din Baronia. Mai mult chiar, nu ştia dacă avea să apuce să împlinească nouă ani, deşi aniversarea sa nu era prea departe. Îşi trecu mîna prin părul negru şi creţ, simţindu-l umed de sudoare.

Continuă să alerge. Vînătorii se apropiau...

Duncan se afla în subteranele oraşului-închisoare, iar potera era pe urmele sale. Se aplecă şi se strecură prin tunelurile înguste de întreţinere; se simţea aidoma micii rozătoare ţepoase pe care-o primise în dar de la mama sa, cînd împlinise cinci ani. Pe coate şi în genunchi, se strecura cu greu prin puţurile de aerisire şi prin ţevăria puţind a mucegai. Aici, adulţii îmbrăcaţi în armuri masive, căptuşite, n-aveau să-l dibuiască. Îşi zdrelea coatele de pereţii de metal, înghesuindu-se în locuri în care, în mod normal, nici un om n-ar fi avut cum să pătrundă.

Băiatul îşi jurase să nu-i lase pe Harkonneni să-l prindă — nu azi, în orice caz. Detesta jocurile lor, refuza ideea de a fi jucăria sau animalul de casă al cuiva. Se orienta doar după instinct şi după miros; adulmecă o briză stătută şi intui direcţia circulaţiei aerului.

Pe măsură ce alerga, auzea ecouri ale fugii disperate a celorlalţi copii prizonieri. În principiu, erau consideraţi tovarăşii săi de echipă, dar eşecurile anterioare îl învăţaseră să nu se mai bizuie pe cei ale căror talente nu se puteau compara cu ale sale.

Îşi jurase că de data asta avea să le scape urmăritorilor; dar era conştient că nu se putea elibera pe deplin. În acest mediu controlat, echipele de vînători aveau să sfîrşească prin a-i da de urmă, iar urmărirea avea să reînceapă. Ei numeau asta „antrenament". Pentru *ce*, nu reuşise niciodată să afle.

Duncan încă mai simţea dureri în partea dreaptă a pieptului, reminiscenţe de data trecută. De parcă ar fi fost un trofeu de vînătoare, torţionarii săi îi introduseseră corpul rănit într-o maşinărie de reparare a ţesuturilor şi de regenerare a pielii. Durerile de coaste

persistau, dar starea generală se îmbunătățise în fiecare zi. Pînă astăzi...

În umăr îi implantaseră un emițător-locator. Duncan n-avea cum să scape cu adevărat din această metropolă a sclavilor. Baronia era o construcție megalitică din plastoțel şi armături blindate, înaltă de 950 de etaje şi cu o lungime de 45 de kilometri, fără nici o deschidere la nivelul solului. Din acest motiv, găsea întotdeauna destule locuri în care să se ascundă, în timpul jocurilor Harkonnenilor, dar libertatea îi rămînea inaccesibilă.

Harkonnenii aveau mulți prizonieri şi imaginau mereu noi metode sadice pentru a-i determina să coopereze. Dacă Duncan reuşea să iasă învingător din acest antrenament, dacă reuşea să-i evite pe vînători îndeajuns de mult timp, gardienii săi îi promiseseră că el şi familia sa aveau să se poată întoarce la viața dinainte. Tuturor copiilor le promiseseră acest lucru. Cei antrenați aveau nevoie de-un scop, de un premiu pentru care să lupte.

Parcurgea, mînat de instincte, pasajele secrete, încercînd să-şi estompeze zgomotul paşilor. Nu foarte departe în urma sa, auzi pocnetul unei puşti paralizante, țipătul ascuțit al unui copil şi apoi sunetul sinistru al zbaterilor altuia, doborît la rîndul său.

Cei prinşi erau maltratați de vînători; uneori se alegeau doar cu o bătaie, alteori rezultatul se materializa în răni serioase; asta depindea doar de numărul celor aflați în „antrenament". Nu era un simplu joc de-a v-ați ascunselea. Pentru victime, cu siguranță, era departe de-a fi un joc...

În ciuda vîrstei sale fragede, Duncan ştia prea bine că viața şi moartea aveau un preț. Harkonnenilor nu le păsa cîți dintre micii aspiranți sufereau pe parcursul şedințelor de antrenament. Aşa se jucau ei... Duncan înțelegea distracțiile pline de cruzime. Mai văzuse gesturi asemănătoare, la copiii cu care împărțea celula: rupeau aripile insectelor sau azvîrleau în foc puii de rozătoare. Harkonnenii şi soldații lor erau un soi de copii-adulți, dispunînd însă de resurse mai mari, de o imaginație mai bogată şi de mult mai multă viclenie.

Fără zgomot, Duncan dibui o scară de acces ruginită şi începu să urce pe pipăite, fără să piardă timpul cugetînd dacă era bine sau nu ceea ce făcea. Secretul era să se comporte neaşteptat, să se ascundă

în locuri în care urmăritorilor le-ar fi fost greu să ajungă. Treptele scării, purtînd urmele trecerii timpului, îi zgîriau palmele.

Această secțiune a vechii Baronii era încă funcțională. Cablaje şi tuburi suspensoare şerpuiau prin structura de rezistență asemeni unor găuri de vierme, în linii drepte, curbate lin sau frînte în unghiuri ascuțite. Tot acest spațiu era terenul ideal pentru un soi de cursă cu obstacole, un loc în care soldații Harkonnen puteau să tragă în voie asupra prăzii, fără teama de-a aduce avarii importante structurii de rezistență.

Undeva, deasupra, pe unul dintre coridoarele principale, auzi paşi grei, clămpănit de bocanci pe metal, zvonul abia perceptibil al comunicațiilor prin căşti, apoi un strigăt. Un țiuit undeva în apropiere îi dădu de ştire că soldații îl găsiseră cu ajutorul implantului locator.

Laserele loviră tavanul de deasupra sa, topind stratul de metal. Duncan dădu drumul scării şi se lăsă să cadă liber. Un soldat înarmat apăru în deschizătura tăiată de arma laser şi-l arătă cu degetul. Ceilalți deschiseră focul, la rîndul lor, iar scara se prăbuşi, urmînd aceeaşi traiectorie cu băiatul.

Ateriză pe fundul unui puț, iar scara căzu peste el. Îşi muşcă buzele pentru a nu urla de durere. Un țipăt i-ar fi ajutat pe urmăritori să-l localizeze. Dar nu-i putea evita la nesfîrşit, din pricina implantului emițător, care pulsa de undeva din umărul său. Cum era cu putință ca cineva să-i înfrîngă pe Harkonneni în acest joc?

Se sili să se ridice în picioare şi o luă la fugă frenetic, dorința sa de libertate fiind parcă tot mai nestăvilită. Spre dezamăgirea sa, tunelul îngust din fundul puțului se deschidea într-un pasaj mai larg. Asta nu era bine. Cu cît era mai larg tunelul, cu atît creşteau şansele ca adulții să-l poată urmări.

Din urmă se auziră strigăte, zgomot de paşi alergînd, apoi un geamăt curmat scurt. În principiu, vînătorii ar fi trebuit să folosească arme paralizante. Se făcuse însă tîrziu, vînătoarea se prelungise peste aşteptări şi, prin urmare, aproape toți ceilalți fuseseră prinşi. Miza crescuse, iar vînătorilor nu le plăcea să piardă.

Duncan trebuia să supraviețuiască. Trebuia să fie cel mai bun. Dacă se lăsa ucis, n-avea să-şi mai revadă mama. Dacă însă supraviețuia şi reuşea să-i învingă pe ticăloşi, poate că familia sa avea

să-şi recapete libertatea... măcar în măsura în care libertatea le era îngăduită supuşilor civili ai Harkonnenilor, aici, pe Giedi Prime.

Cunoscuse cîțiva copii care reuşiseră să-i înfrîngă pe vînători; aceştia dispăruseră curînd după aceea. Dacă era să dea crezare anunțurilor gardienilor, învingătorii şi familiile lor fuseseră eliberați din infernul Baroniei. Duncan nu văzuse nici o dovadă în acest sens şi ar fi avut destule motive să pună la îndoială ce spuneau Harkonnenii. Îşi dorea însă din tot sufletul ca, măcar de astă dată, ei să fi spus adevărul. Nu era dispus să renunțe la această ultimă speranță.

Nu înțelegea nici acum care era motivul pentru care ai săi fuseseră aruncați în închisoare. Cît de grav puteau greşi nişte funcționari guvernamentali neînsemnați, încît să merite o astfel de pedeapsă. Îşi amintea doar că, de azi pe mîine, o viață relativ tihnită se preschimbase în coşmarul sclaviei. Acum, tînărul Duncan era obligat aproape în fiecare zi să fugă şi să lupte pentru a supraviețui... pentru a-şi salva familia. Şi, pe zi ce trecea, devenea tot mai îndemînatic în acest joc.

Ținea minte acea ultimă după-amiază petrecută în viața normală; se aflau pe peluza atent întreținută a unei terase superioare din Harko City — unul dintre puținele parcuri suspendate tolerate de autorități. Plantele din grădina publică erau atent îngrijite şi fertilizate, căci vegetației nu-i pria deloc solul impregnat de reziduuri al planetei stoarse de vlagă în urma exploatării nepăsătoare a tuturor resurselor.

Părinții lui Duncan şi alți cîțiva membri ai familiei jucau un joc de peluză, țintind cu mingi automotoare diverse puncte din iarbă, în vreme ce mecanismele interne, cu entropie ridicată, ale mingilor determinau salturi aleatorii ale acestora. Băiatul observase cît de diferite, de seci şi de pline de reguli erau jocurile adulților, în comparație cu zbenguiala lipsită de griji a prietenilor săi.

În apropiere, o tînără urmărea jocul. Avea părul de culoarea ciocolatei, un ten închis şi pometi înalți, dar expresia înțepată şi privirea severă îi ascundeau frumusețea altminteri remarcabilă. N-o ştia decît din vedere; se numea Janess Milam şi lucra împreună cu părinții săi.

În timp ce urmărea jocul adulților, ascultînd concertul de rîsete, Duncan îi zîmbise femeii şi spusese, amuzat:

— Se antrenează pentru vremea cînd vor fi bătrîni.

Lui Janess îi erau însă indiferente atît persoana lui Duncan, cît şi opinia sa. Îl repezise, trimiţîndu-l la plimbare.

În lumina cețoasă a soarelui de după-amiază, Duncan continuase să urmărească jocul, dar străina îi stîrnise curiozitatea. Părea încordată. Privea adesea peste umăr, de parcă ar fi aşteptat ceva.

Cîteva clipe mai tîrziu, trupele Harkonnen invadaseră parcul şi îi arestaseră pe părinții lui Duncan, pe el, pe un unchi şi doi dintre verii săi. Intuiția îi şoptea lui Duncan că Janess fusese la originea arestării lor, dar habar nu avea care fusese motivul. Nu o mai revăzuse, iar el şi ai săi erau în închisoare de o jumătate de an...

Undeva deasupra, o trapă se deschise cu un fîşîit. Doi urmăritori în uniforme albastre îşi făcură apariția, îl localizară imediat şi izbucniră în rîs, triumfători. Duncan porni orbeşte înainte, făcînd salturi în zigzag. O descărcare a puştii cu laser ricoşă din peretele armat, lăsînd o urmă similară cu cea a unui trăsnet pe peretele coridorului.

Duncan adulmecă mirosul înțepător de ozon al metalului topit. Ar fi fost de-ajuns ca o singură descărcare să-l atingă pentru a fi ucis. Îi urî pe vînători pentru rîsetele lor; se simțea ca o jucărie în mîinile unor copii sadici.

Alți doi vînători îşi făcură apariția dintr-un pasaj, la numai un metru în fața sa, dar Duncan era prea rapid pentru ei. În prima clipă, cei doi nu-l recunoscură, iar reacția le fu încetinită de surpriză. Duncan izbi cu putere în genunchiul unuia dintre soldați, apoi se năpusti în el, dîndu-l de perete, şi sprintă printre cei doi vînători înmărmuriți.

Cel lovit se clătină, apoi trase un urlet, atunci cînd o descărcare laser trecu razant pe lîngă el.

— Încetează focul, idiotule! Ai de gînd să ne ucizi?!

Duncan fugea cum nu mai fugise nicicînd, pe deplin conştient că picioarele sale de copil nu-i permiteau să întreacă nişte adulți antrenați pentru a lupta. Dar refuza să se predea. Nu-i stătea în fire.

Drept înainte zări lumini puternice la o intersecție de coridoare. Apropiindu-se, descoperi că, de fapt, tunelul în care se afla nu intersecta un altul, ci se deschidea într-un tub suspensor, un puț cilindric avînd în centru un cîmp Holtzman. Trenuri-ghiulea levitau prin tub fără a întîlni rezistență, făcînd legătura între diverse sectoare ale uriaşului oraş-închisoare.

Cursa lui Duncan se sfîrşea aici. Nu exista nici o uşă laterală, nici un fel de pasarelă ocolitoare. Soldaţii se iviră aproape, cu puştile ridicate. Se întrebă dacă avea să fie împuşcat şi în cazul în care ar fi hotărît să se predea. *Probabil că da*, îşi spuse, *prea i-am stîrnit*.

Cîmpul suspensor pîlpîia în centrul puţului, la un pas de el. Cunoştea vag efectele acestuia. Era însă singura soluţie, n-avea unde să se ducă, iar alternativa era fie o pedeapsă cruntă, fie chiar moartea, în cazul în care soldaţii ar fi pus mîna pe el.

Încolţit, Duncan se întoarse şi privi cîmpul suspensor. Inspiră adînc, pentru a-şi face curaj, şi se avîntă în golul luminat de energia cîmpului.

Părul său negru şi creţ flutură în cădere. Strigă, iar sunetul emis se afla undeva la jumătatea drumului între un urlet disperat şi un chiot de uşurare. Dacă avea să moară aici, măcar avea să moară liber!

Apoi cîmpul Holtzmann îl învălui, oprindu-i brusc căderea. Cu stomacul făcut ghem şi aruncat în cutia toracică, Duncan se simţi prins în firele unei reţele invizibile. Pluti liber, atîrnînd în centrul neutru al cîmpului. Forţa acestuia era capabilă să poarte greutatea trenurilor ghiulea dintr-un punct într-altul al imensei Baronii. Era firesc ca greutatea sa să fie de-a dreptul neînsemnată.

Îi zări pe soldaţi repezindu-se spre marginea platformei, răcnind furioşi la adresa lui. Unul dintre ei îl ameninţă cu pumnul, iar alţi doi îşi îndreptară armele asupra sa.

Duncan dădu din mîini, încercînd să se mişte, ca şi cum ar fi înotat în cîmp.

Cu un strigăt alarmat, unul dintre soldaţi zvîrli deoparte arma laser a tovarăşului său. Duncan îşi aminti de efectele de coşmar produse de intersecţia dintre o rază laser şi un cîmp Holtzman: se producea astfel o explozie similară cu cea a armelor atomice interzise.

Prin urmare, soldaţii îşi aţintiră puştile paralizante asupra lui şi deschiseră focul.

Duncan se răsuci în aer. Deşi îi lipsea punctul de sprijin necesar pentru a se deplasa, zbătîndu-se le oferea vînătorilor o ţintă mobilă, mai dificil de atins. Jeturile paralizante se arcuiră în jurul său, deviate de forţa cîmpului.

În îmbrăţişarea strînsă a cîmpului Holtzman, percepu totuşi modificarea presiunii aerului, semn al deplasării unei mase mari prin

tunel. Se roti în aer şi văzu luminile trenului-ghiulea ce se apropia vertiginos. *Iar el se afla chiar în centrul cîmpului!*

Duncan începu să se agite cu disperare. Reuşi să se îndepărteze de centru, către marginea opusă a zonei de levitație, departe de soldați. Aceştia continuau să tragă, dar schimbarea presiunii aerului le devia şi mai mult loviturile, obligîndu-i să-şi ajusteze tirul la fiecare apăsare pe trăgaci.

Dedesubt, se aflau platformele altor coridoare ce se deschideau spre puț şi rampe care duceau în străfundurile Baroniei. Dacă reuşea să scape din capcana cîmpului, poate că avea să reuşească să ajungă pe una dintre ele.

Un jet paralizant trecu la cîțiva centimetri de el, amorțindu-i în treacăt umărul invadat parcă de un milion de înțepături de insectă.

Duncan reuşi în sfîrşit să se desprindă din cîmp şi căzu cu fața în jos. Zări la timp platforma, întinse mîna rămasă validă şi apucă balustrada. Trenul-ghiulea trecu vuind la cîțiva centimetri de el, cît pe ce să-l agațe.

Nu căzuse îndeajuns de mult încît să capete viteză. Cu toate acestea, smucitura opririi bruşte fu cît pe ce să-i smulgă mîna din încheietură. Se chinui să se ridice pe platformă şi porni înainte prin tunel. Nimeri însă într-o fundătură fără ieşire, o alveolă cu pereți de metal. Nu se vedea nici o ieşire. Singura trapă de acces fusese închisă ermetic şi sigilată. Lovi zadarnic cu pumnii în ea. N-avea cum să scape de aici.

Apoi şi accesul dinspre platformă îi fu tăiat, o dată cu închiderea unei uşi culisante. Era prizonier în alveola de metal armat. Totul se sfîrşise.

Cîteva clipe mai tîrziu, soldații desigilară trapa. În privirile lor, furia se amesteca cu admirația. Resemnat, Duncan aşteptă ca unul dintre ei să ridice arme şi să-l împuşte.

Cînd colo, căpitanul vînătorilor zîmbi şi spuse:

— Felicitări, băiete. Ai cîştigat.

Duncan reveni în celula în care se aflau părinții săi, epuizat. Mîncară împreună, meniul fiind acelaşi ca în fiecare zi: o pastă de cereale, turte uscate şi batoane proteice. Hrana era îndestulătoare din punct

de vedere nutritiv, dar era fie lipsită de gust, fie, culme a perversității, avea un gust oribil. Deocamdată, gardienii nu-i spuseseră mare lucru, în afară de faptul că „reuşise". Asta nu putea însemna decît că în curînd aveau să fie liberi. În suflet, speranța îi reîncolți.

Celula era murdară, în ciuda eforturilor făcute de părinții săi pentru a păstra măcar aparența curățeniei. Nu aveau însă o mătură, o cîrpă ori săpun, iar apa pe care o primeau era prea puțină pentru a-şi permite s-o risipească pentru spălat.

În lunile care trecuseră de la sosirea în lagăr, Duncan urmase şedințe succesive de „antrenamente" tot mai aspre, mai violente, în vreme ce ai lui erau ținuți deoparte, fără să li se dea nimic de făcut. Fiecare dintre ei primise un număr de identificare, dar, cu excepția lui Duncan, n-aveau nici o altă ocupație în afară de a... sta: nici un fel de muncă, nici o formă de distracție. Nu puteau decît să aştepte o eventuală schimbare a sentinței, dar şi acest lucru îi umplea de teama că ar fi putut fi o schimbare în rău.

De astă dată, plin de mîndrie, Duncan le istorisi cu febrilitate părinților săi cum îşi păcălise urmăritorii, chiar dacă aceştia erau cei mai buni dintre copoii Harkonnen. Nici un alt copil nu reuşise în acea zi să scape, dar Duncan era convins că izbînda lui avea să fie de-ajuns pentru a le aduce libertatea.

Din clipă în clipă aveau să vină să le dea drumul. Încercă să-şi imagineze cum aveau să stea cu toții împreună, din nou, admirînd cerul înstelat al primei nopți de libertate.

Tatăl îşi admira fiul, mîndru nevoie-mare, dar mamei îi venea greu să creadă că visele copilului aveau să se împlinească. Avea destule motive să nu se încreadă în promisiunile Harkonnenilor.

Nu după mult timp, luminile din tavan clipiră, apoi cîmpul de forță de la intrarea în celulă îşi pierdu opacitatea, deveni transparent şi, în cele din urmă, se deschise. Un grup de gardieni în uniforme albastre îl însoțea pe căpitanul care condusese vînătoarea. Bătăile inimii lui Duncan se întețiră: *Au venit să ne elibereze?*

Dar zîmbetul căpitanului nu prevestea nimic bun.

Bărbații în uniforme se dădură la o parte grăbiți, pentru a-i face loc unui bărbat lat în umeri, cu buze groase şi muşchi proeminenți. Avea fața arsă de soare şi tenul aspru, ca şi cum ar fi petrecut mult timp departe de înnegurata Giedi Prime.

Tatăl lui Duncan sări în picioare, apoi se înclină respectuos:

— Stăpîne Rabban!

Ignorînd prezența părinților, Rabban îl căută din priviri pe tînărul cu fața rotundă, antrenat de oamenii săi.

— Căpitanul mi-a spus că tu eşti cel mai bun dintre băieți, i se adresă el lui Duncan.

Păşi în celulă, iar gardienii se înghesuiră să i se alăture. Rabban rînji, amuzat.

— Ar fi trebuit să-l vedeți la antrenamentul de azi, stăpîne, spuse căpitanul. N-am mai avut niciodată un exemplar atît de capabil.

Rabban încuviință din cap.

— Numărul 11368... Ți-am urmărit progresul, am vizionat nişte holoînregistrări de la vînătorile la care ai participat. Cum ți-s rănile? Sper că nu e nimic prea grav. Eşti tînăr, ai să te vindeci repede. Un licăr maliții os i se ivi în ochi: Mai ai destul potențial pentru distracție. Să vedem cum te vei descurca împotriva mea.

Se întoarse şi, înainte de-a ieşi, porunci:

— Vino cu mine la vînătoare, băiete. Acum!

— Numele meu e Duncan Idaho, replică pe un ton sfidător băiatul. Nu sînt un număr oarecare.

Glasul îi era ascuțit, dar denota un curaj care îi uimi chiar şi pe părinții săi. Surprinşi, soldații se întoarseră pentru a-l privi lung. Duncan ridică privirea spre mama sa, căutînd sprijin şi încurajare; cînd colo, ea îi făcu semn să tacă.

Cu mişcări smucite, Rabban înşfăcă o armă laser din mîinile gardianului aflat alături. Fără să clipească, descărcă o încărcătură letală în pieptul tatălui lui Duncan. Forța loviturii îl trînti pe acesta de perete. Cadavrul nici nu apucase să atingă solul, cînd Rabban schimbă direcția armei şi pulverizâ capul mamei lui Duncan.

Copilul urlă. Părinții săi se prăbuşiră la pămînt aproape concomitent — două grămezi de carne arsă, lipsită de viață.

— Acum nu mai ai nume, 11368, spuse Rabban. Vino cu mine!

Gardienii îl apucară de mîini, nelăsîndu-i măcar răgazul de a se apleca asupra părinților săi. Nu-l lăsară să-i plîngă nici măcar o clipă.

— Oamenii mei te vor pregăti pentru următoarea rundă de distracție. Am nevoie de o vînătoare pe cinste...

Gardienii îl tîrîră pe Duncan, care se zbătea şi urla, departe de celula în care zăceau părinții săi. Se simțea mort pe dinăuntru, cu excepția flăcării înghețate a urii care-i creştea în piept, pîrjolind şi ultimele rămăşițe ale copilăriei sale.

Poporul trebuie să fie convins că domnitorul său este mai măreț decît el, altfel de ce l-ar urma? Mai presus de orice, un conducător trebuie să fie un bun actor, oferind supuşilor săi pîinea şi circul de care aceştia au nevoie.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Săptămînile de pregătiri pentru plecarea spre Ix trecură ca un fum, în timp ce Leto se străduia să acumuleze amintiri cît pentru un an întreg, întipărindu-şi în minte imaginile planetei strămoşilor săi. Aveau să-i lipsească aerul umed şi sărat al Caladanului, diminețile cețoase şi muzica divină a furtunilor de după-amiază. Cum ar fi putut o planetă stearpă, plină de maşini, să se compare cu toate acestea?

Dintre numeroasele palate şi vile de vacanță de pe planeta acoperită de ape, castelul Caladan, cocoțat în vîrful unei faleze, deasupra mării, era locul de care Leto se simțea cel mai legat. Aici se afla şi sediul principal al guvernului. Într-o zi, cînd avea să-şi pună pe deget inelul ducal cu pecete, avea să devină cel de-al douăzeci şi şaselea duce Atreides care avea să conducă Caladanul din acest loc.

Mama sa, doamna Helena, îşi petrecea timpul învîrtindu-se în jurul său, văzînd prevestiri rele în fiecare clipă şi citîndu-i pasaje pe care le considera importante din Biblia Catolică Portocalie. Ideea de a se despărți de fiul ei pentru un an o umplea de îngrijorare, dar nu putea să se opună fățiş ordinelor ducelui. Era mereu încruntată, iar Leto realiză că îngrijorarea ei era cauzată de decizia lui Paulus de a-l trimite pe Ix, iar nu în altă parte.

— Ix e un cuib de vipere infestat cu tehnologie dubioasă, îi repeta ea, de cîte ori era convinsă că tatăl lui nu-i putea auzi.

— Eşti sigură că părerea ta nu vine de la faptul că Ix e principalul rival al Casei Richese, mamă? întrebă el într-o zi.

— Nicidecum! Casa Richese se bizuie pe tehnologie veche, verificată atent, care nici măcar nu se apropie de limitele impuse de lege. Nimeni n-a pus vreodată la îndoială conformitatea richesiană cu preceptele impuse de Jihad.

Îl privi lung, cu ochii ei plini de asprime, care, pe neaşteptate, se umplură de lacrimi. Îi mîngîie umărul. Crescuse mult în ultima vreme, astfel încît erau aproape de aceeaşi înălțime.

— Leto, Leto... N-aş vrea să-ți pierzi inocența acolo. Sau sufletul... Sînt atît de multe lucruri în joc...

Mai tîrziu, în timp ce se aflau cu toții la cină în sufrageria castelului, savurînd o fiertură de peşte şi biscuiți, Helena îl imploră din nou pe bătrînul duce să-l trimită pe Leto altundeva. Paulus rîse cu poftă ascultîndu-i argumentele. Însă, văzînd că ea se încăpățîna să nu-i dea dreptate, sfîrşi prin a se înfuria.

— Dominic mi-e cel mai drag prieten! Pentru numele lui Dumnezeu, fiul nostru n-ar putea găsi nicăieri un mentor mai bun!

Inițial, Leto încercase să se concentreze asupra mîncării, însă, în cele din urmă, sfîrşi prin a susține punctul de vedere al tatălui său.

— Vreau să merg acolo, mamă! spuse el, punîndu-şi lingura deoparte. Apoi repetă expresia preferată a mamei sale: Aşa se cuvine!

De-a lungul vieții lui Leto, Paulus luase numeroase decizii cu care Helena nu fusese de acord: îşi trimisese fiul să muncească alături de țărani, îl luase cu sine la întîlnirile cu cetățenii de rînd, îl lăsase să se împrietenească cu fiii pescarilor şi îl sfătuise să nu se sfiască niciodată să-şi murdărească mîinile. Leto era de-acum capabil să înțeleagă înțelepciunea care dictase aceste decizii; într-o bună zi, avea să fie el însuşi duce, conducătorul acestor oameni. Helena găsea mereu motive pentru a obiecta, cel mai adesea citînd versete din Biblia Catolică Potocalie pentru a-şi justifica opiniile.

Mama sa nu era răbdătoare din fire şi nu îşi manifestase niciodată căldura față de unicul ei fiu. Era însă mereu preocupată de menținerea unor aparențe perfecte la întîlnirile importante şi cu ocazia ieşirilor în public. Propria înfățişare era obiectul predilect al atenției sale şi declara frecvent că nu-şi dorea alt copil. Creşterea lui Leto şi conducerea gospodăriei ducale îi ocupa şi aşa mult prea

mult din prețiosul timp care ar fi putut fi petrecut cu studierea Bibliei Catolice Portocalii şi a altor texte religioase. Era cît se poate de evident că Helena consimțise să aibă un fiu mînată de simțul datoriei față de Casa Atreides, iar nu din dorința de a creşte şi alinta un copil.

Nu era de mirare, în aceste condiții, că bătrînul duce căuta compania altor femei mai puțin mofturoase.

Uneori, noaptea, de dincolo de uşile masive din lemn de tek de pe Elacca, Leto auzea certurile zgomotoase dintre tatăl şi mama sa. Dar doamna Helena protesta în zadar față de trimiterea fiului lor pe Ix; ducele Paulus era cel care hotăra în numele Casei Atreides. Cuvîntul său avea putere de lege, în Castel şi pe întregul Caladan, oricît ar fi încercat soția sa să-i schimbe opiniile.

Aşa e mai bine.

Leto era conştient că mariajul părinților săi fusese aranjat, o tranzacție între două case ale Landsraadului, menită să satisfacă pretențiile familiilor importante din imperiu. Din partea Casei Richese, aflată în declin, fusese o acțiune disperată; pe de altă parte, Casa Atreides avea să aibă mult de cîştigat în cazul în care grandoarea de odinioară a Casei care deținuse pînă nu demult supremația tehnologică ar fi revenit. În plus, bătrînul duce se bucurase de numeroase concesii şi recompense, fiindcă acceptase să ia de soție una din numeroasele fiice ale Casei Richese.

— Într-o Casă nobilă, romantismul nu-şi are locul; doar clasele inferioare îşi pot permite luxul de a se lăsa conduse de reacții hormonale, afirmase doamna Helena, în timp ce-i explica fiului său politicile mariajului.

Leto era conştient că o soartă similară îi era rezervată şi lui. În această privință, şi tatăl său era de aceeaşi părere, ba chiar era mai radical în a o exprima.

— Care-i regula de bază a Casei noastre? întreba mereu ducele, iar Leto era nevoit să o repete, cuvînt cu cuvînt:

— Să nu te căsătoreşti niciodată din dragoste, căci asta va aduce ruina Casei tale.

La paisprezece ani, Leto nu fusese niciodată îndrăgostit cu adevărat, deşi îi fusese dat să cunoască fiorul pasiunii. Tatăl său îl încuraja să flirteze cu fetele din sat, să se zbenguie cu cele pe care

le găsea atrăgătoare, cu condiția să nu facă niciodată vreo promisiune. Leto se îndoia că, în calitatea sa de moştenitor al Casei Atreides, avea să aibă vreodată prilejul să se îndrăgostească, cu atît mai puțin de femeia cu care, în cele din urmă, avea să se căsătorească...

Într-o bună-zi, cu o săptămînă înaintea datei la care era programată plecarea lui Leto, tatăl său îl apucă pe după umăr şi-l luă cu sine în plimbarea de dimineață, moment cînd îşi făcea o datorie din a saluta personal pe fiecare dintre servitori. Apoi, ducele coborî în oraşul de pescari de la poalele castelului, însoțit doar de cîțiva soldați, pentru a face el însuşi cumpărăturile şi, mai ales, pentru a-şi întîlni supuşii. Paulus îşi lua adesea fiul în aceste ieşiri, iar Leto le considera minunate.

Afară, sub cerul de un albastru palid, ducele izbucnea uşor în rîs, iar buna sa dispoziție era molipsitoare. Oamenii de rînd se bucurau să-l vadă printre ei pe inimosul lor conducător. Leto şi tatăl său parcurseră împreună aleile bazarului, trecînd pe lîngă tarabele cu peşte proaspăt şi legume, pentru a inspecta apoi zona superbelor tapiserii țesute din fibre de ponji toarse cu mîna. Paulus Atreides cumpăra adesea podoabe ori talismane pentru soția sa, mai ales după cîte-o ceartă, deşi ducele nu prea părea a cunoaşte gusturile soției sale îndeajuns încît să găsească lucruri care să-i facă acesteia plăcere cu adevărat.

În fața unei tarabe cu stridii, bătrînul duce se opri brusc şi privi spre cerul împestrițat cu nori; îi venise o idee pe care-o considera strălucită. Îşi privi fiul şi un zîmbet larg îi lumină fața bărboasă.

— Fiule, e nevoie de-un spectacol grandios înaintea plecării tale. Trebuie să facem din acest prilej o zi memorabilă pentru întregul Caladan.

Leto se abținu cu greu să nu scrîşnească din dinți. Nu era prima oară cînd tatălui său îi venea o idee năstruşnică, şi ştia că nu se va da în lături de la nimic pentru a o vedea pusă în aplicare.

— La ce v-ați gîndit, domnule? Şi cum pot eu să vă fiu de ajutor?

— Nimic deosebit, fiule. Vreau doar să anunț o mare sărbătoare în onoarea fiului şi moştenitorului meu.

Îl prinse de mînă pe Leto şi i-o ridică, de parcă ar fi anunțat triumful într-o luptă, iar vocea lui tunătoare se făcu auzită, acoperind zarva mulțimii.

— Vom organiza o luptă cu tauri, o fiesta ca pe vremuri, pentru tot poporul. Va fi o zi de sărbătoare pentru întregul Caladan, iar festivitățile vor fi transmise prin holoproiecție pe tot globul!

— Cu tauri salusani? întrebă Leto, iar în minte îi apăru imaginea fioroaselor bestii cu spinarea crestată, cu fruntea acoperită de o pădure de coarne şi cu ochii fațetați.

În copilărie, Leto se strecurase adesea în grajduri pentru a admira monstruoasele animale. Şeful grajdurilor, Yresk, unul dintre vechii slujitori richesieni ai mamei sale, era cel care pregătea taurii pentru luptele pe care Paulus le organiza cu diferite prilejuri.

— Bineînțeles, veni răspunsul ducelui. Şi, ca de fiecare dată, mă voi lupta eu însumi cu taurii. Făcu un gest larg cu mîna, de parcă ar fi desfăşurat o capă imaginară, şi adăugă: Oasele mele bătrîne au încă destulă agilitate pentru a mă ajuta să mă feresc de loviturile unui astfel de monstru greoi. Am să-i cer lui Yresk să-mi pregătească un taur... sau ai prefera să-l alegi chiar tu, fiule?

— Credeam că nu mai ai de gînd să faci aşa ceva, spuse Leto. A trecut aproape un an de cînd...

— Cum de-ți trece prin cap aşa ceva?

— Consilierii tăi, tată, spuneau că e mult prea riscant. Nu acesta e motivul pentru care ai lăsat pe alții să lupte cu taurii în locul tău?

Bătrînul duce izbucni în rîs.

— Aiurea! M-am ținut departe de arenă dintr-un singur motiv: taurii au avut o perioadă proastă, a fost, din cîte-am înțeles, o anomalie genetică ce i-a făcut să nu merite aduşi în luptă. De-acum însă, lucrurile s-au schimbat, iar taurii care sînt crescuți în acest moment sînt mai buni decît oricînd. Yresk spune că sînt pregătiți să lupte. Şi eu sînt pregătit!

Îşi luă fiul de după umeri şi adăugă:

— Ce ocazie mai bună am putea găsi pentru o corrida de toros, decît plecarea fiului meu? Vei participa şi tu la lupta cu tauri, pentru întîia oară. Mama ta nu mai poate spune că eşti prea tînăr pentru aşa ceva.

Leto încuviință şovăielnic. Hotărîrea tatălui său nu mai putea fi schimbată, o dată ce-şi propusese ceva. Se consolă la gîndul că Paulus era bine antrenat şi că avea să poarte un scut defensiv.

Avusese ocazia să mai lupte cu adversari umani, în timp ce purta un scut defensiv, aşa încît ştia care erau avantajele şi limitele acestuia. Un scut era capabil să blocheze proiectilele pornite dintr-o armă şi orice lovituri îndeajuns de rapide. Lama unui pumnal, mînuită cu o viteză aflată sub pragul critic, putea să penetreze însă scutul. Iar un taur salusan, cu coarnele-i ascuțite, se mişca îndeajuns de încet încît să poată penetra chiar şi cel mai atent reglat scut.

Înghiți în sec, întrebîndu-se cum arătau taurii cei noi, îmbunătățiți genetic. Lui Leto, taurii cei vechi, care îi fuseseră arătați de meşterul Yresk, i se păruseră îndeajuns de periculoşi — ca dovadă, uciseseră trei matadori...

Entuziasmat de noua sa idee, ducele Paulus făcu publică vestea chiar acolo, în mijlocul bazarului, cu ajutorul sistemului de amplificare al pieții. Auzind vestea, oamenii aflați în bazar izbucniră în urale, entuziasmați atît de ideea spectacolului în sine, cît şi de perspectiva zilei de odihnă şi de sărbătoare pe care acesta avea să o prilejuiască.

Leto era convins că mama sa avea să fie cu totul împotriva ideii ca soțul ei să lupte cu taurii, asistat de fiul lor. Dar Leto era sigur şi că obiecțiile mamei n-aveau să reuşească decît să-l întărîte şi mai mult pe bătrînul duce şi să-i întărească hotărîrea.

Arena din Plaza de Toros strălucea în lumina soarelui amiezii. Tribunele vaste erau pline de lume, atît de multă încît părea să alcătuiască un covor pestriț. Ducele nu ceruse niciodată vreo plată celor veniți să-i urmărească perfomanțele din arenă; era mult prea mîndru de ele şi-i plăcea la nebunie să se dea în spectacol.

Stindarde enorme în culorile Casei Atreides străjuiau arena, iar din difuzoare răsuna muzică de fanfară. Stîlpii de susținere a tribunelor fuseseră decorați cu emblemele cu cap de şoim ale Atreizilor, proaspăt revopsite pentru acest eveniment. Mii de buchete de flori fuseseră culese de pe cîmpiile din jurul oraşului şi decorau acum conturul arenei — o sugestie deloc subtilă prin care ducele dădea de înțeles că-i făcea plăcere să vadă ringul acoperindu-se de flori de fiecare dată cînd ucidea un taur.

În umbra tribunelor, într-unul din vestiarele rezervate matadorilor, Paulus se gătea, aşteptînd nerăbdător lupta. Leto stătea alături şi privea afară, la mulţimea nerăbdătoare.

— Tată, mă nelinişteşte riscul pe care ţi-l asumi. N-ar trebui să faci aşa ceva... În orice caz, n-ar trebui să te expui în asemenea măsură, doar de dragul meu.

Bătrînul duce ridică din umeri, indiferent la cele spuse de fiul său.

— Leto, fiule, trebuie să înţelegi că pentru a cîştiga loialitatea celor pe care îi guvernezi nu-i de-ajuns să semnezi hîrtii, să aduni impozite şi să participi la reuniunile Landsraadului.

Netezi capa stacojie şi se admiră într-o oglindă, gînditor.

— Caladanul trebuie să producă maximum de venituri, în raport cu resursele sale. De oamenii aceştia depinde realizarea acestui obiectiv. Iar ei trebuie să dea tot ce pot şi să nu-şi facă un scop exclusiv din cîştigul financiar, ci şi din glorie şi onoare. Dacă, din întîmplare, Casa Atreides ar trebui să intre din nou în război, oamenii aceştia ar fi gata să-şi verse sîngele pentru mine. Şi-ar pune viaţa în joc pentru a apăra stindardul nostru.

Adăugă, pe alt ton:

— Vrei, te rog, să-mi strîngi armura?

Leto apucă legăturile de la spate ale pieptarului din piele întărită, le strînse şi verifică soliditatea nodurilor. Păstră tăcerea, dar încuviinţă din cap la spusele tatălui său, în semn că înţelesese.

— Ca duce, trebuie să ofer şi eu ceva, să dovedesc că sînt vrednic de loialitatea lor. Scopul corridei nu e doar amuzamentul, ci şi necesitatea de a demonstra că sînt un bărbat puternic, pe măsura rangului meu. Că am statura unui erou, a unuia binecuvîntat de Dumnezeu pentru a-i conduce. Şi nu pot să demonstrez asta decît dacă îmi asum nişte riscuri. Actul conducerii nu este unul pasiv.

Paulus îşi verifică centura-scut şi zîmbi în barbă:

— „Nimeni nu-i de-ajuns de bătrîn pentru a nu avea de învăţat", cită el. E o replică din piesa despre Agamemnon. Voiam să-ţi demonstrez că nu întotdeauna dorm atunci cînd maică-ta crede asta.

Thufir Hawat, maestrul de arme cu chip impenetrabil, se alătură ducelui. Ca un mentat loial ce era, nu încerca să-şi convingă stăpînul să ia altă hotărîre. În schimb, se grăbea să-i dea sfaturi, şoptindu-i

lui Paulus caracteristicile aparte pe care le sesizase la nou-sosiții tauri salusani mutanți.

Leto ştia că mama sa se va afla în loja ducală. Cu siguranță, va fi îmbrăcată în ținuta ei de zile mari, cu robe suprapuse şi văluri colorate, jucîndu-şi rolul în fața poporului. În noaptea trecută, din nou, dincolo de uşile dormitorului răsunaseră discuții aprinse; în cele din urmă, Paulus îşi redusese soția la tăcere cu o poruncă răstită. Apoi plecase la culcare, să se odihnească în vederea zilei obositoare ce avea să urmeze.

Ducele îşi îmbrăcă pelerina tivită cu verde, apoi îşi luă armele care aveau să-l ajute să înfrîngă taurul sălbatic: banderilele şi o suliță *vara* lungă, cu vîrful înmuiat în neurotoxină. Thufir Hawat sugerase posibilitatea ca taurul să fie uşor tranchilizat, pentru a-i domoli întrucîtva elanul, însă ducele iubea prea mult provocarea primejdiei, pentru a accepta un adversar amorțit de droguri.

Paulus fixă activatorul pe laterala centurii-scut şi declanşă cîmpul protector. Era numai un semi-scut, menit să-i protejeze un flanc. Pentru celălalt flanc, ducele avea să folosească capa strident colorată numită *muleta*.

Paulus se înclină în fața fiului său, apoi în fața lui Thufir Hawat, iar apoi a antrenorilor care aşteptau la ieşirea spre arenă.

— E timpul să înceapă spectacolul!

Leto îl privi făcînd o voltă şi, cu mîndria unei păsări angrenate în ritualul de împerechere, păşi țanțoş în spațiul deschis al arenei. La apariția sa, spectatorii izbucniră în urale ce-ar fi acoperit pînă şi cel mai fioros muget al unui taur salusan.

Leto rămase la adăpostul baricadei, clipind des din pricina strălucirii soarelui orbitor. Zîmbi urmărind turul lent al arenei efectuat de tatăl său. Ducele îşi flutura capa, făcea cu mîna spectatorilor şi se înclina în fața mulțimii entuziaste. Sentimentele de admirație, chiar de dragoste, pe care oamenii le nutreau față de viteazul său tată îi umplură de căldură inima lui Leto.

În vreme ce aştepta la umbra baricadei, Leto îşi făgădui să studieze cu atenție triumful tatălui său, pentru ca, într-o bună zi, să se poată el însuşi bucura de respectul şi devotamentul ce-i erau rezervate acestuia. Triumful de astăzi avea să fie doar unul în lunga listă a victoriilor tatălui său, încercă Leto să se îmbărbăteze. Fără să vrea,

simțea înțepătura îngrijorării. Prea multe se puteau schimba într-o fracțiune de secundă, prea multe depindeau de o licărire a scutului, de o lovitură rapidă de corn ascuțit, de tropotul copitelor unui taur...

Se auzi un sunet de trîmbițe, iar glasul crainicului anunță detaliile pentru *corrida de toros* ce stătea să înceapă. Ducele Paulus își flutură mănușa în direcția porților largi, blindate, aflate în capătul opus al arenei.

Leto își schimbă locul, mutîndu-se sub o altă arcadă, pentru a vedea mai bine. N-avea să fie o luptă aranjată; tatăl său își punea în joc viața, fără nici o umbră de ezitare.

Grăjdarii țesălaseră bestiile feroce, iar starostele lor, Yresk, alesese el însuși taurul care avea să ia parte la *corrida* din acea zi. Ducele se declarase satisfăcut de animalul ales, convins că ferocitatea lui avea să fie pe placul mulțimii. Abia aștepta să-l înfrunte.

Poarta grea se deschise cu un scîrțîit strident al balamalelor suspensoare, iar taurul salusan se repezi afară, scuturîndu-și capul masiv, împodobit cu coarne multiple, orbit de lumina prea puternică. În ochii segmentați, turbarea lucea feroce. Solzii de pe spinarea creaturii mutante răspîndeau reflexe irizate, contrastînd puternic cu creasta neagră.

Ducele Paulus fluieră prelung şi-şi flutură capa.

— Vino încoace, prostovane! strigă ducele, iar spectatorii izbucniră în rîs.

Întorcîndu-se lent în direcția din care fusese interpelat, taurul își plecă fruntea şi fornăi prelung. Leto observă că tatăl său nu declanşase scutul protector. Paulus plesni din capa colorată, în încercarea de-a atrage atenția bestiei. Taurul salusan scumă cu copita solul nisipos al arenei, apoi porni la atac. Leto fu ispitit să strige, pentru a-şi avertiza tatăl. Uitase oare acesta să activeze scutul? Cum ar fi putut supraviețui atacului, în absența protecției acestuia?

Taurul își rată cu puțin ținta, iar Paulus roti grațios capa, transformată într-o țintă alternativă. Coarnele încîrligate sfîşiară partea inferioară a țesăturii colorate. În timp ce taurul se străduia să-şi redreseze traiectoria, bătrînul duce îi întoarse spatele, emfatic, expunîndu-se, pe deplin încrezător în viteza sa de reacție. Se înclină ironic la adresa mulțimii; apoi, îndreptîndu-se de mijloc, declanşă scutul protector cu gesturi calme, calculate.

Taurul atacă din nou. De astă dată, ducele îşi folosi spada pentru a-l înțepa, mai mult în joacă, printre solzii groşi care îi încadrau creasta, după care, cu o răsucire rapidă, îl răni uşor, dar dureros, în lateral. Imaginea pestriță a adversarului se reflectă multiplu în ochii creaturii.

Un nou asalt.

Se mişcă prea repede pentru a putea penetra scutul, gîndi Leto. *Însă, de îndată ce va obosi şi-şi va încetini goana, taurul poate deveni mult mai periculos...*

Lupta continua, iar Leto observă că tatăl său făcea tot posibilul pentru a-i potența spectaculozitatea, jucîndu-se cu nervii spectatorilor, aţîţîndu-le simțurile. Bătrînul duce ar fi putut ucide fiara în orice clipă, dar amîna momentul culminant, pentru a-l savura pe de-a-ntregul.

Avînd în vedere reacțiile spectatorilor, Leto era convins că despre lupta aceasta avea să să vorbească ani de-a rîndul de-acum încolo. Pescarii şi muncitorii din orezării duceau vieți monotone, dominate de munca grea. Sărbătoarea din această zi avea să le întipărească pe vecie în minți imaginea măreață a ducelui lor. *Mai țineți minte de ce era în stare bătrînul Paulus, în ciuda vîrstei lui?* aveau să-şi spună ei.

În cele din urmă, oboseala începu să-şi facă efectul asupra bestiei. Ochii îi erau injectați de sînge, fornăitul îi devenea din ce în ce mai greoi, vădind epuizarea care se instala, pe măsură ce fluidul vital i se prelingea din rănile multiple în nisipul arenei. Ducele Paulus înțelese că venise vremea să pună capăt luptei, care dura de aproape o oră. Deşi era năclăit de sudoare, reuşea să-şi mențină înfățişarea regală, iar gesturile nu trădau nici urmă de osteneală, tot aşa cum hainele îi erau la fel de impecabile ca la intrarea în arenă.

În lojă, doamna Helena continua să-şi mişte alene evantaiul, aparent netulburată, dar privirea îi era ațintită asupra spectacolului din arenă.

Taurul salusan era de-acum asemenea unei maşini apucate de streche, un monstru lansat la atac, în a cărui armură brună existau prea puține fisuri. În vreme ce bestia se repezea asupra omului cu o forță înspăimîntătoare, ducele fentă, cu un salt la stînga, apoi se întoarse brusc, în timp ce taurul trecea pe alături, şi-şi azvîrli deoparte capa. Apucă sulița cu ambele mîini şi, cu toată puterea, lovi

din lateral. Lovitură impecabilă, o execuție ca la carte. Lama pătrunse printre solzii crestei, la intersecția dintre oasele craniului şi spinare, secționînd țesuturile şi străpungînd simultan creierele duale ale creaturii. Era cea mai dificilă, dar şi mai sofisticată cale pentru a ucide un taur salusan.

Taurul încremeni la jumătatea unui pas, expiră greoi, mugi surd şi... se prăbuşi, mort. Ca o astronavă sfărîmată, cadavrul rămase nemişcat pe nisip.

Aşezîndu-şi piciorul pe capul plin de coarne al taurului, ducele Paulus se opinti şi smulse lama însîngerată dintre solzi, aruncînd-o cît colo. Îşi scoase sabia din teacă şi o ridică deasupra capului, rotind-o în semn de triumf.

Ca unul, toți spectatorii săriră în picioare, urlînd, chiuind şi aplaudînd. Îşi fluturară steagurile, smulseră florile din ghivecele care decorau tribunele şi le aruncară în arenă, scandînd la unison numele ducelui.

Încîntat de reacția publicului, patriarhul Casei Atreides zîmbi larg şi se roti, desfăcîndu-şi pelerina, astfel încît spectatorii să-i poată admira silueta stropită de sînge. Era eroul mulțimii, finețurile nu-şi mai aveau rostul.

Multe minute mai tîrziu, cînd uralele se mai potoliră, ducele îşi ridică spada şi lovi de mai multe ori cu sete, desprinzînd capul taurului de trup. Înfipse lama însîngerată în nisip şi, cu ambele mîini, prinse capul încornorat şi-l ridică.

— Leto! strigă el, privind peste umăr, iar glasul său tunător se făcu auzit în fiece ungher din Plaza de Toros. Leto, fiul meu, vino aici!

În umbra arcadei, Leto ezită o clipă, apoi păşi în lumină. Cu capul sus, porni înainte pe nisipul scurmat de copitele fiarei, pentru a se alătura tatălui său. Mulțimea izbucni din nou în urale, salutîndu-i cu entuziasm apariția.

Bătrînul duce se întoarse şi îndreptă craniul plin de sînge al taurului în direcția din care se ivise fiul său.

— Iată-l pe Leto Atreides! vesti el mulțimii, cu glas bubuitor. El este viitorul vostru duce!

Aplauzele şi uralele nu mai conteneau. Leto apucă unul din coarnele taurului şi, împreună cu tatăl său, înfățişară mulțimii capul

bestiei înfrînte, trofeul din care picături de sînge gros continuau să cadă, pătînd nisipul cenuşiu.

Ascultîndu-şi numele rostit de miile de oameni din tribune, Leto simți un gol adînc în stomac şi, pentru întîia oară, se întrebă dacă aceasta era senzația trăită de adevărații conducători.

N'kee: otravă cu acțiune lentă, care se acumulează în glandele suprarenale; este una dintre cele mai perfide toxine permise de acordul de pace al Ghildei şi de restricțiile Marii Convenții. (a se vedea Războiul de Asasini)

Manualul Asasinului

— Mmmm... Împăratul n-o să moară în veci, Shaddam.

Mărunțel, cu ochii mari şi o față de nevăstuică, Hasimir Fenring stătea față în față cu vizitatorul său, prințul moştenitor Shaddam, aflat de cealaltă parte a consolei de joc.

— Oricum, nu va muri îndeajuns de curînd încît tu să te poți bucura de tron.

Privirea aspră a lui Fenring era ațintită asupra mingii-scut, care încremeni într-o locație de punctaj minim. Moştenitorul tronului imperiului era vădit nemulțumit de performanța sa. Cei doi erau prieteni apropiați de cînd se ştiau, iar Fenring ştia exact cum să-i distragă atenția în momentul hotărîtor.

Din camera de jocuri a luxosului apartament al lui Fenring, Shaddam putea să vadă luminile Palatului Imperial stăpînit de tatăl său, lucind pe-o culme cu pante blînde, la aproximativ un kilometru distanță. Cu ani şi ani în urmă, Fenring îl ajutase să scape de fratele său mai vîrstnic, Fafnir; cu toate acestea, Tronul Leului de Aur nu părea deloc mai aproape.

Shaddam ieşi pe balcon şi inspiră adînc.

La treizeci şi ceva de ani, prințul moştenitor era un bărbat cu trăsături puternice, o bărbie proeminentă şi un nas acvilin; părul roşcat îi era tuns scurt, iar pomada cu care fusese impregnat dădea impresia

că purta o cască. În chip ironic, semăna izbitor cu busturile vechi de-un veac ce-l înfățișau pe tatăl său, sculptate în primele decenii ale domniei lui Elrood.

Era seara devreme, iar două dintre cele patru luni ale Kaitainului atîrnau aproape de orizont, dincolo de giganticul edificiu imperial. Glisoare silențioase traversau cerul calm al înserării, urmărite de stoluri de păsări cîntătoare. Erau clipe cînd Shaddam simțea nevoia să evadeze departe de sălile largi ale palatului.

— Au trecut o sută treizeci şi şase de ani de cînd Elrood e Împărat Padişah, continuă Fenring, cu vocea-i nazalizată. Iar tatăl său a condus imperiul, la rîndul lui, vreme de mai bine de-un veac. Îți dai seama, hmmm? Tatăl tău a urcat pe tron cînd avea doar nouăsprezece ani, iar tu ai aproape de două ori pe-atîta.

Ochii mari ai bărbatului cu chip prelung se îndreptară asupra prietenului său:

— Chiar nu te deranjează?

Shaddam nu-i răspunse, încăpățînîndu-se să nu-şi desprindă privirea de linia orizontului. Ar fi fost timpul să revină la joc... dar el şi tovarăşul său aveau acum alte jocuri de pus la cale, mult mai importante.

După atîția ani de cînd îi stătea în preajmă, Fenring ştia prea bine că moştenitorul tronului nu era capabil să se gîndească la probleme complexe cîtă vreme nu-şi încheia jocurile începute. *Prea bine, să punem aşadar capăt jocului...*

— E rîndul meu, anunță Fenring.

Ridică o tijă de pe laterala globului-scut sclipitor care-i aparținea şi străpunse cîmpul scutului, punînd în mişcare un disc interior care se rotea în jurul propriei axe. Mişcarea sa declanşă plutirea mingii negre, în centrul cîmpului. Exact în momentul potrivit, Fenring retrase tija, iar mingea căzu în receptaculul oval care purta însemnul celui mare ridicat punctaj.

— La naiba, Hasimir, iar ai jucat perfect, spuse Shaddam, revenind de pe balcon. Sper ca măcar atunci cînd voi deveni împărat să ai bunul simț de-a pierde în fața mea.

Ochii lui Fenring luciră ironic. Deşi era un eunuc genetic, incapabil să procreeze din pricina malformațiilor sale congenitale, era considerat unul dintre cei mai periculoşi luptători din imperiu,

ferocitatea sa încăpățînată făcînd din el un egal al celui mai valoros sardaukar.

— *Cînd* vei deveni împărat?

Fenring şi prinţul moştenitor împărtăşeau atît de multe secrete, încît nici unul dintre ei nu s-ar fi gîndit să-i ascundă celuilalt ceva.

— Shaddam, tu ai auzit ce spuneam adineauri, hmmm? oftă Fenring, iritat. Ai treizeci şi patru de ani şi stai degeaba, aşteptînd să-ți capeți moştenirea de drept. Elrood ar putea să mai trăiască încă vreo trei decenii. E un burseg croit dintr-o bucată şi, la cîtă bere de mirodenie dă pe gît, nu m-aş mira să ne îngroape pe-amîndoi.

— La ce bun să mai vorbim despre asta? spuse Shaddam, jucîndu-se cu comenzile mingii-scut, dornic să-şi ia revanşa. Am aici tot ce-mi trebuie.

— Şi ai de gînd să te joci pînă cînd vei fi devenit boşorog? Credeam că-ți doreşti mult mai mult de-atîta, hmmm?! Credeam că vrei să-ți împlineşti destinul de conducător al Casei Corrino.

— Mda... Şi, în definitiv, ce-ți pasă ție dacă eu îmi împlinesc sau nu *destinul*? întrebă Shaddam, plin de amărăciune.

— Nu-ți face griji în privința mea.

Mama lui Fenring urmase antrenamentul surorilor Bene Gesserit, înainte de-a intra în serviciul imperial, în calitate de însoțitoare a celei de-a patra soții a lui Elrood. Îl crescuse aşa cum se cuvine, pregătindu-l pentru fapte măreţe.

Dar Hasimir Fenring era de-a dreptul dezgustat de atitudinea prietenului său. La un moment dat, spre sfîrşitul adolescenței, Shaddam părea mult mai nerăbdător să revendice tronul imperial. Chiar îl încurajase pe Fenring să-i otrăvească fratele mai vîrstnic, pe prinţul Fafnir, care avea atunci patruzeci şi şase de ani şi aştepta nerăbdător, la rîndu-i, să moştenească tronul.

Trecuseră cincisprezece ani de la moartea lui Fafnir, dar bătrînul vultur nu dădea semne că ar fi fost pe moarte. Elrood ar fi putut avea măcar bunul-simț de a abdica, lăsîndu-i locul fiului său! Între timp, Shaddam îşi pierduse entuziasmul de odinioară şi îşi petrecea timpul bucurîndu-se din plin de privilegiile pe care i le conferea rangul său. Ce-i drept, puține erau lucrurile ce-i erau refuzate unui prinț moştenitor al imperiului. Dar Fenring voia mai mult... pentru prietenul său şi pentru sine.

Shaddam privi încruntat spre tovarăşul său. Mama prinţului moştenitor, Habla, îşi abandonase la scurtă vreme singurul fiu dăruit de Elrood în grija însoţitoarei sale, Chaola Fenring, care-i fusese şi doică. Din copilărie, Shaddam şi Fenring discutaseră la nesfîrşit despre ce avea să se întîmple atunci cînd cel dintîi avea să moştenească Tronul Leului de Aur. Împăratul Padişah Shaddam al IV-lea...

Astfel de conversaţii îşi pierduseră de mult farmecul pentru Shaddam. Realitatea atîtor ani de aşteptare zadarnică îşi pusese amprenta asupra sa. Speranţele şi entuziasmul său se preschimbaseră în apatie. De ce să *nu* petreacă zilele jucînd minge-scut?

— Eşti un ticălos, spuse Shaddam. Hai să-ncepem o partidă nouă.

Ignorînd sugestia tovarăşului său, Fenring decuplă consola.

— Poate că sînt... Dar în imperiu sînt prea multe chestiuni de o importanţă crucială care necesită atenţie, iar tu ştii la fel de bine ca şi mine că tatălui tău puţin îi pasă. Dacă un director de companie şi-ar conduce afacerile aşa cum tatăl tău conduce imperiul, ar fi demis imediat. Gîndeşte-te la scandalul din CHOAM, de pildă, cu contrabanda de pietre tămăduitoare.

— Ah, da! Aici ai dreptate, Hasimir, oftă Shaddam, întristat.

— Nişte impostori care au cutezat să se declare de viţă regală: un duce, o ducesă... la naiba, o familie întreagă de falşi nobili a dispărut de sub nasul tatălui tău. Ce-a păzit el? Acum, s-au făcut nevăzuţi, pe vreo planetă din afara sferei de influenţă a imperiului. Aşa ceva n-ar fi trebuit să fie îngăduit! Gîndeşte-te ce profituri a pierdut sistemul Buzzell şi cele înconjurătoare! Unde i-a fost mintea lui Elrood?

Shaddam îşi întoarse privirea. Nu-i plăcea să-şi bată capul cu problemele serioase ale imperiului. Complicaţiile de acest fel îi dădeau dureri de cap. Avînd în vedere că tatăl său era viguros şi lucid, cel puţin în aparenţă, detaliile de acest fel i se păreau lipsite de importanţă.

Fenring insistă.

— După cum merg lucrurile, nu vei avea şansa de-a repara situaţia prea curînd. O sută cincizeci şi cinci de ani şi-o sănătate de fier! Înaintea lui, Fondil al III-lea a ajuns la o sută şaptezeci şi cinci! Care-a fost cel mai longeviv împărat din dinastia Corrino?

Încruntat, Shaddam îşi îndreptă privirea spre aparatul de joc.

— Ştii prea bine că nu-mi pasă deloc de lucrurile astea, nici măcar profesorii n-au reuşit să mi le bage în cap.

Fenring îl împunse cu degetul.

— Ascultă-mă pe mine, Elrood va ajunge pînă la două sute de ani! Ai o problemă serioasă, amice... dacă n-o să vrei să mă asculți! adăugă el, ridicînd cu subînțeles din sprîncenele subțiri.

— Aha, presupun că iar ți-a venit vreo idee inspirată de *Manualul asasinilor*! Ai grijă cui dezvălui informații de-astea, ți-ar putea aduce o grămadă de necazuri.

— Cei care ezită nu vor ajunge niciodată departe. Noi doi, Shaddam, avem însă un viitor măreț! Gîndeşte-te la cîte posibilități s-ar ivi... în cazul în care, pur ipotetic vorbind... Ai ceva împotriva folosirii otrăvurilor? Funcționează negreşit şi nu-l afectează decît pe cel vizat, exact aşa cum cere Marea Convenție. Nu există victime colaterale, nu se pierd venituri de nici un fel şi nu se distruge nici o proprietate transmisibilă prin moştenire. Simplu şi elegant.

— Otrăvurile se folosesc în asasinatele dintre Case, nu pentru ceea ce ai tu în minte.

— Dar nu te-a deranjat cînd m-am ocupat de Fafnir, hmmm? Acum ar avea vreo şaizeci de ani şi încă ar mai aştepta să simtă gustul vieții la înălțimea tronului. Vrei să aştepți şi *tu* pînă la o vîrstă asemănătoare?

— Opreşte-te! ceru Shaddam, iritat. Nici să nu te gîndeşti la aşa ceva! Ar fi o nedreptate!

— Şi ție ți se pare că-i drept să-ți fie refuzat ceea ce ți se cuvine prin naştere? Ce fel de împărat ai mai fi, dacă n-ai ajunge să-ți exerciți puterile decît atunci cînd vei fi tu însuți semi-senil, ca tatăl tău? Ia aminte la ce s-a întîmplat pe Arrakis! Pînă am apucat să-l înlocuim pe Abulurd Harkonnen, producția de mirodenie a fost grav afectată. Abulurd habar n-avea cum să mînuiască biciul, iar muncitorii nu-l respectau. În schimb, acum, baronul e mereu cu biciul în mînă, iar moralul muncitorilor e la pămînt, ceea ce duce la înzecirea cazurilor de dezertare şi de sabotaj. Dar nu Harkonnenii poartă vina pentru toate astea, ci tatăl tău, Împăratul Padişah, cu deciziile sale luate fără discernămînt.

Pe un ton mai scăzut, Fenring completă:

— Pentru stabilitatea imperiului, se cuvine să treci la fapte!

Shaddam ridică privirea spre tavan, căutînd posibili ochi-spioni sau vreun dispozitiv de ascultare, deşi ştia că Fenring îşi scotocea întruna apartamentul pentru a elimina astfel de posibilităţi.

— Te-ai gîndit la o otravă anume? Ipotetic vorbind, desigur...

Îşi îndreptă din nou privirea dincolo de luminile oraşului, către Palatul Imperial. Structura impunătoare a acestuia părea un graal legendar, un scop cu totul de neatins.

— Probabil ceva cu acţiune lentă, hmmm? În felul acesta, Elrood ar părea că îmbătrîneşte în mod natural. Nimeni nu va intra la bănuieli, cîtă vreme împăratul e deja atît de bătrîn. Lasă totul în seama mea. În calitate de viitor împărat, n-ar trebui să-ţi baţi capul cu astfel de detalii... N-am fost eu dintotdeauna cel care a acţionat în interesul tău?

Shaddam îşi muşcă buzele. Nimeni din întregul imperiu nu-l cunoştea mai bine decît Fenring. Era oare cu putinţă ca vechiul lui prieten să i se întoarcă vreodată împotrivă? Posibil... deşi Fenring ştia prea bine că Shaddam era calea cea mai apropiată pentru a-l aduce la putere. Cum să-şi păstreze controlul asupra ambiţiosului său prieten, cum să-i anticipeze mişcările — aceasta era adevărata provocare.

Însuşi împăratul Elrood al IX-lea, pe deplin conştient de talentul de ucigaş al lui Hasimir Fenring, se folosise de acesta într-o serie de operaţiuni clandestine, toate încununate de succes. Mai mult chiar, Elrood bănuia care fusese rolul jucat de Fenring în asasinarea prinţului moştenitor Fafnir, dar se ferise să acţioneze; la urma urmei, acestea erau căile prin care se realiza, dintotdeauna, politica imperială. De-a lungul anilor, Fenring ucisese cel puţin cincizeci de bărbaţi şi cam o duzină de femei, o parte dintre victime, de un sex sau altul, fiind trecute prin aşternutul lui Elrood. Fenring era mîndru că putea să ucidă cu aceeaşi eficienţă privindu-şi victima în ochi, ca şi atunci cînd o lovea pe la spate.

Erau momente cînd Shaddam îşi dorea să nu-l fi cunoscut niciodată pe sîcîitorul Fenring. Atunci n-ar mai fi fost silit să facă alegeri dificile, la care nici nu voia să se gîndească. Poate c-ar fi trebuit să se despartă de partenerul de leagăn încă din clipa în care învăţase să facă primii paşi. Era în pericol în orice clipă, în prezenţa unui

asasin de un asemenea calibru, ca să nu mai vorbim de faptul că tovărăşia lui se putea dovedi compromiţătoare, în anumite situaţii.

Cu toate acestea, Fenring îi era prieten. Erau atraşi unul de altul, într-un fel ciudat; chiar discutaseră despre ceea ce-i lega, fără a reuşi însă să definească acel *ceva* misterios. Deocamdată, lui Shaddam i se părea mai uşor să accepte prietenia lui Fenring — spera că acesta era cuvîntul potrivit pentru relaţia lor — decît să încerce să rupă legătura. O ruptură s-ar fi putut dovedi periculoasă...

Aproape de urechea lui, Shaddam auzi un glas care-i curmă şirul gîndurilor.

— Coniacul vostru preferat, prinţe.

Privind într-o parte, Shaddam îl zări pe Fenring oferindu-i o porţie zdravănă de coniac kirana, fumuriu închis.

Acceptă băutura, dar o privi bănuitor, rotind paharul. Mai era ceva de altă culoare, ceva care nu se amestecase prea bine? Îşi plimbă nasul pe deasupra buzei paharului, inhalînd aroma ca un cunoscător — deşi încerca de fapt să detecteze vreo substanţă chimică străină. Brandy-ul mirosea normal. Însă Fenring ar fi avut grijă de asta. Era un om subtil şi perfid.

— Pot scoate adulmecătorul dacă vrei, dar nu trebuie să te temi de otravă din partea mea, Shaddam, spuse Fenring cu un surîs enervant. Pe de altă parte, cu tatăl tău e cu totul altă poveste...

— A, da... O otravă cu acţiune lentă, zici? Bănuiesc că ai deja în minte o substanţă. Cît va mai trăi tatăl meu după ce începi? Adică, dacă ne hotărîm s-o facem?

— Doi ani, poate trei. Destul de mult ca degenerarea să pară naturală.

Shaddam înălţă bărbia, încercînd să-şi ia un aer regal. Avea pielea parfumată, părul roşu pomădat şi netezit spre spate.

— Înţelegi că pot lua în considerare o asemenea idee trădătoare numai pentru binele imperiului — ca să evit calamităţile continue provocate de tatăl meu.

Un surîs viclean apăru la colţurile gurii, pe faţa de nevăstuică a lui Fenring.

— Desigur!

— Doi sau trei ani, cugetă Shaddam. Destulă vreme ca să mă pregătesc pentru responsabilităţile copleşitoare ale guvernării,

presupun... în timp ce tu te ocupi de unele dintre cele mai neplăcute treburi ale imperiului.

— Nu-ți bei paharul de brandy, Shaddam?

Shaddam întîlni privirea dură a ochilor prea mari şi simți teama trecîndu-i ca un fior de gheață pe şira spinării. Era amestecat prea adînc în toată afacerea ca să nu aibă încredere în Fenring acum. Trase, tremurînd, aer în piept şi sorbi din băutura aromată.

Trei zile mai tîrziu, Fenring se strecura ca o fantomă printre scuturile şi adulmecătoarele de otrăvuri din palat şi se oprea la capul împăratului adormit, ascultîndu-i murmurul liniştit al sforăitului.

Nici o grijă în tot universul...

Nimeni altcineva n-ar fi putut ajunge în dormitorul atît de bine păzit al bătrînului împărat. Dar Fenring avea metodele sale: o mită ici, un program măsluit colo, o concubină chipurile bolnavă, un uşier care se uită în altă parte, şambelanul trimis cu o sarcină urgentă... Mai făcuse asta de multe ori, în aşteptarea inevitabilului. Toată lumea din palat se obişnuise cu Fenring furişîndu-se prin preajmă şi îl cunoşteau prea bine ca să îndrăznească să pună prea multe întrebări. Acum, potrivit aprecierii sale atît de exacte încît l-ar fi făcut mîndru chiar şi pe un mentat, avea la dispoziție trei minute. Patru, cu puțin noroc...

Destul ca să schimbe cursul istoriei.

Cu aceeaşi sincronizare perfectă pe care-o arătase la jocul de minge-scut, ca şi în cursul repetițiilor sale pe manechine şi pe două servitoare ghinioniste de la magaziile bucătăriilor, Fenring încremeni pe loc şi aşteptă, numărînd respirațiile victimei sale, ca un tigru Laza gata să sară. Într-o mînă legăna un ac lung, fin ca un fir de păr, în timp ce în cealaltă ținea un tub-de-ceață. Bătrînul Elrood zăcea pe spate, arătînd ca o mumie, cu pielea ca de pergament bine întinsă pe craniu.

Îndrumat cu mînă sigură, tubul-de-ceață se apropie. Fenring număra în minte, aşteptînd... Într-o pauză dintre respirațiile lui Elrood, Fenring apăsă pe mînerul tubului şi pulverizâ un anestezic puternic în fața bătrînului. Nu apăru nici o schimbare vizibilă la Elrood, dar Fenring ştia că neuro-paralizantul îşi făcuse efectul instantaneu.

Apoi avu loc împunsătura. Acul subțire ca firul de păr, care se ghida singur, se strecură în nasul bătrînului, prin cavitățile sinusurilor, pînă în lobul frontal al creierului. Fenring aşteptă nu mai mult de o secundă pentru a elibera bomba chimică cu ceas, apoi retrase acul. În cîteva secunde, totul era gata. Fără nici o urmă şi chiar fără pic de durere. Imposibil de detectat, acționînd pe mai multe niveluri, maşinăria internă fusese pusă în mişcare. Minusculul catalizator avea să crească şi să-şi facă sinistra treabă, precum prima celulă putredă într-un măr.

De fiecare dată cînd împăratul avea să-şi consume băutura preferată — bere de mirodenie — propriul său creier avea să elibereze doze infime de otravă catalitică în sînge. Astfel, o componentă obişnuită a dietei bătrînului va fi convertită chimic în otravă chaumurky, care se administra de obicei în băuturi. Mintea i se va degrada treptat... o metamorfoză care va fi foarte plăcut de privit.

Lui Fenring îi plăcea la nebunie să fie subtil.

Kwisatz Haderach: „Calea cea scurtă". Aceasta e eticheta aplicată de către Bene Gesserit necunoscutului pentru care căutau o soluție genetică: un mascul Bene Gesserit ale cărui puteri mentale organice vor uni spațiul şi timpul.

Terminologia Imperială

Era din nou o dimineață friguroasă. Micul soare alb-albastru Laoujin trăgea cu ochiul peste acoperişurile de teracotă, risipind ploaia.

Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin îşi ținea gulerul robei negre strîns împotriva vîntului îngreunat de umezeală care biciuia dinspre sud şi îi umezea părul castaniu cu nuanțe de bronz, tuns scurt. Paşii grăbiți o purtau peste pietrele de pavaj ude, direct către intrarea arcuită a clădirii administrative a Bene Gesserit.

Era în întîrziere şi alerga, chiar dacă nu era potrivit pentru o femeie de condiția ei să fie văzută grăbindu-se ca o şcolăriță roşie în obraji. Maica Superioară şi consiliul ales aşteptau în sala canonicatului

pentru o întîlnire ce nu putea începe fără Anirul. Numai ea avea în minte proiecțiile genetice complete ale Comunității Maicilor şi întreaga cunoaştere provenită din Cealaltă Memorie.

Întinsul complex al Şcolii Maicilor de pe Wallach IX era baza operațiunilor Bene Gesserit pe tot cuprinsul imperiului. Acolo fusese ridicat istoricul prim sanctuar al Comunității, datînd din zilele începuturilor marilor şcoli ale minții umane de după Jihadul Butlerian.

Unele dintre clădirile din cadrul enclavei educaționale erau vechi de mii de ani şi reverberau pline de fantome şi de amintiri; altele fuseseră construite în secole mai recente, în stiluri atent gîndite să se potrivească celor originale. Înfățişarea bucolică a complexului Şcolii Maicilor ascundea unul dintre primele precepte ale Comunității: vizibilitate minimă, conținut maxim. Trăsăturile lui Anirul erau prelungi şi înguste, făcîndu-i fața să semene cu a unei căprioare, însă în ochii ei mari se vedea profunzimea mileniilor.

Structurile din stuc şi lemn, combinații ale stilurilor arhitecturale clasice, aveau țigle de sienit vîrstate cu licheni şi ferestre fumurii oblice, concepute să concentreze lumina şi căldura naturală emanate de soarele cel mic. Străzile şi aleile simple, înguste, în tandem cu aparența pitoresc-arhaică a enclavei educaționale, ascundeau complexitățile subtile şi încărcata istorie predate înăuntru. Trufaşii vizitatori nu s-ar fi arătat impresionați, dar Comunității Maicilor nu-i păsa de asta nici cît negru sub unghie.

Pe întreaga întindere a imperiului, surorile Bene Gesserit nu ieşeau în evidență, dar întotdeauna le găseai în zonele vitale, înclinînd echilibrul politic în punctele cruciale, privind, dînd din coate, atingîndu-şi propriile țeluri. Era mai bine cînd alții le subestimau; Maicile întîmpinau astfel mai puține piedici.

Cu toate deficiențele şi dificultățile de suprafață, Wallach XI rămînea locul perfect de dezvoltare a muşchilor psihici de care aveau nevoie Cucernicele Maici. Complexul stup de structuri şi muncitori ai planetei era prea valoros, prea adînc înfipt în istorie şi tradiție ca să fie înlocuit. Da, în alte lumi mai primitoare exista o climă mai caldă, dar orice adeptă care nu putea îndura aceste condiții nu-şi afla locul printre încercările, mediul dur şi hotărîrile deseori dureroase cu care se confrunta o adevărată Bene Gesserit.

Ținîndu-şi sub control respirația accelerată, Cucernica Maică Anirul urcă scările clădirii administrative, alunecoase din pricina ploii, apoi se opri pentru a arunca o privire în urmă, asupra pieței. Stătea dreaptă, înaltă, dar simțea greutatea istoriei şi a memoriei apăsînd-o... iar pentru o Bene Gesserit, între acestea două diferențele erau foarte mici. Vocile generațiilor trecute răsunau în Celalte Memorii, o cacofonie de înțelepciune, experiență şi păreri la-ndemîna tuturor Cucernicelor Maici, şi-n mod special puternică la Anirul.

În locul acela, prima Maică Superioară, Raquella Berto-Anirul — după care-şi luase şi Anirul numele — ținuse legendarele sale discursuri în fața unei Comunități aflate încă în fașă. Raquella dăduse naştere unei noi şcoli dintr-un grup de adepte disperate şi maleabile, ce încă resimțeau durerea a secole întregi petrecute sub jugul maşinilor gînditoare.

Ți-ai dat seama ce puneai în mişcare, cu atîta timp în urmă? se întrebă Anirul. *Cîte intrigi, cîte planuri... cît de multe lucruri ai legat de o singură speranță secretă.* Uneori, prezența ascunsă a Maicii Starețe Raquella chiar îi răspundea de dinăuntru. Nu însă şi astăzi.

Accesînd multitudinea de memorii ale vieților îngropate în psihicul ei, Anirul ştia care era treapta exactă pe care stătuse ilustra sa înaintaşă, şi putea auzi cu precizie cuvintele acelea de demult. Un fior îi trecu pe şira spinării, făcînd-o să se oprească locului. Chiar dacă tînără la ani şi cu pielea netedă, înlăuntrul ei sălăşluia Vechimea, aşa cum sălăşluia şi-n toate Cucernicele Maici aflate-n viață — numai că-n ea, vocile vorbeau mai tare. Era liniştitor să ai la-ndemînă o mulțime de amintiri care să-ți ofere sfaturi la vreme de nevoie. Te-mpiedica să faci greşeli nesăbuite...

Însă Anirul avea să fie acuzată de neatenție şi de întîrziere nemotivată dacă nu ajungea la întîlnire. Unii spuneau că era mult prea tînără să fie Maică Kwisatz, dar Celelalte Memorii îi dezvăluiseră mai multe decît oricărei alte Maici. Înțelegea mai bine decît celelalte Cucernice Maici prețioasa căutare genetică, veche de milenii întregi, a lui Kwisatz Haderach, fiindcă viețile trecute îi dezvăluiseră ei totul, ascunzînd în acelaşi timp amănuntele majorității celorlalte Bene Gesserit.

Ideea unui Kwisatz Haderach fusese visul Comunității de mii şi mii de ani, conceput în întunecoase întîlniri subterane chiar înaintea

victoriei Jihadului. Bene Gesserit aveau multe programe genetice menite să selecteze şi să sporească diverse caracteristici ale omenirii, şi nimeni nu le înțelegea pe toate. Liniile genetice ale proiectului mesia fusese secretul cel mai bine păzit ale istoriei înregistrate a imperiului, atît de bine, de fapt, încît nici măcar vocile din Celelalte Memorii nu voiau să-i divulge amănuntele.

Dar lui Anirul, acestea îi spuseseră întreaga stratagemă, iar ea pricepuse toate implicațiile. Cumva, ea fusese aleasă drept Maică Kwisatz a acestei generații, paznicul celui mai important țel al Bene Gesserit.

Notorietatea şi puterea nu-i scuzau însă întîrzierea la întîlnirea sinodului. Mulți încă o considerau tînără şi impetuoasă.

Deschizînd o uşă grea, acoperită cu hieroglife într-o limbă pe care numai Cucernicele Maici şi-o aminteau, intră într-un foaier unde alte zece Maici, îmbrăcate toate în robe de aba, negre şi cu glugă, la fel ca a ei, stăteau adunate într-un grup. Un murmur scăzut de discuții umplea aerul dinăuntrul clădirii anodine. *Comorile pot fi ascunse într-un înveliş şters şi nepretențios*, spunea un popular dicton Bene Gesserit.

În timp ce trecea prin mijlocul lor ca un înotător despicînd apa, celelalte Maici se dădură la o parte din fața lui Anirul. Chiar dacă avea un trup înalt şi cu oase mari, ea reuşea să insufle grație mişcărilor sale... însă nu era deloc uşor. Şuşotind cînd Anirul intră în sala octogonală a canonicatului, locul de întîlnire a conducerii străvechiului ordin, Maicile strînseră rîndurile în spatele ei. Paşii făcură podelele roase să pîrîie, iar uşa se închise cu un oftat, zăvorîndu-se în urmă.

Bănci din lemn alb de Elacca mărgineau încăperea bătută de timp; pe una dintre ele şedea Maica Superioară Harishka, ca o adeptă de rînd. Trăgîndu-se dintr-o familie mixtă, prin venele căreia curgea sîngele mai multor ramuri ale omenirii, Maica Superioară era acum bătrînă şi gîrbovită, cu ochi negri, migdalați, ce se uitau atenți de sub gluga neagră.

Maicile trecură de-o parte şi de alta a sălii şi se aşezară pe băncile albe, goale, aşa cum făcuse Maica Superioară. Imediat, foşnetul de robe încetă şi nu mai vorbi nimeni. Undeva, bătrîna clădire scrîşni. Afară, burnița cădea în cortine tăcute, estompînd lumina alb-albastră a soarelui.

— Anirul, aştept raportul tău, spuse într-un tîrziu Maica Superioară, cu o urmă de iritare în glas, din pricina întîrzierii.

Harishka se afla în fruntea întregii Comunități, însă Anirul avea deplina autoritate de a lua hotărîri în privința *proiectului*.

— Ne-ai promis rezumatul şi proiecțiile tale genetice.

Anirul îşi luă locul în mijlocul încăperii. Deasupra, un tavan boltit se întindea ca o floare spre partea de sus a vitraliilor gotice de stiplaz; în fiecare ochi de geam, panourile conțineau blazoanele de familie ale marilor conducătoare ale Ordinului de-a lungul istoriei.

Înfrîngîndu-şi nervozitatea, Anirul inspiră adînc şi reprimă multitudinea de voci dinăuntrul ei. Multora dintre surorile Ordinului Bene Gesserit nu avea să le placă ceea ce urma ea să spună. Chiar dacă vocile vieților trecute îi ofereau alinare şi susținere, era pe cale să-şi exprime propria evaluare a situației şi trebuia să o respecte cu tărie. De asemenea, trebuia să fie absolut sinceră; Maica Superioară era în stare să simtă şi cea mai slabă undă de amăgire. Maica Superioară observa totul, iar acum ochii ei migdalați scăpărau de aşteptare, în egală măsură ca şi de nerăbdare.

Anirul îşi drese glasul şi-şi acoperi gura cînd îşi începu raportul într-o şoaptă direcționată, ce ajunse la urechile tuturor celor din încăperea etanş închisă, dar nicăieri altundeva. Nimic nu scăpă în aerul înconjurător ca să fie surprins de vreun dispozitiv ascuns de ascultare. Toate ştiau de munca ei, însă le oferi totuşi detaliile, sporind importanța anunțului pe care-l avea de făcut.

— Mii de ani de reproduceri atente ne-au adus mai aproape ca niciodată de țelul nostru. Vreme de nouăzeci de generații, încă dinainte ca luptătorii butlerieni să ne fi condus spre libertate de sub dominația maşinilor gînditoare, noi, cele din Confreria de Maici, am plănuit să ne creăm propria armă. Propria noastră superființă care va lega laolaltă, cu mintea sa, spațiul şi timpul...

Cuvintele ei continuară să curgă. Celelalte Bene Gesserit nu se foiră, chiar dacă părură plictisite de rezumatul standard pe care-l făcea ea proiectului. *Foarte bine, o să le dau ceva ca să le retrezesc speranțele.*

— Cu dansul ADN-ului, am ajuns la concluzia că mai avem de parcurs cel mult trei generații pînă la reuşită.

Pulsul îi crescu.

— Curînd, vom avea propriul nostru Kwisatz Haderach!

— Ai grijă cînd vorbeşti despre acest secret al tuturor secretelor, o preveni Maica Superioară, însă încîntarea ei nu putea fi ascunsă de fermitatea glasului.

— Am grijă de fiecare aspect al programului nostru, Maică Superioară, ripostă Anirul pe un ton cumva prea aprig.

Se stăpîni, îşi păstră faţa îngustă inexpresivă, însă celelalte observaseră deja scăparea. Vor urma multe murmure despre nesăbuinţa, tinereţea şi nepotrivirea ei pentru un rol atît de important.

— Din pricina asta sînt atît de sigură de ceea ce trebuie să facem. Mostrele de gene au fost analizate, toate posibilităţile au fost proiectate. Calea e mai clară acum ca niciodată.

Atît de multe Maici lucraseră înainte pentru atingerea acestui ţel incredibil, iar acum era de datoria ei să administreze ultimele hotărîri în privinţa reproducerii şi să supravegheze naşterea şi creşterea unui nou copil de sex feminin care, conform tuturor probabilităţilor, avea să fie bunica lui Kwisatz Haderach însuşi.

— Cunosc numele celor din urmă perechi genetice, anunţă Anirul. Indexul împerecherilor indică faptul că acestea vor oferi cea mai mare probabilitate de reuşită.

Făcu o pauză, savurînd atenţia deplină pe care i-o ofereau celelalte.

Pentru orice persoană neavizată, Anirul părea a nu fi nimic altceva decît o Cucernică Maică de rînd, cu nimic deosebită de celelalte, nici grozav de talentată, nici înzestrată în vreun fel anume. Dar Bene Gesserit se pricepeau să păstreze secretele, iar viitoarea Maică Kwisatz era unul dintre cele mai mari.

— Avem nevoie de-o anumită linie genetică a unei Case străvechi. Aceasta ne va oferi o fiică — pentru noi, echivalentul mamei Fecioarei Maria — care trebuie apoi să ia perechea pe care i-o alegem. Aceştia doi vor fi bunicii, iar vlăstarul lor, tot o fiică, îşi va primi educaţia aici, pe Wallach IX. Această femeie Bene Gesserit va deveni mama lui Kwisatz Haderach al nostru, un prunc ce va fi crescut de noi, sub control absolut.

Anirul rosti ultimele cuvinte într-un suspin prelung şi se gîndi la imensitatea celor pe care le spusese.

Încă vreo cîteva decenii, şi uluitoarea naştere era posibil să aibă loc în timpul vieţii lui Anirul! Trimiţîndu-şi gîndul înapoi prin

tunelurile Celorlalte Memorii, ținînd în mînă canavaua timpului care se întinsese drept pregătire pentru eveniment, Anirul își dădu seama cît era de norocoasă să trăiască atunci, în perioada aceea de timp. Predecesoarele ei stăteau într-un şir spectral înlăuntrul minții ei, privind şi aşteptînd cu sufletul la gură.

Cînd neasemuitul program genetic avea să dea în cele din urmă roade, Bene Gesserit nu va mai trebui să rămînă o prezență subtilă, manipulatoare, în politica imperiului. Totul urma să le aparțină, iar arhaicul sistem feudal galactic se va prăbuşi.

Chiar dacă nu vorbi nimeni, Anirul simți preocupare în ochii năprasnici ai Maicilor, adăpostind o îndoială pe care nici una dintre ele nu îndrăznea s-o transpună în cuvinte.

— Şi care e această linie genetică? întrebă Maica Superioară.

Anirul nu ezită şi se îndreptă de spate.

— Trebuie să avem o fiică a... baronului Vladimir Harkonnen.

Citi surprinderea pe fețele lor. Harkonnenii? Aceştia făcuseră parte din toate programele de procreare, desigur — toate Casele Landsraadului făceau parte din ele — însă nimeni nu şi-ar fi închipuit că mîntuitorul Bene Gesserit va ieşi din sămînța unui asemenea om. Ce prevestea o respectiva descendență pentru Kwisatz Haderach? Dînd naştere unui supraom din coastă de Harkonnen, putea spera Bene Gesserit să-l controleze?

Toate aceste întrebări — şi multe altele — trecură de la o soră la alta, fără a se auzi un sunet sau măcar o şoaptă directă. Anirul văzu asta cu claritate.

— Cum ştiți, spuse ea într-un tîrziu, baronul Harkonnen este un om periculos de viclean şi un manipulator. Chiar dacă putem fi sigure că are idee despre numeroasele programe genetice ale Bene Gesserit, planul nostru nu poate fi dat în vileag. Totuşi, trebuie să găsim o cale ca el s-o însămînțeze pe una dintre surorile alese de noi fără să-i spunem de ce.

Maica Stareță îşi adună pungă buzele încrețite.

— Preferințele sexuale ale baronului se îndreaptă exclusiv spre bărbați şi băieți. Nu va manifesta nici un interes pentru acceptarea unei femei ca amantă — mai cu seamă pentru una împinsă spre el de noi!

Anirul încuviință sobru din cap.

— Aptitudinile noastre de seducere vor fi mai puternice ca oricînd.

Aruncă o privire provocatoare spre puternicele Cucernice Maici aflate la fața locului.

— Dar nu am nici o îndoială că, apelînd la toate resursele Bene Gesserit, vom găsi o cale de a-l constrînge.

Ca reacție la strictul tabu Butlerian îndreptat împotriva mașinilor care îndeplinesc funcții mentale, o serie de şcoli au dezvoltat ființe umane îmbunătățite, care să includă majoritatea funcțiilor îndeplinite înainte de computere. Printre şcolile cheie care-au apărut în urma Jihadului se numără Bene Gesserit, cu intensa lor pregătire mentală şi fizică, Ghilda Spațială, cu abilitatea precognitivă de-a găsi o cărare sigură prin faldurile spațiului, şi Mentații, ale căror minți ca de computer sînt în stare de extraordinare acte de judecată.

Tratatul asupra minții al lui Ikbhan, Volumul I

Pe cînd se pregătea să plece de acasă pentru un an întreg, Leto încerca să-şi păstreze încrederea în sine. Ştia că era un pas important pentru el, şi înțelegea motivul pentru care tatăl său alesese Ix ca loc de studiu. Însă tot avea să-i fie teribil de dor de Caladan.

Aceasta nu era prima călătorie a tînărului moştenitor ducal într-un alt sistem stelar. Leto şi tatăl său exploraseră lumile multiple Gaar şi planeta învăluită în ceață Pilargo, de unde se credea că proveneau caladanienii primitivi. Acelea fuseseră mai mult nişte ieşiri, nişte interesante excursii turistice.

Totuşi, perspectiva unei absențe atît de îndelungate, şi doar de unul singur, îl făcea să se îngrijoreze mai mult decît se aşteptase. Nu îndrăznea însă s-o arate. *Într-o bună zi, voi fi Duce.*

Îmbrăcat în straiele Casei Atreides, Leto stătea alături de bătrînul duce la Spațioportul Municipal Cala, aşteptînd o navetă care avea să-l poarte la un transspațial al Ghildei. La picioarele sale pluteau două valize cu suspensie.

Maică-sa îi propusese să ia cu el slujitori, cufere de marfă pline cu veşminte şi podoabe, dar şi rezerve din gustoasa mîncare caladaniană; ducele Paulus, pe de altă parte, rîsese şi îi explicase cum, atunci cînd era de vîrsta lui Leto, supravieţuise luni întregi pe cîmpul de luptă doar cu cîteva lucruri într-un rucsac. Totuşi, insistase ca Leto să ia unul dintre cuţitele tradiţionale de pescuit caladaniene, într-o teacă pe care s-o poarte în spate.

Luîndu-i partea tatălui său, ca de obicei, Leto alesese să împacheteze numai strictul necesar. Pe deasupra, Ix era o planetă industrială bogată, nu o sălbăticie; nu avea să sufere multe privaţiuni în timpul şederii acolo.

Cînd se afla în văzul lumii, doamna Helena făcea faţă hotărîrii cu o graţie stoică. Acum stătea lîngă grupul pe picior de plecare, îmbrăcată cu o rochie elegantă şi o capă sclipitoare. Chiar dacă ştia că mama lui se temea sincer pentru el, doamna Atreides nu avea să afişeze niciodată altceva decît cea mai perfectă expresie publică.

Ajustînd oleobiectivele binoclului tatălui său, Leto îşi ridică privirea de la culorile pastelate, schimbătoare, ale răsăritului, către vestigiile nopţii. Printre stele se mişca o luminiţă scînteietoare. Cînd atinse butonul de apropiere, lumina crescu pînă ce Leto recunoscu transspaţialul aflat pe orbită joasă, împrejmuit de ceaţa scăpărătoare a sistemului de apărare.

— Îl vezi? întrebă Paulus, stînd lîngă umărul fiului său.

— E-acolo, cu scuturile activate la maximum. Se tem de un atac militar? Aici?

Avînd în vedere consecinţele politice şi economice atît de severe, Leto nu-şi putea imagina că cineva ar ataca o navă a Ghildei. Chiar dacă Ghilda Spaţială nu avea forţă militară proprie, putea — prin retragerea serviciilor de transport — să paralizeze orice sistem solar. Iar cu elaboratele ei mecanisme de supraveghere, Ghilda putea să depisteze şi să identifice pe nechibzuiţii atacatori, apoi să trimită mesaje împăratului, care, la rîndul lui, conform tratatului de ajutor reciproc, avea să-i trimită pe Sardaukarii imperiali.

— Nu subestima niciodată tacticile disperării, puştiule, spuse Paulus, dar altceva nu mai adăugă.

Din cînd în cînd, îi spusese fiului său poveşti despre atacurile trîmbițate împotriva unor popoare anume, situații create artificial în trecut pentru a nimici duşmanii împăratului sau ai Ghildei.

Leto îşi spuse că, dintre toate lucrurile pe care le lăsa în urmă, cel mai mult îi va lipsi înțelepciunea tatălui său, scurtele şi instructivele lecții pe care i le dădea bătrînul duce pe nepusă masă.

— Imperiul funcționează mai presus de nişte simple legi, continuă Paulus. O fundație la fel de puternică este rețeaua de alianțe, favoruri şi propagandă religioasă. Credințele sînt mai puternice decît faptele.

Leto se uită prin cerul dens la magnifica navă îndepărtată şi se încruntă. Deseori, era greu să distingă adevărul de ficțiune...

Urmări cum apare o fărîmă portocalie sub imensul aparat de pe orbită. Culoarea deveni o dîră de lumină descendentă care, curînd, căpătă forma unei navete plutind deasupra cîmpului de aterizare Cala. Patru pescăruşi albi bătură din aripi, zbătîndu-se în curenții de aer iscați de coborîrea navetei, apoi o luară țipînd către faleze.

În jurul navetei, un scut scăpără scurt şi se stinse. De-a lungul gardurilor spațioportului, fanioanele fîlfîiră în bătaia brizei sărate de dimineață. Naveta, o aeronavă albă în formă de glonte, pluti peste pistă către platforma de îmbarcare pe care stăteau Leto şi părinții lui, separați de garda de onoare. O mulțime de privitori şi simpatizanți fluturau din mîini şi strigau de pe marginea cîmpului de aterizare. Aeronava atinse platforma şi în fuzelaj se deschise o uşă.

Mama lui Leto se apropie să-şi ia rămas-bun, îmbrățişîndu-l fără nici un cuvînt; amenințase că pur şi simplu va urmări plecarea dintr-un turn al Castelului Caladan, însă Paulus o convinsese să n-o facă. Mulțimea îşi scandă şi-şi strigă uralele de rămas-bun; ducele Paulus şi doamna Helena stătură ținîndu-se de mînă şi le răspunseră cu acelaşi gest.

— Ține minte ce ți-am spus, fiule, zise Paulus, referindu-se la sfaturile pe care i le dăduse băiatului în ultimele zile. Învață de la Ix, învață din *toate*.

— Dar foloseşte-ți inima ca să ştii ce-i adevărat, adăugă mama sa.

— Întotdeauna, răspunse el. O să-mi fie dor de amîndoi. O să fac în aşa fel încît să fiți mîndri de mine.

— Deja sîntem mîndri, băiete.

Bătrînul păşi în spate spre escorta solemnă a gărzii. Schimbă cu fiul său saluturile Atreides — o palmă deschisă dusă la tîmplă — şi toţi soldaţii făcură la fel. Apoi, Paulus făcu un pas în faţă şi-l îmbrăţişă pe Leto din toată inima. Cîteva clipe mai tîrziu, naveta robo-pilotată se ridică în aer, îndepărtîndu-se de falezele negre, de marea agitată şi de lanurile umbrite de nori ale Caladanului. Înăuntrul ei, Leto şedea într-un scaun de pluş în salonul de observare, uitîndu-se afară prin hublou. Cînd aeronava ajunse în întunecimea indigo a spaţiului, văzu insula metalică a transspaţialului Ghildei, pe a cărui suprafaţă se reflecta lumina soarelui.

La apropierea lor, în partea inferioară se căscă o gaură neagră. Leto inspiră adînc şi imensa navă înghiţi naveta. Îşi imagină ceea ce văzuse cîndva într-o carte-film despre Arrakis, un vierme de nisip înghiţind o combină de mirodenie. Metafora îl nelinişti.

Naveta alunecă lin în portul de acostare al unei nave-pasager Wayku ce atîrna într-o dană, înăuntrul calei cavernoase a transspaţialului. Leto debarcă, cu valizele plutind în urma sa, şi se hotărî să facă aşa cum îl învăţase tatăl lui.

Învaţă din toate. După ce timiditatea îi fu risipită de curiozitatea plină de hotărîre, Leto urcă o scară spre sala de aşteptare principală a pasagerilor, unde găsi un loc pe o bancă de lîngă fereastră. Alături şedeau doi neguţători de pietre-de-apă, discuţia lor alertă fiind pigmentată cu elemente de jargon. Bătrînul Paulus voise ca Leto să înveţe să se descurce singur. Aşa că, pentru a spori valoarea experienţei, Leto călătorea ca un pasager de rînd, fără vreun însemn special, fără pompă sau slujitori, fără nimic menit să dea de veste că era fiul ducelui.

Mama lui fusese îngrozită.

La bordul navei, neguţătorii ambulanţi wayku, purtînd ochelari întunecaţi şi căşti de radiocomunicaţii petrecute pe după urechi, treceau de la un pasager la celălalt, vînzînd confecţii şi băuturi parfumate la preţuri exorbitante. Leto alungă cu un gest iritat un vînzător stăruitor, chiar dacă fierturile picant-sărate şi beţele de carne friptă miroseau delicios. Din căştile omului se auzea murmurul unei melodii; vedea capul, umerii şi picioarele acestuia mişcîndu-se în ritmul muzicii ce i se insinua în craniu. Wayku îşi făceau meseria, se îngrijeau de clienţi, dar reuşeau şi să trăiască în propria lor cacofonie

senzorială; preferau universul lăuntric oricărui spectacol pe care-l puteau trăi în afară.

Această aeronavă de transport în masă, operată de Wayku sub contract cu Ghilda, purta pasageri de la un sistem la altul. Casă Mare căzută în dizgrație, ale cărei planete fuseseră toate distruse în cel de-al treilea război Coalsack, Wayku erau acum un fel de țigani şi trăiau ca nomazi la bordul transspațialelor Ghildei. Chiar dacă străvechii termeni ai capitulării împiedicau membrii rasei lor să pună piciorul pe orice planetă a imperiului, Ghilda, din motive nedeclarate, le oferise adăpost. Vreme de generații, Wayku nu manifestaseră nici un interes în a trimite petiții împăratului pentru a-i amnistia sau a revoca gravele restricții sub care fuseseră puşi.

Uitîndu-se pe geamul salonului, Leto văzu cala slab luminată a transspațialului, un spațiu gol atît de mare, încît acea navă de pasageri era, prin comparație, chiar mai mică decît un grăunte de orez pundi în stomacul unui peşte. Vedea tavanul, departe deasupra capului, însă nu şi pereții aflați la distanță de kilometri întregi. Alte nave, mari şi mici, erau aşezate în cală: fregate, remorchere, navete, gabare şi monitoare blindate. Stive strînse laolaltă de „cutii de lansare" — containere nepilotate concepute să arunce materiale direct din orbita joasă pe suprafața unei planete — atîrnau alături de trapele exterioare.

Regulile Ghildei, gravate pe cristale riduliene agățate pe peretele principal al încăperii, le interziceau pasagerilor să părăsească izolarea navei lor. Prin ferestrele alăturate, Leto prinse frînturi de imagini ale pasagerilor dinăuntrul altor nave — un mozaic de rase îndreptîndu-se spre toate părțile imperiului.

Marinarii de punte Wayku îşi terminaseră prima rundă de serviciu, iar pasagerii aşteptau. Călătoria prin spațiul vălurit nu dura mai mult de o oră, însă pregătirile pentru plecare necesitau uneori zile întregi.

În cele din urmă, fără absolut nici o veste, Leto detectă un tors vag, catifelat, ce părea să vină de departe. Îl simțea în fiecare mușchi al corpului.

— Probabil că ieşim, spuse el, întorcîndu-se spre neguțătorii de pietre-de-apă, care păreau neimpresionați.

După cît de repede îi evitară privirea şi după preocuparea cu care îl ignorară, Leto îşi spuse că aceştia trebuiau să-l considere un țărănoi neşcolit.

Într-o cameră izolată din partea de sus a navei, un navigator al Ghildei ce înota într-un rezervor de combustibil saturat cu melanj începu să cuprindă spațiul cu mintea. Îşi închipui şi țesu un pasaj sigur prin materia spațiului vălurit, transportînd transspațialul şi cele dinlăuntrul său pe o mare distanță.

În timpul cinei, cu o seară în urmă, în sala de mese a Castelului, mama lui Leto se întrebase cu voce tare dacă navigatorii încălcau în vreun fel interdicția interacțiunii maşină-om impusă de Jihadul Butlerian. Ştiind că Leto avea să pornească în curînd spre Ix, cu riscul coruperii morale, făcuse cu inocență această presupunere, în timp ce ciugulea o bucată de peşte fript în suc de lămîie. Deseori folosea cel mai rezonabil ton cînd dădea glas provocatoarelor sale declarații. Efectul fusese precum acela al aruncării unui bolovan într-un iaz cu apă liniştită

— O, prostii, Helena! izbucnise Paulus, ştergîndu-şi barba cu un şervețel. Unde ne-am afla fără navigatori?

— Numai faptul că te-ai obişnuit cu un lucru, nu face ca acel lucru să fie bun, Paulus. Biblia Catolică Portocalie nu spune nimic despre moralitate cum că a fi legată de confortul personal...

Înainte ca tatăl său să se poată opune, Leto intervenise:

— Credeam că navigatorii pur şi simplu văd calea, calea cea sigură. Generatoarele Holtzman propulsează, de fapt, nava spațială.

Se hotărîse să adauge un citat pe care şi-l amintea din Biblie:

— „Stăpînul suprem al lumii materiale este mintea umană, iar animalele de pe cîmpii şi maşinile din oraşe trebuie să-i fie pe veci subordonate."

— Desigur, scumpul meu, spusese mama sa, renunțînd la subiect.

Acum, Leto nu sesiză nici o schimbare senzorială cînd intră în spațiul vălurit. Înainte să-şi dea el seama, transspațialul ajunse într-un alt sistem solar — Harmonthep, potrivit graficului de transport.

O dată ajuns acolo, Leto trebui să aştepte preț de încă cinci ore cît cargoboturile şi navetele intrară şi ieşiră din cala transspațialului, la fel ca şi transportoarele şi chiar o superfregată. Apoi, nava Ghildei se puse din nou în mişcare, vălurind spațiul spre un nou sistem

solar — Kirana Aleph, de data aceasta — unde ciclul se repetă încă o dată.

Leto trase un pui de somn în compartimentele pentru dormit, apoi ieşi ca să cumpere două bețe de carne friptă şi o ceaşcă revigorantă de stee. Helena şi-ar fi dorit să fi fost escortat de gărzile Casei Atreides, însă Paulus insistase că nu exista decît o cale pentru ca fiul său să învețe să-şi poarte singur de grijă. Leto primise un plan de acțiune şi instrucțiuni, şi promisese să facă întocmai.

În cele din urmă, cu ocazia celei de-a treia opriri, un marinar de punte Wayku îi comandă lui Leto să coboare trei punți şi să urce la bordul unei navete automate. Marinarul era o femeie cu trăsături aspre, îmbrăcată într-o uniformă țipătoare şi nu părea să aibă chef de discuții. Căştile ei zăngăneau pline de sunetele înfundate ale unei melodii.

— Asta este Ix? ceru să afle Leto, întinzînd mîinile spre valizele sale suspensoare. Cînd se mişcă, acestea îl urmară.

— Ne aflăm în sistemul Alkaurops, spuse ea.

Ochii nu i se vedeau din cauza ochelarilor întunecați.

— Ix este a noua planetă. Tu cobori aici. Am aruncat deja la sol cutiile de lansare.

Leto făcu aşa cum i se ceruse, croindu-şi drum spre naveta indicată, cu toate că-şi dorea să fi fost mai bine pus în gardă şi să i se fi dat mai multe informații. Nu ştia cu exactitate ce trebuia să facă, o dată ce avea să ajungă pe acea lume puternic industrializată, dar bănuia că-l va întîmpina contele Vernius sau, cel puțin, că va trimite vreun fel de comitet de primire.

Inspiră adînc şi încercă să nu-şi lase neliniştea să ajungă la cote prea mari.

Naveta robo-pilotată țîşni afară din cala transspațialului spre suprafața unei planete brăzdate de munți, nori şi gheață. Naveta automată funcționa potrivit unui set limitat de instrucțiuni, iar conversația nu se afla în repertoriul ei de caracteristici. Leto era singurul pasager la bord, aparent singurul călător ce se îndrepta spre Ix. Planeta maşinilor primea cu bucurie puțini vizitatori...

Cînd se uită însă pe hublou, Leto încercă o senzație de leşin, avînd impresia că ceva nu mersese bine. Naveta Wayku se apropia de platoul unui munte înalt, cu păduri alpine în văi adăpostite. Nu văzu

nici o clădire, nici una dintre marile structuri, nici complexele manufacturiere la care se aşteptase. În aer nu plutea nici un fir de fum, nu exista nici un oraş în zare, nu se zărea absolut nici un semn de civilizație...

Aceasta să fie lumea puternic industrializată de pe Ix? Se uită în jur, încordîndu-se, pregătit să se apere. Să fi fost trădat? Ademenit acolo şi abandonat?

Naveta se opri pe o cîmpie stearpă, presărată cu bolovani de granit pătați şi cu mănunchiuri mici de flori albe.

— Iată locul unde coborîți, domnule, anunță robo-pilotul cu o voce de sintetizator.

— Unde ne aflăm? ceru să ştie Leto. Eu trebuie să ajung în capitala planetei Ix.

— Iată locul unde coborîți, domnule.

— Răspunde-mi!

Tatăl său ar fi folosit o voce tunătoare ca să smulgă un răspuns de la maşinăria aceea stupidă.

— Asta nu poate fi capitala planetei Ix. Uită-te doar în jur!

— Aveți zece secunde să părăsiți nava, domnule, sau veți fi scos afară cu forța. Ghilda operează conform unui orar strict. Transspațialul este deja pregătit să pornească spre următorul sistem.

Înjurînd în barbă, Leto îşi înghionti bagajele plutitoare şi păşi pe suprafața plină de pietriş a planetei. În cîteva secunde, nava albă, sub formă de glonte, se ridică în aer şi se micşoră pînă ce ajunse un vîrf de ac de lumină portocalie pe cer, înainte să dispară complet din vedere.

Cele două valize ale sale pluteau lîngă el şi un vînt cu miros curat îi ciufuli părul. Leto era singur.

— Hei? strigă el, dar nu-i răspunse nimeni.

Tremură cînd se uită la culmile zimțate ale munților presărați cu zăpadă şi gheață sticloasă. Caladan, în principal o lume oceanică, avea foarte puțini munți care să se apropie de grandoarea acestora. Însă el nu venise acolo ca să vadă munți...

— Hei! Sînt Leto Atreides, de pe Caladan! strigă. E cineva pe-aici?

O senzație neplăcută îi strînse pieptul ca într-un cleşte. Se afla departe de casă, într-o lume necunoscută, fără nici o posibilitate de a afla unde anume se găsea în universul necuprins. *Măcar... aceea*

era planeta Ix? Vîntul vioi era rece şi tăios, însă cîmpia deschisă rămase înfiorător de tăcută. O tăcere apăsătoare plutea în aerul rarefiat.

Îşi petrecuse toată viaţa ascultînd cîntecul de leagăn al oceanului, ţipetele pescăruşilor şi zarva sătenilor. Aici nu vedea nimic, nici un comitet de primire, nici o urmă de aşezare umană. Lumea părea neatinsă... goală.

Dacă am fost abandonat aici, va reuşi cineva să mă găsească?

Norii deşi ascundeau cerul, cu toate că, printr-o ruptură a plafonului, el vedea un îndepărtat soare albastru. Tremură din nou şi se întrebă ce să facă, unde să meargă. Dacă avea să fie duce, trebuia să înveţe să ia hotărîri.

Lapovița începu să cadă mărunt.

Penelul istoriei l-a înfăţişat pe Abulurd Harkonnen în cea mai nefavorabilă lumină. Judecat după standardele fratelui său vitreg mai mare, baronul Vladimir, şi ale propriilor lui copii, Glossu Rabban şi Feyd-Rautha Rabban, Abulurd a fost un cu totul alt fel de om. Trebuie, totuşi, să judecăm frecventele descrieri ale slăbiciunii, incompetenţei şi hotărîrilor sale nesăbuite în lumina eşecului final al Casei Harkonnen. Deşi exilat pe Lankiveil şi despuiat de orice putere adevărată, Abulurd şi-a asigurat o victorie neegalată de nimeni altcineva din marea sa familie: a învăţat cum să se bucure de propria viaţă.

Enciclopedia Landsraad a Marilor Case, ediţia post-Jihad

Chiar dacă Harkonnenii erau formidabili duşmani în arena manipulărilor, subterfugiului şi dezinformării, surorile Bene Gesserit erau *maestre* incontestabile.

Pentru a atinge următorul pas al grandioasei lor strategii genetice, plan ce fusese conceput cu zece generaţii înaintea prăbuşirii maşinilor gînditoare, Comunitatea avea nevoie să găsească un mijloc de presiune care să-l facă pe baron să cedeze voinţei lor.

Nu le luă mult să găsească punctul slab al Casei Harkonnen.

Prezentîndu-se drept o nouă slujitoare de casă, pe friguroasa şi vîntoasa planetă Lankiveil, tînăra maică Bene Gesserit Margot Rashino-Zea se infiltră în anturajul lui Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tînăr al baronului. Frumoasa Margot, aleasă personal de însăşi Maica Kwisatz Anirul, fusese educată în arta spionajului şi a culegerii de informaţii, a conectării diverselor frînturi de date disparate pentru a construi o imagine mai largă.

Cunoştea de asemenea şaizeci şi trei de moduri de a ucide o fiinţă umană, nefolosind altceva decît degetele de la mîini. Comunitatea se străduia din greu să-şi păstreze aparenţa de adunare de intelectuale contemplative, dar avea şi luptătoarele ei. Maica Margot se număra printre cele mai bune.

Locuinţa lui Abulurd Harkonnen se afla pe o limbă neregulată de pămînt, care se întindea în largul apei adînci, mărginite de îngustul fiord Tula. Conacul de lemn era înconjurat de un sat de pescari; fermele înaintau în adîncul uscatului pe văile înguste şi stîncoase, dar mare parte din rezerva de hrană a planetei provenea din marea îngheţată. Economia Lankiveil-ului se baza pe bogata industrie a balenelor cu blană.

Abulurd locuia la baza unor munţi plini de torente şi ale căror vîrfuri rareori se vedeau printre îndepărtaţii nori cenuşii ca oţelul şi prin ceaţa persistentă. Clădirea principală şi satul din jur erau lucrul cel mai apropiat de capitală, pe care-l putea oferi această lume de frontieră.

Deoarece străinii erau puţini, Margot se îngriji să nu fie observată. Era mai înaltă ca mulţi dintre nativii îndesaţi şi musculoşi, aşa încît se deghiză aplecîndu-se puţin de spate. Îşi căni părul blond ca mierea şi-l tunse scurt şi ţepos, după felul preferat de mulţi dintre săteni. Pielea palidă şi netedă şi-o tratăcu chimicale, zbîrcind-o şi dîndu-i o nuanţă întunecată. Luă chipul şi asemănarea localnicilor şi cu toţii o acceptară fără nici un preget. Pentru o femeie instruită de Comunitate, era uşor să ascundă aparenţele.

Margot nu era decît una dintre multele spioane Bene Gesserit trimise în numeroasele locuri deţinute de Harkonneni, unde aceştia îşi măsluiau pe furiş toate registrele de contabilitate. Baronul nu avea nici un motiv să bănuiască în acel moment o asemenea cercetare — avusese foarte puţine legături cu Comunitatea — dar, dacă

avea să fie descoperită vreuna dintre spioanele lor, omul acela costeliv şi rău n-ar fi avut nici o reținere să o tortureze pentru a primi explicații. Din fericire, îşi spunea Margot, orice Bene Gesserit bine antrenată îşi putea face inima să stea în loc cu mult timp înainte ca durerea s-o forțeze să dezvăluie vreun secret.

Prin tradiție, Harkonnenii era înclinați spre manipulare şi tăinuire, însă Margot ştia că va găsi necesarele dovezi incriminatoare. Chiar dacă alte maici susținuseră ideea unei cercetări mai apropiate de inima operațiunilor Harkonnen, Margot încheiase prin a spune că Abulurd avea să fie victima perfectă. La urma urmei, fratele vitreg mai mic al familiei Harkonnen condusese, vreme de şapte ani, operațiunile de exploatare a mirodeniei de pe Arrakis; trebuia să dețină nişte informații... Dacă era nevoie să fie ascuns ceva, era foarte probabil ca baronul s-o facă fără ştirea nimănui, chiar acolo, sub nasul lui Abulurd.

De îndată ce surorile Bene Gesserit aveau să descopere cîteva dintre greşelile Harkonnenilor şi să dețină o dovadă a indiscreților financiare ale baronului, urmau să se afle în posesia armei de şantaj atît de necesare pentru continuarea programului lor genetic.

Îmbrăcată ca o săteancă indigenă, în lînă şi blănuri, Margot se strecură în marea casă rustică de pe docuri. Structura era una înaltă, construită din lemn masiv, vopsit în negru. Şemineurile din fiecare cameră umpleau aerul cu fum de răşină, iar licurigloburile reglate pe galben-portocaliu făceau tot posibilul să imite lumina soarelui.

Margot făcea curățenie, ştergea praful, ajuta la bucătărie... şi căuta registre financiare! Două zile la rînd, amabilul frate vitreg al baronului îi dăduse binețe, zîmbindu-i primitor; nu observase absolut nimic nelalocul lui. Încrezător, el părea prea puțin preocupat de propria-i siguranță şi le permitea localnicilor şi străinilor să se plimbe nestingheriți prin camerele principale şi prin apartamentele pentru oaspeți din conacul său, chiar şi în apropierea persoanei sale. Avea păr blond încărunțit, lung pînă la umeri şi o față ridată, rumenă, înseninată de un continuu zîmbet cu jumătate de gură. Se spunea că fusese favoritul tatălui său Dmitri, care-l încurajase să preia proprietățile Harkonnen... dar Abulurd făcuse atît de multe alegeri proaste, luase atît de multe hotărîri în funcție de oameni şi nu de nevoile afacerii, încît asta îi adusese ruina.

Purtînd hainele călduroase şi înțepătoare ale celor de pe Lankiveil, Margot îşi ținu ochii verzi-cenuşii în pămînt, ascunşi în spatele unor lentile care-i făceau să pară căprui. S-ar fi putut înfățişa sub forma unei frumuseți cu păr de aur şi se gîndise, de fapt, să-l seducă pe Abulurd şi să ia pur şi simplu informațiile de care avea nevoie, dar renunțase la plan. Bărbatul părea pe veci devotat îndesatei şi înfloritoarei sale soții din partea locului, Emmi Rabban, mama lui Glossu Rabban. Se îndrăgostise de ea cu mult timp în urmă pe Lankiveil, se căsătorise cu ea spre exasperarea tatălui său şi-o purtase cu el dintr-o lume în alta de-a lungul haoticei sale cariere. Abulurd părea insensibil la ispitele oricărei alte femei în afară de ea.

În schimb, Margot se folosi de simplul farmec şi de inocența tăcută ca să cîştige acces la mărturiile financiare scrise, la catastifele prăfuite şi la magazii. Nu o luă nimeni la întrebări.

Cu timpul, profitînd de orice ocazie secretă, găsi ceea ce-i trebuia. Folosind tehnici de memorare fulger deprinse pe Wallach IX, Margot scană teancurile de cristale riduliene gravate şi absorbi coloane întregi de numere, declarații de transport, liste de echipament retras din uz sau trimis spre folosință, pierderi dubioase, stricăciuni provocate de furtuni.

În camerele alăturate, grupuri de femei eviscerau şi curățau de piele peşti, tocau ierburi, decojeau rădăcini şi fructe acre pentru cazanele aburinde cu tocană de peşte, pe care Abulurd şi soția sa o serveau tuturor servitorilor. Insistau să mănînce aceleaşi mîncăruri, la aceleaşi mese ca şi muncitorii lor. Margot îşi termină scanarea cu mult înaintea ca apelul de chemare la masă să răsune în camerele marii locuințe...

Mai tîrziu, singură, în vreme ce asculta urletul furtunii de afară, revăzu datele în gînd şi studie rapoartele de producere a mirodeniei din timpul stăpînirii lui Abulurd pe Arrakis şi recentele convenții cu CHOAM puse la dosar de către baron, împreună cu cantitățile de melanj făcute să dispară de pe Arrakis de diversele organizații contrabandiste.

În mod normal, ar fi lăsat datele de-o parte pînă ce echipe întregi de surori ar fi avut ocazia să le analizeze. Însă Margot voia să descopere ea însăşi răspunsul. Prefăcîndu-se că doarme, se cufundă

asupra problemei în spatele pleoapelor, abandonîndu-se, căzînd într-o transă profundă.

Cifrele fuseseră manipulate cu pricepere, dar, după ce Margot dădu la o parte măştile şi ecranele subțiri, găsi răspunsul. O Bene Gesserit îl putea vedea, dar se îndoia că sfătuitorii financiari ai împăratului sau contabilii CHOAM ar fi observat înşelătoria.

Numai dacă nu le era arătată cu degetul.

Ceea ce descoperi ea sugera o gravă subraportare a producției de mirodenie către CHOAM şi împărat. Fie Harkonnenii vindeau melanjul în chip ilicit — puțin probabil, fiindcă lucrul acesta putea fi cu uşurință depistat — fie adunau în secret rezerve proprii.

Interesant, îşi spuse Margot, ridicînd din sprîncene. Deschise ochii, se duse la fereastra zăbrelită şi se uită afară, la mările de metal lichid, apoi la valurile ondulate prinse în gîtul de sticlă al fiordurilor, la norii negri de nepătruns ce pluteau deasupra parapetelor zigzagate de stîncă. În depărtarea sumbră, balenele cu blană trimiteau spre cer un înfiorător cîntec țiuit.

În ziua următoare, îşi rezervă un loc pe următorul transspațial al Ghildei. Apoi, renunțînd la deghizare, călători cu un transportor plin cu blană de balenă procesată. Se îndoia că cineva de pe Lankiveil îi observase sosirea ori plecarea.

Patru lucruri nu pot fi ascunse — dragostea, fumul, un stîlp de foc şi un om care traversează cu paşi mari cîmpia largă.

Zicală fremenă

Singur în deşertul tăcut şi sterp — exact aşa cum trebuia să fie. Pardot Kynes descoperi că lucra mai bine doar cu gîndurile lui, aşa avea destul timp să cugete. Ceilalți oameni îi distrăgeau prea mult atenția, şi puțini erau aceia care se puteau concentra la fel ca el sau care erau animați de acelaşi elan.

În calitate de planetolog imperial pe Arrakis, avea nevoie să absoarbă cu fiecare por al ființei sale imensul peisaj. O dată ce intra

în starea mentală potrivită, putea chiar *simți* pulsul unei lumi. Acum, stînd în vîrful unei formațiuni rugoase, de rocă negru cu roşu, care se înălța din bazinul înconjurător, bărbatul costeliv şi bătut de intemperii se uită țintă în ambele direcții, la necuprinsul lumii. Deşert... cît vezi cu ochiul, deşert...

Monitorul hărții sale numea lanțul muntos Bordura de Vest. Altimetrul său susținea că cele mai înalte piscuri depăşeau cu mult şase mii de metri... şi totuşi el nu vedea nici urmă de zăpadă sau ghețari, absolut nici un semn de precipitație. Pînă şi cele mai roase vîrfuri ale munților de pe Salusa Secundus, arse de armele atomice, fuseseră acoperite cu zăpadă. Dar aerul de aici era atît de uscat, încît apa de suprafață nu putea supraviețui sub nici o formă.

Kynes se uită spre sud, peste oceanul de nisip, către deşertul necuprins cunoscut sub numele de Cîmpia Funebră. Nu era nici o îndoială că geografii ar fi putut găsi destule repere ca să catalogheze peisajul în alte subsecțiuni, fiecare cu numele ei — însă puțini erau oamenii care se aventuraseră acolo şi se mai întorseseră. Acesta era domeniul viermilor. Nimeni nu avea cu adevărat nevoie de hărți.

Uimit, Kynes îşi aminti de vechile hărți de navigație din primele zile ale Vechii Terra, cu misterioasele lor zone neexplorate însemnate simplu: „Aici sînt monştri". *Da*, îşi spuse el, amintindu-şi cum vînase Rabban incredibilul vierme de nisip. *Într-adevăr, aici sînt monştri.*

Expus în vîrful coamei zimțate a masivului Bordurii, îşi scoase dopurile nazale ale distraiului şi-şi frecă locul dureros de pe nas, unde îl jena necontenit filtrul. Apoi îndepărtă masca de pe gură ca să poată trage adînc în plămîni o gură de aer din acela uscat, arzător. Din instrucțiunile de supraviețuire în deşert, ştia că nu trebuie să se expună inutil unei asemenea pierderi de apă, însă Kynes avea nevoie să inspire aromele şi vibrațiile Arrakisului, avea nevoie să simtă bătaia inimii planetei.

Simți miros de praf încins, subtila salinitate a mineralelor, diferitele gusturi ale nisipului, ale lavei stinse şi ale bazaltului. Aceasta era o lume în care lipseau cu desăvîrşire miasmele jilave ale vegetației fie crescînde, fie putrezinde, în care lipsea orice iz ce-ar fi putut trăda ciclul vieții şi al morții. Numai nisip şi piatră, şi iarăşi nisip...

La o cercetare mai atentă însă, pînă şi cel mai aspru deşert freamătă de viaţă, de plante specializate, de animale şi insecte adaptate la un ecosistem ostil. Îngenunche să examineze ungherele umbrite din stîncă, micile găuri unde s-ar fi putut aduna şi cel mai slab abur de rouă a dimineţii. Acolo, lichenii se ţineau strînşi de suprafaţa grunjoasă a pietrei.

Cîteva cocoloaşe dure reprezentau dejecţiile unui rozător mic, poate un şoarece-cangur. Insectele îşi puteau face casă acolo, la o altitudine mare, împreună cu un pic de iarbă suflată de vînt şi buruieni aspre şi solitare. Pe terasele verticale, pînă şi liliecii se adăposteau şi ieşeau în amurg ca să vîneze fluturi de noapte şi musculiţe. Din cînd în cînd, observa pe cerul albastru, smălţuit, o pată întunecată care trebuia să fi fost un şoim sau o pasăre prădătoare. Unor animale atît de mari, trebuia să le fie deosebit de greu să supravieţuiască...

Cum supravieţuiesc atunci fremenii?

Le văzuse siluetele prăfuite plimbîndu-se pe străzile satelor, însă oamenii deşertului erau retraşi, îşi vedeau de ale lor, apoi dispăreau. Kynes observă că sătenii „civilizaţi" îi tratau diferit, dar nu era limpede dacă asta era din pricina venerației sau a disprețului. *Bunele maniere vin de la oraş*, spunea o veche zicală fremenă, *înțelepciunea din deşert*.

Potrivit cîtorva răzlețe însemnări antropologice pe care le găsise, fremenii erau vestigiile unui străvechi popor rătăcitor, zensunniții, sclavi tîrîți dintr-o lume în alta. După ce fuseseră eliberați — sau poate că fugiseră — din captivitate, încercaseră vreme de secole întregi să-şi găsească un cămin, dar fuseseră persecutați oriunde se duceau. În cele din urmă, ajunseseră să se aşeze acolo, pe Arrakis — şi, cumva, înfloriseră.

O dată, cînd încercase să-i vorbească unei fremene care trecea pe lîngă el, femeia îl ţintuise cu uimitorii ei ochi albastru-în-albastru, cu albul înghițit complet de indigoul dependenței totale de mirodenie. Imaginea aceasta îi alungase toate din gînd întrebările şi, înainte să apuce să-i mai spună ceva, fremena plecase deja, strîngîndu-şi mantia jubba, franjurată, peste distrai.

Kynes auzise zvonuri că întregi centre de populație fremenă erau ascunse în bazine şi-n contraforturile Scutului de Piatră. Să trăiească

departe de pământ, cînd pământul însuşi oferea atît de puțină viață... cum reuşeau s-o facă?

Kynes mai avea multe de învățat despre Arrakis, şi credea că fremenii îl puteau ajuta să învețe. Asta dacă reuşea să-i găsească...

În Catharg-ul murdar şi amorf, Harkonnenii se feriseră să-l doteze pe incomodul planetolog cu echipament extravagant. Încruntîndu-se la pecetea Împăratului Padişah de pe actele de rechiziție ale lui Kynes, şeful de depozit îl autorizase să ia haine, un distilcort, o trusă de supraviețuire, patru litrugene de apă, cîteva provizii şi un ornitopter uzat, pentru o singură persoană, cu un rezervor lărgit de combustibil. Aceste lucruri erau suficiente pentru cineva precum Kynes, care nu cunoştea luxul. Lui nu-i păsa de înfloriturile formale şi de amabilitățile nefolositoare. Era mult mai preocupat de problema înțelegerii planetei Arrakis.

După ce verifică modelele de furtuni prevăzute şi vînturile dominante, Kynes porni cu ornitopterul în direcția nord-est, intrînd adînc în inima terenului muntos care împrejmuia regiunile polare. Fiindcă latitudinile de mijloc erau ocupate de deşerturile pîrjolite, majoritatea aşezărilor umane erau concentrate în jurul zonelor muntoase.

Pilotă vechiul topter, ascultînd zumzetul puternic al motoarelor şi fîlfîitul aripilor mobile. De la înălțime şi de unul singur — acesta era cel mai bun mod de a observa priveliştile de jos, de a obține o perspectivă largă a accidentelor şi tiparelor geologice, a coloritului stîncilor, a canioanelor...

Prin geamurile din față, zgîriate de nisip, vedea albii uscate şi defileuri, scurgeri aluvionare divergente din vremea unor inundații ancestrale... Unii dintre pereții abrupți ai canioanelor păreau să fi fost săpați prin eroziunea apei, ca şi cum o sîrmă puternic încinsă ar fi brăzdat straturile solului. O dată i se păru că vede, tremurînd în depărtare pe valurile mirajului creat de căldură, o cîmpie scînteietoare, acoperită cu sare cristalizată, care-ar fi putut foarte bine să fie fundul unei mări uscate. Dar cînd zbură în direcția aceea, nu reuşi s-o găsească...

Kynes ajunse la convingerea că pe planeta aceea se găsise cîndva apă. Multă apă. Dovezile erau acolo, orice planetolog le putea vedea. Dar unde dispăruse oare?

Cantitatea de gheață din calotele polare, nesemnificativă, era adunată de neguțătorii de apă şi transportată în oraşe, unde era vîndută la supraprețț. Calotele cu siguranță nu conțineau destul lichid înghețat ca să explice dispariția oceanelor şi a rîurilor. Să fi fost oare apa distrusă sau dusă cumva de pe planetă... ori nu făcea decît să se ascundă cine ştie unde?

Kynes zbură mai departe, ținîndu-şi ochii deschişi şi căutînd, căutînd fără-ncetare. Scriind cu sîrg în jurnal, consemnă fiecare lucru interesant pe care-l observă. Avea să-i ia ani întregi ca să adune suficiente informații pentru un tratat bine documentat, dar în ultima lună transmisese deja împăratului două rapoarte de activitate obişnuite, doar ca să arate că-şi făcea treaba ce i se dăduse. Înmînase aceste rapoarte unui curier imperial şi unui reprezentant al Ghildei, unul în Arrakeen, celălalt în Carthag. Dar nu avea nici o idee dacă Elrood sau sfătuitorii săi le citiseră măcar...

Kynes se rătăcea în cea mai mare parte a timpului. Hărțile şi releveele sale erau jalnic de incomplete sau absolut greşite, lucru care-l nedumeri. Dacă Arrakis era singura sursă a melanjului — care, prin urmare, făcea din această planetă una dintre cele mai importante din imperiu — de ce era atît de prost cartografiat teritoriul ei? Dacă Ghilda Spațială ar fi instalat cîțiva sateliți cu rezoluție mare, multe probleme şi-ar fi găsit rezolvarea... Dar nimeni nu părea să cunoască răspunsul.

Pentru țelurile unui planetolog însă, a se rătăci nu era sursa unei îngrijorări ieşite din comun. La urma urmei, era un explorator, ceea ce-i cerea să rătăcească fără un plan şi fără o destinație anume. Chiar şi cînd ornitopterul începu să hîrîie, merse mai departe. Motorul cu propulsie ionică era puternic şi aparatul vechi se descurca destul de bine, chiar şi în rafalele puternice şi în curenții ascendenți, cu aer cald. Avea destul combustibil, cît să-i ajungă săptămîni în şir.

Kynes îşi amintea prea bine anii pe care-i petrecuse pe nemiloasa Salusa, încercînd să înțeleagă catastrofa care-o ruinase cu secole în urmă. Văzuse imagini străvechi, ştia cît de frumoasă fusese cîndva

fosta capitală a lumii. Dar în sufletul său avea să rămînă pe vecie iadul care era acum..

Ceva distrugător se petrecuse şi aici, pe Arrakis, însă nu rămăsese nici un martor şi nici o dovadă a acelui dezastru străvechi. Nu credea că era vorba de un cataclism atomic, chiar dacă soluția aceasta ar fi fost uşor de formulat. Străvechile războaie dinainte şi din timpul Jihadului Butlerian fuseseră devastatoare, transformaseră întregi sisteme solare în moloz şi praf.

Nuu... Acolo se întîmplase cu totul altceva!

Alte zile, alte hoinăreli.

Pe o culme stearpă şi tăcută, la jumătatea drumului în jurul planetei, Kynes se cățără în vîrful unui pinten stîncos. Aterizase cu topterul pe o şa plată, presărată cu bolovani, apoi urcase pe jos panta, croindu-şi repede drum, cu echipamentul zornăindu-i în spinare.

În stilul prozaic al primilor cartografi, acest braț curbat de stîncă care alcătuia o barieră între Ergul Habanya la est şi marea afundătură a Depresiunii Cielago la vest fusese pe vecie numit Scutul Fals de Vest. Se hotărî că acela avea să fie un loc potrivit unde să-şi ridice un avanpost de culegere de date.

Simțind osteneala în coapse şi auzind ticăitul distraiului supus la prea multe încercări, Kynes ştiu că probabil transpira din greu. Chiar şi aşa, costumul absorbea şi recicla toată umezeala corporală, iar el era într-o formă bună. Cînd nu se mai putu abține, trase o duşcă de apă călduță prin tubul de lîngă gît, apoi continuă să urce anevoie panta accidentată. *Cel mai bun loc unde să păstrezi apa este în propriu-ți corp*, spunea înțelepciunea convențională fremenă, potrivit vînzătorului ambulant de la care-şi cumpărase echipamentul. Era obişnuit de pe-acum cu distraiul lipicios; îi devenise un al doilea strat de piele.

Pe culmea stîncoasă — la aproximativ o mie două sute de metri înălțime, potrivit altimetrului său — se opri la un adăpost natural format de un dinte rupt de rocă dură. Acolo, îşi instală stația meteorologică portabilă. Dispozitivele analitice ale acesteia aveau să înregistreze viteza şi direcția vîntului, temperatura, presiunea barometrică şi fluctuațiile umidității relative.

Pe tot cuprinsul globului, stații de testare biologică vechi de secole fuseseră ridicate cu mult înainte ca proprietățile melanjului să fi fost descoperite. Pe-atunci, Arrakis nu era altceva decît o planetă uscată, întru nimic remarcabilă, cu foarte puține resurse trebuincioase — neprezentînd interes pentru nimeni, în afară de cei mai disperați dintre colonişti. Multe dintre acele stații de testare căzuseră pradă stricăciunilor, neîngrijite, unele chiar date uitării.

Kynes se îndoia că informațiile primite de la acele stații ar fi de prea mare încredere. Pentru moment, avea nevoie de datele pe care i le puteau oferi propriile sale instrumente. Cu ajutorul unui ventilator mic, un dispozitiv de eşantionare a aerului înghiți o mostră atmosferică şi scuipă informațiile structurale: 23 procente oxigen, 75,4 procente nitrogen, 0,023 procente dioxid de carbon, pe lîngă alte urme de gaze.

Kynes găsi cifrele cît se poate de bizare. Perfect respirabil, desigur, şi exact ce te-ai aştepta de la o planetă normală cu un ecosistem înfloritor. Dar în acel tărîm pîrjolit, acele presiuni parțiale ridicau întrebări imense. Fără mări sau furtuni, fără mase de plancton, fără un înveliş vegetal... de unde venea oxigenul? Nu avea absolut nici o logică.

Singurele forme de viață indigene de mari dimensiuni pe care le cunoştea erau viermii de nisip. Era posibil să existe atît de multe astfel de ființe, încît metabolismul lor chiar să aibă un efect cuantificabil asupra alcătuirii atmosferei? Mişuna oare vreo formă bizară de plancton chiar în nisipuri? Zăcămintele de melanj se ştia că au o componentă organică, dar Kynes nu avea habar care ar fi putut fi sursa ei. *Există vreo legătură între viermii aceia lacomi şi mirodenie?*

Arrakis era o înşiruire de mistere ecologice.

O dată pregătirile încheiate, Kynes se întoarse, vrînd să plece din locul perfect pentru stația sa meteorologică. Apoi îşi dădu seama cu o bruschețe uluitoare că unele părți ale aparent naturalului alcov din vîrful acelei culmi izolate fuseseră *modificate intenționat*.

Se aplecă de spate, uimit, şi-şi plimbă degetele peste crestăturile dure. *Trepte săpate în stîncă!* Mîini omeneşti făcuseră asta nu cu mult timp în urmă, creînd o cale uşoară de acces spre acel loc. Un avanpost? Un loc de supraveghere? O stație fremenă de observare?

Pe şira spinării i se prelinse un fior, purtat de-un fir de transpirație pe care distraiul îl bău cu lăcomie. Chiar şi aşa, simți un val de emoție, fiindcă fremenii înşişi i-ar fi putut deveni aliați — un popor călit, care urmărea aceleaşi lucruri ca şi el, aceeaşi nevoie de înțelegere şi de îmbunătățire...

Pe cînd Kynes se întoarcea în jurul lui în acel loc deschis, căutînd cu febrilitate pe cineva sau ceva, se simți expus.

— Hei! strigă el, dar nu-i răspunse decît tăcerea deşertului.

Ce legătură să fie între toate acestea? se întrebă retoric. *Şi ce ştiu — dacă ştiu ceva — fremenii despre asta?*

Cine poate şti dacă Ix a mers prea departe? Îşi ascund instalațiile, îşi țin muncitorii înrobiți şi pretind dreptul la discreție. În asemenea împrejurări, cum ar putea să nu fie tentați să păşească dincolo de restricțiile Jihadului Butlerian?

CONTELE ILBAN RICHESE, al treilea apel către Landsraad

„Foloseşte-ți resursele şi foloseşte-ți mintea", îi spusese mereu bătrînul duce. Acum, pe cînd stătea singur şi tremura, Leto se arăta interesat de amîndouă.

Îşi contemplă rînjetul şi neaşteptata singurătate pe suprafața sălbatică a planetei Ix — sau orice ar fi fost locul acela. Fusese abandonat acolo din întîmplare sau din trădare? Care era varianta cea mai rea? Ghilda ar fi trebuit să păstreze o înregistrare a locului unde fusese depus atît de neceremonios. Tatăl lui şi soldații Casei Atreides se puteau mobiliza să-l găsească dacă el nu avea să-şi facă apariția la destinația cuvenită — dar cît timp le va lua? Cît de mult putea el supraviețui acolo? Dacă Vernius se afla în spatele acestei trădări, contele îi va anunța măcar dispariția?

Leto încercă să fie optimist, dar ştia că putea trece mult timp pînă să-i vină ajutoare. Nu avea mîncare, nu avea haine călduroase, nu avea nici măcar un adăpost portabil. Trebuia să se ocupe singur de problema aceasta.

— Hei! strigă el din nou.

Pustietatea vastă îi înşfăcă vorbele şi le împrăştie pînă ce nu mai rămase nimic, fără a se deranja măcar să le trimită înapoi ecoul.

Se gîndi să se aventureze mai departe în căutarea vreunui punct de referinţă sau a unei aşezări, dar se hotărî să rămînă locului pentru moment. Apoi, recapitulă în minte obiectele pe care le adusese în valize, încercînd să-şi imagineze ce-ar putea să folosească pentru a trimite un mesaj.

Brusc, de lîngă el, dintr-un desiş albastru-verzui de plante ţepoase luptîndu-se să supravieţuiască în tundră, se auzi un foşnet. Speriat, Leto sări în spate, apoi se uită mai îndeaproape. Asasini? Un grup avînd intenţia să-l ia captiv? Recompensa pentru un moştenitor ducal ar putea aduce un munte de solari... dar şi mînia lui Paulus Atreides.

Scoase cuţitul de pescuit cu lamă curbată din teaca de la spate şi se pregăti de luptă. Inima îi bubui cînd încercă să-şi dea seama de dimensiunea pericolului, să se pregătească într-un fel. Un Atreides nu se dădea în lături de la o vărsare de sînge necesară.

Ramurile şi frunzele ascuţite se mişcară, apoi se depărtară pentru a scoate la iveală o bucată rotundă de plaz, amplasată pe pămînt. Cu un zumzet mecanic, un tub transparent ieşi de sub suprafaţa acesteia, părînd cît se poate de nelalocul lui în peisajul sălbatic.

Înăuntrul tubului transparent stătea un tînăr bondoc, surîzînd într-un călduros semn de bun-venit. Avea părul blond şi neascultător, aparent zbîrlit în pofida atentei pieptănături; purta pantaloni militari largi şi-o cămaşă de camuflaj în culori schimbătoare. Faţa sa palidă şi senină împrumutase unghiurile blînde ale unei feţe de bebeluş. Pe umărul stîng al străinului atîrna un rucsac mic, asemănător cu cel pe care-l ţinea Leto în mînă. Părea să aibă cam aceeaşi vîrstă cu fiul ducelui.

Tubul transparent ascendent se opri şi în el se deschise o uşă curbată. Mîinile şi faţa lui Leto fură mîngîiate de-o pală de aer cald. Fandă, pregătit să atace cu cuţitul de pescuit, chiar dacă nu-şi putea închipui că străinul acela inofensiv era un ucigaş.

— Tu trebuie să fii Leto Atreides, aşa-i? întrebă tînărul.

Vorbea în galach, limba oficială a imperiului.

— Ar trebui, deci, să începem cu o zi de plimbare?

Ochii cenuşii ai lui Leto se îngustară şi se ațintiră asupra spiralei ixiene violet cu arămiu ce împodobea gulerul băiatului. Încercînd să-şi ascundă imensa uşurare şi să păstreze o aparență de profesionalism, chiar de suspiciune, Leto clătină din cap şi coborî vîrful cuțitului, pe care străinul se prefăcuse a nu-l observa.

— Eu sînt Rhombur Vernius. Eu... ăă... am crezut că ai vrea să te întinzi puțin înainte să ne ducem jos. Am auzit că-ți place să stai afară, deşi mie, unul, îmi place mai mult sub pămînt. Poate după ce-o să petreci puțin timp cu noi, o să te simți ca acasă în oraşele noastre cavernă. Ix este într-adevăr cît se poate de frumos.

Se uită în sus la nori şi la lapovița din înalt.

— O, oare de ce plouă? Iaduri purpurii, urăsc să mă aflu în medii imprevizibile!

Rhombur clătină din cap a dezgust.

— Le-am spus celor de la controlul meteorologic să-ți ofere o zi caldă, însorită. Scuzele mele, prințe Leto... dar vremea asta-i pur şi simplu prea mohorîtă pentru mine. Ce zici să coborîm în Marele Palat?

Surprinzîndu-se bătînd cîmpii, Rhombur aruncă înăuntrul liftului cilindric ambele rucsacuri şi bagajele plutitoare al lui Leto.

— Mă bucur să te-ntîlnesc, în sfîrşit. Tata vorbeşte despre Atreides în sus, Atreides în jos, de-atîta timp... O să învățăm împreună o vreme, probabil arbori genealogici şi politica din Landsraad. Eu sînt al optzeci şi şaptelea în ordinea succesiunii la Tronul Leului de Aur, dar cred că tu te situezi şi mai sus decît mine.

Tronul Leului de Aur. Marile Case erau ordonate conform unui elaborat sistem CHOAM-Landsraad şi în cadrul fiecărei Case se afla o sub-ierarhie avînd la bază principiul primogeniturii. Poziția lui Leto era într-adevăr simțitor superioară celei a prințului ixian — pe filiera mamei sale el era de fapt strănepotul lui Elrood al IX-lea, pe filiera uneia dintre cele trei fiice cu cea de-a doua soție a sa, Yvette. Însă diferența era neînsemnată; împăratul avea mulți strănepoți. Nici el, nici Rhombur nu aveau să ajungă vreodată împărați. Leto socotea că titlul de duce al Casei Atreides îi va oferi destule provocări.

Tinerii îşi strînseră mîinile pe jumătate, cum era salutul în imperiu, împletindu-şi vîrfurile degetelor. Prințul ixian purta pe mîna

dreaptă un inel cu piatră-de-foc şi Leto nu simți nici o bătătură întărită.

— Am crezut că n-am nimerit unde trebuia după ce-am aterizat, spuse Leto, lăsîndu-şi în sfîrşit stînjeneala şi confuzia să iasă la lumină. Am crezut c-am fost abandonat pe-o planetă nelocuită. Asta e cu adevărat... Ix? Planeta maşinilor?

Arătă cu degetul spre piscurile spectaculoase, spre zăpadă şi stînci, spre pădurile întunecate.

Amintindu-şi ce-i spusese tatăl său despre înclinația ixienilor pentru siguranță, Leto observă ezitarea lui Rhombur.

— Oh... ăă... o să vezi. Încercăm să nu ieşim prea mult în evidență.

Prințul îi făcu semn să intre în tub şi uşa de plaz se închise cu un zăngănit. Plonjară prin ceea ce păru a fi un kilometru de stîncă. În tot acest timp, cu calm, Rhombur continuă să vorbească.

— Datorită naturii operațiunilor noastre tehnice, Ix are nenumărate secrete şi mulți duşmani, cărora le-ar plăcea să ne distrugă. Încercăm să ne ținem acțiunile şi resursele ascunse de ochi iscoditori.

Cei doi tineri trecură printr-un fagure luminiscent de material artificial, apoi intrară într-un gol mare de aer, unde ieşi la iveală o imensă lume-grotă, un tărîm de basm adăpostit adînc sub scoarța planetei.

Coroane masive de grinzi grațioase de susținere îşi făcură apariția, legînd o rețea rombică de coloane atît de înalte, încît nu li se vedeau bazele. Capsula cu pereți din plaz continuă să coboare, plutind liberă pe un mecanism suspensor ixian. Podeaua transparentă a capsulei îi lăsa lui Leto neliniştitoarea impresie că se prăbuşea prin aer cu picioarele înainte. Se ținu de balustrada laterală, în vreme ce valizele plutitoare săltau în jurul lui.

Deasupra, văzu ceea ce părea a fi un cer ixian înnorat şi soarele alb-albăstrui ce se uita pe furiş. Proiectoare ascunse pe suprafața planetei transmiteau imagini meteorologice în timp real pe ecranele cu rezoluție mare ce acopereau tavanele de stîncă.

Această enormă lume subpămînteană făcea pînă şi interiorul unui transspațial al Ghildei să pară minuscul. Atîrnînd din tavanul cavernei de piatră, Leto văzu construcții inversate geometric, aidoma unor stalactite de cristal locuite, legate între ele prin pasarele şi tuburi. Aeronave în formă de lacrimă goneau fără nici un zgomot

prin tărîmul subteran, zburînd printre structuri şi suporţi. Funiculare suspendate ce transportau oameni treceau dintr-o parte în alta, lăsînd în urmă dîre de culori sclipitoare.

Departe, jos, pe podeaua cavernei pietroase, observă un lac şi nişte rîuri — toate aflate adînc sub pămînt şi ferite de ochii străinilor.

— Vernii, spuse Rhombur. Capitala noastră.

Cînd capsula se furişă printre clădirile-stalactite, Leto reuşi să distingă automobile, autobuze şi un sistem aerian de transport prin tub. Se simţea ca şi cînd s-ar fi aflat înăuntrul unui fulg de nea.

— Clădirile voastre sînt incredibil de frumoase, spuse el, cu ochii cenuşii absorbind toate detaliile. Întotdeauna am crezut că Ix este o lume industrială gălăgioasă.

— Noi... ăă... încurajăm impresia asta pentru străini. Am descoperit materiale structurale ce sînt nu doar plăcute din punct de vedere estetic, dar şi extrem de uşoare şi de rezistente. Locuind aici, sub pămînt, sîntem deopotrivă protejaţi şi ascunşi.

— Şi asta vă permite să păstraţi suprafaţa lumii într-o stare virgină, sublinie Leto.

Prinţul de Ix se uită la el ca şi cînd nici măcar nu se gîndise la un astfel de avantaj.

— Nobilii şi administratorii locuiesc în clădirile-stalactite superioare, continuă Rhombur. Muncitorii, supraveghetorii de schimb şi toate echipele de suboizi locuiesc jos, în furnicar. Toată lumea munceşte pentru prosperitatea Ix-ului.

— Mai sînt alte niveluri şi sub oraş? Locuiesc oameni la o adîncime şi mai mare?

— Ei bine, nu oameni adevăraţi. Sînt *suboizi*, spuse Rhombur, alungînd ideea cu o fluturare de mînă. I-am creat anume cu scopul de a trudi fără să se plîngă. Un adevărat triumf al ingineriei genetice. Nu ştiu ce ne-am face fără ei.

Compartimentul lor plutitor trecu pe lîngă poteca unui tub transportor şi continuă să urmărească linia — întoarsă cu susul în jos — a orizontului. Pe cînd se apropiau de cel mai spectaculos dintre palatele cu tavan răsturnat, o imensă structură angulară atîrnînd suspendată ca o catedrală arhaică, Leto întrebă:

— Presupun că mă aşteaptă inchizitorii voştri?

Ridică bărbia şi se pregăti pentru calvar.

— N-am mai suferit pînă acum o scanare mentală profundă.

Rhombur rîse de el.

— Pot... ăă... aranja o examinare cerebrală, dacă vrei cu adevărat să te supui rigorilor.

Prinţul ixian îl studie pe Leto cu încordare.

— Leto, Leto, dacă n-am fi avut încredere în tine încă de la început, nu ţi s-ar fi permis niciodată accesul pe Ix. Siguranţa s-a... ăă... schimbat mult pe-aici din zilele tatălui tău. Nu da ascultare tuturor poveştilor întunecate, sinistre, pe care le răspîndim despre noi. Sînt menite doar să-i sperie pe curioşi.

Capsula se aşeză în sfîrşit pe un balcon ramificat, construit din lespezi întrepătrunse, şi Leto simţi un dispozitiv de reţinere intrînd sub ei. Încăperea începu să se mişte lateral către o clădire din plaz armat.

Leto încercă să nu lase să i se vadă uşurarea care-l cuprinsese.

— Prea bine... Îţi respect judecata.

— Şi eu voi face la fel, cînd vom fi pe planeta ta. Apă, şi peşti, şi ceruri largi... Sunete caladaniene... uf, *minunat*!

Tonul său spunea exact contrariul.

Membri ai personalului Casei, îmbrăcaţi în livrele alb cu negru, ieşeau în şiruri din clădirea de plaz armat. Formînd o coloană ordonată de-o parte şi alta a potecii tubului, bărbaţii şi femeile în uniformă luară rigid poziţia de drepţi.

— Acesta este Marele Palat, spuse Rhombur, unde servitorii noştri îţi vor îndeplini toate dorinţele. Dat fiind că eşti singurul vizitator la ora aceasta, s-ar putea să ai parte de ceva răsfăţ.

— Toţi oamenii aceştia sînt aici doar ca să mă servească... pe mine?

Leto îşi aminti de vremurile cînd trebuise să cureţe de solzi şi să eviscereze peştii pe care-i prindea, dacă voia să mănînce.

— Eşti un demnitar important, Leto. Fiul unui duce, prietenul familiei noastre, un aliat al Landsraadului. Te aştepţi la mai puţin?

— De fapt, eu provin dintr-o Casă fără cine ştie ce avere, de pe o planetă unde singura atracţie este cea a pescarilor, a recoltatorilor de pepeni paradan plutitori şi a fermierilor de orez pundi.

Rhombur rîse, cu un hohot prietenesc.

— Oh, mai eşti şi modest pe deasupra!

Urmați de bagajele plutitoare, tinerii urcară umăr la umăr trei scări largi, elegante, pînă înăuntrul Marelui Palat.

Uitîndu-se de jur-împrejur în holul central, Leto observă candelabrele de cristal ixian, cele mai frumoase din tot imperiul. Cupe şi vaze din cristal împodobeau mese din plaz marmorat şi, de-o parte şi alta a unui birou de recepție negricios, se aflau statuile din lapisjad în mărime naturală a contelui Dominic Vernius şi a soției sale, doamna Shando Vernius. Leto recunoscu cuplul regal din holofotografiile pe care le văzuse.

Servitorii în uniformă intrară înapoi în clădire şi îşi ocupară locurile, aşteptînd instrucțiuni de la superiori. De cealaltă parte a holului, uşile duble se deschiseră şi apăru însuşi Dominic Vernius, lat în umeri şi chel, părînd un fel de spiriduş ieşit dintr-o lampă. Purta o tunică argintiu cu auriu, fără mîneci, tivită cu alb la guler. O elice ixiană, purpuriu cu arămiu, îi împodobea pieptul.

— Ah, deci acesta este tînărul nostru vizitator! făcu Dominic cu o bună-dispoziție tunătoare.

Liniile de laba gîştei deveniră linii de rîs în jurul ochilor lui căprui-deschis. Constituția sa facială arăta în mare ca aceea a fiului său Rhombur, doar că grăsimea i se aşezase în pliuri şi cute roşcovane, iar mustața neagră, stufoasă, oferea un cadru izbitor dinților albi. Contele Dominic era cu cîțiva centimetri mai înalt ca fiul său. Trăsăturile contelui nu erau înguste şi dure, ca ale descendenților Atreides şi Corrino, însă proveneau dintr-un neam ce fusese deja străvechi la vremea Bătăliei de la Corrin.

În urma lui, venea soția sa Shando, fosta concubină a împăratului, îmbrăcată într-o rochie de gală. Trăsăturile ei fin cizelate, nasul delicat şi pielea catifelată insuflau prezenței sale o frumusețe regală, ce ar fi strălucit pînă şi în cele mai ponosite veşminte. Arăta subțire şi delicată la prima privire, însă avea un caracter puternic şi hotărît.

Lîngă ea, fiica lor, Kailea, părea să încerce să-şi eclipseze pînă şi mama, într-o rochie din brocart de culoarea levănțicii, ce-i scotea în evidență părul arămiu-închis. Arăta puțin mai tînără ca Leto, dar mergea concentrată, cu o grație studiată, de parcă nu îndrăznea să renunțe la aerul oficial şi la aparențe. Avea sprîncene subțiri şi arcuite, ochi de smarald uimitori şi o gură generoasă, ca de pisică, deasupra

unei bărbii înguste. Cu un zîmbet abia vizibil, Kailea execută o reverență amplă şi perfectă.

Leto clătină din cap şi răspunse la fiecare prezentare, încercînd să-şi ia privirea de la fiica lui Vernius. Executînd cu repeziciune mişcările învățate de la mama sa, Leto desfăcu pecetea de pe una dintre valizele sale şi scoase o cutie acoperită cu pietre prețioase, una dintre comorile familiei Atreides. Ținînd-o în mîini, se ridică în picioare.

— Pentru domnia-ta, lord Vernius. Această cutie conține lucruri unice de pe planeta noastră. Am un dar şi pentru doamna Vernius.

— Excelent, excelent!

Apoi, nerăbdător parcă din pricina ceremoniei prea lungi, Dominic acceptă darul şi făcu semn unui servitor să vină să-l ia.

— Voi admira conținutul ei în seara asta, cînd voi avea mai mult timp.

Îşi frecă palmele mari. Omul acela ar fi părut la locul lui mai degrabă în atelierul plin de fum al unui fierar sau pe un cîmp de bătălie decît într-un palat dichisit.

— Aşadar, ai călătorit bine spre Ix, Leto?

— Fără evenimente importante, sire.

— Ah, cea mai bună călătorie.

Dominic rîse din toată inima.

Leto zîmbi, nefiind sigur cum să-i facă o impresie bună acestui om. Îşi drese glasul, stînjenit să-şi mărturisească preocupările şi grijile.

— Da, sire, doar că, atunci cînd m-a lăsat Ghilda pe planeta dumneavoastră şi-am văzut peste tot numai sălbăticie, am crezut că am fost abandonat.

— Ah! L-am rugat pe tatăl tău să nu-ți pomenească de asta — mica noastră farsă. Am făcut la fel şi cu el, cu prilejul primei lui vizite aici. Trebuie să-ți fi închipuit că eşti pierdut...

Dominic radia de plăcere.

— Pari destul de odihnit, tinere. La vîrsta ta, decalajul spațial nu te prea afectează. Ai plecat de pe Caladan acum... să zicem, două zile?

— Mai puțin de-atît, sire.

— Uimitor cît de repede pot traversa transspațialele distanțe atît de mari. Absolut incredibil! Şi îmbunătățim proiectul acestora, dînd posibilitatea fiecărei nave să transporte o încărcătură şi mai mare!

Vocea sa bubuitoare făcea ca realizările menționate să pară şi mai grandioase.

— Construcția celui de-al doilea transspațial se va încheia mai tîrziu astăzi, un alt triumf pentru noi. O să-ți arătăm toate modificările pe care le-am făcut, încît să le poți învăța, ca parte a uceniciei tale aici...

Leto zîmbi, dar îşi simțea deja capul pe punctul de-a exploda. Nu ştia cîte alte informații mai putea absorbi. Pînă cînd avea să se sfîrşească anul de ucenicie, urma să fie o cu totul altă persoană.

Există arme pe care nu le poți ține în mînă. Le poți ține numai în minte.

Dicton Bene Gesserit

Naveta Bene Gesserit coborî pe partea întunecată a planetei Giedi Prime, aterizînd în bine păzitul spațioport din Harko City, chiar înainte de miezul nopții, ora locală.

Preocupat de ceea ce blestematele alea de vrăjitoare voiau de la el, acum că se întorsese acasă din iadul deşertic de pe Arrakis, baronul se duse în balconul blindat al fortăreței Harkonnen ca să privească luminile navei care se apropia.

În jurul său, turnurile monolitice din plaz şi oțel trimiteau lumini orbitoare în întunericul mînjit de fum. Trotuarele şi drumurile erau protejate de acoperişuri din tablă ondulată şi de garduri filtrante pentru a apăra pietonii de reziduurile industriale şi de ploaia acidă. Cu ceva mai multă imaginație şi atenție la detalii în timpul construirii lui, Harko City ar fi putut fi eclatant. În schimb, oraşul arăta chinuit.

— Am informațiile pe care le vreți, baroane, spuse o voce nazală dar ascuțită, în spatele lui, apropiindu-se ca un asasin.

Speriat, baronul se întoarse, îndoindu-şi braţele cu muşchi puternici. Se încruntă. Silueta sfrijită, înfăşurată în robă, a mentatului său personal, Piter de Vries, stătea în cadrul intrării în balcon.

— Să nu te mai furişezi niciodată în spatele meu, Piter. Te tîrăşti ca un vierme.

Comparaţia îi aduse în gînd expediţia de vînătoare în deşert a nepotului său, Rabban, şi stînjenitoarele ei rezultate.

— Harkonnenii omoară viermii, să ştii.

— Aşa am auzit şi eu, răspunse de Vries sec. Dar, uneori, a te mişca în tăcere este cea mai bună cale de a dobîndi informaţii.

Un zîmbet strîmb apăru pe buzele pătate cu roşu din cauza sucului sapho, de culoarea coacăzelor, pe care-l beau mentaţii pentru a-şi spori abilităţile. Mereu în căutarea plăcerilor fizice, curios să experimenteze noi patimi, baronul încercase el însuşi sapho, dar îl găsise amar şi scîrbos.

— Au sosit o Cucernică Maică şi suita ei, spuse de Vries, înclinînd din cap spre luminile navetei. Cincisprezece Maici şi adepte, împreună cu patru bărbaţi gardieni. N-am putut detecta nici o armă.

De Vries fusese antrenat ca mentat de Bene Tleilax, vrăjitorii genetici care produceau unele dintre cele mai bune computere umane din imperiu. Însă baronul nu-şi dorise o simplă maşinărie de procesat date cu creier uman — voise un om calculat şi inteligent, cineva care să poată nu numai înţelege şi evalua urmările maşinaţiunilor Harkonnen, ci şi să-şi folosească imaginaţia venală pentru a-l ajuta pe baron să-şi atingă ţelurile. Piter de Vries era o creaţie specială, unul dintre infamii „mentaţi strîmbi" tleilaxu.

— Dar ce *vor*? bombăni baronul, cu ochii aţintiţi la naveta aşezată pe sol. Vrăjitoarele alea par ale naibii de încrezătoare venind aici...

Soldaţii săi în uniforme albastre mărşăluiră ca o haită de lupi, înainte ca vreunul dintre pasageri să iasă din navă.

— Le-am putea distruge într-o clipă, cu unul dintre sistemele de apărare cele mai slabe ale Casei.

— Bene Gesserit au armele lor, baroane. Unii spun că ele însele sînt arme.

De Vries ridică un deget slab în aer.

— Nu-i niciodată un gest înţelept să-ţi atragi mînia Comunităţii.

— Ştiu asta, idiotule! Aşadar, care-i numele Cucernicei Maici şi ce vrea?

— Gaius Helen Mohiam. Cît despre ce vrea... Comunitatea ei a refuzat să spună.

— La naiba cu ele şi cu secretele lor, mormăi Baronul, întorcîndu-se pe călcîie în balconul împrejmuit de plaz.

Porni cu paşi mari pe coridor pentru a întîlni echipajul navetei. Piter de Vries zîmbi în urma lui.

— Cînd vorbeşte o Bene Gesserit, deseori o face în ghicitori şi aluzii, dar cuvintele ei ascund şi mult adevăr. Nu trebuie decît să-l scoți la suprafață.

Baronul răspunse cu un mormăit adînc, fără a se opri. Curios peste poate şi el, Piter îl urmă.

Pe drum, mentatul îşi trecu în revistă cunoştințele despre vrăjitoarele cu robe negre. Bene Gesserit se ocupau cu numeroase programe genetice, ca şi cum ar fi cultivat oameni pentru scopurile lor obscure. Conduceau, de asemenea, unul dintre cele mai mari depozite de informații din imperiu, folosindu-şi bibliotecile complexe pentru a privi marile mişcări de oameni, pentru a studia efectele acțiunilor unei singure persoane asupra politicii interplanetare.

Ca mentat, lui de Vries i-ar fi plăcut să pună mîina pe acel depozit de cunoştințe. Cu un asemenea tezaur de date putea face calcule şi proiecții fundamentale — suficiente poate să dărîme Comunitatea însăşi.

Însă Bene Gesserit nu îngăduiau nici unui străin să intre în arhive, nici măcar împăratului însuşi. Prin urmare, nici măcar un mentat nu avea multe lucruri pe care să-şi bazeze calculele. De Vries nu putea decît bănui care erau intențiile vrăjitoarei abia sosite.

Comunității Bene Gesserit îi plăcea să manipuleze în secret politica şi societățile, aşa încît puțini oameni să poată urmări tiparele exacte ale influenței. Cu toate acestea, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam ştia cum să plănuiască şi să execute o intrare spectaculoasă. Cu roba-i neagră foşnind, flancată de doi gardieni bărbați îmbrăcați imaculat şi urmată de suita sa de adepte, intră cu paşi mari în holul de primire al străvechii fortărețe Harkonnen.

Şezînd la un birou din plaz negru lucios, baronul aştepta s-o primească, însoţit de mentatul său „strîmb", care stătea deoparte, împreună cu cîţiva gardieni aleşi pe sprînceană. Pentru a arăta totalul său dispreţ şi lipsa de interes faţă de aceşti vizitatori, baronul purta o robă lălîie, de toate zilele. Nu pregătise nici o gustare, nici o fanfară, absolut nici o ceremonie.

Foarte bine, îşi spuse Mohiam, *poate că e mai bine oricum ca întîlnirea asta să rămînă privată.*

Cu o voce puternică şi fermă, ea se prezentă, apoi se apropie cu un pas, lăsîndu-şi suita în urmă. Avea o faţă simplă care exprima forţă, mai degrabă decît delicateţe — nici urîtă, dar nici atractivă. Din profil, nasul ei, întru nimic remarcabil din faţă, era vizibil prea lung.

— Baroane Vladimir Harkonnen, Comunitatea mea are de discutat afaceri cu tine.

— Nu mă interesează să fac afaceri cu vrăjitoare, spuse baronul, odihnindu-şi bărbia puternică pe încheieturile degetelor. Ochii săi negri, ca de păianjen, scrutau adunarea, măsurînd fizicul şi aspectul exterior al gărzilor bărbaţi. Degetele mîinii sale libere băteau agitate un ritm pe coapsă.

— Totuşi, vei asculta ce am de spus.

Vocea ei era una de fier.

Văzînd furia impetuoasă crescînd înăuntrul baronului, Piter de Vries păşi în faţă.

— Trebuie să-ţi amintesc, Cucernică Maică, unde te găseşti? Nu te-am invitat noi să vii aici.

— Poate că eu ar trebui să-ţi amintesc *ţie*, se răsti ea la mentat, că putem face o analiză amănunţită a tuturor activităţilor Harkonnen de producere a mirodeniei pe Arrakis — echipamentul folosit, forţa de muncă cheltuită în comparaţie cu recolta de mirodenie raportată efectiv CHOAM-ului şi în dezacord cu propriile noastre proiecţii precise. Orice discrepanţă trebuie să fie cît se poate de... revelatoare.

Ridică din sprîncene.

— Am făcut deja un studiu preliminar, bazat pe rapoarte de primă mînă de la... — zîmbi — sursele noastre.

— Vrei să spui *iscoade*, răbufni baronul cu indignare.

Femeia îşi dădu seama că baronul îşi regretase cuvintele de-ndată ce le rostise, căci ele îi dezvăluiau vinovăția.

Baronul se ridică în picioare, încordîndu-şi muşchii braţelor, dar — înainte să poată respinge insinuarea lui Mohiam — de Vries interveni:

— Poate că ar fi mai bine dacă am da întîlnirii acesteia un caracter personal, numai între Cucernica Maică şi baron? Nu are rost să transformăm o discuție simplă într-un mare spectacol... şi într-o filă de dosar.

— Sînt de acord, spuse Mohiam repede, oferindu-i mentatului strîmb o privire de aprobare. De ce nu ne retragem în apartamentul tău, baroane?

El se bosumflă, cu buzele generoase formînd un trandafir întunecat.

— De ce să duc o vrăjitoare Bene Gesserit în apartamentul meu privat?

— Fiindcă nu ai de ales, spuse ea pe o voce joasă, dură.

Şocat, baronul medită la îndrăzneala ei, apoi rîse în hohote.

— De ce nu? Mai teatrali de-atît nu putem fi...

De Vries se uită la amîndoi printre gene. Îşi reexamina propunerea, analizînd în gînd date, calculînd probabilități. Vrăjitoarea reacționase prea repede la idee. *Voia* să fie singură cu baronul. De ce? Ce-avea ea de făcut între patru ochi?

— Dați-mi voie să vă însoțesc, baroane, spuse de Vries, păşind deja țanțoş către uşa ce avea să-i ducă prin holuri şi tuburi suspensoare spre locuința particulară a baronului.

— Problema aceasta e mai bine să rămînă între baron şi mine, spuse Mohiam.

Baronul Harkonnen se oțărî.

— Nu dai tu ordine oamenilor mei, vrăjitoareo! rosti el pe un ton jos, amenințător.

— Care sînt dispozițiile tale, atunci? întrebă ea, cu impertinență.

Urmă o clipă de ezitare, apoi baronul încuviință:

— Îți accept cererea de audiență particulară.

Mohiam înclină capul într-o plecăciune abia vizibilă, apoi aruncă o privire în urmă, la adeptele şi gărzile sale. De Vries surprinse o tresărire a degetelor femeii, un fel de semnal vrăjitoresc.

Ochii ei ca de pasăre îi țintuiră pe ai săi şi de Vries îşi veni în fire doar cînd ea-i spuse:

— Un lucru poți face, mentatule. Fii atît de bun încît să te asiguri că însoțitorii mei sînt bine primiți şi hrăniți, căci n-o să avem timp de stat la taclale. Trebuie să ne întoarcem numaidecît pe Wallach IX.

— Fă-o, spuse baronul Harkonnen.

Cu o privire disprețuitoare la adresa lui de Vries, de parcă acesta ar fi fost ultimul servitor din imperiu, Mohiam îl urmă pe baron afară din hol...

Cînd intrară în apartamentul său, baronul fu mulțumit să observe că-şi lăsase hainele murdare una peste alta într-un colț. Mobila era în dezordine şi cîteva pete roşii de pe perete nu fuseseră suficient răzuite. Voia să sublinieze faptul că vrăjitoarea nu merita un tratament mai bun sau o primire pregătită cu grijă.

Punîndu-şi mîinile în şoldurile înguste, îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia fermă.

— Prea bine, Cucernică Maică, zi ce vrei. N-am timp pentru alte jocuri de cuvinte.

Mohiam afişă un zîmbet discret.

— Jocuri de cuvinte?

Ştia că Harkonnenii înțelegeau nuanțele politicii... poate că nu Abulurd cel cumsecade, dar cu siguranță baronul şi sfătuitorii săi.

— Foarte bine, baroane, spuse ea simplu. Comunitatea are nevoie de linia ta genetică.

Se opri, bucurîndu-se de expresia şocată de pe chipul lui aspru. Înainte ca el să poată îngăima un răspuns, îi explică unele părți atent alese din scenariu. Ea însăşi nu cunoştea amănuntele sau motivele; ştia doar să se supună.

— Ştii, fără îndoială, că de mulți ani Bene Gesserit au încorporat în Comunitatea lor importante linii genealogice străvechi. Surorile noastre reprezintă întregul spectru al umanității nobile, avînd în rîndurile lor trăsăturile dorite ale majorității Caselor Mari şi Mici din Landsraad. Avem chiar şi cîteva reprezentante, descendente de multe generații, ale Casei Harkonnen.

— Şi vreți să vă îmbunătățiți componenta Harkonnen? întrebă baronul, cu băgare de seamă. Despre asta-i vorba?

— Înțelegi perfect. Trebuie să concepem un copil cu tine, Vladimir Harkonnen. O fiică!

Baronul făcu un pas în spate, clătinîndu-se, apoi chicoti, ştergîndu-şi în acelaşi timp o lacrimă de bucurie de la ochi.

— Va trebui să căutați în altă parte, atunci. Eu n-am copii, şi nici nu e prea probabil să am vreodată. Procesul de procreare în sine, implicînd femeia, mă dezgustă.

Cunoscînd prea bine preferințele sexuale ale baronului, Mohiam nu răspunse. Spre deosebire de mulți alți nobili, el nu avea moştenitori, nici măcar nelegitimi, ascunşi undeva, în populația planetară.

— Cu toate acestea, vrem o fiică Harkonnen, baroane. Nu o moştenitoare, nici măcar o pretendentă, aşa că nu trebuie să-ți faci griji din pricina vreunei... ambiții dinastice. Am studiat cu grijă familia şi amestecul dorit este destul de caracteristic. Trebuie să mă inseminezi pe mine!

Sprîncenele baronului se ridicară şi mai mult.

— De ce, pentru toate lunile imperiului, aş vrea să fac asta?

Îşi plimbă privirea în sus şi-n jos pe corpul femeii, disecînd-o, măsurînd-o. Mohiam avea o apariție destul de banală, cu fața lungă, cu părul castaniu subțiat — nimic remarcabil. Era mai în vîrstă ca el, aproape de sfîrşitul anilor fertili.

— Mai ales cu tine?

— Bene Gesserit determină lucrurile astea pe baza proiecțiilor genetice, nu a vreunei atracții fizice reciproce.

— Ei bine, refuz.

Baronul se întoarse cu spatele şi-şi încrucişă brațele pe piept.

— Pleacă! Ia-ți micile tale sclave şi pleacă de pe Giedi Prime!

Mohiam se uită la el preț de cîteva momente, absorbind detaliile apartamentului în care se aflau. Folosind tehnici de analiză Bene Gesserit, află multe lucruri despre baron şi despre personalitatea sa, după felul cum îşi întreținea acel culcuş parfumat, un spațiu ce nu era dichisit şi decorat pentru ochii vizitatorilor oficiali. Afişa, fără să ştie, o bogăție de informații despre sinele său lăuntric.

— Dacă asta e dorința ta, baroane..., spuse ea. Următoarea oprire a navetei mele va fi pe Kaitain, unde avem deja programată o întîlnire cu împăratul. Biblioteca mea personală de date de pe navă conține copii ale tuturor dosarelor care dovedesc activitățile tale de

stocare a mirodeniei pe Arrakis, precum şi mărturii ale modului cum ți-ai măsluit în chip voit producția, pentru a-ți ascunde depozitele particulare de ochii CHOAM şi ai Casei Corrino. Analiza noastră preliminară conține suficiente informații pentru ca Ghilda să înceapă un control la scară mare al activităților tale şi să fii revocat din temporara funcție de conducător al CHOAM...

Baronul se holbă la Mohiam. Un impas, nici unul dintre ei se clintea. Dar el văzu în spatele ochilor femeii, adevărul vorbelor rostite. Nu se îndoia că vrăjitoarele îşi folosiseră diabolice metode intuitive ca să determine cu exactitate ce făcuse el, cum îl dusese de nas pe Elrood al XI-lea, fără ştirea acestuia. Mai ştia şi că Mohiam nu ar fi ezitat să-şi pună în practică amenințarea.

Copii ale tuturor dosarelor... Nici măcar distrugerea acelei nave nu ajuta la ceva. Infernala Comunitate, în mod evident, avea copii şi-n altă parte.

Bene Gesserit probabil că aveau material de şantaj şi împotriva Casei Imperiale Corrino, poate chiar informații stînjenitoare despre importantele, dar clandestinele afaceri ale Ghildei Spațiale şi ale puternicului CHOAM. Material pentru negocieri... Comunitatea se pricepea să afle slăbiciunile potențialilor duşmani.

Baronul ura situația fără ieşire în care-l pusese, dar nu putea face nimic în privința asta. Vrăjitoarea îl putea distruge cu un singur cuvînt şi, în cele din urmă, tot avea să-l forțeze să-i cedeze sămînța neamului său.

— Ca să fac lucrurile mai uşoare, am capacitatea de a-mi controla funcțiile corpului, spuse Mohiam cu un ton rezonabil. Pot ovula cînd doresc şi-ți pot garanta că treaba asta neplăcută nu va trebui repetată. Dintr-o singură întîlnire cu tine, pot garanta naşterea unui copil-fată. Nu trebuie să-ți mai faci vreodată griji că ne vom reîntîlni...

Bene Gesserit întotdeauna plănuiau cu un pas înainte, rotițe înăuntrul altor rotițe, şi nimic nu era atît de limpede cum părea în ceea ce le privea. Baronul se încruntă, gîndindu-se la posibilități. Cu ajutorul acestei fiice pe care şi-o doreau atît de tare, voiau oare vrăjitoarele — în pofida tăgadei lor — să creeze un moştenitor legitim şi să pretindă Casa Harkonnen în generația următoare? Asta era absurd. Îl creştea deja pe Rabban pentru această poziție, şi nimeni nu putea pune decizia la îndoială.

— Am...

Dibui după cuvinte.

— Am nevoie de-o clipă să mă gîndesc şi trebuie să-mi consult consilierii!

Cucernica Maică Mohiam aproape că-şi dădu ochii peste cap auzind această cerere, dar i-o acceptă, făcînd un gest spre baron să nu se grăbească. Aruncînd în lături un prosop pătat cu sînge, se tolăni pe divan ca să aştepte în tihnă.

În ciuda personalității sale josnice, Vladimir Harkonnen era un bărbat atrăgător, bine construit, cu trăsături plăcute: păr roşcovan, buze groase, frunte bine conturată... Totuşi, Bene Gesserit inculcase în toate surorile credința fermă că relațiile sexuale erau o simplă unealtă de manipulare a bărbaților şi de obținere a progeniturii care să se adauge la rețeaua genetică a Comunității. Cu toate acestea, îi provoca mare plăcere să-l aibă pe baron la degetul mic, să-l poată forța să-i dea ascultare...

Cucernica Maică se lăsă pe spate, închise ochii şi se concentră asupra fluxului şi refluxului de hormoni din trup, asupra activităților lăuntrice ale sistemului său de reproducere, pregătindu-se...

Ştia care avea să fie răspunsul baronului.

— Piter! Baronul alerga pe culoare: Unde-i mentatul meu?

De Vries ieşi dintr-un coridor alăturat, unde intenționase să folosească găurile de observare ascunse, pe care le făcuse în încăperile particulare ale baronului.

— Aici sînt, baroane, spuse el, apoi sorbi dintr-o fiolă mică.

Gustul de sapho îi declanşă reacții în creier, aprinzîndu-i neuronii, zgîndărindu-i capacitățile mentale.

— Ce-a cerut vrăjitoarea? Ce pune la cale?

Baronul se roti, găsind în sfîrşit o țintă potrivită pentru furia sa.

— Vrea s-o inseminez! Scroafa!

S-o insemineze? îşi spuse de Vries, adăugînd aceasta la banca sa de date. Cu o viteză sporită reconsideră problema.

— Vrea să poarte o fiică a mea! Îți vine să crezi? Ştie şi de rezervele mele de mirodenie!

De Vries se afla în transa mentatică. *Fapt: Baronul nu va avea niciodată copii în nici un alt mod. Detestă femeile. Pe deasupra, din punct de vedere politic, e prea atent ca să-şi răspîndească sămînța la întîmplare.*

Fapt: Bene Gesserit deţin pe Wallach IX înregistrări genetice amănunţite, numeroase planuri de procreare, ale căror rezultate sînt deschise la interpretări. Avînd un copil al baronului — o fiică şi nu un fiu? — ce-ar putea spera vrăjitoarele să realizeze?

Există oare vreun punct slab — sau avantaj — în genele Harkonnen pe care ele să-şi dorească să-l exploateze? Vor să facă asta pur şi simplu fiindcă o consideră pedeapsa cea mai umilitoare pe care i-o pot aplica baronului? Dacă-i aşa, cu ce a ofensat baronul, personal, Comunitatea?

— Numai gîndul, şi mă dezgustă! Să mă-mperechez cu iapa aia..., mîrîi baronul. Dar sînt aproape nebun de curiozitate. Oare ce-ar putea vrea Comunitatea?

— Nu pot face o proiecţie, baroane. Date insuficiente.

Baronul păru gata să-l lovească pe de Vries, dar se abţinu.

— Nu-s armăsarul de prăsilă al Bene Gesserit-ului!

— Baroane, spuse de Vries cu calm, dacă într-adevăr deţin informaţii despre activităţile tale de stocare a mirodeniei, nu-ţi poţi permite ca asta să se afle. Chiar dacă ar juca la cacealma, reacţia ta fără-ndoială că le-a spus deja tot ce aveau nevoie să ştie. Dacă dau probe Kaitain-ului, împăratul îşi va aduce sardaukarii aici ca să extermine Casa Harkonnen şi să instaleze o altă Casă Mare în locul nostru pe Arrakis, aşa cum au făcut cu Richese înainte de noi. Lui Elrood i-ar plăcea asta, fără-ndoială. El şi CHOAM îşi pot retrage oricînd contractele de pe orice proprietate a ta. Ar putea chiar să dea Arrakis şi producţia de mirodenie, să zicem, Casei Atreides... numai ca să-ţi facă în ciudă.

— Atreides!

Baronului îi venea să scuipe.

— Nu-mi voi lăsa niciodată proprietăţile să cadă în mîinile lor.

De Vries ştia că lovise coarda potrivită. Vrajba dintre Harkonneni şi Atreides începuse în urmă cu multe generaţii, în timpul tragicelor evenimente ale Bătăliei de la Corrin.

— Trebuie să faci ce-ţi cere vrăjitoarea, baroane, spuse el. Bene Gesserit au cîştigat această rundă a meciului. Prioritate: să protejezi averea Casei, drepturile asupra mirodeniei şi depozitele ilicite...

Mentatul zîmbi.

— Şi să te răzbuni mai tîrziu!

Baronul era cenuşiu, cu pielea dintr-o dată pătată.

— Piter, începînd din clipa asta vreau să începi să ştergi dovezile şi să risipeşti rezervele. Împrăştie-le în locuri în care nimeni să nu se gîndească să le caute!

— Şi pe planetele aliaților noştri? N-aş recomanda asta, baroane. E prea complicat s-o facem. Alianțele se schimbă...

— Prea bine.

Ochii săi negri, ca de păianjen, se aprinseră.

— Pune cea mai mare parte pe Lankiveil, chiar sub nasul nătîngului meu frate vitreg. Nu-l vor bănui niciodată pe Abulurd de complicitate.

— Da, baroane. O idee foarte bună.

— Sigur că-i o idee bună!

Se încruntă, se uită în jur. Gîndul la fratele său vitreg îi aminti de iubitul lui nepot.

— Unde-i Rabban? Poate că vrăjitoarea poate folosi sperma lui în schimb.

— Mă-ndoiesc, baroane, spuse de Vries. Planurile lor genetice sînt de obicei specifice.

— Ei bine, oricum, unde-i băiatul? Rabban!

Baronul se roti pe călcîie şi păşi pe coridor, căutînd parcă ceva sau cineva pe care să-l urmărească.

— Nu l-am mai văzut de-o zi întreagă.

— E plecat într-o altă vînătoare prostească de-a lui, sus, la Stația Gărzii Forestiere.

De Vries îşi reprimă un zîmbet.

— Eşti singur aici, baroane, şi cred c-ar fi mai bine să te întorci în dormitor. Ai o datorie de îndeplinit...

> ***Regula de bază e aceasta: Nu susține niciodată slăbiciunea; întotdeauna susține puterea.***
>
> **Cartea Azhar a Bene Gesserit, Compilația Marilor Secrete**

Crucişătorul uşor plana peste un ținut pustiu şi întunecat, nemarcat de luminile oraşului sau de smogul de pe Giedi Prime. Singur într-un

refugiu din pîntecele aeronavei, Duncan Idaho se uita printr-un hublou de plaz cum imensitatea închisorii Baroniei rămînea în urma lor ca o bășică geometrică, viermuind de oameni chinuiți şi fără libertate.

Cel puțin părinții săi nu mai erau prizonieri. Rabban îi omorîse, numai ca să-l înfurie pe el şi să-l convingă să lupte. În ultimele cîteva zile de pregătiri, furia lui Duncan crescuse exponențial.

Pereții de metal ai calei inferioare a crucişătorului erau acoperiți cu o dantelă de chiciură. Duncan era amorțit, cu inima grea, cu nervii reduşi la tăcere din cauza şocului, cu pielea înfăşurîndu-l ca o pătură insensibilă. Motoarele vibrau prin planşeele podelei. Pe punțile de sus, auzea echipa neliniştită de vînători tîrîndu-şi picioarele în armurile lor căptuşite. Bărbații purtau arme cu lunetă de urmărire. Rîdeau şi sporovăiau, pregătiți pentru jocul de seară.

Rabban era şi el acolo, sus.

Pentru a-i oferi tînărului Duncan ceea ce ei numeau „o şansă echitabilă", echipa de vînătoare îl înarmase cu un cuțit tocit (spunînd că nu voiau să se rănească singur), o lanternă şi o bucată scurtă de frînghie: tot ce-i trebuia unui copil de opt ani ca să scape de-o divizie de vînători Harkonnen profesioniști, aflați pe terenul lor binecunoscut...

Sus, într-un scaun cald şi moale, Rabban zîmbea la gîndul copilului îngrozit şi furios din cală. Dacă Duncan Idaho acela ar fi fost mai mare şi mai puternic, ar fi fost la fel de periculos ca orice animal. Puştiul era tare, pentru cît era de mic, Rabban trebuia să recunoască asta. Felul în care scăpase de elita antrenorilor Harkonnen în măruntaiele Baroniei era admirabil, în special trucul acela cu tubul suspensor.

Crucişătorul zbură departe de oraşul-închisoare, departe de zonele industriale îmbibate cu petrol, spre o rezervă naturală aflată pe un teren înalt, un loc cu pini întunecați şi pereți de gresie abrupți, peşteri, stînci şi pîraie. Sălbăticia aceea artificială adăpostea pînă şi cîteva exemplare de animale sălbatice îmbunătățite genetic, prădători fioroşi la fel de doritori de carne fragedă de băiat ca şi vînătorii Harkonnen înşişi.

Crucişătorul coborî pe o pajişte presărată cu bolovani; puntea se înclină într-un unghi strîns, apoi îşi reveni cînd stabilizatorii

echilibrară nava. Rabban trimise un semnat de la cingătoarea de control de la brîu.

Uşa hidraulică din faţa băiatului foşni, eliberîndu-l din cuşcă. Aerul răcoros de noapte îi înţepă obrajii. Duncan se gîndi să dea pur şi simplu buzna afară. Putea să alerge şi să-şi caute refugiu printre pinii deşi. O dată ajuns acolo, putea să se îngroape sub cetina lor maronie, uscată şi să alunece într-o toropeală protectoare.

Dar Rabban voia ca băiatul să alerge şi să se ascundă, şi ştia că nu putea ajunge foarte departe. Pentru moment, Duncan trebuia să acţioneze cu un instinct temperat de inteligenţă. Nu era timpul pentru o mişcare neaşteptată, nesăbuită. Nu încă.

Duncan va aştepta pe crucişător pînă ce-i vor explica vînătorii regulile, cu toate că-şi dădea destul de bine seama ce trebuia să facă. Era o arenă mai mare, un traseu mai lung, mize mai mari... dar, în esenţă, acelaşi joc pentru care se antrenase în oraşul-închisoare.

Trapa de sus se deschise în spatele lui, ca să scoată la iveală două forme cu halouri vagi: o persoană pe care-o recunoscu drept conducătorul vînătorii din Baronia şi bărbatul lat în umeri care-i omorîse pe mama şi pe tatăl lui Duncan. *Rabban.*

Ferindu-şi privirea din calea luminii neaşteptate, băiatul îşi îndreptă ochii obişnuiţi cu întunericul spre pajiştea largă şi spre umbra deasă a copacilor cu ace negre. Era o noapte înstelată. Durerea îl săgetă pe Duncan prin coaste, rămăşiţă a antrenamentului dur de dinainte, dar încercă să n-o ia în seamă.

— Staţia Gărzii Forestiere, îi spuse conducătorul vînătorii. Ca o vacanţă în sălbăticie. Bucură-te de ea! Ăsta-i un joc, băiete — te lăsăm aici, îţi dăm un avantaj, după care pornim la vînătoare.

Ochii i se îngustară.

— Nu face nici o greşeală însă. Acum e altceva decît şedinţele de antrenament din Baronia. Dacă pierzi, vei fi omorît şi căpăţîna ta împăiată se va alătura celorlalte trofee de pe perete ale stăpînului Rabban.

Lîngă el, nepotul baronului îi zîmbi lui Duncan cu buzele lui groase. Rabban tremura de surescitare şi anticipare, iar chipul ars de soare i se îmbujoră.

— Şi dacă scap? întrebă Duncan, cu o voce ascuţită.

— N-o să scapi, răspunse Rabban.

Duncan nu stărui. Oricum, dacă insista pentru un răspuns, bărbatul pur şi simplu l-ar fi mințit. Dacă reuşea să scape, trebuia doar să-şi facă propriile reguli.

Îl aruncară pe pajiştea acoperită de chiciură. Nu avea decît haine subțiri şi nişte pantofi scîlciați. Frigul nopții îl lovi ca un ciocan.

— Rămîi în viață cît de mult poți, băiete, strigă Rabban din uşa crucişătorului, trăgîndu-se înăuntru cînd vuietul motoarelor îşi spori tempoul. Fă-mă să am parte de-o vînătoare bună. Ultima pe care-am avut-o a fost foarte dezamăgitoare...

Duncan rămase nemişcat pînă cînd nava se ridică în aer şi porni vîjîind către un avanpost situat într-o cabană păzită. De acolo, după cîteva pahare de tărie, echipa de vînătoare avea să iasă şi să-şi hăituiască prada.

Poate că Harkonnenii se vor juca puțin cu el, bucurîndu-se de exercițiul sportiv... sau poate că în momentul cînd îl vor prinde, le vor fi înghețat oasele pînă la măduvă şi vor tînji după o băutură caldă, aşa că pur şi simplu îşi vor folosi armele ca să-l taie în bucăți cu prima ocazie.

Duncan alergă spre adăpostul copacilor...

Chiar şi după ce lăsă pajiştea în urmă, picioarele sale lăsau urme clare de iarbă înghețată culcată la pămînt. Se freca de crengi grele de brad, deranja mormanele de ace moarte pe cînd se împleticea tîrîndu-se în sus, către aflorimentele zimțate de gresie.

În raza lanternei, văzu aburii reci ai respirației ieşindu-i pe nări şi pe gură, ca nişte bătăi ale inimii. Urcă un taluz, îndreptîndu-se spre cei mai abrupți pereți stîncoşi. Cînd ajunse la stînci, le prinse cu ambele mîini, săpînd locaşuri cu degetele în roca sedimentară sfărîmicioasă. Acolo, cel puțin, nu avea să lase multe urme de paşi, chiar dacă pe terase fuseseră aduse de vînt petice de zăpadă veche, cristalină, ca nişte dune mici.

Aflorimentele ieşeau din perete, santinele deasupra covorului de copaci. Vîntul şi ploaia săpaseră în stînci găuri şi şanțuri, unele mari abia cît să-şi facă rozătoarele cuiburi, altele destul cît să adăpostească un om în toată firea. Împins de disperare, Duncan se cățără pînă ce abia mai respira de epuizare.

Cînd ajunse în vîrful unei stînci cu straturile de rocă la vedere, brun-roşcate în raza lanternei sale, se lăsă pe călcîie şi se uită în jur,

observînd împrejurimile sălbatice. Se întrebă dacă vînătorii deja porniseră. Nu aveau cum să fie departe în urma lui.

Animalele urlau în depărtare. Stinse lanterna pentru a se ascunde mai bine. Vechile răni de la coaste şi spate îl ardeau de durere, iar partea de sus a brațului îi zvîcnea, acolo unde era implantat dispozitivul de urmărire.

În spatele lui, se ridicau alți pereți stîncoşi — fantomatici, înalți şi abrupți, presărați cu caneluri şi terase, împodobiți cu copaci răvăşiți ca nişte favoriți respingători, crescuți dintr-o rană a obrazului. Era cale lungă, foarte lungă, pînă la cel mai apropiat oraş, pînă la cel mai apropiat spațioport.

Stația Gărzii Forestiere. Mama lui îi povestise despre rezervația aceasta izolată, un loc preferat de vînătoare al nepotului baronului. „Rabban e atît de crud fiindcă simte nevoia să demonstreze că nu seamănă cu tatăl lui", spusese ea o dată.

Băiatul petrecuse mare parte din cei aproape nouă ani ai vieții sale înăuntrul unor clădiri uriaşe, inhalînd doar aer reciclat încărcat cu lubrifianți, solvenți şi chimicale sleite. Nu ştiuse niciodată cît de rece putea deveni planeta aceea, cît de înghețate puteau fi nopțile... sau cît de limpezi erau stelele.

Deasupra, cerul era o boltă de un întuneric nesfîrşit, plină de mici stropi luminoşi, un vîrtej de găurele ce străpungeau depărtările galaxiei. Acolo, în depărtare, navigatorii Ghildei îşi foloseau mințile pentru a conduce, printre stele, transspațiale mari cît un oraş întreg.

Duncan nu văzuse niciodată o navă a Ghildei, nu părăsise niciodată Giedi Prime — şi acum se îndoia că o va mai face vreodată. Locuind într-un oraş industrial, nu avusese niciodată vreun motiv să învețe poziția stelelor de pe cer. Dar, chiar dacă ar fi cunoscut punctele cardinale sau ar fi recunoscut constelațiile, tot n-ar fi avut unde să meargă...

Stînd pe stîncă, în frigul tăios, Duncan îşi cercetă lumea, uitîndu-se în depărtare. Se ghemui şi-şi strînse genunchii la piept ca să-şi păstreze căldura corpului, deşi încă mai tremura.

În zare, unde terenul înalt cobora într-o vale împădurită către silueta clară a clădirii adăpostului păzit, văzu un şir de lumini, licurigloburi săltărețe ca o procesiunea de zîne. Grupul de vînători,

încălziți şi bine înarmați, îi adulmeca urmele fără mare grabă. *Se distrau.*

Din acea poziție favorabilă, Duncan se uită şi aşteptă, înfrigurat şi deznădăjduit. Trebuia să se hotărască, dacă mai voia să trăiască. Ce să facă? Unde să meargă? Cine să aibă grijă de el?

Pistolul cu laser al lui Rabban nu mai lăsase nimic din fața mamei lui care să poată fi sărutat, nimic din părul ei care să poată fi mîngîiat. Nu-i va mai auzi niciodată vocea spunîndu-i „scumpul meu Duncan".

Acum, Harkonnenii voiau să-i facă şi lui acelaşi lucru, şi nu putea împiedica asta. Nu era decît un băiat cu un cuțit teşit, o lanternă şi o frînghie. Vînătorii aveau dispozitive de urmărire richesiene, armuri călduroase şi arme puternice. Îl depăşeau numeric cu zece la unu. Nu avea nici o şansă...

Ar fi fost mai uşor dacă se mulțumea să şadă acolo şi să-i aştepte să vină. Într-un tîrziu, dispozitivele de urmărirea aveau să-l găsească, urmărind inexorabil semnalul emis de dispozitivul implantat în brațul său... Aşa, le putea refuza plăcerea sportului, le putea strica distracția. Predîndu-se, arătîndu-şi extremul dispreț față de distracțiile lor barbare, putea cîştiga cel puțin o mică victorie; singura pe care şi-o putea adjudeca.

Sau Duncan Idaho putea riposta, putea încerca să-i rănească pe Harkonneni chiar în timp ce-l vînau. Mama şi tatăl lui nu avuseseră ocazia să lupte pentru viețile lor, dar Rabban îi oferea *lui* această şansă.

Rabban îl credea doar un băiat neajutorat. Vînătorii credeau că doborîrea unui copil le va oferi un soi de distracție.

Se ridică în picioarele-i amorțite, îşi scutură hainele şi se opri din tremurat. *Nu mă las doborît aşa,* se hotărî el, *numai ca să le arăt, numai ca să le dovedesc că nu-şi pot rîde de mine.*

Se îndoia că vînătorii purtau scuturi individuale. Probabil nu credeau că aveau nevoie de o asemenea protecție, nu împotriva unuia de teapa lui.

Mînerul cuțitului părea tare şi aspru în buzunarul său, inutil împotriva unei armuri cît de cît bune. Dar putea face altceva cu lama, ceva dureros de necesar. Da, va lupta... din toate puterile lui.

Tîrîndu-se pe pantă în sus, cățărîndu-se de la o stîncă la un copac doborît, păstrîndu-şi echilibrul pe grohotiş, Duncan îşi croi drum spre o gaură goală din peretele zgrunțuros de gresie. Evită să calce pe insulele de zăpadă, mergînd pe pămîntul înghețat bocnă ca să nu lase urme evidente.

Implantul de urmărire avea să-i aducă direct la el, indiferent unde ar fi fugit.

Deasupra gurii de peşteră, o proeminență a peretelui aproape vertical de stîncă îi oferea o a doua oportunitate: bucăți de gresie desprinse, acoperite cu licheni, bolovani grei. Poate că reuşea să-i mişte din loc...

Duncan se tîrî înăuntru adăpostului oferit de peşteră, unde descoperi că nu era cîtuşi de puțin mai cald. Doar mai întuneric. Deschiderea era destul de joasă încît un om în toată firea să trebuiască să intre tîrîş; altă cale de ieşire nu exista. Peştera aceea nu-i putea oferi mare protecție. Trebuia să se grăbească.

Stîng acolo pe vine, aprinse lanterna cea mică, îşi dădu jos cămaşa pătată şi scoase cuțitul. Simți umflătura implantului de urmărire în carnea brațului superior stîng, în spatele tricepsului.

Deja îi amorțise pielea din pricina frigului, mintea îi era încețoşată de şocul împrejurărilor. Dar cînd împunse cu cuțitul, simți vîrful acestuia cum intră în muşchi, incendiindu-i nervii. Închizînd ochii într-un gest reflex de rezistență, tăie mai adînc, împungînd şi împingînd vîrful lamei.

Se holbă la peretele întunecat al peşterii, văzu umbre scheletice reflectate de lumina palidă. Mîna sa dreaptă se mişca mecanic, ca o sondă ce excava micul dispozitiv de urmărire. Durerea se retrase într-un colț slab luminat al conştiinței sale.

În cele din urmă, dispozitivul de urmărire țîşni afară, o bucată însîngerată de metal micro-construit căzînd cu un clinchet pe podeaua murdară a peşterii. Tehnică sofisticată de pe Richese... Clătinîndu-se de durere, Duncan ridică o piatră ca să spargă implantul. Apoi, gîndindu-se mai bine, lăsă piatra la loc jos şi duse micul dispozitiv adînc în întuneric, unde să nu-l poată vedea nimeni.

Era mai bine să lase detectorul acolo. Ca momeală.

Tîrîndu-se iarăşi afară, Duncan luă o mînă de zăpadă granulată. Pe terasa de gresie palidă căzură picături roşii. Aşeză zăpada peste

sîngele ce-i şiroia din umăr şi răceala ascuțită înăbuşi durerea. Apăsă tare peste rană, pînă ce zăpada rozalie i se topi printre degete. Mai luă o mînă, nemaipăsîndu-i de urmele evidente pe care le lăsa în zăpadă. Oricum, Harkonnenii aveau să ajungă acolo.

În sfîrşit, zăpada opri sîngerarea.

Apoi, Duncan se ridică împleticit în picioare şi se îndepărtă de peşteră, avînd grijă să nu lase nici un semn al direcției în care mergea. Văzu luminile săltărețe din vale despărțindu-se; membrii echipei de vînătoare, cățărîndu-se pe peretele de stîncă, aleseseră trasee diferite. Deasupra vîjîia un ornitopter înnegrit.

Duncan merse cît de repede putu, dar avu grijă să nu mai verse nici un pic de sînge. Rupse fîşii din cămaşă ca să-şi lege rana deschisă, lăsîndu-şi pieptul gol şi expus la frig, apoi îşi trase haina zdrențuită înapoi peste umeri. Poate că prădătorii din pădure vor simți mirosul coclit de sînge şi-l vor vîna de foame, nu dintr-o pornire sportivă. Asta era o problemă la care nu voia să se gîndească deocamdată.

Cu pietricele desprinse de pe pantă rostogolindu-se în jurul său, merse înapoi pînă ce ajunse la streaşina de deasupra fostului său adăpost. Instinctul îi spunea să fugă orbeşte cît de departe îl țineau picioarele. Dar se sili să se oprească. Aşa era mai bine. Se lăsă pe vine în spatele bolovanilor grei, desprinşi de stîncă, îi încercă pentru a-şi verifica forța şi se dădu în spate ca să aştepte.

Nu peste mult timp, primul vînător ajunse la gura peşterii. Înveşmîntat în armura umflată de suspensor, vînătorul îndreptă în față un pistol cu laser. Se uită în jos, la dispozitivul portabil, perechea implantului de urmărire richesian.

Duncan îşi ținu respirația, rămase nemişcat, fără să clintească din loc nici o pietricică. Sîngele îi desena o linie încinsă pe brațul stîng, în jos.

Vînătorul se opri în fața deschizăturii din stîncă, observînd zăpada răvăşită, petele de sînge, impulsul luminos de pe ecranul dispozitivului său de urmărire. Cu toate că Duncan nu putea vedea fața bărbatului, ştia că vînătorul purta pe ea un rînjet de triumf disprețuitor.

Îndreptînd pistolul cu laser spre deschizătura din fața sa, vînătorul se aplecă la pămînt, îndoindu-se țeapăn în apărătoarea sa

căptuşită pentru piept. Tîrîndu-se pe burtă, intră pe jumătate în întuneric.

— Te-am găsit, băieţaş!

Folosind tălpile şi puterea muşchilor de la picioare, Duncan aruncă peste margine un bolovan acoperit de licheni. Apoi se duse la al doilea şi-l lovi tare, împingîndu-l spre povîrnişul abrupt. Amîndouă pietrele căzură greoi, rostogolindu-se prin aer.

Auzi sunetul impactului şi un trosnet. Un scrîşnet dezgustător.

Apoi icnetul şi gîlgîitul bărbatului de jos...

Duncan se tîrî spre margine şi văzu că unul dintre bolovani căzuse într-o parte, ricoşînd şi rostogolindu-se pe panta abruptă, prinzînd avînt şi luînd, o dată cu el, bucăţi de pietriş.

Celălalt bolovan izbise ceafa vînătorului, zdrobindu-i coloana vertebrală chiar şi prin căptuşeala protectoare, doborîndu-l la pămînt ca un ac ce împunge un specimen de insectă.

Duncan coborî icnind şi alunecînd. Vînătorul era încă în viaţă, dar paralizat. Picioarele îi zvîcneau, făcîndu-i carîmbul cizmelor să se lovească de solul îngheţat. Duncan nu se mai temea de el.

Strecurîndu-se înăuntrul peşterii pe lîngă corpul mătăhălos, îmbrăcat în armură, Duncan îndreptă raza lanternei spre ochii sticloşi, încă plini de uimire, ai vînătorului. Ăsta nu era un joc. Ştia ce-i vor face Harkonnenii, văzuse deja ce le făcuse Rabban părinţilor săi.

Acum, Duncan va juca după regulile lor.

Vînătorul aflat pe moarte murmură către el ceva ininteligibil. Duncan nu ezită. Cu ochii întunecaţi şi pleoapele apropiate — nu mai erau ochii unui copil — se aplecă înainte. Cuţitul se furişă sub maxilarul bărbatului. Vînătorul se agită, ridicînd din bărbie parcă a acceptare, mai degrabă decît a sfidare — şi lama boantă îi tăie pielea şi tendonul. Sîngele îi ţîşni din jugulară cu destulă forţă să stropească totul în jur înainte să formeze o baltă închisă la culoare şi lipicioasă pe podeaua peşterii.

Duncan nu putea pierde vremea gîndindu-se la ce făcuse, nu putea aştepta ca trupul vînătorului să se răcească. Dibui printre obiectele de la centura bărbatului, găsi o trusă mică de prim-ajutor şi un baton de proteine. Apoi smulse arma cu laser din mîna încleştată a mortului. Folosindu-i patul, zdrobi dispozitivul de urmărire richesian mînjit cu sînge, transformîndu-l în fărîme de metal. Nu

mai avea nevoie de el ca momeală. Urmăritorii îl puteau vîna acum folosindu-şi doar intuiția.

Credea că s-ar putea chiar să le facă plăcere această provocare, o dată ce aveau să-şi potolească furia.

Duncan se tîrî afară din peşteră. Arma cu laser, aproape la fel de mare ca şi el, zăngăni cînd o tîrî în urma lui. Jos, coloana de licurigloburi a echipei de vînătoare se apropia.

Acum, mai bine înarmat şi nutrind speranța unui succes improbabil, Duncan o rupse la fugă în noapte.

Multe elemente ale imperiului cred că dețin puterea supremă: Ghilda Spațială cu monopolul asupra transportului interstelar, CHOAM cu ştreangul lor economic, Bene Gesserit cu secretele lor, mentații cu controlul proceselor mentale, Casa Corrino cu tronul, Casele Mari şi Mici din Landsraad cu întinsele lor domenii. Vai nouă, în ziua cînd una dintre aceste facțiuni se hotărăşte să-şi demonstreze punctul de vedere.

CONTELE HASIMIR FENRING, Mesaje de pe Arrakis

Leto avu abia o oră să se odihnească şi să se învioreze în noul său apartament din Marele Palat.

— Oh, scuze că te grăbesc, spuse Rhombur intrînd cu spatele prin uşa glisantă în coridorul cu pereți de cristal, dar asta-i ceva ce n-ai vrea să ratezi. Îți ia luni de zile să construieşti un transspațial. Dă-mi un semn cînd eşti gata să mergem pe puntea de observare.

Încă tulburat, dar din fericire singur pentru cîteva momente, Leto scormoni prin bagaje şi făcu o inspecție superficială a încăperii sale. Se uită la lucrurile atent împachetate, cu mult mai multe decît ar fi avut el nevoie vreodată, inclusiv zorzoane, un teanc de scrisori de la mama lui şi o Biblie Catolică Portocalie cu dedicație. Îi promisese că va citi versete din ea în fiecare seară.

Se uită în gol, gîndindu-se la cît timp îi va trebui numai să se simtă ca acasă — *un an întreg departe de Caladan* — şi lăsă totul acolo unde era. Va avea timp să facă toate astea mai tîrziu. *Un an pe Ix...*

Obosit după lunga călătorie, cu mintea încă năucită de ciudățenia apăsătoare a acelei metropole subpământene, Leto îşi dădu jos cămaşa comodă şi se întinse pe pat. Abia dacă reuşi să încerce salteaua şi să-şi umfle perna, cînd Rhombur bătu în uşă.

— Haide, Leto! Grăbeşte-te! Îmbracă-te şi hai să... ăă... luăm un transportor.

Încă luptîndu-se să-şi vîre brațul în mîneca stîngă, Leto îl întîlni pe celălalt tînăr în hol...

Un tren rapid îi duse printre clădirile răsturnate, spre periferia oraşului subpământean, după care o capsulă ascensoare îi lăsă la al doilea nivel al clădirilor înțesate cu domuri de observare. După ce coborî, Rhombur îşi croi drum cu coatele prin mulțimile de oameni adunate în balcoane şi la ferestrele mari. Îl prinse pe Leto de braț; împreună, trecură pe lîngă gărzile lui Vernius, apoi pe lîngă spectatorii adunați la fața locului. Fața prințului era îmbujorată şi se întoarse repede către ceilalți aflați acolo.

— Cît e ceasul? S-a-ntîmplat deja?

— Nu încă. Mai sînt zece minute.

— Navigatorul e pe drum. Cabina lui este escortată chiar acum pe platformă.

Bîiguind mulțumiri şi scuze, Rhombur îşi conduse însoțitorul nedumerit spre o fereastră mare de metasticlă, aflată în peretele înclinat al galeriei de observare.

În capătul opus al încăperii se deschise o altă uşă şi mulțimea se dădu la o parte din calea a doi tineri cu păr negru — gemeni identici, după cum arătau. Mici de statură, aceştia o flancau pe sora lui Rhombur, Kailea, ca o escortă plină de mîndrie. În puținul timp scurs de cînd o văzuse Leto ultima oară, Kailea reuşise cumva să se schimbe într-o altă rochie, mai puțin înzorzonată, dar la fel de frumoasă. Gemenii păreau amețiți de prezența ei, iar Kailea părea să se bucure de atenția lor linguşitoare. Le zîmbi amîndurora şi-i conduse spre un loc bun la fereastra de observare.

Rhombur îl trase pe Leto lîngă ei, mult mai interesat de privelişte decît de cei din mulțime. Uitîndu-se în jur, Leto bănui că toți oamenii de acolo trebuiau să fie demnitari importanți, de un fel sau altul. Se uită atent în jos, încă neînțelegînd ce se petrecea.

Un spațiu gol imens se pierdea în depărtare, acolo unde tavanul grotei se întîlnea cu orizontul. Jos, văzu un transspațial în dimensiune naturală, o navă de mărimea unui asteroid, asemănătoare celei care-l transportase de pe Caladan pe Ix.

— Asta e cea mai mare... ăă... fabrică de pe tot Ix-ul, spuse Rhombur. E singura cală din imperiu aflată pe o planetă şi care e destul de mare să adăpostească un transspațial întreg. Toți ceilalți folosesc docuri complet utilate în spațiu. Aici, într-un mediu terestru, siguranța şi eficiența chiar şi a unei construcții la scară mare o fac foarte avantajoasă din punctul de vedere al costurilor.

Strălucitoarea navă nouă umplea canionul subteran. Pe partea ei dorsală, cea mai apropiată, sclipea un evantai de desene decorative. Pe fuzelaj, figura o elice ixiană violet cu arămiu, împletită cu marele semn alb în formă de 8 al Ghildei Spațiale, simbolizînd infinitul înăuntrul unui cartuş convex rotunjit.

Construită pe loc, adînc sub pămînt, nava spațială se odihnea pe un mecanism suspensor de ancorare, care ridica ambarcațiunea astfel încît imense camioane de teren să se poată plimba pe sub carenă. Muncitori suboizi în uniforme argintiu cu alb scanau fuzelajul cu dispozitive portabile, executînd munci de rutină. În timp ce echipele de ucenici verificau nava Ghildei, pregătind-o pentru zbor în spațiu, şiruri de lumini dansau în jurul centrului industrial — bariere energetice menite să respingă oaspeți nepoftiți.

Macaralele şi suporturile suspensoare arătau ca nişte mici paraziți ce se tîrau pe carena transspațialului, însă cele mai multe maşinării erau îngrămădite lîngă pereții înclinați ai încăperii, date la o parte... pentru o *lansare*? Leto nu credea că era posibil. Mii de muncitori mişunau la sol într-o schemă statică, îndepărtînd resturile şi pregătind terenul pentru plecarea incredibilei nave.

Zumzetul asistenței din camera de observare crescu, iar Leto simți că era pe cale să se întîmple ceva. Observă numeroase ecrane şi imagini transmise de sistemele de comunicare. Uimit de spectacol, întrebă:

— Dar... cum o scoți afară? O navă de mărimea asta? Deasupra, tavanul e de piatră şi toți pereții par solizi!

Unul dintre gemenii cu fețe nerăbdătoare de lîngă el îl privi de sus, cu un zîmbet încrezător.

— Aşteaptă şi-o să vezi...

Cei doi tineri identici aveau ochi mult depărtaţi, pe nişte feţe aproape pătrate, expresii încordate, frunţi încreţite; erau cu cîţiva ani mai mari ca Leto. Pielea lor palidă era o consecinţă inevitabilă a vieţii trăite sub pămînt.

Aflată între ei, Kailea îşi drese glasul şi-şi privi cu reproş fratele.

— Rhombur? spuse ea, aruncînd o privire către gemeni şi spre Leto. Uiţi de bunele maniere...

Rhombur îşi aminti brusc de obligaţiile sale.

— O, da! Acesta este Leto Atreides, moştenitor al Casei Atreides de pe Caladan. Iar aceştia doi sînt C'tair şi D'murr Pilru. Tatăl lor este ambasadorul ixian pe Kaitain, iar mama lor este bancher al Ghildei. Locuiesc într-o aripă a Marelui Palat, aşa că s-ar putea să-i mai întîlneşti.

Tinerii făcură o plecăciune la unison şi părură să se apropie şi mai mult de Kailea.

— Ne pregătim pentru examenele Ghildei în următoarele cîteva luni, spuse C'tair, unul dintre gemeni. Sperăm să pilotăm un vas ca acela într-o bună zi.

Capul său negru se înclină spre imensul vas de dedesubt. Kailea se uită la amîndoi cu o sclipire de îngrijorare în ochii ei verzi, de parcă nu era prea sigură de ideea că odată şi odată vor deveni navigatori.

Leto fu mişcat de scînteierea şi de zelul pe care le văzu în ochii adînci, căprui, ai tînărului. Celălalt frate era mai puţin sociabil şi părea să fie interesat numai de activităţile de dedesubtul lor.

— Iată că vine cabina navigatorului, remarcă D'murr.

Jos, un container negru şi masiv plutea pe o cărare liberă, purtat de suspensoare industriale.

Prin tradiţie, navigatorii Ghildei îşi mascau înfăţişarea, ascunzîndu-se în nori groşi de gaz aromat. Se credea în general că procesul prin care deveneau navigatori îi transforma în ceva diferit de-o fiinţă umană, ceva mai evoluat. Ghilda nu spunea nimic, nu căuta să confirme sau să infirme aceste speculaţii.

— Nu văd nimic înăuntru, spuse C'tair.

— Poate, dar acolo se află un navigator. Îl simt.

D'murr se aplecă înainte atît de concentrat, încît părea c-ar fi vrut să zboare prin geamul de observare din metasticlă. Cînd amîndoi

gemenii o ignorară, atenți la nava de jos, Kailea se întoarse spre Leto şi-i întîlni privirea cu ochi scînteietori de smarald.

Rhombur făcu un gest spre nava de sub ei şi îşi continuă comentariul rapid.

— Tatăl meu e încîntat de modelele astea noi de transspațiale cu sarcină utilă sporită. Nu ştiu dacă ai studiat istoria, dar transspațialele erau la început de... ăă... fabricație richesiană. Ix şi Richese au concurat între ele pentru contracte cu Ghilda dar, treptat, noi am cîştigat, implicînd în proces toate aspectele societății noastre: ăă... subvenții, mobilizări, impozite, orice a fost nevoie. Pe Ix, nu facem lucrurile de jumătate.

— Am auzit că sînteți şi maeştri la sabotaj industrial şi la manipularea legii brevetelor, spuse Leto, amintindu-şi ce-i spusese mama sa.

Rhombur clătină din cap.

— Minciuni spuse de Casele geloase. Iaduri purpurii, noi nu furăm idei sau brevete — am purtat numai un război tehnologic împotriva Casei Richese şi l-am cîştigat fără să tragem un singur glonț. Dar le-am dat lovituri mortale, la fel de sigur ca şi cum am fi folosit bombe atomice. Era o competiție între noi şi ei. Cu o generație în urmă, şi-au pierdut dreptul de administrare a Arrakisului cam în acelaşi timp cînd au pierdut şi întîietatea în domeniul tehnologic. O proastă conducere de familie, bănuiesc.

— Mama mea e richesiană, spuse Leto cu duritate.

Rhombur se îmbujoră, profund stînjenit.

— O, îmi pare rău. Am uitat.

Se scărpină în părul blond, ciufulit, numai ca să aibă ce face cu mîinile.

— Nu-i nimic. Nu purtăm ochelari de cal, spuse Leto. Ştiu despre ce vorbiți. Richese încă există, dar la o scară mult mai mică. Prea multă birocrație şi prea puține inovații. Mama n-a vrut niciodată să mă ducă acolo, nici măcar să-i vizitez familia. Prea multe amintiri dureroase, presupun, chiar dacă, din cîte bănuiesc, spera că, măritîndu-se cu tata, va reuşi să readucă bogăția pe Richese.

Jos, containerul în care se afla misteriosul navigator intră într-un orificiu din partea din față a transspațialului. Cabina neagră, lustruită, dispăru în imensitatea vasului, ca un țînțar absorbit în gura unui peşte mare.

Cu toate că era mai tînără ca fratele ei, cînd vorbi Kailea, vocea ei păru mai calculată.

— Noul program de transspațiale va fi pentru noi cel mai profitabil din toate timpurile. Din contractul ăsta ne vor curge sume mari în conturi. Casa Vernius va primi douăzeci şi cinci la sută din toți solarii pe care Ghilda Spațială îi economiseşte în prima decadă.

Copleşit, Leto se gîndi la activitățile mărunte de pe Caladan: recoltarea orezului pundi, bărcile care descărcau încărcătura de pe nave... şi uralele devotate pe care le scoseseră oamenii după lupta bătrînului duce cu taurul.

Sirene stridente răsunară din difuzoarele instalate peste tot în imensa peşteră. Jos, asemenea piliturii de fier mişcîndu-se după liniile cîmpului magnetic, muncitorii suboizi părăseau prin toate părțile nou-construitul transspațial. Dintr-o parte în alta a oraşului din plafon, luminile clipeau la marile ferestre de observare ale turnurilor-stalactite. Leto putea zări siluete minuscule lipite de geamuri îndepărtate.

Cînd spectatorii din jurul lor fură reduşi la tăcere, Rhombur rămase alături de Leto.

— Ce-i? întrebă Leto. Ce se-ntîmplă acum?

— Navigatorul va scoate nava de-aici, spuse geamănul C'tair.

— O va scoate de pe Ix ca să-şi poată începe drumurile, adăugă D'murr.

Leto se uită țintă la tavanul de piatră, barieră impenetrabilă a unei cruste planetare, şi ştiu că asta era imposibil. Auzi un zumzet vag, abia perceptibil.

— Nu-i greu să pilotezi un astfel de aparat şi să-l duci afară — ăă... cel puțin, nu pentru unul dintre *ei*.

Rhombur îşi încrucişă brațele la piept.

— E mult mai uşor decît să duci un transspațial înapoi, *înăuntrul* unui spațiu închis ca ăsta. Numai un timonier de primă mînă poate face asta.

În vreme ce Leto se uita, ținîndu-şi răsuflarea exact la fel ca şi ceilalți spectatori, transspațialul pîlpîi, deveni neclar — apoi dispăru cu totul.

Aerul dinăuntrul imensei grote reverberă într-o bubuitură puternică, datorată bruştei dislocări de volum. Clădirea de observare

fu străbătută de un cutremur, iar lui Leto îi răsună un pocnet în urechi.

Grota era acum goală, un vast spațiu închis fără urmă de transspațial, doar echipamente rămase în urmă şi un tipar de urme decolorate pe podea, pe pereți şi tavan.

— Aminteşte-ți cum conduce un navigator nava, spuse D'murr, văzînd confuzia lui Leto.

— Curbează spațiul, spuse C'tair. Transspațialul acela n-a trecut cîtuşi de puțin *prin* roca scoarței planetei Ix. Navigatorul a mers pur şi simplu de aici... la destinație.

Cîțiva membri ai audienței aplaudară. Rhombur păru nespus de mulțumit cînd făcu un gest spre spațiul acum gol, de jos, ce se întindea cît vedeai cu ochii.

— Din clipa asta, avem loc să începem să construim încă unul!

— Pură economie!

Kailea se uită la Leto, apoi îşi întoarse privirea cu falsă modestie.

— Nu pierdem nici o clipă...

> ***Concubinele sclave permise tatălui meu de acordul dintre Bene Gesserit şi Ghildă nu puteau, desigur, naşte un succesor regal, însă intrigile erau permanente şi insuportabile în asemănarea lor. Am devenit experte, mama, surorile mele şi cu mine, în evitarea subtilelor unelte ale morții.***
>
> **Din „În Casa tatălui meu", de PRINȚESA IRULAN**

Încăperile unde învăța prințul moştenitor Shaddam în palatul imperial erau destul de mari ca să adăpostească un sat întreg în alte lumi. Cu un dezinteres total, moştenitorul Casei Corrino stătea dus pe gînduri în fața maşinii-profesor, în timp ce Fenring îl privea.

— Tata încă vrea să mai stau la şcoală, ca un copil!

Shaddam se încruntă la beculețele şi mecanismele rotitoare ale maşinii.

— În timp ce eu ar trebui să fiu deja însurat... Ar trebui să am deja un moştenitor imperial!

— De ce? rîse Fenring. Ca tronul să poată sări peste o generație şi să treacă direct la fiul tău, cînd atinge vîrsta potrivită, hmm?

Shaddam avea treizeci şi patru de ani şi se afla parcă la distanță de o viață de tronul imperial. De fiecare dată cînd bătrînul bea o gură de bere de mirodenie, activa şi mai multă otravă secretă — însă n'kee lucra de luni încheiate şi singurul rezultat părea să fie un comportament tot mai irațional. De parcă de-aşa ceva ar fi avut ei nevoie!

Chiar în dimineața aceea, Brood îl dojenise pe Shaddam că nu dădea mai multă atenție studiului. „Priveşte şi învață!" — una dintre supărătoarele expresii ale tatălui său, — „Descurcă-te măcar o dată la fel de bine ca Fenring!"

Din copilărie, Hasimir Fenring urmase cursurile împreună cu prințul moştenitor. În aparență, îi oferea tovărăşie lui Shaddam, în vreme ce de fapt culegea informații despre intrigile şi politica de la curte. La studiu, Fenrig se descurca întotdeauna mai bine ca prietenul său de viță regală; devora orice frîntură de informație care-l putea ajuta să-şi îmbunătățească poziția.

Mama lui, Chaola, o doamnă de onoare cu fire interiorizată, se aşezase într-o casă liniştită şi trăia din pensia imperială după moartea celei de-a patra soții a împăratului, Habla. Crescîndu-i pe cei doi băieți împreună, în timp ce o servea pe împărăteasa Habla, Chaola îi oferise lui Fenring ocazia de-a deveni mult mai mult — de parcă aşa ar fi plănuit ea lucrurile.

În ultima vreme, Chaola se prefăcea că nu înțelege ce face fiul ei la Curte, cu toate că era educată de Bene Gesserit. Fenring era şi el destul de viclean ca să ştie că mama sa înțelegea mult mai mult decît lăsa să se presupună poziția ei, şi că multe planuri şi scheme genetice se desfăşuraseră fără ştirea lui.

Acum, Shaddam scoase un geamăt nefericit şi îşi întoarse fața de la maşină.

— De ce nu poate creatura aia bătrînă să moară pur şi simplu şi să facă lucrurile mult mai uşoare?

Îşi acoperi gura, alarmat brusc de izbucnirea pe care-o avusese.

Fenring măsura cu pasul încăperea cea lungă, uitîndu-se în sus la stindardele Landsraadului. Era de aşteptat ca prințul moştenitor

să ştie culorile şi stemele fiecărei Case Mari şi Mici, însă Shaddam nu reuşea nici măcar să-şi amintească numele tuturor familiilor.

— Ai răbdare, prietene... Toate la timpul lor!

Într-unul dintre alcovuri, Fenring aprinse un beţişor de tămîie cu aromă de vanilie şi inhală adînc fumul.

— Între timp, învaţă despre lucrurile importante pentru domnia ta. Vei avea nevoie de astfel de informaţii în viitorul apropiat, hmm?

— Nu mai scoate sunetul ăla, Hasimir. E deranjant.

— Hmm?

— Mă enerva în copilărie şi ştii că mă enervează şi-acum. Încetează!

În camera alăturată, în spatele ecranelor care-ar fi trebuit să fie de izolare, Shaddam îşi auzea tutorele chicotind; răsună apoi sunetul unor haine foşnind, cearşafuri dîndu-se la o parte, pielea frecîndu-se de piele. Tutorele îşi petrecea după-amiezele împreună cu o femeie mlădioasă şi cumplit de frumoasă care fusese instruită în arta sexului, ajungînd în Clasa Experţilor. Shaddam îi dăduse fetei ordinele pe care trebuia să le execute, iar farmecele ei îl ţineau pe tutore la distanţă, aşa încît el şi cu Fenring să poarte discuţii particulare — lucru destul de greu într-un palat plin de ochi iscoditori şi de urechi ciulite.

Tutorele nu ştia însă că fata era menită lui Elrood ca dar, un adaos perfect pentru haremul său. Această mică stratagemă îi oferea prinţului moştenitor o măciucă mare cu care să-l ameninţe pe supărătorul lui profesor. Dacă afla vreodată împăratul...

— Să înveţi să manipulezi oamenii e o parte importantă a cîrmuirii, îi spunea deseori Fenring după ce îi sugera cîte o idee. Atîta lucru, cel puţin, înţelesese şi Shaddam. *Cîtă vreme prinţul moştenitor îmi ascultă sfatul*, îşi spunea Fenring, *s-ar putea totuşi să devină un conducător destul de priceput.*

Ecranele afişau statisticile seci ale resurselor comerciale, exporturile principale ale planetelor importante, imagini holografice ale fiecărui produs existent, de la cea mai frumos vopsită blană de balenă, la tapiserii ixiene sonice relaxante... viţă-de-cerneală, fibre shiga, fabuloase obiecte de artă de pe Ecaz, orez pundi şi bălegar de catîr. Totul se revărsa din maşina-profesor ca un izvor al înţelepciunii scăpat de sub control, de parcă Shaddam ar fi trebuit să ştie

şi să țină minte toate amănuntele. *Dar la asta erau buni consilierii şi experții!*

Fenring se uită în jos la ecran.

— Dintre toate lucrurile din imperiu, Shaddam, care crezi tu că-i cel mai important, hm-m-m-m?

— Şi tu eşti acum tutorele meu, Hasimir?

— Mereu, răspunse Fenring. Dacă vei ajunge un împărat excelent, toți oamenii vor avea de cîştigat... inclusiv eu!

Patul din camera alăturată scotea sunete ritmice, care-ți risipeau gîndurile.

— Pacea şi liniştea sînt cele mai importante lucruri, bodogăni Shaddam răspunsul.

Fenring lovi cu o cheie în maşina-profesor. Mecanismul păcăni, zdrăngăni, bîzîi. Apăru imaginea unei planete deşertice. Arrakis... Fenring se furişă pe bancă, alături de Shaddam.

— Melanjul de mirodenie... Ăsta-i cel mai important lucru. Fără el, imperiul s-ar nărui.

Se aplecă în față şi degetele-i sprintene zburară peste butoane, făcînd să apară imagini ale activităților de recoltare a mirodeniei pe planeta deşertică. Shaddam se uită la un film în care un uriaş vierme de nisip distrugea o maşină de recoltare în mijlocul pustiului.

— Arrakis este singura sursă de melanj cunoscută în univers.

Fenring strînse pumnul şi lovi cu un bubuit puternic pe tăblia de plaz marmorat a mesei.

— Dar *de ce*? Cu toți exploratorii şi prospectorii imperiali şi cu imensa recompensă pe care o oferă Casa Corrino de generații întregi, de ce n-a găsit nimeni mirodenie altundeva? La urma urmei, cu un miliard de lumi în imperiu, trebuie să mai existe şi *altundeva*.

— Un miliard?

Shaddam strîmbă din buze.

— Hasimir, ştii bine că asta-i numai o hiperbolă. Ultima numărătoare pe care am văzut-o vorbeşte de un milion sau cam aşa ceva...

— Un miliard, un milion, care-i diferența, hmmm? Ceea ce vreau să spun e că dacă melanjul este o substanță ce se găseşte în univers, trebuie să-l găsim în mai mult de un singur loc. Ai aflat de planetologul pe care tatăl tău l-a trimis pe Arrakis?

— Desigur, Pardot Kynes. Din clipă-n clipă, aşteptăm încă un raport de la el. Au trecut cîteva săptămîni de la ultimul.

Ridică fruntea, plin de mîndrie.

— Mi-am făcut o datorie din a le citi imediat ce sosesc!

Din camera laterală se auziră icnete şi chicote, mobile grele mişcîndu-se din loc, ceva răsturnîndu-se cu o bufnitură. Shaddam îşi îngădui un zîmbet subțire: concubina era într-adevăr bine instruită!

Fenring îşi roti ochii mari, apoi se întoarse la maşina-profesor.

— Fii atent, Shaddam. Mirodenia e vitală şi totuşi producția, în întregul ei, este controlată de o singură Casă, pe o singură lume. Amenințarea unei reduceri sau stagnări a producției este imensă, cu toată supravegherea din partea imperiului şi toată presiunea exercitată de CHOAM. Pentru stabilitatea imperiului, avem nevoie de o sursă mai bună de melanj. Dacă e necesar, va trebui să-l creăm pe cale sintetică. Nu văd altă alternativă...

Se întoarse spre prințul moştenitor, cu ochii negri scînteindu-i.

— ...Decît una care să se afle sub controlul nostru!

Lui Shaddam îi plăceau discuțiile de felul ăsta, mult mai mult decît lecțiile de rutină din programul profesorului.

— A, da! O alternativă la melanj ar schimba complet centrul de greutate al balanței de putere în imperiu, nu-i aşa?

— Exact! Aşa cum stau lucrurile acum, CHOAM, Ghilda, Bene Gesserit, mentații, Landsraadul, chiar şi Casa Corrino, toate se luptă pentru producția şi distribuția de mirodenie pe o singură planetă. Dar, dacă ar exista o alternativă, una care să se afle doar în mîinile Casei Imperiale, familia ta ar deveni o familie de adevărați împărați, nu doar nişte marionete sub controlul altor forțe politice...

— Nu sîntem marionete, se răsti Shaddam. Nici măcar ramolitul de taică-meu!

Aruncă o privire nervoasă în tavan, de parcă acolo s-ar fi ascuns nişte ochi-spion, chiar dacă Fenring executase deja scanări temeinice de căutare a aparatelor de observare.

— Ăă..., fie-i viața lungă!

— Cum spui tu, prințul meu, zise Fenring fără să cedeze măcar un singur milimetru. Dar dacă punem roțile în mişcare acum, vei culege toate foloasele, atunci cînd tronul îți va aparține...

Începu să se joace cu maşina-profesor.

— Priveşte şi învaţă! spuse el într-un falsetto scîrţîit, ce imita pronunţia greoaie a lui Elrood.

La auzul sarcasmului, Shaddam chicoti.

Maşinăria afişă scene ale înfăptuirilor industriale ixiene, toate invenţiile şi modificările noi ce fuseseră produse în timpul profitabilei domnii a Casei Vernius.

— De ce crezi tu că ixienii nu se pot folosi de tehnologia pe care-o au ca să găsească o alternativă la mirodenie? întrebă Fenring. Li s-a cerut de nenumărate ori să analizeze mirodenia şi să găsească o altă opţiune pentru noi, şi cu toate astea îşi pierd vremea cu maşinăriile lor de navigare şi cu ceasornicele lor idioate. Cine are nevoie să cunoască ora exactă pe vreo planetă a imperiului? Cu ce sînt mai importante lucrurile astea decît însăşi mirodenia? Casa Vernius, în ceea ce te priveşte, e un eşec total.

— Maşina asta de predare este ixiană. Enervantul model nou de transspaţial este ixian. La fel e şi maşina ta de teren ultra-performantă şi...

— N-are nici o legătură, replică Fenring. Nu cred că Vernius îşi investeşte vreo resursă tehnologică în rezolvarea problemei alternativei la mirodenie. Pentru ei nu-i o prioritate de vîrf!

— Atunci, tata ar trebui să le ofere o îndrumare mai fermă...

Shaddam îşi prinse mîinile la spate şi încercă să pară imperial, îmbujorat de-o indignare forţată.

— Cînd voi fi împărat, voi avea grijă ca anumiţi oameni să-şi înţeleagă priorităţile. O, da, voi hotărî personal ce este mai important pentru imperiu şi pentru Casa Corrino.

Fenring dădu ocol maşinii-profesor, ca un tigru Laza în căutarea prăzii. Apucă o curmală zaharisită dintr-o fructieră aşezată cu discreţie pe o măsuţă laterală.

— Bătrînul Elrood a făcut declaraţii asemănătoare cu multă vreme în urmă şi totuşi pînă acum n-a dat urmare nici uneia.

Flutură palma cu degete lungi.

— O, la început le-a cerut ixienilor să cerceteze problema. A oferit şi o recompensă mare pentru orice explorator care-ar fi găsit chiar şi urme de premirodenie pe vreo planetă necartografiată...

Azvîrli curmala în gură, îşi linse degetele lipicioase şi înghiţi fructul neted şi dulce.

— Încă nu s-a ivit nimic.

— Atunci, tata ar trebui să crească recompensa, zise Shaddam. Nu se străduieşte destul de tare!

Fenring îşi studie unghiile atent tăiate, apoi îşi ridică ochii imenşi ca să-i întîlnească pe ai lui Shaddam.

— Sau să fie vorba de faptul că Elrood al IX-lea nu e dispus să ia în calcul toate alternativele necesare?

— E incompetent, dar nu complet prost. De ce-ar face asta?

— Să presupunem că cineva i-ar propune să folosească... Bene Tleilax, de exemplu? Ca singură soluție posibilă?

Fenring se sprijini de un stîlp de piatră, ca să observe reacția lui Shaddam.

O undă de dezgust străbătu chipul prințului moştenitor.

— Mîrşavii tleilaxu! De ce-ar dori cineva să lucreze cu ei?

— Fiindcă ei ar putea oferi răspunsul pe care-l cauți.

— Glumeşti, probabil! Putem avem încredere în vreo vorbă de-a lor?

Îşi readuse în minte imaginea rasei cu piele cenuşie, păr uleios şi statură pitică, ochii lor ca nişte mărgele, nasurile teşite şi dinții ascuțiți. Se țineau deoparte, izolîndu-şi planetele centrale, săpînd intenționat şanțuri sociale în care să se poată bălăci.

Bene Tleilax erau însă adevărați vrăjitori într-ale geneticii, dispuşi să folosească metode neortodoxe şi atroce din punct de vedere social, făcînd negoț cu carne vie şi moartă, cu reziduuri biologice. În misterioasele şi totuşi puternicele lor cuve axlotl puteau creşte clone din celule vii şi ghola din cele moarte. Tleilaxu erau înconjurați de-o aură alunecoasă, schimbătoare. *Cum îi poate lua cineva în serios?*

— Gîndeşte-te la asta, Shaddam. Nu sînt tleilaxu experți în chimie organică şi mecanică celulară, hm-m-m? pufni Fenring. Prin rețeaua mele de iscoade am aflat că Bene Tleilax, cu tot dezgustul cu care-i privim, au dezvoltat o nouă tehnică. Eu însumi am anumite... îndemînări tehnice, să ştii, şi cred că această metodă tleilaxu poate fi aplicată şi în producția de melanj artificial... propria noastră sursă.

Îşi aținti ochii sclipitori de pasăre în ochii lui Shaddam.

— Sau nu eşti dispus să iei în calcul toate alternativele, şi-l laşi pe tatăl tău să păstreze controlul?

Shaddam se foi, ezitînd să răspundă. Ar fi preferat în schimb un joc de minge-scut. Nu-i plăcea să se gîndească la piticii ăia; fanatici religioşi, Bene Tleilax erau extrem de secretoşi şi nu invitau musafiri. Nepăsători la felul în care îi priveau alte lumi, îşi trimiteau reprezentanții să observe şi să încheie înțelegeri la cele mai înalte niveluri pentru produse unice de bioinginerie. Zvonurile spuneau că nici un străin nu văzuse vreodată o femeie tleilaxu. Niciodată! El credea că trebuie să fie extraordinar de frumoase... sau incredibil de urîte!

Văzîndu-l pe prințul moştenitor cum tremură, Fenring arătă spre el cu degetul.

— Shaddam, să nu cazi în aceeaşi capcană ca şi tatăl tău. Ca prieten şi sfătuitor personal, e de datoria mea să investighez oportunități inedite, hm-m-m-m-ah? Lasă de-o parte asemenea sentimente şi gîndeşte-te ce victorie ar fi dacă planul reuşeşte — o victorie asupra Landsraadului, a Ghildei, a CHOAM-ului şi a uneltitoarei Case Harkonnen. Cît de amuzant e, dacă te gîndeşti că toate țele pe care le-au tras Harkonnenii ca să cîştige Arrakisul, după căderea Casei Richese, au fost în zadar?!

Vocea i se înmuie, devenind de o chibzuință infinită.

— Ce contează că trebuie s-avem de-a face cu tleilaxu? Atîta vreme cît Casa Corrino sparge monopolul asupra mirodeniei şi creează o sursă independentă?

Shaddam se uită la el, întorcîndu-se cu spatele la maşina-profesor.

— Eşti sigur de asta?

— Nu, nu sînt sigur, se răsti Fenring. Nimeni nu poate fi sigur, pînă cînd nu se întîmplă. Dar trebuie cel puțin să ne gîndim, să dăm ideii o şansă. Dacă n-o facem noi, o va face altcineva... pînă la urmă. Poate chiar Bene Tleilax. Trebuie să facem asta pentru propria noastră supraviețuire!

— Ce-o să se-ntîmple cînd va auzi tata de asta? întrebă Shaddam. N-o să-i placă ideea.

Bătrînul Elrood nu putuse niciodată gîndi cu propriul lui cap, iar otrava lui Fenring începuse deja să-i fosilizeze creierul. Împăratul fusese întotdeauna un pion jalnic, mutat de colo-colo de forțele politice. Poate că vulturul cel senil încheiase deja o înțelegere cu

Casa Harkonnen ca aceasta să mențină controlul producției de mirodenie. Pe Shaddam nu l-ar fi surprins să afle că tînărul şi puternicul baron îl îmbrobodise pe bătrînul Elrood. Casa Harkonnen avea o avere fabuloasă, iar mijloacele ei de influență erau nenumărate.

I-ar fi plăcut să-i îngenuncheze.

Fenring îşi aşeză mîinile în şolduri.

— Pot realiza tot ce-am zis, Shaddam. Am legături. Pot aduce aici un reprezentant al Bene Tleilax fără să ştie nimeni. El ne poate prezenta cazul în fața Curții Imperiale — apoi, dacă tatăl tău îl refuză, s-ar putea să reuşim să aflăm cine controlează tronul... urmele vor fi proaspete. Hmm-ah, să-i dau drumul?

Prințul moştenitor se uită în spate la maşina-profesor care, evident, continua să predea unui învățăcel inexistent.

— Da, da, sigur, răspunse el nerăbdător, acum că ajunsese la o hotărîre. Să nu mai pierdem timpul. Şi termină cu sunetul ăla.

— Îmi va lua ceva timp să pun toate lucrurile cap la cap, dar investiția va merita.

Din camera alăturată se auzi un geamăt ascuțit; apoi, un țipăt subțire de extaz care deveni din ce în ce mai puternic, pînă ce păru că şi pereții se vor nărui.

— Tutorele nostru trebuie c-a învățat cum să-şi satisfacă animăluțul favorit, remarcă Shaddam, încruntîndu-se. Sau poate că ea se preface.

Fenring rîse şi clătină din cap.

— Asta n-a fost ea, prietene. A fost vocea lui.

— Mi-aş dori să ştiu ce fac acolo, zise Shaddam.

— Nu-ți face griji. Totul se înregistrează pentru mai tîrziu. Dacă scumpul tău tutore cooperează şi nu ne face probleme, o să ne uităm la casetă doar ca să ne distrăm. Dacă însă ne face greutăți, o să aşteptăm pînă ce tatăl tău o va primi pe concubina asta ca să se joace cu ea... şi atunci îi vom arăta împăratului Elrood cîteva dintre imaginile astea.

— Şi tot o să primim ceea ce vrem, spuse Shaddam.

— Exact, prințe.

Pe parcursul muncii sale, planetologul are acces la multe resurse, date şi proiecţii. Totuşi, cele mai importante unelte ale lui sînt fiinţele umane. Numai cultivînd instruirea ecologică în rîndul oamenilor înşişi poate el salva o planetă întreagă.

PARDOT KYNES, „Pledoarie pentru Bela Tegeuse"

Pe cînd aduna însemnări pentru următorul său raport către împărat, Pardot Kynes întîlni dovezi din ce în ce mai vizibile ale unor subtile manipulări ecologice. Îi bănuia pe fremeni. Cine altcineva putea fi răspunzător acolo, în pustiurile de pe Arrakis?

Îi deveni limpede că oamenii deşertului trebuiau să fie prezenţi într-un număr mult mai mare decît îşi închipuiau administratorii Harkonnen — şi că fremenii aveau propriul lor vis... însă planetologul din el se întreba dacă aceştia aveau cumva şi un *plan* prin care să-l îndeplinească.

Cufundat în enigmele geologice şi ecologice ale acestei lumi deşertice, Kynes ajunse la convingerea că îi era la îndemînă să insufle viaţă acelor nisipuri arse de soare. Arrakis nu însemna doar bulgărele mort care părea să fie la suprafaţă, ci şi o sămînţă capabilă de o creştere magnifică... dacă mediul primea îngrijirea cuvenită.

Harkonnenii, cu siguranţă, n-aveau să depună nici un pic de efort. Cu toate că erau guvernatori planetari aici de zeci de ani, baronul şi echipa sa capricioasă se comportau ca şi cînd ar fi fost nişte oaspeţi destrăbălaţi, neinteresaţi de vreo investiţie pe termen lung pe Arrakis. Ca planetolog, Kynes putea vedea semnele mai mult decît evidente: Harkonnenii prădau lumea, luau cît mai mult melanj cît mai repede posibil, fără a se gîndi deloc la viitor.

Maşinaţiunile politice, precum şi fluxurile şi refluxurile puterii puteau schimba alianţele uşor şi repede. În cîteva decenii, fără-ndoială, împăratul avea să predea controlul operaţiunilor cu mirodenie unei alte Case Mari. Harkonnenii nu aveau nimic de cîştigat dacă făceau pe Arrakis investiţii pe termen lung...

Mulți dintre locuitori erau şi ei dezrădăcinați: traficanți, negustători de apă, comercianți care puteau să-şi ridice cu uşurință taraba şi să zboare spre o altă lume, spre o altă aşezare prosperă. Nimănui nu-i păsa de starea planetei — Arrakis era doar o resursă care trebuia exploatată, apoi abandonată.

Kynes credea că fremenii s-ar putea să aibă, totuşi, o altă concepție. Se spunea că locuitorii izolați ai deşertului sînt aprigi în felul de-a fi. Pe parcursul îndelungatei lor istorii, rătăciseră dintr-o lume într-alta, fuseseră asupriți şi subjugați, înainte să-şi facă un cămin pe Arrakis — o planetă pe care ei o numeau, încă din vremuri străvechi, Dune. Oamenii aceştia aveau cele mai mari interese aici. Ei aveau să îndure consecințele provocate de exploatatori.

Dacă Pardot Kynes reuşea să-şi atragă ajutorul fremenilor şi dacă existau atît de mulți asemenea oameni misterioşi pe cît bănuia el, schimbările puteau avea loc la scară globală. O dată ce acumula mai multe informații despre modelele meteorologice, compoziția atmosferei şi fluctuațiile sezoniere, putea elabora un program realist, un plan de joc care va modela în cele din urmă Arrakisul sub forma unei planete pline de verdeață. Se putea face!

Trecuse deja o săptămînă de cînd îşi concentrase activitățile în preajma Scutului de Piatră, un imens lanț muntos ce împrejmuia regiunea Polului Nord. Majoritatea locuitorilor se stabiliseră pe terenuri apărate de stînci, unde, bănuia el, viermii nu puteau ajunge.

Pentru a vedea peisajul de aproape, Kynes alese să călătorească într-o maşină de teren de o singură persoană. Hoinări pe la baza Scutului de Piatră, făcînd măsurători şi adunînd specimene. Măsură înclinația straturilor de roci, ca să determine tulburările geologice care dăduseră naştere unei asemenea bariere muntoase.

Cu multă răbdare şi după studii amănunțite, putea găsi chiar şi straturi fosile, bucăți de calcar cu moluşte pietrificate sau chiar creaturi oceanice primitive, din trecutul mult mai jilav al planetei. Pînă acum, dovada subtilă a existenței apei primordiale era suficient de limpede pentru un ochi exersat. Descoperirea unui astfel de vestigiu criptozoic, însă, avea să fie piatra de temelie a tratatului său, dovada incontestabilă a bănuielilor sale...

Într-o dimineață, devreme, Kynes îşi conducea maşina de teren pe rotile, lăsînd urme pe materialul sfărîmicios, căzut din zidul

muntelui. În acea zonă, toate satele, de la cel mai mare şi pînă la cea mai sărăcăcioasă aşezare, erau atent însemnate pe hărți, fără-ndoială pentru ca Harkonnenii să-şi poată impune taxele şi să-i exploateze la maximum pe locuitori. Era o uşurare ca măcar aici să aibă hărți precise...

Se trezi în apropierea unui loc numit Tolba Vînturilor, sediul unui post de pază şi al unor dormitoare ale Harkonnenilor aflați într-o alianță instabilă cu locuitorii deşertului. Kynes merse mai departe, zgîlțîit la fiecare pas de terenul accidentat. Fredonînd în surdină, îşi lăsă ochii să rătăcească în susul versanților. Zumzetul motoarelor îi servea drept cîntec de leagăn şi astfel se pierdu în gînduri.

Apoi, ajungînd în vîrful unei movile şi ocolind un colț de stîncă, fu uimit să întîlnească o mică bătălie disperată. Şase soldați musculoşi, bine antrenați şi îmbrăcați în uniformă completă Harkonnen, apărați de scuturi individuale, țineau în mîini arme albe de ceremonie, pe care le foloseau ca să se joace cu trei tineri fremeni pe care-i încolțiseră.

Kynes opri brusc maşina de teren. Deplorabila scenă îi amintea cum urmărise odată un tigru Laza bine hrănit, jucîndu-se cu un şobolan rîios, un şobolan de pămînt de pe Salusa Secundus. Tigrul, satisfăcut, nu mai avea nevoie de carne, dar îi făcea pur şi simplu plăcere să se joace de-a prădătorul; prinsese între cîteva pietre rozătorul îngrozit, zgîriindu-l cu ghearele lungi, curbate, despicînd în trupul său răni dureroase, însîngerate... răni ce intenționat nu erau mortale. Cît se uitase Kynes prin oleobiectivele puternice, tigrul Laza lovise şobolanul de pămînt vreme de mai multe minute. La sfîrşit, plictisit, tigrul retezase pur şi simplu, dintr-o singură muşcătură, capul creaturii, după care plecase agale, lăsînd cadavrul mîncătorilor de stîrvuri.

Prin contrast, cei trei tineri fremeni opuneau mai multă rezistență decît şobolanul de pămînt, dar nu aveau decît nişte cuțite simple şi distraie, fără vreun scut sau armură. Locuitorii deşertului nu aveau nici o şansă împotriva abilităților de luptă şi a armelor soldaților Harkonnen.

Dar nu se dădeau bătuți...

Fremenii apucară de jos pietre ascuțite şi le aruncară cu o precizie mortală, dar proiectilele ricoşară în scuturile pîlpîitoare, fără să producă nici o stricăciune. Harkonnenii rîseră şi se apropiară şi mai mult.

Ascuns vederii, Kynes coborî din maşina de teren, fascinat de acel tablou. Îşi potrivi distraiul, slăbind chingile ca să aibă mai multă libertate de mişcare. Se asigură că masca facială era la locul ei, dar nu ermetic închisă. În clipa aceea, nu ştia dacă să observe de la distanță, cum făcuse cu tigrul Laza, sau să ofere cumva o mînă de ajutor.

Soldații Harkonnen îi depăşeau numeric pe fremeni în proporție de doi la unu, iar dacă totuşi Kynes venea în ajutorul tinerilor, era foarte probabil să se trezească fie rănit, fie acuzat de intervenție ilegală de către oficialii Harkonnen. Un planetolog imperial, aflat în misiune, nu avea voie să se amestece în treburile locului!

Ridică mîna spre lama armei de la şold. Pentru orice eventualitate, era pregătit, dar spera să nu asiste la mai mult de un schimb furios de insulte, amenințări întețite şi poate o îmbrînceală care să se încheie cu o simplă ranchiună şi cîteva vînătăi.

Caracterul confruntării se schimbă însă într-o clipă — şi Kynes îşi dădu seama cît de naiv fusese: nu era vorba de un simplu joc de hărțuială, ci de o încleştare de o seriozitate mortală. Harkonnenii erau porniți să ucidă!

Cei şase soldați intrară în acțiune, cu tăişurile scăpărînd şi scuturile pulsînd. Tinerii fremeni ripostară. În cîteva secunde, unul dintre băştinaşi era la pămînt, cu sîngele înspumat țîşnindu-i dintr-o arteră retezată de la gît.

Kynes fu cît pe ce să strige, dar îşi înghiți cuvintele cînd furia îi înroşi vederea. Pe drum, îşi făcuse planuri grandioase de a-i folosi pe fremeni ca resursă, un adevărat popor al deşertului cu care putea schimba idei. Visase să-i adapteze ca o mare forță de lucru pentru sclipitorul său plan de transformare ecologică. Ei aveau să-i fie aliați voluntari, asistenți entuziaşti...

Iar acum, Harkonnenii ăia prostănaci încercau — fără vreun motiv aparent — să-i omoare muncitorii, uneltele cu care intenționa să reformeze planeta! Nu putea îngădui un asemenea lucru.

Pe cînd al treilea membru al bandei lor zăcea pe nisip, sîngerînd de moarte, ceilalți doi fremeni, doar cu nişte cuțite primitive, albastru-lăptoase şi fără scuturi, atacară cu o furie sălbatică ce-l ului pe Kynes.

— Taqwa! strigară ei.

Doi Harkonneni căzură la acel atac surpriză, dar ceilalți patru camarazi rămaşi nu se grăbiră să le vină în ajutor. Şovăitori, soldații în uniforme albastre se apropiau de tineri...

Indignat de nedreptatea grosolană a Harkonnenilor, Kynes reacționă din instinct. Se furişă din spate spre bandiți, mişcîndu-se repede şi-n tăcere. Activîndu-şi scutul personal, scoase din teacă sabia pentru auto-apărare, cu lamă scurtă şi vîrf despicat — o armă antiscut, otravită.

În anii petrecuți pe Salusa Secundus, învățase cum să lupte cu ea şi cum să ucidă. Părinții săi lucraseră într-una dintre cele mai infame închisori ale imperiului, iar mediul cercetărilor de zi cu zi ale lui Kynes îi cerea deseori să se apere împotriva unor prădători puternici.

Nu scoase nici un strigăt de luptă, căci asta ar fi spulberat elementul-surpriză. Kynes îşi ținea arma jos. Nu era cine ştie ce îndrăzneț; doar hotărît. Animat parcă de o forță străină de persoana care îl manevra, vîrful săbiei lui Kynes trecu încet prin scutul individual al soldatului Harkonnen cel mai apropiat, apoi împinse cu putere şi se ridică, trecînd prin carne, cartilagii şi oase. Lama pătrunse sub cutia toracică a omului, îi perforă rinichii şi-i despică şira spinării.

Kynes scoase cuțitul şi se răsuci pe jumătate spre stînga, înfigînd cuțitul între coastele celui de-al doilea soldat Harkonnen, care tocmai se întorcea spre el. Scutul încetini pentru o clipă lama otrăvită dar, cînd soldatul se zbătu, Kynes împinse vîrful adînc în carnea moale a abdomenului său, tăind din nou în sus.

Astfel, doi Harkonneni fuseseră răniți mortal şi se zvîrcoleau înainte ca cineva să scoată vreun țipăt. Acum, la pămînt erau patru luptători, inclusiv cei omorîți de fremeni. Restul bătăuşilor Harkonnen rămaşi se holbară, şocați de această turnură a evenimentelor, apoi răcniră, stîrniți de îndrăzneala neruşinată a străinului cel înalt. Schimbară între ei semnale de luptă şi se despărțiră, cu ochii mai

mult la Kynes decît la fremeni, care aşteptau într-o postură feroce, pregătiți să lupte şi cu unghiile, dacă era nevoie.

Apoi, fremenii săriră din nou spre atacatorii lor. Repetară strigătul de luptă:

— Taqwa!

Unul dintre cei doi soldați Harkonnen rămaşi în viață îşi repezi sabia spre Kynes, însă planetologul se mişcă repede acum, încă furios şi plin de sîngele primelor două victime. Întinse mîinile în sus, strecurînd cuțitul prin scut, şi aproape că-i tăie gîtul atacatorului. O lovitură de maestru! Soldatul scăpă sabia şi se prinse de beregată, într-o încercare zadarnică de a opri curgerea sîngelui.

Al cincilea Harkonnen se prăbuşi la pămînt.

Pe cînd cei doi luptători fremeni îşi îndreptau răzbunarea împotriva singurului duşman rămas în picioare, Kynes se aplecă deasupra tînărului fremen grav rănit şi-i vorbi:

— Stai liniştit. O să te ajut...

Tînărul pierduse deja o mare cantitate de sînge, vărsat pe pămîntul plin de pietriş, însă Kynes avea la cingătoare o trusă de prim-ajutor. Aplică un plasture de sutură pe tăietura neregulată, apoi folosi fiole hipodermice cu plasmă gata pregătită şi stimulente puternice pentru a ține victima în viață. Îi luă tînărului fremen pulsul, la încheietura mîinii. Un ritm cardiac stabil...

Abia acum văzu Kynes profunzimea rănilor şi fu uimit că tînărul nu sîngerase mai mult. Fără îngrijiri medicale, ar fi murit în cîteva minute. Totuşi, Kynes era uluit că tînărul supraviețuise atîta vreme. *Sîngele acestui fremen se coagulează cu o eficiență extraordinară.* Un alt lucru de notat în memorie — o adaptare pentru a supraviețui, reducînd pierderea de lichide în cel mai uscat dintre deşerturi?

— Aaah!

— Nu!

Auzind aceste strigăte de durere şi teroare, Kynes ridică privirea. Folosind vîrfurile cuțitelor, fremenii îi scoseseră ochii din orbite soldatului Harkonnen rămas în viață. Apoi, începuseră să-l jupoaie de viu, cu meticulozitate, desfăcînd de pe carne fîşii de piele roz, pe care le depozitau în săculețele etanşe de la şold.

Acoperit de sînge, Kynes se ridică icnind în picioare. Văzîndu-le cruzimea, acum că raportul de forțe se schimbase, începu să se

întrebe dacă făcuse bine ceea ce făcuse. Fremenii erau ca nişte animale sălbatice şi se lăsaseră cuprinşi de frenezie. Aveau să încerce acum să-l omoare şi *pe el*, în ciuda ajutorului pe care li-l dăduse? În fond, pentru tinerii aceia disperați, era complet străin...

Îi urmări şi aşteptă, iar cînd tinerii îşi terminară înfiorătoarea tortură, îi privi în ochi şi-şi drese vocea, înaintea să vorbească limba imperială, galach.

— Numele meu este Pardot Kynes, planetolog imperial detaşat pe Arrakis.

Se uită în jos, la pielea-i mînjită de sînge şi se hotărî să nu întindă mîna în semn de salut. În cultura lor, era posibil ca gestul să-i fie interpreteze greşit.

— Sînt foarte bucuros să vă cunosc. Întotdeauna mi-am dorit să-i cunosc pe fremeni...

E mai uşor să fii îngrozit de-un duşman pe care-l admiri.

THUFIR HAWAT, mentat şi Comandant
al Securității Casei Atreides

Ascuns în spatele pinilor deşi, Duncan Idaho stătea în genunchi pe acele moi de pe jos, simțind în sfîrşit puțină căldură. Aerul rece de noapte estompa parfumul de răşină al cetinei mereu verde, însă acolo cel puțin era la adăpost de suflul tăios al vîntului. Se îndepărtase destul de mult de peşteră, încît să poată face o pauză şi să-şi recapete suflul, măcar pentru o clipă.

Ştia însă că vînătorii Harkonnen nu se vor odihni. Trebuie că se simțeau şi mai excitați acum, că le omorîse un tovarăş de hăituială. *S-ar putea*, îşi spuse el, *să le placă şi mai mult vînătoarea.* În special lui Rabban...

Duncan deschise trusa de prim-ajutor pe care-o furase de la hăitaşul doborît şi scoase o cutie mică de unguent piele-nouă, pe care-l întinse peste tăietura de la umăr, unde acesta se întări formînd o

crustă organică. Înfulecă apoi un baton proteic şi dosi ambalajele în buzunare.

Folosind raza lanternei, se apucă să studieze arma cu laser. Nu mai trăsese niciodată cu aşa ceva, dar îi văzuse pe paznici şi pe vînători folosind-o. Şi-o sprijini de braţe şi umblă la mecanismele şi butoanele ei de control. Ţinînd ţeava cu gura în sus, încercă să înţeleagă ce trebuia să facă. Avea nevoie să înveţe, dacă urma totuşi să lupte.

Cu o bruscă descărcare electrică, o rază albă incandescentă ţîşni spre crengile de sus ale pinilor. Acestea izbucniră în flăcări, pîrîind şi pocnind. Bucăţi fumegînde de ace mereu verzi căzură în jurul lui, ca o ninsoare roşie, încinsă.

Scîncind, aruncă arma din mîini şi se tîrî în spate. Dar o apucă din nou, înainte să uite ce combinaţie de butoane apăsase. Trebuia să-şi amintească şi să ştie cum să le folosească...

Flăcările din copaci scăpărau ca un foc de semnalizare, eliberînd fuioare de fum albicios. Neavînd altceva de pierdut acum, Duncan trase din nou, de data asta ţintind, doar ca să fie sigur că poate folosi arma cu laser ca să se apere. Puşca, greoaie, nu era construită pentru un băieţel, mai cu seamă nu pentru umărul şi coastele lui care-l dureau şi zvîcneau, dar o putea folosi. Trebuia s-o folosească!

Ştiind că Harkonnenii vor veni călăuziţi de lumina flăcărilor, Duncan o rupse la fugă, părăsind copacii, în căutarea altui ascunziş. Din nou, se îndreptă spre un teren mai ridicat, mergînd de-a lungul coastei, în aşa fel încît să poată să observe licurigloburile risipite ale echipei de vînătoare. Ştia exact unde se aflau oamenii, exact cît de aproape.

Dar cum puteau fi atît de proşti, se întrebă el, *încît să-şi dea în vileag poziţia?* O prea mare încredere în forţele proprii... ăsta să le fie defectul? Dacă era aşa, poate că-i era de folos. Harkonnenii se aşteptau să joace după regulile lor — apoi, la momentul potrivit, să se facă mic şi să moară. Duncan avea să-i dezamăgească însă.

Poate că de data aceasta vom juca după regulile mele...

Grăbindu-se, evită să calce pe zăpadă şi se feri de ierburile foşnitoare. Totuşi, atenţia pe care le-o acordă urmăritorilor îl făcu să nu vadă adevăratul pericol. Auzi în spate şi deasupra un trosnet de

rămurele uscate, foşnetul unor tufişuri, apoi clămpănitul unor gheare pe piatra goală, însoţit de-un icnet greoi, aspru.

Şi nu era nici pe departe un vînător Harkonnen — ci un prădător din pădure care tocmai îi adulmecase sîngele!

Alunecînd, se opri locului şi se uită în sus, căutînd în umbră nişte ochi sclipitori. Dar nu se întoarse spre aflorimentul sterp de deasupra, pînă ce nu auzi un soi de gîlgîit. În lumina stelelor, desluşi silueta musculoasă, ghemuită, a unui ogar sălbatic, cu blana de pe spate zbîrlită ca nişte pene, cu buzele răsucite scoţîndu-i la iveală colţii ascuţiţi de carnivor. Ochii lui imenşi stăteau aţintiţi asupra prăzii: un băiat cu piele fragedă...

Duncan se tîrî în spate şi trase o salvă laser cu arma. Prost ţintită, raza nu trecu nici măcar prin apropierea creaturii, ci pulverizâ pietrele desprinse din stînca de dedesubtul ogarului. Prădătorul scheună şi mîrîi, trăgîndu-se înapoi. Duncan trase din nou, de data aceasta făcîndu-i o gaură neagră, sfîrîitoare, în pulpa dreaptă. Cu un răcnet strident, creatura dispăru în întuneric, urlînd şi lătrînd.

Tărăboiul ogarului şi scăpărările armei cu laser aveau să-i atragă cu siguranţă pe hăitaşii Harkonnen. Duncan porni la drum sub lumina stelelor, alergînd din nou...

Cu mîinile în şold, Rabban se uită la cadavrul vînătorului luat prin surprindere la intrarea în peşteră. Furia îl cuprinse din cap pînă-n picioare — dar, în acelaşi timp, şi o satisfacţie crudă: copilul acela prefăcut îl ademenise pe un bărbat într-o cursă... Foarte ingenios! Toată armura hăitaşului nu-l salvase de-un bolovan rostogolit şi apoi de-un pumnal teşit, înfipt în gît. Lovitura de graţie!

Rabban fierse la foc mic, preţ de cîteva momente, încercînd să priceapă dimensiunea provocării. Simţea miasma acră a morţii pînă şi-n frigul nopţii. Asta-şi dorea el, nu-i aşa? — *o provocare!*

Unul dintre ceilalţi hăitaşi se tîrî prin deschizătura joasă şi-şi plimbă raza lanternei prin peşteră. Lumină dîrele de sînge şi dispozitivul richesian de urmărire, acum zdrobit.

— Aici e motivul, milord. Ţîncul şi-a scos singur dispozitivul de urmărire!

Vînătorul înghiţi, parcă nesigur dacă era bine să continue.

— Deştept băiatul ăsta! Bună pradă...

Rabban privi fix măcelul, preț de cîteva momente; arsura soarelui din timpul zilei încă-i mai înțepa obrajii. Apoi rînji, încet, şi-n cele din urmă izbucni într-un hohot puternic de rîs.

— Un copil de opt ani ne-a scos din joc un soldat, folosindu-se numai de imaginație şi de cîteva arme rudimentare!

Rîse din nou. Afară, ceilalți membri ai echipei aşteptau nesiguri, scăldați în lumina licuriglobului săltărețe.

— Un băiat ca ăsta e croit pentru vînătoare, declară Rabban, apoi înghionti cadavrul hăitaşului cu carîmbul cizmei. Iar nătărăul ăsta n-a meritat să facă parte din echipa mea... Lăsați-i corpul să putrezească aici... Lăsați-l pradă fiarelor!

Apoi, doi dintre cercetaşi văzură flăcări în copaci şi Rabban arătă cu degetul.

— Acolo! Probabil că puştiul încearcă să-şi încălzească mîinile.

Rîse din nou şi, în sfîrşit, restul echipei de vînătoare chicoti împreună cu el.

— Noaptea asta începe să fie palpitantă.

Din locul înalt unde se afla, Duncan privi în depărtare, dincolo de cabana păzită. O lumină puternică se aprinse şi se stinse, urmă o pauză, apoi, cincisprezece secunde mai tîrziu, se aprinse şi se stinse din nou. Un fel de semnal, fără nici o legătură cu vînătorii Harkonnen, departe de cabană şi de stație şi de orice aşezare umană apropiată...

Duncan se întoarse curios. Lumina se aprinse, apoi se stinse. *Cine să mai fie pe-aici?*

Stația Gărzii Forestiere era o rezervație folosită strict în folosul membrilor familiei Harkonnen. Oricine era prins trecîndu-i hotarul fără autorizație era omorît pe loc sau folosit ca pradă, într-o vînătoare viitoare. Duncan privi lumina aceea chinuitoare, aprinzîndu-se şi stingîndu-se. Era clar un mesaj... *Cine să-l trimită?*

Inspiră profund, se simți mic, dar îndrăzneț, într-o lume foarte mare şi ostilă. Nu avea unde altundeva să meargă, nu avea nici o altă şansă. Pînă acum, scăpase de vînători... dar asta nu putea dura la nesfîrşit. Curînd, Harkonnenii aveau să aducă forțe suplimentare — ornitoptere, detectoare de viață, poate chiar şi animale de vînătoare

care să urmărească mirosul de sînge de pe cămaşa sa, aşa cum făcuse ogarul acela sălbatic.

Duncan se hotărî să-şi croiască drum spre misteriosul semnalizator şi să spere în ce era mai bine. Nu-şi putea închipui că va găsi pe cineva care să-l ajute, dar nu renunțase la speranță. Poate că va găsi o cale de evadare, un vehicul în care să se strecoare clandestin.

Dar, mai întîi, va întinde încă o capcană vînătorilor. Avea o idee, ceva ce urma să-i surprindă, şi părea destul de simplă. Dacă reuşea să mai omoare cîțiva duşmani, şansele de scăpare creşteau.

După ce studie rocile, petele de zăpadă şi copacii, Duncan alese cel mai bun loc pentru cea de-a doua ambuscadă a sa. Aprinse lanterna şi îndreptă raza spre sol, aşa încît nici un ochi sensibil să nu observe, în depărtare, vreo sclipire care să-l dea de gol.

Urmăritorii nu se aflau cu mult în urma sa. Din cînd în cînd, în tăcerea adîncă, auzea cîte o împuşcătură înfundată, vedea licurigloburile ca nişte licurici ale echipei de vînătoare luminîndu-le drumul prin pădure, în vreme ce hăitaşii încercau să anticipeze cărarea pe care avea s-o apuce vînatul.

În clipa aceea, Duncan *vroia* ca ei să poată anticipa încotro avea s-o apuce... dar niciodată nu aveau să ghicească ce intenționa el să facă. Îngenunchind lîngă troianul de zăpadă afînată şi deosebit de moale, introduse lanterna în zăpadă şi o împinse cît de adînc putu. Apoi îşi retrase mîna.

Lumina se reflecta în zăpada albă, ca apa ce se împrăştie într-un burete. Cristale mici de gheață o reflectau, o amplificau; troianul însuşi strălucea ca o insulă fosforescentă în luminişul întunecat.

Îndreptînd arma cu laser în față, pregătit să tragă, se duse cu paşi tîrşîiți înapoi, în ascunzişul copacilor. Se aşeză pe perna din ace de brad, atent să nu ofere nici o țintă vizibilă, apoi îşi odihni țeava armei cu laser pe o piatră mică, proptind-o în poziție de tragere.

Aşteptînd.

Vînătorii veniră, cum era de aşteptat, şi Duncan simți că rolurile li se inversaseră: acum, el era vînătorul şi ei erau vînatul. Aținti arma în direcția lor, cu degetele încordate pe trăgaci. În cele din urmă, grupul intră în luminiş. Uimiți să găsească un troian luminos, se adunară în jurul său, încercînd să-şi dea seama ce era, ce anume-i făcuse prada lor.

Doi dintre hăitaşi rămaseră cu spatele la troian, bănuind un atac dinspre pădure. Alţii stăteau cu siluetele profilate în lumina aceea fantomatică; nişte ţinte perfecte — exact aşa cum sperase Duncan.

În partea din spate a echipei, recunoscu un bărbat zdravăn, cu înfăţişare impunătoare. *Rabban!* Duncan se gîndi la felul cum pieriseră părinţii săi, amintindu-şi mirosul cărnii lor arse — şi apăsă trăgaciul.

Dar, în clipa aceea, unul dintre cercetaşi păşi în faţa lui Rabban să-i dea raportul. Raza trecu prin armura sa, arzînd şi fumegînd. Bărbatul îşi ridică braţele în lături şi scoase un ţipăt bezmetic.

Reacţionînd cu o viteză fulgerătoare pentru trupul său masiv, Rabban sări într-o parte, atunci cînd raza străbătu pieptul protejat al vînătorului, topindu-l, şi sfîrîi în troianul de zăpadă. Duncan mai declanşă o salvă, nimerind un alt hăitaş profilat pe zăpada strălucitoare. Apoi, soldaţii rămaşi începură să tragă cu frenezie în copaci, prin întuneric.

Duncan ţinti apoi licurigloburile ce-şi tot schimbau poziţia. Spărgîndu-le unul după celălalt, îşi lăsă nefericiţii urmăritori singuri în bezna bîntuită ici-colo de flăcări. În vreme ce restul echipei se grăbea să ajungă la adăpost, el mai doborî încă doi bărbaţi.

Cu încărcătura puştii laser scăzînd continuu, băiatul se tîrî în spatele culmii unde-şi organizase atacul, după care o rupse la fugă din toată puterea spre semnalul licăritor pe care-l văzuse... Orice-ar fi fost, era cea mai bună şansă a sa!

Harkonnenii aveau să fie buimăciţi şi dezorganizaţi pentru cîteva clipe şi nespus de suspicioşi pentru mai multă vreme. Conştient că mai avea o ultimă ocazie, Duncan renunţă la orice măsură de precauţie. Alergă, alunecînd, pe deal în jos, lovindu-se de pietre, dar neavînd timp să simtă durerea zgîrieturilor şi a vînătăilor. Nu-şi putea pierde urma în timp util, de aceea nici nu încerca să şi-o piardă...

Undeva, în urma lui, pe cînd sporea distanţa dintre ei, auzi urlete, mîrîituri înfundate şi strigătele vînătorilor. Îl ataca o haită de ogari sălbatici aflaţi în căutare de pradă rănită! Duncan îşi ascunse un zîmbet şi continuă să alerge spre lumina intermitentă. Acum o vedea drept în faţă, lîngă marginea pădurii din rezervaţie.

Se apropie în sfîrşit, păşind uşor spre micul luminiş. Dădu peste un topter tăcut, o aeronavă de mare viteză ce putea lua la bord mai

mulți pasageri. Semnalul luminos clipea în vîrful aparatului de zbor — însă Duncan nu văzu nici țipenie de om.

Aşteptă în linişte cîteva momente, apoi părăsi cu grijă umbrele copacilor şi se apropie. Să fi fost oare nava abandonată? Lăsată acolo pentru el? Sau vreun fel de capcană întinsă de Harkonneni? Dar de ce-ar face aşa ceva? Ei îl vînau deja...

Ori poate avea, totuşi, un salvator misterios?

Duncan Idaho înfăptuise o mulțime de lucruri în seara aceea şi era deja obosit, uluit de cît de multe se schimbaseră în viața sa. Însă nu avea decît opt ani şi nu ştia cum se pilotează aeronava aceea, chiar dacă era singura lui cale de scăpare. Totuşi, era posibil să găsească provizii înăuntru, nişte mîncare, o altă armă...

Se sprijini de fuzelaj, cercetînd zona, fără a scoate nici un sunet. Trapa era deschisă, invitîndu-l parcă, însă în misterioasa navă era întuneric. Dorindu-şi să mai fi avut încă lanterna, înaintă cu precauție şi sondă umbrele dinaintea lui cu țeava puştii cu laser.

Apoi, din umbrele navei ieşiră nişte mîini care-i smulseră arma înainte ca el să apuce să clipească măcar. Cu degetele înțepîndu-l, cu carnea zdrelită, Duncan se clătină, înfrînîndu-şi un strigăt.

Persoana dinăuntrul navei aruncă arma cu laser pe planşeele punții, unde aceasta zăngăni, apoi țîşni afară, ca să-l prindă pe băiat de mîini. Nişte palme aspre îi strînseră rana de la umăr şi-l făcură să icnească de durere.

Duncan lovi din picioare şi se zbătu, apoi ridică privirea şi văzu o femeie cu fața suptă, cu părul de culoarea ciocolatei şi pielea negricioasă. O recunoscu imediat: *Janess Milam*, cea care stătuse lîngă el în timpul jocurilor de la curte... chiar înainte ca soldații Harkonnen să-i captureze părinții şi să trimită întreaga familie în oraşul-închisoare al Baroniei.

Femeia aceea îl trădase Harkonnenilor!!!

Janess îi puse palma peste gură, înainte ca el să poată striga şi-i prinse capul într-o priză puternică. Nu avea cum scăpa.

— Al meu eşti, zise, vocea ei fiind o şoaptă aspră.

Îl trădase din nou.

Considerăm diferitele lumi drept rezervoare de gene, surse de învățături şi de învățători, izvoare ale posibilului.

Analiza Bene Gesserit, Arhivele Wallach IX

Baronului Vladimir Harkonnen nu-i erau străine faptele dezgustătoare. Totuşi, a fi obligat să accepte această întîlnire îl deranja mai mult decît orice altă situație potențial periculoasă în care îi fusese dat să se afle. Era descumpănit.

Şi, pe deasupra, această Cucernică Maică era atît de calmă, de sigură de sine! Tulburat, îşi expedie gărzile şi consilierii, scăpînd de orice posibilă iscoadă infiltrată în măreața citadelă Harkonnen. *Unde-i Rabban, cînd am nevoie de el? La vînătoare!* Se întoarse îmbufnat în apartamentul său, pregătit, în măsura în care se putea considera astfel. Simți un nod în stomac. Furia îi adusese pe frunte broboane de sudoare. Trecu pe sub boltele arcuite ale intrării, trăgînd în urma sa draperiile grele. Poate că dacă ar fi stins şi licuriglobulile şi s-ar fi prefăcut că avea de-a face cu altceva...

Intrînd în încăpere, baronul descoperi uşurat că vrăjitoarea nu se despuiase şi nu se cuibărise ademenitoare în aşternuturile răvăşite, aşteptîndu-i venirea. Era în picioare, complet îmbrăcată, o soră Bene Gesserit cu aer perfect oficial. Însă un surîs superior, care te smintea, îi curba buzele. Baronul ar fi vrut să reteze acel zîmbet cu un instrument tăios. Inspiră adînc, uluit că această vrăjitoare îl putea face să se simtă atît de neajutorat.

— Tot ce-aş putea să-ți ofer este un flacon cu sperma mea, zise, încercînd să fie cît se putea de grosolan, păstrînd astfel controlul situației. Impregnează-te singură! Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru a-ți atinge scopurile... Îşi înălță ferm bărbia. Voi, Bene Gesserit, va trebui să vă mulțumiți doar cu atît!

— Dar nu-i cu putință, baroane, rosti Cucernica Maică, aşezîndu-se pe divan. Cunoşti rigorile noastre. Nu sîntem tleilaxu, să ne creştem progeniturile în cuve. Noi, Bene Gesserit, trebuie să naştem

prin metode naturale, fără nici un artificiu, pentru motive pe care nu eşti capabil să le înțelegi.

— Sînt capabil să înțeleg multe, mîrîi baronul.

— Nu, nu şi aşa ceva.

Oricum, nu se aşteptase ca mutarea lui de sacrificiu să funcționeze.

— Dacă tot vă trebuie sînge Harkonnen, ce-ai zice de nepotul meu, Glossu Rabban? Sau chiar mai bine, ce-ai spune de tatăl lui, Abulurd? Du-te la Lankiveil şi poți avea cu el cîți copii vrei tu. Nici nu va trebui să te munceşti atît de mult...

— De neacceptat, glăsui Mohiam. Îl fixă cu o căutătură rece, printre pleoapele aproape închise. Trăsăturile ei erau terne, fața palidă şi neclintită.

— Nu sînt aici ca să negociez, baroane. Am ordinele mele. Trebuie să mă întorc la Wallach IX purtînd în pîntece copilul tău.

— Dar... ce-ar fi dacă...?

Vrăjitoarea ridică mîna.

— Ți-am explicat foarte limpede ce se va întîmpla dacă refuzi. Decizia îți aparține, dar te vom folosi oricum.

Apartamentul său privat devenise, dintr-o dată, un loc străin şi primejdios. Îşi îndreptă umerii, îşi încordă bicepşii... Deşi era un bărbat bine făcut, cu trup vînjos şi dotat cu reflexe rapide, singura lui şansă de scăpare părea să presupună luarea la pumni a acestei femei, încercînd astfel s-o aducă la ascultare. Ştia însă destule despre abilitățile de luptă ale Bene Gesserit, în special despre metodele lor ciudate, oculte... şi simți un ghimpe de îndoială cînd se întrebă dacă el ar fi fost învingătorul unei asemenea confruntări.

Ea se ridică şi traversă încăperea fără nici un zgomot, apoi se aşeză țeapănă pe marginea patului nefăcut şi pătat al baronului.

— Dacă te consolează cu ceva, nu voi simți mai multă plăcere în acest act decît tine...

Contemplă trupul bine făcut al baronului, umerii lui largi, pectoralii pietroşi şi abdomenul supt. Pe figura lui se citea o expresie trufaşă, izvorîtă din obîrşia nobilă. În alte circumstanțe, Vladimir Harkonnen ar fi putut trece drept un amant acceptabil, precum instructorii cu care Bene Gesserit o cuplaseră pe Mohiam în toți anii cînd rămăsese însărcinată.

Născuse deja opt fiice pentru şcoala Bene Gesserit, toate crescute departe de ea, pe Wallach IX sau pe alte planete ce serveau drept locuri de instrucție. Mohiam nu încercase niciodată să urmărească evoluția lor. Nu aceasta era calea Surorilor. Nici fiica ei şi a baronului Harkonnen nu va avea parte de o altă soartă...

La fel ca alte Surori bine antrenate, Mohiam avea capacitatea de a-şi controla cele mai intime funcții ale trupului. Pentru a putea deveni Cucernică Maică, trebuise să-şi modifice procesele biochimice ale trupului, luînd o otravă care altera spectrul conştiinței. Transmutînd înlăuntrul ei drogul ucigător, trecuse pe drumul lăuntric dintre ecourile lungii sale genealogii, devenind capabilă să vorbească cu toate femeile din spița sa, să acceadă la zgomotoasele vieți interioare ale Celeilalte Memorii.

Îşi putea pregăti pîntecele, putea ovula după voie, putea chiar să aleagă sexul copilului din momentul în care spermatozoidul şi ovulul se uneau. Bene Gesserit voiau o fată de la ea, o fiică Harkonnen, iar Mohiam le-o va dărui, aşa cum i se ceruse.

Avînd însă numai informații limitate despre diferitele programe de eugenie, Mohiam nu înțelegea de ce Bene Gesserit aveau nevoie de această combinație specială de gene, de ce fusese tocmai ea aleasă să aducă pe lume copilul şi de ce nici un alt Harkonnen nu ar fi putut produce un urmaş viabil pentru planurile Bene Gesserit... Pe de altă parte, îşi făcea doar datoria. Pentru ea, baronul era numai o unealtă, un donator de spermă care trebuia să-şi joace propriul rol.

Mohiam îşi ridică rochia neagră şi se lăsă pe spate în pat, ridicînd capul pentru a-i arunca bărbatului o privire.

— Hai, baroane, să nu mai pierdem vremea. În fond, e atît de puțin important... Îşi lăsă privirea să-i poposească între picioare.

Pe cînd el se înroşi de furie, ea continuă cu glas moale:

— Am capacitatea de a-ți mări plăcerea sau de a o omorî. În ambele cazuri, rezultatele sînt aceleaşi, în ceea ce ne priveşte... Îi zîmbi cu buzele ei subțiri. Mai gîndeşte-te şi la rezervele ascunse de melanj pe care le vei putea păstra fără ştirea împăratului. Vocea i se înăspri. În caz contrar însă, încearcă să-ți imaginezi şi ce-i va face bătrînul Elrood Casei Harkonnen, atunci cînd va afla că l-ai înşelat în tot acest timp...

Încruntat, baronul se încurcă în robă şi se îndreptă spre pat. Mohiam închise ochii şi murmură o binecuvîntare Bene Gesserit, o rugăciune pentru a se calma şi pentru a se concentra asupra activității trupeşti şi a metabolismului interior.

Baronul era mai degrabă îngrețoşat decît excitat. Nu putea suporta să privească trupul dezgolit al lui Mohiam. Din fericire, îşi păstrase majoritatea veşmintelor pe ea, aşa cum făcuse şi el. Îl mîngîie cu degetele pînă cînd intră în erecție, iar el îşi ținu ochii închişi în timpul întregului act mecanic. În spatele pleoapelor strînse, nu avu de ales decît să fantazeze despre cuceririle sale anterioare, despre durere şi putere, despre orice i-ar fi putut întoarce mintea de la actul revoltător şi murdar al împreunării dintre bărbat şi femeie.

Nu era, în nici un caz, un act de dragoste, doar un ritual obosit între două trupuri, executat cu scopul de a face schimb de material genetic. Pentru nici unul dintre ei nu însemna nici măcar sex...

Dar Mohiam obținu ceea ce-şi dorea.

Piter de Vries se mişcă pe furiş, fără zgomot, în spatele ferestrei sale private de observare, cu un singur sens. Ca mentat, învățase să alunece ca o umbră, să vadă fără a fi văzut... O veche lege a fizicii pretindea că simplul act al observării modifică parametrii. Dar, ca oricare alt mentat bine pregătit, ştia cum să observe lucruri importante rămînînd invizibil, ascuns celor care constituiau obiectul observației sale.

De Vries urmărise adesea prin gaura cheii escapadele sexuale ale baronului. Uneori, actele respective îl dezgustau, alteori îl fascinau şi, mai rar, îi dădeau mentatului idei proprii.

Acum îşi ținea ochii lipiți de micile găuri de observație, absorbind detaliile, în timp ce baronul era obligat să se împreuneze cu vrăjitoarea Bene Gesserit. Îşi privea stăpînul amuzat, veselindu-se de neplăcerea evidentă a bărbatului. Nu-l mai văzuse niciodată pe baron atît de dezumflat. Oh, şi cît îşi dorea să fi avut timp să pună la punct aparatura de înregistrare, să se bucure de privelişte ori de cîte ori ar fi vrut...!

În clipa în care ea-şi exprimase doleanţele, de Vries prevăzuse rezultatul inevitabil. Baronul se comportase ca un pion perfect, prins fără scăpare în capcană, fără nici o şansă de a alege. *Dar de ce?*

Nici măcar cu îndrăzneala sa de mentat, de Vries nu putea pricepe ce voiau Surorile de la Casa Harkonnen sau de la odraslele sale. Desigur, manipulările genetice nu erau atît de spectaculoase. Deocamdată însă, Piter de Vries savura spectacolul...

Multe invenţii au îmbunătăţit selectiv anumite talente sau abilităţi, accentuînd un aspect sau altul. Dar nici o realizare nu a atins măcar complexitatea sau adaptabilitatea minţii umane.

Tratatul lui Ikbhan asupra Minţii, Volumul II

Pe o latură a podelei din imitaţie de piatră a sălii de antrenament din Marele Palat ixian, Leto zăcea gîfîind lîngă căpitanul gărzii, Zhaz. Instructorul de luptă era un bărbat ciolănos, cu părul castaniu, aspru, cu sprîncene groase şi o barbă tăiată pătrat. La fel ca şi elevii săi, Zhaz nu purta cămaşă, numai o pereche de pantaloni scurţi, bej, de antrenament. Izul de transpiraţie şi metal încins plutea persistent în aer, în pofida eforturilor unui aparat pentru reîmprospătarea atmosferei. Ca în majoritatea dimineţilor, instructorul îşi petrecea mai mult timp privind decît luptînd. Lăsa în schimb automatele să-i facă toată treaba...

După terminarea lecţiilor sale obişnuite, lui Leto nu-i displăcea schimbarea de ritm, exerciţiul fizic, provocarea. Pînă acum se complăcuse în rutină pe Ix, petrecînd — e-adevărat! — ore de antrenament fizic şi mental cu ajutorul echipamentelor sofisticate, dar găsind vreme şi pentru vizitarea facilităţilor tehnologice şi instruirea în filosofia afacerilor. Entuziasmul lui Rhombur îl încîntase, deşi adesea trebuia să-i explice prinţului ixian conceptele dificile. Rhombur nu era deloc încet la minte, doar... puţin desprins de orice chestiuni practice.

În fiecare a treia dimineață, tinerii îşi părăseau sălile de curs şi lucrau pe podeaua de antrenament automatizată. Lui Leto îi plăceau exercițiul şi revărsarea de adrenalină, în vreme ce Rhombur şi instructorul de lupte păreau să considere asta doar o cerință demodată, adăugată programei numai din pricina amintirilor războinice ale contelui Vernius.

Leto şi căpitanul cu părul aspru îl priveau pe solidul prinț Rhombur izbind cu sulița aurită un manechin de luptă, agil şi care reacționa la fiecare mişcare a lui. Zhaz nu se lupta personal cu elevii săi. Credea că dacă el şi trupele sale de securitate îşi făceau treaba, nici un membru al Casei Vernius nu va avea nevoie să se coboare vreodată la barbara luptă corp la corp. El dădea însă o mînă de ajutor la programarea roboților de luptă care învățau singuri.

În poziție de repaus, manechinul de luptă, de statura unui om, semăna cu un ovoid de culoarea cărbunelui, neted, fără brațe, picioare sau chip. O dată ce lupta începea, mecanismul ixian scotea un set de membre rudimentare şi lua diferite forme, în funcție de datele transmise de scanerul său, care-i indica cea mai bună metodă de a-şi înfrînge adversarul. Pumni de oțel, cabluri din flexoțel şi alte surprize puteau fi aruncate din orice punct al corpului său. Chipul lui mecanic putea să dispară cu totul sau să-şi schimbe expresia, din apatică, menită să-l păcălească pe adversar, într-o căutătură feroce, cu ochii injectați, sau chiar într-una de bucurie diabolică. Automatul reacționa şi-şi modica atitudinea, învățînd pas cu pas.

— Aminteşte-ți, nici un tipar repetitiv, îi strigă Zhaz lui Rhombur. Barba lui se avîntă ca o lopată dincolo de bărbie. Nu-l lăsa să te ghicească!

Prințul se feri cînd două săgeți boante trecură pe lîngă capul său. Un cuțit azvîrlit de automat, prin surprindere, lăsă o pată de sînge pe umărul tînărului. Chiar şi rănit, Rhombur pară lovitura, apoi atacă, iar Leto fu mîndru de colegul lui de sînge regal, căruia nu-i scăpase nici un țipăt.

În mai multe rînduri, Rhombur îi ceruse sfaturi sau chiar critici la adresa stilului de luptă. Răspunzîndu-i cu sinceritate, Leto ținea însă cont că el nu era instructor profesionist — şi nici nu voia să dezvăluie prea multe din tehnicile de luptă ale Casei Atreides. Rhombur

putea învăța toate astea de la Thufir Hawat, maestrul spadasin al bătrînului duce.

Vîrful spadei Prințului atinse un punct slab pe corpul întunecat al manechinului şi acesta căzu „mort".

— Bravo, Rhombur! strigă Leto.

Zhaz dădu din cap.

— E mult mai bine.

Leto se luptase de două ori cu automatul în acea zi, învingîndu-l de fiecare dată, la niveluri de dificultate mai ridicate decît cele folosite de prințul Rhombur. Cînd Zhaz întrebase cum dobîndise Leto asemenea pricepere, tînărul Atreides nu dezvălui prea multe, nedorind să se fălească. Dar acum avea prima dovadă directă că metodele de antrenament Atreides erau superioare, în pofida gradului înfricoşător al inteligenței manechinului. Antrenamentul lui Leto includea pumnale, cuțite, lansatoare de proiectile paralizante lente şi scuturi individuale. Thufir Hawat era un instructor mult mai periculos şi mai imprevizibil decît ar fi putut aspira să fie vreodată orice mecanism automat de luptă.

Tocmai cînd Leto îşi ridica arma şi se pregătea pentru următoarea rundă, uşile liftului se deschiseră şi intră Kailea, sclipind datorită bijuteriilor şi veşmintelor confortabile din metalofibre, a căror croială părea să fi fost proiectată să arate splendid, mai ales în intimitate. Ținea în mînă un toc şi un blocnotes înregistrator ridulian. La vederea băieților, sprîncenele i se arcuiră cu o prefăcută surprindere.

— Oh, iertați-mă, venisem să arunc o privire la designul manechinului...

Fiica lui Vernius se delecta de obicei cu preocupări intelectuale şi culturale, studiind afacerile şi artele. Leto nu se putu abține să n-o urmărească din priviri. La răstimpuri, ochii ei păreau aproape gata să flirteze cu el, dar de cele mai multe ori îl ignora cu o asemenea intensitate, încît Leto bănui că şi fata simțea aceeaşi atracție ca şi a lui.

În timpul petrecut la Marele Palat, Leto îşi încrucişase drumurile cu Kailea în sala de mese, pe terasele deschise de observație, în încăperile bibliotecii... Îi răspunsese cu crîmpeie de conversație stîngace. În afară de sclipirile ademenitoare din ochii ei verzi, Kailea nu-i

dăduse nici o încurajare desluşită, dar nu se putea opri să nu se gîndească la ea.

E doar o copilă, îşi spunea Leto, *jucîndu-se de-a marea doamnă*. Cumva, totuşi, nu reuşea să-şi convingă imaginaţia să creadă asta. Kailea avea convingerea totală că era hărăzită unui viitor măreţ, altul decît traiul în subteranele din Ix. Tatăl ei — erou de război — era capul uneia dintre cele mai bogate Case Mari, iar mama fusese suficient de frumoasă încît să devină concubină imperială. La rîndul său, fiica avea o minte excelentă pentru afaceri. Pentru Kailea Vernius existau, în mod evident, o mulţime de posibilităţi.

Ea îşi concentră întreaga atenţie asupra ovoidului cenuşiu, neclintit.

— L-am convins pe tata să lanseze pe piaţă noul nostru model de automate de luptă.

Studie maşina acum nemişcată, dar — cu coada ochiului — îl privi pe Leto, observîndu-i profilul energic şi nasul acvilin, regal.

— Ale noastre sînt mai bune decît orice dispozitiv de luptă — adaptabile, versatile şi capabile să înveţe singure. Este adversarul cel mai apropiat de om, care-a fost proiectat de la Jihad încoace!

El se înfioră, gîndindu-se la toate avertismentele pe care i le dăduse mama sa. În acest moment, ar fi îndreptat un deget acuzator şi ar fi dat din cap cu satisfacţie. Leto se uită spre ovoidul întunecat.

— Vrei să spui că obiectul ăsta are creier?

— Pe toţi sfinţii şi păcătoşii, vorbeşti cumva de o încălcare a restricţiilor de după Marea Revoltă? răspunse căpitanul Zhaz, total surprins. „Nu-ţi vei face o maşină după asemănarea minţii umane"...

— Avem... ăăă... mare grijă cu asta, Leto, zise Rhombur, folosind un prosop purpuriu ca să-şi şteargă transpiraţia de pe ceafă. Nu-i nici un motiv de îngrijorare.

Leto nu se lăsă.

— Păi, dacă automatele scanează oamenii, dacă-i citesc, aşa cum spui tu, cum procesează informaţiile? Nu o fac folosind o minte computerizată? Nu este vorba doar de un dispozitiv adaptativ. Învaţă şi-şi pregătesc atacurile...

Kailea scrise cîteva notiţe pe înregistratorul ei de cristal şi-şi ajustă unul dintre pieptenii de aur, din părul arămiu întunecat.

— Există multe zone obscure, Leto, dar dacă facem paşii cu atenție, Casa Vernius va fi gata să obțină un profit amețitor.

Îşi trecu vîrful degetului peste buzele curbate.

— Totuşi, ar fi mai bine să testăm terenul, lansînd mai întîi cîteva exemplare fără marcă pe piața neagră.

— Nu te mai osteni, Leto, zise Rhombur, evitînd un subiect atît de incomod. Din părul lui ciufulit şiroia sudoarea, iar pielea îi era roşie din cauza efortului. Casa Vernius are echipe întregi de mentați şi de consilieri juridici care studiază litera legii.

Se uită spre sora lui, căutînd încurajare. Ea încuviință, cu un aer absent.

Într-unele dintre şedințele de instruire de la Marele Palat, Leto aflase despre disputele interplanetare legate de patente, despre micile chichițe legale şi despre subtilele căi de eludare a legii. Ajunseseră oare ixtienii la un mod total diferit de folosire a unităților mecanice pentru procesarea datelor, una care să nu reînvie temerile legate de maşinile gînditoare, cele care subjugaseră omenirea pentru atîtea veacuri? Nu vedea cum ar fi putut crea Casa Vernius un automat de luptă autoinstruit, reactiv şi adaptabil, fără să fi păşit într-un fel oarecare pe calea încălcării legilor Jihadului.

Dacă mama sa ar afla una ca asta, l-ar aduce înapoi acasă de pe Ix, indiferent ce-ar spune tatăl său...

— Să vedem cît de grozav e acest produs, zise Leto, luîndu-şi arma şi întorcîndu-se cu spatele spre Kailea. Îi simți privirile poposind pe umerii săi dezgoliți, pe muşchii gîtului. Zhaz se trase nepăsător de-o parte ca să privească.

Leto îşi trecu sulița dintr-o mînă într-alta şi alergă pe podea. Adoptînd o poziție clasică de luptă, invocă nivelul de dificultate strigînd către forma ovoidală, întunecată:

— Şapte punct doi-patru!

Cu opt diviziuni mai mult decît înainte...

Automatul refuză să se mişte.

— E prea mult, zise maestrul de antrenament, împingîndu-şi în față maxilarul acoperit de barba pătrățoasă. Am dezactivat nivelurile superioare, sînt prea periculoase.

Leto se încruntă. Instructorul de luptă nu voia să-şi provoace prea mult elevii, nici să rişte mai mult decît nişte contuzii uşoare? Thufir Hawat ar fi rîs în hohote.

— Încerci să o impresionezi pe domnişoară, tinere Atreides? Ai putea fi ucis.

Întorcîndu-se spre Kailea, văzu că fata îl privea cu o expresie amuzată şi — în acelaşi timp — provocatoare. Ea se aplecă repede spre blocnotesul ridulian şi mai scrise cîteva cifre. El se înroşi, simţind fierbinţeală în obraji.

Zhaz se întinse, apucă un prosop moale de pe rastel şi-l aruncă înspre Leto.

— Şedinţa de instrucţie s-a terminat. Distracţiile de acest soi nu sînt bune pentru antrenamentul tău şi pot duce la răniri grave.

Se întoarse spre prinţesă.

— Domnişoară Kailea, vă cer să evitaţi terenul de antrenament atunci cînd Leto Atreides luptă cu manechinele noastre. Zburdă prea mulţi hormoni pe-aici...

Maestrul de lupte nu putea ascunde faptul că situaţia îl amuza. Adăugă:

— ...iar prezenţa dumneavoatră ar putea fi mai periculoasă decît orice duşman!

> ***Trebuie să facem pe Arrakis un lucru nemaiîncercat vreodată pe o întreagă planetă. Trebuie să folosim omul ca pe o forţă ecologică constructivă — inserînd forme de viaţă adaptate la terraformare: o plantă ici, un animal colo, un om dincolo — pentru transformarea ciclului hidrologic, pentru a construi un alt tip de peisaj.***
>
> ***Raport al planetologului imperial PARDOT KYNES, către Împăratul Padişah ELROOD IX (netrimis)***

Cînd tinerii fremeni mînjiţi de sînge îi cerură lui Pardot Kynes să-i însoţească, acesta nu ştia dacă era oaspetele sau prizonierul lor. Oricum, perspectiva îl intriga. În sfîrşit, avea ocazia să ia contact nemijlocit cu misterioasa lor cultură.

Unul dintre tineri îl cără cu rapiditate şi eficienţă pe tovarăşul său rănit la micul vehicul de teren al lui Kynes. Ceilalţi fremeni deschiseră compartimentele de colectare din spate şi azvîrliră afară toate probele geologice adunate cu atîta trudă de Kynes, pentru a face loc. Planetologul era mult prea uluit ca să protesteze; în afară de asta, nu avea intenţia de a-i irita pe aceşti oameni despre care voia să afle cît mai mult.

În cîteva clipe, înghesuiră în containere cadavrele soldaţilor Harkonnen, fără îndoială pentru cine ştie ce scopuri oculte. *Poate fi o profanare rituală a duşmanilor lor?* Respinse posibilitatea, foarte redusă, ca tinerii să fi vrut, pur şi simplu, să înhumeze cadavrele. *Ascund oare trupurile de teama represaliilor?* Nici asta nu părea probabil, nu se potrivea cu puţinul pe care-l auzise despre fremeni. *Sau aceşti oameni ai deşertului îi ţineau pentru resurse, extrăgînd apa din ţesuturi?*

Apoi, fără să întrebe, fără să mulţumească sau să facă vreun comentariu, primul dintre fremenii cei aspri puse mîna pe vehicul, cu pasagerul rănit şi cu cadavre cu tot, şi demară rapid, împrăştiind nisip şi nori de praf în toate părţile. Kynes îl privi îndepărtîdu-se, cu tot cu trusa sa de supravieţuire în deşert, cu hărţile, dintre care multe pregătite chiar de el.

Se pomeni singur, doar cu cel de-al treilea tînăr — paznic ori prieten? Dacă aceşti fremeni intenţionau să-l abandoneze fără provizii, avea să fie mort nu peste multă vreme. Dac-ar fi reuşit să se orienteze, ar fi izbutit să se întoarcă în satul Windsack pe jos, însă, în decursul peregrinărilor sale, nu acordase prea mare atenţie locurilor unde erau situate centrele populate. *Ghinion final pentru un planetolog imperial*, se gîndi el.

Ori poate că tinerii pe care-i salvase voiau altceva de la el. Din pricina noilor sale vise hărăzite viitorului planetei Arrakis, Kynes voia cu disperare să-i cunoască pe fremeni şi căile lor neortodoxe. Era limpede că aceşti oameni constituiau un secret valoros, ascuns de ochii imperiali. Se gîndi că l-ar fi întîmpinat mai cu entuziasm, o dată ce le-ar fi împărtăşit ideile.

Tînărul fremen rămas se folosi de o mică trusă de reparaţii pentru a acoperi o crăpătură în ţesătura de pe piciorul distraiului, apoi i se adresă:

— Vino cu mine!

Se întoarse spre un perete de rocă dezgolită, aflat la mică distanţă.

— Urmează-mă, sau vei muri aici!

Îi aruncă peste umăr o privire întunecată. Pe fața lui apăru o expresie de veselie aspră şi un zîmbet răutăcios, atunci cînd adăugă:

— Crezi că Harkonnenilor le va trebui mult pînă să caute să se răzbune pentru morții lor?

Kynes se grăbi spre el.

— Aşteaptă! Nu mi-ai spus numele tău...

Tînărul îl privi cu o căutătură ciudată; avea ochi albastru-în-albastru, culoare datorată depedenței îndelungate de mirodenie, şi o piele tăbăcită care-l făcea să pară mult mai bătrîn decît era.

— Are vreun sens să ne prezentăm? Fremenii ştiu deja cine eşti...

Kynes clipi.

— Păi... tocmai v-am salvat viața, ție şi tovarăşilor tăi. Asta nu contează deloc pentru oamenii voştri? În majoritatea societăților, aşa s-ar întîmpla.

Tînărul păru încurcat, apoi se resemnă.

— Ai dreptate. Ai făurit un legămînt de apă între noi. Mi se spune Turok. Acum trebuie să plecăm.

Legămînt de apă? Kynes îşi zăgăzui întrebările şi o luă pe urmele companionului său.

În distraiul său uzat, Turok se cățără pe stînci, spre pereții verticali. Kynes se tîrî pe lîngă bolovanii căzuți, alunecînd, cu paşii nesiguri. Numai cînd se apropiară, planetologul observă o discontinuitate în straturile geologice, un filon care despica piatra veche, înălțată deasupra solului, formînd o fisură mascată de praf şi de coloritul şters.

Fremenul se strecură în interior, străpungînd umbra cu iuțeala unei şopîrle de deşert. Curios şi temîndu-se să nu se rătăcească, Kynes îl urmă cu mişcări rapide. Spera că va avea ocazia să întîlnească mai mulți fremeni şi să învețe cît mai multe despre ei. Nu mai pierdu vremea să se întrebe dacă nu cumva Turok îl conducea într-o capcană. Ce rost ar fi avut? Tînărul l-ar fi putut ucide afară, cu mare uşurință.

Turok se opri în umbra răcoroasă, dîndu-i lui Kynes un răgaz să-l ajungă din urmă. Arătă spre anumite locuri de pe peretele de lîngă el.

— Acolo, acolo şi acolo!

Fără să mai aştepte să vadă cît de bine îi fusese înțeles gestul, tînărul păşi pe fiecare dintre locurile indicate, puncte de sprijin

aproape invizibile pentru mîini şi picioare. Se avîntă pe versant, iar Kynes îşi dădu toată silința să-l imite. Turok părea că se joacă întruna cu el, încercîndu-l.

Dar planetologul îl surprinse. Nu era nicidecum vreun birocrat umflat de apă, nici vreun împiedicat care să se bage unde nu-i fierbe oala... Călător prin unele dintre cele mai aspre lumi ale imperiului, se menținuse în formă.

Kynes ținu pasul cu tînărul, cățărîndu-se în urma lui, folosindu-se de vîrfurile degetelor pentru a-şi ridica trupul tot mai sus. La cîteva clipe după ce tînărul fremen se oprise şi se aşezase pe o margine îngustă de stîncă, Kynes luă loc lîngă el, încercînd să nu gîfîie.

— Inspiră pe nas şi expiră pe gură, zise Turok. Filtrele tale sînt mult mai eficiente în acest fel.

Dădu din cap, cu o undă de admirație.

— Cred că s-ar putea să străbați, în cele din urmă, drumul pînă la sietch.

— Ce este un sietch? întrebă Kynes.

Recunoştea, vag, vechea limbă chakobsa, dar nu studiase nici arheologia şi nici fonetica. Le considerase întotdeauna irelevante pentru cercetările sale ştiințifice.

— Un loc secret, de retragere în siguranță — acolo locuiesc ai mei.

— Vrei să spui că e casa ta?

— Casa noastră este deşertul.

— Sînt nerăbdător să vorbesc cu poporul tău, zise Kynes, apoi continuă, incapabil să-şi stăpînească entuziasmul: Mi-am format unele opinii despre lumea asta şi am făcut un plan care s-ar putea să vă intereseze, să-i intereseze pe toți locuitorii de pe Arrakis.

— Dune, zise tînărul fremen. Numai imperialii şi Harkonnenii numesc acest loc Arrakis...

— Bine, atunci Dune, răspunse Kynes.

În adîncimea stîncilor din fața lor, aştepta un bătrîn fremen cu părul cărunt, cu un singur ochi — orbita stîngă, nefolositoare, fiind acoperită de o bucată de o piele vineție şi încrețită. Naib al sietchului Scutului Roşu, Heinar îşi pierduse şi două degete într-un duel cu

cristaiul, în anii tinereții sale. Dar supraviețuise — pe cînd adversarii săi, nu.

Heinar se dovedise un lider sever, dar competent, al poporului său. O dată cu trecerea anilor, sietchul său prosperase, populația nu scăzuse, iar rezervele de apă ascunse creşteau la fiecare ciclu al lunilor.

În peştera-infirmerie, două femei în vîrstă se ocupau de Stilgar cel nesăbuit, tînărul rănit adus cu maşina de teren doar cu cîteva clipe mai înainte. Bătrînele verificară bandajul medical aplicat de străin şi-i adăugară propriile lor leacuri. Cele două cotoroanțe se consultară una cu alta, apoi dădură din cap spre conducătorul sietchului.

— Stilgar va trăi, Heinar, spuse una dintre ele. Ar fi fost o rană mortală, dacă n-ar fi fost îngrijită imediat. Străinul l-a salvat!

— Străinul a salvat un smintit nesocotit, zise naibul, privind spre tînărul întins pe pat.

Vreme de cîteva săptămîni, la urechile lui Heinar ajunseseră tot soiul de relatări despre un străin curios. Acum, omul, Pardot Kynes, era adus în sietch pe o cale ferită, prin pasajele săpate în stîncă. Acțiunile străinului erau uluitoare. Un slujbaş imperial omorînd Harkonneni?!...

Ommun, tînărul fremen care-l adusese pe însîngeratul Stilgar înapoi în sietch, aştepta nerăbdător în umbra peşterii, lîngă prietenul său rănit.

— Ce era să facem, Heinar? se arătă Ommun suprins. Am avut nevoie de maşina lui ca să-l car pe Stilgar pînă aici.

— Ai fi putut să iei maşina de teren a acestui om şi toate lucrurile lui şi să fi dat apa lui tribului, glăsui naibul cu o voce scăzută.

— Încă mai putem face asta, se răsti una dintre femei, imediat ce Turok îl aduce aici.

— Dar străinul a luptat şi a ucis Harkonneni! Noi trei am fi fost morți dacă nu ar fi apărut, atunci cînd a făcut-o, insistă Ommun. Nu se spune că duşmanul duşmanului meu îmi este prieten?

— N-am încredere şi nici măcar nu înțeleg cui îi este acesta loial, răspunse Heinar, încrucişîndu-şi pe piept brațele musculoase. Ştim, desigur, cine e. Străinul provine din tagma imperiului, se spune că e planetolog. Rămîne pe Dune pentru că Harkonnenii sînt siliți să-l lase să-şi facă treaba, dar acest Kynes răspunde numai în fața

împăratului însuşi... dac-o fi aşa. Mai sînt şi alte întrebări fără răspuns în ceea ce-l priveşte...

Obosit, Heinar se aşează pe o bancă din piatră, cioplită pe o parte a zidului. O tapiserie colorată, ţesută din fibre de mirodenie, atîrna peste deschizătura peşterii, oferind un grad limitat de intimitate. Locuitorii sietchului învăţau destul de repede că intimitatea se afla în minte, nu în mediu.

— Voi vorbi cu acest Kynes ca să aflu ce vrea de la noi, de ce a apărat trei tineri proşti şi neglijenţi împotriva unui inamic cu care n-avea nimic de împărţit! Apoi, voi aduce această chestiune în faţa Consiliului Bătrînilor, să-i lăsăm pe ei să decidă. Trebuie să luăm hotărîrea cea mai potrivită pentru sietch...

Ommun înghiţi în sec din greu, amintindu-şi cu cîtă hotărîre luptase omul numit Kynes împotriva soldaţilor nemiloşi. Dar degetele sale poposiră pe punga din buzunarul său, numărînd acverigile, însemne de metal care măsurau singura lui bogăţie acumulată în trib.

Dacă bătrînii vor decide uciderea planetologului, atunci el, Turok şi Silgar îşi vor împărţi bogăţia apei între ei, împreună cu lucrurile care aparţinuseră celor şase Harkonneni masacraţi.

Cînd Turok îl conduse, într-un tîrziu, prin deschizăturile păzite ale peşterii, trecînd de sigiliul unei uşi şi pătrunzînd în sietchul propriu-zis, Kynes văzu că locul era ca o peşteră a minunilor nesfîrşite. Aromele răspîndite în aer erau dense, bogate, sugerînd umanitatea: mirosuri ale vieţii, ale unei populaţii dintr-un mediu închis, mirosuri ale meşteşugurilor, mirosuri de bucătărie, de deşeuri ascunse cu grijă şi chiar ale morţii exploatate chimic. Îşi confirmă, absolut detaşat, suspiciunea că tinerii fremeni nu luaseră cadavrele Harkonnenilor ucişi pentru cine ştie ce mutilări rituale, ci pentru apa conţinută în trupurile lor. Altfel, s-ar fi risipit.

Kynes presupusese că atunci cînd va descoperi, în sfîrşit, vreuna dintre aşezările ascunse ale fremenilor, aceasta va fi ceva primitiv, un loc aproape jalnic prin lipsa amenajărilor. Dar aici, în această grotă cu pereţi despărţitori, cu peşteri laterale, tuburi de lavă şi tuneluri întinse prin munţi ca un furnicar, Kynes putu vedea că

oamenii deşertului trăiau în condiții austere, dar confortabile. Locuințele puteau rivaliza cu cele aflate la dispoziția oricărui funcționar Harkonnen din oraşul Carthag. În plus, erau mult mai naturale.

Pe cînd Kynes îl urma pe tînărul său ghid, atenția îi era atrasă de la o privelişte fascinantă la alta. Covoare țesute cu îndemînare acopereau porțiuni din podea. Încăperile laterale erau ocupate de perne şi mese joase, făcute din metal şi piatră lustruită. Articolele de lemn prețios, adus din afara planetei, erau foarte puține şi păreau străvechi: un vierme de nisip sculptat şi un joc pe care nu-l putuse identifica, avînd o tablă şi nişte piese ornamentate, din fildeş sau os.

Vechi maşinării recirculau aerul din sietch, nelăsînd să scape nici o adiere de umezeală. Adulmeca peste tot dulceața înțepătoare a mirosului ca de scorțişoară al rezervelor brute de mirodenie, răspîndindu-se ca tămîia, de-abia reuşind să mascheze mirosul înțepător al trupurilor nespălate, înghesuite în locuri închise.

Auzea femei vorbind, vocile unor copii şi plînsetul unui bebeluş, toate estompate cu discreție. Fremenii vorbeau între ei, privindu-l cu suspiciune pe acest străin condus de Turok. Unii dintre cei mai în vîrstă îi adresau zîmbete răutăcioase, care-l îngrijorau într-o oarecare măsură pe planetolog. Pielea lor părea aspră şi tăbăcită, stoarsă de orice surplus de apă; fiecare pereche de ochi care-l priveau erau de un albastru-în-albastru închis.

În cele din urmă, Turok ridică o mînă, cu palma orientată înainte, indicîndu-i lui Kynes să se oprească într-o uriaşă sală de întruniri, o cavitate naturală din interiorul muntelui. Grota avea o podea imensă, capabilă să primească sute şi sute de oameni; banchete şi balcoane adiționale se țeau în zigzag pe pereții de stîncă, roşiatici. Oare cîți oameni trăiau în acest sietch? Kynes se uită în sus, în sala pustie, plină de ecouri, spre un balcon care părea a fi un soi de tribună pentru discursuri.

După o clipă, un bătrîn se arătă trufaş în balcon şi privi în jos, cu neîncredere, spre străin. Kynes observă că bărbatul avea numai un ochi şi că se comporta ca un conducător.

— Ăsta-i Heinar, îi şopti Turok la ureche. Naibul sietchului Scutului Roşu...

Ridicînd o mînă pentru salut, Kynes strigă:

— Sînt bucuros să-l întîlnesc pe conducătorul acestui uimitor oraş fremen!

— Ce vrei de la noi, omule imperial? strigă Heinar, pe un ton aspru şi neînduplecat.

Cuvintele sale răsunau ca oţelul călit frecat de piatră.

Kynes inspiră adînc. Aşteptase de mult timp o asemenea ocazie. De ce să mai piardă timpul? Cu cît visele lui continuau să rămînă doar vise, cu atît mai dificil i-ar fi fost să le transforme în realitate.

— Mă numesc Pardot Kynes, planetolog al împăratului. Am o viziune, domnule — un vis pentru dumneavoastră şi pentru oamenii dumneavoastră. Unul pe care aş dori să-l împărtăşesc tuturor fremenilor, dacă mă veţi asculta...

— Mai bine asculţi vîntul strecurîndu-se printre tufele de creozot decît să-ţi iroseşti vremea cu vorbele unui smintit, răspunse conducătorul sietchului. Cuvintele sale aveau greutate, ca şi cum ar fi fost un vechi proverb, cunoscut între oamenii săi.

Kynes se uită spre bătrîn şi-şi compuse repede propria sa platitudine, sperînd să impresioneze.

— Iar dacă cineva refuză să asculte cuvintele adevărului şi ale speranţei, atunci cine este un mai mare smintit?

Tînărul Turok rămase cu gura căscată. De pe marginile pasajelor, fremenii care asistaseră la scenă îl priviră pe Kynes cu ochii mari, uluiţi de acest străin care-i vorbise cu atîta îndrăzneală naibului lor.

Faţa lui Heinar se întunecă şi se încruntă. Simţea cum îl potopeşte supărarea şi şi-ar fi dorit să-l vadă pe acest planetolog trufaş zăcînd măcelărit pe podeaua peşterii. Îşi duse mîna la teaca de la şold a cristaiului.

— Îmi conteşti conducerea? Hotărîndu-se, naibul trase din teacă lama curbată a pumnalului, dezvăluindu-i lucirea spre Kynes.

Kynes nici nu clipi.

— Nu, domnule, vă provoc imaginaţia. Sînteţi destul de curajos să faceţi faţă, ori vă temeţi să ascultaţi ce am de spus?

Conducătorul sietchului rămase încordat, ţinînd ridicată lama ciudată, lăptoasă; între timp, îl scruta pe prizonier. Kynes îi zîmbea însă pur şi simplu de acolo, de jos, cu o expresie deschisă pe figură.

— E greu să vă vorbesc dacă sînteţi acolo sus, domnule.

În cele din urmă, Heinar chicoti, privind spre lama din mîna sa.

— Un cristai, o dată scos din teacă, nu trebuie băgat înapoi fără să fi gustat sînge! Îşi apăsă cu repeziciune tăişul peste antebraţ, trasînd o linie roşie, îngustă, care se coagulă în cîteva secunde.

Ochii lui Kynes străluceau de emoţie, reflectînd lumina proiectată de ciorchinii de globuri luminiscente care pluteau în sala mare de întruniri.

— Foarte bine, planetologule... Poţi vorbi pînă ce respiraţia ţi se va scurge din plămîni. Cum soarta nu ţi s-a decis încă, vei rămîne aici, în sietch, pînă ce Consiliul Bătrînilor va delibera asupra a ceea ce trebuie făcut cu tine. Dar, înainte de asta, mă vei asculta...

Kynes dădu din cap cu toată încrederea.

Heinar se întoarse, se îndepărtă de balcon şi vorbi din nou, peste umăr:

— Eşti un om ciudat, Pardot Kynes. Un slujbaş imperial şi, prin definiţie, un oaspete al Harkonnenilor, deci ne eşti duşman. Dar ai şi ucis Harkonneni. În ce încurcătură ne pui...

Conducătorul sietchului făcu cîteva gesturi repezi şi dădu cîteva comenzi răstite, cerînd să fie pregătită o încăpere mică, dar confortabilă, destinată planetologului înalt şi curios, care va fi prizonierul şi — în acelaşi timp — oaspetele lor.

Heinar căzu pe gînduri, în vreme ce se îndepărta. *Orice om care rosteşte vorbe despre speranţă în faţa fremenilor, după atîtea generaţii de suferinţe şi rătăciri... este fie confuz, fie un bărbat cu adevărat curajos.*

> ***Tatăl meu a avut un singur prieten adevărat, cred eu. Acesta a fost contele Hasimir Fenring, eunuc genetic şi unul dintre cei mai mortali luptători din imperiu.***
>
> ***Din „În casa tatălui meu", de* PRINŢESA IRULAN**

Chiar şi din cea mai înaltă şi întunecată încăpere a observatorului imperial, strălucirea pastelată a capitalei scăldate în opulenţă întrecea lumina stelelor de pe cerul Kaitainului. Construit cu cîteva secole înainte, de luminatul Împărat Padişah Hassik Corrino al III-lea, observatorul fusese folosit foarte puţin de către ultimii moştenitori

ai tronului... Oricum, nu pentru scopul său de bază, studierea misterelor universului.

Prințul moştenitor Shaddam măsura la pas podeaua rece, de metal lustruit, pe cînd Fenring se ocupa de comenzile unui telescop stelar de înaltă energie. Eunucul genetic mormăia pentru sine, scoțînd sunete neplăcute şi insipide.

— Vrei, te rog, să încetezi cu aceste zgomote? zise Shaddam. Concentrează-te asupra afurisitelor ălora de lentile.

Fenring continuă să mormăie, dar numai cu o idee mai încet.

— Toate oleobiectivele de-aici trebuie să fie într-un echilibru precis, hmmmm? Cred că preferați un telescop perfect, decît o treabă făcută la repezeală?

Shaddam inspiră adînc.

— Nu m-ai întrebat ce prefer.

— Am decis eu pentru domnia-voastră.

Eunucul se îndepărtă de piesele optice calibrate şi se înclină cu un gest de un formalism enervant.

— Alteța voastră, vă prezint o imagine de pe orbită. Priviți-o cu ochii dumneavoastră!

Shaddam se uită pieziş în ocularul telescopului stelar, pînă ce o formă se desluşi cu o limpezime perfectă, plutind tăcută în depărtări. Imaginea pendula între rezoluție fragilă şi undele întunecate produse de distorsiunile atmosferice.

Transspațialul gigantic avea dimensiunile unui asteroid, atîrnînd deasupra Kaitainului şi aşteptînd întîlnirea cu flotila de nave desprinse de la sol. O mişcare discretă îi atrase atenția şi Shaddam văzu străfulgerările alb-gălbui ale motoarelor, în timp ce fregatele se ridicau de pe Kaitain, ducînd diplomați şi emisari, urmate de transportoare cu produse şi mărfuri fabricate pe planeta capitalei imperiale. Fregatele erau imense, flancate de şiruri de nave mai mici, însă curbura navei Ghildei făcea ca totul să pară minuscul.

În acelaşi timp, alte nave de desprindeau din cala transspațialului şi coborau spre capitală.

— Delegații, comentă Shaddam. Au adus tributuri pentru tatăl meu.

— De fapt, sînt taxe, nu tributuri, observă Fenring. Desigur, e acelaşi lucru, în sensul vechi al cuvîntului. Elrood e încă împăratul lor, hmmmm?

Prinţul moştenitor se încruntă spre el.

— Dar pentru cîtă vreme? Chaumurky-ul ăla al tău mai durează mult?

Shaddam se strădui să nu ridice tonul, deşi generatoare de sunet alb, subsonic, ar fi trebuit să le distorsioneze vocile pentru a contracara orice instalaţii de ascultare.

— N-ai putut găsi o altă otravă? Una mai rapidă? Aşteptarea asta e înnebunitoare... Cît timp a trecut deja? Mi se pare că s-a scurs un an întreg de cînd n-am mai dormit cum trebuie...

— Vreţi să spuneţi că ar fi trebuit să facem crima mai evidentă? N-ar fi fost ceva înţelept.

Fenring îşi reluă locul lîngă telescopul stelar, ajustînd senzorii automaţi să urmărească transspaţialul în drumul lui pe orbită.

— Fiţi răbdător, alteţa voastră, reluă Fenring. Pînă să vă sugerez acest plan, eraţi dispus să aşteptaţi decenii întregi. Ce mai contează un an sau doi, în comparaţie cu durata regimului instaurat, în cele din urmă, de domnia-voastră, hmmm?

Shaddam îl împinse pe Fenring din dreptul ocularului, pentru a nu fi nevoit să se uite spre tovarăşul său de uneltiri.

— Acum, că am pus roţile în mişcare, ard de nerăbdare ca tatăl meu să moară odată... Nu-mi lăsa răgaz să mă gîndesc prea mult la asta şi să-mi regret decizia. Mă sufoc pînă să ajung pe tronul Leului de Aur! Am fost menit să conduc, Hasimir, dar unii şuşotesc că nu voi avea niciodată ocazia. Asta mă face să mă tem să mă însor ori să am copii...

Dacă se aştepta ca Fenring să încerce să-l convingă de contrariul, acesta îl dezamăgi cu liniştea sa.

Fenring vorbi din nou, după cîteva momente.

— N'kee este o otravă lentă prin natura ei. Am lucrat îndelung şi din greu pentru a pune la punct planul nostru, iar nerăbdarea domniei-voastre nu poate decît să provoace pagube şi să mărească riscurile. Un gest mai precipitat nu ar crea, oare, suspiciuni în Landsraad, hmmm? S-ar agăţa de orice ocazie, de orice scandal pentru a vă slăbi poziţia.

— Dar eu sînt moştenitorul Casei Corrino, zise Shaddam cu glasul redus la o şoaptă gîtuită. Cum să îndrăznească să-mi pună la îndoială drepturile?

— Vă urcați pe tronul imperial purtînd întregul bagaj de obligații, antagonisme trecute şi prejudicii. Nu vă amăgiți, prietene, împăratul este doar una dintre forțele concrete care alcătuiesc substanța delicată a imperiului nostru. Dacă toate Casele s-ar uni împotriva noastră, nici chiar teribilele legiuni de sardaukari ale tatălui domniei-voastre s-ar putea să nu reuşească să le țină piept. Nimeni nu-şi asumă acest risc...

— Cînd voi ajunge la tron, am intenția să întăresc prerogativele imperiale şi să adaug nişte colți acestui titlu.

Shaddam se îndepărtă de telescop.

Fenring clătină din cap cu o tristețe exagerată.

— Aş fi gata să pun rămăşag pe o încărcătură de blănuri de balenă de cea mai bună calitate că majoritatea predecesorilor domniei-voastre au urzit aceleaşi lucruri împreună cu sfetnicii lor, încă de la Marea Revoltă. Inspiră adînc, îngustîndu-şi ochii mari şi întunecați. Chiar dacă n'kee va lovi aşa cum plănuim, mai aveți cel puțin încă un an de aşteptat, aşa că liniştiți-vă. Consolați-vă cu tot mai multele semne de bătrînețe pe care le-am văzut cu toții la tatăl dumnea-voastră. Încurajați-l să bea mai multă bere de mirodenie!

Iritat, Shaddam se întoarse la instrumentele optice calibrate şi studie tiparele de pe coca transspațialului, marca şantierelor de construcții ixiene, cartuşul Ghildei Spațiale. În cala navei era o aglomerație de fregate ale diferitelor Case, transporturi destinate CHOAM şi prețioasele înregistrări destinate arhivelor bibliotecii din Wallach IX.

— Apropo, la bordul transspațialului se află o persoană interesantă, zise Fenring.

— Da?

Fenring îşi încrucişă brațele peste pieptul îngust.

— O persoană care *pare a fi* un simplu negustor de orez pundi şi rădăcini de chikarba, aflat în drum către o stație tleilaxu. El va duce mesajul domniei-voastre pentru Maeştrii tleilaxu, propunerea de a vă întîlni cu ei pentru a discuta despre finanțări imperiale secrete pentru un proiect de mare anvergură, destinat producerii unui substitut pentru melanj.

— Propunerea mea? Dar n-am făcut o astfel de propunere!

Pe fața lui Shaddam se aprinse indignarea.

— Hmmm, ba ați făcut-o, altețа voastră. Aaah, posibilitatea folosirii mijloacelor neortodoxe tleilaxu ar însemna producerea de mirodenie sintetică? Ce idee grozavă ați avut! Arătați-i tatălui dumneavoastră cît sînteți de deştept...

— Nu mai da vina pe mine, Hasimir. A fost ideea ta!

— Nu doriți să vi-o asumați?

— Nici pomeneală!

Fenring îşi arcui sprîncenele.

— Dar *erați* serios cînd vorbeați despre eliminarea crizei Arrakis-ului şi aprovizionarea Casei Imperiale cu o sursă privată, nelimitată, de melanj? Aşa e?

Shaddam se aprinse ca para.

— Bineînțes că am vorbit serios.

— Atunci îl vom aduce aici pe Maestrul tleilaxu, în secret, pentru a vă prezenta propunerea sa către împărat. Vom vedea, în curînd, cît de departe este dispus să meargă bătrînul Elrood...

Orbirea poate lua multe forme, altele decît incapacitatea de a vedea. Fanaticii sînt adesea orbiți în propriile lor gînduri. Conducătorii sînt adesea orbiți în inimile lor.

Biblia Catolică Portocalie

Timp de luni de zile, Leto stătuse în oraşul subteran Vernii ca un oaspete respectat al Casei Ix. De-acum, se acomodase cu ciudățeniile noului mediu în care se afla, cu rutina şi cu sentimentul de siguranță ixtiană — se acomodase destul, încît să devină neglijent.

Prințul Rhombur era un somnoros cronic, trezindu-se tîrziu, în vreme ce Leto era exact contrariul, se trezea în zori, ca pescarii din Caladan. Moştenitorul Casei Atreides rătăcea de unul singur prin clădirile stalactite de sus, îndreptîndu-se spre ferestrele de observație, trăgînd cu ochiul la procedurile de proiectare a produselor

sau spre liniile de fabricație. Învățase să folosească sistemele de tranzit şi descoperise că un card bioscan, dăruit de contele Vernius, îi putea deschide multe uşi.

Leto acumulase din hoinărelile sale şi de pe urma curiozității devoratoare mai mult decît din întrunirile didactice organizate de diferiți instructori. Amintindu-şi de povețele tatălui său de a învăța din tot ce-l înconjura, lua lifturile tubulare autoghidate; cînd nu exista nici unul disponibil, folosea pasarelele, lifturile de marfă sau chiar scările pentru a ajunge de la un nivel la altul.

Într-o dimineață, după ce se deşteptase odihnit şi fără astîmpăr, Leto intră într-una dintre curțile interioare şi ajunse într-un balcon de observație. Chiar şi izolate sub pămînt, cavernele de pe Ix erau atît de vaste încît aveau propriii lor curenți de aer şi modele eoliene, dar acestea erau la mare distanță de ceea ce se petrecea lîngă turnurile castelului sau pe stîncile bătute de vînt de acasă. Inspiră adînc, umplîndu-şi plămînii la maximum, deşi aici aerul mirosea a praf de rocă. Sau poate că nu era decît imaginația sa...

Întinzîndu-şi brațele, Leto privi în exterior, în jos, spre grota imensă care adăpostise transspațialul Ghildei. Printre rămăşițele maşinăriilor de construcție şi susținere, putea distinge apărînd deja scheletul altei carcase masive, sudat cu jeturi de plasmă de către echipe de muncitori suboizi. Privi cum locuitorii de clasă inferioară de pe Ix lucrau cu o eficiență de insecte.

O platformă de marfă alunecă prin dreptul său, trecînd chiar pe sub balcon, în timp ce cobora treptat spre o zonă de lucru mai îndepărtată. Leto se aplecă peste balustradă şi văzu că suprafața platformei era ocupată cu materii prime extrase de la suprafața planetei.

Acționînd din impuls, urcă pe marginea balconului, inspiră adînc şi se lăsă să cadă doi metri, aterizînd pe un morman de grinzi şi plăci destinate şantierului de construcție a transspațialului. Bănuia că va putea găsi o cale de revenire în clădirile stalactite, folosindu-se de cardul bioscan şi de cunoştințele sale despre modul de funcționare a oraşului. Un pilot, aflat sub platforma plutitoare, dirija încărcătura aflată în coborîre. Nu părea să fi observat sau să-i pese de pasagerul său neaşteptat...

Curenți reci răvășeau părul lui Leto pe cînd cobora spre suprafețe mai calde. Gîndindu-se la vînturile oceanului, mai inspiră o dată adînc. Aici, sub bolta imensă a tavanului, simțea libertatea care-i amintea de un țărm de mare. O dată cu acest gînd, îl încercă o răbufnire de dor de casă şi de briza oceanului de pe Caladan, de zgomotele din piața satului, de hohotele bubuitoare de rîs ale tatălui său şi chiar de preocuparea afectată a mamei.

El şi cu Rhombur petrecuseră mult prea mult timp în interiorul clădirilor din Ix, iar Leto tînjea adesea după aerul proaspăt şi vîntul rece adiindu-i pe față. Poate că-l va ruga pe Rhombur să-l însoțească iarăşi la suprafață. Acolo, puteau să hoinărească amîndoi în sălbăticie şi să privească spre cerul infinit, iar Leto îşi putea încorda muşchii şi putea simți pe chip adevărata lumină solară, în locul iluminației holografice de pe tavanul cavernei.

Dacă prințul ixian nu-i era egal ca luptător, nu era nici ca unul dintre fiii răsfățați atît de adesea întîlniți în rîndurile Caselor Mari. Avea propriile sale preocupări şi îi plăcea să adune roci şi minerale. Rhombur avea un mod liber şi generos de a fi, un optimism neobosit, dar acestea nu trebuiau interpretate greşit. Sub aspectul molatic, se ascundeau o hotărîre aprigă şi dorința de a se autodepăşi în orice demers şi-ar fi asumat.

În imensa fabrică din grotă, fuseseră montate suporturi şi dispozitive suspensoare pentru noul transspațial care începea să prindă formă. Echipamentul şi maşinăriile erau pregătite în apropiere, unde sclipeau în aer scheme holografice. Chiar şi cu toate resursele şi cu un număr mare de lucrători, pentru construirea unei astfel de nave era necesar aproape un an standard. Costul unui transspațial era echivalent cu produsul economic al multor sisteme solare; aşa că numai CHOAM şi Ghilda puteau finanța astfel de proiecte masive, în vreme ce Casa Vernius — în calitate de fabricant — încasa profituri incredibile.

Clasa muncitoare docilă de pe Ix depăşea de departe, ca număr, administratorii şi nobilii. Pe solul grotei gangurile boltite şi adăposturile construite în roca brută ofereau intrările într-o puzderie de sectoare de locuințe. Leto nu-i vizitase niciodată pe lucrători, însă Rhombur îl asigurase că şi clasele de jos beneficiau de o bună îngrijire. Leto ştia că echipele de muncitori lucrau fără încetare pentru

construirea fiecărei nave noi. Cu siguranță, transpirau din greu pentru Casa Vernius.

Platforma de mărfuri pluti pînă pe solul stîncos al cavernei, iar echipe de lucrători se urcară pe ea, pentru a descărca materiile prime. Leto sări jos, aterizînd cu picioarele şi mîinile pe sol, apoi se ridică şi-şi netezi hainele. Suboizii, ciudat de placizi, aveau pielea palidă, presărată cu puzderie de pistrui. Îl priviră cu ochii goi şi nu-l întrebară nimic, nici nu obiectară în vreun fel la prezența sa; se uitară în altă parte şi-şi văzură de treabă.

Din modul în care Kailea şi Rhombur vorbeau despre ei, Leto îşi imaginase că lucrătorii erau mai puțin umani, troglodiți musculoşi fără pic de minte, care nu făceau altceva decît să lucreze şi să năduşească. Însă cei din jurul său ar fi putut trece cu mare uşurință drept ființe umane normale; poate că nu erau savanți străluciți sau diplomați, dar clasa muncitoare nici nu părea a fi formată din animale.

Cu ochii cenuşii larg deschişi, Leto se deplasă pe solul grotei, ferindu-se din drum, pe cînd observa procesul de construcție al transspațialului. Leto admiră tehnologia pură şi managementul unei astfel de întreprinderi incredibile. În aerul prăfos şi greu de la sol, simți izul acru al sudurii cu laser şi al aliajelor topite.

Lucrătorii respectau întocmai un plan principal, folosind instrucțiuni pas-cu-pas, la fel ca un organism colectiv. Terminau fiecare fază a imensei străduanii fără a fi copleşiți de sarcinile care-i aşteptau. Suboizii nu sporovăiau, nu cîntau, nu făceau scandalurile pe care Leto le văzuse printre pescari, fermieri sau printre muncitorii din fabricile de pe Caladan. Aceşti lucrători palizi erau preocupați numai de treburile lor.

Crezu că distinge un resentiment bine ascuns, mînia clocotind sub chipurile calme, palide, însă nu se temea să fie aici singur. Ducele Paulus îl încurajase întotdeauna pe Leto să se joace cu copiii sătenilor, să iasă pe mare cu bărcile pescarilor, să se amestece printre negustorii şi țesătorii din piață. Petrecuse chiar o lună întreagă lucrînd în cîmpurile de orez pundi. „Pentru a înțelege cum să conduci un popor", spusese bătrînul duce, „trebuie să-i înțelegi mai întîi pe oamenii înşişi".

Bineînțeles, mama lui se încruntase văzînd astfel de îndeletniciri, insistînd că fiul unui duce n-ar trebui să-şi murdărească mîinile

cu noroiul orezăriilor sau să-şi îmbîcsească hainele cu mirosul scîrbos al vietăților marine. „La ce-i foloseşte *fiului nostru* să ştie cum să curețe şi să spintece un peşte? El va fi conducătorul unei Case Mari". Însă Paulus Atreides avea propriul său mod de a insista şi făcuse foarte clar cunoscut că dorințele sale erau lege.

Iar Leto trebuise să admită că, în pofida durerilor musculare şi de spate şi a pielii arse de soare, orele acelea de muncă grea îi aduseseră satisfacție într-un fel în care marile banchete sau recepții organizate în castelul Caladan nu reuşiseră să-i ofere. Ca urmare, credea că-l înțelege pe omul de jos, simțămintele sale şi cît de greu muncea. Leto mai degrabă îi aprecia pe oameni pentru asta decît să-i disprețuiască. Bătrînul duce fusese mîndru de fiul său pentru că înțelesese acest lucru fundamental.

Acum, cînd se plimba printre lucrătorii ixieni, Leto încerca să-i înțeleagă în acelaşi mod. Licurigloburi puternice pluteau deasupra punctelor de lucru, alungînd umbrele, păstrînd o atmosferă plină de limpezime. Grota era destul de mare încît zgomotele de pe şantier să nu fie întoarse prin ecouri, ci să reverbereze şi să se piardă în depărtare.

Văzu una dintre deschiderile tunelurilor inferioare şi, din moment ce încă nimeni nu-l întrebase ce căuta aici, Leto decise că era o bună ocazie să afle mai multe despre cultura suboizilor. Poate că reuşea să descopere lucruri pe care nici măcar Rhombur nu le ştia despre propria sa lume...

Cînd o echipă de lucrători ieşi din gangul boltit, purtînd salopete de lucru, Leto se strecură înăuntru. Rătăci prin tuneluri şi coborî trecînd de compartimentele scobite în stîncă, identice şi egale, care-i aminteau de încăperile dintr-o colonie de insecte. Din cînd în cînd, remarcă unele note personale: țesături colorate sau tapiserii, cîteva desene, imagini pictate pe pereții de stîncă. Simți miros de mîncare, auzi discuții potolite, dar nu şi muzică şi nici prea multe rîsete.

Se gîndi la zilele petrecute în studiu şi relaxare în zgîrie-norii întorşi cu susul în jos de deasupra, cu podelele lor lustruite, ferestrele de plaz cristalin, paturile moi, veşmintele confortabile şi mîncărurile fine...

Pe Caladan, cetățenii obişnuiți puteau cere audiențe la duce oricînd doreau. Leto îşi amintea cînd se plimba cu tatăl său prin piețe, vorbind cu negustorii şi meşteşugarii, lăsîndu-se să fie văzuți şi cunoscuți mai degrabă ca oameni reali, decît ca nişte conducători fără chip.

Nu credea că Dominic Vernius observase vreodată diferența dintre el şi camaradul său Paulus. Inimosul şi pleşuvul conte acorda întregul său entuziasm şi atenție familiei, precum şi lucrătorilor din imediata sa apropiere, supraveghind toate procesele industriale şi strategiile comerciale, pentru a asigura acumularea averilor ixiene. Însă Dominic îi considera pe suboizi doar nişte resurse. Da, îi îngrijea destul de bine, tot aşa cum îşi întreținea prețioasele sale maşinării, dar Leto se întreba dacă Rhombur şi familia sa îi considerau pe lucrători *ființe umane*.

Coborîse deja mai multe niveluri şi simțea apăsarea aerului stătut. Tunelurile deveneau tot mai întunecate şi mai goale. Coridoarele tăcute duceau tot mai adînc, în încăperi deschise, în zone comune, de unde se auzeau voci şi foşnetele unor trupuri. Era pe cale să se întoarcă, ştiind că avea o zi plină înaintea lui: studii şi cursuri despre operațiuni mecanice şi procese industriale. Rhombur probabil că nici nu-şi luase încă micul dejun.

Văzînd un număr mare de lucrători adunați într-o încăpere comună, Leto se opri curios în galerie. Nu se vedeau scaune sau banchete, aşa că toți oamenii stăteau în picioare. Acultă vocea monotonă, ciudat de înflăcărată, a unui suboid, un bărbat scund, musculos, aflat în fața mulțimii. În glasul omului şi în văpaia din ochii lui, Leto întrevăzu emoții pe care le găsi stranii, avînd în vedere ceea ce auzise despre suboizii, că erau placizi şi fără pretenții.

— *Noi* construim transspațialele, spunea el, iar vocea îi crescu în intensitate. *Noi* fabricăm produsele tehnologice şi, cu toate astea, nu luăm nici o decizie. Facem ce ni se spune, chiar dacă ştim că acele planuri sînt greşite.

Lucrătorii începură să murmure şi să bombăne.

— Unele tehnologii încalcă ceea ce este interzis de Marea Revoltă. Fabricăm *maşini gînditoare*. Nu trebuie să înțelegem planurile şi proiectele, pentru că ştim prea bine ce vor face...

Ezitînd, Leto se retrase în umbrele tunelului. Umblase suficient de mult printre oamenii de jos ca să nu-i fie teamă de ei, dar aici se petrecea ceva ciudat. Ar fi vrut să plece, dar trebuia să rămînă şi să asculte.

— Pentru că sîntem suboizi, nu avem nici o parte din profiturile aduse de tehnolgia ixiană. Ducem vieți simple şi cu puține ambiții — dar avem religia noastră. Citim Biblia Catolică Portocalie şi ştim în inimile noastre ce este drept.

Oratorul ridică în aer pumnul masiv, strîns.

— Şi mai ştim că multe dintre lucrurile pe care le construim aici, pe Ix, nu sînt drepte!

Auditoriul fremătă din nou, pe cale să-şi iasă din fire. Rhombur insistase asupra faptului că această categorie nu nutrea nici un fel de ambiții, nu avea capacități pentru aşa ceva. Aici însă, Leto putea remarca altceva.

Oratorul suboid îşi plecă pleoapele şi continuă amenințător:

— Atunci ce facem? Să ne ducem cu jalba la stăpînii noştri şi să cerem explicații? Sau să facem mai mult de-atît?

Îşi plimbă privirile pe deasupra ascultătorilor şi, dintr-o dată, aidoma unor săgeți ascuțite, ochii lui îl descoperiră pe Leto, ascultînd în umbra tunelului.

— Cine eşti?

Leto se dădu îndărăt, ridicînd mîinile.

— Îmi pare rău. M-am rătăcit. N-am nici un fel de intenții.

În mod normal, ar fi ştiut cum să se facă acceptat, dar acum, nedumeririle îi ascuțiseră simțurile.

Muncitorii se întoarseră spre el şi, treptat, în ochii lor se aprinse lumina înțelegerii. Îşi dădură seama de implicațiile celor spuse de vorbitor şi auzite de Leto.

— Îmi pare teribil de rău, zise Leto. Nu voiam să mă amestec...

Inima îi bătea cu putere. Broboane de sudoare i se scurgeau pe sprîncene şi simțea apropierea unei mari primejdii. Cîțiva suboizi porniră spre el ca nişte automate, mergînd tot mai repede.

Leto le oferi zîmbetul său cel mai împăciuitor posibil.

— Dacă vreți, aş putea vorbi cu contele Vernius în numele vostru, aducînd unele dintre necazurile voastre la...

Suboizii se apropiară, iar Leto țîşni din loc, luînd-o la goană. Alergă prin coridoarele joase, cotind la întîmplare, ascunzîndu-se în pasaje, pe cînd lucrătorii îl urmăreau fără eficiență şi mormăind furioşi. Umplură tunelul, răspîndindu-se pe coridoarele laterale, în căutarea lui, în timp ce Leto nu-şi putea aminti cu nici un chip drumul înapoi, spre caverna deschisă.

Faptul că se rătăcise, probabil că-l şi salvase... Suboizii continuau să închidă căile de retragere, încercînd să-l intercepteze pe coridoarele care duceau la suprafață. Însă Leto nu mai ştia unde merge şi cotea orbeşte, ascunzîndu-se uneori în alcovurile pustii, pînă ce ajunse, în sfîrşit, în fața unei uşi de serviciu care se deschise în aerul prăfos de sub luminile strălucitoare ale licuriglobu rilor industriale.

Cîțiva suboizi, descoperindu-i silueta în pragul uşii, strigară de jos, dar Leto goni spre liftubul pentru urgențe. Trecu cardul bioscan prin cititor şi astfel i se deschise accesul spre nivelurile superioare.

Tremurînd sub efectele valului de adrenalină, lui Leto nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise şi nu-şi putea imagina ce i-ar fi făcut lucrătorii, dacă l-ar fi prins. Fusese suficient de uluit să le vadă furia şi reacțiile. Mintea lui refuza să creadă că l-ar fi ucis, pe el, fiul ducelui Atreides, oaspete respectat al Casei Vernius... În fond, se oferise chiar să-i ajute.

Dar suboizii dispuneau în mod evident de un mare potențial pentru violență, un aspect întunecat şi înspăimîntător, pe care reuşiseră să-l țină ascuns față de stăpînii lor nepăsători, de la nivelurile de sus.

Leto se întrebă cu teamă dacă nu cumva mai existau şi alte enclave de nesupunere, alte grupuri cu oratori la fel de carismatici, care puteau să profite de insatisfacțiile mărunte ale vastei populații de muncitori.

Pe cînd urca în cabina liftului, Leto privi în urmă şi-i văzu pe lucrătorii de jos jucîndu-şi rolurile cu nevinovăție, îndeplinindu-şi rutina zilnică. Ştia că va trebui să raporteze ceea ce auzise. Dar îl va crede cineva?

Îşi dădu seama, cu un nod în stomac, că învăța despre Ix mult mai multe decît îşi propusese vreodată.

Speranța poate fi cea mai puternică armă a oamenilor exploatați, sau cel mai aprig dușman al celor aflați în pragul eșecului. Trebuie să fim conștienți de avantajele și de limitele sale.

DOAMNA HELENA ATREIDES, din jurnalele ei personale

După săptămîni de drumuri fără țintă, nava de mărfuri părăsi transspațialul de pe orbită şi acceleră către atmosfera încărcată de nori a planetei Caladan.

Pentru Duncan Idaho, se părea că sfîrşitul îndelungatei sale cazne era aproape...

Din ascunzişul său clandestin, încropit în cala aflată în debandadă, Duncan împinse în lateral o cutie grea. Colțurile de metal scrîşniră pe plăcile punții, dar reuşi, în final, să înlăture obstacolul aflat în cale, exact cît să dea la o parte capacul unui mic hublou. Aplecîndu-se spre ferestruica protectoare de plaz, Duncan se uită în jos, spre lumea bogată în mări şi oceane. În sfîrşit, începuse să creadă!

Caladan. Noua mea casă...

Chiar şi de pe o orbită înaltă, Giedi Prime arătase întunecoasă şi amenințătoare, ca o rană purulentă. Dar Caladan, planeta legendarului duce Atreides, dușmanul de moarte al Harkonnenilor, părea ca un safir strălucind în văpaia luminii solare.

După tot ce i se întîmplase, încă i se părea imposibil ca femeia acea arogantă şi perfidă, Janess Milam, să se fi ținut de cuvînt. Îl salvase din propriile ei motive obscure, pentru răzbunarea sa veninoasă, dar asta nu mai conta acum pentru Duncan. Ajunsese *aici*!

Fusese mai rău decît un coşmar... Un coşmar pe care-l retrăise în zilele lungi în care nu avusese altceva de făcut decît să se gîndească, pe cînd transspațialul călătorea din sistem în sistem, pe o rută ocolită, către Caladan.

În întunericul de la Stația Gărzii Forestiere, pe cînd se apropiase de misteriosul topter fîlfîitor, femeia îl înşfăcase pe Duncan, ținîndu-l strîns, înainte ca el să se poată apăra. Tînărul reacționase înspăimîntat, zbătîndu-se disperat, însă Janess îl apucase de braț, sfîşiindu-i pielea sintetică pe care o pusese deasupra rănii adînci de pe urmăr.

Cu o forță suprinzătoare, femeia cea oacheşă îl trăsese înăuntrul topterului şi închisese trapa de acces. Urlînd ca un animal sălbatic, Duncan se zbătuse şi zgîriase, încercînd să scape din strînsoarea ei. Izbise trapa curbată, încercînd cu disperare să iasă afară, să fugă din nou, în noaptea plină de vînători înarmați.

Dar, în loc să cedeze, trapa topterului rămăsese închisă. Gîfîind, Janess îi dăduse drumul băiatului, îşi fluturase părul ciocolatiu şi se uitase țintă spre el.

— Dacă nu încetezi chiar acum, Idaho, am să te arunc drept în brațele vînătorilor Harkonnen!

Îndepărtîndu-se disprețuitoare de el, pornise motoarele topterului. Duncan putuse simți huruitul de rău augur traversînd micul aparat de zbor, vibrînd prin fotoliu şi podea. Se ghemuise cu spatele lipit de perete.

— Deja m-ai trădat Harkonnenilor! Tu ai fost cea care i-a făcut pe oamenii ăştia să-mi ia părinții şi să-i omoare! Din cauza ta a trebuit să mă antrenez atît de mult şi-acum mă vînează! *Ştiu* ce-ai făcut!

— Mda... păi, lucrurile s-au mai schimbat!

Îşi ridicase mîna brună, cu un gest fără sens, întorcîndu-se spre comenzile de pilotaj.

— Nu-i mai ajut pe Harkonneni, nu după ceea ce mi-au făcut.

Indignat, Duncan îşi încleştase pumnii. Sîngele din rana deschisă îi năclăise cămaşa sfîşiată.

— Ce ți-au făcut *ție*?

Nu-şi putea imagina nimic care să se apropie măcar de suferințele pe care le înduraseră el şi familia lui.

— N-ai înțelege. Eşti doar un puşti, încă unul dintre pionii lor.

Janess zîmbise şi ridicase aparatul de pe sol.

— Însă, prin tine, pot ajunge din nou la ei.

Duncan mîrîise.

— Poate că sînt doar un copil, dar am petrecut o noapte întreagă întrecîndu-i pe Harkonneni, în jocul lor de-a vînătoarea. L-am văzut

pe Rabban ucigîndu-mi mama şi tatăl. Şi cine ştie ce le-au făcut unchilor, mătuşilor şi verişorilor mei?!

— Mă îndoiesc că mai trăieşte cineva, pe Giedi Prime, cu numele de Idaho, mai ales după necazurile stînjenitoare pe care le-ai provocat în noaptea asta. Ghinion!

— Dac-au făcut asta, a fost un efort inutil, zisese el, încercînd să-şi ascundă durerea. Oricum, nu-mi cunoşteam rudele.

Janess mărise viteza topterului, zburînd la joasă altitudine, pe deasupra copacilor întunecați, departe de rezervația naturală.

— În acest moment, te ajut să scapi de vînători, aşa că taci şi fii mulțumit. Oricum n-ai de ales.

Pilotase fără lumini de poziție, menținînd motoarele în regim silențios, iar Duncan nu-şi putuse imagina cum ar fi putut scăpa amîndoi de ochii pătrunzători ai Harkonnenilor. Ucisese cîțiva dintre vînători — şi, mai rău, fusese mai deştept decît Rabban şi-l umilise.

Duncan îşi permisese atunci un mic zîmbet satisfăcut. Se deplasase înainte şi se prăbuşise în scaunul de lîngă Janess, care se legase cu centura de scaunul de pilot.

— De ce-aş avea încredere în tine?

— Ți-am *cerut* eu să ai încredere în mine?

Îi aruncase o privire întunecată.

— Foloseşte-te de toate avantajele situației.

— Ai de gînd să-mi explici şi mie cîte ceva?

Janess pilotase un moment în tăcere, trecînd pe deasupra vîrfurilor copacilor, înainte de a-i răspunde.

— Da, este adevărat. Eu i-am raportat pe părinții tăi Harkonnenilor. Auzisem zvonurile, ştiam că mama şi tatăl tău făcuseră ceva care supărase autoritățile, iar Harkonnenilor nu le plac cei care-i supără. Încercam să mă protejez şi am văzut în asta un avantaj. Prin denunțarea lor, am crezut că voi căpăta o recompensă. În afară de asta, *părinții tăi* au fost cei care au creat primii probleme. *Ei* au făcut greşeli. Eu n-am încercat decît să profit de ocazie. Nimic personal. Dacă n-o făceam eu, o făcea altcineva.

Duncan făcuse o grimasă, încleştîndu-şi pumnii. Ar fi dorit să aibă curajul să înfigă cuțitul în această femeie, dar atunci topterul s-ar fi prăbuşit. Ea era singura lui cale de scăpare. Cel puțin pe moment...

Chipul lui Janess se contorsionase într-o strîmbătură amară.

— Dar ce mi-au dat, în schimb, Harkonennii? Vreo răsplată, vreo promovare? Nimic. Nici măcar una peste bot. Nici măcar vreun „mulțumim foarte mult".

Pe figura ei alunecase o expresie chinuită, dispărînd însă la fel de repede ca un norişor trecînd pe dinaintea soarelui.

— Ştii, nu-i deloc uşor să faci aşa ceva. Crezi că mi-a plăcut? Însă pe Giedi Prime asemenea ocazii se ivesc foarte rar şi am văzut de prea multe ori cum îmi scapă printre degete. Ar fi trebuit să însemne o schimbare pentru mine, dar cînd i-am abordat şi le-am cerut o cît de mică urmă de considerație, m-au alungat şi mi-au ordonat să nu mai apar niciodată. Totul a fost în zadar şi asta face lucrurile şi mai rele.

Nările ei fremătaseră.

— Nimeni nu-i face aşa ceva lui Janess Milam fără să rişte nimic!

— Deci nu pentru mine faci ce faci, zisese Duncan. Nu pentru că te simți vinovată de ce-ai făcut şi pentru durerea provocată unor oameni... Vrei numai să fii chit cu Harkonnenii!

— Băiete, culegi ce ocazii poți!

Duncan scotocise într-unul dintre compartimentele cu provizii şi găsise două batoane de orez cu fructe şi o capsulă sigilată cu suc. Fără să mai întrebe, deschisese pachetele şi începuse să se înfrupte. Batoanele aveau un gust vag de scorțişoară, un aromatizant menit să imite melanjul.

— Cu plăcere, îi aruncase Janess, sarcastică.

Nu-i răspunsese şi continuase să mestece zgomotos.

Pe toată durata nopții, topterul zburaseă pe deasupra cîmpiei joase, spre oraşul interzis, Baronia. Pentru o clipă, Duncan crezuse că avea de gînd să-l arunce înapoi la închisoare, unde ar fi trebuit să treacă din nou prin toate chinurile imaginabile. Mîna îi alunecase în buzunar, unde pipăise mînerul cuțitului bont. Dar Janess pilotase aparatul de zbor fără însemne dincolo de complexul închisorii şi se îndreptase către sud, trecînd de cîteva zeci de oraşe şi cătune.

Se opriseră pentru o zi, ascunzîndu-se în perioada amiezii, reînnoindu-şi proviziile la o mică stație de tranzit. Janess îi făcuse rost de un combinezon albastru, îi curățase rana pe cît putuse de bine şi îi administrase un tratament medical rudimentar. Îl îngrijise fără

să arate vreo grijă deosebită, dar îşi exprimase în treacăt speranța că nu va face nimic să atragă atenția asupra ei.

La venirea serii, decolară din nou, îndreptîndu-se spre sud, spre un spațioport independent. Duncan nu ştia cum se chemau locurile pe unde trecuseră şi nici nu se obosise să întrebe. Nimeni nu-l învățase vreodată geografie. De fiecare dată cînd se încumetase totuşi să pună o întrebare, Janess îl repezise invariabil ori îl ignorase cu desăvîrşire.

Complexul spațioportului era marcat de severitatea personalului comercial şi al Ghildei, în loc să fie apăsat de stilul greoi al Harkonnenilor. Era funcțional şi eficient, cu accentul pe durabilitate şi nu pe lux sau pe estetică. Încăperile şi coridoarele erau destul de mari pentru deplasarea containerelor închise ale navigatorilor Ghildei.

Janess parcase topterul într-un loc de unde-l putea recupera cu uşurință şi-şi pornise propriul ei sistem de securitate, înainte de a părăsi aparatul.

— Vino cu mine, îi spusese.

Cu tînărul Duncan pe urmele ei, se avîntase în forfota şi haosul de pe spaceport.

— Am făcut cîteva aranjamente, dar dacă te pierzi pe-aici, n-am de gînd să încep să te caut.

— De ce n-aş fugi? N-am încredere în tine...

— Am de gînd să te urc la bordul unei nave care să te ducă departe de Giedi Prime, departe de Harkonneni.

Se uitase spre el, împungîndu-l cu privirea.

— E alegerea ta, băiete. N-am nevoie de alte necazuri din cauza ta.

Duncan strînsese din dinți şi o urmase fără nici un alt comentariu.

Janess dăduse de urma unei nave uzate, un transportor de mărfuri, forfotind de lucrători care urcau la bord lăzi zgîriate. Folosindu-se de platforme suspensoare, împingeau cutiile grele în cală şi le îngrămădeau la întîmplare.

— Secundul de pe nava asta e un vechi prieten de-al meu, zisese Janess. Îmi datorează o favoare.

Duncan nu mai întrebase ce fel de oameni puteau fi considerați drept prieteni, de o femeie precum Janess Milam... ori ce făcuse *ea* pentru a obține o astfel de favoare.

— Nu am de gînd să plătesc nici măcar un singur solar pentru călătoria ta. Familia ta m-a costat deja destule mustrări de conştiinţă, mi-a ruinat poziţia faţă de stăpînii Harkonnen şi nu m-am ales cu *nimic*. Însă prietenul meu, Renno, zice că poţi sta în cală atîta vreme cît nu mănînci nimic altceva decît raţiile standard sau nu trebuie să cheltuiască nimeni credite sau timp cu tine.

Duncan privise activităţile din spaţioport, din preajma lui. N-avea nici o idee despre cum va fi viaţa într-o altă lume. Nava de mărfuri arăta veche şi banală — dar dacă-l ducea departe de Giedi Prime, atunci era o pasăre de aur din paradis.

Janess îl apucase de braţ cu asprime şi-l condusese spre rampa de încărcare. Umărul lui rănit zvîcnise din greu.

— Încarcă materiale reciclabile şi alte deşeuri pe care le vor duce la o staţie de procesare de pe Caladan. Asta-i lumea Casei Atreides... duşmanii juraţi ai Harkonnenilor. Ai auzit de conflictul dintre Case?

Cînd Duncan dăduse din cap, Janess rîsese.

— Sigur că nu. Cum ar putea un mic şobolan mizerabil, ca tine, să fi auzit ceva despre Landsraad şi Casele Mari?

Îl oprise pe unul dintre lucrători, care dirija o platformă suspensoare periculos de încărcată.

— Unde-i Renno? Spune-i că Janess Milam este aici şi că vreau să-l văd imediat.

Se uitase spre Duncan, care stătea ţeapăn şi încerca să arate cît mai prezentabil.

— Mai spune-i că am adus pachetul promis.

Atingînd un comunicator de la rever, omul mormăise ceva. Apoi, fără să se uite la Janess, îşi împinsese încărcătura în pîntecele înghesuit al transportorului.

Duncan rămăsese în aşteptare, analizînd activitatea din jurul său, în vreme ce Janess se încrunta şi bombănea. Nu trecuse mult timp şi se arătase un bărbat cu aspect neîngrijit, cu pielea mînjită de lubrifianţi coloraţi, murdărie şi transpiraţie uleioasă.

— Renno! îi făcuse semn Janess. Tocmai la timp!

El o îmbrăţişase strîns, după care urmase un sărut lung şi umed. Janess se desprinsese de el pe cît putuse de repede şi arătase spre Duncan.

— El este. Du-l pe Caladan!

Continuase cu un zîmbet.

— Nu mă pot gîndi la o răzbunare mai potrivită decît să-l duci pe băiatul ăsta acolo unde vor ei cel mai puțin, şi unde au şansele cele mai mici să-l găsească.

— Ai intrat în nişte jocuri periculoase, Janess, glăsuise Renno.

— Îmi plac jocurile.

Strînsese pumnul şi-l lovise — mai în glumă, mai în serios — în umăr.

— Să nu mai spui asta nimănui!

Renno îşi arcuise sprîncenele.

— Ce rost ar mai avea să mă întorc în portul ăsta nenorocit dacă tu nu eşti aici, să mă aştepți? Cine mi-ar mai ține de urît în bîrlogul întunecat şi singuratic? Neee... Nu mi-ar folosi la nimic să te torn. Dar îmi rămîi datoare...

Înainte să plece, Janess îngenunchiase şi-l fixase cu privirea pe tînărul Duncan Idaho. Părea că simte un soi de compasiune pentru el.

— Ascultă, băiete. Uite ce vreau să faci... Cînd ajungi pe Caladan, coboară din navă şi insistă să-l vezi pe ducele Paulus Atreides în persoană. *Ducele Atreides.* Spune-i că ai fugit de Harkonneni şi cere să fi luat în serviciul Casei sale.

Sprîncenele lui Renno se ridicaseră pe frunte şi el murmurase ceva ininteligibil.

Janess păstrase o expresie fermă şi voluntară, gîndindu-se să-i joace băiatului pe care-l trădase un ultim renghi crud. Îşi dăduse seama că nu exista nici o şansă ca un vagabond murdar, fără nume, să ajungă să pună vreodată piciorul în Marea Sală a castelului Caladan — dar asta nu avea să-l oprească să încerce, poate timp de ani de zile.

Obținuse deja o victorie, răpindu-l pe băiat de sub nasul hăitaşilor lui Rabban. Ştiuse că-l duceau pe Duncan la Stația Gărzii Forestiere, aşa că depusese un efort deosebit să-l găsească, să-l scoată de-acolo şi să-l predea celor mai înverşunați dușmani ai Harkonnenilor. Ce avea să se întîmple cu băiatul nu mai avea nici o importanță pentru ea, dar Janess se amuza la gîndul tututor tribulațiilor prin care va trece Duncan, înainte de a abandona.

— Vino, zisese Renno brutal, apucîndu-l pe Duncan de braț. Am să-ți găsesc un loc în cală, unde vei putea să dormi şi să te ascunzi.

Duncan nu se uitase în urmă, spre Janess. Se întrebase dacă aceasta aşteptase să-şi ia rămas-bun sau să-i mulțumească pentru

ceea ce făcuse, dar refuzase s-o facă. Nu-l ajutase nici pentru că-i păsa de el, nici măcar din cauza remuşcărilor. Nu, n-avea să se înjosească, şi nu o va putea ierta niciodată pe Janess pentru rolul jucat în distrugerea familiei sale. Ciudată femeie!

Urcase pe rampă, uitîndu-se drept înainte, fără să ştie unde mergea. Pierdut şi orfan, fără nici o idee despre ce va face mai departe, Duncan pornise înainte...

Renno nu-i oferise nici un pic de confort şi doar puțină mîncare, dar cel puțin îl lăsase în pace. Ceea ce-i trebuia lui Duncan Idaho cel mai mult în întreg universul era timpul de odihnă şi refacere, cîteva zile pentru a-şi pune ordine în amintiri şi pentru a învăța să trăiască cu cele pe care nu le putea uita.

Dormise singur, ca un şobolan, în cala navei de transport hîrbuite, înconjurat de fier vechi şi deşeuri. Nimic nu fusese moale, dar se descurcase destul de bine pe podeaua cu miros de rugină, stînd cu spatele sprijinit de peretele rece. Fusese cea mai liniştită perioadă din cîte-şi amintea, de-a lungul vieții lui.

În cele din urmă, cînd nava coborîse spre Caladan să-şi livreze marfa şi să-l abandoneze — singur şi fără prieteni — într-o lume stranie, Duncan era gata de orice. Avea un țel şi multă energie; nimic nu-l putea abate de la misiunea sa.

Tot ce mai trebuia să facă acum era să-l găsească pe ducele Paulus Atreides!

Istoria ne permite să vedem ceea ce este evident — dar, din nefericire, nu înainte de a fi prea tîrziu.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO

Cînd examină părul năclăit al lui Leto, hainele sale pline de praf şi brazdele de sudoare scurgîndu-i-se pe obraji, Rhombur chicoti. Nu intenționase să-l jignească cu reacția sa, dar părea incapabil să creadă

povestea absurdă pe care i-o relatase Leto. Se lăsă pe spate şi-şi scrută prietenul.

— Iaduri purpurii!! Nu crezi că... ăă... exagerezi un pic, Leto?

Rhombur păşi spre una dintre ferestrele largi. Nişele de pe toţi pereţii camerei bondocului prinţ conţineau ciudăţenii geologice culese cu mîna, spre încîntarea şi mîndria sa. Rhombur se bucura de colecţia lui de minerale, cristale şi nestemate, mai mult decît de satisfacţiile date de poziţia de fiu al contelui. Ar fi putut cumpăra specimene mult mai spectaculoase, dar Prinţul găsise personal fiecare rocă în explorările sale prin solul peşterilor şi al micilor tuneluri.

Cu toate acestea, în toate peregrinările sale Rhombur — şi de fapt întreaga familie domnitoare Vernius — fuseseră orbi la tulburările din rîndurile lucrătorilor. Acum Leto pricepea de ce insistase bătrînul duce ca fiul său să înveţe să-şi înţeleagă supuşii şi să cunoască starea de spirit a populaţiei. „În fond, băiete, noi domnim asupra suferinţelor lor", îi spusese Paulus, „deşi, din fericire, majoritatea oamenilor nu-şi dau seama de asta. Dacă eşti un conducător suficient de bun, nici unul dintre ei nu va contesta asta".

Părînd stînjenit de veştile dramatice aduse de Leto şi de aspectul său răvăşit, tînărul cu părul vîlvoi privi în jos, spre vîrtejul de muncitori din şantierul de dedesubt. Totul părea liniştit, activitatea desfăşurîndu-se normal.

— Leto, Leto...

Arătă cu un deget grăsuliu spre clasa de jos, aparent mulţumită, care lucra precum o armată de roboţi ascultători.

— Suboizii nu pot decide pentru ei inşişi nici măcar ce vor mînca la cină, darămite să se coalizeze pentru a porni o răzmeriţă. Asta presupune prea multă... iniţiativă!

Leto clătină din cap, încă gîfîind. Părul transpirat i se revărsa pe frunte. Se simţea mai îngrozit acum, că era în siguranţă, prăbuşit într-un scaun cu formă adaptabilă, în apartamentul privat al lui Rhombur. Cînd fugise ca să-şi salveze pielea, acţionase doar din instinct. Acum, încercînd să se relaxeze, nu-şi putea controla pulsul accelerat. Sorbi îndelung sucul acidulat din recipientul aşezat pe tava cu micul dejun al lui Rhombur.

— Am relatat numai ceea ce-am văzut, Rhombur, şi eu nu-mi imaginez ameninţări. Am văzut destule încît să pot face diferenţa.

Se aplecă în față, cu ochii cenuşii sclipind spre prietenul său.

— Îți spun eu, se întîmplă ceva. Suboizii vorbeau despre răsturnarea de la putere a Casei Vernius, despre distrugerea a tot ce-ați construit şi despre acapararea puterii pe Ix. Se pregăteau pentru violență.

Rhombur ezită, de parcă ar fi aşteptat o declarație revelatoare.

— Ei bine, am să iau legătura cu tatăl meu. Vei putea să-i prezinți versiunea ta asupra evenimentelor şi sînt convins că va examina problema.

Umerii lui Leto se încovoiară. Şi dacă Dominic Vernius va ignora problema, pînă cînd va fi prea tîrziu?

Rhombur îşi netezi tunica purpurie, apoi se scărpină în cap, încurcat. Păru că are nevoie de multă energie ca să abordeze iarăşi problema; arăta sincer uimit.

— Dar, dacă... ai fost acolo, Leto, ai putut vedea că avem grijă de suboizi. Li se oferă hrană, adăpost, familii, locuri de muncă. Desigur, poate că luăm partea leului din profit... însă aşa merg lucrurile. Aşa-i societatea noastră. Oricum, nu ne maltratăm muncitorii. De ce s-ar putea plînge?

— Poate că ei văd altfel lucrurile, zise Leto. Opresiunea fizică nu e singurul mod de a maltrata pe cineva.

Rhombur se lumină la față, apoi întinse mîna.

— Vino, prietene. Asta ar putea constitui o întorsătură interesantă în lecturile noastre politice de astăzi. O putem folosi ca pe un caz ipotetic.

Leto îl urmă, mai mult mîhnit decît tulburat. Se temea că ixienii nu vor vedea niciodată în acest necaz mai mult decît un subiect interesant de dezbateri politice.

Din vîrful celei mai înalte turle a Marelui Palat, contele Dominic domnea asupra unui imperiu industrial ascuns de ochi străini. Bărbatul masiv păşea de colo-colo pe podeaua transparentă a Biroului Sferic care atîrna, ca un glob magic de cristal, de tavanul cavernei.

Pereții biroului şi podeaua erau construite din sticlă ixiană perfect îmbinată, fără lipituri sau defecte; păreau să se deplaseze în aer, plutind deasupra domeniului subteran. Uneori, Dominic se simțea

ca un zeu din ceruri, privind în jos, spre universul lui. Îşi trecu palma bătătorită peste craniul neted, proaspăt ras; pielea îl mai ustura, ici-colo, din cauza loțiunilor înviorătoare folosite de Shando, atunci cînd îi masase scalpul.

Fiica sa, Kailea, şedea într-un fotoliu cu suspensii şi-l privea. Îi aproba interesul pentru afacerile ixiene, însă astăzi se simțea mult prea tulburat pentru a petrece mai mult timp discutînd cu ea. Înlătură de pe tunica fără mîneci, proaspăt spălată, cîteva firişoare de praf imaginare, se răsuci şi dădu din nou ocol biroului său argintat.

Kailea continuă să-l studieze, dar fără să-i dea nici un sfat, deşi înțelegea perfect cu ce problemă se confruntau.

Dominic nu se aştepta ca bătrînul „Roody" să se răzgîndească şi să accepte cu umilință pierderile de venituri fiscale cauzate de noul proiect de transspațial ixian. Nu, împăratul va găsi o cale să preschimbe o simplă decizie de afaceri într-un afront personal, dar Dominic nu avea nici o idee ce formă vor lua represaliile ori unde va cădea lovitura. Elrood fusese întotdeauna imprevizibil.

— Trebuie să fii cu un pas înaintea lui, zise Kailea. Te pricepi la asta. Îşi aminti de modul iscusit în care tatăl său îi furase împăratului una dintre concubine, chiar de sub nas... şi cum Elrood nu uitase niciodată acest lucru. Cuvintele ei erau întunecate de o notă abia simțită de resentiment. Ar fi preferat să crească pe minunatul Kaitain, decît aici, sub pămînt.

— Nu pot ajunge înaintea lui dacă nu ştiu în ce direcție o va lua, răspunse Dominic. Contele ixian părea să plutească acum cu capul în jos, avînd tavanul de rocă dură şi turlele din Marele Palat deasupra capului, iar aerul sub tălpi.

Kailea îşi îndreptă dantela rochiei, îşi aranjă pieptănătura şi se aplecă, începînd să studieze înregistrările de transport şi să le compare din nou cu documentele vamale, sperînd să descopere o schemă mai bună de distribuire a tehnologiei ixiene. Dominic nu se aştepta ca ea să se descurce mai bine decît experții lui, însă o lăsa să-şi facă damblaua. Ideea ei de a trimite automate ixiene de luptă, autoprogramabile, cîtorva comercianți de pe piața neagră, fusese oricum o lovitură de geniu.

Se opri o clipă, cu un zîmbet meditativ, care-i făcu mustața alungită să se afunde în cutele din jurul gurii. Fiica sa era uimitor de

frumoasă, o adevărată operă de artă, din toate punctele de vedere, menită să devină un ornament de preț în casa vreunui mare nobil... dar — peste toate astea — avea şi o minte ascuțită. Kailea era un amestec ciudat: fascinată de jocurile de la curte, de stiluri şi de orice altceva legat de grandoarea de pe Kaitain, se dovedea ferm hotărîtă să priceapă şi urzelile Casei Vernius. Chiar şi la vîrsta ei, înțelegea că încurcatele tranzacții de culise erau adevărata cheie spre accesul la putere al unei femei din imperiu — asta doar dacă nu se alătura ordinului Bene Gesserit!

Dominic nu credea că fiica sa înțelegea decizia lui Shando de a părăsi curtea imperială pentru a i se alătura pe Ix. De ce-ar părăsi iubita celui mai puternic om din univers toate acele splendori pentru a se căsători cu un erou de război, tăbăcit de vînturi, e-adevărat, dar care trăia într-un oraş subteran? Din cînd în cînd, Dominic îşi pusese aceeaşi întrebare, însă dragostea lui pentru Shando nu cunoştea limite, iar soția sa îi spunea adesea că nu-şi regretase niciodată hotărîrea.

Kailea constituia un contrast izbitor cu mama sa din toate punctele de vedere, în afară de înfățişare. Tînăra femeie nu se simțea prea bine în veşmintele ei extravagante şi cu atîtea podoabe, totuşi le purta încontinuu pe cele mai bune, de parcă s-ar fi temut să nu rateze cine ştie ce ocazie. Poate că detesta ocaziile pierdute în viață şi ar fi preferat să fie pusă mai degrabă sub tutela unui sponsor de la Palatul Imperial. Dominic observase că fata cocheta cu afecțiunea celor doi fii gemeni ai ambasadorului Pilru, de parcă o căsătorie cu unul dintre ei ar fi putut s-o lege de ambasada de pe Kaitain. Însă C'tair şi D'murr Pilru erau hărăziți testelor pentru funcții în cadrul Ghildei Spațiale, iar dacă treceau examenele urmau să părăsească planeta într-o săptămînă. Indiferent de situație, Dominic era convins că ar fi putut aranja o situație mult mai profitabilă pentru singura sa fiică.

Ceva cu Leto Atreides, poate...

Ochiul galben al unui comunicator clipi pe perete, întrerupîndu-i gîndurile. Un mesaj important, o completare la zvonurile tulburătoare care se împrăştiaseră ca o otravă într-un rezervor.

— Da? răspunse.

Fără ca tatăl ei să-i ceară, Kailea traversă podeaua invizibilă şi se opri pentru a citi raportul, pe măsură ce acesta se afişa pe suprafaţa biroului argintat. Ochii ei ca de smarald se îngustară în timp ce citea cuvintele.

Mirosul parfumului discret al fiicei sale şi licărirea pieptenilor din părul ei arămiu închis îi aduseră pe faţă un zîmbet patern. Ce *domnişoară* devenise! Şi ce femeie de afaceri!

— Eşti sigură că vrei să te ocupi de asta, copilă? întrebă, dorind s-o ferească de veştile proaste. Relaţiile de muncă erau mult mai complexe decît inovaţiile tehnologice. Kailea se uită spre el, iritată că se gîndise s-o întrebe aşa ceva.

Dominic citi mai multe amănunte despre tot ceea ce i se spusese mai devreme, deşi nu-i prea venea să creadă lucrurile pe care Leto Atreides pretindea că le văzuse şi auzise. Se cocea o răzmeriţă în fabricile din adîncul peşterii, unde suboizii începuseră să cîrtească? O asemenea situaţie era fără precedent.

Kailea inspiră adînc, ordonîndu-şi gîndurile.

— Dacă lucrătorii au astfel de plîngeri, de ce nu şi-au ales un purtător de cuvînt? De ce n-au formulat revendicări oficiale?

— Oh, doar bombăne, copilă. Susţin că au fost obligaţi să asambleze maşini care încalcă prevederile Jihadului Butlerian şi că nu mai vor să facă asemenea „muncă blasfematorie".

Ecranul pentru afişarea mesajelor se întunecă după ce terminară de citit raportul concis, iar Kailea se ridică, cu mîinile în şolduri. Rochia îi foşni, cînd fata se smuci furioasă.

— De unde le vin asemenea idei ridicole? Cum ar putea măcar să înceapă să înţeleagă nuanţele şi complexităţile organizării unei astfel de întreprinderi? Au fost crescuţi şi instruiţi în fabricile ixiene — cine le-a vîrît în minte astfel de idei?

Dominic îşi clătină chelia lucitoare, dîndu-şi seama că fiica sa pusese o întrebare foarte bună.

— Ai dreptate... Cu siguranţă suboizii n-ar putea face singuri astfel de extrapolări.

Kailea continua să fie indignată.

— Nu-şi dau seama cît de mult le dăm? Cîte le oferim şi cît costă totul? M-am uitat la costuri şi beneficii. Suboizii habar n-au cît de bine o duc, în comparaţie cu muncitorii de pe alte planete.

Scutură din cap, iar buzele sale curbate se lăsară în jos, într-o strîmbătură. Privea prin podea, dincolo de vîrful picioarelor, spre fabricile din caverna de jos.

— Poate că ar trebui să viziteze Giedi Prime... sau Arrakis. Atunci nu s-ar mai plînge de Ix!

Însă Dominic nu voia să abandoneze firul de la începutul conversației lor.

— Suboizii sînt crescuți cu un coeficient redus de inteligență, doar atîta cît să-şi îndeplinească sarcinile repartizate — pe care trebuie să le execute fără crîcnire. Este o parte din tiparul lor mental.

Îşi imită fiica, uitîndu-se către fundul grotei, unde forfoteau constructorii transspațialelor.

— Să fi omis bioinginerii noştri ceva important? Au oare suboizii dreptate? Definiția maşinilor gînditoare este una foarte largă, dar ar putea exista şi unele zone obscure.

Kailea dădu din cap şi ciocăni cu degetele pe notesul ei de cristal.

— Mentații şi consilierii noştri juridici sînt foarte meticuloşi în ceea ce priveşte restricțiile precise impuse de Jihad, iar metodele noastre de control al calității se dovedesc eficiente. Sîntem pe un teren solid şi oricare dintre afirmațiile pe care le facem poate fi confirmată fără probleme.

Dominic îşi muşcă buza de jos.

— Suboizii nu pot avea nimic concret din moment ce nu există nici un fel de încălcări ale regulilor. Cel puțin, noi *nu ştim* să fi depăşit măsura, în nici un fel de circumstanțe.

Kailea îşi cercetă tatăl, apoi privi din nou spre zona de lucru, aflată în plină activitate.

— Poate că ar trebui să-i pui pe căpitanul Zhaz şi pe o echipă de inspectori să răstoarne fiecare piatră, să investigheze fiecare aspect al proceselor noastre de proiectare şi producție. Să le dovedeşti suboizilor că plîngerile lor sînt neîntemeiate.

Dominic se gîndise şi el la asta.

— Desigur, nu vreau să fiu prea aspru cu lucrătorii. Nu vreau represiuni şi cu siguranță nici un fel de revolte. Suboizii vor fi tratați bine, ca întotdeauna.

Întîlni privirea fetei şi i se păru deja că vedea un adult.

— Da, zise Kailea cu voce aspră. Lucrează mai bine aşa.

Ca şi cunoaşterea propriei fiinţe, sitechul oferă o bază solidă de pe care porneşti în lume şi în univers.

Învăţătură fremenă

Pardot Kynes era atît de fascinat de cultura, religia şi rutina zilnică a fremenilor încît îi scăpase cu totul dezbaterea pe viaţă şi pe moarte care se desfăşura în sietch în jurul lui. Naibul Heinar îi spusese că putea să vorbească cu oamenii şi să-şi expună ideile — aşa că vorbea mereu, cu fiecare ocazie.

Timp de un întreg ciclu lunar, fremenii îşi şoptiră părerile în peşterile mici şi în adăposturi, sau le strigară peste mese în timpul întrunirilor private ale bătrînilor sietchului. Unii dintre ei chiar simpatizau cu ceea ce spunea acest străin ciudat.

Deşi soarta sa rămăsese nedecisă, Kynes nu se odihni nici o clipă. Ghizii din sietch îl conduseră peste tot şi-i arătară multe lucruri despre care credeau că l-ar putea interesa, dar planetologul se opri să le pună întebări şi despre femeile care lucrau în fabricile de distraie, despre bătrînii care aveau grijă de rezervele de apă şi despre bătrînele ofilite care se ocupau de cuptoarele solare sau pileau asperităţile de pe resturile metalice.

Freamătul activităţii din cavernele închise ermetic îl uluia: unii lucrători tescuiau reziduurile de mirodenie pentru a extrage combustibil, alţii covăseau mirodenia pentru fermentare. Ţesătorii de la războaiele mecanice foloseau propriul lor păr, blana lungă a şobolanilor mutanţi, şuviţe de bumbac de deşert sau chiar fîşii de piele jupuită de la creaturile sălbatice pentru a produce materiale durabile. Şi, desigur, şcolile îi învăţau pe tinerii fremeni meşteşugurile deşertului, dar şi tehnici de luptă necruţătoare.

Într-o dimineaţă, Kynes se trezi odihnit, complet relaxat după ce-şi petrecuse noaptea pe o rogojină întinsă pe podeaua tare. De altfel, o mare parte din viaţă şi-o petrecuse dormind în aer liber, pe pămîntul gol. Trupul său se putea odihni aproape oriunde. Luă un

mic dejun frugal, compus din fructe deshidratate şi prăjituri uscate, pe care femeile fremene le coceau în cuptoarele termale. Un început de barbă îi acoperea acum faţa, ca o mirişte de culoarea nisipului.

O tînără pe nume Frieth îi aduse o tavă pe care se afla cafea de mirodenie, preparată cu grijă, într-un vas ornamentat. De-a lungul întregului ritual, ea îşi ţinu ochii albastru-închis plecaţi, aşa cum făcuse în fiecare dimineaţă de la sosirea lui Kynes în sietch. Nu se gîndise niciodată la atenţiile ei, eficiente şi sofisticate, pînă cînd cineva nu-i şoptise la ureche: „E sora nemăritată a lui Stilgar, a cărui viaţă ai salvat-o de cîinii Harkonnen".

Frieth avea trăsături fine şi pielea netedă, bronzată. Părul ei părea destul de lung pentru a cădea pînă în talie, dacă şi l-ar fi scos din strînsoarea acverigilor şi l-ar fi lăsat liber. Era tăcută şi pricepută, în felul tipic al fremenilor; se grăbea să îndeplinească orice dorinţă şi-ar fi exprimat Kynes, adesea fără ca el să-şi dea seama. Poate că ar fi observat şi cît de frumoasă era, dacă n-ar fi fost mai atent la toate celelalte lucruri din jurul său.

După ce-şi bău pînă la ultimul strop cafeaua cu aromă înţepătoare de nucşoară, Kynes îşi luă agenda electronică pentru a nota cîteva idei. Auzind un zgomot, ridică privirile, dînd cu ochii de tînărul şi vigurosul Turok, proptit în pragul uşii.

— Sînt aici ca să te duc oriunde vrei, planetologule, atîta timp cît rămîi în sietchul Scutului Roşu.

Kynes dădu din cap şi zîmbi, ignorînd constrîngerile impuse de captivitate. Nu-l deranjau. Era de la sine înţeles că nu va putea părăsi sietchul viu, decît dacă fremenii îl acceptau şi se hotărau să-i acorde încredere totală. Dacă se alătura comunităţii, nu avea să mai existe nici un secret între ei; pe de altă parte, dacă fremenii s-ar fi decis, în cele din urmă, să-l execute, tot n-ar fi avut rost să păstreze vreun secret faţă de un mort.

Pînă acum, Kynes văzuse tunelurile, depozitele de hrană, rezervele de apă păzite, ba chiar şi alambicurile morţii Huanui. Fascinat, privise familiile bărbaţilor căliţi în deşert, fiecare avînd mai multe neveste; îi văzuse rugîndu-se lui Shai-Hulud. Începuse, deja, să-şi configureze o imagine mentală a acestei culturi şi a legăturilor politice şi de familie din cadrul sietchului, dar i-ar fi trebuit zeci de ani

ca să dezvăluie toate relațiile subtile, toate nuanțele obligațiilor impuse de predecesori, cu multe generații înainte.

— Aş vrea să urc pe vîrful stîncii, spuse el, amintindu-şi de îndatoririle de planetolog imperial. Dacă am putea lua echipamentul din maşina mea de teren — îmi închipui că l-ați păstrat în siguranță — aş vrea să instalez acolo o stație meteo. Este absolut necesar să adunăm date climaterice — variații de temperatură, umiditate atmosferică, vînturi — din cît mai multe locuri izolate posibil.

Turok îl privi surprins şi neîncrezător. Apoi ridică din umeri.

— Cum doreşti, planetologule.

Cunoscînd părerile conservatoare ale bătrînilor din sietch, Turok era pesimist cu privire la soarta hărăzită acestui bărbat entuziast, dar nu din cale-afară de isteț. Ce efort inutil era pentru Kynes să-şi continue munca — şi, mai ales, cu atîta vigoare! Dar dacă asta-l făcea fericit în ultimele lui zile...

— Vino, zise Turok. Pune-ți distraiul!

— Oh, dar nu vom ieşi decît pentru cîteva minute...

Turok se încruntă, arătînd aspru şi mult mai în vîrstă.

— Un strop de umezeală din respirație este apă risipită în aer. Nu sîntem atît de bogați încît să ne permitem să pierdem apa.

Dînd din umeri, Kynes îşi puse uniforma lucioasă, foşnitoare, şi avu răbdare să etanşeze toate legăturile, deşi cu destulă neîndemînare. Oftînd din greu, Turok îl ajută, explicîndu-i cel mai eficient mod de a îmbrăca un costum şi de-a ajusta legăturile pentru a-i optimiza randamentul.

— Ți-ai cumpărat un distrai decent. E de fabricație fremenă, remarcă tînărul. Cel puțin aici ai ales bine...

Kynes îl urmă pe Turok spre depozitul unde fusese ținută maşina sa de teren. Fremenii demontaseră toate accesoriile şi echipamentul zăcea în lăzi deschise pe podeaua cavernei, inspectate şi catalogate. Fără îndoială că locuitorii sietchului încercaseră să vadă cum ar putea folosi toate aceste lucruri.

Încă au de gînd să mă omoare, se gîndi Kynes. *Oare n-au auzit nimic din ce le-am spus?* În mod ciudat, gîndul nu-l deprimă şi nici nu-l sperie. Lua toate astea ca pe o provocare. N-avea de gînd să se dea bătut — erau oricum prea multe de făcut. Va trebui să-i facă să înțeleagă.

Prin tot talmeş-balmeşul îşi găsi aparatura meteo şi îngrămădi componentele sub braţ, dar nu făcu nici un comentariu asupra celor întîmplate cu lucrurile sale. Ştia că fremenii aveau o mentalitate comunitaristă: orice obiect care aparţinea unui individ, aparţinea întregii comunităţi. Pentru că petrecuse mare parte din viaţa lui singur, contînd numai pe el însuşi şi pe abilităţile sale, îi era totuşi dificil să accepte un astfel de mod de gîndire.

Turok nu se oferi să ducă nici o piesă de echipament, dar îl conduse pe treptele abrupte, săpate rudimentar în peretele de stîncă. Kynes gîfîia, dar nu se plîngea. În faţa lui, ghidul dădu la o parte numeroase baricade, filtre de umezeală şi uşi etanşe. Turok aruncă priviri peste umăr, ca să se asigure că planetologul ţinea pasul cu el, apoi mări ritmul.

În cele din urmă, ieşiră printr-o crăpătură pe culmea acoperită cu pietriş. Tînărul fremen se lăsă pe spate în umbra stîncilor, la răcoare, în timp ce Kynes se trezi direct în lumina soarelui. Peste tot, în jur, piatra era de culoare arămie, cu cîteva pete de licheni, decolorate. *Un semn bun*, gîndi el. Primele urme de sisteme biologice...

Pe cînd scruta priveliştea largă a Marelui Bazin, observă dune de culoare alb-cenuşie şi maro, alcătuite din nisip al unor pietre recent descompuse, dar şi galbenul untos al nisipului mai vechi, oxidat.

Din cîte observase la viermii de nisip şi la bogatul plancton din dunele bogate în mirodenie, Kynes ştia că Dune constituia deja baza unui ecosistem complex. Era sigur că nu trebuia decît să insiste puţin în direcţia corectă, pentru a face acest loc amorţit să înflorească.

Iar poporul fremen o putea face...

— Imperialule, zise Turok, ieşind la iveală din umbră, ce vezi cînd te uiţi în felul ăsta în largul deşertului?

Kynes răspunse fără măcar să-l privească:

— Văd aici posibilităţi nelimitate.

Într-o încăpere etanşă situată adînc în sietch, Heinar cel uscat stătea în capul unei mese de piatră, uitîndu-se în jur cu singurul său ochi. Încercînd să rămînă detaşat de dezbatere, naibul sietchului îi privea pe bătrînii din consiliu cum ţipau unii la alţii.

— Ştim cui îi este loial acest om, rosti unul dintre bătrîni, lucrează pentru imperiu. I-aţi văzut dosarul... Se află pe Dune ca oaspete al Harkonnenilor!

Jerath purta un inel de argint în lobul urechii stîngi, o comoară capturată de la un contrabandist pe care-l ucisese în duel.

— Asta nu înseamnă nimic, răspunse un alt bătrîn, Allid. Ca fremeni, nu folosim oare hainele altora, măştile altora, şi pretindem că ni se potrivesc? Asta înseamnă supravieţuire, atunci cînd circumstanţele ne cer asta. Voi, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştiţi că nu trebuie să judecaţi pe nimeni numai după aparenţe...

Garnah, un bătrîn cu aspect obosit, cu părul lung, îşi sprijinea bărbia pătrată în pumni.

— Eu sînt cel mai supărat pe cei trei tineri idioţi, pentru ce-au făcut după ce planetologul i-a ajutat să-i înfrîngă pe tîlharii de Harkonenni. Oricare alt adult cu scaun la cap i-ar fi trimis umbra să se alăture celor şase viermi morţi, la pămînt. Cu un oarecare regret, desigur, dar asta ar fi trebuit să facă... Oftă. Sînt tineri fără experienţă, prost antrenaţi. N-ar fi trebuit niciodată să fie lăsaţi singuri în deşert!

Nările lui Heinar pufniră.

— Nu poţi da vina pe modul lor de gîndire, Garnah. A existat o obligaţie morală — Pardot Kynes le salvase viaţa. Chiar şi trei tineri pripiţi, aşa cum au fost cei trei, şi-ar fi dat seama de povara de apă lăsată asupra lor.

— Dar cum rămîne cu obligaţiile lor faţă de sietchul Scutului Roşu şi faţă de oamenii noştri? insistă pletosul Garnah. Să cîntărească o datorie faţă de un slujbaş imperial mai mult decît loialitatea faţă de noi?

— Problema nu este doar cu băieţii, îi întrerupse Aliid. Ommun, Turok şi Stilgar au făcut ceea ce au crezut ei că era mai bine. Acum ne rămîne nouă să decidem în privinţa planetologului şi a sorţii lui...

— E un smintit, spuse primul bătrîn, Jerath. Nu l-aţi auzit vorbind? Vrea copaci, apă de suprafaţă, irigaţii, recolte, vede o planetă verde, în loc de una deşertică.

Pufni scurt şi-şi lovi inelul de la ureche.

— E nebun, vă spun eu!

Strîngînd din buze cu scepticism, Aliid sublinie:

— După miile de ani de rătăciri care ne-au adus aici şi i-au făcut pe oameni ceea ce sînt — cum puteți condamna un om pentru că visează la paradis?

Jerath se încruntă, dar acceptă punctul de vedere.

— Poate că acest Kynes *este* nebun, zise Garnah, dar e destul de nebun încît să fie sfînt. Poate că e suficient de nebun încît să audă şi cuvintele Domnului, într-un fel în care noi nu putem.

— *Aceasta* este o chestiune pe care nu o putem decide între noi, zise Heinar, folosindu-şi vocea autoritară de naib pentru a aduce discuția la subiectul inițial. Ceea ce avem de ales nu se referă la cuvîntul Domnului, ci la supravuiețuirea sietchului nostru. Pardot Kynes a văzut cum trăim, a locuit în casa noastră ascunsă. Prin ordin imperial, el trebuie să trimită rapoarte pe Kaitain, ori de cîte ori ajunge într-un oraş. Gîndiți-vă la cîte riscuri ne expunem...

— Dar ce-i cu toate vorbele despre paradisul de pe Dune? întrebă Aliid, tot încercînd să-l apere pe străin. Apă de suprafață, dune ancorate de iarbă, plantații de palmieri, pline cu curmali înalți, quanaturi deschise, curgînd prin deşert...

— Vorbe de om nebun, nimic mai mult, mormăi Jerath. Omul ştie prea multe despre noi, despre fremeni, despre Dune. Nu i se poate permite să păstreze astfel de secrete.

Cu încăpățînare, Aliid încercă din nou să-i sară în apărare.

— Dar i-a ucis pe Harkonneni! Nu pune acest lucru o datorie de apă asupra noastră şi a sietchului nostru? A salvat viața a trei membri ai tribului nostru...

— De cînd datorăm noi ceva imperiului? întrebă Jerath, trăgîndu-se din nou de inelul din ureche.

— Oricine poate ucide Harkonneni, adăugă Garnah dînd din umeri, apoi mutîndu-şi bărbia colțuroasă în celălalt pumn. Şi eu am făcut-o...!

Heinar se aplecă înainte.

— Bine, Aliid — ce-i cu vorbele astea despre fluvii pe Dune. Unde-i apa pentru ele? Există vreo posibilitate ca planetologul să facă ceea ce promite?

— Nu l-ai auzit? ripostă Garnah pe un ton batjocoritor. Zice că apa e aici, mult mai multă decît cantitățile mizerabile pe care le adunăm noi pentru supraviețuire.

Jerath îşi arcui o sprînceană şi pufni nervos.

— Oh? Acest om se află în lumea noastră de o lună standard sau două, şi deja ştie unde se găseşte prețioasa comoară pe care nici un fremen nu a găsit-o în generații după generații de viața în deşert... O oază la ecuator, poate? Ha!

— A salvat trei dintre ai noştri, persistă Aliid.

— Trei nesăbuiți care s-au aşezat singuri în calea pumnului Harkonnen. Nu simt nici o obligație față de el, pentru că i-a salvat. Şi a văzut cristaiele. Cunoaşteți legea noastră: cine vede acel cuțit trebuie purificat sau ucis...

Vocea lui Garnah se stinse.

— E aşa cum spui, admise Aliid.

— Se ştie despre Kynes că obişnuieşte să călătorească singur şi să exploreze multe locuri inospitaliere, zise Heinar dînd din umeri. Dacă dispare, dispare. Nici un Harkonnen sau funcționar al imperiului nu-l va căuta vreodată.

— Fără îndoială că dispariția lui ar fi interpretată ca un simplu accident. Lumea noastră nu e un loc prea confortabil, adăugă Garnah.

Jerath se mulțumi să zîmbească.

— Dacă s-a spus adevărul, poate că Harkonnenii ar fi, oricum, foarte fericiți să scape de acest individ băgăreț. Nu riscăm nimic dacă-l ucidem!

Pentru un moment, în aerul prăfos domni liniştea.

— Ce trebuie făcut, trebuie făcut, zise Heinar ridicîndu-se în picioare, în capul mesei. Ştim cu toții asta. Nu poate exista un alt răspuns, nu ne putem răzgîndi. Trebuie să protejăm sietchul mai presus de orice, cu orice preț, oricare ar fi povara lăsată în inimile noastre.

Îşi încrucişă mîinile pe piept.

— Atunci, s-a hotărît: Kynes trebuie să moară.

Două sute treizeci şi opt de planete cercetate, multe dintre ele la limita condiţiilor de locuire (vezi hărţile stelare ataşate în fişier separat). Lista de resurse cercetate cuprinde materii prime preţioase. Multe dintre aceste planete merită o privire mai atentă, fie pentru exploatarea minereurilor, fie pentru o posibilă colonizare. Totuşi, ca şi în rapoartele anterioare, nu s-a găsit nici urmă de mirodenie.

Cercetare independentă, a treia expediţie, raport predat
ÎMPĂRATULUI FONDIL CORRINO al III-lea

Hasimir Fenring mituise gărzile şi pe servitorii bătrînului Elrood, punînd la cale ceea ce el numea „o întîlnire supriză, secretă, cu un reprezentant important, dar neaşteptat". Omul cu faţă de nevăstuică îşi folosise limba mieroasă şi voinţa de oţel pentru a manipula agenda împăratului în aşa fel încît să lase o fereastră în program. Ca un accesoriu prezent în preajma palatului de peste trei decenii, Fenring, în virtutea asocierii sale cu prinţul moştenitor Shaddam, era o persoană cu influenţă. Folosind diferite metode de persuasiune, el reuşea să-i convingă pe toţi cei pe care trebuia.

Iar bătrînul Elrood nu bănuia nimic...

La ora stabilită pentru sosirea delegatului tleilaxu, Fenring făcu în aşa fel încît el şi Shaddam să fie prezenţi în camera de audienţe — pozînd ostentativ în învăţăcei zeloşi într-ale birocraţiei, în scopul de a deveni lideri capabili ai imperiului. Elrood, căruia îi plăcea să creadă că-i instruia pe cei doi protejaţi ai lui în privinţa treburilor importante în stat, nu avea nici o idee că tinerii rîdeau de el pe la spate.

Fenring se aplecă înspre prinţul moştenitor şi-i şopti în ureche:

— O să fie teribil de distractiv, nuhhmmm?

— Priveşte şi învaţă, zise Shaddam apăsat, apoi îşi înălţă bărbia în aer şi chicoti.

Uriaşele porţi sculptate se deschiseră, sclipind de pietre-de-apă şi de cristale ale ploii, încrustate cu metal ghlavan. Gărzile de

sardaukari, încremenite într-o postură rigidă şi oficială, în uniforme cenuşii şi negre, luară poziția de drepți pentru a-l întîmpina pe noul sosit.

— Acum începe spectacolul, zise Fenring. El şi Shaddam se abținură însă să mai chicotească.

Pajii Casei, înveşmîntați în livrea, păşiră înainte pentru a-l introduce pe vizitatorul din altă lume, în sunetul asurzitor al anunțului pompos, prelucrat şi tradus electronic:

— Mărite Împărat, Alteță a unui Milion de Lumi — Maestrul Fen Ajidica, reprezentantul lumii Bene Tleilax, este aici la dorința domniei-voastre de a avea o întîlnire privată.

Un bărbat cu înfățişare de gnom şi cu pielea cenuşie păşi mîndru în sală, flancat de soldații palizi şi de propria lui suită. Picioarele încălțate în pantofi moi sunau ca o şoaptă pe dalele de piatră ale podelei.

Un val de surpriză şi dezgust străbătu masa de curteni prezenți. Şambelanul Aken Hesban, cu mustața pleoştită, stătea indignat în spatele tronului şi se uita spre consilierii care întocmiseră programul împăratului, de parcă ar fi sesizat vreun soi de vicleşug.

Elrood al IX-lea se aplecă înainte în tronul său masiv şi ceru să vadă lista audiențelor.

Astfel, prins cu garda jos, bătrînul desfrînat ar putea fi destul de surprins încît să asculte, se gîndi Fenring. Cu o surprinzătoare îndărătnicie, privirea şambelanului Hesban se fixă asupra lui, însă Fenring îi întoarse doar o expresie amabilă, curioasă.

Ajidica, reprezentantul tleilaxu, aşteptă răbdător, lăsînd flecăreala şi şuşotelile să treacă pe lîngă el. Avea o față îngustă, nas lung şi o barbă neagră, ascuțită, care se ițea ca o mistrie de pe bărbia sa despicată. Roba maro îi conferea lui Ajidica un aer important. Pielea sa părea arsă de soare, dar pete decolorate şi palide se întindeau pe mîini, în special pe degete şi palme, semn al expunerii frecvente la agenți chimici puternici care neutralizaseră melanina. În pofida staturii sale scunde, Maestrul tleilaxu păşea înainte cu aerul că era perfect îndreptățit să se afle în sala imperială de audiențe pe Kaitain.

Aflat pe una dintre laturile încăperii, Shaddam îl studie pe Ajidica şi strîmbă din nas, simțind efluviile grele ale mîncărurilor atît de caracteristice pentru tleilaxu.

— Fie ca adevăratul Dumnezeu să-şi arunce lumina asupra ta, din toate stelele imperiului, Mărite Împărat, zise Hidar Fen Ajidica, împreunîndu-şi palmele şi plecîndu-se, pe cînd cita din Biblia Catolică Portocalie. Se opri în faţa tronului masiv, din cuarţ de Hagal.

Tleilaxu erau notorii pentru că foloseau morţii şi adunau cadavre pentru resurse celulare, dar erau, fără nici o îndoială, nişte geneticieni de geniu. Una dintre primele lor creaţii fusese o remarcabilă sursă de hrană, limorcul („cu cea mai dulce carne din această parte a cerului"), o încrucişare dintre un limax gigantic şi porcul terestru. Mare parte a populaţiei continua să creadă totuşi despre limorci că erau mutanţi crescuţi în cuve — creaturi oribile, care eliminau reziduuri lipicioase şi urît miroasitoare şi ale căror guri multiple mestecau neîncetat gunoaie. Acesta era contextul în care oamenii gîndeau despre Bene Tleilax, chiar dacă savurau cu mare plăcere medalioanele marinate de limorc în sosuri preparate din vinurile parfumate de pe Caladan.

Elrood îşi trase înapoi umerii osoşi, dîndu-le o linie fermă. Se încruntă spre vizitator.

— Ce face aici... *ăsta*? Cine l-a lăsat să intre?

Bătrînul împărat se uită jur împrejurul încăperii străbătute de ecouri, cu ochii scăpărînd.

— Nici un Maestru tleilaxu nu a pătruns vreodată la Curtea mea pentru o audienţă particulară. De unde să ştiu eu că nu-i o imitaţie a unui Dansator-Faţă?

Elrood se uită în jos, spre secretarul său personal, apoi spre şambelan.

— Şi din moment ce a ajuns pe agenda mea de primiri, de unde ştiu că nu eşti chiar *tu* un Dansator-Faţă? E scandalos!

Secretarul personal al împăratului se trase înapoi, îngrozit de idee. Micul Ajidica se uită în sus, spre împărat, lăsînd calm orice resentimente şi jigniri să treacă peste el, fără să se arate afectat.

— Stăpîne Elrood, pot fi efectuate teste care să dovedească faptul că nici unul dintre schimbătorii noştri de formă nu şi-a asumat identitatea cuiva de la Curtea domniei-voastre. Vă asigur, nu sînt Dansator-Faţă. Nu sînt nici asasin ori mentat.

— Atunci de ce eşti aici? întrebă Elrood.

— Fiind unul dintre cei mai buni savanți de pe Bene Tleilax, prezența mea aici a fost solicitată.

Bărbatul cu aspect de gnom nu se clintise nici măcar cu un centimetru, rămînînd la picioarele Tronului Leului de Aur, netulburat în roba sale maronie.

— Am pus la punct un plan ambițios de care poate beneficia atît familia imperială, cît şi propriul meu popor...

— Nu mă interesează, zise Împăratul Padişah. Aruncă o privire spre sardaukari şi începu să-şi înalțe mîna noduroasă pentru a da ordinul de evacuare forțată a nepofitului. Cei prezenți la Curte priveau amuzați şi nerăbdători.

Hasimir Fenring păşi repede înainte, ştiind că avea numai o clipă să intervină.

— Împărate Elrood, pot să vorbesc?

Nu mai aşteptă să i de dea permisiunea, încercă doar să pară inocent şi intrigat de ceea ce se petrecea.

— Insolența crasă a sosiri acestui trimis tleilaxu m-a făcut curios... M-am trezit întrebîndu-mă ce-o fi avînd de spus?

Se uită spre figura ca o mască lipsită de emoții a lui Hidar Fen Ajidica; Maestrul cu pielea cenuşie părea insensibil în fața oricărui tratament dur aplicat lui. Nimic din atitudinea sa nu-i trăda legătura cu Fenring, care-i sugerase ideea de mirodenie sintetică — o idee ce găsise rapid sprijin între savanții tleilaxu.

Prințul moştenitor, Shaddam, preluă conducerea şi se uită spre tatăl său cu o expresie nevinovată şi nerăbdătoare.

— Tată, m-ai instruit să învăț tot ce pot din exemplul stăpînirii tale. Ar fi foarte educativ pentru mine să observ cum manevrezi această situație, cu mintea deschisă şi cu o mînă fermă.

Elrood ridică o mînă îngreunată de inele, care însă tremura cu un spasm discret, incontrolabil.

— Foarte bine, atunci vom asculta, pe scurt, ce are acest tleilaxu de spus. *Pe scurt*, sub amenințarea pedepsei, dacă vom determina că ne-a risipit prețiosul nostru timp. Priveşte şi învață...

Împăratul îi aruncă lui Shaddam o privire piezişă, apoi luă o înghițitură din berea de mirodenie de alături.

— N-ar trebui să dureze prea mult timp...

Cît este de adevărat, tată, nu prea mai ai timp, se gîndi Shaddam, continuînd să zîmbească îndatoritor şi nevinovat.

— Cuvintele mele necesită o întrevedere privată, mărite împărat, zise Ajidica, şi cea mai mare discreţie.

— Eu voi decide acest lucru, îl repezi Elrood. Vorbeşte-mi despre planul acela al tău!

Maestrul tleilaxu îşi încrucişă mîinile în mînecile voluminoase ale robei maronii.

— Zvonurile sînt ca nişte boli molipsitoare, Sire. O dată ce scapă, se împrăştie din om în om, adesea cu efecte mortale. Este mai bine să iei de la început măsuri simple de precauţie, decît să fii silit mai tîrziu să recurgi la eradicare.

Ajidica tăcu, stînd ţeapăn, şi refuză să mai vorbească pînă la golirea sălii de audienţe.

Nerăbdător, împăratul făcu un gest de îndepărtare a tuturor funcţionarilor, pajilor, ambasadorilor, bufonilor şi gărzilor. Oamenii din securitatea sardaukarilor se retraseră pînă la intrările în sală, de unde puteau proteja tronul, însă toţi ceilalţi plecară, mormăind şi tîrşindu-şi picioarele. Pentru a împiedica pe oricine să tragă cu urechea, fură ridicate ecrane de confidenţialitate.

Fenring şi Shaddam se aşezară la picioarele tronului, făcînd pe învăţăceii atenţi, deşi amîndoi aveau peste treizeci de ani. Cu un aspect fragil şi luptîndu-se cu bolile, bătrînul împărat le făcu semn să rămînă ca observatori, iar bărbatul tleilaxu nu obiectă.

Mimînd plictiseala, Împăratul privi înapoi spre bărbatul mărunţel. În cele din urmă, satisfăcut de precauţiunile luate pentru menţinerea confidenţialităţii discuţiei şi ignorînd aversiunea împăratului faţă de el şi de poporul său, Hidar Fen Ajidica începu să vorbească.

— Noi, Bene Tleilax, am continuat experimentele în toate domeniile geneticii, chimiei organice şi mutaţiilor. În uzinele noastre am pus recent la punct tehnici complet neortodoxe de sintetizare a substanţelor, să zicem... *neobişnuite*.

Cuvintele sale erau la obiect şi foarte eficiente, nedînd mai multe detalii decît erau necesare.

— Rezultatele noastre iniţiale arată că unul dintre produsele de sinteză poate fi modificat în aşa fel încît toate proprietăţile sale chimice importante să fie identice cu ale melanjului.

— Mirodenie?

Elrood îi acordă acum Maestrului tleilaxu întreaga sa atenție. Shaddam observă apariția ticului care făcea să-i zvîcnească obrazul drept al tatălui său, chiar sub ochi.

— Creată în laborator? Imposibil!

— Nu este imposibil, stăpîne. Avînd suficient timp şi condiții pentru producerea sa, această mirodenie creată artificial ar putea deveni o sursă inepuizabilă, produsă în masă şi foarte ieftină — ar putea fi un produs exclusiv al Casei Corrino, dacă doriți.

Elrood se aplecă înainte, ca o pasăre de pradă mumificată.

— Un asemenea lucru nu a fost posibil *pînă acum*.

— Analizele noastre arată că mirodenia e o substanță cu bază organică. Noi credem că, prin experimentare şi perfecționare atentă, cuvele noastre axlotl pot fi modificate să producă melanj.

— În acelaşi fel în care produceți ghola din celulele morților? întrebă împăratul, strîmbîndu-se de repulsie. Sau clonele?

Intrigat şi surprins, Shaddam se uită spre Fenring. Cuve axlotl?

Ajidica se strădui să se concentreze asupra lui Elrood.

— De fapt...da, stăpîne.

— De ce-ai venit la mine? întrebă Elrood. Aş fi crezut că diabolicii tleilaxu ar putea crea un înlocuitor de mirodenie pentru ei înşişi, lăsînd imperiul la mila lor.

— Bene Tleilax nu sînt o rasă puternică, Sire. Dacă noi am descoperi cum să ne producem singuri melanjul şi am păstra secretul pentru noi, ştim că asta ar atrage mînia imperiului. Chiar domnia-voastră ați trimite sardaukarii să smulgă secretul din mîinile noastre şi să ne distrugă. Iată de ce Ghilda Spațială şi CHOAM ar fi încîntați să vă ajute — iar Harkonnenii şi-ar apăra cu orice preț monopolul asupra melanjului.

Ajidica adăugă replicii un zîmbet scurt, lipsit de veselie.

— Îmi pare bine să văd că-ți înțelegi poziția de subordonat, zise Elrood, sprijinindu-şi cotul osos de brațul tronului greu. Nici chiar cea mai bogată dintre Casele Mari nu a pus la punct vreodată o forță militară care să se poată opune sardaukarilor mei.

— De aceea am decis, cu toată prudența, să ne punem bine cu cea mai puternică prezență din galaxie — Casa Imperială. În acest

fel putem culege cele mai mari beneficii de pe urma cercetărilor noastre.

Elrood duse un deget la buzele-i pergamentoase, cugetînd. Aceşti tleilaxu erau deştepți, iar dacă puteau fabrica substanța exclusiv pentru Casa Corrino, *şi la un cost pragmatic*, împăratul ar avea la dispoziție o monedă foarte solidă pentru tratative.

Din punct de vedere economic, diferența ar fi uriaşă. Casa Harkonnen putea fi pusă la pământ, falimentată chiar. Iar Arrakis ar deveni o planetă lipsită de valoare, oferind restului lumii un produs foarte costisitor, dar care-ar trebui extras din nisip.

Dacă acest gnom ar putea face ceea ce sugerează, Landsraadul, CHOAM, Ghilda Spațială, mentații şi chiar Bene Gesserit ar fi nevoiți să ceară favoruri împăratului pentru a-şi obține rezervele de mirodenie. Cei mai importanți descendenți ai familiilor nobile erau deja dependenți de melanj, iar Elrood însuşi le putea deveni furnizor...

Emoția încolți înăuntrul său.

Moment în care Ajidica întrerupse gîndurile lui Elrood:

— Dați-mi voie să subliniez, Sire, că nu va fi o treabă uşoară. Structura chimică exactă a melanjului este extraordinar de dificil de analizat, şi trebuie să alegem care dintre componente ne sînt necesare pentru ca substanța noastră să fie eficientă, şi care nu. Pentru a atinge acest obiectiv, tleilaxu vor cere resurse enorme, precum şi libertatea şi răgazul necesar de a ne urma căile de cercetare.

Fenring alunecă pe treptele lucioase şi, în timp ce-l privea pe împărat, exclamă:

— Stăpîne, înțeleg acum de ce Maestrul Ajidica a avut dreptate să ceară o audiență privată. O astfel de întreprindere trebuie ținută într-un secret absolut, în cazul în care Casa Corrino vrea să aibă exclusivitatea asupra sursei. Desigur, anumite forțe din imperiu ar face orice să vă împiedice să creați o sursă de mirodenie independentă şi ieftină, hmm?

Fenring putea vedea că bătrînul recunoscuse avantajele enorme, politice şi economice, pe care i le-ar fi adus propunerea lui Ajidica — chiar şi avînd în vedere repulsia instinctivă pe care o simțeau toți față de tleilaxu. Simțea că balanța se înclina şi că împăratul senil era

pe cale să ajungă exact la concluzia dorită de Fenring. *Da, bătrîna creatură putea fi încă manipulată...*

Elrood însuşi vedea multe forțe puse în balanță. Din moment ce Harkonnenii erau ambițioşi şi imprevizibili, ar fi preferat să pună o altă Casă Mare la conducerea Arrakisului, însă baronul avea să rămînă la putere încă multe decenii. Din motive politice, împăratul fusese obligat să cedeze acest fief de valoare Casei Harkonnen, după alungarea Casei Richese, iar noii deținători ai domeniului se înstăpîniseră bine de tot acolo. Prea bine, chiar... Nici măcar dezastrul guvernării lui Abulurd (adus la putere la cererea tatălui său, Dmitri Harkonnen) nu adusese rezultatul dorit. Efectul fusese de fapt diametral opus, o dată ce baronul manevrase în aşa fel încît să ajungă el la putere.

Dar ce să facem cu Arrakis după aceea? se gîndi Elrood. *Voi cere şi controlul total asupra ei. Fără monopolul asupra rezervelor de mirodenie, locul acela va deveni foarte ieftin. La un cost convenabil, s-ar putea dovedi folositor pentru altceva... poate o zonă de antrenament militar incredibil de dur?*

— Ai avut dreptate să ne supui atenției ideile tale, Hidar Fen Ajidica.

Elrood îşi împreună palmele în poală, unde inelele de aur scoaseră un clinchet, refuzînd să se scuze pentru duritatea sa de mai înainte.

— Te rog, fă-ne un sumar detailat al trebuințelor tale.

— Da, Mărite Împărat.

Ajidica se plecă încă o dată, ținîndu-şi mîinile ascunse în mînecile largi, de culoare maro.

— În primul rînd, oamenii mei au nevoie de echipament şi de resurse... Apoi, de un loc unde să ne facem cercetările. Voi conduce eu însumi acest program, dar Bene Tleilax necesită o bază tehnologică pe măsură şi facilități industriale. De preferat unele deja funcționale — şi bine apărate...

Elrood cumpăni asupra cererii. Desigur, printre toate lumile din imperiu, trebuia să existe un loc, o lume de înaltă tehnologie, cu toate capacitățile industriale la...

Piesele întregului puzzle se aşezară la locurile lor şi atunci văzu: era un mod de-a o spulbera pe vechea sa rivală, Casa Vernius — o

răzbunare pentru insolența lui Dominic în ceea ce-o privea pe concubina regală Shando şi pentru noul proiect de transportor, care amenința cu dezastrul sistemele imperiale de obținere a profitului. *Da, asta ar fi ceva magnific!*

Aşezat pe treptele piedestalului de cristal al tronului, Hasimir Fenring nu reuşea să priceapă de ce zîmbea împăratul cu o asemenea satisfacție deplină. Liniştea se prelungi nefiresc de mult. Se întrebă dacă nu cumva avea de-a face cu efectele erodării mentale ale otrăvii chaumurky, cu acțiune lentă. Bătrînul va deveni curînd tot mai irațional şi paranoid. După care va muri. *Într-un mod atroce, sper*.

Dar, înainte de asta, toate rotițele trebuiau puse în mişcare.

— Da, Hidar Fen Ajidica. Cred că avem un loc pentru eforturile tale, zise Elrood. Un loc perfect!

Dominic nu trebuie să afle nimic decît atunci cînd va fi prea tîrziu, se gîndi împăratul. *Abia atunci va afla cine i-a făcut-o... Chiar înainte să moară!*

Coordonarea, la fel ca în multe alte chestiuni ale imperiului, trebuia să fie una exactă.

Ghilda Spațiului s-a străduit, timp de secole, să învăluie într-o aură mistică elita navigatorilor. Sînt veneraţi, de la cel mai neînsemnat pilot, pînă la cel mai talentat timonier. Ei trăiesc în containere umplute cu gaz de mirodenie, văd toate căile prin spațiu şi timp, conduc navele spre tărîmurile îndepărtate ale imperiului... Dar nimeni nu cunoaşte prețul uman al transformării în navigator. Trebuie să păstrăm acest lucru secret, pentru că dacă ceilalți ar cunoaşte adevărul, ne-ar plînge de milă.

Manualul de antrenament pentru timonieri
al Ghildei Spațiului (Secret)

Clădirea austeră a ambasadei Ghildei contrasta puternic cu restul grandorii ixiene din oraşul stalactitelor. Structura era mohorîtă, funcțională şi cenuşie, între turnurile strălucitoare şi ornamentate ale

cavernei. Ghilda Spațiului avea priorități dincolo de ornamente sau ostentație.

Astăzi, C'tair şi D'mur Pilru urmau să fie testați, în speranța că vor deveni navigatori ai Ghildei. C'tair nu ştia dacă trebuia să fie entuziasmat sau înspăimîntat.

Pe cînd frații gemeni păşeau umăr la umăr de-a lungul căii de cristal ecranat de la Marele Palat, C'tair găsi că ambasada era atît de respingătoare din punct de vedere estetic încît se gîndi să se întoarcă şi să abandoneze totul. Luînd în considerare enorma bogăție a Ghildei, lipsa de splendoare a clădirii părea ciudată, pînă la punctul în care-l făcea să se simtă nelalocul său.

Gîndindu-se parcă la aceleaşi lucruri, dar ajungînd la o concluzie diferită, fratele său privi spre C'tair şi spuse:

— O dată ce minunățiile spațiului se deschid minții unui navigator al Ghildei, ce alte decorațiuni mai sînt necesare? Cum ar putea un ornament să rivalizeze cu splendorile pe care le vede un navigator la o singură călătorie prin hiperspațiu? Universul, frățioare! Întregul univers!

C'tair dădu din cap, recunoscînd punctul de vedere al fratelui său.

— Bine, va trebui ca, de acum înainte, să folosim criterii diferite. „Gîndeşte dincolo de cutie" — îți aminteşti ce obişnuia să ne spună bătrînul Davee Rogo? Lucrurile vor fi atît de... diferite!

Dacă trecea aceste examene, va trebui să fie la înălțimea cerințelor, deşi nu avea nici o dorință reală să părăsească minunatul oraş-cavernă Vernii. Mama sa, S'tina, era un bancher important al Ghildei, tatăl său, un ambasador respectat, şi — cu ajutorul contelui Vernius însuşi — aranjaseră ca gemenilor să li se ofere această şansă nesperată. Va face ca Ix să fie mîndră de el. Poate că cineva o să ridice o statuie în onoarea sa, într-o bună zi, sau va da numele lui şi al fratelui său unei grote...

În vreme ce tatăl îşi îndeplinea îndatoririle diplomatice în preajma împăratului şi a miilor de funcționari de pe Kaitain, fiii săi gemeni rămăseseră în oraşul subteran, crescînd şi pregătindu-se pentru „lucruri mărețe". De-a lungul anilor copilăriei lor din subteran, C'tair şi fratele său vizitaseră construcțiile Ghildei de multe ori, pentru a-şi vedea mama. Pînă acum fuseseră oaspeți în acea clădire, dar de astă dată gemenii se îndreptau spre o încercare mult mai dificilă.

Viitorul lui C'tair va fi decis în cîteva ore. Bancherii, contabilii şi experţii comerciali erau cu toţii oameni, birocraţi. Însă un *navigator* era mult mai mult!

Indiferent cît de mult încerca să-şi întărească încrederea, C'tair nu era deloc sigur că putea trece testele mentale extrem de dificile. Cine era el să creadă că poate deveni unul dintre navigatorii de elită ai Ghildei? Părinţii lui suspuşi nu făcuseră decît să le dea celor doi gemeni o *şansă* de a fi *luaţi în considerare*, fără nici o garanţie în plus. Putea oare face faţă? Era el cu adevărat special? Îşi trecu mîna prin părul întunecat şi simţi transpiraţie pe buricele degetelor.

— Dacă o să vă descurcaţi bine la test, aţi putea deveni amîndoi reprezentanţi foarte importanţi ai Ghildei Spaţiale, le spusese mama lor, zîmbind cu o mîndrie severă. Foarte importanţi!

C'tair simţise cum i se pune un nod în gît, iar D'murr îşi îndreptase umerii.

Kailea Vernius, prinţesa Casei Ix, le urase şi ea numai bine. C'tair bănuia că fata contelui îi ducea de nas, dar atît el, cît şi fratele său, erau încîntaţi să flirteze cu ea. Uneori chiar se prefăceau geloşi cînd Kailea amintea în treacăt de tînărul Leto, moştenitorul Casei Atreides. Îi stîrnea pe gemeni unul împotriva altuia, iar el şi D'murr se angajau într-o rivalitate cordială pentru afecţiunea ei. Totuşi, se îndoia că familiile lor ar fi căzut vreodată de acord cu o uniune, aşa că era puţin probabil ca o asemenea relaţie să aibă viitor.

Dacă C'tair se alătura Ghildei, îndatoririle sale l-ar fi dus departe de Ix şi de metropola subpămînteană pe care o îndrăgea atît de mult. Dacă devenea navigator, atît de multe lucruri se vor schimba...

Ajunseră în faţa camerei de primire a ambasadei, cu o jumătate de oră mai devreme. D'murr păşea lîngă fratele său neliniştit, care devenise meditativ şi necomunicativ, de parcă era concentrat în totalitate asupra gîndurilor şi dorinţelor lui. Deşi cei doi tineri arătau identic, D'murr părea mult mai puternic, mult mai dedicat încercării, iar C'tair se străduia să-l imite.

Acum, în zona de aşteptare, înghiţi în sec, rememoră cuvintele pe care el şi fratele său le repetaseră ca pe o mantra, dimineaţă, în apartamentul lor: *Vreau să fiu navigator... Vreau să mă alătur Ghildei... Vreau să părăsesc Ix şi să navighez pe cărările stelare, cu mintea contopită cu universul...*

La numai şaptesprezece ani, amîndoi se simțeau prea tineri pentru a îndura un proces atît de teribil de selecție, ceva ce-i va îngloba permanent într-o anumită viață, pe o anumită cale, indiferent ce ar hotărî ei mai tîrziu. Dar Ghilda dorea minți maleabile şi versatile în interiorul unor trupuri suficient de mature. Navigatorii antrenați de la vîrste fragede se dovedeau adesea cei mai buni, unii dintre ei ajungînd chiar la rangul suprem de timonier. Aceşti candidați acceptați prea devreme puteau totuşi suferi mutații către forme oribile, fiind potriviți numai pentru sarcinile cele mai umile; cei mai groaznici erau eutanasiați.

— Eşti pregătit, frate? întrebă D'murr. C'tair absorbea energie şi entuziasm din încrederea arătată de fratele său.

— Absolut, răspunse. După ziua de astăzi, vom deveni navigatori, tu şi cu mine.

Luptînd cu presimțirile rele, C'tair se autoconvinse că voia cu adevărat asta; va fi o recunoaştere importantă a capacităților sale, o onoare pentru familie... însă nu-şi putu îndepărta spectrul îndoielii care-i tot dădea tîrcoale. În inima sa, nu ar fi vrut să plece de pe Ix. Tatăl său, ambasadorul, le insuflase celor doi fii ai săi un respect profund pentru minunățiile inginereşti din subterane, pentru toate inovațiile şi avansul tehnologic al acestei planete. Ix era ca niciuna dintre celelalte lumi ale imperiului...

Şi, desigur, dacă va pleca, Kailea va fi pe veci pierdută pentru el.

Cînd fură chemați mai departe în labirintul ambasadei, gemenii trecură de portal umăr la umăr, simțindu-se foarte singuri. Nu aveau nici o escortă, pe nimeni care să-i aclame pentru victorie ori să-i consoleze în caz de insucces. Tatăl lor nici nu era prezent, pentru a le oferi sprijinul; ambasadorul fusese trimis recent pe Kaitain, pentru a pregăti încă o întrunire a unei subcomisii a Landsraadului.

În acea dimineață, în timp ce ora amenințătoare se apropia tot mai mult, C'tair şi D'murr se aşezaseră la masă în reşedința ambasadorului, avînd de ales dintr-o ofertă multicoloră de produse de patiserie, în vreme ce S'tina rulase un mesaj holografic pe care tatăl îl înregistrase pentru băieți. Aveau prea puțină poftă de mîncare, dar ascultaseră cuvintele lui Cammar Pilru. C'tair încercase să descopere sugestii speciale sau informații, orice le-ar fi putut fi de folos. Însă imaginea tremurătoare a ambasadorului de-abia dacă le oferise

obişnuitele încurajări şi platitudini, ca ecourile unui discurs bine exersat, folosit de multe ori în îndatoririle sale diplomatice.

Apoi, după o ultimă îmbrăţişare, mama îi privise pe fiecare dintre băieţi, înainte să alerge la îndatoririle sale de la sediul Băncii Ghildei, o secţiune a clădirii mohorîte ce se înălţa acum dinaintea lor. S'tina ar fi dorit să se afle alături de fiii săi în timpul testelor, însă Ghilda interzisese asta. Testele pentru navigatori erau o chestiune intimă, extrem de personală. Fiecare trebuia să le treacă de unul singur, bazîndu-se numai pe propriile sale capacităţi. Aşa că mama lor se va afla la birou, probabil, preocupată şi îngrijorată în ceea ce-i privea.

Cînd S'tina îşi luase rămas bun de la băieţi, reuşise să-şi ascundă mare parte din oroarea şi disperarea ce i s-ar fi putut reflecta pe figură. C'tair îi observase tremurul, D'murr însă nu. Se întrebă ce anume le trecuse mama lor sub tăcere în timpul pregătirilor pentru teste. *Oare chiar vrea să avem succes?*

Navigatorii erau personaje de legendă, învăluiţi în secret şi în superstiţiile alimentate de Ghildă. C'tair auzise nişte zvonuri şoptite despre deformări corporale, despre vătămările pe care imersiunea intensă şi constantă în mirodenie le puteau provoca fizicului uman. Nici o persoană din afară nu văzuse vreodată un navigator al Ghildei, prin urmare cum puteau aceşti oameni să ştie ce fel de schimbări suferea trupul cuiva cu asemenea abilităţi mentale fenomenale? El şi fratele său luaseră în rîs acele speculaţii demente, convingîndu-se unul pe altul cît de scandaloase puteau fi astfel de idei.

Dar erau, oare, chiar scandaloase? De ce se temea mama?

— C'tair... concentrează-te. Pari agitat, zise D'murr.

Replica lui C'tair veni încărcată de sarcasm.

— Supărat? Bineînţeles. Mă şi întreb de ce! Sîntem pe cale să facem cel mai important test din viaţa noastră şi nimeni n-a ştiut să ne explice cum trebuie studiat pentru asta. Mă îngrijorează faptul că nu m-am pregătit suficient...

D'murr îl privea cu o îngrijorare intensă, strîngînd braţul fratelui său.

— Nervozitatea ţi-ar putea aduce eşecul, frate. Testul pentru navigatori nu se referă la studiu. Aici este vorba despre abilitatea naturală şi despre potenţialul extinderii minţii noastre. Va trebui să trecem în siguranţă prin vid. Acum este rîndul tău să-ţi aminteşti ce ne-a spus bătrînul Davee Rogo: poţi avea succes numai dacă-şi

laşi mintea să treacă de limitele pe care alți oameni şi le-au impus. C'tair, descătuşează-ți imaginația şi treci dincolo de limite, împreună cu mine!

Încrederea fratelui său părea de nezdruncinat, iar C'tair nu avu de ales decît să încuviințeze. *Davee Rogo...* Pînă în dimineața respectivă, nu se mai gîndise la ologul şi excentricul inventator ixian şi asta de un car de vreme... Pe cînd aveau vreo zece ani, gemenii se întîlniseră cu faimosul inovator Rogo. Tatăl lor îi prezentase, înregistrase imaginile lor holografice împreună cu Rogo, pentru albumul ambasadei, apoi fugise să se întîlnească cu alți oameni importanți. Cei doi băieți continuaseră, totuşi, să discute cu inventatorul, iar el îi invitase să-i viziteze laboratorul. Timp de doi ani după aceea, pînă la moartea sa, Rogo se impusese ca un mentor neortodox pentru C'tair şi D'murr. Acum, gemenii puteau să-şi amintească doar de sfaturile lui Davee Rogo şi de convingerea lui că vor reuşi.

Rogo m-ar certa pentru îndoielile mele de acum, îşi spuse C'tair.

— Gîndeşte-te la asta, frate. Cum să te pregăteşti pentru o misiune care-ți pretinde să muți nave uriaşe dintr-un sistem stelar în altul, într-o bătaie de pleoapă?

Pentru a fi mai elocvent, D'murr îi făcu cu ochiul.

— Ai să treci... Vom trece amîndoi. Pregăteşte-te să înoți în melanj gazos!

Pe cînd se îndreptau spre biroul interior de primire, C'tair se uită încă o dată spre oraşul subteran Vernii, dincolo de lanțurile sclipitoare de licurigloburi care luminau locul unde un alt transspațial se afla deja în construcție. Poate că, într-o zi, va pilota acea navă. Gîndindu-se cum navigatorul invitat mutase imensul transspațial nou-nouț afară din cavernă, în spațiul cosmic, tînărul simți un val de dorință. Iubea Ix, voia să rămînă aici, voia să o vadă pe Kailea pentru ultima dată, dar la fel mult dorea să devină navigator!

Cei doi frați se prezentară şi aşteptară. Stăteau împreună lîngă pupitrul plat, de plaz marmorat, aşteptînd în tăcere, fiecare cu gîndurile sale personale, de parcă o transă le-ar fi putut amplifica şansele de reuşită. *Îmi voi lăsa mintea complet deschisă, pregătită pentru orice*.

O femeie zveltă, supraveghetor de teste, apăru în fața lor, înveşmîntată într-un costum larg, cenuşiu. Simbolul infinitului, sigla Ghildei, i se lăfăia pe unul dintre revere, dar altfel nu purta nici un soi de bijuterii sau de ornamente.

— Bun venit, le zise ea, fără să se prezinte. Ghilda este în căutarea celor mai mari talente, pentru că munca noastră este foarte importantă. Fără noi, fără călătoriile în spațiu, alcătuirea imperiului s-ar destrăma. Gîndiți-vă la asta, şi vă veți da seama cît de selectivi trebuie să fim!

Nu zîmbea deloc. Părul ei era castaniu-roşcat şi tuns scurt; C'tair ar fi găsit-o atrăgătoare în oricare altă situație, dar acum nu se putea gîndi la nimic altceva decît la examenul iminent.

Verificîndu-le din nou identitatea, supraveghetoarea îi escortă pe cei doi frați în camere de testare separate, izolate.

— Acesta este un test individual şi fiecare dintre voi trebuie să-l înfrunte singur. Nu există nici o modalitate prin care să puteți trişa sau să vă ajutați unul pe altul, le spuse femeia.

Alarmați din cauza despărțirii, C'tair şi D'murr se uitară unul la altul, apoi îşi făcură pe mutește o urare de noroc...

Uşa încăperii se închise în urma lui D'murr cu o izbitură sonoră şi amenințătoare. Urechile îi pocniră din cauza diferenței de presiune atmosferică. Era singur, extrem de singur — dar ştia că se ridica la înălțimea provocării.

Încrederea face cît jumătate din izbîndă.

Observă pereții blindați, fisurile etanşate, lipsa ventilației. Gazul se scurgea sîsîind dintr-un aspersor din tavan... nori ruginii se îngroşau în juru-i, izul tare de ghimbir îi ardea nările. Otravă? Apoi D'murr îşi dădu seama ce avea Ghilda de gînd cu el.

Melanj!

Închizînd ochii, adulmecă aroma inconfundabilă, de scorțişoară, a mirodeniei rare. Melanj bogat, o cantitate incredibilă rispită în aerul închis, umplînd încăperea şi pătrunzîndu-l cu fiecare inspirație. Cunoscînd valoarea mirodeniei de pe Arrakis, din munca meticuloasă a mamei sale pentru Banca Ghildei, D'murr inspiră încă o dată, adînc. Numai cît costa asta! Nu era de mirare că Ghilda nu testa pe oricine — prețul unei singure examinări ajungea pentru construirea unui complex de locuințe pe o altă planetă!

Bogăția controlată de Ghilda Spațială — prin sistemul bancar, transporturi şi explorări — îl uluia. Ghilda era peste tot, atingea pe

toată lumea. Voia să facă parte din asta. De ce-ar avea nevoie de ornamente frivole cînd dispuneau de atîta melanj?

Simți posibilitățile învîrtejindu-se în jurul său, ca o hartă cu curbe de nivel, cercuri concentrice şi intersectări, un loc geometric de puncte şi căi care-l duceau în neant şi în afara lui. Îşi deschise mintea pentru ca melanjul să-l ducă oriunde în univers. Părea ceva atît de firesc...

Cînd ceața ruginie îl învălui pe D'murr, nu mai putu vedea pereții anonimi ai camerei de testare. Simțea melanjul pătrunzîndu-i în fiecare por sau celulă. Senzația era minunată! Se văzu drept navigator respectat, extinzîndu-şi mintea spre marginile cele mai îndepărtate ale imperiului, cuprinzînd totul...

D'murr se avîntă dincolo, fără a părăsi camera de testare — sau cel puțin, aşa credea.

Testul decurgea mult mai rău decît şi-ar fi putut imagina C'tair.

Nimeni nu-i spusese vreodată ce se aştepta de la el. Nu avu nici o şansă. Se înecă în gazul de mirodenie, ameți, se luptă să-şi mențină controlul asupra capacităților sale. Supradoza de melanj îl năuci în aşa măsură încît nu-şi mai amintea cine era sau de ce se afla acolo. Se luptă să-şi păstreze concentrarea, dar pierdu.

Cînd, în cele din urmă, redeveni conştient, cu hainele curățate şi părul şi pielea proaspăt spălate (poate că astfel Ghilda îşi recupera fiecare particulă de melanj?), supraveghetoarea cea arătoasă privea în jos spre el. Îi dărui lui C'tair un zîmbet fermecător şi trist, apoi dădu din cap.

— Ți-ai blocat mintea în fața gazului de mirodenie, cramponîndu-se astfel de lumea normală. Următoarele ei cuvinte răsunară ca o condamnare la moarte: Ghilda nu te poate folosi!

C'tair se ridică tuşind. Pufni, iar nările încă îl furnicau de pe urma mirosului puternic de scorțişoară.

— Îmi pare rău, dar nimeni nu mi-a explicat ce trebuia să...

Îl ajută să se pună pe picioare, nerăbdătoare să-l conducă afară din clădirea ambasadei.

Îşi simțea inima ca plumbul topit. Supraveghetoarea nu se mai obosi să-i răspundă pe cînd îl conduse în zona de primire. C'tair privi în jur, căutîndu-şi fratele, dar sala de aşteptare era pustie.

Apoi, descoperi că propriul său eşec nu era cel mai rău lucru cu care trebuia să se confrunte.

— Unde-i D'murr? A reuşit?

Vocea lui C'tair era plină de speranțe.

Supraveghetoarea dădu din cap.

— Admirabil!

Ea întinse mîna spre ieşire, dar el se dădu la o parte. C'tair privi înapoi, spre coridorul interior şi spre camera etanşă de testare unde intrase fratele său. Trebuia să-l felicite pe D'murr, chiar dacă victoria avea acum un gust dulce-amar. Măcar unul dintre ei va deveni navigator...

— Nu-ți vei mai revedea niciodată fratele, zise supraveghetoarea cu răceală. Îi blocă drumul înapoi.

— D'murr Pilru este al nostru de-acum!

Revenindu-şi după şocul din prima clipă, C'tair se smulse de lîngă supraveghetoare şi alergă spre uşa camerei etanşe. Bătu şi strigă, dar nu primi nici un răspuns. În cîteva clipe, gărzile Ghildei îl înconjurară şi-l scoaseră afară. Încă ameţit din cauza efectelor secundare ale expunerii la melanj, cu care nu era obişnuit, C'tair nu-şi dădu seama unde-l duceau. Clipind dezorientat, se trezi stînd pe aleea de cristal din exteriorul masivei ambasade cenuşii. Dedesubt, alte alei şi străzi fremătau de vehicule şi pietoni care mergeau de la un turn la altul.

Acum era mai singur ca niciodată...

Supraveghetoarea stătea pe treptele ambasadei, tăindu-i orice cale de intrare. Chiar dacă mama sa lucra undeva înăuntru, în secțiunea bancară, C'tair ştia că porțile acestei construcții, la fel ca şi porțile spre viitorul la care sperase, erau acum zăvorîte pentru el.

— Bucură-te pentru fratele tău, îi strigă supraveghetoarea de pe trepte, vocea ei arătînd în sfîrşit un strop de emoție. A intrat într-o altă lume. Poate călători în locuri pe care nici nu ți le poți închipui...

— Nu-l mai pot vedea niciodată, sau, măcar, să vorbesc cu el? întrebă C'tair, de parcă i-ar fi fost smulsă o parte din el.

— Mă îndoiesc, făcu supraveghetoarea, încrucişîndu-şi brațele pe piept. Se strîmbă cerîndu-şi parcă iertare. Numai dacă... numai dacă are loc o remisie. Din primul moment, fratele tău s-a cufundat atît de complet în gazul de mirodenie încît a pornit un proces de...

conversie, chiar atunci, pe loc. Ghilda nu poate renunța la un astfel de talent. A început deja să se transforme.

— Aduceți-l înapoi, spuse C'tair, cu ochii plini de lacrimi.

Se ruga pentru fratele său.

— Doar pentru o vreme!

Ar fi vrut să fie fericit pentru victoria fratelui său geamăn — şi mîndru. D'murr trecuse testul care însemnase atît de mult pentru amîndoi.

Gemenii fuseseră mereu atît de apropiați... Cum să trăiască unul fără celălalt? Poate că mama lui şi-ar putea folosi relațiile din cadrul băncii Ghildei, ca măcar să-şi ia rămas bun... Ori poate că tatăl lor ar fi uzat de privilegiile diplomatice pentru a-l aduce pe D'murr înapoi?

Însă C'tair era sigur că aşa ceva nu se va întîmpla niciodată. Înțelegea totul, acum. Mama lui ştiuse, îi fusese teamă că-şi va pierde *ambii* fii!

— Procesul este, în majoritatea cazurilor, ireversibil, spuse supraveghetoarea cu hotărîre.

Gărzile de securitate ale Ghildei ieşiră şi se postară lîngă ea, asigurîndu-se că C'tair nu devenea irațional şi nu încerca să forțeze intrarea.

— Crede-mă, spuse supraveghetoarea. Nu l-ai mai vrea pe fratele tău înapoi...

> ***Trupul uman este o maşină, un sistem de substanțe chimice organice, tuburi de fluide, impulsuri electrice; un guvern este de asemenea o maşină compusă din societăți, legi, culturi, recompense şi pedepse, tipare de comportament care interacționează. În ultimă instanță, universul însuşi este o maşină, planete în jurul sorilor, stele adunate în roiuri, apoi roiurile şi alte stele formînd galaxii întregi... Misiunea noastră este să menținem această maşină în funcțiune.***
>
> **Şcoala Interioară Suk, Doctrina Primară**

Încruntîndu-se amîndoi, prințul moştenitor Shaddam şi şambelanul Aken Hesban priveau apropiindu-se bărbatul mărunțel şi uscățiv,

care se deplasa însă la fel de țanțoş ca un gigant mutellian. După ani întregi de condiționare şi pregătire, toți medicii Suk păreau obligați să se ia mult prea în serios!

— Acest Elas Yungar arată mai mult a circar decît a membru respectat al corpului medical profesional, comentă Shaddam examinînd sprîncenele arcuite, ochii întunecați şi părul cenuşiu ca oțelul, prins într-o coadă de cal, ale individului. Nădăjduiesc că ştie ce face. Vreau ca bietul meu tată să aibă parte de cea mai bună îngrijire posibilă...

Alături de el, Hesban îşi răsuci una dintre mustățile lungi, dar evită să răspundă. Purta o robă albastră, cu tiv aurit, lungă pînă la podea. Ani de zile, Shaddam îl detestase pe acest om plin de sine, care dădea tîrcoale mult prea aproape de persoana tatălui său, şi-şi jurase că va alege un nou şambelan, imediat după ce va urca pe tron. Iar atîta vreme cît acest doctor Suk nu găsea nici o explicație pentru înrăutățirea treptată a sănătății lui Elrood, succesiunea lui Shaddam era asigurată.

Hasimir Fenring subliniase că nici cu toate resursele entuziastei Şcoli Interioare Suk nu se mai putea opri ceea ce se pusese în mişcare. Catalizatorul chimic implantat în creierul bătrînului nu putea fi identificat de nici un fel de indicator pentru otrăvuri, din moment ce nu era o otravă, dar se transforma într-o substanță periculoasă în prezența berii de mirodenie. Şi pe măsură ce se simțea din ce în ce mai rău, bătrînul Elrood consuma cantități din ce în ce mai mari de bere.

Nu mai înalt de un metru, doctoraşul cel mărunt avea pielea netedă şi ochii bătrîni, dar asta datorită vastelor cunoştințe medicale înghesuite în mintea lui. Un tatuaj negru, în formă de romb, marca centrul frunții încrețite a lui Yungar. Părul cenuşiu, prins într-o coadă de cal, fixat la spate cu un inel Suk de argint, era mai lung decît al unei femei, atingînd aproape podeaua.

Fără să-şi mai piardă vremea cu dulcegării, Elas Yungar abordă un subiect familiar tuturor:

— Ați făcut plățile?

Se uită mai întîi spre şambelan, apoi spre prințul moştenitor, asupra căruia i se şi opri privirea.

— Înainte să începem tratamentul, trebuie făcute noi socoteli. Ținînd cont de vîrsta împăratului, tratamentul nostru ar putea fi destul de lung — şi, în cele din urmă, inutil. Trebuie să-şi achite facturile, la fel ca oricare alt cetățean. Rege, miner, împletitor de coşuri — pentru noi nu e nici o deosebire. Fiecare om vrea să fie sănătos şi noi nu putem trata pe oricine. Îngrijirea noastră este disponibilă numai pentru cei dispuşi şi capabili să şi-o plătească...

Shaddam îşi puse mîna pe mîneca şambelanului.

— Ah, da, desigur. Nu vom cruța nici o cheltuială pentru sănătatea tatălui meu, Aken. Totul s-a aranjat deja!

Se aflau la intrarea cu arcadă înaltă a sălii imperiale de audiențe, sub glorioasele fresce de pe tavan care înfățişau evenimente epice din istoria familiei Corrino: sîngele vărsat în Jihad, ultima rezistență de la Podul de pe Hrethgir, distrugerea maşinăriilor gînditoare. Shaddam găsise întotdeauna că istoria imperială era greoaie şi plicticoasă, avînd prea puțină relevanță pentru scopurile sale actuale. N-avea nici o importanță ce se întîmplase cu secole şi secole în urmă — spera doar să nu trebuiască atît de mult timp pentru o schimbare la palat.

În sala plină de ecouri, tronul ca o bijuterie magnifică al Împăratului Padişah zăcea incitant de gol. Funcționari de curte şi cîteva surori Bene Gesserit, în robe întunecate, foiau prin pasajele şi nişele adiacente, încercînd să rămînă cît mai puțin vizibili. Doi oameni din gărzile de sardaukari, puternic înarmați, vegheau de pe treptele înalte. Shaddam se întrebă dacă i s-ar supune, ştiind că tatăl său zăcea bolind în camerele sale. Se decise să nu-i pună la încercare acum. Era prea devreme!

— Sîntem cu toții familiarizați cu promisiunile, zise doctorul. Totuşi, aş vrea să văd mai întîi plata...

Avea un ton încăpățînat, şi aruncă în sus o privire impertinentă care nu se clinti de la Shaddam, chiar dacă prințul moştenitor nu vorbise prea mult. Yungar încerca nişte jocuri ciudate de putere, dar curînd avea să se vadă depăşit.

— Plată, înainte ca pacientul să fie consultat? pufni şambelanul. Care-ți sînt prioritățile, omule?

În cele din urmă, doctorul Yungar se hotărî să privească şi spre Hesban.

— Ați mai avut de-a face cu noi, şambelane, şi ştiți prețul formării unui doctor Suk perfect condiționat şi instruit.

În calitatea sa de moştenitor al Tronului Leului de Aur, Shaddam era la curent cu Condiționarea Imperială Suk, care garanta loialitatea absolută pentru pacient. În secolele de istorie medicală, nimeni nu reuşise să corupă vreun absolvent al Şcolii Interioare.

Unii membrii ai curții regale avuseseră mult de furcă încercînd să împace legendara loialitate Suk cu lăcomia lor nesățioasă. Doctorii nu se abătuseră niciodată de la regula lor clară, dar nescrisă, de a nu sluji pe nimeni — nici măcar pe un împărat — pentru simpla *promisiune* a unei remunerații. Medicii Suk nu făceau nimic pe credit. Plata trebuia să fie tangibilă şi imediată.

Yungar vorbi cu un şuierat nervos:

— Deşi nu sîntem, poate, la fel de proeminenți ca şi mentații sau Bene Gesserit, Şcoala Suk a rămas încă una dintre cele mai importante din imperiu. Numai echipamentul meu costă mai mult decît majoritatea planetelor...

Yungar arătă spre un cufăr cu suspensii, aflat alături de el.

— Nu voi primi plata voastră pentru mine însumi. Eu sînt doar un custode, o păstrez în calitate de depozitar. Cînd mă voi întoarce, creditele voastre vor merge cu mine la Şcoala Suk, spre beneficiul întregii omeniri!

Hesban se uită spre omuleț cu o aversiune nedisimulată, înroşindu-se la față şi mişcînd din mustăți.

— Ori, mai bine zis, spre beneficiul acelei părți a omenirii care-şi permite serviciile voastre...

— Corect, şambelane!

Remarcînd bățoşenia şi importanța nepotrivită pe care şi le dădea doctorul, Shaddam se cutremură. Se întrebă dacă la urcarea sa pe tron nu ar putea cumva să inițieze unele schimbări, pentru a-i pune pe aceşti Suk la locul lor... Îşi surprinse aceste gînduri rătăcitoare şi le curmă. *Toate la timpul lor!*

Oftă. Tatăl său, Elrood, lăsase prea multe pîrghii de control să-i alunece printre degete... Fenring avea dreptate. Deşi Shaddam detesta să-şi mînjească mîinile cu sînge, înlăturarea bătrînului împărat devenise o acțiune necesară.

— Dacă prețul tratamentelor constituie principala voastră preocupare, zise doctorul Suk, săgetîndu-l pe şambelan, nu aveți decît să tocmiți un medic mai puțin costisitor pentru tratarea împăratului Universului Cunoscut...

— Ajunge cu harța! Vino cu mine, doctore! zise Shaddam, preluînd comanda.

Doctorul Yungar dădu din cap, apoi îi întoarse spatele şambelanului, de parcă acesta n-ar mai fi contat cîtuşi de puțin. *Acum ştiu de ce aveți voi tatuată pe frunte forma unui diamant...* Hesban gîfîia pe cînd se străduia să-i urmeze. *Purtați întotdeauna comoara în mintea voastră*.

Prințul moştenitor îi conduse printr-o anticameră ecranată din motive de securitate, trecînd de cortina electrică scăpărătoare, într-o încăpere-seif. Pe o masă aurită din centrul încăperii zăceau pandantive de opafoc, recipiente cu melanj şi pungi parțial deschise, în care luceau pietre-de-apă.

— Este suficient, zise medicul Suk. Numai dacă nu cumva tratamentul se dovedeşte mai complicat decît ne aşteptăm noi...

Cu bagajul plutitor plin cu echipament urmîndu-l ca un cîine credincios, doctorul se întoarse pe drumul pe care venise.

— Ştiu deja drumul spre încăperile împăratului...

Fără nici o explicație, Yungar trecu pragul şi se grăbi să urce marea scară interioară care ducea spre încăperile păzite în care se odihnea împăratul.

Gărzile de sardaukari rămaseră în spatele cîmpului de forță care proteja seiful, în vreme ce Shaddam şi Hasban se luară după doctor. Fenring îi aştepta deja lîngă bătrînul pe moarte, scoțînd sunetele acelea guturale şi enervante şi avînd grijă ca nici un tratament să nu aibă succes.

Împăratul slăbit zăcea pe un pat imens, sub un baldachin din cea mai fină mătase merh, brodat în vechea manieră pămînteană. Stîlpii baldachinului erau sculptați din ucca, un lemn de esență tare, cu creştere accelerată, de pe Elacca. Apa clipocea în havuzurile liniştitoare, plasate în nişele din pereți, susurînd şi clipocind. Licurigloburi

parfumate, reglate la luminozitate redusă, pluteau în colțurile încăperii.

În timp ce Shaddam şi Fenring stăteau şi priveau împreună scena, doctorul Suk îl concedie dintr-un singur gest pe servitorul în livrea şi urcă cele două trepte scunde de la marginea patului. Pe lîngă bătrînul suferind se foiau trei concubine imperiale superbe, de parcă simpla lor prezență ar fi putut să-l revitalizeze. Duhoarea bătrînului persista în aer, în pofida ventilației şi a aromelor.

Împăratul Elrood era îmbrăcat în mătase regală lucioasă şi purta o tichie demodată, care-i acoperea craniul pătat de crizele hepatice. Stătea peste aşternuturi, căci se plînsese că erau prea călduroase. Arăta tras la față şi de-abia dacă mai putea să-şi țină ochii deschişi.

Lui Shaddam îi făcu plăcere să vadă cît de mult se deteriorase sănătatea tatălui său de la vizita ambasadorului tleilaxu. Cu toate acestea, Elrood avea parte de zile bune, şi de zile rele; în plus, avea prostul obicei de a-şi reface forțele după o cădere semnificativă, precum aceasta.

O cană înaltă de bere de mirodenie zăcea pe o tavă, lîngă mîna lui ca o gheară acoperită de inele, alături de o a alta, deja golită. Şi, fixate chiar pe mătasea baldachinului, Shaddam observă brațele ca de insectă ale unui detector de otrăvuri.

Trebuie să-ți fie sete, tată, îşi spuse Shaddam. *Mai bea nişte bere!*

Doctorul deschise cufărul suspendat şi scoase la iveală un set întreg de instrumente strălucitoare, scanere piuitoare şi fiole colorate, pline cu lichide de testare. Băgînd mîna în trusă, Yungar scoase un dispozitiv mic, alb, pe care-l plimbă peste Elrood.

După ce-i îndepărtă tichia de satin de pe cap, dezvăluind chelia transpirată, doctorul Yungar scană craniul lui Elrood, ridicînd capul bătrînului pentru a-l examina pe îndelete. Arătînd mic, şi slăbit, şi bătrîn, împăratul mormăi nemulțumit...

Shaddam se întrebă cum va arăta el peste o sută cincizeci de ani, de preferat la sfîrşitul unei domnii îndelungate şi glorioase... Se strădui să-şi reprime zîmbetul şi-şi ținu respirația în timpul examinării. Alături de el, Fenring rămase calm şi detaşat. Numai şambelanul se încruntă.

Doctorul îşi retrase scannerul, apoi studie cubul informațional cu istoricul bolii pacientului imperial. După care îl anunță pe bătrînul năucit:

— Nici măcar melanjul nu vă poate menține tînăr pe veci, Sire. La vîrsta dumneavoastră, sănătatea naturală începe să intre în declin. Uneori, foarte rapid...

Pe tăcute, Shaddam slobozi un oftat de uşurare.

Elrood se ridică în capul oaselor, cu mare greutate, iar concubinele înghesuiră pernele boțite în spatele lui. Fața cadaverică precum un pergament se strîmbă într-o grimasă dezaprobatoare:

— Dar cu numai cîteva luni în urmă m-am simțit mult mai bine...

— Îmbătrînirea nu se prezintă ca un grafic perfect descendent. Există vîrfuri şi căderi, refacere şi degradare...

Doctorul avea insolența de a folosi un ton autotştiutor care sugera că împăratul nu ar fi putut înțelege astfel de concepte complexe.

— Corpul uman este ca o supă chimică, bioelectrică, iar schimbările sînt adesea declanşate de evenimente nesemnificative. Ați fost tensionat în ultima vreme?

— Eu sînt împăratul, i-o tăie Elrood, răspunzîndu-i acum de parcă medicul Suk ar fi fost un idiot. Am multe responsabilități. Bineînțeles, toate astea provoacă tensiuni...

— Atunci, începeți prin a delega o parte dintre responsabilități, predîndu-le prințului moştenitor şi consilierilor voştri de încredere, cum ar fi Fenring. Nu veți trăi veşnic, ştiți asta... Nici măcar un împărat nu poate face aşa ceva. Planificați-vă viitorul!

Cu un aer încrezut, doctorul închise trusa. Shaddam ar fi vrut să-l îmbrățişeze.

— Am să vă las o rețetă şi nişte dispozitive care vă vor ajuta să vă simțiți mai bine.

— Singura rețetă de care am eu nevoie este cea pentru mai multă mirodenie în berea mea!

Elrood luă o înghițitură mare din cana apropiată, plescăind zgomotos.

— Cum doriți, răspunse doctorul cel sfrijit. Luă din cufăr un pachet pe care-l puse pe o parte a mesei. Acestea sînt dispozitive pentru întreținerea muşchilor, în caz că veți avea nevoie de ele. Instrucțiunile sînt prezentate în fiecare unitate. Puneți-vă concubinele să le folosească pentru durerile dumneavoastră musculare.

— Bine, bine, răspunse Elrood. Acum, lasă-mă... Am de lucru!

Dr. Yungar coborî trepetele de pe platforma patului, înclinîndu-se.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Sire...

Nerăbdător, împăratul îşi legănă mîna noduroasă în semn de despărțire. Concubinele se apropiară, şuşotind una către alta, privind totul cu ochii mari. Două dintre ele luară dispozitivele pentru întreținerea musculaturii şi se jucară cu butoanele de control.

Shaddam îi şopti unui servitor să-l invite pe doctor să meargă împreună cu şambelanul Hesban, cel care avea să aranjeze transferul sumei cuvenite plății. Hesban ar fi vrut să mai rămînă în dormitorul imperial şi să discute cu bătrînul bolnav despre unele documente, tratate şi alte chestiuni de stat, dar Shaddam, convins că se putea ocupa şi singur de astfel de lucruri, voia ca durul său consilier să stea deoparte.

Cînd medicul Suk plecă, bătrînul Elrood îi spuse fiului său:

— Poate că doctorul are dreptate, Shaddam. Am ceva de discutat cu tine şi cu Hasimir. O politică şi un proiect pe care doresc să le continuu, indiferent de starea sănătății mele. V-am vorbit despre planurile noastre pentru Ix şi de posibila preluare tleilaxu?

Shaddam îşi dădu ochii peste cap. *Desigur, bătrîn nebun! Eu şi cu Fenring am făcut deja aproape toată treaba. A fost ideea noastră să trimitem pe Ix Dansatorii-Față tleilaxu pentru că se puteau deghiza şi infiltra în rîndurile clasei lucrătorilor...*

— Da, tată. Ştim de planurile astea.

Elrood le făcu semn cu mîna să se apropie, răstimp în care trăsăturile bătrînului se întunecară. Cu coada ochiului, Shaddam îl văzu pe Fenring dînd afară concubinele, apoi apropiindu-se pentru a asculta cuvintele împăratului.

— În această dimineață am primit un mesaj cifrat de la agenții noştri de pe Ix. Ştiți de vrajba dintre mine şi contele Dominic Vernius?

— Ah, da, bineînțeles că da, tată, zise Shaddam.

Tuşi.

— Un afront mai vechi, o femeie furată...

Ochii bolnavi ai lui Elrood se luminară.

— Se pare că acest gunoi de Dominic s-a cam jucat cu focul, antrenîndu-şi oamenii să lupte cu automate mobile care îşi scanează adversarii şi procesează informațiile, probabil cu ajutorul unui creier cibernetic. De asemenea, s-a apucat să vîndă aceste „maşinării inteligente“ pe piața neagră...

— E un sacrilegiu, Sire, murmură Fenring, asta încalcă în mod clar restricțiile impuse de Marea Convenție!

— Exact, admise Elrood, şi nu e singura lui infracțiune. Casa Vernius a pus la punct nişte îmbunătățiri sofisticate de tip ciborg. Proteze mecanice pentru trup... Am putea folosi toate astea în avantajul nostru!

Shaddam se încruntă, aplecîndu-se şi adulmecînd damful de bere de mirodenie din respirația bătrînului.

— Ciborgi? Dar asta înseamnă minți omeneşti în trup de robot, prin urmare o încălcare a Jihadului.

Elrood zîmbi.

— Noi am înțeles că s-au făcut unele... compromisuri. Adevărat sau nu, este exact genul de scuză de care au nevoie impostorii noştri pentru a-şi termina treaba — momentul acțiunii a sosit. Casa Vernius e în pragul distrugerii şi un mic impuls o va nimici!

— Hmmmm... iată un lucru *deosebit* de interesant, zise Fenring. Atunci tleilaxu ar putea prelua controlul sofisticatelor instalații ixiene pentru propriile lor cercetări...

— Este vorba de ceva foarte important şi veți vedea cum controlez această situație, spuse Elrood pufnind. Priviți şi învățați! Deja mi-am pus planurile în mişcare. Lucrătorii suboizi ixieni sînt, să spunem, *tulburați* de aceste evenimente, iar noi...

Împăratul se opri ca să termine de băut ce mai avea în cană, plescăind apoi din buze.

— ...*încurajăm* nemulțumirile lor, prin propriii noştri reprezentanți.

Lăsînd jos cana acum goală, Elrood deveni brusc apatic. Îşi ajustă pernele, se lăsă pe spate şi căzu într-un somn adînc.

Schimbînd cu Fenring o privire plină de înțeles, Shaddam se gîndi la conspirația dinăuntrul conspirației — la propria lor participare secretă la evenimentele de pe Ix, la felul în care el şi Fenring îl puseseră prima oară pe Maestrul tleilaxu în legătură cu Elrood. Iar acum Bene Tleilax, folosind propriii lor schimbători de formă alterați genetic, stîrneau fervoarea religioasă şi nemulțumirile în rîndul claselor de jos de pe Ix. Pentru fanaticii tleilaxu, orice idee legată de maşini gînditoare şi orice gînd despre ixienii care le creaseră erau lucrarea Satanei.

Cînd cei doi tineri părăsiră camera împăratului, Fenring zîmbi, sub impresia unor gînduri asemănătoare. *Priviți şi învățați*, spusese smintitul ăla bătrîn. *Elrood, ticălos arogant, şi tu ai foarte multe de învățat — şi nu prea mult timp ca să faci asta!*

Liderii Jihadului Butlerian nu au definit în mod adecvat inteligența artificială, nereuşind să prevadă toate posibilitățile aflate la îndemîna unei societăți imaginative. Ca urmare, avem largi zone gri în care să manevrăm.

Opinie juridică ixiană confidențială

Deşi explozia se produsese la distanță, şocul zgudui masa la care Leto şi Rhombur studiau eşantioane de minereuri. Bucățele mici din ipsosul decorativ de pe tavan se scurseră peste ei dintr-o crăpătură lungă, proaspăt căscată. Un fulger orbitor zigzagă pe plazul uneia dintre ferestrele de observare, spărgînd-o.

— Iaduri purpurii! Ce-a fost asta? întrebă Rhombur.

Leto sărise deja în picioare, dînd de-o parte mostrele şi căutînd sursa exploziei. Văzu latura îndepărtată a grotei, unde mai multe clădiri grav avariate se prăbuşeau în ruine. Cei doi tineri schimbară priviri sumbre.

— Fii gata, zise Leto, devenind instantaneu alert.

— Gata pentru ce?

Leto nu ştia.

Intraseră împreună într-una dintre încăperile de instruire din Marele Palat, studiind întîi Filosofia Calculelor şi bazele Efectului Holtzman, iar apoi sistemele de fabricație şi distribuție ixiene. Pe pereții din jurul lor atîrnau vechi picturi în rame închise ermetic, inclusiv lucrări ale vechilor maeştrii pămînteni, Claude Monet şi Paul Gauguin, cu plăci interactive care permiteau îmbunătățiri din partea artiştilor ixieni. De cînd Leto îşi relatase aventura în tunelurile suboizilor, nu mai auzise nici o discuție despre asta sau despre vreo anchetă. Contele sperase probabil că problema se va rezolva de la sine.

O altă explozie zgudui încăperea, de data asta mai apropiată şi mai puternică. Prinţul de Ix apucă de masă, ca s-o împiedice să se răstoarne. Leto fugi spre fereastra spartă.

— Rhombur, vino să vezi!

De undeva, de pe aleile suspendate care legau clădirile stalactite, cineva striga. Pe partea stîngă, o capsulă de transport scăpată de sub control se zdrobi de sol departe, jos, într-un nor de cioburi de cristal şi pasageri mutilaţi.

Uşa sălii de clasă se izbi de perete. Căpitanul Zhaz, din garda Palatului, dădu buzna înăuntru, înarmat cu una dintre noile puşti de asalt cu puls laser. Îl urmau patru subordonaţi, înarmaţi la fel, purtînd cu toţii uniformele alb-argintii ale Casei Vernius. Nimeni de pe Ix, nici măcar contele însuşi, nu se gîndise vreodată că Leto sau Rhombur vor ajunge să aibă nevoie de protecţia unor gărzi de corp.

— Veniţi cu noi, tineri domni, le spuse Zhaz de-abia trăgîndu-şi sufletul. Ochii întunecaţi ai bărbatului, încadraţi de barba pătrăţoasă, scăpărară de emoţie cînd văzu fragmentele de piatră care cădeau din tavan şi fereastra spartă. Deşi gata să lupte pînă la moarte, era clar că Zhaz nu înţelegea ce se întîmplase în atît de paşnicul oraş Vernii.

— Ce se petrece, căpitane? întrebă Rhombur, în timp ce suita de soldaţi de gardă îi scotea afară, pe coridor, unde luminile începuseră să pîlpîie.

Vocea îi tremură pentru moment, apoi redeveni mai puternică, aşa cum ar fi trebuit să fie glasul unui moştentor al contelui.

— Spune-mi, familia mea e în siguranţă?

Ceilalţi soldaţi din gardă şi unii membri ai curţii ixiene fugeau ca bezmeticii, scoţînd stigăte înspăimîntate, stridente şi ascuţite, ca răspuns la o altă explozie. De dedesubt, de la mare distanţă, se auzea rumoarea unei mulţimi furioase. Era atît de departe încît se percepea ca un murmur profund. Apoi, Leto distinse zumzetul unui pistol laser. Chiar înainte ca Zhaz să fi apucat să-i răspundă lui Rhombur, Leto înţelese care era sursa acestor tulburări.

— Avem probleme cu suboizii, domnilor! strigă căpitanul. Nu vă fie teamă, vom avea în curînd situaţia sub control.

Atinse un buton de la centură şi o uşă, pînă atunci mascată, se deschise în peretele acoperit cu marmură şi oglinzi. Căpitanul şi garda palatului se pregătiseră atît de mult pentru a face faţă unor atacuri externe de anvergură, dar nu păreau să ştie prea bine cum să trateze o revoltă din interior...

— Pentru mai multă siguranţă, o luăm pe aici. Sînt convins că familia dumneavoastră vă va aştepta.

După ce cei doi tineri se aplecară pentru a se strecura pe sub uşa ridicată pînă la jumătate în spatele oglinzilor, portalul se închise ermetic în urma lor. În lumina gălbuie a licurigloburilor de urgenţă, Leto şi Rhombur alergau de-a lungul unei benzi electromagnetice, în timp ce căpitanul ţipa agitat într-un mic comunicator portabil. O strălfulgerare violacee izbucni de pe ecranul instrumentului, iar Leto auzi o voce metalică răspunzînd:

— Ajutorul e pe drum!

Cîteva secunde mai tîrziu, un transportor blindat dudui de-a lungul benzii protejate şi scrîşni din frîne, oprindu-se. Zhaz urcă împreună cu cei doi tineri nobili şi doi soldaţi din gardă, lăsîndu-i pe restul oamenilor din trupele de securitate în urmă, pentru a le apăra spatele. Leto se prăbuşi într-un scaun din spate, în vreme ce Zhaz şi Rhombur se cocoţară în faţă. Transportorul se puse în mişcare.

— Suboizii au aruncat în aer două coloane care transportau diamante, spuse Zhaz dintr-o răsuflare, consultînd ecranul violet al comunicatorului său. O parte din crusta de deasupra s-a surpat.

Faţa îi deveni cenuşie, avînd o expresie neîncrezătoare. Se scărpină în barba maronie.

— Ei, asta-i imposibil.

Leto, care văzuse de mult semnele furtunii gata să izbucnească, ştia că situaţia era probabil mult mai disperată decît îşi imagina căpitanul de gardă. Problemele de pe Ix nu se vor rezolva într-o oră.

Un raport rostit de o voce metalică clănţăni în urechile lor, părînd disperată.

— Suboizii se adună de la nivelurile inferioare! Cum au putut... cum de au devenit atît de organizaţi?

Rhombur înjură, iar Leto privi cu înţelegere spre bondocul său prieten. Încercase să-i avertizeze pe ixieni, dar nu indicase nimic

precis. Casa Vernius nu fusese dispusă să ia în considerare gravitatea situației.

În maşina blindată, o centură de siguranță se întinsese peste Leto imediat ce se aşezase, iar vehiculul accelera continuu, cu un huruit uniform, gonind cu mare viteză în sus, spre cavernele ascunse în stratul de stîncă de la suprafață. Căpitanul Zhaz lucra la un panou de comunicații din fața compartimentului, degetele sale dansînd peste taste. O strălucire albastră îi cuprindea palmele. Lîngă el, Rhombur îl privea atent pe căpitanul de gardă, de parcă ar fi ştiut că s-ar putea să fie nevoie să preia comanda.

— Ne aflăm într-o navetă de salvare, îi explică lui Leto unul dintre soldații din gardă. Deocamdată sînteți în siguranță. Suboizii nu vor putea trece de sistemul defensiv superior, o dată ce-l activăm.

— Ce s-a întîmplat cu părinții mei? întrebă Rhombur. Cu Kailea?

— Avem un plan şi pentru asta, există o opțiune. Domnia-voastră şi familia ar trebui să vă vedeți la punctul de întîlnire. Pe toți sfinții şi păcătoşii, sper că oamenii mei îşi vor aminti ce au de făcut. Pentru prima dată, nu este vorba de un exercițiu.

Maşina schimbă de mai multe ori benzile, zdrăngănind şi huruind cu o viteză tot mai mare, apoi urcă abrupt în beznă. Dintr-o dată, banda redeveni orizontală şi vehiculul fu scăldat într-o baie de lumină pe cînd trecu în viteză pe lîngă o fereastră imensă de plaz armat şi polarizat. Văzură pentru o clipă răzmerița de jos: străfulgerările focurilor spontane şi iureşul demonstrațiilor de sub oraş. Altă explozie, şi una dintre aleile suspendate transparente se spulberă, prăbuşindu-se în cioburi spre podeaua cavernei, jos de tot; siluetele minuscule, ca nişte păpuşi, ale pietonilor, se zbătură în aer prăbuşindu-se spre pieire.

— Opreşte aici, căpitane! strigă Rhombur. Trebuie să văd ce se întîmplă aici.

— Vă rog, domnule, nu întîrziați mai mult de cîteva clipe. Rebelii ar putea distruge zidul acela.

Leto găsea greu de înțeles ce se petrecea. Rebeli? Explozii? Evacuări de urgență? Ix păruse atît de sofisticat, de paşnic şi de... protejat de conflicte. Chiar dacă erau nemulțumiți de viața lor, cum era posibil ca suboizii să fi orchestrat un astfel de asalt masiv şi coordonat? De unde-şi procuraseră resursele?

Prin panoul polarizat, Leto zări soldații în uniformele casei Vernius luptînd fără nici o şansă împotriva roiurilor de adversari palizi, cu pielea netedă, jos, pe fundul grotei. Suboizii foloseau dispozitive incendiare şi explozive primitive, în vreme ce ixienii secerau mulțimea cu străfulgerările purpurii ale armelor laser.

— Comunicațiile comandamentului susțin că suboizii s-au răsculat pe toate nivelurile, zise Zhaz pe un ton neîncrezător. Urlă „Jihad", în timp ce atacă!

— Iaduri purpurii! făcu Rhombur. Ce are Jihadul de-a face cu asta? Ce-ar putea avea de-a face cu noi?

— Trebuie să plecăm chiar acum, domnule, insistă Zhaz, trăgînd de mîneca lui Rhombur. Trebuie să ajungem la punctul de întîlnire.

Rhombur se trase înapoi de la fereastră, în clipa în care o parte dintr-o stradă pavată se surpă dincolo de ea, iar val după val de suboizi palizi se tîrîră afară din tunelurile de dedesubt. Transportorul acceleră de-a lungul liniei şi făcu la stînga, în beznă, apoi urcă din nou. Rhombur dădu din cap, cu figura crispată de neliniște.

— Avem centre secrete de comandă la nivelurile superioare. Au fost luate precauțiuni pentru astfel de necazuri, iar pînă acum unitățile noastre militare trebuie să fi înconjurat deja cele mai importante fabrici. N-ar trebui să mai dureze mult pînă să punem totul sub control.

Fiul contelui părea că încerca să se convingă mai mult pe sine.

În partea din față, Zhaz se aplecă preocupat spre pupitrul de comunicații, care-i învălui fața într-o strălucire palidă.

— Atenție — probleme în față, domnule!

Smuci comenzile. Vehiculul se zgudui, iar Zhaz o luă pe o bandă laterală. Ceilalți doi soldați din gardă îşi apucară armele, scrutînd bezna din jur, gata să tragă.

— Unitatea Patru a fost copleşită, zise căpitanul Zhaz. Suboizii au spart zidurile laterale. Încerc să dau de Trei!

— *Copleşită?* făcu Rhombur, iar pe fața lui se oglindeau neliniştea şi frica. Cum naiba puteau suboizii să facă una ca asta?

— Comandamentul afirmă că tleilaxu sînt implicați — şi cîțiva dintre Dansatorii-Față. Sînt foarte bine înarmați.

Icni citind rapoartele.

— Să ne apere Dumnezeu!

În jurul lui Leto întrebările năvăleau ca o avalanşă. *Tleilaxu? De ce să atace Ix? Jihad? Aceasta este o planetă a maşinăriilor... iar tleilaxu sînt fanatici religioşi. Le era atît de teamă de maşinăriile ixiene încît să folosească schimbătorii de formă crescuți în cuve pentru a se inflitra în rîndurile muncitorilor suboizi? Asta ar explica gradul de coordonare a revoltei, dar de ce să fi fost interesați în aşa ceva? De ce aici?*

Pe cînd transportorul continua să urce, Zhaz supraveghea panoul de comunicații prin care primea rapoartele tactice.

— Pe toți sfinții şi păcătoşii! Inginerii tleilaxu au aruncat în aer conductele prin care transferăm căldura din interiorul topit al planetei.

— Dar avem nevoie de energia asta pentru funcționarea fabricilor, țipă Rhombur, încă agățat de locul său.

— Au mai distrus şi liniliile de reciclare, unde sînt aruncate deşeurile industriale şi chimice.

Vocea căpitanului suna tot mai aspră.

— Lovesc direct în inima Ixului — paralizînd capacitatea de producție.

Pe cînd Leto se gîndea la cele văzute şi învățate timp de luni de zile pe această planetă, piesele întregului mozaic începură să se aranjeze în mintea lui.

— Gîndiți-vă la asta, zise el, toate distrugerile pot fi remediate. Au ştiut precis unde să lovească pentru a incapacita Ix, dar fără să provoace daune iremediabile.

Leto clătină abătut din cap, în timp ce totul i se limpezea în minte.

— Tleilaxu vor această lume şi facilitățile sale intacte. Au de gînd s-o ocupe...

— Nu fi caraghios, Leto. Nu vom ceda niciodată Ix jegoşilor de tleilaxu!

Rhombur arăta mai mult uluit decît speriat.

— S-ar putea să... nu avem de ales, domnule, glăsui Zhaz.

La ordinul răstit al lui Rhombur, care cerea arme, unul dintre soldați deschise un compartiment din podeaua vehiculului şi scoase două pistoale cu săgeți şi centuri de scuturi personale, pe care le înmînă celor doi prinți.

Fără nici o vorbă, Leto îşi puse centura, atinse un buton de testare pentru a primi confirmarea că unitatea era operațională. Simțea

în palmă răceala armei. Îi verifică încărcătorul plin cu microsăgeți mortale, primi alte două de la soldatul din gardă şi le plasă în compartimentele centurii.

Vehiculul de salvare intră huruind într-un tunel lung, întunecat. Leto văzu lumină în față, care creştea, devenind tot mai strălucitoare cu fiecare clipă. Îşi aminti ce-i spusese tatăl său despre tleilaxu: *„Distrug tot ceea ce aduce a maşinărie gînditoare"*. Ix era ținta lor naturală.

Lumina îi atinse, orbindu-l, iar ei se năpustiră spre ea.

Pentru mase, religia şi legea trebuie să fie unul şi acelaşi lucru. Un act de nesupunere trebuie să fie un păcat şi să necesite pedepse religioase. Acest lucru va produce dublul beneficiu de a aduce o mai mare supunere şi mai mult curaj. Nu trebuie să depindem atît de mult de curajul indivizilor, cît de cel al unei întregi populații.

PARDOT KYNES, discurs rostit în fața reprezentanților marilor sietchuri

Ignorînd soarta care i se pregătise, Pardot Kynes se plimba prin tuneluri, acompaniat de însoțitorii lui de încredere, Ommun şi Turok. Cei trei aveau de gînd să-l viziteze pe Stilgar, care se odihnea şi se vindeca în încăperile familiei sale.

Dînd cu ochii de vizitatori, Stilgar, mult slăbit, se ridică în patul său de suferințe. Deşi rana ar fi tebuit să-i fie fatală, tînărul fremen îşi revenise aproape complet, într-un timp foarte scurt.

— Îți datorez apa vieții mele, planetologule, zise el şi, cu un aer foarte serios, scuipă pe podeaua peşterii.

Pentru o clipă, Kynes rămase interzis, dar apoi crezu că înțelege. Ştia prea bine ce importanță avea apa pentru aceşti oameni, mai ales prețioasele fluide din trupul unei persoane. Pentru Stilgar, să sacrifice chiar şi o picătură de salivă era o dovadă de mare cinste.

— Ăăă... apreciez apa ta, Stilgar, zise Kynes cu un zîmbet forțat. Dar acum trebuie să laşi deoparte restul. Vreau să te faci bine.

Frieth, sora cea tăcută a lui Stilgar, stătea la marginea patului, mereu ocupată cu cîte ceva, ochii ei albastru-în-albastru aruncînd priviri peste tot, căutînd încă un lucru de făcut. Îi aruncă lui Kynes o privire lungă, de parcă l-ar fi cîntărit, însă expresia ei era de nepătruns. Apoi, în tăcere, ieşi ca să mai aducă unguente cu care să grăbească însănătoşirea fratelui său.

Mai tîrziu, pe cînd Kynes străbătea pasajele sietchului, oameni curioşi se adunară ca să-l urmeze şi să-l asculte. În mijlocul rutinei zilnice, acest planetolog înalt, cu barba tunsă scurt, continua să fie ceva nou şi interesant pentru ei. Vorbele sale smintite dar vizionare puteau părea caraghioase ori cele mai absurde fantezii, cu toate acestea chiar şi copiii din sietch se luau după străin.

Mulțimea amuzată şi vorbăreață îl acompania pe Kynes cînd ținea prelegeri, dînd din mîini şi privind spre tavan de parcă ar fi putut vedea cerul liber. Deşi încercaseră, aceşti fremeni nu-şi puteau imagina priveliştea norilor adunați să lase ploaia să cadă asupra deşertului. *Picături de umezelă căzînd din cer? Absurd!*

Unii dintre copii rîdeau la ideea însăşi de ploaie pe Dune, dar Kynes continua să vorbească, explicînd treptele procesului său de a culege cele mai mici urme de vapori de apă din atmosferă. Se putea colecta fiece bob de rouă formată la umbră pentru a aduce Arrakisul pe direcția dorită de el, pentru a pava calea spre o nouă şi minunată ecologie.

— Trebuie să vă gîndiți la această lume în termeni inginereşti, zise Kynes pe un ton profesional.

Era fericit să aibă un asemenea public atent, deşi nu era sigur cît de mult înțelegeau.

— Această planetă, luată în întregimea ei, este doar o expresie a energiei, o maşinărie pusă în mişcare de soarele ei.

Îşi coborî vocea şi privi spre o fată tînără, cu ochi mari.

— Ceea ce este necesar este o reconstruire a ei, pentru a fi adaptată nevoilor noastre. Avem posibilitatea de a face asta pe... Dune. Dar avem, oare, autodisciplina şi hotărîrea?

Îşi coborî privirea asupra altcuiva.

— Asta depinde numai de noi.

Ommun şi Turok ascultaseră deja toate discursurile lui Kynes. Deşi la început îl luaseră în rîs, în cele din urmă cuvintele li se

întipăriseră în minte. Acum, cu cît auzeau mai mult vorbele pline de entuziasmul neînfrînat şi onestitatea senină, cu atît mai mult începeau să creadă. De ce să nu visezi? Judecînd după expresia de pe feţele ascultătorilor, puteau vedea că şi alţi fremeni începuseră să ia în considerare aceste posibilităţi. Bătrînii sietchului îi numeau pe aceşti convertiţi optimişti şi mult prea creduli. Neabătut, Kynes continuă să-şi răspîndească ideile, indiferent cît de scandaloase păreau la prima vedere.

Cu o expresie sumbră, naibul Heinar clipi din singurul său ochi şi scoase cristaiul sacru, aflat încă în teacă. Puternicul războinic dinaintea sa întinse mîinile pentru a primi darul.

Naibul intonă cuvintele rituale.

— Uliet, bătrîne Liet, ai fost ales pentru această misiune spre binele întregului sietch. Ţi-ai dovedit curajul de multe ori în bătăliile cu Harkonnenii. Eşti un iscusit călăreţ pe viermii de nisip şi unul dintre cei mai mari războinici dintre fremeni.

Bărbat de vîrstă mijlocie, cu trăsături aspre, Uliet se înclină. Mîinile sale rămăseseră întinse. Aştepta fără ca măcar să i se zbată vreun muşchi pe faţă. Deşi era un om foarte religios, reuşea să-şi controleze veneraţia.

— Ia acest cristai consacrat, Uliet. Heinar apucă teaca ornamentată şi trase lama lungă, de un alb lăptos, din interior. Cristaiul era o relicvă sacră pentru toţi fremenii, făcut din dintele de cristal al unui vierme de nisip. Această lamă anume era *fixată*, calibrată pe trupul purtătorului ei, aşa încît avea să se dizolve la moartea lui.

— Lama a fost scăldată în otrăvitoarea Apă a Vieţii şi binecuvîntată de Shai-Hulud, continuă Heinar. Aşa cum zice tradiţia noastră, lama sacră nu trebuie băgată din nou în teacă decît după ce a gustat sînge.

Uliet luă arma, copleşit dintr-o dată de importanţa misiunii pentru care fusese ales. Foarte superstiţios, privise uriaşii viermi de nisip din deşert şi călărise pe spinarea lor de multe ori. Dar nu-şi permisese niciodată să se obişnuiască, nici măcar o clipă, cu aceste creaturi magnifice. Nu putea uita că ele erau manifestările marelui creator al universului.

— Nu voi înşela aşteptările lui Shai-Hulud. Uliet acceptă lama şi o ridică spre boltă, cu vîrful ascuțit ațintit departe de el.

Ceilalți bătrîni stăteau în spatele naibului chior, fermi în decizia lor.

— Ia doi acvari cu tine, zise Heinar, ca să colectezi apa acestui planetolog, să o folosim spre binele sietchului.

— Poate că ar trebui să luăm o mică parte şi să plantăm un arbust în onoarea lui, zise Aliid, dar nimeni nu susținu această sugestie.

Ieşit din încăperea cu pereți de piatră, Uliet păşi cu fruntea sus, mîndru, ca un adevărat războinic al fremenilor. Nu se temea de planetolog, deşi străinul vorbea cu înfocare despre planurile sale nebuneşti, dar şi fără noimă, de parc-ar fi fost mînat de o viziune divină. Prin spinarea asasinului trecu un fior...

Uliet îşi îngustă ochii albastru-închis şi goni aceste gînduri din minte, luînd-o prin pasajele cufundate în umbră. Îl urmau doi acvari, cărînd canistre pentru colectarea sîngelui lui Kynes şi materiale absorbante pentru a le înmuia în fiecare strop ce s-ar fi putut scurge pe podeaua de piatră.

Planetologul nu era greu de găsit. Îl însoțea un întreg anturaj, cu figurile pline fie de venerație, fie de scepticism amestecat cu mirare. Dominîndu-i pe toți cu înălțimea sa, Kynes păşea fără țintă, vorbind şi dînd din mîini în timp ce mergea. Asistența se grăbea în urma lui, ținîndu-se la o distanță respectuoasă, uneori punînd întrebări, dar cel mai adesea doar ascultînd.

— Problema umană este nu cîți pot supraviețui în cadrul sistemului, spunea Kynes pe cînd Uliet se apropia, cu cristaiul în mînă, cu intenția clar întipărită pe față, ci ce fel de existență este hărăzită celor care supraviețuiesc.

Înaintînd fără şovăire, Uliet intră în mulțime. Ascultătorii planetologului îl văzură pe asasin şi arma acestuia. Se dădură în lături, aruncîndu-şi priviri pline de înțeles, unii dezamăgiți, alții speriați. Tăcură unul după altul. Acesta era felul de a fi al fremenilor.

Kynes nu remarcă nimic. Descrise un cerc în aer, cu unul dintre degete.

— Apa deschisă este posibilă aici, dacă facem o schimbare mică, dar viabilă. *Putem face asta dacă mă ajutați.* Gîndiți-vă... să ieşiți la suprafață fără distraie!

Arătă spre doi copii, aflați în apropierea lui. Ei se retraseră imediat, intimidați.

— Imaginați-vă: atît de multă umezeală în aer încît să nu mai trebuiască să purtați distraiele!

— Vrei să spui că am putea avea un bazin cu apă din care să putem lua şi bea oricînd vrem? întrebă unul dintre ascultătorii sceptici, cu vocea încărcată de sarcasm.

— Bineînțeles. Am văzut asta în multe lumi şi nu există nici un motiv pentru care să n-o putem face şi pe Dune. Cu capcane de vînt, poți să captezi apa din aer şi s-o foloseşti ca să plantezi iarbă, tufişuri, orice va putea fixa apa în celule şi în sistemul de rădăcini şi s-o păstreze acolo. De fapt, pe lîngă aceste bazine deschise pot fi plantate livezi cu fructe dulci, zemoase, gata de cules...

Uliet păşi înainte, parcă în transă ca urmare a hotărîrii sale. Acvarii din spatele său rămaseră în urmă; nu era nevoie de ei decît după ce se săvîrşea uciderea.

— Ce fel de fructe? întrebă o fată.

— Oh, de care vrei tu, zise Kynes. Va trebui să fim atenți mai întîi la condițiile de sol şi la umezeală. Viță de vie, poate, pe pantele stîncoase. Mă întreb cum ar fi la gust un vin de soi din Arrakeen...

Zîmbi.

— Şi portocale rotunde, portigule. Ah, ce-mi plac astea. Părinții mei aveau un copac în Salusa Secundus. Portigulele au o coajă tare, ca de piele, dar o cureți. Înăuntru, miezul se desface în felii, dulce şi zemos, de cel mai strălucitor portocaliu pe care vi l-ați putea imagina.

Uliet vedea doar o pîclă roşiatică. Misiunea îi ardea creierii, îndepărtînd orice altceva din fața ochilor lui. Ordinele naibului Heinar i se rostogoleau în minte. Păşi într-o zonă de unde oamenii se retraseseră pentru a asculta mai bine discursul planetologului. Uliet se străduia să nu audă visele, să nu se gîndească la viziunile pe care le invocase Kynes. Era limpede că acest om era un demon, trimis să năucească mințile acultătorilor...

Uliet rămase cu privirile ațintite în față, în vreme ce Kynes continua să umble de-a lungul coridorului, fără să observe nimic. Gesturile sale largi descriau cîmpii de iarbă, canale şi păduri. Picta peisaje

în imaginația fremenilor. Planetologul își linse buzele, de parcă putea deja gusta vinul de pe Dune.

Uliet păși în fața lui și ridică lama otrăvită.

În mijlocul unei fraze, Kynes îl observă dintr-o dată pe străin. Iritat, parcă, de întrerupere, clipi o dată și spuse pur și simplu:

— Dă-te la o parte, trecînd pe lîngă Uliet și continuînd să vorbească. Ah, și pădurile! Verzi și luxuriante cît vezi cu ochii, acoperind dealuri și văi întinse... În vremurile de demult, nisipul a invadat plantele și le-a distrus, dar vom reface totul pe Dune. Vîntul va purta semințele pe întreaga planetă și vor crește și mai mulți copaci și plante, ca niște copii!

Asasinul rămase nemișcat, uluit că fusese alungat cu atîta ușurință. *Dă-te la o parte!* Importanța a ceea ce i se spusese să facă îl țintui locului. Dacă-l ucidea pe acest om, printre fremeni ar fi rămas doar ca Uliet, Distrugătorul de Vise.

— În primul rînd trebuie să instalăm capcane de vînt pe stînci, continuă liniștit Kynes. Acestea sînt sisteme simple, ușor de construit, și vor aduna roua dirijînd-o acolo unde vom avea nevoie de ea. În cele din urmă, vom avea bazine subterane imense pentru păstrarea apei, încă un pas spre aducerea ei înapoi la suprafață. Da, am zis *înapoi*... Apa curgea cîndva liberă pe Dune. Am văzut semnele!

Uliet se uita neîncrezător spre cuțitul cu lama otrăvită, incapabil să creadă că acestui om nu-i era cîtuși de puțin frică de el. *Dă-te la o parte...* Kynes fusese la doi pași de moarte și trecuse dincolo de ea. *Călăuzit de Dumnezeu.*

Uliet stătea acum acolo, cu cuțitul în mînă, privind cum umerii neprotejați ai slujbașului imperial își bat parcă joc de el. Ar fi putut, cu ușurință, să-i străpungă spinarea cu o lovitură mortală.

Însă asasinul nu se clinti.

Vedea încrederea planetologului, ca și cum omul ar fi fost protejat de vreun gardian sacru. Viziunile despre viitorul Dunei pe care le adusese acest bărbat măreț îi captivaseră deja pe aceşti oameni. Iar fremenii, cu viețile lor aspre și cu generații întregi de dușmani care-i hăituiseră din planetă în planetă, aveau *nevoie* de vise.

Poate că le fusese trimis în sfîrșit cineva care să-i călăuzească, un profet. Sufletul lui Uliet ar fi fost condamnat pe veci dacă ar fi

îndrăznit să-l ucidă pe mesagerul îndelung aşteptat, trimis chiar de Dumnezeu.

Însă acceptase o misiune din partea conducătorului sietchului şi ştia că un cristai nu putea fi băgat niciodată în teacă fără să verse sînge. În acest caz, dilema nu putea fi rezolvată nici printr-o tăietură mică, pentru că lama era otrăvită; cea mai mică zgîrietură ucidea.

Aceste lucruri nu mai puteau fi reconciliate. Mîna lui Uliet tremura pe mînerul cuţitului cu lama curbată.

Fără să-şi dea seama că toată lumea tăcuse în jurul său, Kynes continuă să vorbească despre amplasamentul capcanelor de vînt, însă cei din publicul său, ştiind ce trebuia să se întîmple, îl priveau acum pe respectatul lor războinic.

Apoi lui Uliet îi lăsă gura apă. Încercă să nu se gîndească la asta, dar — ca într-un vis — i se păru că gusta deja portigulele zemoase şi dulci, fructele proaspete pe care le-ai fi putut culege din copac şi mînca... o îmbucătură zdravănă de miez, udată cu o gură de apă proaspătă şi pură, luată dintr-un lac deschis. Apă pentru toată lumea!

Uliet făcu un pas înapoi, şi încă unul, ţinînd cuţitul ridicat într-o poziţie ceremonială. Făcu un al treilea pas înapoi, pe cînd Kynes vorbea despre cîmpiile acoperite de grîu şi secară şi despre ploile blînde de primăvară.

Asasinul se întoarse năucit, gîndindu-se la cele cuvintele pe care i le spusese mesagerul: „Dă-te la o parte!".

Se întorse şi privi spre cuţitul pe care-l ţinea în mînă. Apoi, Uliet se clătină, se opri, se aplecă intenţionat — şi căzu în lama cuţitului. Genunchii nu i se înmuiară, nu clipi şi nici nu făcu nimic să-şi evite soarta, lăsîndu-se să cadă cu faţa spre podea, în vîrful lamei. Cristaiul otrăvitor îi pătrunse pe sub stern, în inimă. Întins pe podeaua de piatră, trupul se cutremură. În cîteva clipe, Uliet era mort. Curse foarte puţin sînge...

Oamenii din sietch ţipară în faţa semnului pe care tocmai îl văzuseră şi se dădură la o parte. Acum, în timp ce fremenii îl priveau pe Kynes cu o teamă religioasă, acesta începu să se bîlbîie şi se opri în cele din urmă. Se întoarse şi văzu sacrificiul pe care acest fremen tocmai îl făcuse pentru el, lăsarea de sînge.

— Ce se întîmplă aici? întrebă Kynes. Cine era omul ăsta?

Acvarii se grăbiră să ia trupul lui Uliet. Într-un foşnet de robe, pături, prosoape şi cîrpe, ei îl îndepărtară pe asasinul căzut, ducîndu-l spre alambicurile morții, pentru procesare.

Ceilalți fremeni se uitau la Kynes cu venerație.

— Uite! Dumnezeu ne-a arătat ce trebuie să facem, exclamă una dintre femei. L-a călăuzit pe Uliet. I-a vorbit lui Pardot Kynes.

— *Umma* Kynes, spuse cineva.

Profetul Kynes.

Unul dintre bărbați se ridică şi privi la cei adunați în jur.

— Am fi nebuni dacă nu l-am asculta de-acum încolo.

Vestitorii se împrăştiară prin sietch. Neînțelegînd religia fremenă, Kynes nu putea pricepe ce s-a întîmplat.

Din acest moment totuşi, nu credea că va mai avea probleme în a se face ascultat.

Nici un străin n-a văzut vreodată o femeie tleilaxu sau n-a supraviețuit destul ca să povestească. Luînd în considerație predilecția tleilaxu pentru manipulările genetice — vezi, de exemplu, rapoartele anexate despre clone şi ghola — această simplă observație ridică o mulțime de întrebări adiționale.

Analiză Bene Gesserit

De-abia trăgîndu-şi sufletul, o femeie ixiană cu acreditări complete de curier sosi pe Kaitain, avînd un comunicat important pentru împărat. Intră numaidecît în Palat, fără să se oprească să răspundă la întrebări. Nici măcar Cammar Pilru, ambasadorul oficial de pe Ix, nu auzise mesajul sau groaznica veste a revoltei suboizilor din subteran.

Din moment ce nu existau comunicații instantanee în hiperspațiu între planete, curieri autorizați şi legați prin contract se îmbarcau pe transspațialele expres, ducînd mesaje memorate instantaneu pentru a fi predate personal destinatarilor. Rezultatul era un schimb de mesaje mult mai rapid decît comunicațiile prin radio sau prin

alte mijloace electronice, care ar fi avut nevoie de ani de zile pentru a traversa vastitatea spațiului.

Escortată de doi membri ai Ghildei, curierul Yuta Brey aranjă o întrevedere imediată cu împăratul. Femeia refuză cu fermitate să dezvăluie ceva chiar şi ambasadorului propriei sale planete, care auzise zvonurile despre evenimente şi se grăbise să ajungă în camera de audiențe. Magnificul Tron al Leului de Aur stătea gol; Elrood se simțea din nou obosit şi bolnav.

— Mesajul este doar pentru urechile împăratului, e o solicitare personală urgentă din partea contelui Dominic Vernius, zise Brey spre ambasadorul Pilru, aruncîndu-i priviri aspre. Ghilda şi CHOAM foloseau diferite tehnici, destul de dure, pentru îndoctrinarea curierilor oficiali, asigurîndu-se de acuratețea mesajelor şi de loialitatea lor.

— Oricum, vă rog să rămîneți prin preajmă, domnule ambasador. Aduc şi informații vitale privind posibila cădere a planetei Ix. Trebuie să fiți pus la curent cu situația.

Cu respirația tăiată, ambasadorul Pilru o imploră pe curieră să-i dea mai multe informații, însă femeia rămase tăcută. După ce lăsă escorta din partea Ghildei şi pe diplomatul ixian în camera de audiențe, gărzile Sardaukar de elită îi examinară acreditările şi o lăsară să pătrundă singură într-o anticameră de lîngă dormitorul lui Elrood.

Împăratul, arătînd îmbătrînit şi bolnav, purta o robă cu însemnele imperiale pe rever. Zăcea prăbuşit într-un scaun cu spătarul înalt, cu picioarele sprijinite pe un divan încălzit. Lîngă el se afla un bărbat agitat, cu mustața pleoştită: şambelanul Aken Hesban.

Pe Brey o suprinse să-l vadă pe bătrîn într-o postură atît de familiară, în loc să-l găsească aşezat pe tronul masiv. Ochii săi albaştri reflectau boala şi de-abia dacă-şi putea ține capul sus, pe gîtul subțire şi zbîrcit. Elrood părea pe cale să treacă în lumea de dincolo, în orice moment...

Făcînd o plecăciune scurtă, femeia anunță:

— Sînt curierul Yuta Brey de pe Ix, Sire, cu o cerere importantă din partea stăpînului meu Dominic Vernius.

Împăratul se încruntă cînd auzi numele vechiului său rival, dar nu spuse nimic, aşteptînd însă, gata să izbucnească. Tuşi, expectorînd într-o batistă dantelată.

— Ascult...

— Acest mesaj este numai pentru urechile împăratului, zise ea, privind cu insolență spre Hesban.

— Ei bine? zise împăratul, cu un zîmbet forțat. Nu mai aud atît de bine, iar acest distins domn este urechile mele. Sau ar trebui să zic „sînt urechile mele"? Nu se foloseşte pluralul într-o asemenea situație?

Şambelanul se aplecă să-i şoptească ceva.

— Sînt informat că *este* urechile mele, continuă Elrood încuviințînd hotărît.

— Cum doriți, zise Brey.

Recită cuvintele memorate, folosind chiar şi intonația lui Dominic Vernius:

— Sîntem atacați de Bene Tleilax, sub masca unei false revolte interne. Prin infiltrarea de mimi Dansatori-Fețe, tleilaxu au inițiat o insurecție a clasei noastre muncitoare. Prin aceste mijloace trădătoare, rebelii au avut avantajul suprizei. Multe dintre instalațiile noatre defensive au fost fie distruse, fie se află sub asediu. Ca nişte nebuni, strigă „Jihad! Jihad!".

— Războiul sfînt? întrebă Hesban. Împotriva cui? Ce-a mai făcut acum Ix?

— N-avem nici o idee, domnule şambelan. Despre tleilaxu se ştie că sînt fanatici religioşi. Suboizii noştri sînt educați ca să asculte ordine şi astfel sînt foarte uşor de manipulat.

Yuta Brey ezită, buzele tremurîndu-i uşor.

— Contele Dominic Vernius cere, cu respect, intervenția trupelor imperiale de Sardaukari împotriva acestui act ilegal.

Curierul continuă, recitînd numeroase detalii despre pozițiile militare ixiene şi tleilaxu, despre amploarea răzmeriței, despre avarierea instalațiilor industriale şi despre uciderea cetățenilor. Printre victimele proeminente se număra chiar şi soția ambasadorului, bancher al Ghildei, care murise în urma unei explozii în clădirea ambasadei Ghildei.

— Au mers prea departe!

Hesban, indignat, părea gata să dea el însuşi ordinul de apărare a planetei Ix. Cererea făcută de Casa Vernius era cît se poate de rezonabilă. Uitîndu-se spre împărat, spuse:

— Sire, dacă tleilaxu vor să acuze Ix de încălcarea oricăror restricții ale Marii Convenții, s-o facă în tribunalul Landsraadului.

Deşi în jur plutea mirosul de tămîie arsă, iar pe tăvi de sidef erau aranjate gustări picante, Brey putea simți izul acru al bolii dăinuind în aerul închis al anticamerei. Elrood se foi sub greutatea robei sale grele. Îşi plecă ochii urduroşi.

— Ne vom sfătui în privința acestei cereri, curier. Acum cred că trebuie să mă odihnesc un pic. Ştii, ordinele medicilor... Vom discuta această chestiune mîine. Te rog, gustă ceva şi alege-ți una dintre camerele noastre de oaspeți pentru demnitari. Poate că vrei să te întîlneşti şi cu ambasadorul ixian...

O scăpărare de îngrijorare trecu prin privirile femeii.

— Aceste informații sînt deja vechi de cîteva ore, Sire. Ne aflăm într-o situație disperată. Am fost instruită să vă spun că orice întîrziere ne-ar putea fi fatală, cel puțin aşa crede contele Vernius.

Hesban răspunse cu voce tare, încă nelămurit asupra motivelor pentru care împăratul nu lua o hotărîre imediată:

— Nimeni nu-i impune împăratului nimic, domnişoară. Poate doar să-i *cearã* ceva, nu mai mult.

— Scuzele mele profunde, Sire. Vă rog să-mi iertați agitația, dar astăzi am văzut cum lumea mea a primit o lovitură mortală. Ce răspuns să-i dau contelui Vernius?

— Ai răbdare, i-l voi da la timpul potrivit, după ce mă voi gîndi la răspuns.

De pe chipul lui Brey dispăru orice urmă de culoare.

— Aş putea întreba cînd?

— Nu, nu poți! tună Elrood. Audiența ta s-a încheiat!

Se uită la ea, încruntat.

Preluînd controlul, şambelanul Hesban făcu un pas înainte, punîndu-şi mîna pe umărul lui Brey şi conducînd-o spre uşă, în timp ce se uita curios în urmă, la împărat.

— Cum doriți, Sire.

Brey se înclină, iar gărzile de elită o escortară din încăpere.

Lui Elrood nu-i scăpaseră furia şi disperarea din expresia femeii-curier, cînd îşi dăduse seama că misiunea ei eşuase. Remarcase deznădejdea şi primele lacrimi din ochii ei. Atît de plictisitor, atît de predictibil...

Însă totul se desfăşurase perfect.

Îndată ce curiera ixiană şi şambelanul Curții plecaseră, prințul moştenitor Shaddam şi Fenring apărură în anticameră şi se aşezară lîngă Elrood. Bătrînul ştia că trăseseră cu urechea.

— Ce educație aleasă vă faceți voi doi, nu? remarcă Elrood. Priviți şi învățați!

— Ah, da... Ai manevrat situația foarte meşteşugit, tată. Evenimentele se desfăşoară exact aşa cum ai prevăzut tu.

Cu un mare ajutor invizibil din partea mea şi a lui Fenring...

Împăratul radie de fericire, apoi căzu imediat pradă unui acces de tuse.

— Sardaukarii mei ar fi fost mai eficienți decît tleilaxu, dar nu puteam risca să-mi deconspir atît de devreme implicarea. O plîngere oficială ixiană în Landsraad putea aduce necazuri. Trebuie să ne descotorosim de Casa Vernius şi să-i punem pe tleilaxu în locul lor, ca marionete ale noastre, cu ajutorul legiunilor de sardaukari, trimise la sfîrşit pentru a curăța teritoriul şi a asigura preluarea sa.

— Hmmmm... poate că ar fi de preferat să ne referim la asta ca la „asigurarea unei tranziții line şi ordonate". Să evităm termeni precum „a curăța"...

Elrood zîmbi cu buzele sale pergamentoase, dezvelindu-şi dinții într-un fel care-i făcu şi mai mult capul să arate ca o hîrcă.

— Vezi, Hasimir, înveți să fii politician pînă la urmă, în pofida metodelor tale mai degrabă directe!

Deşi toți trei cunoşteau motivele subterane ale tulburărilor de pe Ix, nici unul nu vorbi despre beneficiile care vor sosi după ce Hidar Fen Ajidica va începe să facă acolo cercetări pentru producerea mirodeniei artificiale.

Şambelanul Hesban năvăli înapoi în încăpere, neobişnuit de agitat. Făcu o plecăciune.

— Sire, vă rog să mă iertați. Cînd am condus-o pe curieră înapoi la escorta sa din Ghildă, m-a informat că ați refuzat să acționați în concordanță cu regulamentele imperiale. S-a alăturat deja ambasadorului Pilru pentru a cere audiență imediată la unii membri ai consiliului Landsraadului.

— Hmmm... lucrează pe la spatele domniei-voastre, Sire, glăsui Fenring.

— Absurd! izbucni bătrînul împărat, apoi îşi căută omniprezenta halbă de bere de mirodenie. Ce ştie un mesager despre regulamentele imperiale?

— Deşi nu sînt calificaţi pentru antrenament deplin de mentat, curierii licenţiaţi au memorie perfectă, Sire, atrase atenţia Fenring, aplecîndu-se pentru a se apropia de împărat în poziţia pe care, de obicei, şi-o asuma şambelanul Hesban. Nu poate analiza conceptul, dar s-ar putea să aibă în minte, uşor accesibile, orice regulă sau codicil. A recitat cîteva dintre ele chiar în prezenţa mea...

— Ah, da, dar cum ar putea să conteste decizia împăratului din moment ce el nu s-a hotărît încă? întrebă Shaddam.

Hesban îşi mîngîie una dintre mustăţile pleoştite, încruntîndu-se tot mai tare spre prinţul moştenitor, dar se abţinu să-l certe pe Shaddam din cauza ignoranţei sale în materie de legi imperiale.

— Prin acordul mutual dintre Consiliul Federal al Landsraadului şi Casa Corrino, împăratul trebuie fie să acorde imediat asistenţă, fie să convoace o sesiune de urgenţă a Consiliului de Securitate pentru a rezolva chestiunea. Dacă tatăl dumneavoastră nu acţionează în decurs de o oră, ambasadorul ixian are toate drepturile să convoace el însuşi Consiliul.

— Consiliul de Securitate? se strîmbă Elrood şi privi mai întîi spre şambelanul Hesban, apoi spre Fenring, cerîndu-i ajutorul. Ce fel de regulamente cita acea femeie infernală?

— Volumul treizeci, secţiunea a şasea, punctul trei, din Marea Convenţie.

— Ce prevede?

Hesban inspiră adînc.

— Se referă la situaţia de conflict dintre două Case, în care un apel către împărat a fost remis de una dintre Casele angajate în ostilităţi. Regulamentul a fost conceput pentru a-l împiedica pe împărat să ia partea vreuneia dintre Case; în astfel de circumstanţe trebuie să acţionaţi ca un arbitru neutru. Neutru, da — dar trebuie să acţionaţi!

Hesban îşi tîrşîi picioarele.

— Sire, mă tem că nu înţeleg de ce doriţi să trageţi de timp. Cu siguranţă, nu sînteţi... de partea *tleilaxu*?

— Sînt foarte multe lucruri pe care nu le înțelegi, Aken, zise împăratul. Respectă-mi dorințele!

Şambelanul părea uluit.

— Hmm...

Fenring păşi înainte şi înapoi în spatele scaunului înalt, apoi înşfăcă o fructă glasată de pe una dintre tăvile cu gustări.

— Din punct de vedere tehnic, curiera are dreptate, Sire. Nu vă este permis să întîrziați luarea deciziei cu o zi sau două. Regulamentul mai spune că, dacă este convocat, Consiliul de Securitate al Landsraadului nu-şi poate închide sesiunea fără a lua o decizie.

Fenring duse un deget la buze, gîndindu-se în continuare.

— Părțile implicate în conflict şi reprezentanții lor au dreptul de a participa. În cazul ixienilor, reprezentanții lor ar putea fi Ghilda Spațiului, precum şi ambasadorul Pilru — care, ar trebui să adaug, are un fiu pe Ix, amenințat de revoltă, iar un alt fiu a fost recent cooptat în rîndurile Ghildei.

— Aminteşte-ți că soția ambasadorului a fost ucisă în răscoală, adăugă Hesban. Acolo mor oameni.

— Luînd în considerație planurile noastre ca tleilaxu să folosească facilitățile ixiene, ar fi mai bine să ținem Ghilda cît mai departe de asta, glăsui Shaddam.

— Planuri?

Şambelanul păru alarmat să descopere că fusese ținut în afara unor discuții de asemenea importanță. Se întoarse spre Elrood.

— Ce planuri, Sire?

— Nu acum, Aken, se încruntă împăratul.

Foindu-se stîngaci în scaun, îşi adună robele în jurul pieptului său descărnat. Blestemată fie femeia aceea!

— Oamenii Ghildei aşteaptă împreună cu ea pe hol, insistă Hesban. Ambasadorul Pilru vă cere o audiență. În numai cîteva clipe, alte Case vor afla noutățile şi vor insista asupra unor acțiuni — mai ales cei care dețin directorate CHOAM. Tulburările de pe Ix vor avea consecințe economice dramatice, cel puțin în viitorul apropiat.

— Aduceți-mi regulamentele şi doi mentați care să facă analize independente. Găsiți ceva care să ne scoată din asta!

Împăratul păru dintr-o dată alert, stimulat de declanşarea crizei.

— Casa Corrino nu trebuie să se amestece în preluarea planetei Ix de către tleilaxu. Viitorul nostru depinde de asta...

— După cum doriți, Sire.

Hesban se înclină şi plecă în foşnetul veşmintelor sale fine, de un albastru închis, încă uluit, dar dornic să îndeplinească ordinele.

Cîteva minute mai tîrziu, un servitor al casei intră în anticameră, aducînd un proiector şi un ecran oval. În mare grabă, servitorul instală aparatul pe masă. Fenring îl mută într-o poziție din care împăratul putea să vadă mai bine.

Hesban se întoarse flancat de doi mentați cu buzele pătate de sucul roşu de sapho. În afara uşii, garda de elită a Sardaukarilor ținea la distanță mai mulți reprezentanți care vociferau, cerînd să li se permită să intre. Peste toată zarva se ridica, uşor de recunoscut, vocea ascuțită şi agitată a ambasadorului ixian.

Fenring afişă datele înregistrate pe bobinele de fibre shiga, în vreme ce şambelanul făcea un rezumat al evenimentelor şi problemelor pentru cei doi mentați imperiali. Imaginile dansau deasupra mesei — cuvinte negre, în galach. Stînd în apropierea prietenului său, Shaddam scruta adîncul legilor de parcă s-ar fi aşteptat să descopere acolo vreo subtilitate care le scăpase tuturor.

Ambii mentați stăteau rigizi, cu ochii pierduți, ca şi cum ar fi derulat propria lor analiză a legii şi a codexurilor subsidiare.

— Pentru început, glăsui unul dintre mentați, să ne uităm la secțiunea şase, punctul trei...

Cuvintele se rostogoliră estompate prin cîmpul de proiecție, apoi se opriră la o anumită pagină. Una dintre secțiuni era subliniată cu roşu; o a doua copie holografică a paginii apăru în aer. Copia pluti spre poala împăratului, astfel încît şi el, şi ceilalți să o poată citi.

— N-o să meargă, zise cel de-al doilea mentat. Referință încrucişată şaptezeci şi opt, punctul trei, volumul doisprezece...

Aplecîndu-se, Elrood urmări regulamentele. Apoi trecu cu mîna prin pagină şi aceasta dispăru.

— Blestemată Ghildă, zise el. O să-i îngenunchem îndată ce...

Fenring tuşi pentru a-l întrerupe pe împărat, înainte ca acesta să dezvăluie prea multe.

Holoproiectorul începu din nou căutarea şi mentații tăcură. Şambelanul Hesban se aplecă pentru a studia paginile ce-şi încetiniră derularea sub ochii lui.

— Ducă-se dracului, regulamentele! Asta mi-ar plăcea să fac, să arunc armele atomice peste legile astea, continuă Elrood să peroreze. Eu conduc imperiul, sau cine? Trebuie să fac pe codoşul pe lîngă Landsraad, apoi să am grijă să nu calc Ghilda pe bombeuri... un împărat n-ar trebui să se plece în fața altor puteri!

— Aveți perfectă dreptate, Sire, încuviință Hesban, dar sîntem prinşi într-un păienjeniş de tratate şi alianțe.

— Poate că asta ar merge, zise Fenring grăbit. A nouăsprezecea anexă Jihad, punctul zero zero patru.

Făcu o pauză.

— În problemele legate de Jihadul Butlerian şi de restricțiile stabilite după aceea, împăratului i se acordă libertatea de a lua decizii privind pedepsele aplicate celor care încalcă interdicția referitoare la maşinăriile gînditoare.

Ochii adînciți în orbite ai împăratului se luminară brusc.

— Ah, şi din moment ce este vorba de posibile încălcări ixiene ale legii, poate reuşim să procedăm legal cu „întreaga prudență necesară". Mai ales după ce am primit recent rapoarte neliniştitoare despre dezvoltarea maşinilor...

— Chiar aşa? se interesă Şambelanul.

— Bineînțeles. Îți aminteşti de manechinele de luptă, de pe piața neagră, care învață singure? Asta cere o examinare mai atentă.

Shaddam şi Fenring schimbară un zîmbet. Ştiau cu toții că un asemenea punct de vedere nu ar fi rezistat unei examinări mai atente, dar deocamdată Elrood avea nevoie doar să întîrzie luarea unei decizii. Tleilaxu îşi vor consolida cucerirea într-o zi sau două. Fără sprijin din afară, Casa Vernius n-avea nici o şansă.

Hesban interveni, studiind cuvintele foarte precise, în galach:

— Potrivit acestei anexe, Împăratul Padişah este „Păzitorul sacru al Jihadului", însărcinat cu protecția acestuia şi a tot ceea ce reprezintă el.

— Ah, da. În acest caz, am putea cere ambasadorului tleilaxu să examinăm pretinsele dovezi, iar apoi să-i acordăm răgaz lui Pilru să răspundă...

Shaddam se opri şi se uită spre Fenring căutînd o încurajare.

— Pînă la sfîrşitul zilei, împăratul ar putea emite o cerere de încetare temporară a ostilităților...

— Atunci va fi prea tîrziu, zise şambelanul Hesban.

— Exact. Ix va cădea şi nu va mai fi nimic de făcut!

La fel ca multe delicatese culinare, răzbunarea e un fel de mîncare care trebuie savurat pe îndelete, după o pregătire îndelungată şi rafinată.

ÎMPĂRATUL ELROOD, Cugetări pe patul de moarte

O jumătate de oră mai tîrziu, Shaddam îi privi pe ambasadorii în conflict intrînd în anticamera împăratului pentru o audiență privată, menită să „rezolve problemele". La sugestia lui Fenring, se schimbase într-o ținută mai oficială, cu însemne militare subtile, astfel că, în timp ce tatăl său arăta şleampăt şi murdar, el avea aspectul adevăratului lider.

Ambasadorul ixian avea o față lată şi plină, cu obraji rozalii. Întregul său trup arăta mototolit, îmbrăcat cum era într-un costum de serj cu revere late şi guler pufos. Părul rar, cărunt, fusese pieptănat în mare grabă. Din moment ce admisese că nu era familiarizat cu condițiile crizei din Ix, o adusese cu el pe curiera Yuta Brey, ca martor ocular.

Singurul reprezentant tleilaxu pe care-l putuseră găsi, Mofra Tooy, era un bărbat scund, cu păr portocaliu, zbîrlit, şi pielea cenuşie. Individul emana o furie de-abia ținută în frîu, fierbînd, pe cînd ochii săi mici şi întunecați păreau că fac găuri în trupul omologului său ixian. Tooy fusese instruit amănunțit cu privire la ceea ce trebuia să spună.

Ambasadorul Pilru rămăsese şocat de întreaga situație, abia acum începînd să înțeleagă că soția sa, S'tina, murise, şi s-o jelească. Totul i se părea ireal. Un coşmar! Se mută neliniştit de pe un picior pe altul, preocupat de soarta lumii sale, de funcția lui, de fiul dispărut, C'tair... Privirea ambasadorului se plimbă prin încăpere, căutînd

sprijin printre consilierii împăratului şi personalul de curte. Îl trecură fiorii cînd le întîlni căutăturile aspre întorcîndu-se spre el...

Doi agenți ai Ghildei pluteau în partea din spate a anticamerei, total inexpresivi. Unul dintre ei avea o față roşiatică, plină de cicatrice. Craniul celuilalt era deformat, bombat la spate. Shaddam văzuse specimene similare şi înainte, oameni care îşi începuseră antrenamentul de navigatori ai Ghildei, dar nu rezistaseră rigorilor procesului de selecție.

— Îl vom asculta mai întîi pe Mofra Tooy, zise împăratul cu o voce aspră. Îi cer să explice suspiciunile sale şi ale poporului său.

— Şi de ce au recurs la astfel de acțiuni violente, fără precedent! interveni Pilru.

Ceilalți îi ignorară izbucnirea.

— Am descoperit activități ilegale pe Ix, începu tleilaxul, cu o voce ca de copil. Bene Tleilax au simțit că este un imperativ oprirea acestui flagel înainte ca o altă inteligență perfidă a maşinăriilor să se dezlănțuie în imperiu. Dacă mai aşteptam, specia umană ar fi putut fi tîrîtă în sclavie pentru încă un mileniu. N-am avut de ales, decît să acționăm aşa cum am făcut-o!

— Mincinosule! izbucni Pilru. Ce anume vă dă dreptul să aplicați restricțiile fără procesul impus de lege? Nu aveți nici o dovadă, pentru că pe Ix nu au existat acitivități ilegale. Am respectat toate prevederile Jihadului.

Cu un calm remarcabil pentru un tleilaxu, Tooy rămase cu privirea ațintită asupra celorlalți din încăpere, de parcă Pilru nu ar fi fost nici măcar demn de dispreț.

— Forțele noastre au făcut ceea ce trebuia, înainte ca dovezile să fie distruse. Oare n-am învățat nimic din Marea Revoltă? O dată activă, inteligența artificială poate deveni răzbunătoare şi-şi poate dezvolta capacitatea de a se multiplica şi de a se răspîndi precum focul. Ix este sursa tuturor minților-maşină. Noi, tleilaxu, continuăm războiul sfînt doar pentru a ține universul la adăpost de acest duşman...

Deşi ambasadorul Pilru era cu două capete mai înalt ca el, Tooy strigă spre el:

— Jihad! Jihad!

— Acum vedeți, spuse Pilru, trăgîndu-se cu cîteva trepte mai jos. Acest tip de comportament este cu totul indezirabil.

— „Să nu-ți faci o maşină aidoma minții omeneşti", îl repezi tleilaxul. Tu şi Casa Vernius veți fi blestemați pentru păcatele voastre!

— Calmează-te...

Suprimîndu-şi cu dibăcie un zîmbet, Elrood îi făcu semn lui Tooy să revină la poziția lui anterioară. Fără prea multă tragere de inimă, micul delegat se supuse.

Pilru şi curiera ixiană discutau cu voce joasă, pe un ton neliniştit, înainte ca ambasadorul să vorbească din nou:

— Solicităm împăratului să ceară dovezi ale încălcării prevederilor legale. Bene Tleilax au acționat ca nişte tîlhari, distrugîndu-ne baza comercială fără să-şi supună acuzațiile Laandsradului... Adăugă repede: ...sau împăratului!

—Tocmai în acest moment sînt adunate dovezile, răspunse Tooy. Şi printre ele se va afla şi adevăratul motiv din spatele actelor criminale pe care voi, ixienii, le-ați comis. Nivelul profiturilor voastre a scăzut, periclitîndu-vă apartenența la CHOAM...

Ah, se gîndi Shadam, schimbînd cîteva priviri cu Hasimir Fenring. *Este vorba de acele rapoarte pe care le-am falsificat cu atîta dibăcie! Nimeni nu poate manevra atît de bine ca Fenring nişte documente.*

— Asta este o minciună evidentă, zise Pilru. Sîntem mai profitabili ca oricînd, mai ales datorită noului nostru model de transspațial. Întrebați Ghilda. Oamenii tăi n-au nici un drept să incite la astfel de violențe!

— Ba avem toate drepturile, dreptul *moral* de a proteja imperiul de o altă epocă a dominației maşinilor! Vedem dincolo de subterfugiile voastre adevăratul motiv pentru construirea de maşini gînditoare. Contează profitul vostru mai mult decît întreaga omenire? V-ați vîndut sufletele!

Venele pulsau la tîmpla lui Pilru, care-şi pierdu calmul ambasadorial.

— Ticălos mic şi mincinos ce eşti, astea-s invențiile voastre!

Se întoarse apoi spre Elrood.

— Sire, vă cer să trimiteți trupele de sardaukari pe Ix pentru a interveni şi pentru a proteja poporul nostru împotriva invaziei ilegale comisă de forțele Bene Tleilax. Nu am încălcat nici o lege!

— Încălcarea Jihadului Butlerian este cea mai gravă dintre acuzații, zise împăratul pe un ton gînditor, deşi nu-i păsa cîtuşi de puțin de cele întîmplate.

Îşi acoperi gura cînd tuşi din nou.

— Astfel de acuzații nu pot fi trecute cu vederea. Gîndiți-vă la consecințe...

Elrood vorbise cu o încetineală deliberată, care îl amuză pe Shaddam. Prințul moştenitor nu se putea opri să nu admire *unele* lucruri la tatăl său sortit pieirii, însă Elrood trecuse cu mult de floarea vîrstei şi venise vremea să-i ia locul cineva mai tînăr.

Curiera luă cuvîntul:

— Împărate Elrood, tleilaxu trag de timp în vreme ce luptele se dezlănțuie pe Ix. Folosiți sardaukarii pentru a impune o încetare a ostilităților, apoi lăsați fiecare dintre părți să-şi prezinte cazul şi dovezile în instanță.

Sprîncenele împăratului se înălțară; privi spre ea de-a lungul nasului său subțire.

— Ca simplu curier, nu ai calificarea de a-mi prezenta argumente...

Îşi întoarse privirile spre gărzile de sardaukari.

— Luați-o de-aici pe femeia asta!

Disperarea dădu glasului ei un ton răguşit:

— Iertați-mă Sire, dar sînt cea mai familiarizată cu criza de pe Ix, iar stăpînul meu, Vernius, m-a instruit să fac toate demersurile necesare. Cerem ca Bene Tleilax să-şi prezinte imediat dovezile sau să-şi retragă forțele. Nu au ce dovezi să adune, este doar o tactică pentru a trage de timp!

— Cînd îmi poți aduce dovezile? întrebă împăratul, rotindu-şi privirea spre Tooy.

— *Pretinsele* dovezi, obiectă Pilru.

— În termen de trei zile imperiale, Sire.

Ixienii protestară cu răsuflarea tăiată.

— Dar, Sire, în acest timp îşi pot consolida cuceririle militare — pot fabrica orice dovadă au nevoie.

Ochii lui Pilru scînteiau.

— Deja mi-au ucis soția, au distrus clădiri... Fiul meu a dispărut. Vă rog, nu le permiteți să-şi continue nestăviliți distrugerile pentru încă *trei* zile!

Pentru o clipă, împăratul se gîndi la asta, în timp ce în adunare se lăsă tăcerea.

— Sînt sigur că exagerezi neplăcerile pentru a mă forța să iau o decizie pripită. Luînd în considerare gravitatea acuzațiilor, sînt înclinat să aştept dovezile, sau lipsa lor.

Privi spre şambelan.

— Tu ce spui, Aken? Acest lucru respectă legea imperială într-o situație ca asta?

Hesban mormăi aprobator.

Elrood dădu din cap spre Pilru, de parcă i-ar fi acordat o favoare personală extraordinară.

— Totuşi, cred că dovezile trebuie să-mi fie prezentate în două zile imperiale, în loc de trei. Poți aranja asta, ambasador Tooy?

— Va fi dificil, Sire, dar... cum doriți.

Şocat, Pilru se înroşi de furie.

— Stăpîne, cum puteți să fiți împotriva noastră, luînd partea acestor... acestor tleilaxu împuțiți?

— Ambasadorule, prejudecățile dumitale nu sînt binevenite aici, în anticamera imperială. Nu nutresc altceva decît cel mai profund respect pentru contele vostru... şi, desigur, pentru doamna Shando!

Shaddam privi spre agenții Ghildei din fundul încăperii. Cu voci joase, conversau într-un limbaj secret. În acel moment, dădeau din cap unul către celălalt. Pentru ei, o încălcare a Jihadului Butlerian era cea mai gravă problemă.

— Dar în două zile, planeta mea va fi pierdută!

Pilru aruncă o privire rugătoare către oamenii Ghildei, cerşind sprijinul, dar ei rămaseră tăcuți şi evitară să-i întîlnească privirea.

— Nu puteți face asta — veți condamna poporul nostru la distrugere! strigă Yuta Brey spre Elrood.

— Mesagero, eşti impertinentă, exact ca şi Dominic Vernius. Nu-mi mai pune răbdarea la încercare!

Privind sever spre reprezentantul tleilaxu, Elrood ordonă:

— Ambasador Tooy, adu-mi dovezile — dovezi *incontestabile*! — în două zile, sau retrageți-vă trupele de pe Ix.

Mofra Tooy făcu o plecăciune. Invizibil pentru agenții Ghildei din spatele său, un zîmbet firav îi înflori pentru o clipă la colțul buzelor, apoi pieri.

— Foarte bine, atunci, zise ambasadorul ixian, tremurînd de furie. În consecință, cer convocarea imediată a Consiliului de Securitate al Landsraadului!

— Îl vei avea, conform prevederilor legii, zise Elrood. Am acționat deja în felul în care cred că serveşte cel mai bine imperiului. Mofra Tooy, aici de față, se va adresa Consiliului în două zile, iar tu poți face acelaşi lucru. Dacă doreşti între timp să te întorci pe planeta ta, voi redirecționa un transspațial expres pentru uzul tău. Dar fii atent, dacă aceste acuzații sînt într-adevăr întemeiate, ambasadorule, Casa Vernius va avea ce regreta...

Ştergîndu-şi transpirația de pe craniul ras, Dominic Vernius îl studie pe ambasadorul său de pe Kaitain. Pilru tocmai adusese un raport şocant contelui şi doamnei sale. Omul era, în mod clar, nerăbdător să înceapă să-şi caute fiul dispărut în haosul din oraşul subteran, deşi se întorsese pe planetă de mai puțin de o oră. Stăteau împreună într-un centru secret de operațiuni, adînc săpat în tavanul de stîncă, pentru că Biroul Sferic transparent din Marele Palat era mult prea vulnerabil în aceste momente de război. Se auzeau zgomotele scoase de maşinării, transportoare subterane aducînd trupe ixiene şi echipament militar prin catacombele crustei planetare.

Operațiunile defensive nu se desfăşuraseră prea bine... Prin sabotaje bine chibzuite şi blocaje bine planificate, tleilaxu controlau acum o mare parte a lumii subterane, iar ixienii erau mînați în zone din ce în ce mai restrînse. Suboizii revoltați depăşeau numeric cu mult apărătorii ixieni, iar invadatorii tleilaxu profitau din plin, manipulînd cu mare uşurință muncitorii cu pielea palidă.

— Elrood ne-a trădat, dragostea mea, zise Dominic, ținîndu-şi soția în brațe. Aveau numai hainele murdare de pe ei şi cîteva comori ale familiei, pe care abia reuşiseră să le salveze. Acum înțelegea totul.

— Ştiam că împăratul mă urăşte, dar nu m-aş fi aşteptat niciodată la un asemenea comportament dezgustător, nici chiar din partea lui. Numai dacă aş putea dovedi...

Arătînd palidă şi mai fragilă ca niciodată, deşi ochii îi scăpărau cu o hotărîre de oțel, doamna Shando inspiră adînc. Linii delicate se desenau în jurul gurii şi ochilor ei frumoşi, fiind singurul indiciu al înaintării în vîrstă, aluzii subtile pentru Dominic ca să-i prețuiască frumusețea, dragostea şi caracterul ales cu fiecare zi mai mult. Păşind lîngă el, îşi trecu un braț pe după al lui.

— Ce-ar fi dacă m-aş duce eu la el şi m-aş oferi milei sale? S-ar putea să fie rezonabil, de dragul amintirilor pe care le mai are despre mine...

— Nu te-aş lăsa să faci asta. Acum te urăşte şi mă detestă şi pe mine pentru că m-am însurat cu tine. Roody nu-i capabil de compasiune!

Dominic strînse din pumni şi cercetă chipul ambasadorului Pilru, dar nu află nici o urmă de speranță acolo. Privind înapoi spre Shando, continuă:

— Cunoscîndu-l prea bine, fără îndoială că a țesut intrigi atît de complicate încît nu s-ar putea retrage acum, nici să vrea..., Şi chiar dac-am ieşi victorioşi, nu vom obține niciodată compensații de război. Averea familiei mele va fi confiscată, îmi va fi luată puterea...

Dominic coborî vocea, încercînd să-şi ascundă disperarea.

— Şi totul numai ca să se răzbune pentru că i-am luat femeia cu foarte, foarte multă vreme în urmă!

— Voi face tot ce-mi ceri, Dominic, zise ea moale. M-ai făcut soția ta, în loc să fi rămas o concubină. Ți-am spus întotdeauna...

Cuvintele i se stinseră.

— Ştiu, dragostea mea, zise el strîngîndu-i mîna. Şi eu aş face orice pentru tine. A meritat prețul... chiar şi aşa.

— Aştept ordinele domniei-voastre, stăpîne.

Ambasadorul Pilru era foarte agitat. Fiul său, C'tair, era pe undeva, ascunzîndu-se, luptînd, poate că era deja mort...

Dominic mestecă în gol.

— E limpede, Casa Vernius a fost aleasă pentru a fi distrusă şi nu există decît o singură alternativă. Toate acuzațiile născocite nu înseamnă nimic, iar hîrtia pe care sînt scrise legile zace ruptă în bucăți. Împăratul intenționează să ne distrugă, iar noi nu putem lupta cu Casa Corrino, în special în cazul unei trădări ca aceasta. Nu mă îndoiesc că Landsraadul se va eschiva, după care se vor năpusti asupra prăzii de război.

Încruntat, îşi îndreptă umerii lați şi se ridică.

— Vom lua toate dispozitivele atomice ale familiei şi scuturile de protecție şi vom fugi dincolo de sfera de influență a imperiului.

Pilru îşi înăbuşi cu greu un strigăt.

— Să devii... renegat, stăpîne? Dar ce se va alege de noi, ceilalți?

— Din nefericire, nu avem de ales, Cammar. Este singura cale de a ne salva viețile. Vreau să contactezi Ghilda şi să soliciți un transport de urgență. Invocă toate favorurile pe care ni le datorează. Oamenii Ghildei au fost de față la întrevederea ta cu împăratul, aşa că ştiu care este situația noastră. Spune-le că vrem să luăm cu noi şi forțele militare — puținele care ne-au mai rămas.

Dominic clătină din cap.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că vom ajunge la aşa ceva... alungați din Palat şi din oraşele noastre...

Ambasadorul încuviință încordat, apoi plecă, trecînd prin strălucirea tremurătoare a uşii ecranate.

Unul dintre pereții centrului administrativ se trezi la viață cînd apărură patru proiecții, pe panouri separate, înfățişînd luptele care se dădeau pe întreaga planetă — scene în culori, transmise de comunicatoare portabile. Pierderile ixiene continuau să crească.

Clătinînd din cap, Dominic spuse:

— Acum trebuie să vorbim cu cei mai apropiați prieteni şi subordonați şi să-i informăm despre pericolele pe care le vor înfrunta dacă se vor hotărî să ne acompanieze. Va fi mult mai dificil şi periculos să fugă cu noi decît să se lase subjugați de tleilaxu. Nimeni nu va fi obligat să vină cu noi; vom lua numai voluntari. Ca parte dintr-o Casă renegată, toți membrii şi susținătorii familiei noastre vor fi hăituiți de vînătorii de glorie.

— Vînătorii de recompense, zise Shando, cu vocea îngreunată de durere şi furie. Tu şi cu mine va trebui să ne despărțim, Dominic — să-i abatem de pe urmele noastre şi să ne mărim şansele.

Pe perete, două panouri cu imagini se stinseră, semn că tleilaxu descoperiseră comunicatoarele şi le scoseseră din funcțiune.

Dominic îşi îndulci glasul.

— Mai tîrziu, după ce ne vom recupera Casa şi planeta, ne vom aminti ce-am făcut aici şi ce s-a spus. Asta e istorie. O mare dramă... Lasă-mă să-ți spun o mică poveste, un studiu al unui caz similar.

— Îmi plac poveştile tale, zise ea cu un zîmbet blînd pe figura ei aprigă, dar delicată.

Ochii ei căprui dansau.

— Foarte bine, ce-o să le spunem nepoților noştri?

Pe moment, privirea lui era absorbită de o crăpătură nouă, apărută pe tavan, şi de apa care picura pe zid.

— Salusa Secundus a fost cîndva planeta-capitală a imperiului. Ştii de ce s-au mutat pe Kaitain?

— Nişte probleme cu dispozitivele atomice, răspunse ea. Salusa a fost devastată.

— Potrivit versiunii imperiale, a fost un accident nefericit. Dar Casa Corrino susține asta numai pentru că nu vor ca oamenii să cadă la idei. Adevărul este că o altă familie renegată, o Casă Mare al cărei nume a fost şters din înregistrările istorice, a reuşit să aterizeze pe Salusa cu dispozitivele nucleare ale familiei. Într-un atac îndrăzneț, au bombardat capitala şi au declanşat o catastrofă ecologică. Acea lume încă nu şi-a revenit.

— Un atac cu arme atomice? Nu ştiam asta.

— După aceea, supraviețuitorii au mutat tronul imperial pe Kaitain, în alt sistem solar, mult mai sigur, unde tînărul împărat Hassik al III-lea a refăcut guvernul.

Remarcînd îngrijorarea de pe figura soției sale, o apropie mai tare de el şi o îmbrățişă strîns.

— Nu vom da greş, dragostea mea.

Ultimele panouri de pe perete se stinseră, cînd tleilaxu distruseră şi comunicatoarele rămase.

> ***În cadrul imperiului există „principiul individului", foarte nobil, dar arareori utilizat, conform căruia, dacă o persoană a încălcat o lege scrisă într-o situație de pericol extrem sau de mare nevoie, poate cere o şedință specială a curții de jurisdicție pentru a explica şi susține necesitatea acțiunilor sale. Un număr de proceduri legale derivă din acest principiu, printre ele şi cele ale Juriului Drey, Tribunalul Orb şi Procesul prin Confiscare***
>
> **Legea Imperiului: Comentarii**

În pofida pierderilor militare dezastruoase din timpul revoltei neaşteptate, pe Ix mai rămăseseră destule locuri secrete. Cu secole în urmă, în vremurile paranoide de după preluarea activităților legate de maşini de către Casa Vernius, ingineri care juraseră să păstreze

secretul proiectaseră un fagure, neînregistrat nicăieri, de încăperi ecranate la transmisii, de camere-cu-alge şi ascunzători mascate cu ajutorul remarcabilei ingeniozități ixiene. Unui inamic i-ar fi trebuit cîteva secole să le descopere; chiar şi Casa domnitoare uitase de aproape jumătate dintre ele.

Conduşi de căpitanul Zhaz şi de un detaşament de gărzi personale, Leto şi Rhombur se ascunseră într-o cameră cu pereții acoperiți cu alge, în care se intra printr-un tub de acces care ducea în sus, spre suprafața planetei. Scanările de rutină ale duşmanilor ar fi detectat numai semnele de viață ale algelor, din moment ce cîmpuri de protecție masive înconjurau restul încăperii izolate.

— Nu trebuie să stăm aici decît cîteva zile, zise Rhombur, încercînd să-şi recapete optimismul său obişnuit. Cu siguranță, pînă atunci Landsraadul sau forțele imperiale vor fi sosit în ajutorul nostru, iar Casa Vernius va putea începe să reconstruiască Ixul. Lucrurile se vor aranja...

Plecîndu-şi pleoapele, Leto rămase tăcut. Dacă bănuielile sale erau corecte, s-ar putea să dureze mult mai mult de-atît.

— Camera asta e doar un un punct de întîlnire, Master Rhombur, zise căpitanul Zhaz. Îl vom aştepta pe conte şi-i vom urma ordinele.

Rhombur încuviință energic.

— Da, tatăl meu va şti ce trebuie să facă. A trecut şi înainte prin multe situații militare dificile...

Zîmbi larg.

— Unele le-a rezolvat chiar împreună cu tatăl tău, Leto.

Leto îl bătu pe umăr cu putere, arătîndu-şi sprijinul pentru prietenul său. Dar nu ştia cîte dintre strategiile de luptă ale lui Dominic Vernius fuseseră măsuri disperate de apărare ca asta; Leto avea impresia că victoriile din trecut ale lui Dominic fuseseră atacuri copleşitoare asupra unor rebeli împrăştiați.

Amintindu-şi ce-l învățase tatăl său — *află toate amănuntele din preajmă, în orice situație dificilă* — Leto petrecu o clipă ca să inspecteze locul în care se aflau. Căută căile de scăpare, punctele vulnerabile. Camera-cu-alge fusese săpată în stînca solidă a crustei, cu un înveliş exterior, gros, de vegetație, fapt care dădea aerului din interior un iz acid, organic. Ascunzătoarea dispunea de patru apartamente, o bucătărie mare, aprovizionată cu rezerve suficiente pentru supraviețuire,

şi — pentru situaţii de ultimă instanţă — cu o navetă de salvare cu care se putea ajunge pe o orbită joasă.

Maşinării tăcute, lipsite de elemente de fricţiune, asigurau funcţionarea containerelor anentropice aflate în inima camerei, păstrînd alimentele şi băuturile proaspete. Alte containere conţineau îmbrăcăminte, arme, filmocărţi şi jocuri ixiene complicate, destinate refugiaţilor ascunşi, ca să le mai treacă timpul. Aşteptarea fără sfîrşit ar fi putut fi partea cea mai dificilă a acestui sanctuar protejat, iar plictiseala era partea cea mai des ignorată a izolării şi a fugii. Însă ixienii se gîndiseră la toate pregătirile necesare...

Se făcuse deja seară, după cum le spuneau ceasurile. Zhaz îşi instală gărzile pe coridoarele exterioare şi la uşa camuflată. Rhombur emitea un şuvoi nesfîrşit de întrebări, la majoritatea cărora căpitanul nu avea nici un răspuns: Ce se petrecea afară? Puteau spera să fie eliberaţi de loialiştii ixieni, ori îi vor închide invadatorii tleilaxu, dacă nu mai rău? Va veni, cumva, vreun ixian să-l anunţe de moartea părinţilor săi? De ce nu apăruseră încă şi ceilalţi la punctul de întîlnire? Avea cineva idee cît mai rămăsese intact din capitala Vernii? Dacă nu, cine putea afla asta?

Sirena unei alarme pentru intruşi îi întrerupse. Cineva încerca să intre în încăpere.

Căpitanul Zhaz deschise un monitor portabil, apăsă un buton ca să ilumineze încăperea şi activă un ecran video. Leto văzu trei feţe cunoscute, deformate de ochiul comunicatoarelor din coridorul exterior — prima era a lui Dominic Vernius, cea de-a doua aparţinea fiicei sale, Kailea, cu rochia sfîşiată şi părul arămiu în dezordine. Cei doi o susţineau între ei pe doamna Shando, care părea abia conştientă, cu un braţ şi toracele bandajate de mîntuială.

— Cer permisiunea de intrare, zise Dominic, cu o voce metalică şi aspră ieşind din difuzoare. Deschide, Rhombur. Zhaz! Shando are nevoie de tratament medical! Ochii îi erau ascunşi în umbră, iar dinţii îi străluceau foarte albi sub mustaţa stufoasă.

Rhombur Vernius se repezi la butoanele de comandă, însă căpitanul îl opri cu o smucitură de braţ.

— Pe toţi sfinţii şi păcătoşii, amintiţi-vă de Dansatorii-Feţe, tinere domn!

Leto îşi aminti dintr-o dată că schimbătorii de formă tleilaxu puteau să-şi ia înfăţişări cunoscute şi să intre în zonele cele mai bine păzite. Leto îl apucă pe prinţul ixian de celălalt braţ, în vreme ce Zhaz puse o întrebare şi primi un semn de recunoaştere. În cele din urmă, un mesaj apăru pe scannerul biometric al camerei: *Confirmare: contele Dominic Vernius*.

— Permisiune acordată, zise Rhombur în amplificatorul vocal. Intraţi — mamă, ce s-a întîmplat?

Kailea arăta şocată, ca şi cum podeaua planurilor ei de viitor îi dispăruse cu totul de sub picioare şi nu-i venea să creadă că se prăbuşea. Nou-veniţii miroseau a transpiraţie, a fum şi a frică.

— Sora ta i-a luat la rost pe suboizi şi le-a spus să se întoarcă la muncă, zise Shando cu un strop de veselie perceptibil chiar şi prin durerea ei. A fost o mare prostie!

— Iar unii dintre ei chiar erau pe cale s-o facă, zise tînăra femeie, cuprinsă de un acces de mînie care-i aprinse obrajii pe sub petele de murdărie.

— Pînă la urmă, unul a scos un pistol maula şi a deschis focul. Noroc că omul nu ştia să ochească.

Shando îşi pipăi braţul şi coastele, tresărind de durere la atingerea rănii deschise.

Dominic dădu soldaţii la o parte şi deschise cutia unei truse medicale pentru a se îngriji el însuşi de rănile soţiei sale.

— Nu-i nimic serios, dragostea mea. O să-ţi sărut cicatricele mai tîrziu. Dar n-ar fi trebuit să-ţi asumi un asemenea risc.

— Nici măcar ca s-o salvez pe Kailea?

Shando tuşi, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ai fi făcut la fel ca să protejezi pe oricare dintre copiii noştri, ba chiar şi pe Leto Atreides. Nu încerca să negi asta!

Ferindu-şi privirea, Dominic încuviinţă morocănos.

— Încă mă necăjeşte... cît de aproape ai trecut pe lîngă moarte. Atunci pentru ce mi-ar mai fi rămas să lupt?

Îi atinse părul, iar ea-şi lipi palma lui de obraz.

— Multe, Dominic. Încă ai mai fi avut multe pentru care să merite să lupţi...

Ascultînd dialogul, Leto îşi dădu seama ce a putut-o determina pe această tînără şi frumoasă concubină să-şi părăsească împăratul

şi de ce un erou de război înfruntase furia lui Elrood pentru a se căsători cu ea.

Afară, pe coridorul ascuns, o jumătate de duzină de soldaţi înarmaţi îşi ocupară din nou poziţiile de luptă, etanşînd uşa de acces în urma lor. Pe ecranul unui monitor extern văzu restul soldaţilor — trupe de şoc pentru cazul unei incursiuni rebele violente — instalînd tunuri laser, senzori şi echipament sonic defensiv, plasat în tubul de acces al camerei.

Uşurat că-şi vedea în sfîrşit familia în siguranţă, Rhombur îşi îmbrăţişă părinţii şi sora.

— Totul va fi bine, spuse el. Veţi vedea.

În pofida rănilor, doamna Shando arăta mîndră şi curajoasă, deşi urmele sărate din jurul ochilor ei înroşiţi dovedeau că plînsese. La rîndu-i, conştientă de farmecele sale, Kailea se uită spre Leto şi-i dărui privirea ca de smarald. Arăta înfrîntă acum, fragilă, fără obişnuita atitudine distantă. Ar fi vrut să încerce să o consoleze, dar ezită. Totul părea mult prea nesigur acum, mult prea înspăimîntător.

— Nu avem foarte mult timp, copii, spuse Dominic, ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte, apoi frecîndu-şi bicepşii la fel de transpiraţi. Vremurile disperate ne obligă la măsuri disperate. Craniul său ras era mînjit cu sîngele altcuiva. Aliat sau duşman? se întrebă Leto. Insigna îndoită, cu spirala ixiană, atîrna de rever.

— Atunci nu este nici momentul să ne spui „copii", glăsui Kailea cu o tărie surprinzătoare. Facem parte din acest război.

Rhombur apărea înalt, neobişnuit de aristocratic, lîngă tatăl său cu umeri laţi, nicidecum răsfăţat şi bondoc.

— Şi sîntem gata să te ajutăm să recucereşti Ix. Vernii este oraşul nostru şi trebuie să-l luăm înapoi.

— Nu, toţi trei veţi rămîne aici.

Dominic ridică o mînă masivă, aspră, pentru a anihila obiecţiile instantanee ale lui Rhombur.

— Prima poruncă în afaceri e să-ţi pui moştenitorii la adăpost. Nu vreau să aud nici un fel de comentarii despre asta. Fiecare moment pierdut sfădindu-mă cu voi mă ţine departe de oamenii mei, iar ei au nevoie disperată de un conducător...

— Voi, băieți, sînteți prea tineri ca să luptați acum, interveni Shando, figura sa delicată fiind acum dură şi neînduplecată. Voi sînteți viitorul Caselor voastre — amîndoi!

Dominic făcu un pas pentru a se aşeza în fața lui Leto şi pentru prima dată îl privi direct în ochi, de parcă ar fi văzut în sfîrşit bărbatul din băiatul Casei Atreides.

— Leto, tatăl tău nu m-ar ierta niciodată dacă i s-ar întîmpla ceva fiului său. Am şi trimis un mesaj bătrînului duce, punîndu-l la curent cu situația. Ca răspuns, tatăl tău a promis că ne va acorda asistență limitată şi a trimis o misiune de salvare pentru a te lua pe tine, Rhombur şi Kailea pe Caladan, unde veți fi în siguranță.

Dominic îşi puse mîinile musculoase pe umerii celor doi copii — copii care erau acum nevoiți să fie mai mult decît erau.

— Ducele Atreides vă va proteja şi vă va oferi adăpost în fața tuturor acestor vicisitudini. Este tot ce poate face, deocamdată.

— Dar e ridicol! făcu Leto, scăpărînd din ochii lui cenuşii. Ar trebui să vă refugiați şi domnia-voastră pe domeniul Casei Atreides. Tatăl meu nu v-ar refuza niciodată!

Dominic le zîmbi şters.

— N-am nici o îndoială că Paulus ar face exact precum spui — dar nu pot accepta una ca asta, pentru că atunci mi-aş condamna copiii!

Rhombur se uită alarmat spre sora lui. Doamna Shando dădu din cap şi continuă; ea şi soțul discutaseră deja diferitele posibilități:

— Rhombur, dacă tu şi Kailea veți trăi în exil pe Caladan, atunci s-ar putea să fiți în siguranță, pentru că nu s-ar deranja nimeni pentru voi. Bănuiesc că această răzmeriță sîngeroasă a fost pusă la cale cu influența şi sprijinul imperial, şi că toate piesele s-au aşezat acolo unde trebuia.

Rhombur şi Kailea se uitară neîncrezători unul la altul, apoi se întoarseră către Leto.

— Sprijin imperial?

— Habar n-am pentru ce vrea împăratul să pună mîna pe Ix, zise Dominic, dar ura lui Elrood e îndreptată împotriva mea şi a mamei voastre. Dacă aş merge cu voi sub protecția Casei Atreides, vînătorii vor veni după noi *toți*. Vor găsi ei un motiv să atace Caladan. Nu,

mama voastră şi cu mine va trebui să găsim o cale să îndepărtăm acest război de pe urmele voastre...

Rhombur se ridică indignat. Pielea sa palidă se înroşise.

— Am mai putea rezista o vreme aici, tată. Nu vreau să vă las în urmă!

— Înțelegerea a fost deja făcută, fiule. Am negociat deja... În afară de misiunea de salvare a Casei Atreides nu va mai veni nici un ajutor — nici sardaukari imperiali care să ne ajute, nici armate ale Landsraadului care să-i alunge pe tleilaxu... Suboizii sînt pionii lor. Am trimis apeluri către toate Marile Case şi către Landsraad, dar nimeni nu se poate mişca destul de repede. Cineva a manevrat mai bine decît noi!

Aflată lîngă soțul ei, doamna Shando îşi ținea capul sus, în pofida durerii şi a înfățișării dezordonate. Fusese o doamnă a unei Mari Case, şi concubină imperială înainte de asta, dar se trăgea din clasa de jos. Shando putea fi fericită şi fără splendorile guvernării ixiene.

— Dar ce se va întîmpla cu voi doi? întrebă Leto, din moment ce Rhombur şi Kailea nu aveau curajul să pună o astel de întrebare.

— Casa Vernius va deveni... renegată. Shando lăsă cuvîntul să plutească în aer, în tăcerea uluită, preț de o bătaie de inimă.

— Iaduri purpurii! exclamă Rhombur în cele din urmă, iar sora lui suspină.

Shando se ridică şi-şi sărută copiii.

— Vom lua tot ce mai putem recupera, apoi Dominic şi cu mine ne vom despărți şi ne vom ascunde. Posibil, pentru ani întregi... Cîțiva dintre cei mai credincioşi oameni ai noştri ne vor însoți, ceilalți vor fugi sau vor rămîne aici, la bine sau la rău. Vom începe noi vieți şi, în cele din urmă, poate că soarta ne va zîmbi din nou.

Dominic strînse cu stîngăcie mîna lui Leto — nu era vorba de încrucişarea imperială a degetelor, ci mai degrabă de un gest în maniera vechilor pămînteni, din moment ce imperiul — de la împărat la toate Casele Mari — abandonaseră Casa Vernius. O dată ce se declarau renegați, familia Vernius nu mai făcea parte din imperiu...

Shando şi Kailea plîngeau încet una în brațele celeilalte, în vreme ce Dominic îşi apucă fiul pe după umeri. Cîteva momente mai tîrziu, contele Vernius şi soția lui se grăbiră să iasă prin tubul de

acces spre cameră, luînd cu ei un grup de soldați, pe cînd Rhombur şi sora lui se îmbrățişau şi îi priveau plecînd, siluete micşorîndu-se pe ecranul comunicatorului.

În dimineața următoare, cei trei refugiați stăteau în fotolii cu suspensii, incomode însă eficiente, mîncînd batoane energizante şi bînd suc de ixap. Aşteptau...

Kailea vorbea puțin, ca şi cum şi-ar fi risipit energia pentru a face față împrejurărilor. Fratele ei mai mare încerca s-o înveselească, dar fără nici un succes. Izolați aici, ascunşi, nu mai aveau nici o veste despre lumea de-afară, nu ştiau dacă sosiseră sau nu întăririri, ori dacă oraşul continua să ardă...

Kailea se spălase, făcînd eforturi curajoase de a-şi cîrpi rochia ruptă şi dantela sfîşiată, apoi defilă cu noua sa înfățişare, de parcă ar fi fost un stindard.

— Săptămîna asta ar fi trebuit să iau parte la un bal, se confesă ea, cu voce goală, stoarsă de orice emoție. Solstițiul din Dur, unul dintre cele mai mari evenimente sociale de pe Kaitain... Mama îmi spusese că voi putea merge la una dintre aceste sărbători, cînd voi avea vîrsta potrivită.

Se uită spre Leto şi scoase un hohot lipsit de veselie.

— Din moment ce-aş fi putut fi logodită anul ăsta cu un soț potrivit, cred că am deja vîrsta necesară ca să dansez. Nu-i aşa?

Trase de dantela ruptă a mînecii. Leto nu ştia ce să spună. Încercă să se gîndească la ce i-ar fi răspuns Helena fiicei lui Vernius.

— Cînd ajungem pe Caladan, am s-o rog pe mama să dea pentru voi un bal mare, de bun-venit. Ți-ar plăcea asta, Kailea?

Ştia că doamnei Helena nu-i plăceau cei doi copii ixieni din cauza convingerilor sale religioase, dar în mod sigur i se va înmuia inima, avînd în vedere situația. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că n-ar fi vrut să fie văzută niciodată comițînd gafe pe plan social.

Ochii lui Kailea scăpărară la sugestia sa şi Leto se făcu mic.

— Poftim? Cu pescarii şi țopăielile lor obscene sau cu fermierii prinşi în ritualuri de fertilitate?

Cuvintele fetei îl răniră adînc; Leto simți că lumea şi moştenirea sa erau total nepotrivite pentru cineva ca ea.

Kailea se îmblînzi totuşi, punîndu-şi degetele pe braţul lui Leto.

— Îmi pare rău, Leto. Foarte rău... Doar că voiam atît de mult să merg pe *Kaitain*, să văd palatul imperial şi minunăţiile de la curte!

Rhombur asculta mohorît.

— Elrood n-ar fi permis asta niciodată, chiar şi numai pentru că este încă atît de furios pe mama...

Kailea se ridică şi măsură cu pasul mica încăpere mirosind a alge.

— De ce-a trebuit să-l părăsească? Ar fi putut rămîne la palat, să trăiască în lux — în loc de asta, a venit aici, în... peştera asta. O peşteră năpădită acum de viermi. Dacă lui tata i-ar fi păsat cu adevărat de ea, de ce să-i ceară să facă un sacrificiu atît de mare? N-are nici un sens...

Leto încercă să o consoleze.

— Nu crezi în dragoste, Kailea? Am văzut cum se priveau părinţii tăi.

— Bineînţeles că şi eu cred în *dragoste*, Leto. Dar mai cred şi în bun simţ, şi trebuie să pui în balanţă şi una şi alta.

Kailea le întoarse spatele şi scotoci printre programele distractive, căutînd ceva care s-o amuze. Leto se decise să nu mai continue subiectul. În schimb, se întoarse spre Rhombur cu o sugestie.

— Ar trebui să ne găsim timp să învăţăm cu toţii să manevrăm nava orbitală. Ca măsură de prevedere.

— Nu-i nevoie. Pot s-o conduc eu, zise Rhombur.

După ce luă o înghiţitură din sucul conservat, acidulat, Leto se strîmbă.

— Dar dacă eşti rănit — sau mai rău? Ce ne facem atunci?

— Are dreptate, ştii? observă Kailea, fără măcar să-şi ridice ochii de smarald de pe fişierele distractive. Vocea-i suna obosită şi spartă.

— Hai să-i arătăm, Rhombur.

El se uită peste masă spre Leto.

— Ei bine, ştii cum funcţionează un ornitopter? Sau o navetă?

— Am învăţat să pilotez un topter de la zece ani. Dar singurele navete pe care le-am văzut erau robotizate.

— Maşinării fără minte, efectuînd manevrele programate mereu în acelaşi fel. Urăsc chestiile astea... chiar dacă le fabricăm noi.

Luă o gură dintr-un baton energizant.

— Ei bine, le fabricam, în orice caz. Înainte să vină tleilaxu... Rhombur ridică mîna dreaptă deasupra capului şi lustrui inelul cu piatră-de-foc care-l arăta drept moştenitor al Casei ixiene.

La semnalul său, un pătrat imens din tavan începu să coboare lent, oprindu-se pe podea. Privind în sus, spre deschizătură, Leto văzu conturîndu-se acolo o formă zveltă, argintie.

— Veniți cu mine.

Rhombur păşi pe panoul de pe podea şi Kailea i se alătură.

— Vom face o verificare de sistem.

Cînd Leto urcă şi el, se simți împins în sus. Trecură toți trei prin tavan şi dincolo de el, pe lîngă peretele unui aparat de zbor, argintiu, ajungînd pe o platformă lîngă fuselaj.

Nava orbitală îi amintea lui Leto de un şlep spațial, dar era un aparat de mici dimensiuni, cu fuselaj îngust şi hublouri de plaz. Combinație între ornitopter şi navă spațială, micul aparat de salvare putea zbura fie în atmosferă, fie pe o orbită joasă. Constituind o încălcare a monopolului Ghildei în materie de zboruri în spațiu, navele orbitale erau unul dintre cele mai bine păstrate secrete ixiene, fiind folosite numai în caz de maximă necesitate.

O trapă de acces se deschise glisînd pe o parte a navei, iar Leto auzi sistemele înconjurîndu-l cu un murmur de maşini şi de aparatură electronică. Rhombur îi conduse într-o cabină de comandă compactă, cu două fotolii cu spătar înalt şi panouri de control strălucitoare, cu senzori pentru degete în fața fiecăruia dintre ele. Rhombur se aşeză într-un fotoliu, Leto — în celălalt. Materialul sensitiv se modelă după trupurile lor. Lumini palide, verzui, străluceau pe panourile cu senzori. Kailea rămase în spatele fratelui ei, cu mîinile pe spătar.

Dansînd cu degetele pe suprafața panoului de control, Rhombur zise:

— Ți-l setez pe al tău pentru instructaj. Nava te va învăța cum s-o pilotezi.

Panoul lui Leto se coloră în galben. Punîndu-şi iarăşi întrebări în legătură cu tabuurile Jihadului Butlerian privind mințile maşinilor, prințul Atreides se strîmbă, pradă confuziei. Cît de mult putea fi această navă conştientă de ea însăşi? Mama lui îl avertizase asupra

riscului de a accepta prea multe lucruri, în special ixiene, ca valori date. Prin hubloul de plaz cristalin putea vedea numai pereții cenușii de stîncă și suprafața interioară, neșlefuită, a camerei-cu-alge.

— Deci, gîndește? Ca și manechinele de antrenament pe care mi le-ai arătat?

Rhombur rămase o clipă tăcut.

— Ăăă... Știu ce-ți trece prin minte, Leto, dar această mașinărie nu emulează procesele cognitive umane. Suboizii pur și simplu n-au înțeles. La fel ca și automatele noastre adaptive de luptă, care-și scanează adversarul pentru a lua deciziile tactice, nu gîndește, reacționează doar, fulgerător. Îți citește mișcările, anticipează și răspunde.

— Mie asta-mi sună a gîndire...

Pe panoul din fața lui Leto, dansau lumini în interiorul altor lumini.

Kailea oftă frustrată.

— Jihadul Butlerian s-a terminat cu mii de ani în urmă, dar omenirea încă se mai poartă de parc-am fi niște rozătoare înspăimîntate, care se ascund prin colțuri întunecate. Există niște prejudecăți antiixiene în tot imperiul, pentru că noi fabricăm mașinării complexe. Oamenii nu înțeleg ce facem, iar neînțelegerile nasc suspiciuni.

Leto dădu din cap.

— Atunci, ajută-mă să înțeleg. Să-i dăm drumul!

Se uită spre panoul de control și încercă să nu pară prea nerăbdător. După ultimele zile, simțeau cu toții efectele stresului neîncetat.

— Pune-ți degetele pe plăcile de identificare, zise Rhombur. Nu atinge de-a binelea panoul. Rămîi puțin deasupra lui...

După ce făcu ce i se spusese, trupul lui Leto fu înconjurat de o lucire palidă, gălbuie, și simți furnicături pe piele.

— Absoarbe componentele de identitate ale corpului tău: forma feței, micile cicatrice, amprentele digitale, foliculii capilari, amprenta retinei. Am instruit mașina să-ți accepte caracteristicile.

Cînd lucirea se stinse, Rhombur continuă:

— Acum ești autorizat. Activează instructajul, punînd degetul mare de la mîna dreaptă pe al doilea șir de lumini!

Leto se execută și o cutie holografică îi apăru dinaintea ochilor, înfățișînd o vedere aeriană luată dintr-un vehicul care survola piscuri

ascuțite şi prăpăstii stîncoase — acelaşi peisaj pe care-l observase cu luni în urmă, în ziua cînd fusese depus fără ceremonie, în exterior, de către naveta Ghildei.

Dintr-o dată, aerul din camera ascunsă, de sub ei, se umplu de scîntei. Explozii şi izbucniri electrostatice le copleşiră urechile. Imaginea peisajului sintetic deveni cețoasă, se limpezi din nou, apoi dispăru cu totul. Capul lui Leto răsuna din cauza zgomotului.

— Stai jos, se răsti Rhombur. Hmmm... asta nu mai e simulare.

— Ne-au găsit deja!

Kailea se prăbuşi într-un fotoliu din spatele lui Leto şi fu automat înconjurată de un cîmp de protecție personal. Leto simți căldura unui alt cîmp înconjurîndu-l şi pe el, pe cînd Rhombur încerca să se fixeze în fotoliul de pilotaj. Pe ecranul de supraveghere al navei, Rhombur văzu soldați tleilaxu şi suboizi înarmați îngrămădindu-se în tubul de acces al camerei ascunse, trăgînd salve cu laserele pentru a-şi croi drum prin uşile ascunse. Atacatorii trecuseră deja de cea de-a doua barieră. Căpitanul Zhaz şi cei cîțiva dintre soldații rămaşi zăceau pe podea, muşuroaie fumegînde.

— Poate că părinții tăi au reuşit să fugă, zise Leto. Sper că sînt în siguranță...

Rhombur îşi înfipse mîinile în cîmpul comenzilor, scoțînd nava din modul de instructaj şi pregătind-o pentru decolare efectivă. Leto se lăsă pe spate, încercînd să abandoneze comenzile. Simularea externă încă îi umplea ochii, distrăgîndu-l cu viziuni ale virginelor peisaje ixiene.

O lumină albastră izbucni în afara navei. O explozie îi zgudui pe toți. Leto îl auzi pe Rhombur gemînd de durere şi scutură din cap pentru a îndepărta urmele programului de instruire. Prințul ixian se prăbuşi înapoi în fotoliul de pilotaj; pe fața sa şiroia sîngele.

— Ce naiba? exclamă Leto. Rhombur?

— E adevărat, Leto! strigă Kailea. Scoate chestia asta de-aici!

Leto îşi apăsă degetele pe panou, chinuindu-se să treacă de la instructaj la starea activă, însă Rhombur nu terminase pregătirea navei. O altă explozie trecu prin zidul camerei, desprinzînd bucăți de stîncă acoperite cu alge. Siluete amenințătoare năvăliră în încăperea principală de dedesubt.

Rhombur gemu. Sub ei, suboizii strigau şi arătau spre nava în care se aflau cei trei fugari. Salvele laserelor arseră pereţii de stîncă şi fuselajul blindat al navei orbitale. Leto activă secvenţa de lansare automată. În pofida grijilor anterioare, spera acum cu ardoare că mintea interactivă de computer a navei va funcţiona eficient.

Nava orbitală ţîşni în sus printr-un tunel, apoi spulberă un capac de piatră, un strat de zăpadă şi — în sfîrşit — atinse cerul acoperit de norii strălucitori. Pilotînd numai din degete, Leto reuşi să evite în ultima clipă un snop orbitor de raze laser provenit de la sistemul defensiv automat, pe care-l confiscaseră rebelii. Se avîntă spre lumina solară, apărută brusc.

Descrise un looping în sus, spre stratosferă, şi, pe cînd încerca să nu piardă din vedere nici un inamic care i-ar fi putut ataca din spaţiu, remarcă un transspaţial mătăhălos pe o orbită planetară joasă. Două dungi luminoase se desprinseră din nava masivă formînd V-uri separate — un semnal familiar lui Leto: nave ale Casei Atreides.

De la panoul de comunicaţii, Leto transmise un semnal de identificare în limbajul militar special pe care tatăl său şi instructorii i-l tot vîrîseră în minte. Navete de salvare se plasară de fiecare parte a navei orbitale, comportîndu-se ca nişte escorte. Piloţii lor semnalizară pentru a-i recunoaşte identitatea. Scurte rafale purpurii, trase de nava de la babord, pulverizară norul de sub ei, unde se ascunseseră navele inamice.

— Rhombur, te simţi bine?

Kailea se aplecă pentru o clipă să examineze contuziile fratelui ei.

Tînărul moştenitor al Casei Vernius îşi schimbă poziţia, duse o mînă la cap şi gemu. O cutie cu componente electronice, montată în tavan, îl lovise în cap, apoi se spărsese pe podea.

— Uf, iaduri purpurii! N-am activat la timp blestematul ăla de cîmp de protecţie personal...

Clipi de mai multe ori, apoi îşi şterse urmele de sînge închegat de pe ochi.

Folosindu-şi noile talente, Leto urmări escorta care-i duse la adăpostul transspaţialului aflat în aşteptare, unde zări două mari fregate de luptă Atreides. Cînd nava orbitală intră în cală, un mesaj le parveni prin sistemul de comunicaţii, în galach, dar cu accentul tărăgănat caladanian:

— Bine c-am reuşit să reținem transspațialul pentru încă o oră! Bun venit la bord, prințe Leto. Sînteți bine, dumneavoastră şi însoțitorii dumneavoastră? Cîți supraviețuitori sînt?

Leto se uită spre Rhombur, care-şi oblojea rănile de la cap.

— Sîntem trei, mai mult sau mai puțin teferi. Scoateți-ne de pe Ix!

După ce nava lor parcă între navele de escortă Atreides, în spațiul desemnat din imensa cală a transspațialului, Leto privi pe ambele părți. Prin hublourile navelor observă uniformele soldaților Atreides, verde cu negru, cu însemnele familiare. Răsuflă uşurat.

Apoi se uită îngrijorat spre Rhombur, a cărui soră îi ştergea sîngele de pe frunte cu o bucată de pînză. Concentrîndu-şi privirea asupra lui Leto, prințul ixian zise:

— Păi, cred că ar trebui să laşi baltă simulările, prietene. Cel mai bine se învață în practică.

După care leşină şi căzu într-o parte.

Chiar şi cea mai săracă dintre Case poate fi bogată în loialitate. Credința care trebuie cumpărată prin mită sau lefuri e găunoasă şi fragilă şi se poate frînge în momentul cel mai nepotrivit. Credința care vine din suflet, în schimb, e mai puternică decît diamantul şi mai prețioasă decît cel mai pur melanj.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Departe, în alt colț de galaxie, în cala de mărfuri a altui transspațial, un crucişător spațial ixian fără însemne stătea singur, cu nimic deosebit de celelalte, printre navele înghesuite. Crucişătorul fugar trecuse de pe o linie de transport pe alta, schimbîndu-şi de fiecare dată destinația.

Înăuntrul navei anonime, Dominic şi Shando Vernius şedeau ca simpli pasageri în mijlocul jalnicelor rămăşițe ale forțelor lor armate. Mulți dintre soldații gărzi fuseseră ucişi şi mulți nu ajunseseră la timp la nava de salvare; alții se hotărîseră să-şi încerce norocul

în ceea ce va urma după revoluție. Nimeni dintre cei de la bord nu mai scosese o vorbă de multă vreme.

Servitorul personal al doamnei Shando, Omer, era agitat, smucindu-şi umerii înguşti; părul lui negru şi drept fusese tuns exact pînă la linia gulerului, însă acum şi gulerul şi părul arătau cam jerpelite. Omer era singurul din personalul casei care alesese să însoțească familia în exil. Bărbat timid, detestase perspectiva de a încerca să-şi croiască o viață nouă printre tleilaxu.

Rapoartele laconice ale ambasadorului Pilru făcuseră extrem de clar faptul că nu se puteau aştepta la nici un ajutor de la forțele militare ale Landsraadului sau de la împărat. Declarîndu-se renegați, tăiaseră toate legăturile — dar şi toate obligațiile — față de legea imperială.

Lăzile de sub canapele, magaziile şi dulapurile din nava renegată erau pline cu pietre prețioase şi obiecte de valoare — orice putea fi vîndut pentru bani gheață. Era foarte posibil ca fuga lor să dureze foarte mult timp.

Dominic se aşezase lîngă soția lui, ținînd-o de mîna mică şi delicată. Fruntea lipsită de sprîncene i se încrețise de îngrijorare.

— Elrood va trimite echipe să ne dea de urmă, zise el. Ne vor vîna ca pe animale.

— O, dar de ce nu ne lasă în pace acum? bombăni Omer, scuturînd din cap. Am pierdut deja totul.

— Nu e destul pentru Roody, replică Shando, întorcîndu-se spre servitor, cu spatele drept şi cu un aer regal. Nu m-a iertat niciodată pentru că l-am convins să mă lase să plec. Nu l-am mințit niciodată, dar el crede că l-am păcălit.

Privi prin hubloul îngust cu rama de crom lucios. Nava ixiană era mică, fără însemnele vizibile ale Casei Vernius; un vehicul simplu, folosit pentru transportul de mărfuri sau de pasageri. Shando strînse mîna soțului său şi încercă să nu se gîndească la cît de mult se prăbuşise norocul lor.

Îşi amintea ziua plecării de la curtea imperială, îmbăiată, parfumată şi împodobită cu flori proaspete din serele lui Elrood. Celelalte concubine îi dăruiseră broşe, giuvaeruri, eşarfe luminoase care străluceau la căldura corpului. Era tînără şi emoționată, cu inima plină de recunoştință pentru toate amintirile şi experiențele de pînă

atunci, şi totuşi nerăbdătoare să înceapă o viaţă nouă alături de bărbatul pe care-l iubea cu disperare.

Shando îşi ţinuse secretă idila cu Dominic şi îl părăsise pe Elrood în ceea ce crezuse că erau termeni buni, terminîndu-şi serviciul cu binecuvîntarea lui. Ea şi împăratul făcuseră dragoste pentru ultima oară, vorbiseră tandru despre amintirile pe care le împărtăşeau. Elrood nu înţelesese dorinţa ei de a pleca de pe Kaitain, dar avea destule alte concubine, la urma urmei. Pierderea ei însemnase prea puţin pentru el... pînă cînd aflase că-l părăsise din dragoste pentru alt bărbat!

Acum, fuga disperată a lui Shando de pe Ix era foarte diferită de plecarea ei de pe Kaitain. Oftă cu amărăciune:

— După o domnie de aproape un secol şi jumătate, Roody a învăţat cum să-şi aştepte răzbunarea.

Aflat mult dincolo de orice umbră de gelozie, Dominic chicoti auzind numele de alint.

— Ei, acum e chit cu noi. Va trebui să avem răbdare şi să găsim o cale să recîştigăm poziţia Casei noastre. Dacă nu pentru noi, măcar pentru copiii noştri.

— Am încredere în Paulus Atreides că va avea grijă de ei, spuse Shando. E un om bun.

— Totuşi, nu trebuie să avem încredere în nimeni altcineva care să aibă grijă de noi, răspunse Dominic. Provocarea asta ne va ajunge cu vîrf şi îndesat!

Dominic şi Shando aveau să se despartă în curînd, să-şi ia noi identităţi şi să se ascundă pe planete izolate, păstrînd tot timpul speranţa că vor fi din nou împreună, într-o bună-zi. Plătiseră Ghildei o mită uriaşă pentru ca să nu fie păstrată nici o înregistrare a destinaţiei fiecăruia. Soţul şi soţia se îmbrăţişară, ştiind că din acest moment nimic nu mai era sigur în viaţile lor.

Tot ce mai aveau dinainte era un spaţiu complet neexplorat...

Singur printre rămăşiţele planetei sfîrtecate de război, C'tair Pilru se îngropă într-o cameră ecranată la transmisii. Spera că nu-l va găsi nici un suboid. Părea singura lui şansă de a supravieţui masacrului...

Mama sa îi arătase odată locul acesta, ascuns în spatele peretelui unui donjon al Marelui Palat, protejat de crusta groasă de piatră. Ca membri ai curții Casei Vernius, fii ai ambasadorului pe Kaitain, lui C'tair şi D'murr li se atribuise un loc destinat siguranței lor personale, dacă ar fi apărut vreodată o urgență. Cu aceeaşi eficiență metodică pe care o arăta în fiecare zi ca bancher al Ghildei, S'tina se pregătise pentru orice eventualitate şi se asigurase că băieții ei îşi aduceau aminte. Transpirat, flămînd şi îngrozit, C'tair fusese uşurat să găsească ascunzătoarea neatinsă în mijlocul haosului, al focurilor de armă şi exploziilor.

Apoi, în siguranță şi amorțit, şocul a ceea ce se întîmpla cu oraşul lui — *lumea* lui — îl lovi în plin. Nu-i venea să creadă că totul era deja pierdut, că atîta măreție se prăbuşise în noroi, sînge şi fum...

Fratele lui geamăn plecase, dus departe de către Ghildă, pentru a fi instruit ca navigator. Atunci fusese foarte necăjit pentru această pierdere, dar acum însemna că măcar D'murr era la adăpost de revoluție. C'tair n-ar fi dorit nimănui un asemenea calvar... dar spera că fratele său primise într-un fel veştile pînă acum. Încercau oare tleilaxu să ascundă adevărul?

C'tair încercase să ia legătura cu tatăl lui, dar ambasadorul fusese blocat pe Kaitain în punctul culminant al crizei. Printre flăcări, explozii şi bande ucigaşe de suboizi, C'tair descoperi că are prea puține opțiuni în afară de aceea de a se ascunde şi a supraviețui. Tînărul brunet risca să fie ucis dacă încerca să ajungă la încăperile administrative ale Casei Vernius.

Mama lor era deja moartă.

C'tair se ascunse în camera lui izolată cu licurigloburi muribunde, ascultînd zguduiturile slabe ale luptelor îndepărtate şi sunetele mult mai puternice ale propriei lui respirații, ale propriei lui bătăi de inimă. Era în viață!

Cu trei zile în urmă, privise cum revoluționarii distrugeau o aripă a complexului Ghildei, acea parte a clădirii pătrățoase şi cenuşii care adăpostea toate operațiunile bancare. Mama lui fusese înăuntru. D'murr şi cu el îi vizitaseră biroul de multe ori în copilărie.

Ştia că S'tina se baricadase în seifurile cu dosare, incapabilă să scape sau să creadă că suboizii revoltați vor îndrăzni să atace o fortăreață neutră a Ghildei. Suboizii însă nu înțelegeau politica sau subtilele urzeli ale puterii. S'tina îi trimisese lui C'tair un ultim

mesaj, spunîndu-i să reziste, să se pună la adăpost, stabilind locul unde se vor întîlni din nou după ce se vor fi potolit violențele. Nici unul dintre ei nu crezuse că situația se putea înrăutăți.

Însă chiar în timp ce C'tair privea, exploziile declanşate de rebelii suboizi sfărîmaseră o parte a clădirii. Structura se desprinsese din legăturile care o fixau pe tavanul grotei. Arzînd, huruind, rostogolindu-se, dărîmăturile căzuseră cu un tunet asurzitor pe fundul cavității, ucigînd sute de rebeli care priveau, la un loc cu bancherii şi funcționarii Ghildei. Toți cei dinăuntru...

Aerul se umpluse de fum şi țipete, iar luptele continuaseră. Ştiuse că ar fi fost inutil să-şi croiască drum pînă jos ca să-şi caute mama. În schimb, dîndu-şi seama că întreaga lui lume se prăbuşea, C'tair alergase către singurul adăpost de care avea cunoştință.

Ascuns în camera zăvorîtă şi ecranată, dormi ghemuit în poziția fetusului, apoi se trezi cu un sentiment vag de hotărîre — estompată parțial de mînie şi durere. C'tair găsi şi inventarie proviziile depozitate în containere anentropice; verifică armele învechite din micul dulap-panoplie. Spre deosebire de unele dintre camerele-cu-alge mai mari, acest loc tainic nu avea o navă orbitală. Spera că încăperea nu era pe nici o hartă, secretă sau nu. Altfel, tleilaxu şi discipolii lor suboizi slabi de minte aveau cu siguranță să-l găsească.

Năucit şi apatic, C'tair hibernă, aşteptînd să treacă timpul. Nu era sigur cînd avea să poată scăpa, sau măcar să poată trimite un mesaj. Nu credea că vor sosi vreodată forțe militare din afară să salveze Ix — ar fi ajuns de mult pînă acum. Tatăl lui plecase definitiv. Cîteva zvonuri panicate spuneau că familia Vernius fugise, devenind renegată. Marele Palat era deja abandonat şi jefuit, menit să devină în curînd cartierul general al noilor stăpîni ai planetei Ix.

Plecase Kailea Vernius cu familia ei, fugind de distrugere? Aşa spera C'tair, de dragul ei. Altfel, ar fi devenit o țintă pentru revoluționarii furioşi. Era o femeie tînără şi frumoasă, crescută pentru ceremoniile curții, pentru eleganță şi intrigi de palat, şi în nici un caz pentru supraviețuirea cu ghearele şi cu dinții.

I se făcea rău gîndindu-se la iubitul lui oraş, prădat şi călcat în picioare. Îşi amintea de aleile de cristal suspendate, de clădirile-stalactite, de realizările magnifice în materie de construire a transspațialelor, aparate care puteau fi scoase în spațiu ca prin farmec de

către puterile unui navigator al Ghildei. De cîte ori exploraseră el şi D'murr tunelurile lungi, de cîte ori contemplaseră peşterile uriaşe sau urmăriseră prosperitatea răspîndindu-se printre toţi locuitorii de pe Ix? Acum suboizii ruinaseră totul. Şi pentru ce? Se îndoia că măcar ei înţelegeau.

Poate C'tair reuşea să găsească un pasaj spre suprafaţă, să contacteze o navă de transport, să se folosească de credite furate ca să-şi cumpere plecarea de pe planetă, să ajungă pe Kaitain şi să ia legătura cu tatăl lui. Măcar mai era Cammar Pilru ambasador? Al unui guvern în exil? Probabil că nu.

Nu, C'tair nu putea pleca şi abandona această lume unei soarte crude. Aceasta era Ix, casa lui, şi refuza să fugă. Jură totuşi să supravieţuiască... cumva. O dată ce lucrurile se potoleau, putea purta haine vechi şi pretinde cu umilinţă că este unul dintre ixienii nemulţumiţi, încercînd să se descurce cu noii stăpîni ai planetei. Se îndoia totuşi că va fi vreodată în siguranţă.

Nu, dacă intenţiona să continue lupta...

În săptămînile care urmară, C'tair reuşi să se strecoare afară din ascunzătoare, tîrziu, în nopţile subterane programate, folosind un detector de semne de viaţă ixian pentru a evita gărzile tleilaxu şi alţi inamici. Cu dezgust, urmări magnificul Vernii ruinîndu-se sub ochii lui.

Marele Palat era acum ocupat de omuleţii hidoşi cu înfăţişare de gnom, uzurpatorii cu pielea cenuşie care furaseră o lume întreagă sub ochii indiferenţi ai imperiului. Inundaseră oraşul subteran cu reprezentanţii lor în robe, care păreau să se furişeze tot timpul. Echipe de invadatori cu chip de nevăstuică cutreierau clădirile-stalactite căutînd toţi nobilii ascunşi. Trupele de Dansatori-Feţe se dovedeau mult mai eficiente decît nesăbuitele clase inferioare.

Dedesubt, departe, suboizii petreceau pe străzi... însă nu ştiau ce altceva să facă. În curînd se plictisiră şi se întoarseră posaci la vechile lor slujbe. Fără instigatorii Dansatori-Feţe care să le spună ce să vrea sau să ceară, suboizii nu aveau întîlniri organizate, nu cunoşteau nici o cale de lua propriile decizii. Vieţile lor redeveniră ceea ce erau înainte, sub alţi stăpîni însă şi cu cote de producţie mai mari. C'tair îşi dădu seama că noii administratori tleilaxu vor trebui să înceapă să scoată profituri enorme, pentru a putea plăti costurile materiale ale acestei preluări.

Pe străzile oraşului subteran, C'tair îşi tîra picioarele neobservat, prin gloata înfrîntă — supraveghetori de schimb şi familii ale muncitorilor de rang mediu care supraviețuiseră epurărilor şi n-aveau unde să se ducă. Îmbrăcat în haine şterse, traversa pasajele avariate către oraşul ruinat, de sus, şi cobora cu liftuburile către dărîmăturile centrelor industriale. Nu se putea ascunde o veşnicie, dar nici nu putea fi încă văzut.

C'tair refuza să accepte că bătălia era deja pierdută. Bene Tleilax aveau puțini prieteni în Landsraad şi cu siguranță nu puteau rezista unei rezistențe coordonate. Cu toate acestea, Ix părea să nu ofere nici una.

Pierdut într-un grup mic şi timorat de pietoni pe un trotuar din dale îmbucate, privea soldații blonzi, cu trăsături cizelate care mărşăluiau pe lîngă el. Purtau uniforme cu gri şi negru — cu siguranță nu ixieni, nici suboizi, şi mai ales nu tleilaxu. Înalți şi impunători, trufaşii soldați aveau arme paralizante, căşti pentru controlul răzmeriților, şi impuneau ordinea. O nouă ordine. Cu oroare, îi recunoscu.

Sardaukarii împăratului!

Vederea trupelor imperiale sprijinind preluarea îl înfurie pe C'tair, care înțelese că această conspirație avea adîncimi nebănuite... dar îşi mască emoțiile în mulțime. Nu putea îngădui nimănui să-l observe. În jurul lui, auzi bombănitul localnicilor ixieni — în ciuda constrîngerilor datorate prezenței sardaukarilor, nici măcar clasele de mijloc nu erau cine ştie ce mulțumite cu situația lor schimbată. Contele Vernius fusese un conducător cumsecade, chiar dacă oarecum preocupat de alte lucruri; Bene Tleilax, pe de altă parte, erau fanatici religioşi cu reguli brutale. Multe dintre libertățile pe care ixienii le considerau de la sine înțelese aveau să dispară sub guvernarea tleilaxu.

C'tair dorea să să poată face ceva ca să le-o plătească acestor invadatori perfizi. Jură să facă din asta țelul său, atîta timp cît va fi nevoie.

Pe cînd se furişa pe străzile întunecate şi avariate de pe fundul grotei, se întristă văzînd clădirile înnegrite şi prăbuşite, din tavan. Oraşul de sus fusese distrus din interior! Doi dintre pilonii de diamant care susțineau imensul tavan de piatră fuseseră aruncați în aer, iar avalanşele rezultate îngropaseră porțiuni întregi din cartierele de locuințe ale suboizilor...

Cu un geamăt înăbuşit, C'tair îşi dădu seama că practic toate marile opere publice de artă ixiene fuseseră distruse, inclusiv modelul stilizat al transspațialului Ghildei, care împodobise Piața Domului. Chiar şi minunatul cer de fibră optică al tavanului era avariat, iar proiecțiile aveau pete. Mohorîții şi fanaticii tleilaxu nu avuseseră niciodată reputația de a fi amatori de artă. Pentru ei, toate acestea stăteau pur şi simplu în drum!

Îşi amintea că şi Kailea Vernius se ocupase de pictură şi de sculpturi mobile. Stătuse de vorbă cu C'tair despre anumite stiluri care erau în mare vogă pe Kaitain şi absorbise cu lăcomie toate imaginile turistice pe care tatăl lui le adusese din misiunile sale diplomatice. Dar acum arta dispăruse, la fel şi Kailea...

Încă o dată, C'tair se simți paralizat de singurătate.

Strecurîndu-se neobservat în ruinele unei dependințe prăbuşite, în ceea ce fusese cîndva un parc botanic, C'tair se opri brusc, încremenit. Ceva îi prinse privirea; se şterse la ochi, să-şi limpezească ochii.

Din dărîmăturile încă fumegînde apăru imaginea înceţoşată, abia vizibilă, a unui bătrîn cu chip familiar. C'tair clipi — să fi fost oare doar imaginația lui, o hologramă pîlpîitoare de pe un ziardisc... sau altceva? Nu mîncase toată ziua, era încordat şi istovit pînă la limita prăbuşirii. Dar imaginea rămînea pe loc. Sau poate nu?

Prin perdeaua de fum şi aburi înțepători, recunoscu silueta bătrînului inventator Davee Rogo, geniul infirm care se împrietenise cu gemenii şi-i învățase despre inovațiile lui. Lui C'tair i se tăie respirația, iar apariția începu să şoptească atunci cu o voce fragilă, scîrțîită. Era o fantomă... o viziune, o halucinație de nebun? Excentricul Rogo părea să-i spună lui C'tair ce să facă, de ce componente tehnice avea nevoie şi cum să le pună laolaltă.

— Eşti real? şopti C'tair, păşind mai aproape. Ce vrei să-mi spui?

Pentru cine ştie ce motiv, imaginea estompată a lui Rogo nu răspunse la întrebări. C'tair nu înțelese, dar ascultă. La picioarele lui erau împrăştiate cabluri şi componente metalice, rămăşițe ale unei maşini distruse de explozivii care nu țineau seama de nimic. *Astea sînt componentele de care am nevoie...*

Răsucindu-se şi cercetînd cu atenție în căutarea observatorilor nedoriți, adună toate piesele ce i se proiectau în minte, pe lîngă multe alte rămăşițe tehnologice: bucățele de metal, cristale de plaz şi celule electronice. Bătrînul îi dăduse un soi de inspirație.

C'tair îndesă obiectele în buzunare şi pe sub haine. Ix se va schimba masiv sub noua conducere tleilaxu, şi orice resturi ale prețiosului trecut al civilizației sale se puteau dovedi valoroase. Tleilaxu îi vor confisca totul, dacă-l găseau...

În zilele următoare de explorare obsesivă, C'tair nu mai zări imaginea bătrînului şi nici nu înțelese cu adevărat ceea ce întîlni, dar munci din greu ca să adauge din ce în ce mai multe obiecte la colecția sa tehnologică, la *resursele* sale. Va continua această bătălie... singur, dacă era nevoie.

Petrecea fiecare noapte sub nasul inamicilor, în timp ce aceştia făceau aranjamentele pentru ocupația permanentă. Scotoci zonele pustii ale oraşului de sus şi de jos, înainte ca echipele de reconstrucție să ajungă să curețe şi să îndepărteze amintirile nedorite.

Amintindu-şi apoi ce şoptise fantoma lui Rogo, în imaginația lui, începu să construiască... *ceva*.

Cînd navele de salvare Atreides se întoarseră pe Caladan şi aterizară pe spațioportul din Cala City, bătrînul duce nu se strădui să le facă o primire prea fastuoasă. Momentul şi împrejurările erau prea sumbre pentru obişnuiții funcționari de protocol, fanfare şi purtători de steaguri.

Ducele Atreides stătea în aer liber, aruncînd priviri în sus, către lumina voalată de nori a soarelui, în timp ce navele aterizau. Deşi nu se asorta cu modelul tunicii, purta pelerina lui favorită din blană de balenă cu pete, pentru a-l apăra de vîntul tăios. Toți servitorii şi soldații Casei adunați acolo aşteptau în poziție de drepți lîngă platforma de primire, dar ducelui nu-i păsa de haine sau de impresia pe care putea s-o lase. Paulus era doar bucuros că-şi vedea fiul acasă, în siguranță.

Doamna Helena stătea lîngă el, cu spatele rigid şi îmbrăcată cu pelerină şi rochie protocolare, arătînd impecabil. În momentul în care fregata se aşează pe pista spațioportului, Helena îți privi soțul cu o expresie de „ți-am spus eu", apoi îşi compuse pe față un zîmbet de bun-venit vizibil pentru toată lumea. Nici un privitor n-ar fi ghicit vreodată ce meciuri cu strigăte avuseseră loc în timp ce transspațialul era pe drum, aducîndu-le fiul acasă.

— Nu-mi dau seama cum ai putut să le oferi adăpost celor doi, zise ea cu glasul coborît, dar înghețat, în timp ce buzele continuau să surîdă. Ixienii au mers dincolo de restricțiile Jihadului, şi acum plătesc prețul pentru asta. E primejdios să te amesteci în pedepsele lui Dumnezeu.

— Aceşti doi copii ai familiei Vernius nu sînt vinovați de nimic şi vor rămîne aici ca oaspeți ai Casei Atreides atît cît va fi nevoie. De ce trebuie să mă tot contrazici? Am luat o hotărîre în privința asta.

— Hotărîrile tale nu trebuie să fie bătute în cuie. Dacă mă asculți, poate că vălul ăsta se va ridica de pe ochii tăi şi vei vedea pericolul în care ne pui pe toți din cauza prezenței lor.

Helena stătea exact atît de aproape de duce, pe cît se puteau aştepta privitorii.

— Sînt îngrijorată pentru noi şi pentru fiul nostru...

Nava de pe pista de aterizare îşi întinse picioarele de sprijin şi se fixă pe pămînt. Exasperat, Paulus se întoarse către soția lui.

— Helena, îi datorez lui Dominic Vernius mai mult decît îți poți imagina — şi eu nu mă sustrag de la obligații. Chiar şi fără datoria de sînge pe care o avem unul față de altul după Ecaz, tot m-aş fi oferit să-i protejez copiii. Fac asta din toată inima, ca şi din sentimentul datoriei. Îmblînzeşte-te, femeie! Gîndeşte-te prin ce-au trecut aceşti tineri!

O rafală de vînt îi răsfiră părul castaniu-roşcat, dar Helena nici nu clipi. Ironic, ridică cea dintîi mîna în semn de salut cînd uşa se deschise. Vorbi din colțul gurii:

— Paulus, îți pui singur gîtul sub securea călăului imperial şi mai şi zîmbeşti făcînd asta! Vom plăti pentru nebunia de azi în moduri pe care nici nu ți le poți închipui. Eu vreau doar ce-i mai bine pentru toată lumea!

În jurul lor, gărzile Casei ignorau cearta cu multă sîrguință. Un steag verde cu negru fîlfîia în bătaia vîntului. Rampa navei se întinse pînă la pămînt.

— Sînt singurul care se gîndeşte la *onoarea familiei* în loc de politică? mormăi Paulus.

— Sst! Nu vorbi aşa tare!

— Dac-aş trăi numai cu decizii sigure şi alianțe avantajoase, n-aş mai fi bărbat adevărat, şi cu siguranță n-aş fi demn de a fi duce...

Soldații mărşăluiră spre navă şi luară poziția de drepți, formînd o cărare pentru cei trei salvați de pe Ix. Leto ieşi primul, trăgînd adînc în piept aerul proaspăt, de mare, şi clipind în lumina cețoasă a soarelui de pe Caladan. Se spălase şi se îmbrăcase în haine curate, dar arăta totuşi obosit; pielea lui avea o nuanță cenuşie, părul negru îi stătea în dezordine, iar sprînceana şi nasul încă-i erau brăzdate de amintirile evenimentelor.

Leto nu se mai sătura de parfumul de sare şi iod al mării apropiate, de izul de peşte şi de lemn ars. *Acasă.* Nu voia să mai plece vreodată de pe Caladan. Privi dincolo de rampă şi întîlni ochii strălucitori ai tatălui său — plini de bucurie la revederea fiului, arzînd de indignare şi de mînie pentru ceea ce i se întîmplase Casei Vernius.

Rhombur şi Kailea ieşiră nesiguri, aşezîndu-se lîngă Leto la capătul de sus al rampei. Ochii de smarald ai Kaileei arătau chinuiți. Se uită în jur la noua lume, ca şi cum cerul ar fi fost mult prea departe deasupra capului. Leto îşi dorea s-o consoleze. Se ținu totuşi deoparte, de data asta din cauza prezenței mamei sale.

Rhombur încercă să se adune şi făcu o încercare vizibilă de a-şi îndrepta umerii şi de a-şi netezi părul blond, ciufulit. Ştia că acum el reprezenta tot ce mai rămăsese din Casa Vernius, chipul pe care-l vor vedea toți membrii Landsraadului, acum că tatăl său, contele renegat, fugise în cine ştie ce ascunzătoare. Ştia că lupta abia începea. Leto îşi puse mîna puternică pe umărul prietenului său şi-l îndemnă să coboare.

După o clipă de nemişcare, Leto şi Paulus se aruncară unul în brațele celuilalt, în acelaşi timp. Bătrînul duce îşi apăsă barba căruntă de obrazul fiului său; se bătură pe spate unul pe celălalt, fără să scoată o vorbă. Apoi se despărțiră şi Paulus îşi puse mîinile mari, bătătorite, pe umerii tînărului, mulțumindu-se să-l privească.

Leto privi pe lîngă tatăl lui şi-şi văzu mama stînd în spatele lor, cu un zîmbet de întîmpinare călduros, dar forțat. Privirea ei se mută către Rhombur şi Kailea, apoi înapoi la el; Leto ştia că doamna Helena Atreides îi va primi pe cei doi exilați cu toată ceremonia datorată demnitarilor importanți aflați în vizită. Observă totuşi că alesese bijuterii şi culori asemănătoare cu însemnele Casei Richese, rivala Ixului, ca şi cum ar fi vrut să răsucească un pumnal în rănile exilaților din familia Vernius. Ducele Paulus nu părea să fi observat.

Bătrînul duce se întoarse să-l salute energic pe Rhombur, care mai purta încă un mic bandaj pe rana de la cap.

— Bun-venit, bun-venit, băiete, exclamă el. Aşa cum i-am promis tatălui vostru, tu şi cu sora ta veţi rămîne aici cu noi, sub protecţia Casei Atreides, pînă cînd trece totul.

Kailea ridică ochii la norii care alergau pe deasupra, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată cerul liber. Se cutremură, arătînd pierdută.

— Şi dacă n-o să treacă niciodată?

Îndeplinindu-şi obligaţiile, Helena se apropie să o ia de braţ pe fiica familiei Vernius.

— Hai, copilă. O să te ajutăm să te instalezi aici, pentru cazul în care lumea asta va fi casa ta pentru o vreme.

Rhombur îi strînse mîna bătrînului duce în stilul imperial.

— Ăăă... nu-mi pot exprima îndeajuns aprecierea, domnule. Kailea şi cu mine înţelegem amîndoi riscul pe care vi-l asumaţi ca să ne daţi adăpost...

Helena se uită peste umăr la soţul ei, care o ignoră. Paulus arătă spre castelul de pe stînci.

— Casa Atreides preţuieşte loialitatea şi onoarea cu mult mai mult decît politica!

Aruncă o privire severă şi pătrunzătoare spre fiul său extenuat. Leto inspiră adînc, primind lecţia ca pe o împunsătură de sabie.

— Loialitate şi onoare, repetă Paulus. Aşa trebuie să fie!

Numai Dumnezeu poate face creaturi vii, conştiente de sine.

Biblia Catolică Portocalie

În sala de naşteri numărul unu din complexul de pe Wallach IX, o fetiţă nou-născută plîngea culcată pe o masă medicală. O fiică purtînd linia genetică a baronului Vladimir Harkonnen... Mirosul sîngelui şi cel al dezinfectantului umpleau aerul, alături de foşnetul scutecelor apretate şi sterilizate. Licurigloburi puternice ardeau, reflectate de

pereții de piatră şi de suprafețele de metal şlefuit. Multe fiice se născuseră aici, multe noi surori...

Cu mai multă emoție decît arătau de obicei nişte Bene Gesserit, Cucernicele Maici, înveşmîntate în robele lor întunecate, împungeau cu diverse instrumente copila pipernicită, comentînd îngrijorate. Una dintre surori folosi o seringă hipodermică pentru a extrage o probă de sînge, în vreme ce alta luă un eşantion de piele folosind o chiuretă mică. Nimeni nu ridica glasul mai mult de nivelul şoaptelor. *Culoare ciudată a pielii, procese biochimice la pămînt, greutate redusă...*

Scăldată în transpirație, Gaius Helen Mohiam zăcea istovită în apropiere, încercînd să-şi recîştige controlul asupra țesuturilor brutalizate ale trupului ei. Deşi metodele sale de conservare o ajutau să-şi ascundă adevărata vîrstă, era prea bătrînă ca să mai poată avea copii. Naşterea fusese foarte grea pentru ea, mai dificilă decît naşterea celorlalți opt copii pe care-i adusese pe lume. Acum se simțea bătrînă şi uzată.

Două adepte de serviciu se grăbiră spre patul ei şi o duseră spre intrarea boltită. Una îi puse o compresă rece pe frunte, iar cealaltă îi trecu peste buze un burete umed, storcîndu-i cîteva picături de apă în gura uscată. Mohiam îşi îndeplinise deja partea cuvenită din acest proces; Comunitatea avea să facă restul. Deşi nu cunoştea planurile urzite pentru copilul ei, ştia că acesta trebuia să supraviețuiască.

Pe masa de consultație, chiar înainte ca sîngele şi secrețiile lipicioase să-i fie şterse de pe piele, copilul fusese întors şi aşezat pe toate părțile deasupra unui scanner încorporat. Înfrigurat şi speriat, fetița plîngea, dar cu întreruperi, cu vocea tot mai slabă.

Semnale electronice trimiseră toate rezultatele evaluării biologice către o unitate centrală de recepție, care afişă datele pe o coloană, pe un imens monitor de perete, pentru a fi evaluate de către expertele Bene Gesserit. Cucernicele Maici studiară rezultatele, comparîndu-le cu o a doua coloană, care arăta parametrii optimi.

— Diferența este izbitoare, zise Anirul în şoaptă, cu ochii mari pe chipul ei de căprioară.

Dezamăgirea tinerei Maici Kwisatz atîrna ca o greutate pe umeri.

— Şi e complet neaşteptată, rosti Maica Superioară Harishka.

Uitătura ca de vultur scăpăra în mijlocul feței sale ridate. Pe lîngă tabuurile care le împiedicau pe Bene Gesserit să folosească mijloace artificiale de fertilizare în programul genetic, alte tabuuri le împiedicau să examineze sau să manipuleze genetic fetuşii aflați în uter. Iritată, femeia în vîrstă scutură din cap şi aruncă o privire piezişă spre Mohiam, încă asudată şi odihnindu-se pe masa ei de lîngă uşă.

— Datele genetice sînt corecte, dar acest... *copil* nu este în regulă. Am făcut o eroare!

Anirul se aplecă spre fetiță, privind-o mai îndeaproape. Copila avea o paloare bolnăvicioasă şi oasele faciale deformate, precum şi un umăr dizlocat sau malformat. Alte deficiențe, poate cronice, aveau probabil nevoie de mai mult timp să se manifeste.

Şi copila asta trebuia să devină bunica lui Kwisatz Haderach? Slăbiciunea nu naşte putere.

Anirul depăna evenimentele în memorie, încercînd să-şi dea seama ce mersese prost. Celelalte surori îi vor reproşa, din nou, că era prea tînără şi impetuoasă. Proiecțiile din dosarele genetice fuseseră atît de precise, iar informațiile din Celelalte Memorii atît de sigure... Deşi tatăl fusese Vladimir Harkonnen, această copilă nu era ceea ce ar fi trebuit. Bebeluşul fragil nu putea fi următorul pas pe calea genetică care trebuia să culmineze — după numai două generații — cu Sfîntul Graal al programului genetic Bene Gesserit, superființa lor.

— Să fi fost ceva greşit în indexul de împerechere? întrebă Maica Superioară, evitînd să se uite la copil. Sau e o aberație?

— Genetica nu e niciodată sigură, Maică Superioară, răspunse Anirul, îndepărtîndu-se cu un pas de fetiță.

Încrederea i se topise, dar încercă să nu-şi caute scuze. Îşi trecu mîna cu un gest nervos prin părul arămiu, tuns scurt.

— Proiecțiile sînt corecte. Mă tem că liniile genetice pur şi simplu nu s-au înțeles... de data asta.

Maica Superioară se uită prin încăpere, la doctori, la celelalte surori. Fiecare comentariu, fiecare mişcare făcută vor fi înregistrate şi stocate în arhivele de pe Wallach IX — ca şi în Celelalte Memorii — pentru folosința generațiilor următoare.

— Sugerați să încercăm din nou, tot cu baronul? Nu a fost tocmai cel mai cooperant dintre subiecți.

Anirul zîmbi uşor. *Puțin spus!*

— Proiecțiile ne dau cea mai mare probabilitate. Trebuie să fie baronul Harkonnen şi trebuie să fie Mohiam. Mii de ani de selecție atentă au dus la acest punct. Avem şi alte opțiuni, dar nici una atît de bună ca aceasta... aşa că trebuie să mai încercăm o dată.

Se strădui să-şi ia un ton cît mai filosofic.

— S-au mai produs şi alte erori pe parcurs, Maică Superioară — nu putem lăsa o greşeală să pună capăt întregului program.

— Sigur că nu, se răsti Harishka. Trebuie să-l contactăm din nou pe baron. Trimiteți pe cele mai bune şi mai convingătoare reprezentante ale noastre, pînă ce se reface Mohiam!

Anirul se uită spre copilul de pe masă. Obosit acum, bebeluşul era tăcut, îndoindu-şi mînuțele mici şi lovind cu picioarele. Copilul nu putea nici măcar să plîngă pentru o perioadă mai lungă. *Nu e o reproducătoare prea viguroasă...*

Lîngă intrare, Mohiam lupta să se ridice de pe masa de recuperare, privind spre nou-născută cu ochi strălucitori. Observînd dintr-o privire diformitățile, slăbiciunea, gemu şi căzu iarăşi în aşternut.

Încercînd să-i aducă alinare, Maica Superioară Harishka se opri lîngă masa ei.

— Avem nevoie de toată forța ta, soră, nu de disperarea ta. Ne vom asigura că vei avea încă o şansă cu baronul.

Îşi încrucişă brațele pe piept şi plecă din sala de naşteri în foşnetul robei, urmată de consilierele sale.

Aflat în încăperile cu balcon din fortăreața Harkonnen, baronul se admira în oglindă, gol puşcă, aşa cum îi plăcea să facă destul de frecvent. În apartamentul său somptuos din această aripă existau destule oglinzi şi multă lumini, prin urmare se putea bucura neîncetat de forma perfectă cu care-l înzestrase natura. Era zvelt şi musculos, cu un colorit sănătos — în special atunci cînd iubiții săi găseau timp să-l frece cu uleiuri parfumate. Îşi plimbă degetele pe contururile tari ale abdomenului. Magnific!

Nu era de mirare că vrăjitoarele îi ceruseră să procreeze cu ele încă o dată. Era, în fond, extraordinar de frumos. Pentru programele genetice, era normal că-şi doreau cel mai bun material. Primul său copil făcut cu scroafa aceea de Mohiam trebuie să fi fost atît de

perfect încît mai voiau unul. Deşi ura această perspectivă, se întrebă dacă era, cu adevărat, chiar atît de oribil.

Dar ar fi dorit să ştie cum se potriveau progeniturile sale în programele pe termen lung ale acestor femei secretoase şi înşelătoare. Aveau scheme genetice multiple şi nimeni, în afară de o Bene Gesserit, n-ar fi fost în stare să le înțeleagă. Putea fi folosit cumva acest lucru în avantajul său... sau aveau de gînd s-o instige pe fiica sa împotriva lui, mai tîrziu? Avuseseră grijă să nu producă nici un fel de moştenitori bastarzi, evitînd astfel conflictele dinastice; nu că i-ar fi păsat lui prea mult. Dar ce-i ieşea lui din asta? Nici chiar Piter de Vries nu reuşise să ofere vreo explicație.

— Nu ne-ați dat răspunsul domniei-voastre, baron Harkonnen, insistă sora Margot Rashino-Zea din spatele său.

Nu părea să o jeneze cîtuşi de puțin goliciunea lui.

O văzu în oglindă pe frumoasa soră cu părul auriu. Credeau, cumva, că frumusețea ei l-ar fi putut tenta, silueta sa, trăsăturile fine? S-ar cupla mai degrabă cu ea decît cu cealaltă? Nici una dintre perspective nu-l încînta.

Reprezentînd surorile uneltitoare, Margot tocmai vorbise de „necesitatea" lui de a copula încă o dată cu vrăjitoarea de Mohiam. Nici măcar nu trecuse un an... Cît de insolente puteau fi aceste creaturi! Margot, cel puțin, folosise cuvinte alunecoase şi puțină finețe, în locul pretențiilor brutale pe care le exprimase Mohiam în nopatea aceea, acum multă vreme. Cel puțin, vrăjitoarele trimiseseră, de astă dată, un purtător de cuvînt mai acceptabil.

Refuză să pună ceva pe el în fața frumoasei femei, mai ales avînd în vedere cererea ei. Gol, se expuse ostentativ dinaintea ei, dar se prefăcu că nu observă. *N-ar vrea frumuşica asta mieroasă să se împerecheze cu cineva ca mine?*

— Mohiam a fost cam prea insipidă pentru gustul meu, zise el, întorcîndu-se în cele din urmă să dea cu ochii de emisara Comunității. Spune-mi, vrăjitoareo, a fost primul meu copil o fată, aşa cum mi s-a promis?

— Ce importanță ar putea avea asta pentru domnia-voastră?

Ochii verzi ai lui Margot rămaseră fixați într-ai lui, dar el simțea că femeii i-ar fi plăcut să-şi plimbe privirile pe corpul lui, peste muşchi şi pielea aurie.

— N-am spus că ar avea vreo inportanță, femeie smintită — dar sînt de rang înalt şi ți-am pus o întrebare. Răspunde-mi sau mori!

— Bene Gesserit nu se tem de moarte, baron Harkonnen, zise Margot, pe un ton foarte calm.

Seninătatea ei îl înfuria şi-l intriga în acelaşi timp.

— Da, primul dumneavoastră copil a fost o fată, continuă ea. Noi, Bene Gesserit, putem influența aceste lucruri. Un fiu nu ne-ar fi fost de nici un folos.

— Înțeleg. De ce v-ați mai întors?

— Nu sînt autorizată să spun mai mult.

— Găsesc foarte jignitoare această nouă cerere a Comunității. Le-am spus acestor Bene Gesserit să nu mă mai deranjeze niciodată. Aş putea să dau ordin să fii omorîtă pentru că mă sfidezi. Aceasta este planeta mea şi fortăreața mea.

— Violența n-ar fi ceva înțelept...

Un ton netulburat, cu o sugestie amenințătoare. Cum putea apărea atît de puternică şi monstruoasă într-un trup atît de de frumos?

— Data trecută, ați amenințat cu dezvăluirea presupuselor mele rezerve de melanj. Ați născocit ceva nou sau folosiți acelaşi vechi şantaj?

— Noi, Bene Gesserit, putem oricînd să lansăm noi amenințări, dacă doriți, baron Harkonnen, deşi dovezile privind rapoartele fraduloase ale producției de mirodenie ar trebui să fie suficiente pentru a atrage mînia împăratului.

Baronul înălță o sprînceană şi, în sfîrşit, catadicsi să apuce una dintre robele negre, lucioase, din dulap.

— Am aflat eu din unele surse că mai multe dintre Marile Case au propriile lor rezerve de melanj. Unii spun că nici împăratul Elrood nu se dă înlături de la această practică.

— Împăratul nu e prea bine dispus şi nici nu se simte prea bine în aceste zile. Pare să fie preocupat de situația de pe Ix.

Baronul Harkonnen se opri să se gîndească. Proprii săi spioni de la curtea imperială de pe Kaitain îi raportaseră că bătrînul Elrood devenise tot mai instabil şi mai nervos, cu semne de paranoia. Mintea lui se ducea, sănătatea i se năruia şi toate astea-l făcuseră mai vicios ca oricînd, dovadă fiind seninătatea cu care permisese distrugerea Casei Vernius.

— Dar ce credeți că sînt eu? întrebă baronul. Vreun taur salusan premiat, gata de montă?

N-avea de ce să se teamă, pentru că vrăjitoarele nu mai aveau nici o dovadă fizică împotriva lui. Îşi împrăştiase rezervele de melanj în ascunzători adînci din izolarea de pe Lankiveil şi ordonase distrugerea oricăror urme de pe Arrakis. Totul fusese făcut cu mare măiestrie, de către un fost contabil al CHOAM, angajat de el. Baronul zîmbi. Fost angajat, din moment ce de Vries se ocupase deja de individ.

Aceste Bene Gesserit n-aveau decît să-l amenințe cît pofteau, dar nu-l mai aveau cu nimic la mînă. Cunoaşterea acestui lucru îi dădea o forță nouă, mijloace noi de a rezista.

Vrăjitoarea continua să se holbeze la el cu impertinență. Ar fi vrut să o strîngă de gît pe Margot şi să-i închidă gura pe veci. Dar acest lucru n-ar fi rezolvat problema, chiar dacă el ar fi supraviețuit confruntării. Bene Gesserit ar fi trimis încă una, şi încă una... Trebuia să le dea vrăjitoarelor o lecție pe care să n-o uite niciodată!

— Trimiteți-vă aici maica reproducătoare, dacă tot insistați atît. Mă voi pregăti pentru ea...

Ştia exact ce avea să facă. Mentatul său, Piter de Vries, şi probabil chiar şi nepotul său, Rabban, vor fi fericiți să-l ajute.

— Foarte bine. Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam va fi aici peste două săptămîni, baron Harkonnen.

Fără nici un cuvînt în plus, Margot ieşi. Părul ei blond, sclipitor, şi pielea albă ca laptele păreau prea radioase pentru a fi acoperite de robele şterse ale Comunității.

Baronul îl convocă pe de Vries. Trebuiau să se apuce de lucru...

Fără un scop, o viață nu înseamnă nimic. Uneori, scopul devine întreaga viață a unui om, o pasiune devoratoare. Dar, o dată ce scopul e atins, ce mai urmează? Oh, biet om, ce mai urmează?

DOAMNA HELENA ATREIDES, jurnalele ei personale

După anii de persecuții ai copilăriei sale de pe Giedi Prime, tînărul Duncan Idaho găsi că lumea luxuriantă a Caladanului era un adevărat

paradis. Fusese lăsat fără nici o hartă, într-un oraş aflat pe partea cealaltă a planetei faţă de castelul Caladan. Prietenul lui Janess, secundul Renno, se debarasase de toate obligaţiile sale faţă de băiat, apoi îl dăduse afară pe pasagerul clandestin, abandonîndu-l pe străzile din preajma spaţioportului din cîmpie.

Fără să-i mai acorde nici o atenţie, echipajul navei descărcase încărcătura de materiale reciclabile şi deşeuri industriale şi preluă un transport proaspăt de orez pundi, împachetat în saci din fibre de grîu. Fără să-şi ia rămas bun, fără să-i dea vreun sfat sau măcar să-i ureze noroc lui Duncan, secundul urcă la bordul navei sale de mărfuri şi se întoarse la transspaţialul de pe orbită.

Duncan nu se putea plînge: cel puţin, scăpase de Harkonneni. Acum tot ce-i mai rămînea de făcut era să-l găsească pe ducele Atreides.

Băiatul se pomeni între străini, într-o lume ciudată, privind nava cum urca pe cerul înnorat. Caladan era o planetă cu mirosuri bogate şi aţîţătoare, cu aer umed şi încărcat de sare marină, cu iz puternic de peşte şi aromă de flori sălbatice. În toţi anii petrecuţi pe Giedi Prime, Duncan nu mai întîlnise aşa ceva.

Pe Continentul Sudic, dealurile erau domoale, acoperite de ierburi de un verde intens şi de grădini terasate, săpate în pante, ca nişte trepte văzute de un beţivan. Echipe de fermieri lucrînd manual umblau de colo-colo sub soarele galben ceţos şi, deşi nu erau bogaţi, erau fericiţi. Îmbrăcaţi în haine vechi, transportau fructe şi legume proaspete pe platforme cu suspensii, ducîndu-le la piaţă.

Pe cînd Duncan arunca priviri flămînde fermierilor aflaţi în trecere, un bătrîn binevoitor îi oferi un mic pepene paradan, foarte copt, pe care băiatul îl mîncă plin de poftă. Zeama dulce i se prelinse printre degete. Era cea mai delicioasă masă pe care o luase vreodată!

Remarcînd energia, dar şi disperarea băiatului, fermierul îl întrebă dacă nu cumva i-ar plăcea să se întoarcă să lucreze în lanurile de orez, pentru cîteva zile. Bătrînul nu-i oferea nici o plată, numai un loc de dormit şi ceva de mîncare. Duncan se învoi imediat.

Pe lungul drum înapoi, băiatul îi povesti de luptele lui cu Harkonnenii, despre cum fuseseră arestaţi şi ucişi părinţii săi, cum îl aleseseră pentru vînătoarea lui Rabban şi cum reuşise să scape.

— Acum trebuie să mă prezint în fața ducelui Atreides, zise el cu toată încrederea. Dar nu ştiu unde este sau cum să-l găsesc.

Bătrînul fermier îl ascultă cu atenție, apoi dădu din cap cu gravitate. Caladanienii cunoşteau legendele despre ducele lor, văzuseră cea mai măreață dintre luptele lui cu taurii la plecarea fiului său, Leto, pe Ix. Oamenii de aici îşi respectau conducătorul şi pentru ei părea perfect rezonabil ca oricare dintre cetățeni să poată cere o audiență Atreizilor.

— Îți pot spune în ce oraş trăieşte ducele, zise bătrînul. Soțul surorii mele are chiar şi o hartă a întregii lumi şi-ți pot arăta. Dar nu ştiu cum s-ajungi acolo... E foarte departe.

— Sînt tînăr şi puternic. Mă descurc eu...

Fermierul dădu din cap şi-l conduse înapoi spre lanurile de orez.

Duncan rămase patru zile cu familia bărbatului, lucrînd în apă pînă la brîu în cîmpul inundat. Umblă prin apă, curățind canalele, băgînd semințele mici dar dure în noroiul moale. Învață cîntecele şi melopeele cultivatorilor de orez pundi...

Într-o după-amiază, pîndarii urcați în copacii nu prea înalți începură să bată în tingiri, dînd alarma. Cîteva clipe mai tîrziu, încrețiturile apărute în apele noroioase semnalară apropierea unui banc de peşti-panteră, locuitori ai mlaştinilor care înotau în grup în căutarea prăzii. Puteau curăța carnea de pe oase în cîteva minute.

Duncan se cocoță pe unul dintre trunchiurile copacilor stufoşi, alăturîndu-se altor fermieri panicați. Se agață de crengile de jos, îndepărtînd muşchiul, şi privi în apă, urmărind cum se apropiau undele. Dedesubt, putea vedea creaturi mari, cu colți multipli, blindate de solzi lați. Mai mulți dintre peştii-panteră făcură cerc în jurul copacului de mlaştină unde se refugiase Duncan.

Cîteva dintre creaturi se înălțară pe coatele unor brațe primitive, dotate cu aripioare frontale care se dezvoltaseră luînd forma unor gheare rudimentare. Cu cea mai mare parte a corpului afară din apă, peştii carnivori se înălțară spre el, imenşi şi mortali. Ochii lor umezi şi înguşti clipeau, fixîndu-l pe tînărul care atîrna în crengile de deasupra, la doi paşi de ei. După o clipă nesfîrşită în care îi privi, la rîndul lui, Duncan se sui cu o creangă mai sus. Peştii-panteră se scufundară din nou, învolburînd apele, şi dispărură pe cîmpul inundat de orez.

În ziua următoare, Duncan luă mîncarea pe care i-o pregătise familia fermierului şi porni spre coastă, unde reuşi să găsească de lucru ca întinzător de năvoade pe un vas de pescuit ce străbătea apele mărilor calde din sud. Cel puțin, ambarcațiunea îl va duce într-un port de pe continentul unde se afla castelul Caladan...

Lucră la năvoade timp de patru săptămîni, curăță peşti şi-şi mîncă porția în cambuză. Bucătarul folosea multe condimente care nu-i erau familiare lui Duncan — piper iute caladanian şi muştar care-l făceau să-i dea lacrimile şi să-i curgă nasul. Oamenii rîdeau de jena lui şi-i spuneau că nu va deveni niciodată bărbat pînă nu reuşea să mănînce o astfel de mîncare. Spre surpriza lor, tînărul Duncan o luă ca pe o provocare şi, curînd, începu să ceară un supliment de condimente. Nu peste multă vreme, putu suporta mîncăruri mai picante decît oricare alt membru al echipajului. Pescarii încetară să-l mai tachineze şi, în loc de asta, începură să-l laude.

Înainte de sfîrşitul călătoriei, unul dintre băieții din cabinele de pe puntea următoare făcu nişte calcule din care reieşea că Duncan mai avea doar şase săptămîni pînă să împlinească nouă ani.

— Mă simt mult mai în vîrstă de-atît, răspunse Duncan.

Nu se aşteptase să dureze atît de mult pînă să ajungă la destinație, dar viața era mai bună acum, în pofida muncii incredibil de grele pe care trebuise să o facă. Se simțea în siguranță, mai liber decît se simțise vreodată. Oamenii din echipaj deveniseră noua lui familie.

Vasul de pescuit ajunse în sfîrşit în port, navigînd sub cerul înnorat, iar Duncan lăsă marea în urmă. Nu ceru nici un ban, nu ceru permisiunea căpitanului — plecă pur şi simplu. Călătoria pe ocean fusese doar o etapă din drumul său. Nici măcar o dată în timpul voiajului său îndelungat nu se abătuse de la obiectivul principal, acela de a ajunge la bătrînul duce. Nu profită de nimeni şi lucră din greu pentru ospitalitatea primită...

Pe o alee lăturalnică de la docuri, un marinar de pe o altă navă încercă o dată să-l atace, dar Duncan lovi şi el, cu muşchi de oțel şi reflexe fulgerătoare. Atacatorul, învinețit şi bătut, se retrase, găsind că acest băiat sălbatic era prea mult pentru el.

Duncan începu să facă autostopul cu maşini şi camioane de teren şi se strecură în trenuri şi toptere de marfă pe distanțe scurte.

Inexorabil, se îndrepta spre nordul continentului, spre castelul Caladan, apropiindu-se tot mai mult, pe măsură ce lunile treceau.

În timpul ploilor foarte frecvente găsea copaci sub care să se ghemuiască. Dar, chiar ud şi flămînd, nu se simțea atît de rău, pentru că își amintea de noaptea cumplită de la Stația Gărzii Forestiere, cît de frig fusese atunci, cum folosise un cuțit ca să-şi taie propriul umăr. După aşa ceva, putea cu siguranță să treacă peste aceste mici neplăceri.

Uneori, intra în vorbă cu alți călători şi auzea poveşti despre popularul lor duce sau fragmente din istoria Casei Atreides. Pe Giedi Prime, nimeni nu vorbea de astfel de lucruri. Oamenii îşi păstrau părerile pentru ei şi nu dezvăluiau informații decît sub presiune. Aici, localnicii erau fericiți să discute despre situația lor. Duncan îşi dădu seama şocat, într-o după amiază, pe cînd călătorea în compania a trei circari, că aceşti oameni de pe Caladan îşi *iubeau* liderul.

Într-un contast izbitor, Duncan nu auzise decît poveşti îngrozitoare despre Harkonneni. Cunoştea prea bine frica populației şi consecințele brutale ce decurgeau din orice indisciplină reală sau imaginară. Însă pe această planetă locuitorii mai degrabă îşi respectau conducătorul decît să se teamă de el. Bătrînul duce, i se povestise lui Duncan, obişnuia să se plimbe prin sate, prin piețe, însoțit doar de o mică gardă de onoare, vizitînd popuația fără să poarte nici o armură, fără cîmp de protecție sau fără teamă de vreun atac.

Baronul Harkonnen sau Glossu Rabban n-ar fi îndrăznit niciodată să facă aşa ceva.

S-ar putea să-mi placă acest duce, se gîndea Duncan în fiecare noapte, ghemuit sub pătura pe care unul dintre circari i-o împrumutase...

În cele din urmă, după luni de călătorie, intră în satul de la poalele promontoriului pe care se înalța castelul Caladan. Măreața construcție părea o santinelă privind peste întinderea mărilor calme. Undeva înăuntru locuia ducele Paulus Atreides, ajuns pentru băiat o figură de legendă.

Duncan se zgribuli în răcoarea dimineții şi inspiră adînc. Ceața se ridica deasupra coastei, transformînd soarele care răsărea într-o minge uriaşă, portocalie. Plecă din sat şi o luă pe drumul lung şi abrupt care ducea spre castel. Acolo trebuia să ajungă.

Pe drum, făcu tot ce-i stătea în putință pentru a arăta cît mai prezentabil, scuturîndu-şi praful de pe haine şi băgîndu-şi în pantaloni cămaşa şifonată. Dar se simțea foarte încrezător, indiferent de cum arăta. Iar ducele fie că-l va accepta aşa cum era, fie îl va azvîrli afară. Indiferent ce se va întîmpla însă, Duncan Idaho va supraviețui...

Cînd ajunse la porțile care se deschideau în curtea imensă, gărzile Atreides încercară să-l oprească, crezîndu-l cerşetor.

— Nu sînt un milog, anunță Duncan, ținîndu-şi capul sus, cu semeție. Am străbătut galaxia ca să-l văd pe duce şi să-i spun povestea mea.

Gărzile izbucniră pur şi simplu în rîs.

— Ți-am putea găsi cîte ceva de prin bucătărie, dar nu mai mult...

— V-aş fi foarte recunoscător domniilor voastre, se învoi Duncan, cu stomacul ghiorăind de foame, dar nu pentru asta am venit. Vă rog, trimiteți un mesaj în castel anunțînd că... — încercă să-şi amintească vorbele învățate de la unul dintre cîntăreții călători — ...că meşterul Duncan Idaho cere o audiență la ducele Paulus Atreides.

Soldații rîseră din nou, dar băiatul văzu în expresia feței lor o urmă de respect. Unul dintre ei plecă şi reveni cu ceva de mîncare, ouă prăjite pentru Duncan. După ce mulțumi gărzilor, se repezi hulpav asupra ouălelor, îşi linse degetele şi se aşeză pe pămînt, în aşteptare. Trecură cîteva ore.

Gărzile continuară să-l țină sub observație şi să clatine din cap. Unul dintre soldați îl întrebă dacă avea arme sau bani, iar Duncan negă în ambele cazuri. În timp ce şuvoiul de petiționari continua să intre şi să iasă din castel, gărzile flecăreau între ele. Duncan auzi ceva despre o revoltă izbucnită pe Ix şi despre îngrijorarea ducelui privind Casa Vernius, în special pentru că împăratul acceptase să se pună o recompensă pe capul lui Dominic şi Shando Vernius. Se părea că Leto, fiul ducelui, tocmai se întorsese de pe Ix, planeta răvăşită de război, împreună cu doi refugiați regali. La Castel totul era acum în fierbere.

Cu toate acestea, Duncan aşteptă.

Soarele trecu pe deasupra capului, alunecînd dincolo de orizontul marelui ocean. Tînărul petrecu noaptea ghemuit într-un colț al curții, iar în dimineața următoare, la schimbarea gărzilor, îşi repetă povestea şi ceru din nou o audiență. De data aceasta, menționă că

scăpase dintr-o lume Harkonnen şi că dorea să-şi ofere serviciile Casei Atreides. Numele Harkonnen părea să atragă imediat atenția. Din nou, gărzile îl căutară de arme, dar mult mai minuțios.

Pe la începutul amiezii, după ce fusese percheziționat şi verificat — întîi cu un scanner electronic, pentru descoperirea de dispozitive letale ascunse, apoi cu un detector de otrăvuri — Duncan fu condus în interiorul castelului. Veche structură de piatră, ale cărei coridoare şi încăperi interioare erau împodobite cu tapiserii bogate, castelul purta patina istoriei şi avea o eleganță străveche. Podelele de lemn trosneau sub tălpi.

La una dintre marile intrări boltite, doi soldați Atreides îl verificară cu echipament de scanare şi mai elaborat, dar nici ei nu găsiră nimic suspect. Era doar un băiat, care nu avea nimic de ascuns, dar ei îşi purtau paranoia de parcă ar fi fost un veşmînt ciudat şi inconfortabil, de parcă tocmai se instituiseră noi proceduri. Satisfăcuți, soldații îl dirijară pe Duncan spre o încăpere imensă, cu tavanul boltit susținut de grinzi masive, întunecate.

În centrul încăperii, examinîndu-şi vizitatorul, stătea bătrînul duce — un bărbat puternic ca un urs, cu barba stufoasă şi ochii verzi, strălucitori... Paulus stătea relaxat într-un scaun comod, de lemn, nu pe un tron ostentativ. Era un loc unde se putea simți bine ore în şir, cît timp rezolva problemele de stat. Pe spătarul scaunului, deasupra capului bătrînului patriarh, un blazon cu un şoim fusese sculptat în lemn întunecat de Elacca.

Lîngă el stătea fiul său, Leto, cu pielea măslinie, slab şi arătînd obosit, de parcă nu s-ar fi refăcut pe deplin de pe urma celor pătimite. Duncan îl privi în ochi şi simți că amîndoi aveau multe să-şi spună, multe să-şi împărtăşească.

— Avem, aici, un băiat foarte perseverent, Leto, zise bătrînul duce, privindu-şi fiul. Din cîte mi se pare, cred că vrea ceva total diferit de restul solicitanților pe care i-am ascultat astăzi...

Leto îşi înălță sprîncenele. Avea numai cinci sau şase ani mai mult ca Duncan — o adevărată prăpastie între ei, la vîrsta lor — dar se părea că fuseseră amîndoi forțați să se maturizeze.

— Nu pare lacom.

Expresia lui Paulus se îmblînzi pe cînd se aplecă înainte, în scaunul lui măreț.

— De cît timp aşteptî aici, băiete?

— Oh, asta nu contează, domnule duce, răspunse Duncan, sperînd că folosise formula potrivită. Acum sînt aici.

De emoţie, îşi scărpină o aluniţă de pe bărbie.

Bătrînul Duce aruncă o căutătură încruntată spre soldatul de gardă care-l escortase pînă în sală.

— I-aţi dat ceva de mîncare acestui tînăr?

— Mi-au dat din belşug, domnule. Mulţumesc! Şi am avut parte şi de un somn bun peste noapte, în curtea dumneavoastră atît de confortabilă...

— În curte?

O nouă privire aruncată soldatului.

— Aşadar, cu ce treabă pe aici, tinere? Ai venit dintr-unul din satele pescăreşti?

— Nu, stăpîne — eu sînt de pe Giedi Prime.

Gărzile îşi pipăiră nervoase armele. Bătrînul Duce şi fiul său schimbară priviri între ei, neîncrezători la început.

— Atunci, ai face bine să ne spui ce ţi s-a întîmplat, zise Paulus.

Expresia lor se schimbă într-un dezgust sumbru cînd Duncan le spuse povestea sa, fără să omită nici un detaliu...

Ducele făcu ochii mari. Observase expresia deschisă de pe chipul tînărului şi se uită spre fiul său, gîndindu-se că asta nu era o poveste inventată. Leto dădu din cap. Nici un băiat de nouă ani n-ar fi putut născoci o astfel de istorisire, indiferent cît de bine ar fi fost povăţuit.

— Şi astfel am ajuns aici, domnule, ca să vă văd, concluzionă Duncan.

— În *care* oraş de pe Caladan ai aterizat? întrebă ducele din nou. Descrie-l pentru noi...

Duncan nu-şi putu aminti numele oraşului, dar îşi aminti ceea ce văzuse, iar bătrînul duce fu de acord că băiatul trebuie să fi străbătut, într-adevăr, toată planeta.

— Mi s-a spus să vin la dumneavoastră, stăpîne, şi să-ntreb dacă aveţi să-mi daţi ceva de făcut. Îi urăsc pe Harkonneni, domnule, şi mi-aş oferi loialitatea pe vecie Casei Atreides, dacă mi s-ar îngădui să rămîn!

— Tată, eu cred că spune adevărul, zise Leto încet, studiind ochii verzi-albaştri ai băiatului. Sau este, cumva, o lecție pe care încerci să mi-o dai?

Paulus se rezemă de spătar, cu mîinile încrucişate în poală şi pieptul zguduit de spasme. După o clipă, Duncan îşi dădu seama că uriaşul se străduia să-şi înăbuşe hohotele de rîs. Cînd bătrînul duce nu se mai putu abține, izbucni într-un chicotit adînc şi-şi lovi genunchii.

— Băiete, admir ceea ce-ai făcut. Orice tînăr cu asemenea curaj trebuie să intre în serviciul meu!

— Mulțumesc, domnule, răspunse Duncan.

— Sînt sigur că vom găsi vreo treabă urgentă pentru el, tată, interveni Leto zîmbind obosit.

Găsea că acest băiat insistent şi curajos era o schimbare îmbucurătoare față de tot ceea ce văzuse în ultima vreme.

Bătrînul duce se desprinse din confortul scaunului şi strigă după servitori, insistînd să-i dea băiatului haine, să-l ducă la baie şi să-i dea mai multă mîncare.

— Dacă mă gîndesc mai bine — ridică el mîna — aduceți o masă mare de banchet. Fiul meu şi cu mine vrem să prînzim cu tînărul meşter Idaho!

Intrară într-o sală de mese alăturată, unde slujitorii se grăbiră să pregătească tot ce le comandase ducele lor. Un servitor pieptănă părul întunecat şi creț al băiatului şi-i curăță hainele prăfuite cu un dispozitiv electrostatic. În capul mesei, cu Duncan la dreapta şi cu Leto cel cu ochii cenuşii la stînga sa, Paulus Atreides îşi odihni bărbia în pumnul mare.

— Am o idee, băiete. Din moment ce ai dovedit că te poți descurca cu aceşti monstruoşi Harkonneni, crezi că un biet taur salusan ar fi dincolo de puterile tale?

— Nu, domnule, răspunse Duncan.

Auzise şi el despre marile spectacole oferite de duce.

— Dacă doriți să mă lupt cu el pentru dumneavoastră, aş fi fericit s-o fac.

— Să te *lupți* cu el? rîse Paulus. Nu e chiar ceea ce gîndeam eu...

Se lăsă în scaun cu un rînjet larg, privind spre Leto. Acesta înțelese şi continuă ideea ducelui:

— Cred că am găsit o slujbă pentru tine, aici la castelul Caladan, tinere. Ai putea lucra la grajduri, sub supravegherea grăjdarului-şef, Yresk. Îl vei ajuta să îngrijească taurii tatăui meu; să-i hrăneşti şi, dacă te poți apropia îndeajuns de ei, să-i cureți cu țesala. Am făcut şi eu asta. Te voi prezenta grăjdarului-şef!

Leto îşi privi tatăl.

— Îți aminteşti cum mă lăsa Yresk să mîngîi taurii, cînd aveam vîrsta lui Duncan?

— Oh, acest băiat va face mult mai mult decît să mîngîie animalele, zise bătrînul duce.

Paulus ridică o spînceană căruntă pe cînd platouri după platouri cu mîncăruri alese erau aduse pe masă. Remarcă expresia de încîntare de pe fața lui Duncan.

— Iar dacă te descurci destul de bine la grajduri, adăugă el, poate că-ți vom găsi o ocupație mai atrăgătoare.

Ce simple erau lucrurile cînd Mesia al nostru era doar un vis!

STILGAR, Naibul sietchului Tabr

Pentru Pardot Kynes, viața nu avea să mai fie niciodată ca înainte, acum că fusese acceptat în sietch.

Ziua nunții sale cu Frieth se apropia, cerîndu-i să petreacă ore în şir pregătindu-se şi meditînd, învățînd ritualurile căsătoriei fremene, în special ahal, ceremonia femeii care-şi alegea soțul — iar Frieth fusese, cu siguranță, cea care inițiase relația dintre ei. Multe alte lucruri fascinante îl distrăgeau, dar ştia că nu trebuia să facă nici o greşeală într-o chestiune atît de delicată.

Pentru liderii sietchului, asta era o mare ocazie, mai spectaculoasă decît orice nuntă fremenă obişnuită. Niciodată înainte nu se mai căsătorise un străin cu vreuna dintre femeile lor, deşi naibul Heinar auzise că s-ar mai fi întîmplat aşa ceva în alte sietchuri.

După ce Uliet, asasinul desemnat, se sacrificase, povestea spusă prin tot sietchul (şi, fără îndoială, răspîndită şi în alte comunități

fremene ascunse) era că Uliet, primise o viziune adevărată de la Dumnezeu, că acțiunile lui fuseseră dirijate. Bătrînul Heinar, cel cu un singur ochi, ca şi bătrînii sietchului, Jerath, Aliid şi Garnah, erau, aşa cum se cuvenea, amărîți că la început puseseră la îndoială vorbele planetologului.

Deşi Heinar se oferise imediat, cu gravitate, să se retragă din funcția de naib, plecîndu-se în fața celui pe care-l credea acum cu adevărat un profet venit de dincolo de stele, Kynes nu era cîtuşi de puțin interesat să devină liderul unui sietch. Avea prea mult de lucru — provocări la o scară mult mai mare decît simpla politică locală. Era foarte fericit să fie lăsat să se concentreze asupra terraformării şi să studieze datele colectate de la instrumentele răspîndite prin tot deşertul. Avea nevoie să înțeleagă imensa întindere a nisipului şi subtilitățile sale, înainte de a şti cu precizie cum să schimbe lucrurile în bine.

Fremenii munceau din greu să îndeplinească tot ceea ce sugera Kynes, oricît de absurd putea să pară. Acum credeau tot ce le spunea el... Kynes era atît de preocupat totuşi, încît de-abia dacă le observa devotamentul. Dacă planetologul spunea că avea nevoie de anumite măsurători, fremenii se răspîndeau prin deşert, instalînd puncte de colectare în regiuni îndepărtate, redeschizînd stațiile botanice de testare, abandonate de multă vreme de imperiu. Unii dintre cei mai devotați asistenți călătoreau chiar şi în teritoriile interzise din sud, folosind un mijloc de transport pe care-l țineau secret față de el.

În aceste prime săptămîni frenetice de adunare de informații, doi dintre bărbații fremeni dispărură — deşi Kynes nu află niciodată de asta. Se delecta cu informațiile abundente care se revărsau asupra lui. Era mai mult decît visase vreodată să realizeze în anii cînd lucrase singur, în calitate de planetolog imperial. Era în paradisul ştiințific...

Cu o zi înainte de nuntă, îşi scrise primul raport atent redactat de cînd se alăturase sietchului, rezultat al săptămîni întregi de muncă. Un mesager fremen îl duse la Arrakeen, de unde fu apoi transmis împăratului. Munca lui Kynes cu fremenii amenința să-l pună în conflict de interese cu calitatea de planetolog imperial, dar trebuia să mențină aparențele. Nu menționă nicăieri în raportul său, nici

măcar nu sugeră, noile sale relații cu oamenii deşertului. Kaitain nu trebuia să suspecteze niciodată că „devenise băştinaş".

În mintea lui, *Arrakis* nu mai exista. Această planetă era acum, şi avea să rămînă pentru totdeauna, *Dune*; după ce începuse să trăiască în sietch, nu se mai putea gîndi la ea altfel decît cu numele ei fremen. Cu cît descoperea mai multe, cu atît mai mult îşi dădea seama Pardot Kynes că această planetă — ciudat de uscată şi de aridă — ascundea mai multe secrete decît îşi imaginase vreodată împăratul.

Dune era un cufăr cu comori, care de-abia aştepta să fie deschis...

Tînărul imprudent, Stilgar, se refăcuse complet după rana provocată de sabia Harkonnen şi insista să-l ajute pe Kynes în toate muncile obositoare şi de rutină. Ambițiosul tînăr fremen susținea că era singura cale de a reduce greaua datorie în apă care apăsa asupra clanului său. Planetologul nu simțea că i s-ar fi datorat o asemenea obligație, dar se înclina în fața presiunilor sietchului ca o salcie în calea vîntului. Fremenii nu treceau cu vederea şi nici nu uitau un astfel de lucru.

Sora nemăritată a lui Stilgar, Frieth, îi fu oferită ca soție. Aproape fără ca planetologul să bage de seamă, ea părea să-l fi adoptat, reparîndu-i hainele, dîndu-i mîncare înainte ca el să-şi dea seama că era flămînd. Avea mîinile iuți, ochi albaştri strălucind de o inteligență vie, şi îl ferise de mai multe gafe înainte să poată el reacționa. Kynes considerase atențiile ei doar ceva mai mult decît simplă recunoştință pentru că-i salvase viața fratelui ei şi o acceptase fără să se gîndească prea mult.

Kynes nu se gîndise niciodată înainte la căsătorie, pentru că era prea singuratic, prea dedicat muncii lui. Totuşi, după ce fusese atît de bine primit în comunitate, începuse să înțeleagă cît de repede se simțeau jigniți fremenii. Kynes nu îndrăzni să refuze. De asemenea, îşi dădu seama că, ținînd cont de multele restricții politice ale Harkonnenilor împotriva fremenilor de pe această lume, poate că o căsătorie cu Frieth va netezi calea pentru cercetătorii care vor mai veni.

Şi astfel, o dată cu răsăritul celor două Luni pline, Pardot Kynes se alătură celorlalți fremeni pentru ritualul de căsătorie. Înainte de sfîrşitul nopții, va fi bărbat căsătorit. Acum purta o barbă rară, pentru

prima dată în viață. Lui Frieth, deşi ezita să-i dezvăluie gîndurile sale, părea să-i placă.

Conduşi de chiorul Heinar, ca şi de Sayyadina sietchului — o conducătoare religioasă asemănătoare unei Cucernice Maici — grupul de nuntaşi coborî din munți după o călătorie îndelungată şi prudentă, ieşind în deşertul deschis, brăzdat de dune. Lunile străluceau, scăldînd nisipul într-o lumină sidefie şi sclipitoare.

Uitîndu-se spre dunele sinuoase, Kynes se gîndi, pentru prima oară, că-i aminteau de curbele senzuale ale unui trup de femeie. *Poate că mă preocupă căsătoria mai mult decît credeam...*

Păşiră printre dune în şir indian, urcînd panta bătătorită de pe latura dinspre vînt şi apoi tăindu-şi o cărare pe culmea moale. Atenți la semne de vierme sau la aparatele de spionaj ale Harkonnenilor, observatorii din sietch urcaseră spre punctele de supraveghere. Cu confrații săi din trib stînd de pază, Kynes se simțea în întregime în siguranță. Acum era unul dintre ei şi ştia că fremenii şi-ar fi dat şi viața petru el.

Privi spre frumoasa şi tînăra Frieth, stînd sub lumina lunilor, cu părul ei foarte lung şi ochii mari, albastru-în-albastru, fixați asupra lui, cercetîndu-l, poate chiar iubindu-l. Purta roba neagră care însemna că era o femeie logodită.

Ore în şir, în peşteri, alte femei căsătorite fremene împletiseră părul lui Frieth cu acverigile ei, împreună cu cele care aparțineau viitorului ei soț, simbolizînd existența lor îngemănată. Cu multe luni în urmă, sietchul luase toate proviziile din vehiculul de teren al lui Kynes şi adăugase containerele sale cu apă la rezerva pincipală. O dată ce fusese acceptat între ei, primise plata pentru contribuția sa în acverigi, iar Kynes intrase astfel în comunitate ca un om relativ bogat.

Pe cînd Frieth îşi privea logodnicul, Kynes îşi dădu seama pentru prima dată cît de frumoasă şi de atrăgătoare era — apoi se mustră pentru că nu observase asta mai înainte. Acum, femeile fremene nemăritate alergară pe cîmpul de dune, cu părul lung şi despletit fluturînd în adierea nopții. Kynes le privi cum îşi încep dansul şi cîntările tradiționale de nuntă.

Foarte rar îi explicaseră membrii sietchului obiceiurile lor, de unde proveneau ritualurile ori ce semnificație aveau. Pentru fremeni,

totul exista, pur şi simplu. Demult, în trecut, modul lor de viaţă evoluase în funcţie de necesităţi, în timpul migraţiilor zensunnite de pe o planetă pe alta, iar acest mod de viaţă rămăsese neschimbat de-atunci încolo. Nimeni nu se obosise să le cerceteze, aşa că de ce ar fi făcut-o Kynes? În afară de asta, dacă era cu adevărat profetul pe care-l socoteau ei, atunci ar fi trebuit să înţeleagă intuitiv asemenea lucruri.

Putea descifra cu uşurinţă obiceiul împletirii acverigilor în cosiţa femeilor care urmau să se mărite, în vreme ce fetele nelogodite îşi ţineau părul despletit. Grupul de femei nemăritate zbura prin nisipuri cu picioarele goale, tălpile lor parcă plutind. Unele erau doar nişte fetiţe, în vreme ce altele ajunseseră la vîrsta măritişului. Dansatoarele săltau şi să răsuceau, învîrtindu-se în aşa fel încît părul li se revărsa în toate direcţiile, ca o aureolă în jurul capetelor lor...

Simboluri ale furtunilor din deşert, se gîndi. *Vîrtejurile Coriolis*. Din studiile sale, aflase că astfel de vînturi puteau depăşi viteza de opt sute de kilometri pe oră, purtînd particule de praf şi nisip cu o forţă suficient de mare încît să smulgă carnea de pe oasele unui om.

Brusc îngrijorat, Kynes privi în sus. Spre uşurarea sa, cerul nocturn al deşertului era limpede şi plin de stele; un nor de praf s-ar ridica înaintea oricărei furtuni. Observatorii fremeni ar vedea primele semne ale schimbării de vreme cu destul timp înainte, ca după aceea să ia imediat măsuri de precauţie.

Dansul şi cîntecul tinerelor fete continua. Kynes stătea lîngă viitoarea lui soţie, dar privea în sus, spre lunile gemene, gîndindu-se la efectele lor de maree, la felul cum forţele gravitaţionale discrete ar fi putut afecta geologia şi climatul din această lume. Poate că sondajele de adîncime îi vor spune mai mult din ceea ce ar fi avut nevoie...

În lunile următoare, dorea să ia cît mai multe probe din calota de gheaţă de la polul nord. Prin măsurarea straturilor şi analiza conţinutului de izotopi, Kynes va putea determina o istorie precisă a climatului de pe Arrakis. Putea cartografia ciclurile încălzirii globale şi ale topirii calotelor polare, ca şi vechile tipare ale precipitaţiilor, folosind această informaţie pentru a afla unde dispăruse toată apa.

Pînă acum, ariditatea acestei lumi nu avea nici un sens. Ar putea fi rezervele de apă ale unei planete transformate în hidraţi în straturile

de rocă de sub nisipuri, fixîndu-se chiar în crusta planetară? Să fi fost vinovate erupțiile vulcanice? Nici una dintre aceste opțiuni nu părea viabilă...

Dansul nupțial complex luase sfîrşit, şi acum naibul cu un singur ochi făcu un pas înainte, împreună cu bătrîna Sayyadină. Femeia sfîntă privi spre cuplul însurăților şi-l fixă pe Kynes cu ochii ei atît de întunecoşi în lumina lunară, încît păreau orbitele amenințătoare ale unui corb: albastrul-în-albastru total, al dependenței de mirodenie.

După ce consumase timp de cîteva luni mîncarea fremenă, fiecare înghițitură fiind pătrunsă de bogăția melanjului, Kynes se uitase într-o dimineață în oglindă şi observase că albul propriilor săi ochi căpătase o tentă albăstrie. Schimbarea îl uluise...

Cu toate acestea, se simțea mult mai vivace, cu mintea mult mai limpede şi trupul debordînd de energie. În parte, aceasta ar fi putut fi o consecință a entuziasmului pentru cercetările sale, dar ştia la fel de bine că şi mirodenia avea asemenea efecte.

Aici, era pretutindeni: în aer, în hrană, în veşminte, în tapiserii şi covoare. Melanjul era întrepătruns cu viața sietchului la fel de mult ca apa.

În ziua aceea, Turok, care tot mai venea să-l însoțească în explorările sale zilnice, observase din noua tentă albăstruie ochii lui Kynes.

— Devii unul dintre noi, planetologule... Albastrul acesta noi îl numim „ochi de ibad". Acum faci parte din Dune. Lumea noastră te-a schimbat pe veci!

Kynes răspunsese cu un zîmbet, dar era unul nesigur, pentru că simțise un fior de teamă.

— Da, aşa e, fusese el de acord.

Iar acum era pe cale să se căsătorească — o altă schimbare importantă.

Stînd înaintea lui, misterioasa Sayaadina murmură o serie de cuvinte în chakobsa, o limbă pe care Kynes nu o înțelegea; dădu însă răspunsurile cuvenite, pe care le memorase. Bătrînii sietchului avuseseră extrem de multă grijă să-l pregătească. Poate că, într-o zi, după şi mai multe cercetări, va înțelege ritualurile care-l înconjurau, limba

antică, tradițiile misterioase... În acest moment, nu putea decît să răspundă pe ghicite.

În timpul ceremoniei rămase preocupat, plănuind tot felul de teste pe care le-ar putea aplica în regiunile nisipoase sau stîncoase de pe planetă, visînd la noi stațiuni experimentale pe care să le ridice, gîndindu-se la ce grădini să încerce să planteze. Avea planuri vaste de pus în aplicare şi, în sfîrşit, întreaga forță de muncă pe care şi-o putea dori. Va fi nevoie de un volum imens de muncă pentru redeşteptarea acestei lumi — dar acum, că fremenii îi împărtăşeau visele, Pardot Kynes ştia că totul era posibil.

Era posibil!

Zîmbi, şi Frieth se uită spre el, zîmbind la rîndul ei, deşi mai mult ca sigur gîndurile sale erau foarte diferite de ale lui. Aproape uitînd de ceea ce se întîmpla în jur şi acordîndu-i prea puțină atenție, Kynes se trezi căsătorit în tradiția fremenă, chiar înainte să-şi dea seama.

Trufaşii construiesc ziduri de cetate în spatele cărora încearcă să-şi ascundă îndoielile şi temerile.

Axiomă Bene Gesserit

Cețurile dimineții aduceau dinspre mare un iz de iod, ridicîndu-se din stîncile umede şi întunecoase care susțineau turlele castelului Caladan. În mod normal, Paulus Atreides ar fi găsit asta liniştitor şi înviorător, dar astăzi, peisajul îl făcea să se simtă agitat.

Bătrînul duce se afla într-unul dintre balcoanele turnului, inspirînd adînc aerul proaspăt. Îşi iubea planeta, mai ales diminețile acesteia; liniştea proaspătă şi pură îi dădea mai multă energie decît i-ar fi putut oferi un somn bun, de noapte.

Chiar şi în vremuri atît de tulburi ca acum...

Pentru a se feri de răcoare se învelise într-o robă groasă, căptuşită cu lînă verde de Canidar. Soția se opri în spatele lui, în dormitor, ținîndu-şi respirația, cum făcea după fiecare ceartă dintre ei. Era o

chestiune de formă. Cînd Paulus nu mai avea nimic împotrivă, se apropia de el şi se oprea alături, pentru a privi lumea lor. Ochii îi erau obosiți şi părea jignită, dar deloc convinsă; el o va îmbrățişa iar ea-i va ține de cald, apoi va încerca să redeschidă discuția. Tot mai insista că întreaga Casă Atreides se afla în mare pericol din cauza a ceea ce făcuse el.

De jos, strigăte, hohote de rîs înăbuşite şi zgomotele unor exerciții urcau pînă la ei. Ducele privi spre curtea adăpostită, încîntat să-l vadă pe fiul său Leto deja pregătit să-şi reia antrenamentele obişnuite împreună cu prințul exilat de pe Ix. Amîndoi purtau scuturi individuale care bîzîiau şi licăreau în lumina portocalie a zorilor. Tinerii aveau în mîna stîngă pumnale paralizante boante şi în dreapta săbii de antrenament.

În săptămînile de cînd se aflau pe Caladan, Rhombur îşi revenise rapid şi complet de pe urma rănilor primite în cursul evadării lor de pe Ix. Exercițiul şi aerul poaspăt îi îmbunătățiseră starea sănătății, tonusul muscular, înfățişarea. Însă inima tînărului solid şi starea sa de spirit vor avea nevoie de mult mai mult timp pînă să se vindece. Părea încă scufundat în necazurile prin care trecuse.

Cei doi se roteau unul în jurul celuilalt şi parau loviturile, retezînd aerul cu săbiile şi încercînd să-şi dea seama cît de rapid le puteau mişca fără ca acestea să fie deviate de cîmpurile protectoare. Se provocau şi atacau, cu un vîrtej de lovituri care nu aveau nici o şansă de a străpunge apărarea celuilalt. Lamele vibrau şi ricoşau din scuturile scînteietoare.

— Băieții au atîta energie pentru ora asta, zise Helena, frecîndu-se la ochii înroşiți.

Era un comentariu prudent, despre care presupunea că nu va stîrni obiecții. Se apropie cu încă o jumătate de pas.

— Rhombur parcă a şi slăbit...

Bătrînul duce se uită la ea, remarcîndu-i trăsăturile ca de porțelan, asprite de vîrstă, şi cele cîteva fire cărunte din părul întunecat.

— E cea mai potrivită oră pentru antrenament. Pune sîngele în mişcare pentru o zi întreagă. L-am învățat asta pe Leto încă de cînd era copil...

De departe, dinspre mare, auzi dangătul unei balize de marcaj pentru recife şi păcănitul motorului unei luntre de pescuit, una dintre

ambarcațiunile locale din nuiele împletite, cu chila bine etanşată. Văzu luminile neclare ale unui trauler, aflat ceva mai departe, croindu-şi drum printre bancurile de ceață joasă de pe mare, pe cînd recolta pepene-varec.

— Da... băieții se antrenează, spuse Helena, dar ai observat-o pe Kailea stînd acolo? De ce crezi că s-a trezit atît de devreme?

Voioşia din ultima parte a întrebării ei îl făcu pe duce să se gîndească de două ori.

Privi în jos, dînd pentru prima dată cu ochii de frumoasa fiică a Casei Vernius. Kailea se lungise la soare pe o bancă din coral şlefuit, mîncînd cu delicatețe dintr-un platou cu fructe asortate. Avea lîngă ea, pe banchetă, exemplarul legat în piele al Bibliei Catolice Portocalii dăruit de Helena, dar nu citea.

Uluit, Paulus se scărpină în barbă.

— Fata asta se trezeşte întotdeauna atît de devreme? Cred că nu s-a obişnuit încă cu zilele de pe Caladan.

Helena zări cum Leto atacă furios scutului protector al lui Rhombur şi-şi strecură pumnalul paralizant prin el, curentîndu-l pe prințul ixian cu o descărcare electrică. Rhombur răcni, apoi chicoti, retrăgîndu-se. Leto îşi ridică sabia de antrenament de parcă ar fi marcat un punct. Aruncă o privire spre Kailea cu ochii verzi, atingîndu-şi fruntea cu vîrful lamei, în semn de salut.

— N-ai văzut niciodată felul în care o priveşte fiul nostru, Paulus?

Vocea Helenei era fermă şi dezaprobatoare.

— Nu, n-am băgat de seamă.

Bătrînul Duce îşi mută din nou privirea de la Leto la tînăra femeie. În mintea sa, Kailea, fiica lui Dominic Vernius, era doar o copilă. O văzuse ultima dată pe cînd era mică. Poate că bătrîna şi înceata sa minte nu văzuse cît de repede se maturizase fata... Sau Leto. Gîndindu-se la astea, glăsui:

— Hormonii băiatului ajung la apogeu. Lasă-mă să discut cu Thufir. Vom găsi nişte fetişcane potrivite pentru el.

— Amante ca ale tale?

Helena se îndepărtă de soțul ei cu un aer rănit.

— Nu-i nimic rău în asta...

Se rugă din tot sufletul ca ea să nu mai abordeze *acest* subiect vreodată.

— Atîta vreme cît nimic nu devine serios.

La fel ca oricare alt nobil din imperiu, Paulus avea micile sale flirturi. Căsătoria cu Helena, una dintre fiicele Casei Richese, fusese realizată din motive politice, după multe calcule şi tîrguieli. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, o şi iubise chiar pentru o vreme — fapt care-l surprinsese de-a dreptul. Însă Helena se îndepărtase de el, cufundîndu-se în religie şi vise pierdute, în loc să se ocupe de realităţile imediate.

Discret, fără nici o zarvă, Paulus revenise, în cele din urmă, la amantele sale, tratîndu-le bine şi bucurîndu-se de ele, atent ca nu cumva să se aleagă cu vreun bastard din partea lor. Nu vorbea niciodată de asta, dar Helena ştia. Ştiuse dintotdeauna...

Şi trebuise să trăiască cu asta.

— Să nu devină serios?

Helena se aplecă peste balustrada balconului pentru a o privi mai bine pe Kailea.

— Mă tem că Leto simte ceva pentru fata asta, că se îndrăgosteşte de ea. Ţi-am zis doar să nu-l trimiţi pe Ix!

— Nu-i dragoste, comentă Paulus, prefăcîndu-se că urmărea mişcările duelului de spadă şi scut de jos.

Băieţii aveau mai multă energie decît pricepere; trebuiau să mai lucreze la rafinament. Cel mai nepriceput dintre soldaţii Harkonnen ar fi fost în stare să-i respingă şi să-i spulbere pe amîndoi într-o clipită.

— Eşti sigur de asta? întrebă Helena pe un ton îngrijorat. Sînt în joc lucruri foarte importante. Leto este moştenitorul Casei Atreides, fiul unui duce. Trebuie să aibă grijă şi să-şi aleagă legăturile romantice cu multă chibzuinţă. Să se consulte cu noi, să se tîrguiască pentru condiţii, să obţină cît mai mult...

— Ştiu asta, mormăi Paulus.

— Ştii totul foarte bine!

Vocea soţiei sale devenise rece şi aspră.

— Poate că vreuna dintre muierile tale nici n-ar fi o idee chiar atît de rea. Cel puţin, l-ar ţine departe de Kailea...

Jos, tînăra femeie curăţa un fruct, privindu-l pe Leto cu o admiraţie timidă şi izbucnind în rîs la vederea unei manevre deosebit de scandaloase pe care o făcuse acesta. Rhombur contraatacă, scuturile

lor izbindu-se şi scoţînd scîntei. Cînd Leto se întoarse ca să-i zîmbească, Kailea îşi coborî privirile spre tava cu micul dejun, cu o detaşare prefăcută.

Helena recunoscu manifestările dansului curtării, la fel de complicat ca orice duel.

— Vezi cum se privesc?

Bătrînul duce dădu din cap cu tristeţe.

— Cîndva, copila Casei Vernius ar fi putut fi o partidă excelentă pentru Leto...

Îl mîhnea faptul că ştia că prietenul său, Dominic Vernius, era hăituit prin edict imperial. Împăratul Elrood, aparent irațional, îl declarase pe Vernius nu numai renegat şi exilat, dar şi trădător. Nici contele Dominic, nici doamna Shando nu mai trimiseseră nici un semn spre Caladan, dar Paulus spera că mai erau în viață; amîndoi deveniseră ținta vînătorilor de recompense.

Casa Atreides riscase foarte mult prin acceptarea celor doi copii, oferindu-le sanctuar pe Caladan. Dominic Vernius solicitase toate favorurile care i se mai datorau de către Casele Landsraad, care confirmaseră statutul de protejați al celor doi tineri exilați, atîta vreme cît nu aspirau le vechiul titlu aparținînd Casei lor.

— N-aş putea fi niciodată de acord cu o căsătorie între fiul nostru şi... ea, zise Helena. În timp ce tu te făloşeai cu lupte de tauri şi parăzi, eu mi-am ciulit urechile. Casa Vernius a căzut în dizgrație pentru ani de zile. Ți-am mai spus asta, dar nu asculți niciodată...

Paulus glăsui cu o voce blîndă:

— Ah, Helena, părtinirea ta richesiană te face să nu judeci corect Ix. Casa Vernius a fost dintotdeauna rivala familiei tale şi v-au înfrînt în mod direct în războaiele comerciale!

În ciuda certurilor dintre ei, el încerca să-i acorde respectul cuvenit unei doamne dintr-o Casă Mare, chiar şi cînd nu asculta nimeni.

— Este limpede că mînia Domnului s-a pogorît asupra planetei Ix, observă ea. Nu poți nega asta... Ar trebui să scapi de Rhombur şi de Kailea. Trimite-i departe, sau poate că ar trebui să-i omori — ar fi chiar o favoare!

Ducele Paulus luă foc. Ştiuse că va reveni la acest subiect nu peste prea mult timp.

— Helena! Ai grijă cum vorbeşti...

O privi neîncrezător.

— Asta-i o sugestie scandaloasă, chiar şi din partea ta.

— De ce? Casa lor a atras asupra ei propria distrugere, prin dispreţul la adresa restricţiilor de după Marea Revoltă. Casa Vernius l-a mîniat pe Dumnezeu cu trufia lor. Toată lumea poate vedea asta. Te-am avertizat chiar eu, înainte ca Leto să plece pe Ix.

Îl luase de poalele robei, tremurînd în vehemenţa ei, pe cînd încerca să rămînă raţională.

— Nu şi-a învăţat omenirea destul de bine lecţia? Gîndeşte-te la ororile prin care am trecut, la sclavie, la vremea cînd am fost aproape exterminaţi, Nu mai trebuie să ne abatem niciodată de la calea cea dreaptă. Ix încerca să readucă maşinăriile gînditoare. „Să nu-ţi faci maşini după..."

— Nu-i nevoie să-mi citezi versete, zise el, retezîndu-i vorbele.

Cînd Helena cădea în ideile ei fixe şi zeloase, nu mai vedea nici un contraargument, cu ochelarii ei de cal.

— Dar măcar dac-ai asculta şi ai citi din cînd în cînd, se rugă Helena. Îţi pot arăta pasajele din Carte...

— Dominic Vernius era prietenul meu, Helena, răspunse Paulus. Iar Casa Atreides rămîne alături de prietenii ei. Rhombur şi Kailea sînt oaspeţii mei pe Caladan şi nu mai vreau să aud nimic pe tema asta!

Deşi Helena se întoarse şi dispăru înapoi în dormitor, ştia că va încerca să-l convingă din nou, cu altă ocazie. Oftă.

Ţinîndu-se de balustrada balconului, Paulus privi din nou jos, unde băieţii îşi continuau exerciţiile. Era mai mult o încăierare, Leto şi Rhombur atacîndu-se reciproc, rîzînd, alergînd de colo pînă colo şi risipind energie.

În pofida făţărniciei sale, Helena spusese cîteva adevăruri. Acesta era genul de pretext pe care vechii lor duşmani, Harkonnenii, s-ar folosi pentru a încerca să distrugă Casa Atreides. Juriştii duşmani probabil că lucrau deja la asta. Dacă Vernius încălcase perceptele Butleriene, atunci Casa Atreides putea fi considerată vinovată prin asociere.

Însă zarurile fuseseră deja aruncate, deci Paulus putea accepta provocarea. Totuşi, trebuia să se asigure că nimic îngrozitor nu avea să se întîmple cu propriul său fiu.

Jos, băieții se luptau în continuare, în joacă, deşi bătrînul duce ştia că Rhombur de-abia aştepta să lovească nenumărații dușmani fără chip care-i alungaseră familia din căminul ancestral. Pentru asta, ambii tineri trebuiau să se antreneze — nu numai prin instrucția brutală în materie de folosire a armamentului individual, dar şi prin dezvoltarea abilității de a conduce oamenii şi a se descurca în abstracțiunile guvernării pe scară mare.

Zîmbind amar, ducele ştia ce avea de făcut. Rhombur şi Kailea fuseseră lăsați în grija sa. Jurase că le va oferi protecția sa, făcuse jurămîntul de sînge către Dominic Vernius. Trebuia să le dea cea mai bună şansă posibilă...

Îi va trimite pe Rhombur şi Leto la Maestrul său Asasin, Thufir Hawat.

Mentatul războinic stătea ca un stîlp de oțel, privindu-i pe cei doi proaspeți învățăcei ai săi. Se aflau pe vîrful unei stînci golaşe, la kilometri distanță spre nord de castelul Caladan. Vîntul se izbea de muchiile ascuțite şi se risipea în văzduh, răscolind ghemotoace de iarbă de pampas. Pescăruşi cenuşii se roteau la înălțime, țipînd unii la ceilalți, căutînd resturile comestibile aduse pe plaja stîncoasă. Pîlcuri gîrbovite de chiparoşi pitici se aplecau în fața brizei marine care bătea necontenit.

Leto n-avea idee cît de bătrîn era Thufir Hawat. Vigurosul mentat îl antrenase pe ducele Paulus pe vremea cînd fusese mult mai tînăr, dar acum, prin forță brută, Maestrul Asasinilor reuşea să țină la distanță orice aparență de vîrstă înaintată. Avea pielea bătătorită, expusă mediului aspru din multele lumi în care se desfăşuraseră campaniile Casei Atreides, de la arşița dogoritoare la gerul năucitor, de la furtuni sălbatice la rigorile dure ale spațiului...

Thufir Hawat îi privea pe tineri în tăcere. Îşi încrucişă brațele peste pieptarul din piele roasă. Ochii-i erau ca nişte arme, tăcerea un imbold. Buzele strînse erau vineții din cauza sucului de sapho.

Leto stătea plin de neastîmpăr lîngă prietenul său. Degetele-i înghețaseră destul de mult încît să-şi dorească să-şi fi luat mănuşi. *Cînd începem antrenamentul?* El şi Rhombur se uitară unul la altul, aşteptînd nerăbdători.

— *Uitați-vă la mine*, am spus, îi repezi Hawat. Aş fi putut sări şi să vă scot mațele amîndurora, în clipa cînd ați schimbat între voi ocheadele alea istețe...

Făcu un pas amenințător în direcția lor.

Leto şi Rhombur purtau veşminte alese, confortabile, dar cu un aspect regal. Pelerinele lor se zbăteau în vînt. Cea a lui Leto era de un verde strălucitor, din mătase merh, tivită cu negru, în vreme ce prințul din Ix defila în culorile violet şi arămiu ale Casei Vernius. Însă Rhombur arăta în mod vădit foarte indispus că se afla sub cerul liber.

— Este aşa de... vast totul, şopti el.

După o tăcere interminabilă, Hawat îşi ridică bărbia, gata să înceapă.

— În primul rînd, dați-vă jos pelerinele alea ridicole.

Leto ridică mîna spre şiretul de la gît, dar Rhombur ezită o clipă. Cît dură o bătaie de inimă, Hawat îşi trase sabia scurtă şi tăie şnurul subțire al capei, la cîțiva milimetri de jugulara prințului. Vîntul înşfăcă veşmîntul violet cu arămiu şi-l duse dincolo de stînci, ca pe un steag pierdut. Capa se înălță ca un zmeu pînă ce dispăru în apele învolburate de jos.

— Hei! exclamă Rhombur. De ce-ai...

Hawat reteză strigătul indignat.

— Ai venit aici ca să te antrenezi în mînuirea armelor. Aşa că de ce te-ai îmbrăcat ca pentru un bal al Landsraadului sau pentru un banchet imperial?

Mentatul pufni, apoi scuipă în vînt.

— Lupta este o treabă murdară şi, în afară de cazul în care vrei să-ți ascunzi arma sub capă, purtarea acesteia e o prostie. E ca şi cum ți-ai pune pe umeri propriul giulgiu de înmormîntare!

Leto încă mai ținea în mîini capa verde. Hawat se întinse, apucă un capăt al țesăturii, trase brusc, îl răsuci — şi, într-o străfulgerare îi imobiliză mîna dreaptă, mîna cu care lupta. Hawat smuci cu putere şi împinse cu forță piciorul peste glezna tînărului. Leto se prăbuşi pe solul pietros.

Prin fața ochilor îi trecură scîntei şi icni, încercînd să-şi recapete respirația. Rhombur rîse de prietenul său, apoi reuşi să se abțină.

Hawat desfăşură capa şi o azvîrli în aer, de unde zbură în bătaia vînturilor mării, pentru a se alătura celei a lui Rhombur.

— Totul poate fi folosit ca armă, zise mentatul. Aveți cu voi săbiile şi mai văd şi pumnale la şold. Aveți scuturi de protecție, cu toate sînt arme vizibile. În plus, va trebui să ascundeți şi numeroase alte drăgălăşenii: ace, cîmpuri paralizante, vîrfuri otrăvitoare. În timp ce duşmanul vostru poate vedea armele vizibile — Hawat scoase o sabie lungă, de antrenament şi tăie aerul cu ea — voi le puteți folosi drept momeală, pentru a lovi cu ceva mult mai mortal.

Leto se ridică de jos, îndepărtînd murdăria şi praful de pe el.

— Dar, domnule, nu e cinstit să foloseşti arme ascunse. Nu contravine asta restricțiilor...

Hawat pocni din degete, ca o împuşcătură, sub nasul lui Leto.

— Nu-mi vorbi mie de cavalerism în asasinate!

Pielea tăbăcită a mentatului se înroşi şi mai tare, de parcă abia reuşea să-şi strunească furia.

— Aveți de gînd să vă dați mari în fața domnişoarelor sau să vă eliminați adversarul? Ăsta nu-i un joc de societate.

Bărbatul cărunt se concentră asupra lui Rhombur, uitîndu-se atît de intens încît tînărul bătu în retragere cu o jumătate de pas.

— Umblă vorba că pe capul tău s-a pus o recompensă imperială, prințule, dacă vei părăsi, vreodată, sanctuarul de pe Caladan. Eşti fiul exilat al Casei Vernius. Viața ta nu este a unui om obişnuit. Nu vei şti niciodată cînd va lovi moartea, aşa că trebuie să fii mereu pregătit. Intrigile de curte şi politica au propriile lor reguli, dar, de cele mai multe ori, regulile nu sînt cunoscute jucătorilor.

Rhombur înghiți din greu.

Întorcîndu-se spre Leto, Hawat spuse:

— Băiete, şi viața ta este în primejdie, ca moştenitor al Casei Atreides. Toate Marile Case trebuie să fie în mod constant în alertă împotriva asasinatelor.

Leto se îndreptă, fixîndu-şi privirea asupra instructorului.

— Înțeleg, Thufir, şi vreau să învăț.

Apoi privi spre Rhombur.

— Vrem amîndoi să învățăm...

Buzele purpurii ale lui Hawat schițară un zîmbet.

— E un început, zise. S-ar putea să mai existe idioți stîngaci care lucrează pentru alte familii din Landsraad — însă voi, băieți, trebuie să deveniți nişte exemple strălucitoare. Veți învăța nu numai luptele cu pumnalul şi scutul şi subtilitățile artei de a ucide, dar trebuie să învățați şi arsenalul politicii, al guvernării. Trebuie să ştiți cum să vă apărați prin educație şi retorică, ca şi prin lovituri fizice.

Războinicul mentat îşi îndreptă umerii şi rămase nemişcat.

— Veți învăța toate astea de la mine!

Îşi deschise scutul personal. În spatele cîmpului scăpărător, ținea un pumnal într-o mînă şi spada lungă în cealaltă.

Instinctiv, Leto îşi porni propria sa centură de cîmp, iar scutul Holtzman tremură licărind în fața lui. Rhombur bîjbîia, încercînd să facă la fel, tocmai cînd mentatul simulă un atac, retrăgîndu-se în ultima secundă posibilă înainte de a vărsa sînge.

Hawat mută armele dintr-o mînă într-alta — stînga, dreapta, apoi din nou stînga — dovedind astfel că le putea folosi pe amîndouă pentru a da o lovitură mortală.

— Priviți cu atenție... S-ar putea ca, într-o bună zi, viața voastră să depindă de asta!

Oricare cale ce îngustează posibilitățile viitoare poate deveni o capcană letală. Oamenii nu-şi croiesc drum printr-un labirint; ei scrutează un vast orizont populat cu şanse unice.

Manualul Ghildei Spațiale

Junction era o lume austeră, cu o varietate geografică limitată, cu un peisaj banal şi o climă strict controlată, pentru îndepărtarea neplăcerilor agasante. Un loc utill, care fusese ales de Ghilda Spațială drept cartier general mai degrabă pentru localizarea sa strategică, decît pentru peisaj.

Aici, candidații învățau să devină navigatori.

Suprafețele reîmpădurite acopereau milioane de hectare, dar erau merişori şi stejari pitici. Anumite legume de pe Vechiul Pămînt

creşteau în abundenţă, cultivate de localnici: cartofi, ardei, vinete, roşii şi o varietate de ierburi — dar produsele tindeau să devină tot mai alcaline, comestibile numai după un tratament minuţios.

După examenul care-i deschisese mintea, năucit de noile posibilităţi oferite de valul de melanj, D'murr Pilru fusese adus aici fără nici o şansă de a-şi lua rămas bun de la fratele său geamăn sau de la părinţi. La început se supărase, dar solicitările instruirii din cadrul Ghildei îi aduseseră atît de multe minunăţii, încît ajunsese să ignore orice altceva. Descoperise că se putea concentra acum mult mai bine şi... putea uita mult mai lesne!

Clădirile de pe Junction — forme uriaşe, convexe, cu protuberanţe colţuroase sau rotunde, constituiau designul standard al Ghildei, asemănător ambasadei de pe Ix: practice pînă la extrem, intimidînd prin imensitatea lor. Fiecare structură avea o emblemă rotundă, cu semnul infinitului. Infrastructura mecanică era atît ixiană cît şi richesiană, instalată cu secole în urmă şi încă în stare de funcţionare.

Ghilda Spaţială prefera medii care să nu interfereze cu activitatea sa importantă. Pentru un navigator, orice distragere era potenţial periculoasă. Fiecare student al Ghildei învăţa această lecţie de prima dată, ca şi tînărul candidat D'murr — departe de casă şi adîncit complet în studiu, pînă la eliberarea de orice griji privind problemele de pe fosta sa planetă.

Era cufundat într-un container aşezat pe un cîmp de iarbă-neagră — pe jumătate înotînd în melanjul gazos şi pe jumătate tîrîndu-se, pe cînd trupul său continua să se schimbe, sistemele sale fizice modificîndu-se pentru a se adapta la bombardamentul de melanj. Degetele de la mîini şi picioare începură să fie unite de membrane; trupul deveni mai lung şi mai flexibil, aducînd vag cu un peşte. Nimeni nu-i explicase amploarea schimbărilor inevitabile şi nici el nu se gîndise — nici nu socotise necesar! — să întrebe. Nu mai conta... I se dezvăluise atît de mult din univers, încît considera că preţul plătit era mic.

Ochii lui D'murr se făcuseră mai mici, fără gene; de asemenea, fuseseră năpădiţi de albeaţă. Nu mai avea nevoie să vadă cu ei, de cînd căpătase alţi ochi... viziunea interioară. Panorama întregului univers se deschidea dinaintea lui. În timpul procesului se simţea de parcă ar fi lăsat totul în urmă... şi nu-l deranja.

Prin ceață, D'murr vedea cîmpul de iarbă-neagră acoperit cu şiruri ordonate de candidați — toți în containerele lor şi cu instructorii navigatori alaturi. Cîte o viață în fiecare container... Cuvele emiteau nori portocalii de reziduuri de melanj, învolburîndu-se în jurul asistenților umani protejați de măşti, care stăteau în apropiere, aşteptînd să mute containerele cînd li se cerea.

Instructorul-şef, un navigator timonier numit Grodin, plutea în interiorul unui container cu margini negre, care fusese urcat pe o platformă; candidații îl vedeau mai mult cu mintea decît cu ochii. Grodin tocmai revenise din hiperspațiu cu un student, a cărui cuvă era lîngă a lui, conectată printr-un tub flexibil, în aşa fel încît gazele lor se amestecau.

D'murr însuşi realizase, pînă acum, trei zboruri scurte. Era considerat unul dintre cei mai promițători dintre candidați. O dată ce învăța să navigheze prin hiperspațiu de unul singur, putea primi licența de pilot, rangul cel mai de jos între navigatori... dar mult mai mult decît fusese vreodată ca om.

Călătoriile prin hiperspațiu ale timonierului Grodin erau căutări legendare, explorări prin noduri dimensionale de neînțeles. Vocea instructorului-şef bolborosea dintr-un difuzor în interiorul bazinului lui D'murr, folosind un limbaj de ordin superior. Descria o vreme cînd transportase creaturi asemănătoare cu dinozaurii într-un transspațial de tip vechi. Fără ca el să ştie, monştrii îşi puteau alungi gîturile pînă la dimensiuni incredibile. În timp ce transspațialul se afla în zbor, unul dintre ei îşi „ronțăise" drum prin perete pînă în cabina de navigație, astfel că botul îi apăruse lîngă cuva lui Grodin, uitîndu-se la el curios, cu ochii mari...

E atît de plăcut aici, se gîndi D'murr, fără să formuleze cuvinte, pe cînd absorbea istorisirea. Cu nările larg deschise, inspiră adînc din melanjul bogat şi înțepător. Oamenii, cu simțurile lor tocite, comparau această aromă picantă cu mirosul puternic de scorțişoară... însă melanjul era mult mai mult de-atît, infinit de complex.

Lui D'murr nu-i mai păsa de problemele lumeşti ale oamenilor — atît de triviale, limitate şi lipsite de perspectivă: maşinațiuni politice, populații forfotind precum furnicile într-un muşuroi răscolit, vieți strălucind şi pierind precum scînteile unui foc de tabără... Viața lui anterioară era acum doar o amintire vagă, tot mai ştearsă şi lipsită

de nume sau de fețe. Vedea imagini, dar le ignora. Nu s-ar mai fi putut întoarce la ceea ce fusese odată!

În loc să termine, pur şi simplu, relatarea despre creaturile dinozauriene, timonierul Grodin făcea acum o digresiune despre aspectele tehnice ale celor realizate de studentul ales de el în călătoria sa interstelară, cum folosiseră ei matematici superioare şi modificări dimensionale pentru a scruta viitorul — în acelaşi mod în care monstrul cu gîtul lung privise prin bazinul său.

— Un navigator trebuie să facă mai mult decît să *observe*, răsună prin difuzor vocea ascuțită a lui Grodin. Un navigator foloseşte ceea ce vede pentru a putea dirija navele spațiale în siguranță prin vidul cosmic. Nereuşita aplicării anumitor principii de bază poate duce la dezastre, cu pierderea tuturor vieților şi a încărcăturii unui transspațial!

Înainte ca oricare dintre noii adepți, precum D'murr, să devină piloți în hiperspațiu, ei trebuiau să ştie să rezolve crize cum ar fi un spațiu parțial pliat, previziuni imperfecte, o criză de intoleranță la mirodenie, disfuncțiile generatoarelor Holtzman sau chiar sabotaje intenționate.

D'murr încercă să-şi imagineze soarta care se abătuse asupra unora dintre predecesorii săi nenorocoşi. În pofida credinței populare, navigatorii nu pliau ei înşişi spațiul; asta o făceau motoarele Holtzman. Navigatorii foloseau premonițiile lor limitate pentru a alege culoarele sigure pentru călătorie. O navă se putea deplasa prin vid fără ghidajul lor, dar acest joc periculos al ghicitului ducea, în mod invariabil, la dezastru. Un navigator al Ghildei nu putea garanta o călătorie absolut sigură — dar îmbunătățea mult şansele. Problemele apăreau cînd se petreceau evenimente neprevăzute.

D'murr era pregătit în limitele cunoştințelor Ghildei... care nu puteau include toate posibilitățile. Universul şi locuitorii săi se aflau într-o stare de continuă schimbare. Toate vechile şcoli înțelegeau asta, inclusiv Bene Gesserit şi Mentații. Supraviețuitorii învățau cum să se adapteze la schimbări, cum să prevadă neprevăzutul.

La limita percepției sale, simți cuva de melanj începînd să se deplaseze pe cîmpul suspensor şi ajungînd într-un şir, în spatele containerelor celorlalți studenți. Auzi un instructor asistent recitînd pasaje din Manualul Ghildei Spațiului; mecanisme de pompare a

gazului începură să huruie în jurul său. Fiecare detaliu părea atît de precis, atît de clar şi de important. Nu se mai simțise niciodată atît de viu!

Inhalînd adînc melanjul colorat în portocaliu, îşi simți îngrijorările începînd să se disipeze. Gîndurile i se reaşezară în ordine, alunecînd fără oprelişti pe căile neurale ale creierului său optimizat de Ghildă.

— *D'murr... D'murr, fratele meu...*

Numele se amesteca cu gazul, ca o şoaptă în univers — un nume pe care nu-l mai folosea, acum că i se atribuise un număr navigațional de către Ghildă. Numele erau asociate cu individualitatea. Numele impuneau limitări şi prejudecăți, legături de familie şi poveşti vechi, impuneau *individualitatea* — antiteza a ceea ce însemna să fii navigator. Un om al Ghildei se contopea cu cosmosul şi vedea căi sigure prin pliurile sorții, viziuni preştiente, care-i permiteau să călăuzească materia dintr-un loc în altul, ca nişte piese de şah într-un joc cosmic.

— D'murr, mă auzi? D'murr?

Vocea venea din difuzorul din interiorul containerului său, dar şi de la mare distanță. Auzi ceva familiar lui în timbrul vocii şi în inflexiunile ei. Să fi uitat atît de mult? *D'murr...* Aproape că ştersese numele din gîndurile sale.

Mintea lui D'murr făcea conexiuni care deveniseră din ce în ce mai puțin importante, iar gura sa amorțită formă cuvinte gîlgîitoare.

— Da. Te aud!

Împins de asistentul său, bazinul lui D'murr aluneca de-a lungul unei cărări pavate, spre o clădire imensă, în formă de bulb, unde locuiau navigatorii. Nimeni nu părea să mai audă vocea aceea.

— Sînt eu, C'tair, continuă glasul. Fratele tău. Mă poți auzi? În sfîrşit, chestia asta funcționează. Cum te simți?

— C'tair? Navigatorul novice îşi simți mintea pliindu-se în ea însăşi, comprimîndu-se în rămăşițele formei greoaie de dinainte de Ghildă. Încercînd să fie din nou om, doar pentru o clipă... Era atît de important?

Era un proces dureros şi limitativ, ca şi cum cineva şi-ar fi pus singur ochelari de cal, însă informația era acolo: da, fratele său geamăn, C'tair Pilru. Om... Prinse crîmpeie de imagini cu tatăl său, în

veşmintele ambasadoriale, cu mama, în uniforma Băncii Ghildei, cu fratele său — brunet ca şi el şi cu ochi întunecaţi — jucîndu-se împreună, explorînd... Acele imagini fuseseră expulzate dintre gîndurile sale, ca aproape tot ce ţinea de acel tărîm... însă nu dispăruseră cu totul.

— Da, zise D'murr. Te cunosc. Îmi amintesc.

Pe Ix, într-o firidă ascunsă, unde-şi folosea transmiţătorul încropit din piese disparate, C'tair se ghemui, încercînd cu disperare să evite să fie descoperit — însă totul merita riscurile. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, şi înghiţi cu greu în sec. Tleilaxu şi suboizii îşi continuaseră distrugerile şi epurările, înlăturînd orice urmă de tehnologie neobişnuită pe care o găseau.

— Te-au luat de lîngă mine, în camera de testare a Ghildei, zise C'tari cu o voce transformată într-o şoaptă răguşită. Nu m-au lăsat să te văd, nu m-au lăsat să-mi iau rămas bun. Acum îmi dau seama că tu ai fost cel norocos, D'murr, avînd în vedere tot ceea ce s-a întîmplat aici, pe Ix. Ţi s-ar rupe inima să vezi!

Inspiră adînc, întretăiat.

— Oraşul nostru a fost distrus, nu la multă vreme după ce Ghilda te-a luat dintre noi. Au murit sute de mii de locuitori. Bene Tleilax conduc acum, aici...

D'murr rămase tăcut, avînd nevoie de timp ca să se întoarcă la modul limitat de comunicare individuală.

— Am dirijat un transspaţial prin hiperspaţiu, frate. Ţin galaxia în mintea mea, văd matematicile.

Cuvintele se amestecau greoaie.

— Acum ştiu de ce... ştiu... ăă, simt durere din cauza legăturii dintre noi. C'tair, cum...?

— Comunicarea te răneşte?

Se trase înapoi din faţa transmiţătorului, îngrijorat, şi-şi ţinu respiraţia, temîndu-se ca nu cumva vreunul dintre nevăzuţii spioni tleilaxu să-l audă.

— Îmi pare rău, D'murr. Poate că ar trebui să...

— Nu-i ceva important. Puseuri de durere, ca o migrenă... dar altfel. Înoată prin mintea mea... şi dincolo de ea.

D'murr părea să fie distras de altceva, glasul îi suna distant şi eteric.

— Cel fel de conexiune e asta? Ce aparat foloseşti?

— D'murr, m-ai auzit? Ix este distrusă — lumea noastră, oraşul nostru, este acum un lagăr de prizonieri. M-am ascuns aici, şi risc foarte mult în timp ce apelez la acest mod de comunicare. Tatăl nostru este în exil pe undeva... pe Kaitain, cred. Casa Vernius a ajuns renegată. Sînt prins aici, în capcană, singur!

D'murr rămase concentrat asupra a ceea ce considera el o chestiune prioritară.

— Comunicație prin hiperspațiu? Imposibil! Explică-mi şi mie...

Uluit de lipsa de preocupare a fratelui său pentru veştile înspăimîntătoare pe care i le comunicase, C'tair preferă să nu-i facă reproşuri. La urma urmei, D'murr suferise transfomări mentale extreme şi nu putea fi învinovățit pentru ceea ce era acum. C'tair nu ar fi putut înțelege prin ce trecuse fratele său geamăn. El însuşi căzuse la testele Ghildei; fusese atît de speriat şi de rigid... Altfel, şi el ar fi putut fi acum navigator.

Ținîndu-şi respirația, trase cu urechea la scrîşnetul din pasajul de deasupra, paşi care se îndepărtau. Voci şoptite. Apoi liniştea reveni, iar C'tair putu să continue conversația.

— Explică, zise D'murr din nou.

Însetat de orice fel de discuție, C'tair îi povesti fratelui său despre echipamentul pe care-l recuperase.

— Îți aminteşti de Davee Rogo? Bătrînul inventator care obişnuia să ne ducă în laboratorul său şi să ne arate la ce lucra?

— Olog... cîrje cu suspensii... Prea decrepit ca să mai poată umbla.

— Da, obişnuia să ne vorbească despre comunicații pe lungimile de undă ale energiei neutrinice. O rețea de tije îmbrăcate în cristale de silicat.

— Uhhhh... din nou durere.

— Te doare! C'tair privi în jur, îngrijorat de riscurile pe care şi le luase. Nu mai vorbesc mult...

Tonul era nerăbdător. Însă D'murr voia să audă mai multe.

— Continuă explicațiile... Trebuie să ştiu ce-i cu aparatul acesta.

— Într-o zi, în timpul luptelor, voiam foarte mult să discut cu tine şi îmi reveneau în minte fragmente şi pasaje din conversația cu

el. Printre dărîmăturile unei clădiri în ruine am crezut că văd imaginea lui neclară, în apropierea mea. Ca o viziune. Vorbea cu vechiul lui glas scîrțîit, spunîndu-mi ce să fac, de care piese aş avea nevoie şi cum să le montez. Mi-a dat toate ideile de care aveam nevoie....

— Interesant!

Vocea navigatorului era plată şi lipsită de culoare.

Absența emoțiilor şi a compasiunii la fratele său îl afecta pe C'tair. Încercă să pună întrebări despre experiențele lui D'murr în cadrul Ghildei Spațiului, însă geamănul său nu avea răbdare pentru întrebări şi-i spuse că nu putea discuta secretele Ghildei, nici măcar cu fratele său. Călătorise prin hiperspațiu şi era incredibil. Asta era tot ce avea D'murr de spus.

— Cînd mai putem vorbi? întrebă C'tair.

Aparatul se încălzise periculos de mult, gata să cedeze. În curînd va trebui să-l oprească. D'murr gemu de durere în depărtare, dar nu-i dădu nici un răspuns desluşit.

Totuşi, deşi ştia ce neplăcut era pentru fratele său, simțea imboldul omenesc de a-şi lua rămas bun, chiar dacă pentru D'murr nu mai conta.

— Atunci, ne luăm rămas bun, deocamdată. Mi-e dor de tine!

În timp ce rostea cuvintele de mult amînate, simți o uşurare în propria sa durere — ciudat, într-un fel, din moment ce nu era sigur că fratele său îl mai înțelegea ca pe vremuri.

Simțindu-se vinovat, C'tair întrerupse legătura. Apoi rămase tăcut, copleşit de emoții contradictorii: bucurie pentru că vorbise iarăşi cu fratele său geamăn, dar şi tristețe din cauza reacțiilor ambivalente ale lui D'murr. Cît de mult se schimbase fratele său?

Lui D'murr ar fi trebuit să-i pese de moartea mamei lor şi de evenimentele tragice care se abătuseră asupra planetei Ix. Poziția unui navigator al Ghildei afecta întreaga omenire. N-ar trebui ca un Navigator să fie mai atent, mai protector față de oameni?

În loc de asta, tînărul părea că retezase toate legăturile, arsese toate podurile. Oglindea D'murr filosofia Ghildei, sau devenise atît de preocupat de el însuşi şi de noile sale abilități încît devenise egocentric? Chiar fusese nevoie să se poarte în felul în care o făcuse? Tăiase oare toate legăturile cu propria lui umanitate? Încă nu avea cum să ştie toate astea.

C'tair se simțea de parcă-şi pierduse din nou fratele.

Scoase contactele maşinăriei bioneutrinice care-i extinsese temporar puterile mentale, amplificîndu-i gîndurile şi permițîndu-i astfel să comunice cu îndepărtata Junction. Simțindu-se brusc amețit, se întoarse în gaura lui ecranată şi se întinse pe patul îngust de campanie. Cu ochii închişi, îşi închipui universul de dincolo de pleoape, întrebîndu-se cum putea să arate acesta pentru fratele său. Mintea lui zumzăia din cauza unui straniu ecou al contactului, o rămăşiță a amplificării mentale.

Vocea lui D'murr sunase de parcă s-ar fi aflat sub apă, prin filtre de inteligibilitate. Acum, înțelesuri ascunse îi veniră în minte lui C'tair — subtilități şi rafinamente. Toată seara, în singurătatea încăperii lui ascunse, gîndurile i se strecurară în minte, copleşindu-l ca o posesie demonică. Contactul declanşase ceva neaşteptat în propriul lui creier, o reacție uluitoare.

Timp de cîteva zile nu-şi părăsi ascunzătoarea, copleşit de amintirile împrospătate, folosind prototipul maşinăriei pentru a-şi concentra gîndurile, cu o claritate obsedantă. Ore în şir, derulă în minte conversația cu fratele său, care devenea tot mai limpede, cuvinte şi înțelesuri multiple înflorind ca nişte petale... de parcă ar fi traversat propriul său hiperspațiu mental şi al memoriei. Nuanțele din dialogul cu D'murr deveneau tot mai limpezi, percepu înțelesuri care-i scăpaseră lui C'tair prima dată. Asta-i oferi doar o idee despre ceea ce devenise fratele său...

Găsi că totul era nemaipomenit. Şi înspăimîntător!

În cele din urmă, revenind după cîteva zile la starea obişnuită de conştiență, observă că peste tot în jurul său zăceau recipiente de mîncare şi de băuturi. Camera duhnea. Se uită în oglindă, şocat să vadă că-i crescuse un început de barbă de un maroniu închis. Avea ochii injectați, părul încîlcit... C'tair de-abia dacă se putu recunoaşte.

Dacă ochii lui Kailea Vernius ar fi coborît acum asupra lui, fata s-ar fi retras înspăimîntată ori dezgustată, trimițîndu-l să lucreze în cel mai obscur şi mai de jos nivel, împreună cu suboizii. Cumva, totuşi, după tragedia de pe Ix şi siluirea acestui frumos oraş subteran, pasiunea lui copilărească pentru fiica stăpînului i se păreau irelevante. Dintre toate sacrificiile pe care le făcuse C'tair, acesta era printre cele mai mici.

Şi era sigur că vor veni altele mult mai grave.

Înainte de a se spăla sau de a-şi curăța ascunzătoarea, începu să facă pregătirile pentru următoarea discuție cu fratele său.

Percepțiile guvernează universul.

Proverb Bene Gesserit

O navetă robotizată părăsi transspațialul aflat pe orbită în sistemul Laoujin şi plonjă spre suprafața planetei Wallach IX, transmițînd codurile de securitate potrivite pentru a trece de principalele sisteme de apărare ale Comunității. Planeta natală a Bene Gesserit era doar o haltă în drumul sinuos şi îndelungat al navei printre stelele imperiului...

Cum părul ei bogat începuse să încărunțească, iar trupul să-şi dezvăluie vîrsta, Gaius Helen Mohiam credea că n-ar strica să fie acasă, după luni de zile de alte îndatoriri, fiecare dintre ele însemnînd doar un firicel în vasta tapiserie Bene Gesserit. Nici una dintre surori nu înțelegea întreaga schemă, întreaga țesătură de evenimente şi de oameni, însă Mohiam îşi jucase rolul.

Pentru că sarcina sa evolua, surorile o chemaseră acasă, să rămînă la Şcoala Maicilor pînă cînd Mohiam dădea naştere mult doritei fiice. Numai Maica Kwisatz Anirul îi înțelegea adevărata valoare în cadrul programului genetic, cum se lega totul de copilul pe care-l purta ea acum în pîntece. Mohiam înțelesese că acest prunc era important, dar chiar şi şuşotelile Celorlalte Memorii, care puteau fi invocate oricînd pentru a-i oferi o avalanşă de sfaturi, rămăseseră în mod deliberat tăcute în ceea ce privea acest subiect.

Naveta Ghildei o transporta numai pe ea. Lucrînd sub amenințarea Jihadului, fabricanții richesieni ai pilotului robotizat se dăduseră peste cap să facă un dispozitiv cu aspect stîngaci, acoperit de nituri, care, în mod aproape vehement, se ferea să imite mintea umană şi nu arăta cîtuşi de puțin uman... de fapt, nici măcar sofisticat.

Pilotul robotizat transporta pasageri sau materiale de la o navă mare spre suprafața unei planete şi înapoi, într-un şir de operațiuni bine exersate. Funcțiile lui abia dacă aveau suficientă flexibilitate în programare ca să facă față tiparelor traficului aerian sau condițiilor meteorologice potrivnice. Robo-pilotul îşi conducea naveta într-o secvență de rutină: de la transspațial spre planetă, de la planetă spre transspațial...

Aşezată pe un scaun în dreptul unui hublou, Mohiam reflectă la răzbunarea delicioasă pe care-o declanşase asupra baronului. Trecuseră deja cîteva luni şi fără îndoială că el nu bănuia încă nimic, însă o Bene Gesserit putea aştepta mult timp pentru a plăti cum se cuvine. O dată cu trecerea anilor, pe măsură ce prețiosul lui trup avea să slăbească şi să se umfle din cauza bolii, complet înfrînt, Vladimir Harkonnen s-ar putea chiar să se gîndească la sinucidere.

Acțiunea răzbunătoare a lui Mohiam fusese impulsivă, însă era cît se poate de potrivită şi cuvenită, după cele săvîrşite de baron. Maica Superioară Harishka nu ar fi permis Casei Harkonnen să scape nepedepsită, iar Mohiam se gîndi că ideea sa spontană fusese cumplit de eficace. Scutea Comunitatea de probleme şi de timp pierdut...

Pe cînd naveta se cufunda tot mai mult în stratul de nori, Mohiam se surprinse sperînd ca noul ei copil să fie perfect, pentru că baronul nu le va mai fi de nici un folos. Dar, dacă nu, surorile aveau întotdeauna alte opțiuni şi alte planuri. Aveau mai multe scheme genetice.

Mohiam aparținea unui *tip* considerat optim pentru un anumit program genetic misterios. Ştia numele cîtorva dintre candidate, dar nu pe toate, după cum ştia foarte bine că surorile nu doreau sarcini simultane în program, temîndu-se că acest lucru ar fi putut încurca indexul împerecherilor. Mohiam se întreba, totuşi, de ce fusese selecționată din nou după ce dăduse greş prima dată. Superioarele sale nu-i explicaseră, iar ea ştia că era mai bine să nu întrebe. Şi, din nou, Vocile din Celelalte Memorii îşi păstraseră sfaturile pentru ele.

Contează amănuntele? se întrebă ea. *Port în pîntecele meu fiica cerută...* O naştere reuşită ar duce la îmbunătățirea statutului lui Mohiam, ar putea face chiar să fie aleasă ca Maică Superioară de către proctori, cînd va înainta mai mult în vîrstă... în funcție de cît de importantă era cu adevărat fiica sa.

Şi simţea că fata va fi *foarte* importantă!

La bordul navetei robotizate simţi o schimbare bruscă de direcţie. Privind prin hubloul îngust, văzu orizontul planetei Wallach IX clătinîndu-se, în timp ce naveta se răsturnă şi se prăbuşi, scăpată de sub control. Cîmpul de protecţie din jurul fotoliului ei clipea cu o nuanţă gălbuie, alarmantă şi neobişnuită. Maşinăriile, ale căror zgomote se limitaseră la un huruit moale, urlau acum în cabină, rănindu-i urechile.

Luminile clipeau haotic pe modulul de control din faţa ei. Mişcările robotului erau sacadate şi nesigure. Fusese antrenată să facă faţă crizelor, iar mintea ei funcţiona cu rapiditate. Mohiam aflase de unele defecţiuni ocazionale ale acestor navete — puţin probabile din punct de vedere statistic — apărute ca urmare a lipsei de la bord a unor piloţi capabili să gîndească şi să reacţioneze. Cînd apărea o problemă — iar Mohiam simţea că tocmai se găsea în miezul uneia foarte grave — potenţialul producerii unui dezastru era foarte mare.

Naveta intră în picaj, zguduindu-se şi cabrîndu-se. Zdrenţe de nori loveau hublourile. Pilotul-robot execută aceleaşi mişcări ciclice, incapabil să încerce ceva nou. Motorul navetei se stinse, apoi rămase tăcut.

Nu se poate, se revoltă Mohiam. *Nu acum, cînd port în pîntece acest copil.* În sinea ei simţea că — dacă va supravieţui acestui moment — copilul ei va fi sănătos şi va fi cel de care Comunitatea avea atîta disperată nevoie...

Însă gîndurile negre o asaltară şi începu să tremure. Navigatorii Ghildei, precum cel din transspaţialul de deasupra ei, utilizau calcule multidimensionale şi o făceau pentru a putea prevedea viitorul, acesta permiţîndu-le astfel să-şi conducă navele în siguranţă prin hăurile periculoase ale hiperspaţiului. Să fi aflat cumva Ghilda Spaţială despre programul secret Bene Gesserit? Se temeau oare într-atîta de el?

Pe cînd naveta se îndrepta spre dezastru, prin mintea lui Mohiam se învălmăşea o mulţime incredibilă de posibilităţi. Cîmpul protector din jurul ei se extinse şi deveni tot mai galben. Trupul exercita presiune asupra lui, ameninţîndu-o să treacă *dincolo*. Ţinîndu-şi mîinile peste pîntece, într-un gest protector, simţi o dorinţă fierbinte ca să trăiască şi ca pruncul ei nenăscut să crească viguros — iar gîndurile

sale treceau dincolo de îngrijorările banale ale unei mamei pentru copilul ei, ajungînd la semnificații mult mai vaste.

Se întrebă dacă nu cumva suspiciunile sale erau total eronate. Şi dacă o forță mult superioară tuturor celor pe care ea sau surorile şi le puteau imagina stătea în spatele acestor evenimente? Nu cumva Bene Gesserit, prin programul lor genetic, se jucau de-a Dumnezeu? Oare un adevărat Dumnezeu — trecînd peste cinismul şi scepticismul surorilor față de orice religie — chiar exista?

Ce glumă crudă ar fi!

Diformitățile primului ei copil, iar acum moartea inevitabilă a fetusului şi a lui Mohiam... totul părea să intre într-o schemă. Dar dacă era aşa, cine — *sau ce* — se afla în spatele acestei crize?

Bene Gesserit nu credeau în accidente sau coincidențe.

— „Nu trebuie să mă tem", intonă ea, cu ochii închişi. „Frica e ucigaşul minții. Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării totale. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine... Şi, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior şi voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămîne doar eu..."

Era litania împotriva fricii, concepută în vremurile de demult de către o neştiută soră Bene Gesserit şi transmisă generație după generație.

Mohiam inspiră adînc şi simți cum tremurul ei slăbeşte.

Momentan, naveta îşi menținea poziția, orientată cu hublourile spre sol. Motorul tuşi din nou. Văzu masa continentală apropiindu-se cu rapiditate, observă complexul întins al Şcolii Maicilor, un oraş labirintic de clădiri cu stuc alb şi acoperişuri de țigle roşcate, din ceramică.

Nu cumva naveta era trimisă, scăpată de sub control, direct spre şcoala principală, avînd la bord cine ştie ce încărcătură explozivă? O singură prăbuşire de acest fel ar putea nimici însăşi inima Comunității.

Mohiam se luptă cu strînsoarea cîmpului de protecție, însă nu se putu elibera de el. Naveta se rostogoli şi pămîntul dispăru din vedere. Hubloul se întoarse în sus, dezvăluind soarele alb-albastru, la limita atmosferei.

Apoi, cîmpul de protecție se dezactivă şi Mohiam îşi dădu seama că naveta se îndreptase. Motorul funcționa din nou, cu zumzetul

încîntător al maşinilor acelaşi dintotdeauna. În compartimentul din față, pilotul robot se mişca exact aşa cum trebuia, cu o aparentă eficiență, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut. Una dintre rutinele sale pentru urgențe trebuie să fi funcționat în cele din urmă...

Pe cînd naveta se aşează lin pe sol, în fața marii piețe, Mohiam oftă adînc, uşurată. Se repezi la uşă, dorindu-şi să alerge către siguranța celei mai apropiate clădiri... dar se opri, îşi trase sufletul pentru o clipă, apoi ieşi, calmă. O Cucernică Maică trebuie să păstreze aparențele!

Pe cînd cobora lin rampa, surori şi adepte se înghesuiră protector în jurul ei. Maica Superioară ceruse ca naveta să fie reținută pentru o revizie completă şi pentru anchetă, căutîndu-se dovada unui sabotaj sau confirmarea unei simple defecțiuni. O transmisie radio subită, dinspre transspațialul de pe orbită, împiedică însă acest lucru.

Cucernica Maică Anirul Sadow Tonkin aştepta să o întîmpine pe Mohiam, strălucind de mîndrie, arătînd foarte tînără, cu chipul ei de căprioară şi cu părul scurt, arămiu. Mohiam nu înțelesese niciodată importanța lui Anirul, deşi chiar Maica Superioară îi arăta deseori deferență. Cele două femei înclinară din cap, una spre cealaltă.

În mijlocul surorilor sale, Mohiam se văzu escortată spre o clădire sigură; un contingent numeros de gardiene înarmate fusese desemnat să aibă grijă de ea. Va fi îngrijită şi supravegheată cu mare atenție, pînă la naşterea copilului.

— Nu vei mai călători nicăieri, Mohiam, declară Maica Superioară Harishka. Trebuie să rămîi aici, în siguranță — pînă se va naşte fiica ta!

> ***Tu, cel cu inima temătoare, fii puternic şi să nu ai frică. Ia seama, Dumnezeul tău va veni cu răzbunarea; El va veni să te salveze de cinstitorii maşinăriilor.***
>
> **Biblia Catolică Portocalie**

În aripa concubinelor din palatul imperial, maşini vibratoare pentru masaj loveau şi frămîntau pielea goală, folosind uleiuri aromatice

pentru a mîngîia fiecare contur glorios de pe trupul femeilor împăratului. Dispozitive sofisticate pentru întreținerea fizică extrăgeau celulita, îmbunătățeau tonusul muscular, netezeau abdomene şi obraji, făceau mici injecții pentru a catifela pielea... Fiecare detaliu trebuia să corespundă preferințelor bătrînului Elrood, deşi el nu prea mai părea să fie interesat. Chiar şi cea mai vîrstnică dintre cele patru femei, septuagenara Grera Cary, avea silueta unei femei la jumătatea vîrstei sale, susținută, parțial, şi de consumul frecvent de melanj.

Lumina zorilor dobîndise o nuanță de chihlimbar, trecînd prin şirul de ferestre groase de plaz blindat. Cînd masajul Grerei se termină, maşinăria o înveli într-un prosop cald din țesătură de khartan şi puse pe fața ei o compresă înviorătoare, înmuiată în zeamă de eucalipt şi ienupăr. Patul concubinei se modifică, transformîndu-se într-un fotoliu sensibil la forme, perfect adaptat corpului ei.

O stație mecanică de manichiură coborî din tavan şi Grera îşi şopti meditațiile zilnice în timp ce unghiile de la mîini şi picioare erau tăiate, şlefuite şi vopsite într-un verde senzual. Maşina alunecă înapoi în compartimentul ei din tavan, iar femeia se ridică şi-şi aruncă prosopul. Un cîmp electric îi străbătu chipul, brațele şi picioarele, înlăturînd firele de păr nedorite, de-abia vizibile.

Era perfect. Perfect, chiar şi pentru împărat...

Din grupul actual de concubine, numai Grera era destul de în vîrstă să şi-o amintească pe Shando, una dintre jucăriile împăratului care părăsise serviciul de la Palat, pentru a se mărita cu un erou de război şi a se dedica unei „vieți normale". Elrood nu-i dăduse lui Shando prea multă atenție cîtă vreme făcuse parte din grupul său numeros de femei, însă — o dată ce plecase— începuse să le înjure pe cele rămase şi să se văicărească de pierderea ei. Majoritatea concubinelor sale favorite, alese în următorii ani, semănau destul de bine cu Shando.

Privindu-le pe celelalte concubine trecînd prin proceduri de întreținere corporală similare, Grera Cary se gîndi cum se schimbaseră lucrurile în haremul împăratului. Cu mai puțin de un an în urmă, aceste femei se adunau rareori la un loc, din moment ce Elrood era atît de des cu una dintre ele, îndeplinind ceea ce se numea „datoria imperială". Una dintre concubine, provenită de pe Elacca,

îi dăduse țapului bătrîn, în secret, o poreclă foarte potrivită, luată dintr-una din vechile limbi terriene — „Fornicario", o trimitere la capacitățile şi apetitul său sexual. Femeile foloseau porecla numai între ele şi atunci chicoteau de fiecare dată.

— L-a văzut careva dintre voi pe Fornicario? întrebă cea mai înaltă dintre cele două concubine mai tinere, aflate la celălalt capăt al încăperii. Grera schimbă un zîmbet cu ea, iar femeile chicotiră ca nişte şcolărițe.

— Mă tem că stejarul nostru imperial s-a transformat într-o salcie plîngătoare...

Bătrînul rareori mai venea în aripa rezervată concubinelor. Deşi Elrood îşi petrecea la fel de mult timp în pat, ca întotdeauna, de data asta motivul era cu totul diferit. Sănătatea lui se deteriorase rapid, iar libidoul era deja mort. Mintea se anunța următoarea la rînd...

Dintr-o dată, femeile încetară sporovăiala, întorcîndu-se alarmate spre intrarea principală a aripii concubinelor. Fără să se fi anunțat, prințul moştenitor Shaddam păşi înăuntru, însoțit de eternul său companion, Hasimir Fenring, pe care ele îl numeau adesea „Nevăstuica", din cauza feței înguste şi a bărbiei ascuțite. Femeile se acoperiră repede şi se ridicară spre a-şi arăta respectul.

— Ce-i atît de distractiv aici, hmm...? întrebă Fenring. V-am auzit chicotind!

— Fetele tocmai se distrau cu o mică glumă, zise Grera, pe un ton prudent.

Fiind cea mai vîrstnică dintre ele, era adesea purtătoarea lor de cuvînt.

În plus, se zvonea că acest individ pipernicit îşi înjunghiase mortal două dintre iubite, iar comportamentul lui alunecos o făcea pe Grera să creadă că totul era adevărat. Datorită anilor de experiență, învățase cum să recunoască un om capabil de cruzimi extreme. Se presupunea că organele genitale ale lui Fenring erau malformate şi sterile, deşi funcționale din punct de vedere sexual. Ea nu se culcase niciodată cu el şi nici nu-şi dorea asta.

Fenring o studie cu ochii săi mari şi reci, apoi trecu la cele două blonde noi. Prințul moştenitor rămase în spatele lui, aproape de intrarea în solariu. Zvelt şi cu părul roşcat, Shaddam purta o uniformă cenuşie de sardaukar, tivită cu fir de aur şi argint.

Grera ştia că moştenitorului imperial îi plăcea să se joace de-a milităria...

— Te rog, împărtăşeşte-ne şi nouă mica ta glumă, insistă Fenring.

Se adresase blondei mai scunde, o fată minionă, de-abia trecută de adolescență, doar cu puțin mai scundă decît el. Ochii ei semănau cu cei ai lui Shando.

— Prințului Shaddam şi mie ne plac foarte mult glumele...

— Era doar o discuție între noi, răspunse Grera, făcînd un pas înainte, protectoare. Fleacuri personale...

— Nu ştie să vorbească singură? se răsti Fenring, uitîndu-se din nou la femeia în vîrstă.

Bărbatul purta o tunică neagră, țesută cu fir de aur, iar pe degetele de la ambele mîini avea numeroase inele.

— Dacă fata asta a fost aleasă să-l distreze pe Împăratul Padişah, sînt sigur că ştie cum să reproducă o mică glumă, nu, hmmmm...?

— Aşa cum a spus Grera, insistă mica blondină, fleacuri de fete. Nu merită să fie repetate!

Fenring apucă una dintre marginile prosopului ținut strîns în jurul trupului ei apetisant. Pe fața fetei se citi surprinderea şi teama. El trase de prosop, dezvelindu-i un sîn.

Furioasă, Grera interveni:

— Încetează cu prostiile astea, Fenring. Sîntem concubine imperiale. Nimeni altcineva decît împăratul nu ne poate atinge!

— Norocul vostru!

Fenring aruncă o privire prin încăpere, spre Shaddam. Prințul moştenitor dădu înțepat din cap.

— Are dreptate, Hasimir. Am să împart cu tine una dintre concubinele mele, dacă vrei...

— Dar nici n-am atins-o, prietene. O ajutam doar să-şi prindă mai bine prosopul!

Dădu drumul materialului, iar fata se acoperi din nou.

— Chiar aşa... S-a folosit împăratul în ultima vreme de serviciile tale, hmm? Am auzit că unele părți ale trupului său au murit deja...

Fenring privi în sus spre Grera Cary, care-l depăşea cu mult în înălțime.

Grera se uită la prințul moştenitor, căutînd sprijin şi siguranță, dar nu află nici una dintre acestea. Ochii lui reci priveau dincolo

de ea... Pentru o clipă, se întrebă cum ar putea fi la pat acest moştenitor imperial, dacă avea aceeaşi bărbăţie pe care o posedase cîndva tatăl său. Se îndoia de asta. După aspectul frigid al individului, chiar şi bătrînul decrepit, aflat pe patul de moarte, putea fi încă un amant mai bun.

— Bătrîno, tu vii cu mine şi vom vorbi mai pe larg despre glume. Poate chiar schimbăm vreo cîteva, rosti Fenring. Pot fi un bărbat foarte distractiv.

— Acum, domnule?

Cu degetele mîinii libere arătă spre prosopul ei de khartan.

Ochii lui lucitori se îngustară periculos.

— O persoană de rangul meu nu are timp să aştepte pînă se îmbracă femeia. Bineînţeles că acum! Apucă un colţ al prosopului şi o trase cu forţa. Plecă împreună cu el, străduindu-se să-şi păstreze prosopul pe corp.

— Pe aici, hai, hai o dată!

În timp ce Shaddam îi urma tăcut şi amuzat, Fenring o împinse pe uşă.

— Împăratul va afla despre asta, protestă ea.

— Să vorbeşti tare, are probleme cu auzul, zise Fenring cu un zîmbet drăcesc. Şi cine crezi c-o să-i spună? În unele zile nu-şi aminteşte nici cum îl cheamă şi cu siguranţă n-o să-i pese de o babornită ca tine...

Tonul vocii lui îi dădu fiori reci pe spinare. Celelalte concubine şuşoteau neliniştite şi neajutorate, în timp ce veterana lor era scoasă, fără nici un respect, afară pe coridor, departe de ele.

La această oră matinală nici un membru al curţii imperiale nu se arătase încă, numai gărzile de sardaukari stăteau ţepene pe poziţiile lor. Iar din moment ce prinţul moştenitor Shaddam era aici, sardaukarii nu vedeau nici un motiv să intervină. Grera se uită spre soldaţi, dar aceştia parcă priveau prin ea.

Din moment ce vocea sa agitată şi poticnită îl irita pe Fenring, Grera decise că era mai sigur dacă tăcea. „Nevăstuica" se purta ciudat, dar în calitate de concubină imperială nu avea de ce să se teamă de el. Vicleanul individ nu ar fi îndrăznit să facă nimic atît de prostesc cum ar fi s-o rănească într-adevăr...

Uitîndu-se în urmă, descoperi că Shaddam dispăruse. Probabil că dispăruse printr-un alt coridor. Era complet singură cu acest individ periculos.

Fenring trecu de o barieră de securitate şi o împinse pe Grera înaintea lui, într-o încăpere pustie. Femeia se împletici pe podeaua de plaz marmorat, alb cu negru. Camera mare, cu un şemineu de rocă cimentată care domina unul dintre pereți, fusese cîndva un apartament pentru oaspeți, dar acum era lipsit de mobilă. Mirosea a vopsea proaspătă şi a loc de mult părăsit.

Rămînînd pe loc, mîndră şi neînfricată, deşi era înveşmîntată doar cu un prosop, Grera privea din cînd în cînd spre el. Încercă să nu-l sfideze în mod evident sau să arate lipsă de respect. De-a lungul anilor de serviciu, învățase să stea la locul ei.

Uşa se închise în urma lor. Erau singuri acum, iar Shaddam nu mai apăruse. Oare ce voia de la ea acest pitic?

Dintre faldurile tunicii Fenring scoase un ovoid ca de smarald. După ce apăsă un buton de pe marginea ovoidului, ieşi o lamă lungă, verzuie, strălucind în lumina candelabrului cu licurigloburi.

— Nu te-am adus aici pentru întrebări, babo, spuse el pe un ton moale, ridicînd arma. De fapt, vreau să încerc asta pe tine. Vezi tu, este ceva cu totul nou şi, în plus, nu mi-au plăcut niciodată unele dintre cărnurile ambulante ale împăratului!

Fenring nu era deloc străin de asasinate şi ucidea cu propriile sale mîini cel puțin tot atît de des pe cît punea la cale „accidente" sau plătea asasini de profesie. Uneori îi plăceau acțiunile sîngeroase, alteori prefera subtilitățile înşelătoare. Cînd era mai tînăr, la nici nouăsprezece ani, se strecurase într-o noapte afară din palatul imperial şi ucisese, la întîmplare, doi angajați civili, doar ca să-şi dovedească faptul că putea face aşa ceva. Încă mai încerca să nu-şi iasă din mînă...

Fenring ştiuse întotdeauna că avea voința de fier necesară pentru crimă, dar fusese surprins de cît de mult îi plăcea să facă asta. Uciderea prințului moştenitor Fafnir fusese cel mai mare triumf al său pînă acum. O dată ce şi bătrînul Elrood îşi dădea duhul, asta ar fi constituit încă o bijuterie pe tichia lui. *Nu poți ținti cu mult mai sus de-atît!*

Însă trebuia să se țină la curent cu noile tehnici şi noile inovații. Nu ştiai niciodată cînd ai putea avea nevoie de ele. În afară de asta, neuro-pumnalul era atît de provocator...

Grera privi spre lama strălucitoare, cu ochii mari.

— Împăratul mă iubeşte! Nu poți să...

— Te *iubeşte*? O bătrînă concubină? Îşi petrece mai multă vreme gemînd de dorul demult pierdutei lui Shando. Elrood e atît de ramolit, încît nu-şi va da niciodată seama că ai dispărut, iar celelalte concubine vor fi mai mult decît fericite să urce încă o treaptă în ierarhie.

Înainte ca Grera s-o poată lua la fugă, criminalul ajunse la ea, dovedind o iuțeală neobişnuită.

— Nimeni nu va plînge după tine, Grera Cary!

Ridică lama verde, pulsatoare, şi, cu ochii cuprinşi de văpaia unui foc întunecat, o lovi de mai multe ori în piept. Prosopul de khartan căzu, iar neuro-lama străpunse pielea proaspăt tratată şi unsă...

Concubina urlă în agonie, urlă din nou, căzu, gemînd înăbuşit şi cutremurîndu-se, apoi rămase tăcută. Nu se vedeau răni, nici sînge, numai o agonie imaginară. Toată durerea era acolo, dar lipseau urmele incriminatoare — putea crima să fie mai avantajoasă de-atît?

Cu mintea inundată de plăcere, Fenring îngenunche lîngă bătrîna concubină, studiindu-i trupul bine făcut, chircit pe prosopul răvăşit. Pielea avea o nuanță plăcută, muşchii erau fermi, dar moi acum, în moarte. Era greu de crezut că această femeie fusese atît de bătrînă pe cît se spunea. Probabil, consumase mult melanj şi îşi îngrijise cum se cuvine trupul. Îi atinse carotida, pentru puls, apoi mai verifică o dată. Nimic. Era dezamăgitor, într-un fel...

Nu se vedea nici o urmă de sînge pe cadavru sau pe lama neuro-cuțitului, nici o rană adîncă, dar o înjunghiase mortal. Sau cel puțin, aşa *crezuse* ea.

O armă interesantă, acest neuro-cuțit... Era pentru prima dată cînd folosea aşa ceva. Lui Fenring îi plăcuse întotdeauna să testeze unelte importante ale breslei sale în situații necombatante, pentru că nu dorea să fie luat prin surprindere în situații de criză.

Numit „ponta" de către inventatorul richesian, cuțitul era una dintre cele cîteva inovații recente pe care Fenring le socotea demne de interes în lumea asta plicticoasă. Imaginara lamă verde alunecă

înapoi în compartimentul ei cu un *clic* foarte realist. Victima atacului nu numai că fusese convinsă că era înjunghiată de moarte, dar prin neurostimularea intensă *simțise* atacul, suficient de puternic încît să o răpună. Într-un fel, tocmai mintea Grerei fusese cea care o ucisese! Iar pe pielea ei nu rămăsese nici o urmă...

Uneori, sîngele adăuga un fior înviorător unei experiențe deja copleşitoare, însă curățarea urmelor crea probleme.

Recunoscu zgomote familiare în spatele lui: deschiderea unei uşi şi dezactivarea cîmpului de securitate. Întorcîndu-se, îl văzu pe Shaddam uitîndu-se la el.

— Chiar a trebuit să faci asta, Hasimir? Ce risipă... Totuşi, îşi depăşise viața utilă.

— Biata bătrînă a făcut un atac de cord, cred.

Dintr-un pliu al tunicii, Fenring scoase o altă ponta, aceasta fiind un ovoid rubiniu, cu o lamă lungă, roşiatică.

— Mai bine încerc şi asta, zise el. Tatăl tău rezistă mai mult decît ne-am aşteptat, iar arma asta îi va da lovitura de grație fără nici o urmă. Nu va exista nici o dovadă a crimei pe cadavrul lui, nici un semn. De ce să mai aşteptăm ca *n'kee* să-şi facă efectul?

Rînji.

Shaddam scutură din cap, de parcă ar fi stat pe gînduri. Privi în jur, îl trecură frisoanele şi încercă să pară ferm.

— Vom aştepta atîta cît va trebui. Am convenit să nu facem nici o mişcare pripită!

Fenring ura momentele cînd prințul moştenitor încerca să gîndească prea mult.

— Hmm? Credeam că arzi de nerăbdare! Bătrînul ia nişte decizii îngrozitoare în afaceri, risipind banii Casei Corrino în fiecare zi de viață.

Ochii lui mari scăpărau.

— Cu cît rămîne mai mult în starea asta, cu atît mai mult îl va descrie istoria ca pe un conducător jalnic...

— Nu pot să-i mai fac nimic tatălui meu, răspunse Shaddam. Mă tem de ce s-ar putea întîmpla.

Hasimir Fenring făcu o plecăciune.

— Cum doreşti, prințul meu!

Ieşiră, lăsînd cadavrul acolo unde se găsea. Cineva îl va descoperi, mai devreme sau mai tîrziu. Nu era pentru prima oară cînd Fenring fusese atît de ostentativ, dar celelalte concubine ştiau că nu e bine să se pună cu el. Pentru ele, era ca un avertisment, iar acum se vor întrece una cu alta pentru a deveni noua favorită a bătrînului impotent, folosindu-se cât mai bine de situație, în avantajul lor.

Cînd totul va ajunge şi la urechile împăratului, acesta probabil că nu-şi va mai aminti nici măcar numele de Grera Cary.

Omul e doar o pietricică aruncată într-un iaz. Iar dacă omul nu-i decît o pietricică, atunci toate faptele sale nu pot fi mai mult de-atît.

Zicală zensunnită

Leto şi Rhombur se antrenau îndelung şi din greu, în fiecare zi, în stilul casei Atreides. Se lansau în rutina exercițiilor cu întregul entuziasm şi toată hotărîrea de care erau capabili. Solidul prinț ixian îşi recăpătă vigoarea, pierdu ceva din greutate şi-şi întări muşchii.

Cei doi tineri descoperiră că se completau destul de bine şi astfel puteau fi excelenți parteneri de antrenament. Pentru că aveau încredere totală unul în celălalt, Leto şi Rhombur erau capabili să-şi testeze limitele, încrezători că nu li se putea întîmpla nimic periculos.

Deşi se antrenau în forță, bătrînul duce spera să realizeze mai mult decît transformarea prințului exilat într-un luptător competent. Voia să-l facă fericit pe prietenul fiului său şi să-l ajute să se simtă ca acasă. Paulus putea doar să-şi imagineze prin ce spaime treceau părinții renegați ai lui Rhombur, cutreierînd coclaurile galaxiei...

Thufir Hawat îi lăsă pe cei doi să lupte cu temeritate şi abandon, cizelîndu-le îndemînarea. Curînd, Leto remarcă o îmbunătățire remarcabilă, atît la el însuşi, cît şi la moştenitorul a ceea ce mai rămăsese din Casa Vernius.

Urmînd sfaturile Maestrului Asasin privind armele culturii şi ale diplomației, alături de mînuirea săbiei, Rhombur începu să se

intereseze de muzică. Încercă mai multe instrumente înainte de a se opri, în cele din urmă, la sunetele line dar complexe ale balisetului cu nouă coarde. Sprijinindu-se de un zid al castelului, ciupea strunele interpretînd cîntece simple, fredonînd melodii după ureche, aşa cum şi le amintea din copilărie, sau melodii plăcute, născocite pentru propria sa plăcere.

Adesea, sora lui, Kailea, îl asculta cîntînd, în timp ce-şi învăţa lecţiile de istorie şi religie, ocupaţia tradiţională a tinerelor nobile. Helena Atreides dădea ajutor la lecţii, la insistenţele ducelui Paulus. Kailea studia cu multă plăcere, resemnată cu situaţia lor de prizonieri politici în castelul Caladan, dar încerca să-şi imagineze un viitor mai bun pentru ea însăşi.

Leto ştia că resentimentele mamei sale atingeau adîncimi invizibile sub apele liniştite ale imaginii sale publice. Helena era un instructor dur pentru Kailea, care îi răspundea cu o şi mai mare hotărîre.

Într-o seară, tîrziu, Leto urcă în încăperea din turn, după ce părinţii săi se duseseră la culcare. Intenţionase să-l roage pe tatăl său să-i dea voie să ia una dintre goeletele Atreides pentru o excursie de o zi, în sus şi-n jos pe coastă. Dar, cînd se apropie de uşa de lemn a apartamentelor ducale, îi auzi pe Paulus şi Helena angajaţi într-o discuţie aprinsă.

— Ce-ai făcut ca să le găseşti un alt loc celor doi?

Din modul în care pronunţase mama lui aceste cuvinte, Leto îşi dădu seama imediat ce însemnau.

— În mod sigur, vreuna din Casele Minore de la graniţă i-ar primi dacă ai plăti un peşcheş destul de mare...

— Nu intenţionez să-i trimit nicăieri pe aceşti copii şi tu ştii foarte bine asta! Sînt oaspeţii noştri, la adăpost de scîrboşii tleilaxu...

Vocea lui scăzu pînă la nivelul unui mormăit.

— Nu înţeleg însă de ce Elrood nu-şi trimite sardaukarii pentru a mătura viermii ăştia din peşterile de pe Ix?

Doamna Helena răspunse bătoasă:

— În pofida însuşirilor neplăcute, tleilaxu vor readuce, fără nici o îndoială, fabricile de pe Ix pe calea cea dreaptă şi se vor supune restrîngerilor impuse de Jihadul Butlerian.

Paulus pufni exasperat, dar Leto ştia că mama lui vorbea cît se putea de serios, iar asta îl înspăimîntă şi mai mult. Vocea ei crescu în intensitate, pe cînd încerca să-şi convingă soţul.

— Nu-ţi dai seama că e posibil ca toate aceste evenimente să fi fost menite să se întîmple? N-ar fi trebuit să-l trimiţi niciodată pe Leto pe Ix — a fost deja corupt de stilul lor de viaţă, de gîndirea lor mîndră, de ignoranţa lor arogantă în ceea ce priveşte legile Domnului. Doar cucerirea Ix-ului ni l-a adus pe Leto înapoi... Nu mai repeta aceeaşi greşeală!

— Greşeală? Sînt chiar încîntat de tot ce-a învăţat băiatul nostru. Într-o bună zi, va deveni un bun duce.

Leto auzi bufnitura unei cizme aruncate într-un colţ al încăperii.

— Nu mai fi îngrijorată. Nu-ţi pare rău deloc pentru bieţii Rhombur şi Kailea?

Neînduplecată, ea răspunse:

— În mîndria lor, oamenii de pe Ix au încălcat Legea şi au plătit pentru asta. Să-mi pară rău pentru ei? Cred că nu.

Paulus izbi puternic, cu pumnul, o piesă de mobilier, iar Leto auzi lemnul frecîndu-se de piatră — un scaun tras deoparte.

— Iar eu trebuie să cred că *tu* eşti atît de bine pusă la punct cu detaliile despre Ix încît să poţi emite astfel de judecăţi? Ori, poate, ai ajuns deja la o concluzie bazîndu-te numai pe ceea ce doreşti să auzi, fără să te deranjeze lipsa de dovezi?

Rîse, iar tonul vocii sale se îmblînzi.

— În afară de asta, se pare că lucrezi foarte bine cu tînăra Kailea. Îi place compania ta. Cum poţi spune astfel de lucruri despre ea în faţa mea şi, apoi, să te pretinzi prietenoasă cînd te afli în prezenţa ei?

Helena păru foarte rezonabilă.

— Copiii nu-şi pot schimba soarta, nu pot schimba ceea ce sînt, Paulus — n-au cerut ei să se nască acolo, să fie crescuţi acolo, expuşi la altceva decît învăţăturile cuvenite. Crezi că au pus mîna, vreodată, pe Biblia Catolică Portocalie? Nu-i greşeala lor. Ei sînt ceea ce sînt, iar eu nu-i pot urî pentru asta.

— Atunci ce...

Ea se repezi la el cu o asemenea vehemenţă încît Leto, surprins, făcu un pas îndărăt, pînă în umbra holului.

— *Tu* eşti cel care a făcut o alegere, Paulus... Şi e una greşită! Alegerea asta vă va costa, pe tine şi pe toată Casa, foarte scump.

El făcu un zgomot brutal.

— N-am avut de ales, Helena. Pe onoarea mea şi pe cuvîntul meu — n-am avut de *ales*!

— Totuşi, a fost numai decizia ta, în ciuda avertismentelor mele, în ciuda sfaturilor mele. Numai decizia ta, Paulus Atreides!

Vocea ei devenise înspăimîntător de rece.

— Va trebui să trăieşti cu consecinţele şi să fii osîndit de ele.

— Oh, calmează-te şi du-te la culcare, Helena...

Tulburat, Leto se strecură afară, uitînd complet de întrebarea pe care voise să o pună, fără să se mai uite cît de repede vor stinge luminile

În ziua următoare, o dimineaţă calmă şi însorită, Leto stătea lîngă Rhombur la o fereastră deschisă, admirînd cheiurile de la baza promontoriului. Oceanul se întindea sub ochii lor ca o cîmpie verde-albastră, curbîndu-se spre orizontul îndepărtat.

— O zi perfectă, spuse Leto, dîndu-şi seama că prietenului său îi era dor de oraşul subteran pierdut, Vernii, şi probabil obosit de atîta meteorologie. Acum este rîndul meu să te conduc pe Caladan.

Coborîră amîndoi pe cărarea îngustă de pe coasta dealului şi pe scări, ţinîndu-se de balustrade şi săltînd peste treptele roase, evitînd muşchiul alunecos şi spuzeala albicioasă a spumei sărate.

Ducele avea mai multe ambarcaţiuni ancorate la doc, iar Leto alese luntrea sa pescărească preferată, o ambarcaţiune albă, cu motor, de vreo cincisprezece metri lungime. Cu o carenă albă, strălucitoare, avea o cabină spaţioasă în partea din faţă şi locuri de dormit în partea din spate, la care se putea ajunge printr-o scară în spirală. În spatele cabinei se găseau două punţi, la mijlocul navei şi în spate, la pupa, cu o cală pentru marfă dedesubt; un foarte izbutit aranjament pentru escapade la pescuit sau croaziere.

Module suplimentare, depozitate pe ţărm, puteau fi instalate pentru modificarea funcţiilor ambarcaţiunii; se putea adăuga mai mult spaţiu în cabină sau se puteau converti una sau chiar ambele cale în dormitoare sau spaţii de cazare.

Servitorii le împachetară masa de prînz, în timp ce trei ajutoare de marinari verificară toate sistemele de la bord, pregătind călătoria de o zi. Rhombur îl privi pe Leto cum îi tratează pe aceşti oameni ca pe nişte prieteni, în timp ce ei încărcau echipamentul.

— Pe soția ta o mai doare piciorul, Jerrik? Ai terminat acoperişul afumătorii, Dom?

În cele din urmă, pe cînd Rhombur privea curios şi nerăbdător, Leto îl bătu cu mîna pe umăr.

— Îți aminteşti de colecția ta de roci? Tu şi cu mine vom face scufundări după nestemate de coral.

Aceste pietre prețioase, aflate în interiorul recifelor de corali, erau foarte populare pe Caladan, dar periculos de manevrat. Despre nestematele de coral se spunea că aveau mici creaturi vii care făceau ca focul lor interior să danseze şi să pîlpîie. Din cauza riscurilor şi a costurilor depozitării lor, nestematele nu prea aveau piață de export în afara planetei, ținînd cont că exista alternativa mult mai viabilă a pietrelor-de-apă de pe Buzzell. Însă nestematele de coral locale erau, fără îndoială, încîntătoare...

Leto se gîndi să-i ofere lui Kailea una, în dar. Cu bogăția Casei Atreides, şi-ar fi permis să-i cumpere surorii lui Rhombur multe alte comori dacă dorea, însă darul ar fi putut însemna mult mai mult dacă-l procura prin propriile forțe. Probabil, l-ar fi apreciat oricum...

După ce toate pregătirile fură încheiate, el şi Rhombur se urcară la bordul ambarcațiunii de răchită. Un steag al Casei Atreides era arborat la pupa, fluturînd în bătaia vîntului. Cînd ajutoarele de marinari aruncară parîmele, unul dintre ei întrebă:

— Puteți să vă descurcați cu asta, stăpîne?

Leto rîse şi-i făcu un semn liniştitor.

— Jerrik, ştii că manevrez astfel de bărci de ani de zile. Marea este calmă şi avem la bord echipament de comunicații cu uscatul. Dar îți mulțumesc pentru preocupare... Nu te teme, nu ne aventurăm prea departe, doar pînă la recife.

Rhombur se plimbă pe punte şi încercă să fie de ajutor, făcînd orice-i spunea Leto. Nu mai fusese niciodată pe o navă deschisă. Motoarele îi purtau departe de țărm, dincolo de portul ferit, în largul mării. Lumina soarelui sclipea ca nişte licurici pe suprafața ondulată a mării.

Prințul ixian se opri la prova, în timp ce Leto se ocupa de comenzi. Rhombur absorbea experiența apei, a vîntului şi a soarelui, zîmbind. Inspiră adînc.

— Mă simt atît de singur şi de liber aici...

Privind peste bord, Rhombur văzu mănunchiuri plutitoare de iarbă de mare cu frunze tari şi fructe rotunde, ca nişte dovleci, care menținеau plantele la suprafața apei, ridicate parcă de nişte baloane.

— Pepeni paradan, îl lămuri Leto. Dacă vrei unul, apleacă-te peste bord şi culege-l. Şi dacă n-ai mai gustat pepene paradan proaspăt cules din mare, pregăteşte-te pentru un festin aromat... deşi eu cred că e puțin cam sărat pentru mine.

Departe, la babord, o turmă de murmoni pluteau ca nişte buşteni îmblăniți — creaturi imense, dar inofensive, lăsîndu-se duse de curenții oceanici, cîntînd pentru ele însele cu sunete joase şi ample.

Leto mai navigă aproape o oră, consultînd hărțile luate din satelit şi pe cele marine, îndreptîndu-se spre un zid de recife îndepărtate. Îi dădu lui Rhombur un binoclu şi-i arătă o porțiune înspumată şi tumultuoasă a mării. Creste de stîncă, negre şi izolate, se iteau deasupra valurilor ca spinările unor leviatani adormiți.

— Iată reciful, zise Leto. Vom ancora la aproximativ jumătate de kilometru distanță ca să nu riscăm să ne sfărîmăm chila. Apoi, putem face scufundări...

Deschise un compartiment şi scoase, pentru fiecare dintre ei, cîte un sac şi un mic cuțit asemănător cu o spatulă.

— Nestematele de coral nu cresc la foarte mare adîncime. Putem să ne scufundăm fără rezervoarele de oxigen.

Îl bătu pe Rhombur pe spate:

— A cam sosit vremea să-ți cîştigi existența!

— Numai să te feresc de *necazuri,* şi cere destul efort, contraatacă Rhombur.

După ce luntrea fu asigurată la ancoră, Leto aplecă un scaner peste bord pentru a trasa contururile recifului de dedesubt.

— Uită-te aici, rosti el, lăsîndu-şi prietenul să vadă ecranul. Vezi crăpăturile şi cavernele acelea mici? Acolo poți găsi nestematele de coral.

Rhombur se uită spre scaner, încuviințînd.

— Fiecare este acoperit cu o coajă, ca o crustă organică crescută în jurul lor. Nu arată cine ştie ce, pînă nu deschizi una şi vezi cele mai frumoase perle în toată splendoarea lor, ca nişte picături topite dintr-o stea. Trebuie să le păstrezi umede tot timpul, pentru că atmosfera le oxidează imediat şi devin extrem de pirofore.

— Oh, făcu Rhombur, nesigur de semnificaţia ultimului cuvînt, dar prea mîndru ca să întrebe.

Bîjbîind, îşi prinse centura de care atîrnau cuţitul-spatulă şi o lanternă subacvatică, pentru explorarea cavernelor mai întunecoase.

— Am să-ţi arăt cînd ajungem acolo, glăsui Leto. Cît de mult timp poţi să-ţi ţii respiraţia?

— Tot atît de mult ca şi tine, fireşte! zise prinţul din Ix.

Leto îşi dădu jos cămaşa şi pantalonii, în vreme ce Rhombur se grăbi să facă la fel. Cei doi tineri se aruncară peste bord în acelaşi timp. Leto se avîntă în apa călduţă, plonjînd în adînc pînă ce începu să simtă presiunea apei apăsîndu-i craniul.

Reciful imens era un peisaj întortocheat, aflat în permanenţă sub ape. Tufe de iarbă de corali se legănau în bătaia blîndă a curenţilor, gurile minuscule ale frunzelor luînd cîte o înghiţitură de plancton. Peşti colorați ca nişte bijuterii intrau şi ieşeau din găurile straturilor de stîncă.

Rhombur îl luă de braţ şi arătă spre un ţipar lung, violaceu, care plutea pe lîngă ei, legănîndu-şi coada în formă de pană, în toate culorile curcubeului. Ixianul arăta caraghios, cu obrajii umflaţi, încercînd să-şi ţină respiraţia.

Apucînd coralul dur, Leto se trase mai aproape şi privi în adîncimea fisurilor şi a crevaselor. Plimbă raza lanternei peste tot, în decursul căutării. Cu plămînii deja plesnindu-i, descoperi o umflătură de piatră decolorată şi-i făcu semn lui Rhombur, care înotă spre el. Dar, în timp ce Leto scoase cuţitul-spatulă ca să elibereze piatra de coral, Rhombur biciui apa cu braţele şi se avîntă în sus cît putu de repede, pentru că rămăsese fără aer.

Leto rămase sub apă, deşi pieptul îi bubuia. În cele din urmă, reuşi să elibereze nodulul care ascundea probabil o piatră de coral de mărime medie. Înotă cu el spre suprafaţă, cu pieptul gata să-i explodeze, ţîşnind desupra apei foarte aproape de locul unde stătea agăţat Rhombur, respirînd sacadat şi ţinîndu-se de marginea luntrei.

— Am găsit una, anunță Leto. Uite...

Ținînd piatra sub apă, o lovi cu muchia boantă a cuțitului pînă ce învelișul exterior se sparse. Înăuntru, un ovoid ușor diform strălucea cu o văpaie sidefie, de sine stătătoare. Mici puncte strălucitoare se mișcau în interior ca niște grăunțe de nisip topit, captive în plexiglas transparent.

— Minunată, comentă Rhombur.

Șiroind de apă, Leto ieși la suprafață, cățărîndu-se pe puntea din mijloc, în apropierea bărcii de salvare. Azvîrli peste bord o găleată, umplînd-o cu apă de mare, și lăsă nestemata de coral înăuntru, înainte să apuce să se usuce în mîinile sale.

— Acum va trebui să găsești și tu una, pentru tine!

Cu părul blond lipit de frunte din cauza apei, prințul dădu din cap, luă cîteva guri de aer, apoi plonjă din nou sub apă. Leto se aruncă după el.

În decurs de o oră, cei doi adunaseră deja o jumătate de găleată de nestemate splendide...

— Bună recoltă, zise Leto, zgribulindu-se pe punte lîngă Rhombur, care — fascinat de comoara găsită — își tot afunda degetele în găleată. Îți plac astea?

Rhombur mîrîi. În ochi îi dansa o bucurie copilărească.

— Mi s-a făcut o foame de lup, continuă Leto. Mă duc să pregătesc niște porții de mîncare.

— Și mie mi-e foame, răspunse Rhombur. Ăăă... n-ai nevoie de ajutor?

Leto se ridică, înălțîndu-și în aer nasul acvilin.

— Domnule, rosti el emfatic, sînt moștenitorul ducal al acestui loc, cu o vastă experiență în pregătirea unor simple pachete de hrană!

Păși țanțoș spre copertină, în vreme ce Rhombur se apucă să scotocească printre nestematele de coral ude, ca un copil jucîndu-se cu bile colorate.

Unele erau perfect sferice, altele neregulate și găurite. Rhombur se întrebă de ce unele aveau o strălucire interioară aprinsă, în vreme ce — prin comparație — altele aveau aspect șters. Așeză în mijlocul punții trei pietre mai mari și privi cum lumina soarelui lucea pe ele, umbră palidă a strălucirii lor interioare. Observă diferențele dintre ele, întrebîndu-se ce-ar putea face el și Leto cu o asemenea comoară.

Suferea de pe urma pierderii propriei sale colecții de pietre şi cristale, agate şi geode de pe Ix. Cotrobăise după ele prin caverne, tuneluri şi galerii. Învățase atît de mult despre geologie în acest fel... apoi tleilaxu îi goniseră din propria lor lume, pe el şi familia lui. Fusese nevoit să lase totul în urmă. Deşi nu o spusese niciodată, Rhombur hotărîse că dacă-şi va mai vedea, vreodată, mama, îi va face un dar măreț...

Leto apăru în pragul uşii bucătăriei.

— E gata masa! Vino să mănînci, înainte să dau totul la peşti!

Rhombur se grăbi înăuntru şi se aşează la masa mică, în timp ce Leto îl servi cu două castroane cu supă aburindă de stridii de Caladan, asezonată cu un vin nou din podgoriile Casei Atreides.

— Bunică-mea a inventat această rețetă. E una dintre preferatele mele!

— Nu-i rea deloc, chiar dacă ai făcut-o tu.

Rhombur sorbi din castron şi-şi linse buzele.

— Este, hmm... un lucru bun că nu a venit şi soră-mea cu noi, adăugă el, încercînd să ascundă tonul glumeț. Probabil ar fi încercat să poarte haine sofisticate şi ştii că n-ar fi mers niciodată să înoate cu noi...

— Sigur, răspunse Leto, deloc convins. Ai dreptate.

Era limpede pentru toată lumea acum că el şi Kailea flirtau, deşi Rhombur înțelegea — politic vorbind — că o legătură romantică între ei era nepotrivită, în cel mai bun caz, şi periculoasă, în cel mai rău.

Pe puntea din mijloc, chiar în spatele lor, bătea soarele, încălzind scîndurile de lemn, uscînd apa împrăştiată — şi expunînd pietrele fragile de coral aerului oxidant. Simultan, cele trei pietre mari izbucniră în flăcări incandescente, contopindu-se într-o supernovă miniaturală de căldură intensă, suficient de intensă cît să topească metalul cochiliei navei.

Leto sări în picioare, azvîrlind la o parte castronul cu supă. Prin hublourile largi ale cabinei putea vedea flăcările albastre-portocalii ridicîndu-se în văzduh, arzînd întreaga punte, inclusiv barca de salvare. Una dintre nestematele de coral se spulberă, aruncînd fragmente fierbinți în toate direcțiile, fiecare stîrnind cîte un nou focar de incendiu.

În cîteva secunde, alte două pietre străpunseră complet puntea ambarcațiunii, căzînd în cala de dedesubt, unde-şi făcură loc printre cutii. Una incendie un container suplimentar de combustibil, aprinzîndu-l cu o răbufnire explozivă, în timp ce o a doua nestemată trecu prin cocă şi se stinse cînd ajunse din nou în apa mării. Coca de lemn, deşi tratată cu o substanță ignifugă, nu putea rezista multă vreme unei călduri atît de intense. Leto şi Rhombur țîşniră din bucătărie strigînd unul la celălalt, fără să ştie însă ce-aveau de făcut.

— Focul! Trebuie să stingem focul!

— Astea-s nestemate de coral!

Leto se uită după ceva cu care să stingă flăcările.

— S-au încins şi nu pot fi apucate prea uşor!

Flăcări tot mai mari lingeau puntea, iar luntrea se zgudui în urma exploziilor de sub punte. Agățată în suportul ei, şalupa de salvare era pierdută, învăluită complet în flăcări.

— S-ar putea să ne scufundăm, zise Leto, şi sîntem prea departe de țărm.

Înşfăcă un extinctor chimic cu care stropi flăcările.

El şi companionul său aduseră furtunurile şi pompele din compartimentul din față şi înecară nava în apă de mare, dar cala de sub punte era deja compromisă. Un fum negru şi unsuros ieşea din crăpături pe puntea de sus. Un semnal sonor îi avertiză că luau la bord cantități mari de apă.

— Ne scufundăm! strigă Rhombur, citind instrumentele.

Tuşea din cauza fumului amărui. Leto îi aruncă prietenului său o vestă plutitoare şi-şi fixă şi el una în jurul pieptului.

— Du-te la aparatul de comunicații. Anunță-ne poziția şi trimite un semnal de ajutor. Ştii cum să lucrezi cu el?

Rhombur îngăimă un răspuns afirmativ, în vreme ce Leto înşfăcă un alt extinctor chimic, dar foarte curînd îl goli fără nici un efect. El şi Rhombur vor rămîne prinşi aici, înotînd alături de resturile navei. Trebuiau să ajungă la țărm şi să caute un loc unde să aştepte.

Îşi aminti ce-i spusese tatăl său: „Atunci cînd te afli în mijlocul unei crize care pare fără ieşire, ai grijă, în primul rînd, de ceea ce poți rezolva. Apoi, după ce ai eliminat toate posibilitățile, lucrează la cele mai dificile aspecte ale problemei“.

Îl auzi pe Rhombur strigînd în comunicator, repetînd mesajul de alarmă. Leto ignoră cu totul focul. Nava se scufunda şi nu peste mult timp avea să ajungă complet sub apă, transformîndu-i în naufragiaţi. Se uită spre babord şi remarcă apa înspumată din jurul recifului. Alergă spre cabină.

Înainte ca incendiul să atingă motoarele din spate, porni luntrea şi folosi procedura de urgenţă pentru a scăpa de ancoră, gonind spre recif. Ambarcaţiunea în flăcări arăta ca o cometă pe apă.

— Ce faci?! strigă Rhombur. Unde mergem?

— Reciful! ţipă Leto. Am să încerc să eşuez nava acolo, ca să nu se scufundăm. Apoi, noi doi ne-am putea ocupa de foc.

— Ai de gînd să ne izbeşti de recif? Asta-i nebunie!

— Vrei, mai degrabă, să ne scufundăm aici? Nava asta tot se va duce la fund, într-un fel sau altul...

Ca pentru a-i sublinia punctul de vedere, un alt rezervor mic de combustibil explodă sub punte, cutremurînd tot vasul. Rhombur se apucă strîns de masa de bucătărie, fixată în podea, pentru a-şi putea păstra echilibrul.

— Fie cum spui tu...

— Ai primit vreun răspuns prin comunicator?

— Nu. Eu sper ca totuşi... să ne fi auzit careva.

Leto îi spuse să încerce în continuare, dar nu primi nici de astă dată vreun răspuns.

Valurile se încolăceau în jurul lor, aproape de margine. Fum negru urca spre cer. Focul atinse compartimentul motorului, în vreme ce nava se afundă şi mai mult, tîrîndu-se parcă, luînd rapid cantităţi mari de apă. Leto forţă motoarele, dirijînd nava spre stînci. Nu ştia dacă va cîştiga această cursă. Dar dacă reuşea să eşueze nava pe recif, atunci el şi Rhombur ar fi putut rămîne în siguranţă pe epavă. Nu ştia cît timp va trece pînă ce vor ajunge la ei echipele de salvare...

Conduse parcă de un demon, valurile înspumate se ridicară dinaintea lor, ameninţînd cu formarea unei adevărate bariere. Însă Leto menţinu direcţia şi nu slăbi acceleraţia.

— Ţine-te bine!

În ultimul moment, motoarele îşi dădură duhul, pe cînd focul le cuprinsese cu totul. Luntrea continuă să lunece înainte, în virtutea inerţiei, dar se izbi de reciful neregulat. Oprirea bruscă îi aruncă pe

Leto şi pe Rhombur mai departe, pe punte. Rhombur se lovi la cap şi abia se ridică în picioare, clipind buimăcit. Pe fruntea lui se ivi o şuviță de sînge, nu departe de vechea sa rană, primită în timpul evadării de pe Ix.

— Hai! Peste bord! strigă Leto.

Apucă brațul prietenului său şi-l trase afară din cabină. Din compartimentul din față, Leto aruncă furtunuri şi pompe portabile direct în apă.

— Scufundă capătul ăsta al furtunului, cît de adînc poți. Şi încearcă să nu te tai în recif!

Rhombur se repezi peste balustradă iar Leto îl urmă, încercînd să-şi mențină echilibrul în marea agitată şi printre valurile năprasnice. Nava era avariată, dar pentru moment nu trebuiau să-şi facă griji cu înecul, ci doar cu neplăcerile produse de apa sărată.

Pompele intrară în funcțiune şi apa de mare țîşni din cele două furtunuri ținute de băieți. Căzu ca o perdea groasă peste flăcări. Rhombur îşi şterse sîngele ce-i intra în ochi şi continuă să îndrepte furtunul într-acolo unde era nevoie. Udară ambarcațiunea cu torente nesfîrşite de apă pînă cînd, în sfîrşit, flăcările începură să se retragă încet.

Rhombur arăta pleoştit şi jalnic, însă Leto se simțea ciudat de vioi.

— Capul sus, Rhombur! Ia gîndeşte-te... Pe Ix a trebuit să ne salvăm din mijlocul unei revoluții care aproape că a distrus întreaga planetă. Pe lîngă asta, micul nostru neajuns pare o joacă de copii, nu-i aşa?

— Ăăă... aşa-i... — răspunse celălalt, posomorît. Nu m-am mai distrat în felul ăsta de ani de zile.

Stăteau amîndoi în apa pînă la şold, ținînd furtunurile în direcția focului. Fumul continua să se ridice spre cerul senin de pe Caladan, ca un semnal de alarmă...

Nu peste mult timp auziră sunetul îndepărtat, dar tot mai amplu, al unor motoare puternice, şi peste cîteva clipe o ambarcațiune de mare viteză se ivi sub ochii lor — o navă cu cocă dublă, capabilă să atingă viteze amețitoare la suprafața apei. Se opri în apropierea lor, dar se ținu la distanță de stînci. Pe puntea din față stătea Thufir Hawat, clătinînd dezaprobator din cap către Leto.

Între responsabilitățile de comandă apare şi necesitatea de a pedepsi... dar numai atunci cînd victima o cere.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO, Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic, ediția a 12-a

Cu părul ciocolatiu în dezordine, cu hainele sfîşiate şi total nepotrivite pentru deşert, femeia alerga peste dune, încercînd să scape.

Janess Milam privi în urmă, peste umăr, clipind des ca să scape de lacrimile încinse din ochi. Văzînd umbra platformei suspendate pe care se aflau baronul Harkonnen şi nepotul său, Rabban, începu să alerge mai repede. Picioarele i se afundau în nisipul fin, făcînd-o să-şi piardă echilibrul. Se îndrepta clătinîndu-se spre spațiul deschis, unde totul era mai fierbinte, mai uscat şi mai mortal. Îngropat la adăpostul unei dune apropiate, un toboşar lovea solul, pulsînd... chemînd.

Janess încercă să-şi afle refugiul sub stînci, în caverne răcoroase, ba chiar la umbra unui bolovan. În cele din urmă, nu-şi mai dori decît să moară departe de privirile lor, ca să nu poată să-şi rîdă de ea. Însă Harkonnenii o lăsaseră într-o mare de dune foarte vizibile. Janess alunecă şi nisipul îi intră în gură.

Din locul lor sigur, pe platforma suspendată, baronul şi nepotul său îi urmăreau zbaterile, lupta zadarnică a unei nevolnice ființe umane cu nisipul. Urmăritorii ei purtau distraie; măştile le atîrnau desfăcute.

Se întorseseră pe Arrakis de pe Giedi Prime cu numai cîteva săptămîni în urmă, iar Janess ajunsese în ziua precedentă la bordul unei nave penitenciar. Prima oară, baronul se gîndise s-o execute pe femeia trădătoare la Baronia, însă Rabban voia să o facă să sufere dinaintea ochilor săi, între dunele încinse, drept pedeapsă că-l ajutase pe Duncan Idaho să scape.

— Pare atît de insignifiantă, acolo jos, nu-i aşa? comentă baronul, dezinteresat.

Uneori, nepotul său avea idei unice, deşi îi lipsea hotărîrea de a le duce la îndeplinire.

— Mi se pare mult mai satisfăcător decît o simplă decapitare şi au şi viermii un beneficiu: hrană pentru ei.

Din gîtul lui gros, Rabban emise un sunet grav, amintind foarte mult cu un mîrîit de animal.

— N-ar trebui să mai dureze mult. Toboşarii ăştia cheamă întotdeauna un vierme. *Întotdeauna.*

Baronul se înălță pe platformă, simțind soarele fierbinte şi broboane lucitoare de transpirație pe piele. Trupul îl durea, se simțea astfel de cîteva luni. Mută platforma suspensoare mai în față, pentru a-şi vedea mai bine victima. Pufni.

— Băiatul acela este acum un Atreides, din cîte am auzit. Lucrează cu taurii salusani ai ducelui.

— E mort, dacă mai dau vreodată cu ochii de el.

Rabban îşi şterse transpirația sărată de pe fruntea arsă de soare.

— El şi toți cei din Casa Atreides pe care-i prind singuri...

— Eşti ca un taur, Rabban.

Baronul strînse umărul puternic al nepotului său.

— Dar nu-ți risipi energiile pe lucruri insignifiante. Casa Atreides este duşmanul nostru adevărat — nu un neînsemnat băiat de grajd! *Băiat de grajd*... hmm...

Jos, Janess căzu cu fața în jos pe panta dunei şi se ridică din nou în picioare. Rîzînd gros, baronul spuse:

— Nu va putea fugi niciodată destul de departe de toboşar...

Rezonanța vibrațiilor continua să cutremure solul, ca o bătaie îndepărtată de tobă a unui cîntec al morții.

— E prea cald aici, mormăi Rabban. Nu puteai s-aduci şi tu un baldachin?

Trăgînd spre buze tubul de apă al distraiului, Rabban sorbi mohorît o gură de apă călîie.

— Mie-mi place să transpir. Face bine la sănătate, elimină otrăvurile din corp.

Rabban se foi nervos. Cînd se sătură să se uite la fuga deznădăjduită a femeii, aruncă o privire peste peisajul ars de soare, căutînd urmele gigantului care se apropia.

— Apropo, ce s-a întîmplat cu planetologul acela pe care împăratul ni l-a vîrît pe gît? L-am luat odată la vînătoare de viermi...

— Kynes? Cine ştie...

Baronul pufni.

— E mai tot timpul afară, prin deşert, vine prin Carthag ca să-şi depună rapoartele ori de cîte ori are poftă, după care dispare din nou. N-am mai auzit nimic de el, de la o vreme încoace.

— Ce s-ar întîmpla dac-ar fi rănit? N-am da de necazuri pentru că n-am avut mai multă grijă de el?

— Mă îndoiesc. Mintea lui Elrood nu mai e ce-a fost odată.

Baronul rîse subțire, cam pe nas, într-un fel batjocoritor.

— Nu că mintea împăratului ar fi fost cine ştie ce, de la bun început...

Femeia cu părul întunecat, acoperit acum de un strat de praf lipicios, îşi croia în continuare drum printre dune. Izbea nisipul, căzînd şi luptîndu-se să se ridice din nou în picioare, refuzînd să se dea bătută.

— Începe să mă plictisească, glăsui Rabban. Nimic interesant, doar să stăm aici şi să privim.

— Unele pedepse sînt uşor de aplicat, remarcă baronul, dar uşor nu înseamnă întotdeauna şi suficient. Eliminarea acestei femei nu contribuie cu nimic la ştergerea petei negre pe care a lăsat-o pe blazonul Casei Harkonnen... cu ajutorul Casei Atreides.

— Atunci să mai facem ceva, zise Rabban cu un rînjet subțire, pentru Atreides.

Baronul simți dogoarea soarelui pe fața lui expusă, absorbind liniştea asurzitoare care domina deşertul calcinat. Cînd zîmbi, pielea de pe obraji aproape că plesni.

— Poate că vom face...

— Ce, unchiule?

— Poate că a venit vremea să scăpăm de bătrînul duce. Nu mai avem nevoie de spini în coastă.

Rabban fremătă de nerăbdare.

Cu un calm menit să-l provoace şi mai mult pe nepotul său, baronul focaliză oleobiectivele binoclului şi cercetă întinderea deşertului, la diferite rezoluții. Spera să observe el primul semn de vierme, mai degrabă decît să se bazeze pe vigilența ornitopterelor de securitate.

În cele din urmă, simți cum se apropie zguduiturile. Îşi simți pulsul sincronizîndu-se cu toboşarul: *bum... bum... bum...*

Urme în formă de semilună lăsau dîre pînă la orizont — o movilă alungită, mişcătoare, o coamă de nisip ca un peşte mare înotînd imediat sub suprafața apei. În aerul încins şi nemişcat, baronul auzi sunetul scrîşnit şi abraziv al animalului alunecînd pe nisip. Încîntat, îl apucă pe Rabban de cot şi-i arătă.

Capsula comunicatorului de la urechea lui Rabban țiui, iar o voce filtrată se auzi atît de tare încît pînă şi baronul putu distinge, în surdină, cuvintele. Raban lovi comunicatorul cu palma.

— Ştim, l-am văzut.

Baronul îşi continuă cugetările, în timp ce viermele se apropia ca o locomotivă.

— Ştii, mi-am păstrat contactele cu... *persoane* de pe Caladan. Bătrînul duce este o creatură cu tabieturi, iar tabieturile pot fi extrem de periculoase.

Zîmbi, cu buzele întărite, strîngînd pleoapele din cauza strălucirii soarelui.

— Am plasat deja agenți operativi şi am conceput un plan.

Departe, între dunele din fața lor, Janess se răsuci şi fugi mînată de panică. Văzuse viermele care se apropia. Unduirea progresivă a nisipului ajunse la toboşar, la adăpostul dunei ca o spinare de balenă. Într-o explozie ca de maree care înghite un doc, toboşarul dispăru în gura imensă, tivită cu dinți de cristal.

— Mută platforma, strigă baronul. Urmăreşte-o!

Rabban acționă comenzile sistemului de suspensie, deplasînd platforma deasupra deşertului pentru o vedere mai bună a acțiunii.

Urmînd vibrațiile paşilor femeii, viermele îşi schimbă direcția. Nisipul se văluri din nou pe cînd monstrul plonjă dedesubt şi porni în urmărire ca un rechin în căutarea unei prăzi noi.

Janess se prăbuşi pe culmea unei dune, tremurînd şi ținîndu-şi genunchii lipiți de bărbie şi încercă să nu mai scoată nici un sunet care ar fi putut atrage viermele. Nisipul alunecă în jurul ei. Femeia îngheță, cu respirația tăiată.

Monstrul se oprise. Janess se ghemui terorizată, rugîndu-se în tăcere. Rabban aduse platforma deasupra femeii încolțite. Janess se

uită în sus spre Harkonneni, cu maxilarul încleştat, cu ochii ca nişte pumnale — un animal încolțit, temîndu-se să se mai mişte.

Baronul Harkonnen se aplecă să apuce o sticlă goală de lichior de mirodenie, băută în timpul lungii aşteptări a execuției ei. Ridică rînjind recipientul maroniu, de parcă ar fi ținut un toast.

Viermele de nisip aştepta dedesubt, atent la cea mai mică mişcare. Baronul azvîrli sticla spre femeia cu pielea întunecată. Sticla se rostogoli în aer, reflectînd strălucirea soarelui de la un capăt la altul. Atinse nisipul la cîțiva metri de picioarele lui Janess, cu o bufnitură zgomotoasă.

Viermele se puse în mişcare spre ea. Urlînd blesteme către Harkonneni, Jannes se avîntă în jos pe dună, urmată de o mică avalanşă de nisip. Solul îi alunecă însă de sub picioare precum trapa unei capcane.

Gura viermelui se ridică în aer, o cavernă plină de dinți strălucind în lumina soarelui, pentru a o înghiți pe Jannes şi tot ce se găsea în jurul ei. Un nor de praf se risipi în văzduhul încins pe cînd uriaşul vierme căzu înapoi între nisipuri, ca o balenă în mare.

Rabban atinse comunicatorul cerînd să ştie dacă nava de recunoaştere care evolua deasupra lor reuşise să înregistreze imaginile holografice de înaltă rezoluție.

— Nici măcar nu i-am văzut sîngele, n-am auzit-o urlînd...

Părea dezamăgit.

— Uite, poți să sugrumi unul dintre servitorii mei, se oferi baronul, dacă asta te face să te simți mai bine. Dar numai pentru că sînt eu în toane bune!

De pe platforma suspendată, privi în jos spre dunele liniştite, cunoscînd pericolul şi moartea care cutreierau pe dedesubtul lor. Îşi dori ca vechiul său rival, ducele Paulus Atreides, să fi fost acolo în locul femeii. Pentru aşa ceva, ar avea pregătite toate holorecorderele Casei Harkonnen, în aşa fel încît să se bucure de spectacol din toate unghiurile posibile şi să savureze experiența ori de cîte ori vroia, gustînd de fiecare dată o bucățică de carne de om, aşa cum făcuse viermele.

Nu contează, îşi spuse baronul. *Pentru bătrîn pregătesc ceva la fel de interesant!*

Spune adevărul. Este întotdeauna mult mai uşor şi, adesea, este cel mai puternic argument.

Axiomă Bene Gesserit

Printre razele cîmpului de forță al cuştii, Duncan Idaho se uita țintă la monstruosul taur salusan, privirea lui de copil întîlnind ochii multifațetați ai ferocei creaturi. Taurul avea o piele neagră, solzoasă, mai multe coarne şi două creiere care erau capabile de un singur gînd: *distruge tot ce mişcă.*

Băiatul lucra la grajduri de cîteva săptămîni, dîndu-şi toată străduința chiar şi cu cele mai mizerabile dintre sarcini, hrănind şi adăpînd taurii de luptă, țesălîndu-i, curățîndu-le cuştile murdare, în timp ce animalele erau împinse în spatele unor cîmpuri de forță pentru a le împiedica să-l atace.

Îi plăcea ceea ce făcea, indiferent ce credeau alții despre umilința degradantă a sarcinilor care trebuiau duse la îndeplinire. Duncan nici măcar nu se gîndea la asta ca la o slujbă penibilă, deşi ştia că mai mulți dintre băieții de grajd aşa luau lucrurile. Pentru el, erau simple treburi de rutină şi considera că libertatea şi fericirea pe care le primise erau o plată mai mult decît suficientă. Din pricina generozității fără oprelişti a binefăcătorului său, ducele Paulus Atreides, îl iubea foarte mult pe bătrîn.

Duncan mînca acum bine şi avea un loc cald unde să pună capul şi haine curate ori de cîte ori avea nevoie de ele. Deşi nimeni nu-i ceruse, lucra oricum din greu, hotărît şi devotat. Găsea chiar şi timp să se relaxeze, căci el şi ceilalți lucrători aveau o sală de sport şi de distracții numai pentru ei. Mai putea merge să se bălăcească în apa mării ori de cîte ori vroia, iar un bărbat prietenos de la docuri îl mai lua, din cînd în cînd, la pescuit. În prezent, ducele ținea cinci tauri mutanți pentru jocurile sale. Duncan încercase să se împrietenească cu animalele, aducîndu-le în dar smocuri de iarbă dulce sau fructe, dar şeful de grajd, Yresk, îl prinsese asupra faptului.

— Bătrînul duce îi foloseşte în luptele cu tauri — crezi că i-ar vrea *îmblînziți*?

Ochii lui umflați scăpărau de furie. Şeful de grajd, un ins cu părul alb, îl acceptase pe lîngă el la ordinul ducelui, dar bombănind şi fără să-i acorde lui Duncan vreun tratament special.

— Vrea ca aceste animale să atace. Nu-şi doreşte să înceapă să toarcă, atunci cînd el apare în Plaza de Toros. Ce-ar crede oamenii?

Duncan îşi coborîse privirile şi încetase să mai facă asta. Întotdeauna ascultător, nu mai încercă niciodată să transforme animalele în prietenii săi.

Văzuse înregistrări holografice ale spectacolelor mai vechi ale ducelui, precum şi performanțele altor matadori renumiți; deşi era întristat să vadă masacrul rezultat în urma unuia dintre magnificele sale atacuri, era uimit de curajul şi încrederea arătate de ducele Atreides.

Ultima *corrida* de pe Caladan fusese organizată pentru celebrarea plecării lui Leto Atreides la studii pe altă planetă. Acum, după atîtea luni, va mai avea loc una; bătrînul duce anunțase o nouă mare luptă cu taurii, de data asta ca distracție pentru oaspeții săi din Ix, care veniseră să stea pe Caladan ca exilați. *Exilați...* Într-un fel, şi Duncan era tot un exilat.

Deşi avea propriul său loc de dormit, într-o clădire comună unde locuiau mulți dintre lucrătorii de la castel, uneori Duncan se culca la grajduri, unde putea asculta sforăitul şi freamătul animalelor. Petrecuse noaptea în condiții mult mai rele de-a lungul vieții lui. Grajdurile erau confortabile şi îi plăcea să fie singur cu animalele.

Ori de cîte ori dormea acolo, asculta prin vis mişcările făcute de tauri. Se simțea tot mai mult acordat cu stările şi instinctele lor. De cîteva zile, creaturile deveniseră tot mai irascibile şi capricioase, gata să facă ravagii în staul — de parc-ar fi ştiut că duşmanul lor de moarte, bătrînul duce, pregătea o nouă luptă cu taurii.

Aflat lîngă cuşti, tînărul Duncan remarcă urmele proaspete şi adînci în locurile unde taurii salusani se izbiseră de țarc, încercînd să scape şi să spintece adversari imaginari.

Nu era în regulă, Duncan ştia asta. Petrecuse mult prea mult timp privind taurii şi simțea că le poate înțelege instinctele. Ştia cum

ar trebui să reacționeze, ştia cum să-i provoace şi cum să-i liniştească — dar comportamentul lor de acum era neobişnuit.

Cînd pomeni de asta şefului grajdurilor, Yresk, bărbatul ciolănos păru dintr-o dată alarmat. Îşi scărpină smocul de păr alb, rărit, de pe creştet, dar expresia feței sale se schimbă. Îşi pironi ochii bulbucați şi bănuitori asupra lui Duncan.

— Ştii, nu-i nimic rău cu taurii ăştia. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că eşti un Harkonnen care încearcă să creeze necazuri. Acum, ia-ți tălpăşița!

— Harkonnenii... Îi urăsc!

— Ai trăit printre ei, şobolan de grajd de eşti! Noi, Atreizii, sîntem învățați să fim mereu cu ochii-n patru...

Îi dădu un ghiont.

— N-ai treburi de făcut? Sau ar trebui să-ți mai găsesc vreo cîteva?

Auzise că Yresk venise de fapt de pe Richese, cu mulți ani în urmă, aşa că nu era chiar un Atreides. Cu toate astea, Duncan nu-l contrazise, dar refuză să se dea bătut.

— Am fost sclavul lor. M-au hăituit ca pe un animal.

Yresk îşi încruntă sprîncenele stufoase; deşirat, cu un păr încîlcit şi deschis la culoare, arăta ca o sperietoare.

— Chiar şi între oamenii obişnuiți, vechile rivalități dintre Case sînt adînc înrădăcinate. De unde să ştiu ce ascunzi în mînecă?

— Nu de asta v-am vorbit de tauri, domnule, zise Duncan. Sînt doar îngrijorat. Nu ştiu nimic despre rivalitățile dintre Case.

Yresk rîse, fără să-l ia în serios.

— Ruptura dintre Atreides şi Harkonnen are o istorie de mii de ani. Nu ştii nimic despre bătălia de la Corrin, de marea trădare, de Podul Hrethgir? Cum un strămoş Harkonnen laş aproape că a făcut ca omenirea să piardă lupta cu maşinăriile gînditoare? Corrin era ultimul nostru bastion şi am fi pierit cu toții într-un măcel generalizat, dacă cei din Casa Atreides n-ar fi salvat situația.

— N-am citit prea multă istorie, zise Duncan. Era destul de greu şi să-mi găsesc ceva de mîncare...

În mijlocul pielii încrețite, ochii şefului de grajduri erau mari şi expresivi, de parcă ar fi încercat să dea impresia că era un bătrîn de treabă.

— Ei bine, cîndva, Casa Atreides şi Casa Harkonnen erau aliate, chiar *prietene*, dar nu şi după comiterea trădării. Conflictul s-a tot încins de atunci — şi tu, băiete, vii de pe Giedi Prime. Din lumea de baştină a *Harkonnenilor*!

Yresk ridică din umerii lui osoşi.

— Doar nu te-aşteptai s-avem încredere totală în tine, nu? Fii mulțumit că bătrînul duce are încredere, atîta cît se poate.

— Dar eu n-am nimic de-a face cu bătălia de la Corrin, glăsui Duncan, încă nelămurit. Ce legătură are asta cu taurii? Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă...

— Asta-i toată vorbăria pe care mi-o pot permite în această după amiază!

Yresk luă dintr-un cui de pe perete o răzuitoare pentru gunoi, cu coada lungă.

— De-acum înainte să-ți păstrezi bănuielile pentru tine. Aici, toată lumea ştie ce are de făcut...

Deşi Duncan muncea din greu şi făcea tot ce-i stătea în putere să-şi cîştige existența, faptul că venea din lumea Harkonnenilor continua să-l supere. Unii dintre cei care lucrau cu el la grajduri, nu numai Yresk, îl tratau de parcă era un spion cu o acoperire jalnică... deşi, ce-ar fi putut aştepta Rabban de la un infiltrat în vîrstă de nouă ani, Duncan nu-şi putea imagina.

Pînă acum totuşi, nu se simțise atît de jignit de aluzii.

— Este ceva în neregulă cu taurii, domnule, insistă el. Ducele trebuie să afle înainte de luptă!

Yresk rîse din nou.

— Cînd voi avea nevoie de sfaturile unui copilandru în ceea ce priveşte slujba mea, am să apelez la tine, tinere Idaho!

Şeful grajdurilor plecă, iar Duncan se întoarse la staul pentru a se uita la ferocii şi agitații tauri salusani. Îl priviră şi ei, scăpărînd din ochii multifațetați.

Ceva nu era bine deloc. Ştia asta, dar nu-l asculta nimeni.

Imperfecțiunile, privite într-o lumină corespunzătoare, pot fi extrem de valoroase. Marile Şcoli, cu neîncetata lor căutare a perfecțiunii, găsesc adesea greu de înțeles acest postulat, pînă cînd li se dovedeşte că nimic din univers nu este la voia întîmplării.

Din Filosofiile Vechii Terra, unul dintre manuscrisele recuperate

În întunericul dormitorului ei izolat şi protejat din complexul Şcolii Maicilor, Mohiam stătea în capul oaselor, ținîndu-se de pîntecele umflat. Pielea ei era netedă şi tare, dar fără elasticitatea tinereții. Aşternutul era leoarcă de transpirație, iar coşmarul îi rămăsese proaspăt în minte. În adîncul minții i se cuibăriseră viziuni însîngerate, cuprinse de flăcări.

Fusese o prevestire, un mesaj... o presimțire vie pe care nici o Bene Gesserit n-o putea ignora.

Se întrebă cît de mult melanj îi dăduse sora medicală şi dacă nu cumva s-ar fi putut să interacționeze cu alte medicamente pe care i le administraseră. Încă mai simțea în gură gustul amărui de scorțişoară. Cît de multă mirodenie putea lua o gravidă? Mohiam se trezi străbătută de frisoane. Indiferent de cît de mult încerca să-şi controleze teroarea, nu putea ignora puterea mesajului.

Vise... coşmaruri... previziuni — anunțînd evenimente îngrozitoare, care vor zgudui imperiul timp de milenii. Un viitor care nu trebuia să se petreacă niciodată! Nu îndrăznea să ignore avertismentul... dar se putea bizui pe propriile sale forțe pentru a-l interpreta cum se cuvine?

Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam nu era decît o pietricică de la începutul avalanşei.

Ştia, într-adevăr, Comunitatea ce face? Şi ce era cu copilul care-i creştea în pîntece şi care mai avea o lună pînă la soroc? Viziunea fusese orientată asupra fiicei sale. *Ceva important, ceva îngrozitor...* Cucernicele Maici nu-i spuseseră totul, iar acum chiar şi surorile din Celelalte Memorii se temeau.

Încăperea mirosea a umezeală de la ploaia de-afară; vechea tencuială de pe pereți era umedă şi poroasă. Deşi radiatoarele îi menținеau camera privată la o temperatură confortabilă, căldura cea mai plăcută provenea de la jăraticul din şemineul scund, de pe peretele opus patului ei — un anacronism ineficient, deşi aroma fumului de lemn şi lucirea galben-portocalie a cărbunilor îi inspirau un soi de satisfacție primară.

Focurile distrugerii, flacăra unui infern cotropind planetă cu planetă de-a lungul galaxiei. Jihad! Jihad! Asta avea să fie soarta omenirii dacă ceva mergea prost cu planurile privitoare la fiica sa.

Mohiam se ridică în capul oaselor, se calmă şi execută o verificare rapidă a stării organismului ei. Nu apărură semnale de alarmă, totul funcționa normal, biochimia ei era optimă.

Fusese doar un coşmar... sau era ceva mai mult?

Mai multă rațiune. Ştia că nu era nevoie să-şi găsească scuze, dar trebuia să ia în seamă ceea ce-i arătase propria ei premoniție. Celelalte Memorii ştiau adevărul.

Mohiam rămăsese sub supravegherea atentă a surorilor — lucru ce se petrecea probabil chiar şi acum. O lumină purpurie, într-un colț al încăperii, dezvăluia prezența unei camere pentru vedere pe timp de noapte. La celălalt capăt al conexiunii, se aflau supraveghetoare care-i raportau direct Cucernicei Maici Anirul Sadow Tonkin — tînăra femeie ce părea să aibă o importanță mult mai mare decît lăsau să se întrevadă anii săi. În cele din urmă totuşi, în visul lui Mohiam vocile secretoase ale Celorlalte Memorii îi dăduseră un indiciu despre locul ocupat în proiect de Anirul. Coşmarul le stîrnise pe toate, transformînd amintirile reticente în explicații voalate.

Kwisatz Haderach. Calea cea scurtă. Îndelung căutatul Mesia al Bene Gesserit, super-ființa...

Surorile aveau numeroase programe genetice, construite pe baza diferitelor caracteristici ale omenirii. Multe dintre ele nu erau importante, unele serveau ca diversiuni sau ținte false. Nici una nu avea însă o atît de mare importanță ca programul Kwisatz Haderach.

Drept străveche măsură de siguranță, la începutul planului de o sută de generații, Cucernicele Maici care cunoşteau schema juraseră tăcere deplină, chiar şi în Celelalte Memorii, jurînd să nu divulge

toate detaliile planului decît cîtorva alese, foarte puține în fiecare generație.

Anirul era una dintre alese, Maica Kwisatz. Ştia totul despre program. *De aceea chiar şi Maica Superioară trebuie să asculte de ea!*

Mohiam însăşi fusese ținută în neştiință, deşi copilul care-i creştea în pîntece trebuia să fie cu doar trei paşi înainte de punctul culminant. De-acum, adevăratul program genetic fusese deja ferm stabilit — finalul a mii de ani de încercări şi planuri... Viitorul se baza pe acest nou copil. Prima sa fiică, cea tarată, fusese un pas greşit, o eroare...

Orice greşeală ar fi putut aduce acel viitor îngrozitor, pe care-l văzuse în viziuni.

Coşmarul îi arătase lui Mohiam ce se putea întîmpla cu destinul omenirii dacă planul dădea greş. Premoniția fusese ca un dar şi, indiferent cît de dificilă era decizia, nu putea să ezite să acționeze conform ei. Nu îndrăznea.

Cunoaşte şi Anirul gîndurile mele, îngrozitoarele fapte prevăzute în visul meu? Un avertisment, o promisiune — sau o poruncă?

Gînduri... Celelalte Memorii... mulțimea celor vechi dinlăuntrul ei îi dăruiau sfaturile lor, temerile şi avertismentele lor. Nu mai puteau păstra tăcerea asupra programului Kwisatz Haderach, aşa cum făcuseră întotdeauna. Mohiam le putea invoca acum, iar ele soseau după voia lor, individual sau în şiruri. Putea să le ceară o îndrumare colectivă, dar nu voia asta. Îi dezvăluiseră, deja, destul pentru a o face să se trezească cu un țipăt pe buze.

Nu erau îngăduite greşeli.

Mohiam trebuia să ia propria ei decizie, să-şi aleagă calea în viitor şi să afle cum să evite mai bine acea soartă oribilă, scăldată în sînge, pe care o întrevăzuse.

Ridicîndu-se din pat şi netezindu-şi cămaşa de noapte, Mohiam păşi cu greutate prin întuneric, intrînd în încăperea alăturată, creşa unde erau ținuți copiii. Pîntecele umflat îi făcea mersul şi mai dificil. Mohiam se întrebă dacă surorile supraveghetoare o vor opri.

Propriile ei gînduri agitate o făcură să se oprească. În interiorul creşei slab luminate, dar bine încălzite, detectă respirația neregulată, imperfectă, a primei sale fiice Harkonnen, care acum avea nouă luni. Între timp, în pîntece, sora nenăscută lovea şi se răsucea —

oare ea era cea care-o făcea să meargă înainte? Nu cumva copila din pîntece îi declanşase premoniția?

Comunitatea avea nevoie de o fiică perfectă, sănătoasă şi puternică. Progeniturile cu deficiențe nu mai contau. În orice alte circumstanțe, Bene Gesserit ar fi putut găsi o folosință chiar şi pentru acest copil bolnăvicios şi olog. Însă Mohiam îşi văzuse locul vital în programul Kwisatz Haderach şi mai văzuse ce urma să se întîmple dacă programul o lua pe calea greşită.

Visul era încă proaspăt în mintea ei, ca o schemă holografică. Trebuia, pur şi simplu, să-l urmeze fără să se mai gîndească. *Fă-o!* Consumul masiv de melanj oferea adesea viziuni premonitorii, iar Mohiam nu mai avea dubii asupra a ceea ce văzuse. Viziunea fusese la fel de clară ca un cristal de pe Hagal — milioane de morți, imperiul spulberat, Bene Gesserit aproape distrus, un alt Jihad răvăşind galaxia, măturînd totul în calea lui!

Toate acestea se vor întîmpla dacă planul genetic va da greş. Ce conta o viață nedorită în fața unor asemenea amenințări epocale? Prima sa fiică bolnăvicioasă, făcută cu baronul Harkonnen, stătea în cale, reprezenta un risc. Copila avea puterea de a spulbera succesiunea ordonată de-a lungul scării genetice. Mohiam trebuia să înlăture orice posibilitate de eroare, altfel se va trezi cu mîinile mînjite de sîngele a milioane de oameni.

Dar chiar copilul meu?

Îşi reaminti că nu era chiar copilul ei; era un produs al indexului de împerecheri Bene Gesserit şi proprietatea tuturor surorilor care se angajaseră — cu sau fără ştiința lor — în programul genetic de ansamblu. Ea adusese pe lume şi alte progenituri în serviciul surorilor, dar numai două purtau o astfel de combinație periculoasă de gene.

Două... Dar nu putea fi decît una. Altfel, riscurile erau prea mari.

Această copilă firavă nu se va potrivi niciodată în planul principal. Surorile renunțaseră deja la ea. Poate, cîndva, copila ar fi putut fi educată pentru a deveni servitoare sau bucătăreasă la Şcoala Maicilor, dar n-ar fi putut ajunge ceva important. Oricum, Anirul se uita rareori la copila care produsese atîta dezamăgire şi care primea prea puțină atenție din partea celorlalte surori.

Mie-mi pasă de tine, se gîndi Mohiam, apoi se mustră pentru o asemenea emoție. Trebuiau luate decizii dificile, trebuia plătit prețul.

Ca o răsuflare înghețată, amintirea viziunii de coşmar o cuprinse din nou, întărindu-i hotărîrea.

În creşă, aplecată deasupra copilului, îi masă cu blîndețe gîtul şi tîmplele... apoi se trase înapoi. O Bene Gesserit nu simțea sau arăta *dragoste* — nici romantică, nici familială; emoțiile erau considerate periculoase şi nepotrivite.

Dînd vina încă o dată pe schimbările chimice din trupul său de femeie însărcinată, Mohiam încercă să priceapă ceva din simțămintele ei, să le împace cu ceea ce fusese învățată o viață întreagă. Dacă nu-l iubea pe acest copil... pentru că dragostea era interzisă... atunci de ce nu... Înghiți cu greutate, incapabilă să-şi formuleze în cuvinte gîndurile cumplite. Iar dacă-l iubea pe acest copil — în pofida tuturor preceptelor — atunci avea şi mai multe motive să facă ceea ce era pe cale să facă.

Elimină tentația.

Simțea oare dragoste pentru acest copil, sau doar milă? Nu dorea să împărtăşească aceste gînduri cu niciuna dintre surori. Se simțea ruşinată pentru că le avea, dar nu şi pentru ceea ce avea să facă.

Mişcă-te repede. Termină cu asta!

Viitorul cerea ca Mohiam să o facă. Dacă nu ar fi acționat în urma avertismentului premonitoriu, planete întregi urmau să moară. Noul copil va fi o fiică al cărei destin era copleşitor, iar pentru a asigura acest destin, alții trebuiau să fie sacrificați.

Cu toate acestea, Mohiam ezita, de parcă o greutate apăsătoare, maternă, o împiedica să acționeze, încercînd să înăbuşe viziunea care-o animase.

Mîngîie gîtul copilului. Pielea caldă... respirația înceată şi regulată. În întuneric, Mohiam nu putea distinge oasele faciale deformate şi umărul strîmb. Pielea era palidă... copilul părea atît de fragil! Se mişcă şi gînguri.

Mohiam simțea pe mînă respirația fierbinte a fiicei sale. Strîngînd pumnul, Cucernica Maică se luptă din greu să-şi recapete controlul asupra ei şi şopti:

— Nu trebuie să mă tem. Teama este ucigaşul minții...

Tremura.

Cu coada ochiului văzu o altă cameră de luat vederi, licărind roşiatic pentru a străpunge bezna din creşă. Se aşeză între camera de luat vederi şi copil, cu spatele spre supraveghetoare. Privea spre

viitor, nu spre ceea ce făcea. Dar chiar şi o Cucernică Maică avea uneori conştiinţă...

Mohiam săvîrşi ceea ce-i poruncise visul să facă, ţinînd o pernă pe faţa copilului pînă ce orice sunet şi mişcare din partea lui încetă. La sfîrşit, tremurînd încă, aranjă aşternutul în jurul trupuşorului, apoi aşeză perna sub capul copilului mort şi-i acoperi mîinile mici şi umărul deformat cu o pătură. Dintr-o dată, se simţi foarte, foarte bătrînă... Îmbătrînită mai mult decît anii ei.

S-a întîmplat. Mohiam îşi aşeză palma dreaptă pe pîntecele rotunjit. *Acum să nu ne laşi, fata mea.*

Cel care conduce îşi asumă o responsabilitate irevocabilă pentru cei conduşi. Eşti un gospodar. Asta cere, din cînd în cînd, acte de dragoste dezinteresată, care s-ar putea să-i amuze numai pe cei asupra cărora domneşti.

DUCELE PAULUS ATREIDES

În Plaza de Toros, în loja cu locurile rezervate pentru Casa Atreides, Leto alese un scaun îmbrăcat în verde, lîngă Rhombur şi Kailea. Doamna Helena Atreides, căreia nu-i plăceau astfel de spectacole publice, avea să sosească mai tîrziu. Pentru această ocazie, Kailea Vernius purta mătăsuri şi panglici, voaluri colorate şi o rochie opulentă, lungă, pe care croitoresele Casei Atreides o făcuseră special pentru ea. Leto considera că fata era răpitoare.

Cerul mohorît nu ameninţa cu nici o ploaie, dar aerul se menţinea răcoros şi încărcat de umezeală. Chiar şi de aici, de sus, putea simţi mirosul de praf şi de sînge uscat din arenă, trupurile înghesuite ale mulţimii, piatra coloanelor şi băncile.

În proclamaţia purtată de reţeaua strigătorilor de veşti pe tot cuprinsul Caladanului, ducele Paulus Atreides îşi dedicase lupta de tauri copiilor exilaţi ai Casei Vernius. Va lupta chiar el în onoarea lor, simbolizînd, astfel, protestul faţă de preluarea ilegală a lumii lor, Ix, şi faţă de preţul de sînge fixat pe capul părinţilor lor, contele Dominic şi doamna Shando.

Lîngă Leto, Rhombur se aplecă nerăbdător în față, ținîndu-şi bărbia pătrată în palme în timp ce se uita în jos, spre arena acoperită cu nisip. Părul său blond fusese pieptănat şi tuns, dar tot mai arăta oarecum zburlit. Cu o nerăbdare teribilă, dar şi oarecum îngrijorați pentru siguranța bătrînului duce, aşteptau *paseo*, parada de deschidere care preceda lupta propriu-zisă.

În aerul umed atîrnau steaguri multicolore, iar flamurile cu şoimii Casei Atreides fluturau peste loja regală. În acest caz însă, conducătorul Casei Atreides nu era pe locul său central: era în arenă, ca luptător şi nu ca spectator.

Peste întreaga Plaza de Toros plutea murmurul conversațiilor a mii de spectatori. Oamenii făceau semne cu mîna şi ovaționau. O orchestră locală cînta la balisete, flaute de os şi instrumente de suflat de alamă — o muzică plină de energie, care însufleţea spiritele.

Leto se uită de jur-împrejur, spre lojele păzite, ascultînd muzica şi zumzetul fericit al mulțimii. Se întrebă de ce întîrzia mama lui atît de mult. În curînd, oamenii vor remarca absența ei.

În cele din urmă, în mijlocul unui cortegiu de servitoare, sosi şi doamna Helena, făcîndu-şi loc prin mulțime. Păşea lin, ținîndu-şi capul sus, deşi pe chipul ei pluteau umbre. Doamnele de onoare o lăsară la intrarea în loja ducală şi se întoarseră, coborînd la locurile desemnate, un nivel mai jos.

Fără să-i adreseze nici un cuvînt fiului ei, sau măcar să se uite spre oaspeți, Helena se aşează în scaunul înalt şi sculptat, de lîngă locul gol unde stătea ducele în acele ocazii cînd îi urmărea pe matadori. Cu o oră înainte se dusese la capelă, pentru a se ruga la Dumnezeul ei. Conform tradiției, înainte de luptă, matadorul trebuia să petreacă un oarece timp în meditație religioasă, însă ducele Paulus era mai preocupat de testarea echipamentului său şi de exerciții.

— A trebuit să mă rog pentru ca tatăl tău să fie salvat de propria lui prostie, murmură ea privindu-l pe Leto. A trebuit să mă rog pentru noi toți. Cineva trebuie s-o facă...

Zîmbindu-i timid mamei sale, Leto răspunse:

— Sînt sigur că apreciază asta.

Ea dădu din cap, oftă şi apoi privi în jos, spre arenă, unde cînta o fanfară zgomotoasă de trompete; sunetele explodau şi se întretăiau în ecouri reverberate, din difuzoarele care înconjurau Plaza de Toros.

Băieții de grajd circulau în jurul arenei, în veşminte elegante cu care nu erau obişnuiți, agitînd steaguri şi flamuri strălucitoare în timp ce alergau pe nisipul bătătorit. Cîteva clipe mai tîrziu, într-o intrare în scenă grandioasă, pe care o executa atît de superb, îşi făcu apariția ducele Paulus Atreides, călare pe un armăsar alb, dichisit. Pene verzi ieşeau din harnaşamentul de pe capul calului, iar de coamă îi atîrnau panglici fluturînd pe lîngă brațele călărețului.

Cu această ocazie, ducele purta un costum elegant, negru cu purpuriu, brodat cu paiete, o eşarfă verde şi o pălărie tradițională de matador, ornamentată cu mici blazoane Atreides, pentru a indica numărul de tauri ucişi. Mînecile şi pantalonii bufanți ascundeau aparatul scutului său protector. O capă de un purpuriu strălucitor îi cădea pe umeri.

Leto examină siluetele de jos, încercînd să-l descopere pe băiatul de grajd Duncan Idaho, care obținuse cu atîta îndrăzneală o slujbă la curtea ducelui. Ar fi trebuit să defileze la *paseo*, însă Leto nu-l văzu.

Armăsarul alb sforăi şi porni în jurul arenei într-un galop uşor, în timp ce Paulus ridică mîna înmănuşată pentru a-şi saluta supuşii. Apoi se opri în fața lojii ducale şi se înclină adînc spre soția lui, care stătea țeapănă în scaunul ei. Aşa cum era de aşteptat, ea flutură o floare roşie ca sîngele şi-i trimise un sărut. Publicul strigă şi ovaționă, imaginîndu-şi o poveste romantică, de basm, între duce şi doamna sa.

Rhombur se aplecă înainte în scaunul său, tapisat dar incomod, şi zîmbi spre Leto.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ăăă... de-abia aştept.

La grajduri, în spatele barelor cîmpului de forță, taurul salusan ales scoase un muget înfundat şi se repezi la perete. Lemnul crăpă. Suporții întăriți, din oțel, scrîşniră.

Duncan se dădu înapoi înspăimîntat. Ochii fațetați ai creaturii ardeau cu o văpaie roşiatică, arămie, de parcă în orbite se aprinseseră nişte tăciuni. Taurul părea furios şi înrăit, un coşmar de copil, devenit realitate.

Pentru *paseo*, băiatul era îmbrăcat în haine de mătase merh, alb cu verde, pe care ducele le dăduse tuturor băieților de la grajduri pentru spectacolul de astăzi. Duncan nu mai purtase niciodată, nici

măcar nu visase să atingă, veşminte atît de elegante şi se simţea stînjenit că trebuise să vină în grajdurile murdare cu ele. Dar acum simţea o şi mai acută stare de nelinişte.

Mătasea aluneca moale pe pielea lui curată şi parfumată. Servitorii îl frecaseră din greu, îi tunseseră părul şi-i curăţaseră unghiile. Trupul îl ardea de atîta curăţat. La încheieturi, deasupra palmelor lui bătătorite, avea dantelă albă. În grajduri, ţinuta lui imaculată nu va rezista prea mult.

Aflat la distanţă sigură de taur, Duncan îşi potrivi pălăria pe cap. Privi animalul care sforăia, lovind duşumeaua şi repezindu-se din nou asupra cuştii. Duncan clătină din cap, neîncrezător şi îngrijorat.

Întorcîndu-se, dădu de Yresk, care apăruse brusc lîngă el. Cu ochii lui bulbucaţi chinuiţi şi obosiţi, şeful grajdurilor dădu rece din cap, privind ferocele taur salusan,.

— Pare că este nerăbdător să-l înfrunte pe duce.

— Totuşi, ceva nu mi se pare în regulă, domnule, insistă Duncan. Nu am mai văzut un animal atît de iritat.

Yresk înălţă din sprîncenele stufoase şi se scărpină în smocul de păr alb de pe creştet.

— Oh, asta în toţi anii tăi de experienţă, nu? Ţi-am mai spus să nu-ţi baţi capul...

Duncan se înfrînă la auzul sarcasmului.

— Nu vedeţi şi singur, domnule?

— Şobolan de grajd, taurii salusani sînt crescuţi să fie răi. Ducele ştie prea bine ce face.

Yresk îşi încrucişă pe piept mîinile de sperietoare, dar nu se apropie mai mult de cuşcă.

— În afară de asta, cu cît este mai întărîtat specimenul acesta, cu atît mai bine va lupta, iar ducelui îi place să ofere spectacole de calitate. Supuşii lui adoră asta!

Ca şi cum ar fi vrut să întărească vorbele lui Yresk, taurul se aruncă asupra cîmpului de forţă, scoţînd un răget profund din pieptul masiv. Capul plin de coarne şi pielea netedă erau zdrelite pe alocuri, acolo unde taurul se rănise încercînd să distrugă tot ce-i căzuse sub ochi.

— Cred că ar trebui să alegem un alt taur, meştere Yresk.

— Prostii, răspunse celălalt, pierzîndu-şi răbdarea. Veterinarul grajdurilor Atreides a făcut teste de ţesut şi totul a fost verificat. Ar

trebui să te pregăteşti pentru *paseo*, nu să fii aici şi să-mi faci necazuri. Du-te acum, repede, înainte să ratezi şansa.

— Încerc să *împiedic* necazurile, domnule, insistă Duncan, privindu-l sfidător pe Yresk. Am să vorbesc direct cu ducele, poate că el mă va asculta.

— N-ai să faci aşa ceva, şobolan de grajd!

Mişcîndu-se cu agilitatea unui ţipar, Yresk îl apucă de veşmintele alunecoase.

— Am avut destulă răbdare cu tine, de dragul ducelui, dar nu te pot lăsa să-i strici lupta de tauri. Nu vezi toţi oamenii de-acolo?

Duncan se zbătu şi strigă după ajutor, însă ceilalţi se aliniaseră deja la porţi pentru marea paradă din jurul arenei. Fanfara răsuna asurzitor, iar mulţimea ovaţiona nerăbdătoare.

Fără să fie cu adevărat brutal, Yresk îl aruncă într-unul din staulele goale, pornind cîmpul de reţinere pentru a-l ţine acolo. Duncan aterizâ peste mormanele de lături, presărate cu excremente verzimaronii.

— N-ai decît să asişti de acolo la evenimente, îi zise Yresk. Ar fi trebuit să-mi dau seama că voi avea necazuri din cauza ta, simpatizant al Harkonnenilor.

— Dar îi urăsc pe Harkonneni!

Duncan se ridică, tremurînd de furie. Hainele lui din mătase erau compromise. Se repezi la gratii, aşa cum făcuse şi taurul, dar nu avea nici o şansă să scape.

Netezindu-şi hainele ca să arate din nou prezentabil, Yresk se îndreptă spre ieşirea boltită pentru a lua parte la *paseo*. Şeful grajdurilor aruncă o privire peste umăr.

— Singurul motiv pentru care te afli aici, şobolan de grajd, este faptul că ducele te simpatizează. Dar eu conduc grajdurile lui de aproape douăzeci de ani şi ştiu exact ce fac. Aşa că las-o baltă — am treabă de făcut.

În cuşca de lîngă Duncan, taurul salusan fierbea ca un boiler pe cale să explodeze.

Ducele Paulus Atreides stătea în centrul arenei. Se întoarse încet, sorbind energia din entuziasmul mulţimii; din tribunele ticsite se înălţa o căldură reziduală. Le oferi tuturor un zîmbet strălucitor şi

plin de încredere. Tribunele îl ovaționară aprobatoare. Cît de mult îi plăcea poporului său să fie distrat!

Paulus porni scutul individual, la un nivel parțial. Va trebui să manevreze cu grijă pentru a se proteja. Elementul de pericol îl menținea în formă şi aducea în rîndurile publicului un element mai mare de suspans. Ținea în mînă *muleta*, o eşarfă viu colorată, prinsă pe un băț, pe care-o va folosi pentru a distrage atenția de la corpul său animalului lansat în atac.

Cängi cu zimți, *banderillas* înmuiate în otravă erau pregătite în apropierea lui Paulus, pentru a le folosi în caz de nevoie. Se va apropia de creatură şi le va înfige în muşchii gîtului, injectînd o neurotoxină care-l va slăbi încet, încet, pe taurul salusan, în aşa fel încît să-i poată da lovitura de grație.

Paulus mai dăduse astfel de spectacole de zeci de ori pînă acum, în special cu ocazia sărbătorilor importante de pe Caladan. Era în plină formă acum, în fața mulțimii, şi-i plăcea să-şi arate curajul şi iscusința. Era modul lui de a-şi răsplăti supuşii pentru devotamentul lor. De fiecare dată, calitățile sale fizice păreau să ajungă la apogeu cînd păşea pe pragul îngust dintre viața trăită la extrem şi riscarea ei în lupta cu o bestie întărîtată. Spera că Rhombur şi Kailea vor aprecia spectacolul şi se vor simți mai mult ca acasă.

Doar o dată, cînd era mai tînăr, se simțise Paulus cu adevărat amenințat: un taur leneş, greoi, îl păcălise, făcîndu-l să-şi decupleze scutul în timpul unei lupte de antrenament, pentru a se transforma apoi într-o bestie numai coarne şi copite. Aceste creaturi mutante nu erau doar violente, dar, avînd două creiere, erau şi istețe, iar Paulus făcuse greşeala de a uita asta — însă doar o singură dată. Taurul îl izbise cu coarnele, sfîşiindu-i un şold. Paulus căzuse în nisip şi ar fi fost tocat pînă la moarte dacă nu s-ar fi antrenat, în acel moment, cu un mult mai tînăr Thufir Hawat.

Observînd pericolul, războinicul mentat abandonase imediat orice aparență de protocol şi sărise de unul singur în arenă, să atace şi să gonească taurul. În timpul luptei care urmase, ferocea creatură crestase o rană lungă pe piciorul lui Hawat, lăsîndu-l cu o cicatrice curbată, permanentă. Rana devenise pentru toți un simbol al devotamentului intens al mentatului pentru duce.

Acum, sub cerul înnorat şi înconjurat de supuşii săi, ducele Paulus făcu un semn cu mîna şi trase adînc aer în piept. Fanfara semnală că lupta era pe cale să înceapă.

Casa Atreides nu era cea mai puternică familie din Landsraad, nici cea mai bogată. Totuşi, Caladan oferea multe resurse: cîmpurile cu orez pundi, abundenţa de peşte în mări, recoltele de kelp, toate fructele şi legumele de pe terenurile agricole şi instrumentele muzicale lucrate manual, sculpturile în os făcute de popoarele aborigene din sud. În ultimii ani se înregistrase o creştere a cererii de tapiserii ţesute de Surorile din Sihăstrie, o grupare religioasă retrasă între dealurile terasate din estul continentului. Într-un cuvînt, Caladan putea oferi tot ce şi-ar fi dorit locuitorii săi, iar ducele Paulus ştia că averea familiei sale era în siguranţă. Era foarte încîntat de ideea că, într-o bună zi, i le va putea lăsa pe toate fiului său, Leto.

Taurul mutant salusan atacă.

— Ho, ho!

Ducele rîse şi flutură muleta multicoloră, retrăgîndu-se grăbit cînd taurul trecu pe lîngă el. Capul bestiei se zbătea într-o parte şi-n alta, împungînd aerul cu creştetul ţepos. Unul dintre coarne i se mişcă suficient de încet şi de aproape încît să pătrundă prin scutul pulsatoriu Holtzman, iar ducele se trase în lături exact atît cît trebuia pentru ca vîrful ascuţit al osului să zgîrie doar armura exterioară.

Băgînd de seamă cît de aproape ajunsese cornul faţă de iubitul său conducător, publicul scoase un oftat colectiv. Ducele se dădu la o parte din faţa taurului, cînd acesta atacă din nou, stîrnind nisipul fin. Animalul derapă şi se opri brusc. Paulus ţinea *muleta* într-o mînă, agitînd eşarfa, şi apucă una dintre banderillele zimţate.

Aruncă o privire în sus, spre loja ducală şi salută atingîndu-şi fruntea cu vîrful încîrligat al banderillei. Leto şi prinţul Rhombur se ridicară în picioare entuziasmaţi, însă Helena rămase neclintită în scaun, cu o expresie neutră, ţinîndu-şi mîinile strînse în poală.

Taurul se roti, apoi se reorientă. În mod normal, taurii salusani deveneau nesiguri după ce-şi ratau ţinta, dar acesta nu încetini nici o clipă. Ducele Paulus îşi dădu seama că monstruosul său adversar avea mult mai multă energie decît văzuse el vreodată, o acuitate vizuală mai mare, o furie mai devastatoare. Cu toate acestea, zîmbi.

Înfrîngerea acestui adversar valoros va fi momentul său cel mai înălțător şi un omagiu potrivit pentru exilații ixieni aflați în grija sa.

Ducele se mai jucă cu taurul preț de vreo cîteva şarje, dansînd dincolo de atingerea coarnelor, oferind spectacolul aşteptat de publicul înfierbîntat. În jurul lui, scutul parțial scînteia.

Văzînd că taurul nu era obosit după aproape o oră şi că rămăsese decis să-l ucidă, ducele Paulus deveni suficient de îngrijorat încît să se gîndească să pună capăt competiției cît se putea de repede. Îşi va folosi scutul, un truc pe care-l învățase de la unul dintre cei mai buni matadori din imperiu.

Cînd creatura şarjă din nou pe lîngă el, cu copitele bătătorind nisipul tasat, coarnele sale ricoşară de scutul individual al ducelui, o coliziune care, în sfîrşit, reuşi să dezorienteze bestia.

Ducele strînse banderilla şi o înfipse în spatele taurului ca pe o țepuşă, împingînd capătul încîrligat în muşchii groşi ai gîtului. Un sînge vîscos țîşni din rană ajungînd pînă la mîner. Paulus lăsă mînerul armei otrăvite şi se dădu la o parte. Otrava din vîrful zimțat ar fi trebuit să-şi facă imediat efectul, arzînd neurotransmițătorii din creierul dublu al animalului.

Mulțimea ovațională, iar taurul mugi de durere. Se răsuci şi se împletici, pe cînd picioarele păreau să-i cedeze. Ducele crezu că acesta era efectul otrăvii dar, spre surprinderea sa, taurul izbuti să se pună din nou pe picioare şi țîşni spre el. Paulus se feri din calea animalului, însă taurul, cu coarnele sale multiple, reuşi să-i smulgă muleta, scuturînd din cap şi sfîşiind în bucăți eşarfa multicoloră de ceremonie.

Ducele plecă pleoapele şi dădu drumul aerului din piept. Aceasta va fi o provocare mai mare decît se aşteptase. Publicul striga nevenindu-i să creadă, iar el nu se putu opri să nu le ofere un zîmbet încurajator. *Da, luptele cele mai grele sînt şi cele mai valoroase, iar oamenii de pe Caladan şi-o vor aminti pe asta pentru multă, multă vreme.*

Paulus ridică cea de-a doua banderilla, biciuind aerul cu ea de parcă ar fi fost o spadă de scrimă şi se întoarse să dea piept cu taurul musculos care gonea spre el. Nu mai avea nimic cu care să distragă atenția animalului, aşa că îi va oferi ca țintă propriul său trup. Avea numai o lance scurtă, zimțată, ca unică armă şi scutul parțial, drept protecție.

Văzu gărzile Casei Atreides şi chiar pe Thufir Hawat stînd la marginea arenei, gata să intervină pentru a-l asista. Însă ducele îşi ridică mîna, obligîndu-i să se retragă. Trebuia s-o facă el însuşi. Pur şi simplu, nu se cădea să lase un pîlc de luptători să alerge în ajutorul său în momentul cînd lucrurile deveneau nițel mai complicate.

Taurul salusan lovi solul, privindu-l cu ochii săi multipli, iar ducele avu o clipă impresia că văzuse o umbră de inteligență în ei. Creatura ştia exact cine era şi intenționa să-l ucidă. Dar şi ducele avea gînduri asemănătoare...

Taurul se repezi direct spre el, accelerînd. Paulus se întrebă de ce nu-l încetinise încă neurotoxina. Prin minte îi fulgerară întrebări grave: *Cum se poate aşa ceva? Am înmuiat eu însumi banderillele în otravă. Dar a fost, într-adevăr, otravă?*

Întrebîndu-se dacă nu cumva era vorba de un sabotaj, ducele ridică banderilla, zimții ei ascuțiți strălucind în lumina spălăcită a soarelui. Taurul se apropie, fornăind şi împroşcînd cu bale. Spuma de la bot i se împrăştie pe fața neagră şi solzoasă.

Apropiindu-se la cîțiva metri unul de altul, taurul se trase spre dreapta. Ducele Paulus repezi lancea scurtă, dar animalul sări dintr-o dată în lături şi-l atacă dintr-o altă direcție. De data asta, ascuțişul lovi pielea scorțoasă a taurului, dar nu reuşi s-o străpungă. Lancea fu smulsă din mîna ducelui şi azvîrlită pe nisip, în timp ce taurul trecea de el.

Pentru o clipă, Paulus rămase dezarmat. Se retrase în grabă şi se îndreptă spre banderilla căzută la pămînt. Întorcîndu-se cu spatele spre taur, îl auzi cum se opreşte, se răsuceşte şi vine spre el. Pe cînd se apleca spre armă, taurul ajunse lîngă el cu o viteză imposibilă, cu coarnele coborîte.

Ducele se aruncă într-o parte, încercînd să se ferească, însă taurul era deja în interiorul zonei de siguranță, aplecîndu-se sub scutul parțial şi lovind. Coarnele sale lungi şi curbate se înfipseră adînc în spatele ducelui, străpungîndu-i coastele, plămînii şi inima.

Taurul răgea triumfător. Spre oroarea mulțimii, îl ridică pe Paulus în aer, scuturîndu-l într-o parte şi-n alta. Sîngele se împrăştie pe nisip — picături roşii, întîrziate de suprafața concavă a micului scut. Ducele înfrînt se zbătu spasmodic, străpuns de pădurea de coarne.

Tăcerea se pogorî peste public.

În cîteva secunde, Thufir Hawat şi gărzile Atreides se repeziră în arenă iar armele lor laser îl transformară pe taurul salusan într-o masă de carne arsă. Zbaterile creaturii făcură ca bucăți din trupul ei să zboare în diferite direcții. Capul — separat de trup, dar intact — căzu la pământ. Corpul ducelui se învîrti în aer şi ajunse pe spate, în nisipul răscolit.

Sus, în loja ducală, Rhombur strigă copleşit. Kailea suspina. Doamna Helena îşi lăsă capul în piept, plîngînd...

Leto se ridică în picioare, cu obrajii goliți de sînge. Deschise şi închise gura, dar nu putu găsi cuvintele care să exprime şocul resimțit. Ar fi vrut să coboare în fugă în arenă, dar văzu, din starea în care era tatăl său, că n-avea nici o şansă să ajungă lîngă el la timp. Nu vor exista ultime cuvinte şoptite şi întretăiate.

Ducele Paulus Atreides, acest conducător măreț al poporului său, era mort.

Din rîndurile spectatorilor erupse un vaiet asurzitor. Leto putea simți vibrația zguduind loja ducală. Nu-şi putea dezlipi ochii de la tatăl său, zăcînd la pământ, frînt şi însîngerat, şi ştiu că era o imagine de coşmar care va rămîne cu el pentru tot restul vieții.

Thufir Hawat stătea lîngă bătrînul duce căzut, dar chiar şi un războinic mentat nu mai putea face nimic pentru el acum.

În mod neaşteptat, vocea joasă a mamei sale străbătu larma din jur, iar Leto îi auzi vorbele foarte limpede, pătrunzătoare ca nişte cuțite de gheață.

— Leto, fiul meu, zise Helena, acum *tu* eşti ducele Atreides.

Principiul devirusării maşinilor: fiecare sistem tehnologic conține în interior instrumentele opusului său, precum şi propria sa distrugere.

GIAN KANA, Şeful Patentelor Imperiale

Invadatorii nu avură nevoie de prea multă vreme ca să facă schimbări permanente în interiorul prosperelor oraşe subterane. Mulți

ixieni nevinovați fură uciși și mulți dispărură, în vreme ce C'tair aștepta să-l găsească și pe el cineva și să-l ucidă.

În timpul scurtelor escapade din ascunzișul său protejat, C'tair află că Vernii, fosta capitală a planetei Ix, fusese rebotezată Hilacia de către tleilaxu. Uzurpatorii fanatici modificaseră chiar și arhivele imperiale pentru a denumi cea de-a noua planetă a sistemului Alkaurops Xuttuh, și nu Ix.

C'tair ar fi vrut să sugrume orice tleilaxu peste care-ar fi dat, însă puse la cale un plan mult mai subtil.

Se îmbrăcă precum un muncitor din categoria de jos și-și confecționă documente care arătau că fusese cândva un insignifiant supraveghetor de linie — o treaptă mai sus decît un suboid, care avusese în subordine o echipă de doisprezece oameni. Citise destul despre sudarea plăcilor de fuzelaj și despre nituire, așa că putea pretinde că asta fusese meseria lui. Nimeni nu s-ar fi așteptat la prea multe de la el.

Peste tot în jur, Bene Tleilax distrugeau orașul său și-l reconstruiau sub forma unui iad întunecos.

Detesta schimbările și ura *îngâmfarea* tleilaxu. Și din cîte putuse vedea, sardaukarii imperiali ajutaseră de fapt la producerea acestei blasfemii.

Pe moment, C'tair nu putea face nimic; trebuia să cîștige timp. Era singur aici; tatăl său, exilat pe Kaitain și temîndu-se să revină, mama sa — ucisă, fratele său geamăn — luat de lîngă el de către Ghildă. Numai el rămăsese pe Ix, ascunzîndu-se între ziduri ca un șobolan.

Dar chiar și șobolanii puteau face pagube semnificative.

În ultimele luni, C'tair învățase să se piardă în mediul înconjurător, să pară doar un cetățean neînsemnat și înspăimîntat. Își ferea privirile, avea mîinile murdare, hainele și părul neîngrijite. Nu-și putea permite să se afle că era fiul fostului ambasador al Kaitainului, că servise cu credință Casa Vernius și că ar mai fi făcut-o din nou, dacă ar fi găsit o cale. Se plimbase liber prin Marele Palat, o însoțise pe însăși fata contelui. Astfel de fapte, dacă ar fi fost aflate, ar fi însemnat condamnarea lui la moarte.

Mai presus de toate, nu-i putea lăsa pe invadatorii turbați împotriva tehnologiei să descopere ascunzișul său ecranat sau aparatura

adusă de el acolo. Rezervele acelea puteau fi ultima speranță pentru viitorul planetei Ix.

Peste tot, în cavernele oraşului, C'tair văzu însemnele date jos, străzi şi cartiere rebotezate şi piticaniile — numai bărbați, nici o femeie — ocupînd marile complexe de cercetare pentru îndeletnicirile lor secrete şi perfide. Străzile, trotuarele şi toate facilitățile erau păzite de sîrguincioşii sardaukari, abia deghizați, sau de schimbătorii de formă ai invadatorilor, Dansatorii-Fețe.

La scurt timp după ce se asiguraseră de victorie, se arătaseră Maeştrii tleilaxu în persoană şi-i încurajaseră pe suboizii rebeli să-şi dirijeze furia asupra unor ținte atent selecționate şi aprobate. Ținîndu-se deoparte, îmbrăcat într-o salopetă de simplu muncitor, C'tair privise cum muncitorii cu pielea netedă se îngrămădiseră în jurul atelierelor care fabricaseră noile automate de luptă auto-programabile.

— Casa Vernius a abătut singură toate acestea asupra sa! striga un agitator suboid carismatic, mai mult ca sigur un Dansator-Față infiltrat. Voiau să aducă înapoi maşinăriile gînditoare. Distrugeți acest loc!

În vreme ce supraviețuitorii ixieni neajutorați priveau îngroziți, suboizii spărgeau geamurile exterioare, folosind bombe termice pentru a da foc micii fabrici. Plini de fervoare religioasă, urlau şi aruncau cu pietre.

Un Maestru teilaxu, aflat pe o tribună ridicată în grabă, li se adresă prin difuzoare şi amplificatoare.

— Noi sîntem noii voştri stăpîni şi ne vom asigura că instalațiile de producție de pe Ix concordă pe deplin cu restricțiile impuse de Marea Convenție.

Flăcările continuau să trosnească, iar unii dintre suboizi ovaționaseră, dar majoritatea nu păreau să asculte.

— Cît mai curînd posibil, trebuie să reparăm toate stricăciunile şi să reluăm activitatea normală pe această planetă — în condiții mai bune pentru suboizi, desigur.

C'tair se uită de jur-împrejur, privi cum ardeau clădirile şi se simți îngrețoşat.

— Întreaga tehnologie ixiană va trebui să fie examinată de o comisie foarte strictă de evaluare religioasă, pentru a ne asigura că

este adecvată. Orice tehnologie dubioasă va fi eliminată. Nimeni nu vă va cere să vă periclitați sufletele, lucrînd cu maşinării eretice!

Se auziră şi mai multe ovații, încă nişte geamuri sparte, cîteva strigăte.

C'tair îşi dăduse totuşi seama că, pentru tleilaxu, costurile acestei preluări forțate vor fi enorme, chiar şi cu tot sprijinul imperial. Din moment ce Ix fusese una dintre principalele motoare ale economiei imperiului, noii conducători nu şi-ar fi permis să lase liniile de producție de izbelişte. Tleilaxu vor distruge, de ochii lumii, cîteva dintre produsele problematice, cum ar fi manechinele reactive, dar se îndoia că vreuna dintre liniile de producție pentru dispozitivele ixiene cu adevărat profitabile va fi deconectată.

În ciuda promisiunilor noilor stăpîni, suboizii fură puşi din nou la lucru — aşa cum fuseseră crescuți s-o facă — dar, de această dată, executau numai ordinele şi proiectele tleilaxu. C'tair îşi dădu seama că, destul de repede, fabricile vor începe să producă iarăşi mărfuri; încărcăturile de solari vor curge din nou, de data asta în cuferele Bene Tleilax, pentru plata costisitoarei lor aventuri militare.

Acum însă, secretele şi măsurile de securitate aplicate de Casa Vernius timp de mai multe generații acționau împotriva sa. Ix se învăluise dintotdeauna în mistere, aşa încât cine să bage de seamă diferențele? O dată ce clienții plătitori erau mulțumiți de calitatea exporturilor, nimănui din imperiu nu-i păsa cîtuşi de puțin de problemele politicii interne ixiene. Toți cei din afară vor uita probabil ceea ce s-a întîmplat aici. Totul va fi măturat frumos sub covor.

Probabil pe asta contează şi tleilaxu, se gîndi C'tair. Întreaga lume de pe Ix — nu se va referi *niciodată* la ea cu numele de Xuttuh, nici măcar în gînd — fusese considerată o enigmă în cadrul imperiului... la fel ca şi majoritatea lumilor native ale Bene Tleilax, timp de secole.

Noii stăpîni restricționară călătoriile în afara planetei şi impuseră interdicții de circulație pe timpul nopții, cu o brutalitate mortală. Dansatorii-Fețe îi scoaseră pe „trădători" din ascunzişuri similare cu încăperea lui C'tair şi-i executară fără prea multă zarvă sau ceremonial. Nu întrezărea nici un final al represiunii, însă îşi promise să nu renunțe. Era propria sa lume şi va lupta pentru ea, în orice fel îi stătea în putință.

C'tair nu dezvălui nimănui numele său, atrase cît se putu de puțin atenția asupra sa — însă ascultă, absorbi orice poveste şoptită sau zvon şi continuă să facă planuri. Neştiind în cine să se încreadă, consideră că toți cei din jur erau informatori, fie un Dansator-Față, fie un trădător, pur şi simplu. Uneori, informatorii erau uşor de recunoscut din cauza întrebărilor directe pe care le puneau: *Unde lucrezi? Ce faci pe strada asta?*

Dar alții nu erau atît de uşor de depistat, cum ar fi femeia asta noduroasă şi bătrînă, cu care intrase în vorbă. Nu intenționase decît să-i ceară să-i arate drumul pînă la şantierul unde fusese repartizat. Ea nu-i căutase deloc compania, străduindu-se doar să pară inofensivă... cam la fel ca un copil cu o grenadă în buzunar.

— Ce alegere de cuvinte interesantă, observase ea, fără ca el să-şi amintească măcar ce spusese. Şi inflexiunile vocii... eşti, probabil, nobil ixian?

Aruncă o privire plină de înțelesuri spre unele dintre clădirile stalactite distruse de pe tavanul peşterii.

El se străduise să bîlbîie un răspuns:

— N... nu, deşi am fost servitor toată viața şi probabil că am învățat ceva din afectarea dezgustătoare a nobilimii. Scuzele mele!

Se înclinase în fața ei, plecînd imediat de acolo, fără să mai aştepte să i se spună pe unde s-o ia.

Răspunsul dat fusese unul neîndemînatic şi poate chiar incriminator, aşa că-şi azvîrli hainele pe care le purtase şi nu o mai luă niciodată pe străduța aceea îngustă. După ziua respectivă, acordă mult mai mare atenție decît înainte ascunderii caracteristicilor identității sale vocale. Ori de cîte ori era posibil, evita să se adreseze străinilor. Pe C'tair îl îngrozea că atât de mulți ixieni oportuniști deveniseră loiali noilor stăpîni şi uitaseră de Casa Vernius, în mai puțin de un an.

În primele zile ale confuziei de după cucerirea planetei, C'tair adunase resturi ale tehnologiei abandonate, din care construise un transmițător „Rogo" interdimensional. Foarte curând însă, întreaga tehnologie ixiană, cu excepția celei mai primitive, fu confiscată şi declarată ilegală. C'tair încă mai punea mîna pe ce putea, cotrobăind prin gunoaie după tot ceea ce s-ar fi putut dovedi de valoare. Considera că merită riscul.

Lupta lui aici ar putea continua ani de zile, dacă nu chiar decenii.

Se gîndi la copilăria pe care o trăise alături de D'murr şi de inventatorul infirm, Davee Rogo, care se împrietenise cu băieţii. În laboratorul său privat, ascuns într-un filon de cărbune nebăgat în seamă, de la suprafaţă, bătrînul Rogo îi învăţase pe tineri multe principii interesante, arătîndu-le şi cîteva dintre prototipurile sale nereuşite. Inventatorul chicotise, scăpărînd din ochii săi strălucitori, pe cînd îi îmboldea pe băieţi să demonteze şi să remonteze unele dintre cele mai complicate invenţii ale sale. C'tair învăţase multe sub tutela bărbatului beteag.

Acum C'tair îşi aminti de lipsa de interes a fratelui său navigator, cînd îi spusese despre viziunea aceea nesigură, avută de el între ruine. Poate că fantoma lui Davee Rogo nu se ridicase din morţi ca să-i ofere instrucţiuni... Nu mai văzuse niciodată o apariţie asemănătoare, nici înainte, nici după. Însă acea experienţă, fie că fusese un mesaj supranatural sau doar o halucinaţie, îi permisese lui C'tair să atingă un obiectiv foarte uman: rămînerea în contact cu fratele său geamăn, menţinerea unei legături a dragostei, pe cînd D'murr se pierdea tot mai mult în misterele Ghildei.

Prizonier în diferitele sale ascunzişuri, C'tair fusese nevoit să trăiască prin interpuşi, străbătînd universul prin mintea fratelui său ori de cîte ori se puteau contacta prin transmiţător. După cîteva luni aflase cu emoţie şi mîndrie de primele călătorii de unul singur ale lui D'murr prin hiperspaţiu în calitate de pilot aspirant, pe propria sa navă a Ghildei. Apoi, în urmă cu zece zile, îi fusese aprobată cea dintîi misiune comercială, navigînd cu o navă de transport colonială, fără echipaj uman, care plia spaţiul mult dincolo de graniţele imperiului.

Dacă munca lui remarcabilă pentru Ghildă continua, aspirantul navigator care fusese D'murr Pilru avea să fie promovat, urmînd să transporte mărfuri şi personal între lumile principale ale Caselor Mari, poate chiar pe rutele atît de râvnite spre Kaitain. Avea să devină navigator deplin, poate chiar să avanseze pînă la rangul de timonier.

Însă dispozitivul de comunicare avea probleme continue. Cristalele de silicaţi trebuiau tăiate cu o rază-bisturiu şi conectate într-o manieră precisă; apoi funcţionau puţină vreme înainte să se dezintegreze din cauza tensiunii. Fisuri cît firul de păr le făceau inutilizabile.

C'tair folosise aparatul de patru ori, pentru a-şi contacta fratele, şi de fiecare dată după aceea trebuise să se chinuiască să taie şi să reaşeze alte cristale.

C'tair îşi făcuse unele relaţii prudente cu grupuri de pe piaţa neagră, care-i furnizau ceea ce avea nevoie. Cristalele de silicaţi de contrabandă purtau inscripţionări false cu aprobările Comisei Religioase de Evaluare. Plini de resurse, ca întotdeauna, contrabandiştii aveau propriile lor mijloace de contrafacere a aprobărilor şi le plasau peste tot, zădărnicind eforturile de control ale forţelor de ocupaţie.

Cu toate acestea, trata cu viclenii negustori cît mai rar posibil, pentru a reduce riscurile de a fi prins... dar asta limita şi numărul ocaziilor cînd putea vorbi cu fratele său.

C'tair stătea în spatele unei baricade, împreună cu alţi oameni neliniştiţi şi transpiraţi, care refuzau cu încăpăţînare să se recunoască unul pe altul. Privea afară, de-a lungul podelei grotei, spre şantierele de construcţii unde zăcea scheletul unui transspaţial terminat doar parţial. Deasupra, porţiuni din proiecţia cerului artificial rămăseseră întunecate şi avariate, iar tleilaxu nu dădeau nici un semn că s-ar grăbi să facă reparaţii.

Reflectoare şi difuzoare pe suspensii pluteau deasupra mulţimii care aştepta un anunţ şi noi instrucţiuni. Nimeni nu voia să întrebe şi nimeni nu dorea să audă.

— Acest transspaţial constituie un proiect Vernius neaprobat, bubui din difuzoarele plutitoare o voce asexuată, reflectându-se în pereţii de stîncă, şi nu îndeplineşte cerinţele Comisiei Religioase de Evaluare. Stăpînii voştri tleilaxu revin la proiectul anterior, aşa încît acest aparat va fi demontat imediat.

O reacţie de neîncredere, ca un susur uşor, străbătu mulţimea.

— Materiile prime vor fi recuperate şi vor fi stabilite noi echipe de lucru. Construcţia reîncepe în cinci zile.

Mintea lui C'tair lucra cu febrilitate în timp ce organizatorii în robe maro traversau mulţimea, alegînd echipele. Ca fiu de ambasador, avusese acces la informaţii la care alţii de vîrsta lui nu ajungeau. Ştia că vechile transspaţiale aveau o capacitate de încărcare semnificativ mai mică şi operau cu mai puţină eficienţă. Dar ce obiecţii

de natură religioasă ar fi putut avea invadatorii față de creşterea profitului? Ce aveau de cîştigat tleilaxu dintr-un transport spațial mai puțin eficient?

Apoi îşi aminti ce-i povestise tatăl lui, ambasadorul, într-un moment de trufaşă siguranță, şi anume că împăratul Elrood fusese deranjat de inovație, pentru că îi reducea veniturile din tarife. Piesele începură să se aşeze la locul lor. Casa Corrino oferise trupe de sardaukari deghizate pentru ținerea populației ixiene cu o mînă de fier, iar C'tair îşi dădu seama că revenirea la vechiul design al transspațialelor ar putea fi modul în care tleilaxu intenționau să-l răsplătească pe împărat pentru ajutorul militar acordat.

Rotițe înăuntrul unor rotițe, înăuntrul altor rotițe...

I se făcu greață. Dacă era adevărat, atunci era un motiv atât de meschin pentru pierderea atîtor vieți, pentru distrugerea glorioaselor tradiții ixiene, pentru răsturnarea unei întregi familii nobile şi a modului de viață al unei întregi planete... Era furios pe toți cei implicați — chiar şi pe contele Vernius, care-ar fi trebuit să prevadă toate astea şi să ia măsuri să nu-şi facă asemenea duşmani puternici.

Chemarea la muncă răsună prin sistemul de amplificare, iar C'tair fu trimis să se alăture echipelor de suboizi care demontau nava neterminată de la şantier şi puneau deoparte piesele recuperate. Străduindu-se să-şi mențină pe figură o expresie placidă în timp ce mînuia un laser de construcții pentru tăierea unor piese, îşi şterse transpirația de pe părul întunecat. Ar fi vrut să poată folosi laserul ca să-i atace pe tleilaxu. Alte echipe demontau grinzile şi plăcile fuzelajului, depozitîndu-le pentru următorul proiect.

Cu atîta gălăgie în jurul lui, C'tair îşi aminti de vremuri mai bune, mai ordonate, cînd stătuse cu D'murr şi Kailea pe platforma de observație de sus. Părea că trecuse atîta timp... Priviseră cum un navigator dirijase ultimul transspațial afară din grotă. Poate că era ultima navă de acest fel construită vreodată... doar dacă nu cumva C'tair ar putea pune umărul la alungarea acestor nemernici!

Măreața navă ajunse treptat bucăți, iar zgomotele reverberate şi mirosurile de chimicale erau îngrozitoare. Aşa lucrau suboizii tot timpul? Dacă era adevărat, putea să-şi imagineze că ar fi fost suficient de nemulțumiți ca să se gîndească la răscoală. Însă C'tair nu

putea crede că violența fusese în întregime rodul nemulțumirilor muncitorilor.

Fusese totul o parte din planurile împăratului? Să distrugă Casa Vernius şi să înăbuşe progresul? Unde şi cum intrau Bene Tleilax în această schemă de influențe, C'tair nu era sigur. Dintre toate rasele, aceştia erau cei mai detestați în întreaga galaxie cunoscută. Desigur, Elrood ar fi putut găsi oricîte Case Mari pentru preluarea operațiunilor pe Ix, fără a perturba mecanismul economic al imperiului. Ce altceva mai avea de gînd Împăratul Padişah cu aceşti fanatici religioşi? De ce şi-ar murdări mîinile cu ei?

În timp ce continua să lucreze la dezmembrarea transspațialului, C'tair urmări dezgustat şi alte schimbări în grotă, alte instalații modificate. Noii stăpîni tleilaxu erau nişte mici creaturi cu un aer ocupat, grăbindu-se mereu, într-o manieră misterioasă, punînd la cale operațiuni clandestine în cele mai mari clădiri de pe Ix, zăvorînd fabrici înainte accesibile, trăgînd obloanele, ridicînd garduri paralizante şi plantînd cîmpuri de mine... *Păstrându-şi micile lor secrete murdare.*

C'tair îşi asumă misiunea de a descoperi toate acele secrete, prin orice mijloace disponibile, indiferent cît de mult i-ar fi luat. Tleilaxu trebuiau să cadă!

Întrebarea supremă: De ce există viața? Răspunsul: De dragul vieții.

ANONIM, considerat de origine Zensunni

Pe o colină lipsită de orice copac discutau două Cucernice Maici: una bătrînă şi una tînără. În spatele norilor, soarele Laojin, aproape de apus, proiecta pe panta colinei umbrele lungi ale robelor lor negre cu glugă. În decursul veacurilor, un număr neştiut de Cucernice Maici stătuseră în acelaşi loc, sub acelaşi soare, discutînd chestiuni grave, importante pentru vremurile lor.

Dacă ar fi dorit-o, cele două femei ar fi putut rememora crizele din trecut prin intermediul Celorlalte Memorii. Cucernica Maică

Anirul Sadow Tonkin călătorea astfel cu gândul mai mult decît oricine; fiecare împrejurare era doar un pas mic pe un drum lung, foarte lung. În ultimul an îşi lăsase să crească părul arămiu, şi acum buclele îi ajungeau până la bărbia îngustă.

La baza colinei se construia o clădire din albeton. Ca nişte albine lucrătoare, muncitoarele, avînd fiecare în minte partea ei din planuri, manevrau echipamentul greu, pregătindu-se să pună la locul lor modulele acoperişului. Pentru rarii observatori din afară, Wallach IX, cu bibliotecile şi şcolile sale Bene Gesserit, ar fi părut mereu o planetă neschimbată, însă Comunitatea se schimba şi creştea, se adapta întotdeauna pentru a supraviețui.

— Lucrează prea încet. Aş fi vrut să fi terminat deja, zise Anirul, masîndu-şi fruntea; în ultima vreme, avea migrene cronice.

Pe măsură ce lui Mohiam i se apropia sorocul, responsabilitățile lui Anirul în calitate de Maică Kwisatz erau copleşitoare.

— Îți dai seama cît de puține zile au mai rămas pînă la naşterea copilului?

— Nu da vina pe nimeni altcineva decît pe tine, Anirul. Ai cerut ca aceasta să nu fie o maternitate obişnuită, zise pe un ton plat Maica Superioară Harishka.

Maica Kwisatz se înroşi şi privi stînjenită în altă parte.

— Toate surorile ştiu cît e de important. Multe dintre ele nu cred că este doar un alt copil care se va pierde în păienjenişul programului nostru genetic. Unele chiar au început să vorbească despre Kwisatz Haderach...

Anirul îşi trecu după ureche o buclă rebelă de păr arămiu.

— Inevitabil... Toate surorile cunosc visul nostru, dar numai unele bănuiesc cît de aproape sîntem de a-l realiza.

Îşi suflecă fustele şi se aşeză în iarba moale de pe colină. Arătă spre construcție, unde zgomotele tîmplarilor se ridicau în aer cu claritate.

— Mohiam va naşte într-o săptămînă, Maică Superioară. N-am ridicat nici măcar acoperişul!

— Vor termina, Anirul. Calmează-te! Fiecare face tot ce poate pentru a-ți îndeplini ordinele...

Anirul reacționă de parcă ar fi primit o palmă, apoi încercă să-şi înăbuşe reacția. *Mă vede Cucernica Maică ca pe o copilă neastîmpărată şi impetuoasă?* Poate că fusese prea insistentă cu instrucțiunile ei

pentru maternitate şi Maica Superioară o privise uneori cu un anume resentiment. *E geloasă că Celelalte Memorii m-au ales pe mine să conduc un program atît de ambițios? Invidiază cunoştințele mele?*

— Nu sînt chiar atît de tînără pe cît socoteşti, zise Anirul, împotriva sfatului vocilor.

În foarte puține dintre surorile Bene Gesserit, istoria avea greutatea pe care-o avea înăuntrul ei. Foarte puține cunoşteau fiecare maşinațiune, fiecare pas din programul Kwisatz Haderach, fiecare eşec sau succes înşirate de-a lungul mileniilor, fiecare deviație de la plan, timp de mai mult de nouăzeci de generații...

— Am cunoştințele necesare pentru a reuşi!

Maica Superioară se încruntă spre ea.

— Atunci acordă-i mai multă încredere lui Mohiam a noastră. A dăruit deja Comunității noua fiice... Am încredere în ea să controleze momentul exact cînd doreşte să nască, ba chiar să întîrzie travaliul dacă e nevoie.

O şuviță de păr fragil se desprinse din locul său şi căzu pe obrazul bătrînei.

— Rolul ei este mai important decît orice sală de naşteri!

Anirul înfruntă tonul critic.

— Este adevărat. Dar nu trebuie să eşuăm iar, ca data trecută.

Nici măcar o Cucernică Maică nu putea stăpîni toate aspectele dezvoltării embrionului. Prin procesele sale interne îşi putea regla propriul metabolism, dar nu şi metabolismul copilului. Selectarea sexului acestuia era doar o ajustare a proceselor bio-chimice ale mamei, ea alegînd cu precizie ovulul şi spermatozoidul care se vor uni. Dar, o dată ce zigotul începea să crească în pîntece, progenitura era practic pe cont propriu, începînd un proces de evoluție independent de mamă. Anirul spuse:

— Simt că această fiică va fi vitală. Un moment de răscruce...

Dedesubt se auzi o bufnitură puternică şi Anirul se strîmbă. Una dintre secțiunile acoperişului căzuse în interiorul clădirii, iar surorile lucrătoare se grăbiră să corecteze greşeala.

Maica Superioară slobozi o înjurătură.

Prin eforturi herculeene, maternitatea fu isprăvită la timp, în vreme ce Maica Kwisatz Anirul păşea nerăbdătoare de colo colo. Cu numai

cîteva ore înainte de naşterea prevăzută, lucrătoarele şi roboţii terminară ultimele finisaje. Echipamentul medical fu adus înăuntru şi conectat. Licurigloburi, paturi, pături... chiar şi vîlvătaia fierbinte dintr-un şemineu arhaic, unde ardeau buşteni, aşa cum ceruse Mohiam.

În timp ce Anirul şi Harishka inspectau lucrările încă mirosind a praf şi a materiale de construcţii, se opriră să privească intrarea zgomotoasă a unei tărgi motorizate, purtînd-o pe Gaius Helen Mohiam, enormă din cauza sarcinii. Era vioaie, aşezată în capul oaselor; primele contracţii începuseră deja. O escortau Cucernice Maici şi asistente medicale în alb, cotcodăcind surescitate, ca nişte găini.

— A fost mult prea aproape, Maică Superioară, zise Anirul. Nu-mi place stresul suplimentar într-o operaţiune deja complicată.

— De acord, făcu Harishka. Surorile vor fi pedepsite pentru letargia lor. Deşi, dacă proiectele tale ar fi fost mai puţin ambiţioase...

Lăsă ideea să plutească în aer.

Ignorînd-o pe Maica Superioară, Anirul observă eleganţa şi decoraţiunile interioare ale încăperii, cu inserţiile complicate de fildeş şi perle şi sculpturile ornamentale din lemn. Poate că ar fi trebuit să le ceară să se concentreze mai mult asupra aspectelor funcţionale decît asupra extravaganţelor...

Harishka îşi încrucişă pe piept mîinile ei subţiri.

— Proiectul acestei clădiri noi seamănă destul de bine cu ceea ce aveam deja. Chiar a fost necesară?

— Dar nu-i deloc asemănătoare, glăsui Anirul.

Faţa i se aprinse ca focul şi renunţă la orice urmă de deferenţă din cuvintele ei.

— Vechea maternitate pur şi simplu nu mai era funcţională.

Maica Superioară schiţă un zîmbet condescendent: înţelegea nevoia unei clădiri neprihănite, fără nici un fel de amintiri, fără fantome.

— Anirul, prin intermediul Missionariei Protectiva manipulăm superstiţiile oamenilor înapoiaţi... dar noi, surorile, n-ar trebui să fim superstiţioase.

Anirul luă comentariul ca pe o glumă bună.

— Vă asigur, Maică Superioară, că o asemenea presupunere e ridicolă!

Ochii căprui ai femeii mai vîrstnice sclipiră.

— Alte surori spun că tu crezi că vechea sală de naşteri e blestemată, că asta a cauzat diformitățile primului copil... şi moartea sa misterioasă!

Anirul îşi îndreptă umerii.

— Nu cred că este cel mai potrivit moment să discutăm astfel de lucruri, Maică Superioară...

Urmări pregătirile frenetice: aşezarea lui Mohiam pe patul de naşteri, surorile adunînd prosoape calde din țesătură de khartan, lichide, vată. Monitoarele unei incinte de incubator licăreau pe perete. Moaşe de prima clasă umblau de colo pînă colo, pregătindu-se pentru complicații neprevăzute.

Pe targa sa, Mohiam arăta perfect calmă, cu gîndurile concentrate în interior, meditativă. Anirul observă totuşi cît de îmbătrînită părea, de parcă ultimele rămăşițe ale tinereții îi secaseră în întregime.

Harishka puse o mînă vînjoasă pe antebraţul ei, într-un gest brusc şi surprinzător de apropiere.

— Toate avem superstițiile noastre primitive, însă trebuie să le stăpînim. Deocamdată, nu te mai îngriji de nimic altceva, în afară de copil. Comunitatea are nevoie de o fiică sănătoasă, cu un viitor puternic!

Personalul medical verifică echipamentul şi făcu cerc în jurul lui Mohiam, care se culcă pe pat, inspirînd profund; obrajii ei se înroşiră din cauza efortului. Două dintre moaşe o sprijiniră în poziția veche de cînd lumea a naşterii. Gravida începu să fredoneze ceva pentru sine, permițîndu-şi doar o strîmbătură de disconfort atunci cînd simți contracții din ce în ce mai puternice.

Stînd deoparte, dar foarte atentă, Anirul se gîndi la ce-i spusese mai devreme Maica Superioară. Pe ascuns, Anirul consultase un maestru Feng Shui asupra caracteristicilor vechii săli de naşteri. Bătrînul uscățiv, cu trăsături terrasiene, era un practicant al unei vechi filozofii zensunnite, care susținea că arhitectura, aşezarea mobilierului şi utilizarea la maxim a culorilor şi luminii lucrau împreună la bunăstarea locatarilor unor clădiri. Dînd din cap cu înțelepciune, maestrul declară că vechea maternitate fusese amplasată incorect şi-i arătă lui Anirul ce trebuia făcut. Avuseseră la dispoziție numai o lună înainte de sorocul aşteptat, iar Maicii Kwisatz nu-i mai rămăsese nici o clipă de pierdut.

Acum, remarcînd abundența luminii care se revărsa asupra patului lui Mohiam prin ferestre şi lucarne, în loc să fie dată de licurigloburi artificiale, Anirul se încredința că nu fusese deloc „superstițioasă". Feng Shui însemna alinierea corectă a sinelui cu natura şi o atenție sporită la mediul înconjurător — o filozofie care semăna, în cele din urmă, cu modul de gîndire Bene Gesserit.

Prea multă zarvă în jurul acestei singure naşteri... Dacă era vreo şansă, oricît de mică, Anirul nu voia s-o piardă. Folosindu-se de prerogativele funcției sale, ceruse o nouă maternitate, construită conform recomandărilor bătrînului maestru Feng Shui. Apoi îl lăsase să plece, făcîndu-le pe celelalte surori să creadă că nu era decît un grădinar aflat în vizită.

Acum se apropie de patul lui Mohiam, privind în jos, spre pacienta gata să nască din clipă în clipă. Anirul spera că bătrînul avusese dreptate. Această fiică era ultima şi cea mai bună şansă pe care o aveau!

Totul se petrecu repede, în momentul în care Mohiam se hotărî s-o facă. Un plîns insistent de bebeluş umplu încăperea, iar Anirul ridică în sus o fetiță perfectă, pentru ca Maica Superioară să o poată vedea. Chiar şi vocile Celorlalte Memorii ovaționară victoria. Toată lumea radia de fericire, încîntată de naşterea mult aşteptată. Agitat, copilul se zbătea şi lovea cu picioruşele.

Surorile şterseră copila şi pe mamă cu prosoapele, oferindu-i lui Mohiam o porție mare de suc, pentru a-şi reface fluidele corporale. Anirul îi întinse copilul. Respirînd încă cu greutate, din cauza efortului naşterii, Mohiam luă fetița şi o privi, lăsînd să-i înflorească pe față un zîmbet de mîndrie, care nu-i stătea în obicei.

— Acest copil va purta numele de Jessica, ceea ce înseamnă „belşug", anunță Mohiam victorioasă, încă gîfîind.

Cînd celelalte surori se îndepărtară, Mohiam privi spre Anirul şi Harishka, care stăteau în picioare lîngă ea. Şoptind în aşa fel încît numai ele să audă, zise:

— Ştiu că acest copil face parte din programul Kwisatz Haderach. Vocile din Celelalte Memorii mi-au spus. Am avut o viziune şi cunosc viitorul îngrozitor care ne aşteaptă dacă dăm greş cu ea.

Anirul şi Maica Superioară schimbară între ele priviri stînjenite. Harishka răspunse cu o singură şoaptă, privind pieziş, de parcă ar fi sperat că revelația spontană putea slăbi controlul Maicii Kwisatz asupra programului.

— Eşti obligată să păstrezi secretul... Copila ta va fi bunica lui Kwisatz Haderach!

— Bănuiam asta.

Mohiam se prăbuşi înapoi pe pernă, gîndindu-se la greutatea acestei dezvăluiri.

— Aşa de curînd?...

În afara clădirii, răsunară aplauze şi ovații, imediat ce vestea naşterii se răspîndi în toate zonele de antrenament. Balcoanele de deasupra sălilor de lectură şi a încăperilor de dezbateri erau pline de adepte şi de profesoare care sărbătoreau fericitul eveniment, deşi numai cîteva cunoşteau întreaga semnificație a acestei copile pentru programul genetic.

Gaius Helen Mohiam dădu copilul moaşelor, refuzînd să creeze o legătură maternă, interzisă de Bene Gesserit. Deşi îşi păstra calmul, se simțea istovită şi *bătrînă*. Jessica era cea de-a zecea ei fiică pentru Comunitate şi spera ca îndatoririle sale materne să fi luat sfîrşit. Privi spre tînăra Cucernică Maică Anirul Sadow Tonkin. Ce putea face mai bine decît făcuse deja? Jessica... viitorul lor!

Sînt într-adevăr norocoasă că iau parte la acest moment, se gîndi Anirul, privind spre proaspăta mămică, stoarsă de oboseală. I se părea ciudat că dintre toate surorile care lucraseră timp de mii de ani pentru acest scop, dintre toate cele care priveau avide din Celelalte Memorii, *ea* fusese cea care supraveghease naşterea Jessicăi. Anirul însăşi va îndruma acest copil de-a lungul anilor de instructaj, pînă la momentul critic al uniunii sexuale care-i era hărăzită, pentru a aduce programul genetic în penultima sa fază.

Înfăşurată într-o pătură, copila se oprise în sfîrşit din plîns şi stătea liniştită, în căldura ocrotitoare a patului ei închis.

Privind prin plazul protector, Anirul încercă să-şi imagineze cum va arăta Jessica la maturitate. Îşi imagină chipul de bebeluş alungindu-se şi îngustîndu-se şi văzu în minte o tînără înaltă, de o mare frumusețe, cu trăsăturile aristocratice ale tatălui ei, baronul Harkonnen, cu buze senzuale şi piele fină. Baronul nu-şi va întîlni

niciodată fiica şi nu-i va cunoaşte numele, pentru că acesta va fi unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Bene Gesserit.

Într-o bună zi, cînd Jessica va ajunge la o anumită vîrstă, i se va cere să dea naştere unei fiice, iar acea copilă va fi prezentată fiului lui Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tînăr al baronului. În acest moment, Abulurd şi soția lui aveau un singur fiu, Rabban — însă Anirul pusese în mişcare mijloacele de a le sugera să mai facă şi alți copii. Acest lucru va mări şansele de supraviețuire a unuia dintre băieți pînă la maturitate; va îmbunătăți şi selecția genetică şi şansele unei mai bune sincronizări sexuale.

Anirul întrevăzu un vast mozaic, fiecare dintre piesele sale fiind un eveniment separat din incredibilul program genetic Bene Gesserit. Mai trebuiau puse la locul lor doar cîteva componente şi Kwisatz Haderach va deveni o realitate în carne şi oase — bărbatul atotputernic, capabil să unească spațiul şi timpul, arma supremă menită să fie folosită de Bene Gesserit.

Anirul se întrebă acum, aşa cum o făcuse adesea fără a îndrăzni să vorbească despre asta, dacă nu cumva un astfel de bărbat va face ca Bene Gesserit să-şi regăsească fervoarea religioasă originară, precum fanatismul familiei cruciate Butler. Ce se va întîmpla dacă-i va face pe ceilalți să-l venereze ca pe un zeu?

Imaginează-ți aşa ceva, se gîndi ea. Bene Gesserit — care se folosiseră de religie numai ca să-i manipuleze pe alții — prinse în capcana propriului lor lider mesianic. Se îndoia că aşa ceva se putea întîmpla.

Cucernica Maică Anirul plecă să sărbătorească împreună cu celelalte surori.

Cel mai sigur mod de a păstra un secret este să-i faci pe oameni să creadă că ştiu deja răspunsul.

Veche filozofie fremenă

— Umma Kynes, ai realizat foarte multe, zise Heinar chiorul, pe cînd cei doi bărbați şedeau pe un promotoriu stîncos, de deasupra sietchului lor.

Naibul îl trata acum ca pe egalul său, arătîndu-i chiar un respect exagerat. Kynes renunțase să se mai chinuie să-i contrazică pe oamenii deşertului, de fiecare dată cînd i se adresau cu „Umma", cuvîntul lor pentru „profet".

El şi Heinar priveau apusul stacojiu al soarelui aruncîndu-şi razele pe deasupra cîmpului întins de dune al Marelui Erg. Departe, la mare distanță, o pîclă difuză dăinuia la orizont — ultimele rămăşițe ale unei furtuni de nisip iscate în ziua precedentă.

Vînturi puternice măturaseră dunele şi le răscoliseră suprafața, redesenînd întregul peisaj. Kynes se sprijini de stînca aspră, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea cu mirodenie, cu iz înțepător.

Văzînd că soțul ei era pe cale să urce la suprafață, în afara sietchului, Frieth, acum însărcinată, se grăbise după cei doi bărbați în timp ce aceştia aşteptau să-şi ia rămas bun de la soare, pînă în ziua următoare. Un serviciu de cafea din alamă cu lucrătură delicată stătea între ei, pe o piatră netedă. Frieth îl adusese, împreună cu cîteva prăjituri crocante cu susan, care-i plăceau la nebunie lui Kynes. Pînă cînd îşi aminti el să-i mulțumească pentru atențiile afectuoase, Frieth dispăruse deja, ca o umbră, înapoi în cavernă.

După o vreme, Kynes dădu din cap, dus pe gînduri la comentariile naibului.

— Da, am realizat multe, dar mai am încă o mulțime de făcut.

Se gîndi la planurile extrem de complexe necesare pentru împlinirea visului său de renaştere a Dunei, un nume foarte puțin cunoscut pe întinderea imperiului.

Imperiul. Rareori se mai gîndea acum la bătrînul împărat — propriile sale priorități, sensul vieții sale, se schimbaseră atît de mult! Kynes nu s-ar mai fi putut întoarce niciodată la situația de simplu planetolog imperial, nu după ce trecuse prin atîtea, împreună cu aceşti oameni ai deşertului...

Heinar îşi apucă de încheietură prietenul.

— Se spune că apusul soarelui este timpul potrivit pentru reflecție şi bilanțuri, prietene. Să vedem ce-am realizat, mai degrabă decît să lăsăm hăul gol al viitorului să ne copleşească. Eşti pe această planetă abia de ceva mai mult de un an, dar deja ți-ai găsit un nou trib, o soție...

Heinar zîmbi.

— Şi în curînd vei avea un copil, poate un fiu...

Kynes îi întoarse, gînditor, zîmbetul. Frieth era aproape de soroc... Se simțea întrucîtva surprins că se întîmplase să rămînă însărcinată, din moment ce el fusese plecat atît de des. Nu ştia încă prea bine cum să reacționeze în fața iminentului său rol de tată. Nu se gîndise niciodată la asta, pînă atunci.

În orice caz, naşterea copilului se va potrivi de minune cu planul general pe care-l avea pentru această planetă uluitoare. Acest vlăstar, crescut pentru a-i conduce pe fremeni la mult timp după ce Kynes însuşi nu va mai fi, putea ajuta la continuarea eforturilor sale. Planul principal era prevăzut să dureze timp de secole.

În calitate de planetolog, trebuia să gîndească pe termen lung, ceva ce fremenii nu obişnuiau să facă — deşi, ținînd cont de trecutul lor îndelungat şi tulbure, ar fi trebuit să deprindă acest lucru. Oamenii deşertului aveau o istorie orală veche de cîteva mii de ani; basmele povestite în sietch descriau rătăcirile fără de sfîrşit din planetă în planetă, un popor înrobit şi persecutat pînă cînd, în cele din urmă, îşi făcuse cămin aici, unde nimeni altcineva nu îndura să trăiască.

Tradiția fremenă era conservatoare, puține lucruri se schimbau de la o generație la alta, iar oamenii aceştia nu erau obişnuiți să se gîndească la orizontul mai larg al progresului. Presupunînd că mediul lor nu putea fi adaptat, rămîneau prizonierii, mai degrabă decît stăpînii lui.

Kynes spera să poată schimba toate astea. Îşi trasase mărețul plan, inclusiv programul estimativ pentru împăduriri şi acumularea de apă, jaloane pentru fiecare dintre realizările succesive. Hectar cu hectar, Dune trebuia recuperată din ghearele deşertului...

Echipele sale de fremeni cutreierau suprafața planetei, luînd eşantioane de adîncime din zona Marelui Bled, recoltau specimene geologice din Ergul Mic şi Cîmpia Funebră — dar mulți factori ai terrafomării rămîneau încă variabile necunoscute.

Piesele mozaicului se aşezau la locul lor în fiecare zi. Cînd îşi exprimase dorința de a avea hărți mai bune ale suprafeței planetare, avu surpriza să afle că fremenii dispuneau deja de scheme topografice precise şi chiar de hărți climatice.

— De ce n-am văzut toate astea înainte? întrebase Kynes. Eram planetologul imperial, iar hărțile primite de la cartografierea prin satelit erau îngrozitor de imprecise...

Bătrînul Heinar îi zîmbise, scrutîndu-l cu singurul lui ochi.

— Plătim Ghildei Spațiale o mită substanțială pentru a-i convinge să nu se uite la noi prea de-aproape. Prețul e mare, însă fremenii sînt liberi — iar Harkonnenii rămîn în ceață, împreună cu o mare parte a imperiului.

Kynes fusese la început uluit, apoi pur şi simplu încîntat să capete o mare parte dintre informațiile geografice de care avea nevoie. Imediat, trimise negociatori să trateze cu contrabandiştii şi să obțină semințe modificate genetic ale unor plante viguroase de deşert. Trebuia să proiecteze şi să construiască un întreg ecosistem, din nimic!

În marile întruniri de consiliu, fremenii îl întrebaseră pe noul lor „profet" care era următorul pas, cît de mult va dura fiecare etapă, cînd va deveni Dune verde şi luxuriantă. Kynes îşi revăzuse estimările şi se uitase calm în josul cifrelor. Cu aerul unui dascăl răspunzînd unui copil care întreabă ceva absurd de simplu, Kynes ridicase din umeri şi le spusese:

— Va dura cam între trei sute şi cinci sute de ani. Poate puțin mai mult...

Unii dintre fremeni îşi înghițiră gemete de disperare, în timp ce alții îl ascultară pe Umma cu resemnare, după care se apucară să facă ce li se ceruse. *Între trei sute şi cinci sute de ani!* Gîndire pe termen lung, dincolo de durata vieții lor personale. Fremenii trebuiau să-şi schimbe felul de a fi.

Primind o viziune dumnezeiască, asasinul desemnat, Uliet, se sacrificase pentru acest om. Începînd din acel moment, fremenii fuseseră convinşi pe deplin de inspirația divină a lui Kynes. Nu trebuia decît să ceară şi oricare fremen din sietch făcea aşa cum dorea...

Oricine altcineva ar fi profitat de sentimentul puterii. Însă Pardot Kynes îl acceptă cu calm şi-şi văzu mai departe de treabă. Judeca viitorul în termeni de eoni şi lumi, nu de indivizi sau de mici parcele de pămînt.

Acum, cînd soarele dispărea dincolo de nisip, într-o simfonie de tonuri roşiatice, Kynes sorbi ultimele picături din cafeaua sa cu mirodenie, apoi îşi şterse cu dosul mîinii barba de culoarea nisipului.

În ciuda a ceea ce spusese Heinar, găsea dificil să mediteze cu răbdare asupra ultimului an... Exigențele planurilor pentru secolele care vor veni păreau mult mai importante, mult mai solicitante pentru atenția lui.

— Heinar, cîți fremeni există? întrebase el scrutînd deşertul plat şi monoton.

Auzise relatări despre multe alte sietchuri, văzuse fremeni pe ici, pe colo, în oraşele şi satele Harkonnen... dar păreau doar umbrele unei specii pe cale de dispariție.

— Cîți sînt pe întreaga planetă?

— Doreşti să ne numărăm, Umma Kynes? întrebase Heinar, nu din neîncredere, ci pentru că voia să ştie precis ce i se ceruse.

— Am nevoie să ştiu numărul populației ca să pot proiecta activitățile de terraformare. Trebuie să ştiu cîți lucrători sînt disponibili.

Heinar se ridică în picioare.

— Se va face. Vom număra sietchurile şi-i vom aduna pe locuitorii lor. Voi trimite călăreți ai nisipurilor şi lilieci distrans către toate comunitățile şi vom avea cît de curînd un calcul pentru tine.

— Mulțumesc.

Kynes îşi luă ceaşca, dar înainte să strîngă singur serviciul, Frieth ieşi în grabă din umbrele cavernei — pesemne că aşteptase acolo ca ei să termine — şi adună piesele serviciului de cafea. Sarcina n-o încetinise deloc.

Primul recensămînt fremen, se gîndi Kynes. *O ocazie extrem de importantă.*

Cu ochii strălucitori, plin de nerăbdare, Stilgar sosi la caverna lui Kynes în dimineața următoare.

— Ne pregătim pentru lunga ta călătorie, Umma Kynes. Departe, în sud... Avem lucruri importante să vă arătăm.

De cînd se refăcuse de pe urma rănii de cuțit Harkonnen, Stilgar devenise unul dintre cei mai devotați adepți ai lui Kynes. Părea să fi căpătat un anumit statut în urma relațiilor sale cu planetologul, cumnatul său. Stilgar nu făcea nimic pentru el însuşi, ci pentru binele tuturor fremenilor.

— Cît de lungă o să fie călătoria? se interesă Kynes. Şi unde mergem?

Tînărul bărbat zîmbi, arătîndu-şi dinţii de un alb sclipitor.

— Surpriză! E ceva ce trebuie să vezi cu ochii tăi, altfel n-o să-ţi vină să crezi. Consideră asta ca pe un dar din partea noastră, pentru tine.

Curios, Kynes îşi cercetă firida în care lucra. Trebuia să-şi ia cu el caietele de note pentru a înregistra această călătorie.

— Dar cît timp o să dureze?

— Douăzeci de toboşari, răspunse Stilgar, folosind terminologia din adîncul deşertului, apoi aruncă peste umăr, pe cînd pleca: Departe, în sud.

Soţia lui Kynes, Frieth, acum cu sarcina foarte vizibilă, petrecea totuşi ore întregi lucrînd la războiul de ţesut şi la bancurile de reparare a distraielor. În această dimineaţă, Kynes îşi luase cafeaua şi micul dejun alături de ea, deşi îşi vorbiseră foarte puţin. Frieth îl privise, pur şi simplu, iar el simţi că n-o înţelegea deloc.

Femeile fremenilor păreau să aibă propria lor lume separată, propriul lor loc în societatea acestor locuitori ai deşertului, fără nici o legătură cu tipul de relaţii pe care Kynes le găsise în alte părţi ale imperiului. Se spunea totuşi că femeile fremene erau printre cele mai crude dintre luptătorii de pe un cîmp de bătălie şi că, în caz că un duşman rămînea rănit pe cîmpul de luptă, la mila acestor femei atît de feroce, era cu siguranţă mai bine pentru el să se sinucidă.

Apoi mai exista şi misterul nerezolvat al Sayyadinelor, femeile sfinte ale sietchului. Pînă acum, Kynes văzuse doar una singură, îmbrăcată într-o robă lungă şi neagră, ca o Cucernică Maică Bene Gesserit — şi nici un fremen nu părea dispus să-i spună prea multe despre ele. *Lumi diferite, mistere diferite.*

Kynes se gîndea că într-o bună zi ar putea fi interesantă alcătuirea unui studiu sociologic despre cum reacţionau şi se adaptau diferitele culturi la un mediu extrem. Se întrebă ce efect puteau avea realităţile aspre dintr-o lume, asupra instinctelor naturale şi asupra rolurilor tradiţionale ale sexelor. Însă avea deja prea multe de făcut. În afară de asta, era planetolog, nu sociolog.

Terminînd de mîncat, Kynes se aplecă şi-şi sărută soţia fremenă. Zîmbind, o bătu uşor pe pîntecele rotunjit sub robă.

— Stilgar mi-a spus că trebuie să-l însoțesc într-o călătorie. Mă întorc cît pot de repede.

— Cît durează? întrebă ea, gîndindu-se la apropiata naştere a copilului.

După cît se părea, Kynes, obsedat de viziunea lui pe termen lung asupra evenimentelor de pe această planetă, nu observase că se apropia sorocul naşterii propriului său copil şi uitase să țină cont de asta, în planurile sale.

— Douăzeci de toboşari, zise el, deşi nu ştia exact ce însemna asta în materie de distanțe.

Frieth îşi arcui sprîncenele, într-o surpriză tăcută, apoi îşi plecă pleoapele şi începu să spele vasele de la micul dejun.

— Chiar şi cea mai îndelungată dintre călătorii poate trece repede, cînd inima este mulțumită.

Tonul ei trădase doar o dezamăgire uşoară.

— Îți voi aştepta întoarcerea, soț al meu.

Ezită o clipă apoi adăugă:

— Să alegi un vierme bun!

Kynes nu ştia ce voia să spună cu asta.

Cîteva momente mai tîrziu, Stilgar şi alți optsprezece tineri fremeni, îmbrăcați în echipament complet de deşert, îl conduseră pe Kynes în jos, prin pasajele întortocheate, dincolo de bariera muntoasă, spre imensa mare de nisip din vest. Kynes simți o undă de îngrijorare: întinderea pîrjolită părea prea departe şi prea periculoasă. Acum era bucuros că nu pleca singur.

— Vom trece de ecuator şi dincolo de el, Umma Kynes, acolo unde noi, fremenii, avem alte teritorii şi propriile noastre proiecte secrete. Vei vedea!

Kynes făcu ochii mari; auzise numai poveşti sumbre şi îngrozitoare despre teritoriile nelocuibile din regiunile sudice. Scrută distanța amenințătoare, în timp ce Stilgar verifica în grabă distraiul planetologului, strîngînd legăturile şi ajustînd filtrele pînă cînd se declară mulțumit.

— Dar cum vom călători?

Ştia că sietchul avea propriul său ornitopter, un mic aparat utilitar care nu putea lua la bord atîția oameni.

Stilgar privi spre el cu o expresie nerăbdătoare.

— Vom *călări*, Umma Kynes.

Arătă spre tînărul care, cu mult timp în urmă, îl dusese pe Stilgar înapoi la sietch, cu vehiculul de teren al lui Kynes.

— Ommun va deveni, astăzi, călăreț al nisipurilor. Pentru poporul nostru este un mare eveniment...

— Sînt convins de asta, zise Kynes căruia îi fusese stîrnită curiozitatea.

În robele lor de culoarea deşertului, fremenii mărşăluiau pe nisip, în şir indian. Sub robe purtau distraie, iar în picioare aveau încălțări temag de deşert. Ochii lor albastru-indigo scrutau depărtările.

O siluetă întunecată alerga pe coama unei dune, cu cîteva sute de metri în fața restului grupului. Acolo scoase un țăruş lung şi negru şi-l înfipse în nisip, reglînd comenzile pînă cînd, în cele din urmă, Kynes auzi ecoul unor bufnituri repetate.

Kynes mai văzuse un astfel de lucru în timpul frustrantei vînători de viermi a lui Glossu Rabban.

— Încearcă să atragă un vierme de nisip?

Stilgar încuviință.

— Dacă vrea Dumnezeu...

Îngenunchind pe nisip, Ommun scoase o boccea de unelte înfăşurată în pînză. Le sortă şi le aranjă cu grijă în fața lui. Cîrlige lungi din fier, greutăți ascuțite, colaci de frînghie.

— Acum ce face? întrebă Kynes.

Toboşarul îşi bătea ritmul în nisip. Grupul de fremeni aştepta, ducînd ranițe şi provizii.

— Vino, trebuie să fim gata pentru sosirea lui Shai-Hulud, vorbi Stilgar, îndemnîndu-l pe planetolog să-l urmeze, tîrîndu-şi picioarele pe dunele arse de soare, către locul potrivit. Fremenii şuşoteau între ei.

Dintr-o dată, Kynes detectă ceva ce nu mai trăise decît o singură dată: şuieratul de neuitat, urletul grăbit al apropierii unui vierme de nisip, inexorabil atras de pulsațiile toboşarului.

Pe creasta dunei, Ommun se lăsă pe vine, adunîndu-şi cîrligele şi cängile. La brîu îi atîrnau colaci lungi de frînghie. Rămase perfect nemişcat. Semenii săi fremeni aşteptau pe creasta dunei apropiate.

— Acolo! Îl vezi? exclamă Stilgar, abia putîndu-şi stăpîni emoția.

Arătă spre sud, unde nisipul se încrețea de parcă o navă subterană de luptă s-ar fi îndreptat direct spre toboşar.

Kynes nu ştia ce se petrece. Avea, oare, Ommun de gînd să se lupte cu imensul animal? Era vreun soi de ceremonie sau de sacrificiu, înaintea îndelungatei lor călătorii prin deşert?

— Fii gata, spuse Stilgar şi-l apucă pe Kynes de mînă. Te vom ajuta în orice fel putem.

Înainte ca planetologul să apuce să mai pună o întrebare, un vîrtej urlător de nisip se ridică în jurul toboşarului. Ommun, atent şi gata de luptă, se trase repede înapoi, lăsîndu-se pe vine, gata să sară.

Apoi, gura enormă a viermelui de nisip țîşni din adîncuri şi înghiți toboşarul. Spatele inelat al monstrului se înălță în deşert.

Ommun țîşni, alergînd din toate puterile pentru a ține pasul cu viermele în mişcare, dar se poticni în nisipul înşelător. Apoi sări pe spatele arcuit, segmentat, folosindu-se de cîrligele şi ghearele de oțel pentru se urca pe unul dintre segmentele viermelui.

Kynes privea uluit, incapabil să-şi pună gîndurile în ordine sau să înțeleagă ce făcea acest tînăr îndrăzneț. *Nu se poate întîmpla aşa ceva*, se gîndi el. *Nu e posibil!*

Ommun înfipse unul dintre cîrligele ca un căuş în spațiul dintre segmentele viermelui şi trase puternic, separînd inelele bine protejate şi expunînd carnea rozalie de dedesubt.

Viermele se răsuci, încercînd să-şi ferească segmentul sensibil, descoperit, de efectul abraziv al nisipurilor. Ommun se cocoță şi înfipse un alt cîrlig, deschizînd un al doilea segment, forțînd viermele să se ridice şi mai mult din lumea lui secretă de sub suprafața deşertului. În cel mai înalt punct de pe spinarea monstrului, în spatele capului uriaş, tînărul fremen înfipse un țăruş şi dădu drumul frînghiilor lungi, în aşa fel încît să atîrne în lateral. Se ridică în picioare, drept şi mîndru în spatele viermelui, făcîndu-le celorlalți semn să vină.

Ovaționînd, fremenii începură să alerge, luîndu-l şi pe Kynes cu ei. Se împletici încercînd să țină ritmul. Trei dintre tineri urcară pe frînghii adăugînd mai multe dintre ceea ce ei numeau „cîrlige de făuritor", pentru a-l forța pe vierme să rămînă deasupra dunelor. Imensa creatură începu să se deplaseze înainte, dar cu un aer nesigur, incapabil parcă să înțeleagă de ce-l tot împungeau aceste creaturi sîcîitoare.

Alergînd pe lîngă vierme, fremenii azvîrliră sus proviziile; pachetele fură fixate pe spatele viermelui cu alte frînghii. Primii călăreți

înjghebară cît de repede puteau o mică structură. Îmboldit de Stilgar, Kynes, complet uluit, alerga pe lîngă viermele imens. Planetologul putea simți înălțîndu-se de dedesubt căldura frecării cu nisipul şi încercă să-şi imagineze ce focuri chimice uluitoare ardeau în furnalul dinlăuntrul viermelui.

— Urcă, Umma Kynes! strigă Stilgar, ajutîndu-l să-şi pună picioarele în buclele făcute din frînghii. Neîndemînatic, Kynes se cățără cum putu, ghetele sale de deşert găsind aderență pe pielea zgrunțuroasă a viermelui. Urca şi iar urca. Energia mocnită a lui Shai-Hulud îi tăia respirația, dar Stilgar îl ajută să ajungă pînă sus, unde se adunaseră deja ceilalți călăreți fremeni.

Înjghebaseră o platformă rudimentară şi un fel de scaun pentru el, un palanchin. Ceilalți fremeni stăteau în picioare, ținînd strîns frînghiile agățate de viermele imens, de parcă ar fi fost doar un armăsar puternic. Recunoscător, Kynes se aşeză pe locul oferit şi se ținu cît reuşea de bine. Avea un sentiment tulburător, aici sus, de parcă nu avea ce căuta acolo şi putea fi dat jos şi strivit cu uşurință. Mişcarea rostogolită a viermelui îi făcea stomacul să joace.

— În mod normal, astfel de scaune sînt rezervate pentru Sayyadinele noastre, îl lămuri Stilgar. Noi ştim însă că nu eşti antrenat să călăreşti pe Shai-Hulud, aşa că acesta va fi locul de onoare pentru profetul nostru. Nu-i nici o ruşine!

Kynes dădu absent din cap şi privi înainte. Ceilalți fremeni îl felicitau pe Ommun, care-şi dusese la bun sfîrşit acest important ritual de trecere. Acum era un călăreț respectat al nisipurilor, un adevărat bărbat al sietchului.

Ommun trase de frînghii şi de cîrlige, îndrumînd viermele.

— Haiiii-oh!

Uriaşa creatură unduitoare gonea peste nisipuri, îndreptîndu-se spre sud...

Kynes călători întreaga zi, cu vîntul uscat, plin de praf, bătîndu-i în față, şi cu strălucirea soarelui reflectîndu-se în nisip. Nu avea nici un mijloc de a estima viteza cu care se deplasa viermele, dar ştia că trebuie să fie uluitoare.

În timp ce vîntul fierbinte biciuia aerul în jurul lui, putea mirosi revărsările de oxigen şi izul de cremene arsă al trecerii viermelui. În absența unui covor bogat de vegetație pe Dune, planetologul îşi dădu seama că viermii înşişi generau probabil o mare cantitate din oxigenul atmosferic.

Tot ce putea Kynes să facă era să se țină cît mai bine de palanchin. Nu avea cum să ajungă la notițele şi la înregistrările din rucsacul de pe spatele său. Ce raport magnific ar fi putut scrie — deşi ştia, în adîncul inimii, că nu putea oferi împăratului asemenea informații... Nimeni în afară de fremeni nu mai ştia acest secret şi aşa şi trebuiau să rămînă lucrurile. *Chiar călărim un vierme!* Acum avea alte obligații, loialități noi şi mult mai importante.

Cu secole în urmă, imperiul instalase stații biologice de testare în punctele strategice de pe Dune, însă aceste facilități se părăginiseră. În ultimele luni, Kynes le redeschisese, folosind cîțiva soldați imperiali detaşați pe planetă doar pentru a menține aparențele; în cea mai mare parte, personalul stațiilor era recrutat dintre proprii săi fremeni. Era uluit de abilitatea fraților săi din sietch de a se infiltra în sistem, de a afla informații şi de a folosi tehnologia. Erau o rasă extraordinar de adaptabilă — şi adaptarea era singura cale de supraviețuire într-un loc ca Dune.

Sub îndrumarea lui Kynes, lucrătorii fremeni demontaseră echipamentul tehnic al stațiilor biologice izolate, aducînd în sietchurilor lor piesele necesare, apoi completaseră formulare pentru raportarea pierderii sau distrugerii componentelor; imperiul, neatent, înlocuise piesele pierdute cu altele noi, pentru ca supraveghetorii stațiilor să-şi poată continua munca...

După cîteva ore de mers prin Marele Şes, enormul vierme încetini, arătînd o oboseală evidentă, iar Ommun avu dificultăți în a-l controla. Viermele dădea semne că ar fi vrut să se îngroape în nisip, fiind gata să-şi rănească țesuturile sensibile expuse.

În cele din urmă, Ommun reuşi să strunească leviatanul istovit, pînă cînd îl opri cu totul. Trupa de oameni ai deşertului coborî, iar Kynes alunecă pe segmentele aspre ale viermelui, aterizînd pe nisipul moale. Ommun aruncă jos pachetele care mai rămăseseră şi coborî şi el, lăsînd viermele — mult prea epuizat acum ca să se mai întoarcă şi să-i atace — să-şi sape drumul în adîncul nisipurilor.

Fremenii desprinseră cîrligele pentru ca viermele, Shai-Hulud al lor, să-şi poată reveni.

Oamenii alergară spre un şir de stînci, unde se aflau caverne şi adăposturi, iar Kynes fu surprins să vadă un mic sietch care-i primi peste noapte, oferindu-le hrană şi conversaţie. Vestea despre visurile planetologului se răspîndise în toate ascunzătorile secrete de pe Dune, iar liderul sietchului le spuse că era o mare cinste pentru ei să-l găzduiască pe Umma Kynes.

În ziua următoare, grupul plecă din nou, pe un alt vierme de nisip, apoi pe altul. Curînd, Kynes înţelese mai bine ce voise să spună Stilgar apreciind că va fi o călătorie de „douăzeci de toboşari".

Vîntul era proaspăt şi nisipul strălucitor, iar fremenii se bucurau enorm de marea lor aventură. Kynes stătea în palanchinul său ca un împărat, privind peisajul deşertului. Dunele nu încetau să-l fascineze, dar, în mod straniu, erau la fel la orice latitudine.

În apropierea sietchului lui Heinar, cu o lună mai devreme, Kynes zburase singur cu ornitopterul său imperial, explorînd fără ţintă zona. Fusese abătut de la curs de o mică furtună. Menţinuse controlul, chiar şi în faţa rafalelor de vînt, dar fusese uimit să zărească jos, pe suprafaţa nisipului, un loc unde furtuna dezgolise un teren neted şi albicios — un bazin de sare.

Kynes mai văzuse astfel de lucruri şi înainte, dar niciodată pe Dune. Formaţiunea geologică arăta ca o oglindă albă, ovală, marcînd limitele a ceea ce fusese, cu mii de ani înainte, o mare deschisă. Din estimările sale, bazinul avea o lungime de trei sute de kilometri. Simţise o emoţie puternică la gîndul că, în trecut, acest bazin fusese un ocean de interior.

Kynes aterizase cu topterul şi ieşise afară în distrai, ghemuindu-se şi mijindu-şi ochii din cauza prafului adus de vînt. Se aşezase în genunchi şi îşi înfipsese degetele în suprafaţa albă şi pufoasă. Gustase vîrful degetului pentru a-şi confirma ceea ce bănuia. Sare amăruie. Acum nu se mai putea îndoi că în această lume existase cîndva apă de suprafaţă. Dintr-un anumit motiv însă, dispăruse în întregime...

În timpul în care mai mulţi viermi de nisip îi duseră unul după altul dincolo de ecuator şi în în interiorul zonei sudice a planetei deşertice, Kynes observă multe alte lucruri ce-i amintiră de descoperirea

sa: depresiuni sclipitoare, care puteau fi urmele unor vechi lacuri sau ale altor forme de apă de suprafață. Le vorbi despre asta ghizilor săi fremeni, dar ei puteau explica totul doar sub forma unor mituri şi legende, fără nici un sens din punct de vedere ştiințific. Tovarăşii săi de călătorie păreau mai concentrați asupra destinației lor.

În cele din urmă, după zile lungi şi istovitoare, lăsară în urmă ultimul vierme de nisip. Fremenii înaintară în grabă prin peisajul stîncos al regiunilor sudice de pe Dune, în apropierea cercului arctic, unde marele Shai-Hulud refuza să meargă. Deşi cîțiva negustori de apă exploraseră calotele polare nordice, latitudinile mai joase rămăseseră, în mare parte, nelocuite, ocolite, învăluite în mister. Nimeni nu venea aici — cu excepția fremenilor.

Din ce în ce mai emoționată, trupa mărşălui o zi întreagă pe terenul pietros, pînă ce, în final, Kynes văzu ce ținuseră cu atîta ardoare să-i arate. Acolo, fremenii creaseră şi păstraseră o comoară imensă.

Nu departe de minuscula calotă polară, într-o regiune unde i se spusese că temperaturile erau prea scăzute şi zona prea inospitalieră pentru a fi locuită, fremenii din diferite sietchuri înființaseră o tabără secretă. Mergînd de-a lungul unei albii secate, pătrunseră într-un canion accidentat. Solul era compus din pietre rotunjite, cu multă vreme în urmă, de o apă curgătoare. Aerul era răcoros, dar mai cald decît s-ar fi aşteptat atît de departe în interiorul cercului polar.

De pe o stîncă înălțată deasupra capetelor lor, unde gheața şi vîntul rece cedau în fața aerului mai cald de jos, apa se scurgea pur şi simplu din crăpăturile pietrei, urmînd cursul albiei pe care o străbătuseră pentru a ajunge aici. Cu mare pricepere, echipele de fremeni instalaseră oglinzi solare şi lupe în pereții versantului pentru a încălzi aerul şi a topi gheața de pe sol. Iar acolo, pe solul stîncos, cultivaseră plante.

Kynes rămase fără grai. Era visul lui, chiar în fața ochilor săi!

Se întrebă dacă nu cumva sursa de apă nu erau izvoarele termale, dar atingînd-o, văzu că era rece. Gustă şi descoperi că nu era sulfuroasă, ci apă proaspătă — de departe cea mai bună pe care o băuse de la venirea pe Dune. Apă curată, nu reciclată de o mie de ori, prin filtre şi distraie.

— Priveşte secretul nostru, Umma Kynes, îi spuse Stilgar. Am făcut toate astea în mai puţin de un an!

În porţiunile umede de pe fundul pîrîiaşului creşteau smocuri de iarbă viguroasă, flori colorate de deşert, ba chiar şi lujere tîrîtoare ale unui dovleac rezistent. Dar, lucrul cel mai uluitor, Kynes zări şiruri de curmali pitici, agăţîndu-se de viaţă, absorbind umezeala care-şi făcea drum prin crăpăturile rocii poroase sau se infiltra dintr-un strat de apă freatică de sub platoul canionului.

— Palmieri! exclamă. Aţi început deja!

— Da, Umma, încuviinţă Stilgar. Putem vedea aici o fărîmă din viitorul Dunei. Aşa cum ne-ai promis, poate fi înfăptuit. Fremenii de pe toată planeta au început deja să facă ce le-ai cerut, împrăştiind ierburi pe pantele adăpostite ale dunelor, pentru a le fixa.

Kynes radia. Aşa deci, chiar îl ascultaseră! Acele ierburi îşi vor întinde reţeaua de rădăcini, reţinînd apa şi stabilizînd dunele. Cu echipamentul furat din staţiile de testare biologică, fremenii îşi puteau continua munca de săpare a bazinelor de colectare, puteau construi mori de vînt şi puteau găsi alte mijloace de a capta fiecare picătură de apă adusă de vînt...

Grupul rămase la adăpostul canionului pentru cîteva zile. Kynes era năucit de ceea ce vedea acolo. În timpul petrecut în tabără, dormind sau plimbîndu-se printre plantaţiile de palmieri, veneau din cînd în cînd fremeni din alte sietchuri. Acest loc părea să fie un nou punct de întîlnire pentru poporul ascuns. Soseau şi emisari care priveau înfiorați spre palmierii şi plantele care creşteau sub cerul liber, spre petele slabe de umezeală ieşind cu zgîrcenie dintre stînci.

Într-o seară, un călăreţ al nisipurilor veni la ei abia tîrîndu-şi echipamentul, căutîndu-l pe Umma Kynes. Cu răsuflarea tăiată, călătorul nou-venit ţinea ochii plecaţi, de parcă n-ar fi vrut să întîlnească ochii planetologului.

— La ordinele tale, am terminat numărătoarea fremenilor, anunţă el. Am primit răspuns de la toate sietchurile, iar acum ştim cît de mulţi sîntem.

— Grozav, zise Kynes zîmbind. Am nevoie de o cifră aproximativă pentru a putea pregăti ceea ce avem de făcut...

Apoi aşteptă întrebător.

Tînărul ridică privirile şi-l fixă cu ochii săi albastru-în-albastru.

— Sietchurile au fost socotite ca fiind peste cinci sute.

Kynes inspiră scurt. Mult mai mult decît se aşteptase el!

— Iar numărul de fremeni de pe Dune este de aproximativ zece milioane. Vrei să calculez numărul exact, Umma Kynes?

Planetologul făcu un pas înapoi, clătinîndu-se şi icnind. Incredibil! Estimările imperiale şi rapoartele Harkonnenilor sugeraseră că nu erau mai mult de cîteva sute de mii de fremeni, cel mult un milion.

— Zece milioane!

Îl îmbrăţişă pe tînărul mesager uluit. Atît de mulţi lucrători dornici de treabă... *Cu o asemenea armată de muncitori, putem într-adevăr să refacem o întreagă planetă.*

Mesagerul fremen se lumină la faţă şi apoi se dădu îndărăt, plecîndu-se în faţa planetologului care-i arătase o asemenea onoare.

— Şi mai sînt şi alte veşti, Umma Kynes, urmă el. Am fost instruit să-ţi spun că soţia ta, Frieth, a dat naştere unui fiu puternic, care va fi cu siguranţă, într-o bună-zi, mîndria sietchului său!

Lui Kynes i se tăie din nou răsuflarea, neştiind ce să spună. Era tată! Privi spre Ommun şi Stilgar şi spre membrii echipei sale de explorare. Fremenii îşi ridicară mîinile şi-l felicitară. Nu fusese conştient de asta pînă acum dar, pe lîngă surpriză, simţi un val de mîndrie copleşindu-l.

Gîndindu-se la binecuvîntarea care coborîse asupra lui, Kynes se uită la palmieri, la ierburile şi florile crescute, apoi la fîşia îngustă de cer albastru, mărginită de pereţii canionului. Frieth născuse un fiu!

— Iar acum fremenii numără zece milioane plus unul, zise el.

Ura este o emoţie la fel de periculoasă ca şi dragostea. Capacitatea de a simţi una dintre ele înseamnă capacitatea de a simţi şi opusul ei, în aceeaşi măsură.

Instrucţiuni preventive pentru Comunitate,
Arhivele Bene Gesserit, Wallach IX

Cei doi sori spălăciţi ai sistemului binar Kuentsing răzbăteau prin cerurile întunecate ale planetei Bela Tegeuse. Soarele sîngeriu, mai

apropiat, arunca o lumină purpurie pe cerul după-amiezei, în vreme ce steaua primară, de un alb înghețat — prea departe pentru a da prea multă căldură şi lumină — plutea ca o gaură de lumină în veşnicul crepuscul. O planetă neprimitoare, acoperită de vegetație pitică... Nu era una dintre destinațiile principale ale Ghildei, iar transspațialele nu se opreau prea des aici.

În acest loc trist, doamna veghea asupra grădinilor ei de la suprafață şi încerca să-şi aducă aminte că era vorba doar de un adăpost temporar. Chiar şi după aproape un an de zile, se simțea tot ca o străină!

Privi întunericul înghețat şi terenurile agricole, privi spre muncitorii angajați dintre localnici... Sub nume fals, cheltuise o parte din bogățiile pe care le putuse salva pentru a cumpăra o mică proprietate, sperînd să poată trăi aici — şi să supraviețuiască pînă cînd se va putea reîntîlni cu ceilalți. De la fuga sa disperată, nu-i mai văzuse şi nu mai auzise de ei, dar nici nu coborîse garda vreun moment. Elrood mai trăia încă şi vînătorii erau tot pe urmele ei...

Licuridiscuri plate scăldau terenurile agricole în întregul spectru al luminii vizibile, răsfățînd şirurile de legume şi fructe exotice care vor fi vîndute funcționarilor bogați la prețuri astronomice.

Dincolo de marginile terenurilor agricole, vegetația locală de pe Bela Tegeuse se înălța aspră şi țepoasă, deloc îmbietoare. Lumina naturală de pe Kuentsing nu era suficient de puternică pentru a susține procesul de fotosinteză necesar plantelor delicate de pe culturile doamnei.

Simți pe față pişcătura frigului. Pielea ei sensibilă, cîndva mîngîiată de un împărat, era acum crăpată şi asprită din cauza climei severe. Jurase însă că se va ține tare, că se va adapta şi va îndura. Şi i-ar fi fost mult mai uşor să îndure dacă ar fi putut să le spună oamenilor la care ținea că era în viață şi în siguranță. Simțea dureros dorința de a-i vedea, însă nu îndrăznea să-i contacteze din cauza riscurilor pentru ea însăşi şi pentru cei care scăpaseră o dată cu ea.

Maşinile de recoltat zdrăngăneau de-a lungul şirurilor ordonate de legume, scoțîndu-le pe cele coapte. Licuridiscurile strălucitoare aruncau umbre alungite ca nişte creaturi care se furişau pe cîmp, în căutare de pradă. Unii dintre muncitorii pletoşi, angajați pentru lucrul la cîmp, începură să murmure o melopee, în timp ce culegeau

legumele prea sensibile pentru recoltarea mecanică. Coşuri suspensoare, pregătite pentru piață, aşteptau la stația de recoltare.

Numai cîtorva dintre cei mai loiali servitori li se îngăduise s-o însoțească aici, în acestă nouă viață. Nu voia să lase nimic la voia întîmplării, nimeni care putea să raporteze spionilor imperiali — nici să-şi pună în pericol însoțitorii credincioşi.

Numai după precauțiuni extreme îndrăznea să stea de vorbă cu cei cîțiva cunoscuți care locuiau în apropierea ei, pe Bela Tegeuse. Cîteva conversații pe furiş, priviri rapide şi zîmbete erau tot ce putea îndrăzni. Camerele de securitate şi spionii puteau fi peste tot.

Cu ajutorul unui şir de documente atent plasate, doamna devenise o femeie respectabilă pe nume Lizett, o văduvă al cărei bărbat fictiv — un negustor local şi funcționar de rang inferior al CHOAM — îi lăsase suficiente mijloace financiare pentru a dobîndi această modestă proprietate.

Întreaga sa existență se modificase: fără distracții de curte, fără muzică, ospețe şi recepții, fără funcții în Landsraad — nici măcar plictisitoarele şedințe de Consiliu. Trăia, pur şi simplu, de pe o zi pe alta, amintindu-şi vremurile trecute şi tînjind după ele, în timp ce accepta faptul că această nouă viață era fi cel mai bun lucru pe care-l putea obține acum.

Cel mai rău era să nu-i mai vadă niciodată pe cei dragi...

Ca un general care trece trupele în revistă, doamna trecu prin fața parcelelor cultivate examinînd fructele țepoase, de un roşu aprins, care atîrnau de vițele suspendate. Făcuse eforturi considerabile ca să memoreze numele produselor exotice pe care le cultiva. Era important să creeze o imagine convingătoare şi să poată purta discuții banale cu oricine, fără să stîrnească bănuieli.

Ori de cîte ori se aventura în afara conacului, purta la gît un colier minunat, de fabricație ixiană, un hologenerator mascat. Îi învăluia fața într-un cîmp care îi distorsiona trăsăturile fine, îi atenua pomeții, îi lărgea bărbia delicată şi-i schimba culoarea ochilor. Se simțea în siguranță... oarecum.

Oprindu-se, privi în sus şi văzu la orizont o ploaie strălucitoare de stele căzătoare. Undeva departe, licăreau luminile altor ferme şi ale unui sat aflat la mare distanță. Însă asta era cu totul altceva. Luminile artificiale — să fi fost nave de transport sau navete?

Bela Tegeuse nu era o planetă foarte populată. Bogățiile şi resursele sale naturale erau reduse, iar principala ei contribuție istorică era una întunecată şi sîngeroasă: cu multă vreme în urmă găzduise colonii de sclavi, sate îndîrjite, care luptau pentru existență, de unde erau adunați sclavii şi duşi după aceea în alte lumi. Ea însăşi se simțea ca o prizonieră... dar avea măcar propria-i viață şi ştia că familia ei era în siguranță.

„Indiferent ce se întîmplă, să nu cobori niciodată garda, dragostea mea", o avertizase soțul ei la despărțire. „Niciodată!"

În această stare constantă de alertă, doamna observă luminile de căutare a trei ornitoptere care se apropiau dinspre spațioportul îndepărtat. Aparatele zburau la joasă înălțime, deasupra peisajului plat şi secetos. Îşi aprinseseră farurile de căutare de noapte la putere maximă, deşi asta era una dintre cele mai luminoase zile pe care Bela Tegeuse le putea oferi, în miezul unei amiezi duble.

Doamna simți degete de gheață încleştîndu-i inima, dar rămase dreaptă, înfăşurîndu-şi în jurul trupului pelerina albastru-închis. Ar fi preferat culorile Casei sale, dar nu mai îndrăznea nici măcar să păstreze asemenea lucruri în garderobă.

O voce strigă din interiorul corpului principal al casei:

— Madame Lizett! Vine cineva şi refuză să răspundă saluturilor noastre!

Întorcîndu-se, văzu silueta cu umeri înguşti a lui Omer, unul dintre servitorii ei cei mai importanți din vremurile bune, un om care o însoțise aici neştiind prea bine ce altceva ar fi putut face. Cu siguranță, nimic nu putea fi mai important şi mai plăcut decît să o servească pe stapînă, o asigurase Omer, iar ea îi era recunoscătoare pentru acest devotament.

Doamna se gîndi să se ascundă de topterele care se apropiau, însă renunță la idee. Dacă aceşti intruşi veneau de unde se temea ea că ar fi putut veni, nu avea nici o şansă de scăpare. Iar dacă intuiția sa era greşită, nu avea nevoie să fugă.

Stolul de ornitoptere ajunse deasupra capului ei, bătînd din aripi şi cu motoarele urlînd. Aterizară de-a dreptul, fără să țină cont de parcelele cultivate, smulgînd licuridiscurile din aliniere şi zdrobind recolta.

Cînd uşile celor trei aparate de zbor se deschiseră şi ieşiră soldații, ştiu că soarta îi era pecetluită.

Ca prin vis, îşi aminti de vremurile mai fericite din viaţa ei, de sosirea unor soldaţi cu totul diferiţi. Se întîmplase în anii tinereţii de la curtea imperială, cînd entuziasmul datorat faptului că era curtezană imperială începuse să pălească. Pentru o vreme, împăratul petrecuse mult timp cu ea, dar după ce interesul lui se topise, trecuse mai departe la alte concubine. Era de aşteptat. Nu se simţise jignită, din moment ce Elrood continuase să aibă grijă de ea.

Dar, într-o zi, după ce revolta de pe Ecaz fusese zdrobită, privise parada victoriei trupelor imperiale pe străzile din Kaitain. Flamurile erau atît de strălucitoare încît o duruseră ochii, uniformele arătau perfecte şi curate, soldaţii — atît de curajoşi... În fruntea coloanei, îl îl zărise pentru prima oară pe viitorul ei soţ, un războinic mîndru, cu umeri laţi şi zîmbet deschis. Chiar şi de la distanţă, îi luase ochii, îşi simţise pasiunea trezindu-se şi-l privise ca pe cel mai brav dintre toţi soldaţii care se întorseseră acasă...

Soldaţii sosiţi acum pe Bela Tegeuse erau totuşi de un alt soi — mult mai înspăimîntători în uniformele lor gri-negre, de sardaukari.

Un comandant burseg păşi înaintea ei, cu însemnele de grad strălucind. Retezînd aerul cu mîna, făcu semn oamenilor săi să-şi ocupe poziţiile.

Continuînd să se prefacă, dar avînd numai o fărîmă de speranţă în suflet, doamna păşi spre el cu capul sus.

— Sînt Madame Lizett, proprietara acestei moşii...

Cu voce aspră, arătă încruntată spre recolta distrusă.

— Dumneata sau patronii dumitale aveţi de gînd să plătiţi despăgubiri pentru pagubele pe care neîndemînarea voastră tocmai le-a adus proprietăţii mele?

— Ţine-ţi gura! i-o tăie unul dintre soldaţi, ridicîndu-şi arma laser.

Neghiobul, se gîndi doamna. *Aş fi putut avea un scut protector. Dacă aveam şi dacă ar fi tras, această porţiune de pe Bela Tegeuse ar fi dispărut într-o explozie pseudo-nucleară.*

Comandantul burseg ridică mîna, reducîndu-l pe soldat la tăcere, însă ea recunoscu schema: un soldat pripit, necontrolat, care s-o intimideze, apoi un comandant ferm, dovedindu-se raţional. Soldatul bun şi soldatul rău...

— Am venit aici cu ordine imperiale, zise bursegul. Căutăm locul unde s-ar putea afla nişte trădători supravieţuitori ai unei Case renegate. Potrivit dreptului la informaţii, vă cerem să cooperaţi!

— Nu sînt familiarizată cu chestiunile legale, răspunse doamna. Şi nu ştiu nimic despre renegaţi. Eu sînt doar o văduvă care încearcă să conducă o fermă modestă. Îngăduiţi avocaţilor mei să se consulte cu dumneavoastră. Voi fi încîntată să cooperez în orice fel voi putea, deşi mă tem că veţi fi dezamăgiţi...

— Nu vom fi dezamăgiţi, mîrîi soldatul cel repezit.

Peste tot în jurul ei, angajaţii încetaseră orice fel de activitate, încremeniţi pe locurile lor. Bursegul păşi înainte şi se opri drept în faţa doamnei, care nici nu se clinti. Îi cercetă chipul încruntîndu-se. Ea ştia că masca ei holografică nu se potrivea cu ce se aştepta el să vadă. Se uită sfidătoare în ochii lui, întîlnindu-i privirea neutră.

Înainte să-i înţeleagă intenţiile, mîna lui smulse colierul ixian şi-l aruncă. Ea nu se simţi deloc diferit, dar ştia că deghizarea ei dispăruse.

— Aşa mai merge, zise bursegul. Nu ştii nimic despre renegaţi, ai? Rîse batjocoritor.

Ea îl ţintui cu privirile. Sardaukarii coborau în continuare din cele trei toptere, ocupînd poziţii în jurul femeii. Unii dintre soldaţi dădură buzna în conac, în timp ce alţii se apucară să caute în hambar, în silozul solar şi în alte clădiri anexe. Se aşteptau ca ea să găzduiască o forţă militară numeroasă? În comparaţie cu stilul său de viaţă obişnuit, se părea că de-abia îşi putea permite haine noi şi mîncare caldă.

Un alt sardaukar cu chip feroce o apucă de mînă. Încercă să se elibereze, însă el trase de mîneca hainei şi, cu o mişcare fulgerătoare, o zgîrie cu un mic scalpel. Icni, crezînd că soldatul o otrăvise, dar sardaukarul se dădu cu un pas înapoi, începînd să analizeze, calm, proba de sînge pe care i-o luase.

— Identitate confirmată, domnule, zise el, uitîndu-se spre bursegul său. Doamna Shando Vernius de pe Ix.

Soldaţii se traseră înapoi, dar Shando nu mişcă. Ştia ce va urma...

De mai bine de un an, bătrînul împărat devenise tot mai irațional, cu mintea năruindu-i-se, cu trupul tremurîndu-i continuu. Elrood suferea de pe urma mai multor halucinaţii decît de obicei, simţind mai multă ură decît ar fi putut suporta un om. Dar rămăsese împărat, iar decretele sale erau aplicate întocmai.

Singura întrebare pe care-o mai avea era dacă o vor tortura mai întîi, pentru a-i smulge informaţiile pe care nu le avea despre locul

unde se afla Dominic. Sau dacă nu cumva se vor mulțumi să termine treaba...

Omer ieşi pe una dintre uşile laterale ale conacului, strigînd, cu părul său negru în neorînduială. Agita o armă rudimentară de vînătoare, pe care-o găsise într-un dulap din depozit. *Ce smintit*, se gîndi ea. *Curajos, drag, credincios — dar, fără nici o îndoială, un smintit!*

— Doamnă! strigă Omer. Lăsați-o în pace!

Cîțiva dintre soldații sardaukari îşi îndreptară armele spre el şi spre muncitorii pletoşi de pe cîmp, dar majoritatea le ținură ațintite asupra doamnei. Ea privi în sus, spre cer, şi se gîndi la soțul său iubitor şi la copii şi speră ca aceştia să nu-i împărtăşească soarta. Chiar şi în acest moment, trebuia să admită că, dacă ar fi avut de ales, ar fi procedat la fel. Nu-i părea rău după pierderea prestigiului sau a bogățiilor, datorată părăsirii Curții Imperiale. Shando cunoscuse dragostea aşa cum doar puțini dintre membrii caselor nobiliare avuseseră ocazia...

Biet Roody, se gîndi ea cu un licăr de milă. *N-ai înțeles niciodată acest fel de dragoste!* Ca de obicei, Dominic avusese din nou dreptate. Cu ochii minții, îl văzu pe contele Casei Vernius ca atunci cînd îl întîlnise pentru prima dată: un tînăr şi chipeş soldat, întors victorios din război.

Shando ridică o mînă pentru a atinge, pentru ultima dată, chipul lui Dominic din mintea ei...

Apoi, toți sardaukarii deschiseră focul.

Trebuie să domnesc cu ochiul şi cu ghearele — ca un şoim printre păsările mai slabe.

DUCELE PAULUS ATREIDES, Declarația Atreides

Ducele Leto Atreides...

Conducătorul planetei Caladan, membru al Landsraadului, capul unei Case Mari... Aceste titluri nu însemnau nimic pentru el. Tatăl lui era mort.

Leto se simțea prea mic. Înfrînt şi năucit, nu era încă pregătit pentru sarcinile care tocmai îi fuseseră lăsate în cîrcă atît de brutal, la numai cincisprezece ani. Stînd cufundat în scaunul incomod şi supradimensionat, din care bătrînul duce condusese adesea întrunirile oficiale şi neoficiale ale curții, Leto se simțea nelalocul său, un impostor.

Nu sînt gata să fiu Duce!

Decretase şapte zile de doliu oficial, timp în care reuşise să evite cele mai dificile îndatoriri în calitatea sa de cap al Casei Atreides. Numai acceptarea condoleanțelor trimise de Casele Mari se dovedi a fi prea mult pentru el, în special scrisoarea oficială de la împăratul Elrood IX, scrisă — fără îndoială — de şambelanul său, dar semnată de mîna paralitică a bătrînului. „A căzut un mare om dintre popoare", scria împăratul. „Primiți cele mai sincere condoleanțe şi rugăciunile mele pentru viitorul vostru".

Din motive inexplicabile, aceste cuvinte sunaseră pentru Leto ca o amenințare — ceva sinistru în înclinarea semnăturii, poate, sau în alegerea cuvintelor. Leto arsese mesajul în şemineul din apartamentul său privat.

Dar, cel mai important pentru el, Leto primise şi dovezile de durere neprefăcută ale oamenilor de pe Caladan: flori proaspete, coşuri cu peşte, steaguri brodate, poezii şi cîntece scrise de barzii în devenire, sculpturi sau chiar desene şi picturi care-l reprezentau pe bătrînul duce în deplină glorie, victorios în arena cu tauri...

În intimitate, acolo unde nimeni nu-i putea vedea slăbiciunea, Leto plîngea. Ştia cît de mult îl iubiseră oamenii pe ducele Paulus şi-şi amintea de simțămîntul de putere care-l învăluise în ziua cînd el şi tatăl său ridicaseră trofeul, capul de taur, în Plaza de Toros. La acea vreme, tînjise să devină duce, simțise dragostea şi credința înconjurîndu-l. *Casa Atreides!*

Acum şi-ar fi dorit orice altă soartă în univers...

Doamna Helena se încuiase în apartamentul ei şi nu-i băga de seamă pe servitorii care încercau să-i fie de folos. Leto nu remarcase niciodată prea multă iubire sau afecțiune între părinții lui, iar acum n-ar fi putut spune dacă durerea mamei sale era sinceră sau doar juca teatru. Singurii oameni pe care-i primea erau preoții şi consilierii

ei spirituali personali. Helena se agăța de înțelesurile subtile pe care le deslușea printre versetele Bibliei Catolice Portocalii.

Leto ştia că trebuia să se smulgă singur din smîrcurile deprimării — că trebuia să-şi caute forța adînc în sinea lui şi să se apuce de treburile conducerii Caladanului. Ducele Paulus l-ar fi disprețuit pentru nevolnicia sa şi l-ar fi pedepsit pentru că nu a făcut față imediat priorităților noii sale existențe. „Jeleşte în timpul tău liber, băiete", i-ar fi spus, „dar să nu dezvălui niciodată vreun semn de slăbiciune a Casei Atreides".

În tăcere, Leto jură că va face tot ce-i stătea în putință. Acesta va fi primul dintre multele sacrificii pe care va trebui, fără îndoială, să le facă în noua sa poziție.

Prințul Rhombur veni alături de Leto, care stătea în masivul scaun ducal, în sala de întruniri, acum goală. Leto medita cu privirea ațintită asupra unui portret de mari dimensiuni, atîrnat pe peretele din fața lui, care-l înfățişa pe tatăl său înveşmîntat într-un costum complet de matador. Rhombur puse mîna pe umărul colegului său şi-l strînse.

— Leto, ai mîncat ceva? Trebuie să-ți păstrezi forțele...

Inspirînd adînc, Leto se întoarse să-l privească pe prietenul său din Ix, a cărui față lată era plină de îngrijorare.

— Nu, n-am mîncat. N-ai vrea să luăm împreună micul dejun?

Se ridică țeapăn din scaunul neprimitor. Era vremea să-şi vadă de treabă.

Thufir Hawat îi însoți la masa de dimineață, care se întinse preț de cîteva ore cu discuțiile despre planurile şi strategiile noii domnii. În timpul unei pauze, războinicul mentat făcu o plecăciune şi-l privi pe Leto în ochi.

— Dacă n-am spus-o încă, domnule duce, vă ofer acum întreaga mea loialitate şi-mi reînnoiesc jurămîntul făcut Casei Atreides. Voi face orice ca să vă ajut şi să vă îndrum.

Apoi, expresia i se înăspri.

— Trebuie să înțelegeți însă că toate deciziile sînt ale dumneavoastră şi numai ale dumneavoastră. Sfatul meu ar putea să le contrazică pe ale prințului Rhombur, pe ale mamei dumneavoastră, sau ale altor consilieri pe care vi-i veți alege. Domnia-voastră va trebui

să decideți de fiecare dată. *Domnia-voastră* sînteți ducele. Domnia-voastră sînteți Casa Atreides!

Leto tremura, simțind apăsarea responsabilităților ca pe un transspațial al Ghildei pe cale să se prăbuşească.

— Sînt conştient de asta, Thufir, şi voi avea nevoie de tot sprijinul pe care-l voi putea obține.

Îşi îndreptă spatele şi gustă din crema dulce din bolul cu budincă de orez pundi, caldă, pregătită de unul dintre bucătarii care ştiau că acest desert fusese preferatul său, încă de cînd era copil. Acum, totuşi, nu mai avea acelaşi gust; papilele sale gustative păreau amorțite.

— Cum merge ancheta asupra morții tatălui meu? A fost un accident, aşa cum pare? Sau a fost aranjat să fie aşa?

Mentatul se încruntă şi chipul său bătut de vînt fu umbrit de tulburare.

— Ezit să spun asta, domnule duce, dar mă tem că a fost un asasinat. Se adună tot mai multe dovezi care indică un plan ascuns.

— Poftim? exclamă Rhombur, lovind cu pumnul în masă, aprins la față. Cine a făcut aşa ceva ducelui? Cum?

Simțea afecțiune nu numai pentru Leto, dar şi pentru bătrînul patriarh al Casei Atreides, care le oferise adăpost, lui şi surorii sale. Un sentiment adînc îi spunea lui Rhombur că motivul ar fi putut fi pedepsirea lui Paulus pentru bunăvoința arătată exilaților ixieni.

— Eu sînt ducele, Rhombur, zise Leto, punîndu-şi mîna pe brațul prietenului său. *Eu* va trebui să rezolv toate astea.

Leto aproape că putea auzi rotițele huruind în mintea complexă a mentatului. Hawat continuă:

— Analizele chimice ale țesutului muscular prelevat de la taurul salusan au dezvăluit uşoare urme de la două droguri.

— Eu am crezut că animalele sînt verificate înainte de fiecare luptă...

Leto plecă pleopele; pentru o clipă, nu reuşi să-şi alunge frînturile de amintiri de pe vremea cînd era copil, cînd se dusese să privească taurii uriaşi din staul, iar şeful grajdurilor, Yresk, cel cu ochii bulbucați, îl lăsase să dea de mîncare animalelor — spre groaza băieților de grajd.

— A fost implicat şi veterinarul nostru?

— Testele obişnuite au fost efectuate, aşa cum este regula, înainte de *paseo*.

Cu o strîmbătură pe buzele sale roşiatice, Thufir bătu darabana pe masă în timp ce-şi punea ordine în gînduri şi îşi pregătea răspunsul.

— Din nefericire, analizele prescrise au căutat alte lucruri. Taurul fusese înnebunit cu multe zile înainte, de un stimulent puternic, care s-a acumulat gradat în corpul său, eliberat în doze regulate.

— Dar asta n-ar fi fost suficient, zise Leto, pufnind înfuriat. Tatăl meu era un luptător bun. *Cel mai bun.*

Mentatul clătină din capul zburlit.

— Taurului i s-a mai injectat şi un agent neutralizant, un compus chimic care a anihilat efectele neurotoxinei din banderillele ducelui şi care, în acelaşi timp, a declanşat efectul stimulentului. În loc ca taurul să fie amorțit, stimulentul şi-a amplificat efectele. Animalul devenea o maşinărie de ucis din ce în ce mai periculoasă, tocmai cînd bătrînul duce începea să obosească.

Leto se aprinse la față. Cu un zvîcnet furios, se ridică de la masă şi ridică ochii spre omniprezentul detector de otrăvuri. Făcu cîțiva paşi, lăsînd budinca de orez să se răcească. Apoi se întoarse şi vorbi cu duritate, apelînd la toate tehnicile de control care îi fuseseră predate.

— Mentatule, fă-mi o analiză preliminară. Cine-ar fi putut îndrăzni asta?

Thufir rămase nemişcat, căzînd în transa profundă de mentat. Informațiile intrau şi ieşeau în computerul din interiorul craniului său — un creier uman care simula capacitățile vechilor şi detestaților dușmani ai omenirii.

— Cea mai probabilă ipoteză: un atac personal al unui inamic politic important al Casei Atreides. Datorită momentului ales, cred că a fost o pedeapsă administrată bătrînului duce pentru sprijinul acordat de el Casei Vernius.

— Exact cum am bănuit şi eu, murmură Rhombur.

Fiul lui Dominic Vernius părea mult mai matur acum, oțelit şi controlat, nu mai dădea impresia că este doar un simpatic tovarăş de studii, care trăise o viață în puf. De cînd venise pe Caladan,

slăbise, întărindu-şi muşchii. Ochii săi dobîndiseră o lucire de cremene.

— Dar nici o Casă nu ne-a declarat kanly, răspunse Leto. Conform vechiului rit al vendetei, există anumite reguli care trebuie urmate, nu-i aşa, Thufir?

— Dar nu putem pretinde ca toţi duşmanii bătrînului duce să adere la astfel de drăgălăşenii! Trebuie să fim foarte prudenţi...

Rhombur se înroşi, gîndindu-se la izgonirea de pe Ix a propriei sale familii.

— Şi mai există aceia care schimbă regulile pentru a le adapta propriilor lor scopuri!

— Avem şi o a doua posibilitate, continuă mentatul. Ţinta ar fi putut fi ducele Paulus *însuşi* şi nu Casa Atreides — rezultatul unei mici vendeta sau al unei duşmănii personale. Vinovatul ar putea fi un solicitant localnic căruia nu i-a plăcut vreo decizie luată de duce. Deşi acest asasinat are consecinţe galactice, cauza lui ar putea fi, culmea ironiei, un lucru de nimic!

Leto scutură din cap.

— Nu pot crede aşa ceva. Am văzut cît de mult îl iubeau oamenii pe tata. Nici unul dintre supuşii săi nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui, nici măcar unul singur!

Hawat rămase impasibil.

— Ducele meu, nu supraestimaţi puterea dragostei şi a loialităţii, dar nici nu subestimaţi puterea urii personale.

— Hm... Care-ar fi ipoteza cea mai plauzibilă? întrebă Rhombur.

Hawat îl privi pe duce drept în ochi.

— Un atac pentru slăbirea Casei Atreides. Moartea patriarhului vă lasă într-o poziţie vulnerabilă, stăpîne. Sînteţi tînăr şi neinstruit...

Leto inspiră adînc, dar îşi controlă izbucnirile, continuînd să asculte.

— Duşmanii dumneavoastră vor considera acum Casa Atreides ca instabilă şi ar putea declanşa şi alte acţiuni împotriva acesteia. Aliaţii dumneavoastră ar putea să vă considere expus şi să vă susţină cu un entuziasm să-i spunem... limitat. Acesta este un moment foarte periculos pentru dumneavoastră.

— Harkonnenii? întrebă Leto.

Hawat dădu din umeri.

— Posibil, sau vreunul dintre aliații lor.

Leto își apăsă palmele pe tîmple și inspiră iarăși adînc. Îl vedea pe Rhombur cum se uită încurcat la el.

— Continuă ancheta, Thufir, zise Leto. Din moment ce știm că drogurile au fost injectate taurului salusan, îți sugerez să-ți concentrezi investigațiile la grajduri.

Băiatul de grajd, Duncan Idaho, se afla în fața noului duce, înclinîndu-se mîndru, gata să-și rostească, din nou, jurămîntul de credință. Personalul de la curte îl primenise, deși purta hainele de la grajduri. Veșmintele zdrențuite care i se dăduseră pentru nefericita luptă cu taurul fuseseră distruse. Părul lui negru și creț era nepieptănat.

Înlăuntrul său ardea furia. Era sigur că moartea ducelui Paulus ar fi putut fi evitată dacă l-ar fi ascultat cineva. Durerea îl lovise necruțătoare și suferea gîndindu-se dacă nu cumva ar fi putut face mai mult; dacă ar fi insistat mai mult sau dacă ar fi vorbit cu altcineva decît cu șeful grajdurilor, Yresk? Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să dezvăluie ce încercase să facă, dar, pentru moment, prefera să-și țină gura.

Arătînd prea mic în scaunul ducal, Leto Atreides își miji ochii lui cenușii și-l țintui pe Duncan cu privirea.

— Băiete, îmi amintesc cînd te-ai alăturat curții...

Chipul lui apărea mai slab și mult mai în vîrstă decît atunci cînd Duncan pășise prima oară în sala castelului.

— A fost imediat după ce am scăpat de pe Ix, împreună cu Rhombur și Kailea.

Ambii refugiați ai Casei Vernius se aflau și ei în sala mare, la fel și Thufir Hawat cu un contingent de soldați de gardă. Duncan le aruncă o privire, apoi își întoarse privirile spre duce.

— Am auzit povestea evadării tale de la Harkonneni, Duncan Idaho, continuă Leto, despre cum ai fost torturat și închis. Tatăl meu a avut încredere în tine cînd te-a angajat aici, la castelul Caladan. Știi cît de neobișnuit era pentru el să facă așa ceva?

Leto se aplecă înainte, în scaunul din lemn întunecat.

Duncan încuviință.

— Da, stăpîne.

Simțea un val fierbinte de vinovăție pe chip, pentru că nu se ridicase la înălțimea aşteptărilor binefăcătorului său, care fusese atît de bun cu el.

— Da, ştiu.

— Dar cineva a drogat taurii salusani înainte de ultima luptă a tatălui meu — şi tu ai fost unul dintre cei care au avut grijă de animale. Ai avut nenumărate ocazii... De ce nu te-am văzut la *paseo*, cînd toți ceilalți au mărşăluit în jurul arenei? Îmi amintesc că m-am uitat după tine...

Vocea lui devenise mult mai tăioasă.

— Duncan Idaho, nu cumva ai fost trimis aici, arătînd inocent şi revoltat, ca un asasin secret, în slujba Harkonnenilor?

Duncan se dădu înapoi, îngrozit.

— Nici vorbă, stăpîne duce! strigă el. Am încercat să-i avertizez pe toți. De zile întregi ştiam că nu era ceva în ordine cu taurii. I-am spus şefului de grajd Yresk nu o dată, dar n-a vrut să facă absolut nimic. A rîs de mine! M-am şi certat cu el... De-asta n-am ajuns la paseo. Aveam de gînd să-l previn eu însumi pe bătrînul duce, dar şeful de grajd m-a închis într-unul din staulele acelea mizerabile în tot timpul luptei...

Din ochi îi țîşniră lacrimile.

— Toate veşmintele frumoase pe care mi le-a dăruit tatăl dumneavoastră s-au stricat. Nici măcar nu l-am văzut căzînd în arenă!

Surprins, Leto înălță umerii în scaunul imens al tatălui său. Se uită spre Hawat.

— Am să cercetez, stăpîne, zise mentatul.

Leto îşi pironi privirile asupra băiatului. Duncan Idaho stătea înaintea lui fără nici o teamă, arătînd doar o tristețe profundă. În timp ce îl studia, Leto crezu că recunoaşte pe chipul tînăr un caracter deschis şi un devotament izvorît din suflet. Judecînd după înfățişare, acest refugiat în vîrstă de nouă ani părea cu adevărat bucuros să facă parte din curtea castelului Caladan, în pofida slujbei sale umile şi ingrate, de băiat de grajd.

Leto Atreides nu avea prea mulți ani de experiență în judecarea oamenilor prefăcuți şi în cîntărirea inimilor celor din jur, dar avea o intuiție care-i spunea că putea avea încredere în acest băiat cinstit. Duncan era tenace, inteligent şi aprig — dar nu trădător.

Fii prudent, duce Leto, îşi spuse el. *Există multe vicleşuguri în imperiu, iar acesta poate fi unul dintre ele.* Apoi se gîndi la bătrînul şef al grajdurilor; Yresk fusese la castelul Caladan încă de pe vremea căsătoriei aranjate a părinților săi... *Putea fi un astfel de plan gîndit cu atîția ani înainte?* Da, presupunea că era posibil. Se înfioră la gîndul implicațiilor.

Neînsoțită, doamna Helena păru să alunece, cu paşi neauziți, în sala de recepții. Umbre adînci pluteau în jurul ochilor ei. Leto îşi privi mama strecurîndu-se în scaunul gol de lîngă el, cel rezervat pentru vremurile cînd stătea alături de soțul său. Dreaptă şi fără să spună nici o vorbă, ea îl examină pe băiatul dinaintea lor.

Cîteva clipe mai tîrziu, şeful de grajd Yresk fu adus în sală de către gărzile Atreides, fără prea multă ceremonie. Smocul de păr alb îi stătea în dezordine, iar ochii încercănați păreau măriți şi nesiguri. Cînd Thufir Hawat termină de reprodus ceea ce povestise Duncan, şeful de grajd izbucni în rîs şi umerii săi osoşi se ridicară în semn de exagerată uşurare.

— După toți aceşti ani în care v-am servit, îl credeți pe acest şobolan de grajd, acest *Harkonnen*?

Îşi rostogoli indignat ochii bulbucați.

— Vă rog, stăpîne!

Dramatizează peste măsură, se gîndi Leto; Hawat văzu şi el asta.

Yresk îşi trecu un deget peste buze, de parcă s-ar fi gîndit la ceva.

— Acum că ați pomenit de asta, stăpîne, ar fi posibil ca băiatul însuşi să fi otrăvit taurul. Nu l-am putut supraveghea în fiece clipă...

— Asta-i o minciună! strigă Duncan. Am vrut să-i spun ducelui, dar tu m-ai închis în staul. De ce n-ai încercat să opreşti lupta? Te-am prevenit şi ți-am tot spus, iar acum Ducele este mort!

Hawat asculta, cu ochii pierduți, cu buzele umede şi pătate de la o înghițitură proaspătă de suc de sapho. Leto îşi dădu seama că intrase din nou în starea de mentat, căutînd printre toate informațiile pe care le ceruse asupra evenimentelor legate de tînărul Duncan şi Yresk.

— Ei bine? îl întrebă Leto pe şeful grajdurilor.

Se forță să nu se gîndească la vremurile de altă dată, petrecute împreună cu acest bărbat deşirat şi mirosind întotdeauna a transpirație şi a bălegar.

— Şobolanul ăsta de grajd a încercat să-mi bălmăjească ceva, stăpîne, dar îi era frică de tauri. Nu puteam să anulez o luptă, numai pentru că un copil crede că animalele sînt înspăimîntătoare!

Pufni.

— Am avut grijă de împielițatul ăsta, i-am oferit toate şansele...

— Cu toate astea, nu l-ai ascultat atunci cînd te-a avertizat cu privire la tauri, iar acum tatăl meu este mort, zise Leto, observînd că Yresk arăta brusc înspăimîntat. De ce-ai făcut asta?

— Proiecție posibilă, anunță Hawat. Prin intermediul doamnei Helena, Yresk a lucrat o viață întreagă pentru Casa Richese. Richese au avut legături cu Harkonnenii în trecut, precum şi relații adverse cu Ix. S-ar putea ca nici măcar să nu fie conştient de rolul jucat de el în acest plan.

— Poftim? Dar asta e o absurditate! insistă Yresk.

Se scărpină prin părul alb.

— N-am nimic de-a face cu Harkonnenii!

Aruncă o ocheadă spre doamna Helena, însă ea refuză să-l privească în ochi.

— Nu-l întrerupe pe mentatul meu, îl avertiză Leto.

Thufir Hawat o studie pe doamna Helena, ale cărei priviri de gheață se îndreptaseră spre el. Apoi îşi întoarse atenția spre fiul ei, rămînînd aşa în tot timpul în care Thufir continuă să-şi expună proiecția.

— Rezumat: căsătoria lui Paulus Atreides cu Helena din Casa Richese a fost un fapt periculos, chiar şi la vremea aceea. Landsraadul a văzut asta ca pe o cale de a slăbi legăturile Richese-Harkonnen, în vreme ce contele Ilban Richese a acceptat căsătoria ca pe un ultim efort de a salva o parte din averile familiei, într-un moment cînd pierdeau Arrakis. Cît despre Casa Atreides, ducele Paulus a primit un directorat CHOAM oficial şi a devenit membru cu drept de vot al Consiliului — ceva ce familia sa n-ar fi obținut poate niciodată, prin alte mijloace. Cînd nuntaşii au sosit aici cu doamna Helena, este posibil ca nu toți servitorii ei să fi devenit pe deplin loiali Casei Atreides. Ar fi putut avea loc contacte între agenții Harkonneni şi şeful grajdurilor, Yresk... bineînțeles, fără ca doamna Helena să fi ştiut asta.

— Astea-s presupuneri nefondate, în special pentru un mentat, zise Yresk.

Căuta cu privirea un sprijin de la oricine din încăpere, observă Leto — cu excepția Helenei, ai cărei ochi părea să-i evite acum. Mărul lui Adam aluneca în sus şi-n jos, pe gîtul lui sfrijit...

Leto se uită spre mama sa, care şedea tăcută lîngă el, la tremurul maxilarului ei. Un fior rece îi străbătu spinarea. Prin lemnul uşii sculptate a dormitorului părinților, Leto îi auzise cuvintele privitoare la politica tatălui său față de Casa Vernius. *Tu eşti cel care a făcut o alegere, Paulus. Şi e una greşită.* Cuvintele răsunau în mintea lui Leto. *Alegerea asta te va costa pe tine şi toată Casa foarte scump!*

— Hmmm... nimeni nu supraveghează cu adevărat un şef de grajduri, Leto, sublinie Rhombur în şoaptă.

Însă Leto continuă să-şi privească mama. Şeful grajdurilor Yresk venise pe Caladan ca parte a suitei de nuntă a Helenei de pe Richese. Era posibil să fi apelat la el? Cu ce-l avea la mînă?

Gîtlejul i se uscă în clipa în care toate piesele se legară în mintea sa, cu o revelație fulgerătoare, care trebuie să fi fost similară cu ceea ce încerca un Mentat. *Ea* o făcuse! Doamna Helena Atreides însăşi pusese în mişcare roțile. Oh, poate că avusese un sprijin extern, posibil chiar din partea Harkonnenilor... şi cu siguranță Yresk fusese cel care pusese la punct detaliile propriu-zise.

Însă ea însăşi luase decizia de a-l pedepsi pe Paulus! Ştia asta în adîncul sufletului său. Cu un fiu de numai cincisprezece ani, putea să controleze acum Caladan şi să ia deciziile pe care *ea* le considera cele mai bune.

Leto, fiul meu, acum tu eşti ducele Atreides. Acestea fuseseră cuvintele mamei sale la numai cîteva clipe după moartea soțului ei. O reacție ciudată pentru o femeie şocată şi îndurerată.

— Vă rog, opriți asta, zise Yresk frîngîndu-şi mîinile. Stăpîne, eu nu aş trăda niciodată Casa pe care o servesc!

Arătă spre Duncan.

— Dar *ştiți* că acest şobolan de grajd trebuie să fie un Harkonnen! A venit de pe Giedi Prime nu cu mult timp în urmă...

Doamna Helena stătea țeapănă şi, cînd luă în sfîrşit cuvîntul, voce ei hîrîi, de parcă n-ar fi folosit-o de cîteva zile. Aruncă o privire provocatoare în direcția fiului ei.

— Îl cunoşti pe Yresk de cînd erai copil, Leto. Ai acuza un membru al anturajului meu? Nu fi ridicol!

— Încă nu acuz pe nimeni, mamă, zise Leto cu multă grijă. Deocamdată, este doar o discuție.

În calitate de lider al Casei Atreides, trebuia să muncească din greu pentru a se distanța cît mai mult de copilărie, de vremurile cînd era un băiat nerăbdător care-l întreba pe şeful cu părul alb al grajdurilor dacă poate vedea taurii. Yresk îl învățase cum să aibă grijă de diferite animale, să călărească unele dintre ele, să facă noduri şi să aşeze harnaşamentul.

Însă copilul cu ochii mari, Leto, era noul duce al Casei Atreides!

— Trebuie să studiem dovezile înainte de a trage concluzii.

Pe chipul lui Yresk se succedau emoții variate, iar lui Leto i se făcu brusc teamă de ce-ar fi putut spune şeful grajdurilor. Prins la colț şi temîndu-se pentru viața lui, n-ar implica-o el pe Helena? Gărzile din sală ascultau cu mare atenție. Kailea privea, sorbind fiecare detaliu. Alții, fără îndoială, auzeau şi aveau să repete tot ceea ce se vorbea aici. Scandalul va zgudui Caladanul, poate chiar şi Landsraadul însuşi.

Chiar dacă mama lui pusese la cale accidentul de la lupta cu tauri, chiar dacă Yresk o făcuse în urma unor ordine — sau pentru că fusese cumva mituit ori şantajat — Leto nu îndrăznea să-l lase să mărturisească totul aici. Voia adevărul, dar în particular. Dacă se ducea vorba că doamna Helena fusese în spatele morții bătrînului duce, asta ar fi distrus Casa Atreides. Propria lui domnie ar fi fost afectată dincolo de orice şansă de redresare... iar el n-ar mai fi avut altă şansă decît să aplice propriei sale mame cea mai dură formă de justiție.

Se înfioră gîndindu-se la piesa Agamemnon şi la blestemul lui Atreus, care îi urmărise familia încă din zorii istoriei. Inspiră adînc, ştiind că trebuie să se arate puternic.

„Fă ce trebuie făcut, băiete", îi spusese tatăl său. „Nimeni nu te poate condamna pentru asta, atîta vreme cît iei deciziile corecte."

Dar care era acum decizia corectă?

Helena se ridică de pe scaun şi-i vorbi lui Leto pe un ton calm, matern:

— Moartea soțului meu n-a fost o trădare — a fost o pedeapsă de la Dumnezeu.

Arătă spre Rhombur şi Kailea, care păreau uluiți de evoluția lucrurilor.

— Dragul meu duce a fost pedepsit pentru prietenia sa cu Casa Vernius, pentru că le-a permis acestor copii să locuiască la castelul nostru. Familia lor a încălcat poruncile, iar Paulus i-a sprijinit în continuare. Mîndria soțului meu a fost cea care l-a ucis — nu un amărît de şef de la grajduri. Este foarte simplu...

— Am auzit destul, mamă, zise Leto.

Helena îi adresă o privire indignată şi nimicitoare, de parcă ar fi fost un copil.

— Încă n-am terminat de vorbit! Există multe lucruri pe care nu le înțelegi încă în ceea ce priveşte rangul de duce...

Leto rămase aşezat, adunîndu-şi toată puterea în glas şi în calmul exterior.

— Eu *sînt* ducele, mamă, iar tu vei păstra tăcerea, altfel voi pune gărzile să te scoată cu forța din sală şi să te închidă într-unul dintre turnuri!!!

Helena păli, iar în ochii îi apăru o scînteie de nebunie, în timp ce se străduia să-şi stăpînească şocul. Nu-i venea să creadă că propriul ei fiu îi vorbise în acest fel, dar se gîndi că era mai bine să nu împingă lucrurile mai departe. Ca de obicei, se străduí să mențină aparențele. Văzuse expresii similare şi pe chipul bătrînului duce şi nu îndrăznea să atragă furtuna asupra sa.

Deşi ar fi fost mai bine pentru el să rămînă tăcut, Yresk strigă:

— Leto, băiete, nu-l poți crede pe acest nenorocit de şobolan de grajd fără tată, iar pe mine nu...

Leto se uită spre bărbatul agitat, cu aspect de sperietoare, comparînd atitudinea lui cu cea mîndră a tînărului Duncan. Fața lui Yresk, cu ochii bulbucați, strălucea de broboane de transpirație.

— Îl socotesc mai credibil, Yresk, rosti Leto încet. Şi să nu-mi mai spui niciodată „băiete"!

Hawat păşi înainte.

— Am putea obține informații suplimentare printr-un interogatoriu de profunzime. Îl voi chestiona personal pe acest şef de grajduri.

Privirea lui Leto se întoarse către mentatul său.

— Cel mai bine ar fi s-o faci în particular, Thufir. Nimeni altcineva în afară de tine.

Închise ochii pentru o clipă şi înghiţi din greu. Mai tîrziu, ştia asta, va trebui să-i trimită un mesaj lui Hawat, că şefului de grajduri nu i se putea permite să supravieţuiască interogatoriului... de teamă pentru ceea ce mai putea dezvălui. Semnul scurt din cap al mentatului îi spuse lui Leto că acesta înţelesese multe din ceea ce nu fusese rostit. Toate informaţiile pe care le smulgea Hawat vor rămîne un secret între el şi ducele său.

Yresk răcni cînd gărzile îl apucară de braţe. Înainte ca şeful grajdurilor să mai apuce să strige ceva, Hawat îi puse o palmă peste gură.

Apoi, de parcă ar fi fost programat ca evenimentul să se întîmple exact în acest moment de mare agitaţie, gărzile deschiseră uşile principale ale sălii pentru a permite intrarea unui bărbat în uniformă. Acesta păşi înăuntru, cu ochii fixaţi pe Leto şi numai pe Leto, care stătea aşezat pe scaunul de la capătul celălalt al sălii. Insigna sa electronică de identitate îl desemna drept curier oficial, proaspăt debarcat dintr-un transportor uşor, pe spaţioportul din Cala City. Leto încremeni, ştiind că acest bărbat nu putea aduce veşti bune.

— Stăpîne al meu duce, aduc veşti îngrozitoare...

Vorbele curierului trimiseră un fior ca un şoc electric prin întreaga asistenţă de la curte. Gărzile din sală care-l ţineau pe Yresk stăteau nemişcate, iar Hawat le făcu semn să plece înainte de anunţ.

Mesagerul păşi spre scaun şi se opri în poziţie de drepţi, apoi inspiră adînc de cîteva ori pentru a se pregăti. Cunoscînd situaţia de pe Caladan, cu noul duce şi cu ixienii exilaţi, îşi alese cuvintele cu mare prudenţă.

— Am trista datorie de a vă informa că doamna Shando — declarată renegată şi trădătoare de către împăratul Elrood al IX-lea — a fost depistată şi, conform decretului imperial, executată de către trupele de sardaukari pe Bela Tegeuse. Toţi membri anturajului ei au fost, de asemenea, ucişi!

Rhombur, arătînd de parcă ar fi rămas fără aer, se prăbuşi secerat de şoc pe treptele de marmură lustruită de lîngă scaunul ducal. Kailea, care privise întreaga procedură în tăcere, acum suspina. Lacrimile i se rostogoleau fără oprelişti din ochii de smarald. Se sprijini de un perete, lovind o coloană de piatră cu pumnul ei mic, pînă ce mîna îi fu acoperită de sînge.

Helena se uită spre fiul ei cu tristețe şi dădu din cap.

— Vezi, Leto? O altă pedeapsă... Am avut dreptate. Ixienii şi toți cei care-i ajută sînt blestemați!

Întorcînd spre mama sa o privire încărcată de ură, Leto făcu semn gărzilor.

— Vă rog s-o duceți pe mama în apartamentul ei şi să instruiți servitorii să-i pregătească bagajele pentru o călătorie îndelungată...

Se luptă să-şi stăpînească tremurul din glas.

— Cred că încordarea din ultimele zile o obligă să se odihnească în linişte undeva, departe de aici!

În împrejurări ostile, orice creatură devine altceva, evoluînd sau involuînd. Ceea ce ne face pe noi oameni este că ştim ce am fost odată şi — să sperăm — ne vom aminti cum să ne schimbăm la loc, în ceea ce-am fost.

AMBASADORUL CAMMAR PILRU,
Mesaje în apărarea planetei Ix

Sistemul silențios de alarmă al camerei sale ascunse îl trezi din nou. Ud de transpirație, din cauza coşmarurilor care se tot repetau, C'tair se ridică în capul oaselor, gata să lupte şi să-i respingă pe invadatorii care-l vînau.

Însă Bene Tleilax nu-i descoperiseră încă ascunzişul, deşi se aflau prin apropiere, folosind blestematele lor de scanere. Vizuina sa, ecranată la transmisiuni, era echipată cu un monitor intern automat, care-ar fi trebuit să funcționeze cîteva secole fără nici un fel de probleme, însă investigatorii fanatici foloseau echipament de scanare care detecta funcționarea maşinilor fără autorizație. Mai devreme sau mai tîrziu, îl vor prinde.

Lucrînd eficient şi fără nici un zgomot, se tîrî prin cameră să deconecteze totul: luminile, ventilația, elementele de încălzire... Apoi se aşeză în bezna sufocantă, transpirînd şi aşteptînd. Nu auzea nimic, cu excepția propriei sale respirații. Nimeni nu bîjbîia la uşa mascată. Nimic...

După mult timp, îşi permise să se mişte.

Scanerele aleatoare puteau provoca defecte grave capacităţii ecranului său de a-l ascunde pe el şi rezervele sale. C'tair ştia că trebuia să fure unul dintre acele dispozitive. Dacă reuşea să analizeze cum opera tehnologia tleilaxu, putea pune la punct un sistem de contracarare a efectelor sale.

În cele mai multe dimineţi, sălile şi spaţiile publice din fostul Mare Palat (acum o clădire de birouri guvernamentale ale tleilaxu) erau pustii. C'tair se strecură afară, printr-o trapă de acces mascată într-un depozit din apropierea coridorului principal. De acolo, era o distanţă foarte mică pînă la un liftub care ducea direct în exteriorul clădirii, traversa spaţiul pînă la alte structuri de tip stalactită, şi chiar spre nivelurile inferioare. Putea să se mişte continuu, să păstreze aparenţele — şi să rămînă în viaţă. Însă şansele sale ar fi fost mult mai mari dacă ar fi putut combate scanerele tehnologice!

Investigatorul de serviciu putea fi încă în zonă, sau putea să se fi mutat deja la alt nivel. C'tair ţîşni ca la vînătoare, ascultînd, scrutînd luminile coridoarelor, furişîndu-se. Învăţase deja toate secretele acestei părţi a clădirii.

Deşi C'tair avea un pistol neutralizant şi un laser la şold, se temea ca nu cumva reţelele de control tleilaxu să detecteze utilizarea lor. Atunci, echipe specializate ar fi fost trimise în mod special pentru a-l găsi pe el. De aceea, avea într-o mînă un pumnal cu lama lungă şi ascuţită. Putea fi eficientă şi tăcută. Cea mai bună alegere...

Pregătindu-şi capcana, zări în cele din urmă chelia şi faţa ciupită a unui bărbat tleilaxu care se apropia pe coridor. Ţinea cu ambele mîini un mic ecran de pe care se revărsau nuanţe şi scheme ca nişte focuri de artificii. Investigatorul era atît de absorbit de ceea ce citea, încît la început nici nu-l observă pe C'tair — nu, pînă cînd bărbatul cu păr întunecat se repezi la el, cu lama pumnalului scoasă.

C'tair ar fi vrut să-şi strige ura, să urle o provocare, dar în loc de asta, şuieră. Gura bărbatului tleilaxu rămase căscată, formînd un O care dezvăluia dinţii mici şi albi ca perlele. Înainte ca investigatorul să poată striga, C'tair îi tăie gîtul.

Bărbatul se prăbuşi la podea, într-un şuvoi de sînge, însă C'tair prinse dispozitivul de scanare înainte ca acesta să ajungă pe suprafaţa dură. Se uită la scaner cu lăcomie, abia observînd convulsiile duşmanului său muribund, în timp ce un lac de sînge se răspîndea

încet pe dalele şlefuite, ornamentate, ale ceea ce fusese înainte Marele Palat al Casei Vernius.

C'tair nu simțea nici un fel de remuşcări. Comisese deja destule crime pentru care ar fi fost executat, dacă aceşti fanatici l-ar fi prins vreodată. Ce mai conta încă una, atîta timp cît conştiința sa era curată? Cîți oameni nimiciseră tleilaxu? Cît de mult din istoria şi cultura ixiană fuseseră distruse de invazia lor? Cît de mult sînge datorau ei deja?

Mişcîndu-se cu repeziciune, C'tair tîrî cadavrul în tunelul de acces care ducea spre sălaşul său secret, dinăuntrul stîncii masive, apoi curăță urmele de sînge. Epuizat, năclăit de lichidul roşu coagulat, C'tair se opri pentru o clipă, cînd un crîmpei din viața lui anterioară îi străbătu conştiința împietrită. Privind spre mîinile pline de sînge, se întrebă ce-ar fi crezut gingaşa şi frumoasa Kailea Vernius, dacă l-ar fi văzut acum. De fiecare dată cînd ştia că se vor vedea, C'tair şi fratele său aveau cea mai mare grijă să se îmbrace cum se cuvine, să aibă haine elegante, să pună un strop de colonie...

Îşi permise doar o clipă să regrete ceea ce-l siliseră tleilaxu să ajungă... apoi se întrebă dacă şi Kailea se schimbase la fel de mult, datorită încercărilor prin care trecuse. Îşi dădu seama că nici măcar nu ştia dacă ea mai trăia. C'tair înghiți cu greutate.

Dar nici el nu va trăi prea mult, dacă nu ştergea urmele crimei sale şi dacă nu dispărea înapoi în ascunzătoarea sa.

Investigatorul tleilaxu era surprinzător de greu pentru mărimea sa, ceea ce sugera o structură osoasă densă. Aruncă hoitul cu pielea cenuşie într-o cuvă anentropică; soarele se va stinge pe cerul ixian înainte ca leşul să înceapă să putrezească...

După ce se spălă şi-şi schimbă hainele, C'tair se apucă de treaba cea mai importantă. Nerăbdător, duse scanerul furat la bancul său de lucru.

Era destul de uşor de descifrat cum funcționa unitatea. Comenzile se dovedeau rudimentare: un panou negru, sensibil la atingere, şi un ecran chihlimbariu care identifica semnăturile tehnologice şi maşinile. Simbolurile erau în limbajul codificat tleilaxu, pe care-l descifră cu uşurință, rostind cuvintele în decriptorul strecurat pe furiş în camera ecranată, în primele zile ale invaziei.

Înțelegerea mecanismului interior al scanerului tleilaxu ridica probleme mult mai mari. C'tair trebuia să lucreze cu cea mai mare

grijă, din cauză că ar fi putut avea un sistem de protecție anti-invaziv, care să provoace topirea pieselor interne. Nu îndrăznea să folosească nici o unealtă pentru a forța deschiderea scanerului. Va trebui să aplice numai metode pasive.

Își dori ca spiritul lui Rogo să reapară, pentru a-i oferi sfaturi prețioase. C'tair se simțea foarte singur în această încăpere uitată și, din cînd în cînd, trebuia să lupte cu tentația de a se autocompătimi. Găsea putere în convingerea că făcea ceva extrem de important. Viitorul planetei Ix ar putea sta în bătăliile secrete pe care reușea el să le cîștige.

Trebuia să supraviețuiască și să-și păstreze ascunzătoarea intactă, din moment ce acest culcuș protector ascundea importantul comunicator hiperspațial. Nu peste multă vreme, ar fi putut să găsească o cale de a localiza supraviețuitorii Casei Vernius și de a le oferi ajutorul său prețios. Poate că era singurul supraviețuitor care putea elibera iubita lui lume...

Iar pentru a-și proteja camera ecranată, C'tair trebuia să-și dea seama cum funcționa blestematul de scaner!

În cele din urmă, după zile de frustrări, folosi un dispozitiv sonic, în speranța că va obține o schemă reflectată a interiorului scanerului. Spre surprinderea sa, se auzi un declic. Așeză scanerul pe bancul de lucru și se dădu la o parte. Apoi, apropiindu-se din nou pentru a examina aparatul mai amănunțit, C'tair descoperi că pe una dintre laturi se deschisese o fantă. Apăsă pe ambele laturi ale fantei și trase.

Scanerul se deschise fără să explodeze sau să se topească. Înaintea ochilor săi încîntați, apărură nu numai componentele unității, dar și un holoproiector activat cu un ac ce făcu să apară în aer imaginea unui ghid de utilizare — un bărbat dichisit, fericit să poată explica totul despre scaner.

Îndatoritor și vesel, ghidul de utilizare nu se îngrijora cîtuși de puțin că un adversar putea fura tehnologia de fabricație a aparatului, din moment ce depindea de o rară și prețioasă „oglindă richesiană", pe care nimeni din afară nu fusese în stare să o copieze. Construite din minerale neidentificate și polimeri, se credea că astfel de oglinzi conțineau prisme geodezice înăuntrul altor prisme.

În timp ce C'tair studia scanerul, îi admiră, fără tragere de inimă, construcția și, pentru prima dată, începu să bănuiască o implicare

richesiană în lovitura urzită împotriva planetei Ix. Duşmăniile erau de durată şi richesienii ar fi dat bucuroşi o mînă de ajutor la distrugerea celor mai mari rivali ai lor...

Acum, C'tair trebuia să-şi folosească propriile cunoştinţe intuitive, componentele disponibile şi oglinda richesiană pentru a crea un dispozitiv de neutralizare care să blocheze scanerele. După mai multe întrebări adresate agasant de îndatoritorului ghid, începu să pună la punct o soluţie...

Întîlnirea de seară, cu reprezentanţii pieţii negre, îi pusese din nou nervii la încercare, cu multe priviri temătoare aruncate peste umăr, dar ce altă şansă avea C'tair? Aceşti negustori clandestini fuseseră singurii în stare să-i procure cele cîteva componente necesare pentru unitatea anti-scaner.

În cele din urmă, după ce făcu unele cumpărături, reveni în clădirea tăcută de sus, folosind un card care bruia datele biometrice de identitate pentru a păcăli staţia de intrare, făcînd-o să creadă că era un tehnician tleilaxu. Pe cînd suia cu un liftub în fostul Mare Palat, spre încăperea sa de refugiu, C'tair se gîndi la numeroasele schiţe pe care le lăsase împrăştiate pe bancul de lucru. Era nerăbdător să se apuce de treabă.

Cînd ieşi pe coridor, C'tair îşi dădu seama că ajunsese la alt etaj. În loc de uşi fără geamuri şi debarale, la acest etaj se aflau mai multe birouri separate de plaz transparent. Lumini de noapte slabe, portocalii, ardeau în fiecare birou; pe uşi şi pe ferestre erau semne apăsate, ameninţătoare, scrise într-un limbaj tleilaxu necunoscut.

Se opri, după ce recunoscu locul. Nu ajunsese destul de departe în straturile de rocă masivă. Cîndva, îşi aminti el mînios, aceste încăperi fuseseră săli de conferinţă, birouri diplomatice, camere de întîlniri pentru membrii curţii contelui Vernius. Acum arătau atît de... atît de funcţionale!

Înainte să se poată retrage, C'tair auzi ceva în stînga sa — un clinchet metalic şi un zgomot ca un tîrşîit — şi se trase înapoi spre liftub pentru a reveni la etajul său. Prea tîrziu! Fusese văzut!

— Tu, de colo, străine! strigă într-o Galach cu accent ixian un bărbat din umbră. Ieşi de-acolo, să te putem vedea!

Era, probabil, vreunul dintre colaboraționiști — un trădător ixian care-şi vînduse sufletul inamicului pe socoteala propriului său popor.

Căutîndu-şi înfrigurat cardul de bruiaj biometric, C'tair se înfioră auzind bocăniturile grele ale unor ghete care se apropiau. Trecu cardul prin cititorul de control al liftului. Se auziră alte voci, strigîndu-l. Se aştepta să se tragă asupra sa în orice moment.

După o clipă interminabilă, tunelul liftului se deschise — dar, cînd se repezi înăuntru, C'tair scăpă din greşeală geanta cu piese pe care tocmai le cumpărase. Nu mai apucă să le recupereze.

Bombănind o înjurătură, se aruncă în lift şi ceru, în şoaptă dar apăsat, să fie dus la etajul corect. Tocmai la timp, uşa se închise brusc şi zarva vocilor dispăru. Se temea că gardienii ar putea opri liftul sau că ar putea chema sardaukarii — aşa că trebuia să iasă rapid. I se păru că trece o veşnicie pînă să ajungă la etajul său.

Uşa liftului se deschise şi C'tair se uită prudent afară, uitîndu-se în dreapta şi-n stînga. Nu ere nici un semn că ar mai fi fost cineva aici. Întorcîndu-se la liftub, îl programă să oprească la alte patru etaje, apoi îl expedie, gol, să urce şi mai sus spre pasajele de suprafață.

Cîteva momente mai tîrziu, C'tair se afla, transpirat, în sanctuarul încăperii sale ecranate, mulțumit că scăpase cu viață, dar furios pe el însuşi pentru neglijența sa. Pierduse prețioasele componente şi le oferise inamicilor tleilaxu un indiciu a ceea ce încerca să facă.

De acum încolo, îl vor căuta în mod special.

Cu toții trăim în umbra predecesorilor noştri pentru o vreme. Dar noi, cei care hotărîm soarta planetelor, vom ajunge, în cele din urmă, în punctul în care vom deveni nu umbre, ci lumina însăşi.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO, Discursuri asupra puterii

În calitate de membru al Consiliului Federal al Caselor Mari şi Mici, ducele Leto Atreides se îmbarcă la bordul unui transspațial şi plecă spre Kaitain pentru următoarea întrunire a Landsraadului.

Purtînd pentru prima dată în afara planetei mantia sa oficială, se gîndea că îşi revenise destul după pierderea tatălui său ca să-şi facă o apariție publică importantă.

După ce Leto luase hotărîrea de a participa la întrunire, Thufir Hawat şi alți cîțiva consilieri Atreides în materie de protocol se închiseseră împreună cu el în încăperile de întruniri din castel, pentru un curs rapid de diplomație. Consilierii se învîrtiseră în jurul lui ca nişte profesori severi, insistînd ca el să fie pus la curent rapid cu toți factorii economici, sociali şi politici pe care un duce trebuia să-i ia în considerare. Licurigloburi orbitoare luminau încăperea cu pereți de piatră, în timp ce briza mării intra prin fereastra deschisă, aducînd cu ea sunetul valurilor care se spărgeau de țărm şi țipetele pescăruşilor. În ciuda ispitelor care-i distrăgeau atenția, Leto fu prezent la lecții.

La rîndul său, noul duce insistase ca Rhombur să-i fie alături în timpul şedințelor de instruire. „Într-o bună zi, va trebui să ştie şi el toate aceste lucruri, cînd Casa lui va fi repusă în drepturi", spusese Leto. Unii dintre consilieri se arătaseră sceptici, dar nu se împotriviseră.

La plecarea de pe spațioportul din Cala City, însoțit doar de Thufir Hawat, în calitate de escortă şi confident, consilierii lui Leto îl preveniseră asupra comportamentului pripit. Leto îşi strînsese mai tare mantaua pe umeri. „Înțeleg", le spusese, „dar simțul onoarei mă determină să fac ceea ce trebuie să fac".

Printr-o veche tradiție, Leto avea dreptul să apară în forumul Landsraadului şi să-şi expună pretențiile. Cerea să se facă dreptate. În calitate de proaspăt duce, avea o agendă de lucru şi suficientă mînie şi naivitate tinerească pentru a crede că putea reuşi, indiferent ce-i spuneau consilierii săi. Din nefericire însă, îşi amintea cele cîteva ocazii cînd tatăl său apelase la Landsraad; Paulus se întorsese întotdeauna roşu de furie, exprimîndu-şi dezgustul şi iritarea la adresa birocrației idioate...

Însă Leto începea cu forțe noi, cu mari speranțe.

Sub cerul mereu însorit al planetei Kaitain, uriaşa Sală a Oratoriului Landsraadului se înălța impunătoare, cel mai înalt pisc al unui munte de edificii legislative şi birouri guvernamentale care înconjurau un spațiu comun elipsoidal. Sala fusese ridicată prin

contribuțiile tuturor Caselor, fiecare dintre familiile nobiliare încercînd să le depășească pe celelalte în grandoare. Reprezentanții CHOAM ajutaseră la procurarea de resurse de pe cuprinsul întregului imperiu şi numai prin ordinul special al unui fost împărat — Hassik Corrino al III-lea — fuseseră reduse planurile exorbitante pentru construcțiile Landsraadului, ca nu cumva acestea să eclipseze chiar palatul imperial.

După holocaustul nuclear de pe Salusa Secundus şi mutarea guvernului imperial, toată lumea fusese nerăbdătoare să se stabilească o nouă ordine optimistă. Hassik al III-lea dorise să arate că şi după ce Casa Corrino fusese aproape rasă de pe fața pămîntului, imperiul şi afacerile sale vor continua la un nivel şi mai înalt decît pînă atunci.

Flamuri ale Caselor Mari se unduiau ca un curcubeu de solzi de dragon de-a lungul zidurilor exterioare ale Sălii Landsraadului. Stînd acolo, în curtea comună plină de strălucire, înconjurată de clădiri înalte din metal şi plaz, Leto se străduia să identifice drapelul verde cu negru al Casei Atreides şi, în cele din urmă, îl găsi. Flamura violet-arămie a Casei Vernius fusese dată jos şi arsă în public.

Thufir Hawat stătea lîngă tînărul duce. Leto simțea lipsa prietenului său, Rhombur, dar încă nu era sigur pentru prințul ixian exilat să părăsească sanctuarul de pe Caladan. Dominic Vernius nu ieşise încă din ascunzătoare, nici măcar după anunțul morții lui Shando; Leto ştia că bărbatul cu ochi pătrunzători jelea în propriul lui fel. Şi pregătea răzbunarea...

În orice caz, Leto va trebui să facă asta de unul singur. Tatăl său nu s-ar fi aşteptat la mai puțin din partea lui. Aşadar, sub strălucirea puternică a soarelui de pe Kaitain, îşi îndreptă umerii, se gîndi la istoria familiei sale şi la tot ce se întîmplase din vremurile întunecate ale lui Atreus, îndreptîndu-şi apoi privirea înainte. Păşi pe aleile pietruite, împunîndu-şi să nu se simtă mărunt în fața grandorii Landsraadului.

Intrînd amîndoi în Sala Oratoriului, împreună cu reprezentanții altor familii, Leto zări culorile Casei Harkonnen, cu grifonul albastru-deschis. Numai privind spre flamuri, putea recunoaşte alte cîteva familii: Casele Richese, Mutelli, Ecaz, Dyvetz şi Canidar. În centrul atîtor steaguri atîrna stindardul imperial, mult mai mare, al Casei Corrino, colorat izbitor în purpuriu şi aur, cu simbolul leului în centru.

Fanfara care saluta intrarea reprezentanților era asurzitoare şi cînta fără oprire. La intrarea bărbaților şi a celor cîtorva femei, un crainic anunța cu voce tare numele şi rangul fiecărei persoane. Leto văzu numai cîțiva nobili adevărați; majoritatea celor sosiți erau ambasadori, lideri politici sau lingăi plătiți.

Chiar dacă purta un titlu regal, Leto nu se simțea puternic şi important. În fond, ce era ducele unei Case de nivel mediu comparat chiar şi cu primul-ministru al uneia dintre familiile bogate? Deşi el controla economia şi populația de pe Caladan şi de pe alte domenii Atreides, existau multe Case Mari care aveau în stăpînire lumi mult mai bogate şi mai multe. Se văzu pentru o clipă ca pe un peştişor înotînd printre rechini, apoi alungă astfel de gînduri înainte să-i afecteze încrederea de sine. Bătrînul duce nu-şi îngăduise niciodată luxul de a se simți lipsit de importanță.

Aflat în sala enormă, Leto se întrebă unde ar fi putut găsi locul lăsat liber de Casa Vernius; îl consola prea puțin gîndul că, deşi deținea acum planeta Ix, Bene Tleilax nu avea să primească niciodată astfel de onoruri. Landsraadul n-ar fi permis ca reprezentanții disprețuiților tleilaxu să intre în acest club exclusivist. În mod normal, Leto n-ar fi răbdat o asemenea prejudecată nediferențiată, însă în acest caz făcea o excepție.

Întrunirea Consiliului începu cu formalități interminabile, aşa că Leto luă loc într-o lojă căptuşită cu pluş negru şi maro, aflată pe una din laturi, asemănătoare cu cele oferite demnitarilor altor Case. Hawat i se alătură, iar Leto privi cum se desfăşurau lucrările, nerăbdător să învețe, gata să-şi joace rolul. Însă trebuia să aştepte pînă ce numele lui avea să fie strigat.

Adevărații capi ai marilor familii nu puteau fi plictisiți cu toate aceste întîlniri şi, cînd începu să se dea citire unui număr de chestiuni fără importanță — discuții care se tot prelungeau, mai mult decît era necesar — Leto începu să înțeleagă de ce. Se rezolvau puține probleme, în pofida vorbăriei, argumentelor prezentate sau analizei celor mai mărunte puncte din protocol sau din legile imperiale.

Nou învestit cu titlul său, Leto avea să facă din această adunare primirea lui oficială. Cînd ordinea de zi indică în sfîrşit că era rîndul său să ia cuvîntul, tînărul străbătu întinderea amețitoare a podelei lustruite din încăperea cavernoasă, fără a fi însoțit de războinicul

mentat sau de oricare altul dintre asistenții săi, şi urcă la tribuna centrală. Încercînd să nu arate ca un simplu adolescent, îşi aminti de prezența impunătoare a tatălui său şi-şi mai aduse aminte de ovațiile din arenă care izbucniseră cînd înălțaseră împreună capul taurului, arătîndu-l mulțimii.

Privind peste marea de reprezentanți plictisiți şi demni, Leto inspiră adînc. Amplificatoarele îi vor capta toate cuvintele şi le vor transmite în aşa fel încît toți cei din public să le audă; se vor face înregistrări pe fibre shiga pentru scopuri documentare. Acesta va fi un discurs vital pentru el — majoritatea celor de aici nu aveau nici cea mai mic indiciu asupra personalității sale şi foarte puțini îi ştiau măcar numele. Dîndu-şi seama că-şi vor face impresia despre el în funcție de cuvintele rostite în această zi, Leto simți şi mai apăsat greutatea asupra umerilor săi.

Aşteptă pînă fu sigur că reuşise să capteze atenția tuturor, deşi şedința de Consiliu se întinsese atît de mult încît se îndoia că mai avea cineva energia mentală necesară pentru a se concentra asupra unui lucru nou.

— Mulți dintre domniile-voastre ați fost prieteni şi aliați ai tatălui meu, Paulus Atreides, — îşi începu el discursul, apoi aruncă bomba: — care a fost ucis recent, în urma unui atentat odios şi laş!

Se uită cu înțeles spre locurile ocupate de împuterniciții Casei Harkonnen. Nu le cunoştea numele sau titlurile celor doi bărbați care reprezentau aici casa duşmană.

Implicațiile erau destul de clare, deşi nu formulase nici o acuzație precisă şi nici nu avea vreo dovadă concretă. Şeful de grajd, Yresk, care nu supraviețuise interogatoriului, aşa cum ceruse Leto, confirmase complicitatea Helenei, dar nu putuse da alte detalii despre conspiratori. Aşa că noul duce Atreides folosi declarația doar ca să capteze atenția publicului plictisit din încăpere — iar acum o căpătase cu siguranță.

Harkonnenii şuşoteau între ei, aruncînd priviri nervoase şi pline de furie spre podium. Leto îi ignoră şi se întoarse spre grupul central de delegați.

Drept în fața lui, pe locul Casei Mutelli, îl recunoscu pe bătrînul conte Flambert, un domn extrem de bătrîn, despre a cărui ținere de minte se spunea că-l cam lăsase cu mulți ani înainte. Cum amintirile

sale pe termen lung se duseseră, păstra în preajma sa un fost candidat mentat, îndesat şi cu părul blond, pe post de memorie portabilă. Singura datorie a mentatului nereuşit era acea de a-i reaminti bătrînului Flambert diferite lucruri, furnizîndu-i toate informaţiile de care ar fi putut avea nevoie nobilul. Deşi nu-şi terminase niciodată antrenamentul de computer uman, mentatul eşuat servea destul de bine necesităţile senilului conte.

Vocea lui Leto pluti pe deasupra adunării la fel de clară şi de concisă ca dangătul clopotelor de pe Caladan într-o dimineaţă rece.

— O inscripţie aflată chiar pe uşa împăratului declară că „Legea este ştiinţa supremă". Astfel, stau aici nu spre folosul meu, ci în numele unei foste Case Mari, una care nu mai poate veni aici să vorbească pentru sine. Casa Vernius a fost un aliat apropiat al familiei mele...

Cîţiva dintre cei de pe locurile de lîngă el mormăiră. Alţii se foiră nerăbdători. Auziseră deja prea multe despre Casa Vernius...

Plin de îndrăzneală, tînărul Atreides continuă:

— Contele Dominic Vernius şi familia sa au fost obligaţi să se declare renegaţi după preluarea ilegală a planetei Ix de către Bene Tleilax — despre care ştim cu toţii că sînt o rasă depravată şi dezgustătoare, nedemnă de a fi reprezentată în acest august organism. În timp ce Casa Vernius striga după ajutor şi sprijin împotriva acestei invazii scandaloase, *domniile-voastre* v-aţi ascuns în umbră şi aţi pierdut vremea pînă cînd ajutorul a devenit irelevant...

Leto avu grijă să nu-l arate cu degetul pe Elrood însuşi, deşi îi era foarte clar în minte că împăratul încurajase trasul de timp.

Din sala Landsraadului se ridică un murmur copleşitor, însoţit de expresii de confuzie şi revoltă. Leto putea vedea că îl priveau cu toţii ca pe un tînăr impertinent, un rebel lipsit de maniere şi de tact, care nu cunoştea adevărata ordine a lucrurilor din imperiu. Avusese proasta inspiraţie de a scoate la lumină astfel de chestiuni neplăcute.

Leto era însă de neclintit.

— L-aţi cunoscut cu toţii pe Dominic Vernius ca pe un om onorabil şi de încredere. Cu toţii aţi făcut comerţ cu Ix. Cîţi dintre voi nu l-aţi numit pe Dominic Vernius prietenul vostru?

Aruncă o privire rapidă, de jur-împrejur, şi reluă discursul înainte ca vreunul dintre cei de faţă să aibă îndrăzneala de a ridica mîna în public.

— Deşi nu sînt membru al familiei Vernius, invadatorii tleilaxu mi-au ameninţat viaţa şi am scăpat cu greu, numai cu ajutorul tatălui meu. Contele Vernius şi soţia sa au fugit, de asemenea, abandonîndu-şi toate posesiunile — iar de curînd, doamna Shando Vernius a fost asasinată, vînată ca un animal!

Viziunea lui se depăna cu furie şi tristeţe, dar inspiră adînc şi continuă:

— Aflaţi, toţi cei care mă puteţi auzi, că exprim rezerve mari în legătură cu Bene Tleilax şi cu recentele lor acţiuni scandaloase. Prin orice mijloace, kanly sau altceva, ei trebuie aduşi în faţa justiţiei. Casa Atreides nu poate fi aliata guvernului ilegal de pe Ix — cum şi-au permis să redenumească planeta Xuttuh? Mai este imperiul civilizat sau ne înecăm acum într-un ocean de barbari?

Făcu o pauză. Îşi simţea pulsul bătîndu-i cu putere la tîmple.

— Dacă Landsraadul ignoră această tragedie incredibilă, nu vă daţi seama că asta i s-ar putea întîmpla oricăruia dintre *voi*?

Un delegat al Casei Harkonnen luă cuvîntul, fără să aibă măcar curtoazia de a se ridica pentru a-şi anunţa intenţia.

— Casa Vernius s-a declarat singură renegată. După vechea lege, sardaurkarii imperiali sau oricare vînător de recompense aveau dreptul s-o urmărească şi s-o elimine pe soţia renegatului. Ai grijă, tînără odraslă de duce... Îţi acordăm dreptul de a oferi azil copiilor ei numai din bunătatea inimii noastre. Nimic nu ne-ar fi obligat să facem asta!

Leto era convins că delegatul Harkonnen greşea, dar nu dorea să-l contrazică asupra unui aspect legal, mai ales fără îndrumarea lui Thufir.

— Aşadar, orice Casă poate fi persecutată, membrii săi pot fi asasinaţi de către sardaukari dintr-o toană, şi nimeni de aici nu crede că e nedrept? Orice putere ar putea zdrobi o Mare Casă a Landsraadului, iar ceilalţi nu vor face altceva decît să-şi acopere ochii şi să spere că nu vor fi următorii la rînd?

— Împăratul nu acţionează după toane! strigă cineva. Cîteva glasuri aprobatoare i se alăturară, dar nu prea multe. Leto îşi dădu

seama că această manifestare de patriotism şi loialitate se datora probabil stării de sănătate din ce în ce mai grave a lui Elrood. Bătrînul nu mai fusese văzut îndeplinindu-şi îndatoririle oficiale de cîteva luni şi se credea că zace la pat, la doi paşi de moarte.

Leto îşi puse mîinile în şolduri.

— Sînt eu tînăr, dar nu sînt şi orb. Gîndiți-vă, membri ai Landsraadului, cu alianțele voastre nestatornice şi cu loialitățile false — ce jurăminte solemne vă mai puteți face dacă promisiunile voastre se spulberă ca pulberea?

Apoi repetă cuvintele cu care îl întîmpinase tatăl său, cînd ieşise din nava de salvare de pe Ix:

— Casa Atreides prețuieşte loialitatea şi onoarea cu mult mai mult decît politica!

Ridică o mînă, iar glasul său dobîndi o rezonanță autoritară şi poruncitoare.

— Vă previn pe fiecare dintre voi: amintiți-vă de Casa Vernius! Vi se poate întîmpla şi vouă, şi chiar o să se-ntîmple dacă nu sînteți atenți. În cine mai puteți avea încredere dacă fiecare Casă se întoarce împotriva alteia cu prima ocazie?

Vedea că vorbele sale îi atinseseră pe unii dintre reprezentanți, dar ştia în sinea lui că, atunci cînd va cere un vot pentru a sprijini ridicarea prețului de sînge pus pe Casa Vernius, puțini vor fi cei care vor fi de partea sa.

Leto inspiră adînc. Se întoarse, prefăcîndu-se că terminase de vorbit, dar aruncă peste umăr:

— Poate că ați face mai bine să vă gîndiți la propria voastră situație. Puneți-vă această întrebare: *În cine puteți avea cu adevărat încredere?*

Se retrase spre intrarea boltită al sălii Consiliului Landsraadului. Nu se auziră aplauze şi nici rîsete. Numai o tăcere apăsătoare, dar Leto bănuia că reuşise să-i impresioneze pe unii. Sau poate că era doar optimist? Ducele Leto Atreides mai avea multe de învățat despre treburile de stat — aşa cum îi va spune fără îndoială Hawat pe drum spre casă — dar îşi făgădui să nu devină niciodată la fel ca negustorii de vorbe goale din acest for legislativ. Pentru tot restul zilelor sale, atîta timp cît va mai avea suflare, Leto va rămîne o persoană de încredere, loială şi sinceră. În cele din urmă, vor vedea şi ceilalți asta la el... poate chiar şi dușmanii!

Thufir Hawat i se alătură la intrarea cu coloane şi ieşiră amîndoi din enorma Sală a Oratoriului, pe cînd Landsraadul îşi continua treburile fără ei.

Istoria demonstrează că progresul tehnologic nu este o curbă constant crescătoare. Există perioade de stagnare, izbucniri ascendente şi chiar regres.

Tehnologia Imperiului, cea de-a 532-a Ediție

În timp ce două personaje aflate în umbră îl priveau, amabilul doctor Yungar trecu un scaner Suk peste bătrînul cu față pămîntie care zăcea în pat, înecat parcă între cuverturile voluminoase, cearşafurile brodate şi plasele diafane. Instrumentul de diagnosticare bîzîia.

N-o să mai aibă niciodată nevoie de concubine, se gîndi Shaddam.

— Împăratul este mort, anunță Yungar, aruncîndu-şi pe umăr coada de cal, lungă şi cenuşie ca fierul.

— Ah, da. Cel puțin acum şi-a regăsit pacea, comentă Shaddam cu un glas scăzut şi răguşit, deşi un fior superstițios îi străbătu şira spinării.

Aflase Elrood, măcar în ceasul al doisprezecelea, cine fusese responsabil de moartea lui? Chiar înainte de moarte, ochii reptilieni ai bătrînului se opriseră asupra fiului său. Cu un nod în stomac, prințul moştenitor îşi aminti de ziua îngrozitoare cînd împăratul descoperise complicitatea lui Shaddam la uciderea fiului său mai mare, Fafnir... şi cum chicotise după ce aflase că odrasla sa mai tînără strecura anticoncepționale în mîncarea propriei sale mame, Habla, ca nu cumva femeia să dea naştere unui alt fiu şi posibil rival.

Suspectase Elrood ceva? Îşi blestemase cumva propriul său fiu şi moştenitor, cu ultimele sale gînduri?

Ei bine, era cu siguranță prea tîrziu ca să se răzgîndească acum. Bătrînul domnitor era mort, în sfîrşit, iar Shaddam fusese cauza sfîrşitului său. Nu, nu el... Fenring. Să fie el țapul ispăşitor, dacă se va

dovedi necesar. Un prinț moştenitor nu putea admite niciodată o asemenea vină!

În curînd, nu va mai fi prinț moştenitor — va fi, în sfîrşit, împărat. Împăratul Padişah al Universului Cunoscut... Era absolut necesar să nu cumva să-şi arate emoția sau triumful. Va aştepta pînă după încoronarea oficială.

— Nu că nu ne-am fi aşteptat la asta, zise Hasimir Fenring alături de el, plecîndu-şi capul mare cu bărbia în piept. Bietul om începuse să degenereze de ceva vreme, hmmm...

Doctorul Suk îşi plie instrumentul de scanare şi-l strecură într-unul dintre buzunarele tunicii sale largi. Toți ceilalți primiseră ordinul să iasă din încăpere: concubinele, soldații, chiar şi şambelanul Hesban.

— Totuşi, e ceva ciudat cu acest caz, zise Yungar. De mai multe zile am un sentiment de nelinişte... că aici e ceva mai mult decît un om bătrîn care se stinge din cauze naturale. Trebuie să fim extrem de precauți cu analizele noastre, din moment ce este împăratul...

— *A fost* împăratul, zise Shaddam, cam prea repede. Fenring făcu un gest subtil de avertizare pentru a-i capta atenția.

— Exact ce voiam să spun! Doctorul Suk îşi trecu o mînă peste tatuajul cu diamant negru de pe fruntea sa. Shaddam se întrebă dacă nu cumva era doar îngrijorat că nu va mai încasa onorariile exagerate pentru continuarea tratamentului.

— Bunul meu doctor, împăratul Elrood era bătrîn şi trăia într-o stare de tensiune puternică...

Ca într-o o binecuvîntare ciudată, Fenring se aplecă şi atinse cu vîrful degetelor fruntea rece a bătrînului, care-i amintea lui Shaddam de o piatră acoperită cu un vechi pergament.

— Noi, cei care am fost cei mai apropiați de el, am văzut schimbări evidente ale stării sale de sănătate şi ale capacității sale mintale din... să spunem, ultimii doi ani? Ar fi cel mai bine dacă nu ați da glas unor insinuări şi suspiciuni nefondate care ar putea doar să dăuneze stabilității imperiului, în special în aceste vremuri dificile, hmm? Împăratul Padişah Elrood al IX-lea număra mai mult de o sută cincizeci de ani şi a avut una dintre cele mai îndelungate domnii din istoria Casei Corrino. Să lăsăm lucrurile aşa cum sînt...

Shaddam îşi drese glasul.

— Ce altceva mai putea fi, doctore? Securitatea din jurul tatălui meu era impenetrabilă, cu paznici şi adulmecătoare de otrăvuri peste tot. Nimeni nu s-ar fi putut atinge de el!

Yungar privi nesigur dincolo de prinţul moştenitor, spre bărbatul cu aspect de nevăstuică din spatele lui.

— Identitate, motiv şi ocazie... Acestea sînt întrebările şi, deşi nu sînt anchetator al poliţiei, sînt sigur că un mentat ar putea oferi răspunsuri pentru toate trei. Îmi voi aduna informaţiile şi le voi înainta unei comisii de anchetă. Este doar o formalitate, dar trebuie îndeplinită.

— Cine i-ar fi putut face ceva tatălui meu? întrebă Shaddam, apropiindu-se.

Francheţea doctorului îl făcuse să devină încordat, dar acest medic Suk îşi dovedise deja natura pompoasă. Mortul de pe pat părea că-i priveşte pe toţi, degetele sale încleştate ridicîndu-se acuzatoare.

— Întîi şi întîi trebuie adunate mai multe probe, Sire.

— *Probe?* Ce fel de probe?

Se calmă. Transpiraţia i se prelinse pe sprîncene, şi el îşi trecu o mînă prin părul roşcat, tuns cu grijă. Poate că mergea prea departe cu teatrul...

Fenring părea foarte calm şi se mută de partea cealaltă a patului, acolo unde se afla ultimul pahar cu bere de mirodenie al împăratului.

Cu o şoaptă pe care numai Shaddam o putu auzi, doctorul spuse:

— Este datoria mea de Suk loial să vă avertizez, prinţe Shaddam, că şi domnia-voastră v-aţi putea afla în mare pericol. Anumite forţe... potrivit unor rapoarte pe care le-am citit... nu doresc ca familia Corrino să rămînă la putere!

— De cînd obţine Şcoala Suk rapoarte despre aliaţele şi intrigile imperiale? întrebă Fenring, trăgîndu-se mai aproape.

Nu auzise cuvintele, dar cu ani în urmă deprinsese valorosul talent de a citi de pe buze. Îl ajutase nespus de mult în activităţile sale de spionaj. Încercase să-l înveţe şi pe Shaddam acest truc, însă prinţul moştenitor nu prinsese încă secretul.

— Avem sursele noastre, răspunse doctorul Suk. Din păcate, astfel de legături sînt necesare, chiar şi pentru o şcoală ca a noastră, dedicată vindecării.

Amintindu-şi insistența doctorului de a fi plătit cu întreaga sumă, înainte măcar de a-l vedea pe pacient, Shaddam se încruntă la această ironie.

— Trăim vremuri primejdioase...

— Suspectezi pe cineva anume? întrebă Shaddam cu voce răguşită, urmărind privirea doctorului. Poate că-l puteau face pe şambelanul Hesban să scoată castanele din foc — să planteze dovezi, să lanseze zvonuri...

— În situația domniei-voastre, cel mai sigur ar fi să suspectați pe toată lumea, Sire. Aş dori să efectuez o autopsie a împăratului Elrood. Lucrînd împreună cu un coleg de la Şcoala Interioară, putem scana şi analiza fiecare organ în parte, fiecare țesut şi fiecare celulă... doar ca să fim siguri.

Shaddam se încruntă.

— Mi s-ar părea o îngrozitoare lipsă de respect față de tatăl meu să-l tăiem în bucăți mici. Avea o adevărată... oroare față de operațiile chirurgicale. Ah, da... Mai bine să-l lăsați să se odihnească în pace. Trebuie să ne pregătim imediat pentru funeraliile de stat. Şi pentru ceremonia încoronării mele!

— Dimpotrivă, insistă Yungar, arătăm respect pentru amintirea lui Elrood dacă încercăm să aflăm ce s-a întîmplat cu el. Poate că i-a fost implantat ceva în corp, cu cîtva timp în urmă, cînd comportamentul său a început să se schimbe — ceva ce i-a provocat moartea lentă. Un medic Suk ar putea găsi urmele cele mai vagi chiar şi după doi ani!

— Fie şi numai gîndul la o autopsie mă scîrbeşte, zise Shaddam. Eu sînt moştenitorul imperiului şi interzic acest lucru!

Se uită în jos, spre bătrînul mort, şi i se făcu pielea de găină, ca şi cum fantoma bătrînei creaturi i-ar fi plutit deasupra capului. Privi tulburat spre umbrele din colțurile încăperii şi spre şemineul rece.

Se aşteptase să fie în al nouălea cer cînd tatăl său îi lăsase, în cele din urmă, tronul Leului de Aur — dar acum, ştiind bine că propriul său chaumurky fusese cauza morții împăratului, Shaddam se înfioră.

— Conform legii imperiale, aş putea să insist în mod oficial, Sire, îi explică doctorul Suk, păstrînd o voce joasă şi calmă. Şi, pentru binele domniei-voastre, trebuie să fac exact acest lucru. Văd că nu

aveți experiență în materie de intrigi, din moment ce ați crescut la curte, protejat de rele. Fără îndoială, credeți că sînt smintit, dar vă asigur că nu mă înşel în legătură cu asta. O simt cu toată ființa mea.

— Poate că bunul doctor are dreptate, făcu Fenring.

— Cum poți să...

Zărind însă o sclipire ciudată în ochii lui Fenring, Shaddam se întrerupse, apoi privi spre doctor şi îi spuse:

— Trebuie să mă sfătuiesc cu consilierul meu.

— Desigur!

Yungar îi privi cum se trag deoparte, spre uşă.

— Eşti nebun? şopti Shaddam, cînd el şi Fenring ajunseră la distanță.

— Cîntați-i în strună o vreme. Apoi, printr-o... — Fenring zîmbi, alegînd cuvîntul cel mai potrivit — neînțelegere, bătrînul Elrood va fi incinerat înainte ca ei să-l poată tăia.

— Aha, spuse Shaddam, pricepînd instantaneu.

Apoi i se adresă lui Yungar:

— Trimite după asociatul dumitale şi terminați autopsia. Tatăl meu va fi transportat la infirmerie, unde veți putea efectua procedura.

— Va fi necesară o zi pentru a-l aduce pe celălalt doctor, zise medicul Suk. Ați putea aranja ca trupul să fie păstrat la rece?

Shaddam zîmbi cu politicos.

— Se va face.

— Atunci vă părăsesc, cu permisiunea domniei-voastre, Sire, spuse medicul Suk, înclinîndu-se şi retrăgîndu-se grăbit.

Medicul se precipită afară din încăpere, însoțit de foşnetul robei medicale. Părul său lung, cenuşiu metalic, atîrna într-o coadă de cal, prinsă într-un inel de argint.

Cînd rămaseră singuri, Fenring comentă cu un surîs viclean:

— Ori aşa, ori ar fi trebuit să-l ucidem pe ticălos, şi nu ne puteam permite acest risc!

O oră mai tîrziu, printr-un nefericit concurs de împrejurări, împăratul Elrood al IX-lea fu transformat în cenuşă la crematoriul imperial, iar rămăşițele sale se rătăciră. Un sanitar de la Curte şi doi infirmieri plătiră cu viața pentru această greşeală.

Memoria şi Istoria sînt două feţe ale aceleiaşi monede. Cu timpul însă, Istoria tinde să se orienteze spre o impresie favorabilă asupra evenimentelor, în vreme ce Memoria este condamnată să păstreze aspectele cele mai rele.

DOAMNA HELENA ATREIDES, jurnalele ei personale

Tată, nu eram pregătit!

Noaptea, mările erau necruțătoare pe Caladan, iar ploaia adusă de vînt biciuia ferestrele turnului estic al castelului. O altă furtună se dezlănțuise înlăuntrul ducelui Leto: îngrijorare pentru viitorul propriei sale Case.

Îşi evitase responsbilitățile prea multă vreme... de luni de zile, de fapt. În această seară singuratică, nu-şi dorea nimic altceva decît să stea într-o încăpere încălzită de un foc zdravăn, în compania lui Rhombur şi a lui Kailea. În loc de asta, se hotărîse în sfîrşit să cerceteze unele dintre lucrurile personale ale bătrînului duce.

Cuferele care conțineau lucrurile tatălui său fuseseră aduse în încăpere şi aliniate lîngă un perete. Servitorii umpluseră şemineul de buşteni care ardeau cu flăcări vii, iar o carafă cu vin fiert umplea încăperea cu arome picante de terrameg şi un strop de melanj costisitor. Patru mici licurigloburi îi dădeau suficientă lumină, încît să vadă ce era în jurul său.

Kailea găsise o mantie de blană într-un cufăr. Punînd stăpînire pe ea, se învelise ca să se încălzească — dar asta o făcea, de asemenea, să arate uluitor. În ciuda schimbărilor radicale din viața ei, a prăbuşirii visurilor de a străluci la curtea imperială, fiica lui Vernius era o supraviețuitoare. Prin pură voință, Kailea părea să-şi supună mediul înconjurător, luînd lucrurile aşa cum erau.

În pofida dezavantajelor politice ale unei legături romantice cu o familie renegată, ducele Leto — acum conducător al propriei sale Casei Mari — îşi dădea seama că era tot mai atras de fată. Îşi amintea însă de principalul avertisment al tatălui său: *Niciodată să nu te*

căsătoreşti din dragoste, căci vei aduce ruina Casei noastre. Paulus Atreides insistase asupra acestui punct la fel de mult ca asupra oricărui alt principiu de guvernare. Leto ştia că nu va putea niciodată să ignore poruncile bătrînului duce; făceau prea mult parte din el însuşi...

Cu toate astea, era atras de Kailea, deşi nu găsise încă pînă acum îndrăzneala de a-şi exprima sentimentele faţă de ea. Credea că fata ştie, chiar şi aşa; Kailea avea o minte foarte ageră şi logică. Vedea asta în ochi ei de smarald, în arcuirea gurii sale ca de pisică, în privirile contemplative pe care i le arunca atunci cînd îşi închipuia că el nu observă.

Cu permisiunea lui Leto, Rhombur scotoci curios prin cîteva dintre cuferele masive, căutînd vechi suveniruri de război ale prieteniei dintre ducele Paulus şi Dominic Vernius. Răscolind adînc într-unul din cufere, scoase o pelerină brodată şi o despături.

— Ce-i asta? Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău purtînd-o...

Leto studie modelul şi îşi dădu seama imediat ce era — şoimul Casei Atreides îmbrăţişa lampa Richesiană a cunoaşterii.

— Cred că asta-i mantia lui de nuntă, de cînd s-a căsătorit cu mama.

— Oh, făcu Rhombur pe un ton stînjenit. Îmi pare rău!

Împături mantia şi o băgă înapoi în cufăr.

Clătinînd din cap, Leto trase adînc aer în piept. Ştia că vor da peste multe astfel de amintiri triste, iar el va trebui să le îndure pe toate.

— Tatăl meu nu a ales singur să moară şi să mă lase pe mine în locul lui, Rhombur. Mama a luat propriile sale decizii. Ar fi putut fi un sfetnic valoros pentru mine. În alte împrejurări, ajutorul şi sfaturile ei înţelepte ar fi fost bine venite. În schimb...

Oftă şi se uită cu amărăciune spre Kailea.

— Cum am spus, a luat propriile ei decizii...

Numai Leto şi războinicul mentat ştiau adevărul despre complicitatea Helenei la asasinat, iar acesta era un secret pe care Leto jurase că-l va duce cu el în mormînt. O dată cu moartea şefului de grajd în timpul interogatoriului, ducele Leto Atreides se trezise cu sînge proaspăt pe mîini — primul, dar cu siguranţă nu şi ultimul. Nici măcar Rhombur sau Kailea nu bănuiau adevărul.

O trimisese pe mama sa departe de castelul Caladan, cu doi dintre servitorii ei, aleşi de el. Pentru propria sa „odihnă şi siguranţă“,

doamna Helena fusese dusă pe Continentul de Est, unde avea să trăiască în condiții primitive împreună cu Surorile din Sihăstrie, o comunitate religioasă retrogradă. Cu aroganță, dar fără să mai încerce să ceară explicații pentru comportamentul fiului ei, Helena îşi acceptase repudierea.

Deşi se străduise să pară puternic, Leto deplîngea în sine pierderea mamei sale şi era dezorientat văzîndu-se fără ambii părinți, în decurs de doar cîteva luni. Însă Helena comisese cel mai abominabil act de trădare împotriva propriei sale familii, a propriei sale Case, şi ştia că n-ar fi putut-o ierta niciodată, nici n-ar fi putut s-o mai vadă vreodată. Uciderea ei era în afară de orice discuție; acest gînd de-abia dacă-i trecuse prin minte. Era, la urma urmei, mama lui, iar el nu-i semăna. În plus, dispariția sa din preajmă era şi o problemă practică, pentru că-i rămăseseră proprietăți vaste de administrat, iar bunăstarea cetățenilor de pe Caladan avea prioritate. Trebuia să se apuce să conducă afacerile Casei Atreides!

Dintr-un cufăr plin cu diferite obiecte, Rhombur scoase un pachet de cărți de joc de modă veche, făcute de mînă, şi cîteva dintre medaliile Bătrînului Duce, inclusiv insignele militare de onoare, un cuțit ştirbit şi o mică flamură însîngerată. Leto descoperi cochilii de scoici de mare, o eşarfă colorată, o poezie de dragoste nesemnată, o şuviță de păr castaniu-roşcat (nu era culoarea Helenei), apoi o altă şuviță blondă şi brățările smălțuite de alamă ale unei femei, dar nu putu da nici o explicație pentru aceste lucruri.

Ştia că tatăl său îşi luase amante, deşi nu adusese nici una dintre ele la castel, în calitate de concubină oficială. Se mulțumise să se distreze şi, fără îndoială, le copleşise pe femei cu podoabe, țesături sau dulciuri,

Leto lăsă deoparte toate aceste lucruri şi închise capacul greu al cufărului. Ducele Paulus avea dreptul la propriile sale amintiri, la trecutul şi la secretele sale. Nici unul dintre aceste suveniruri nu avea vreo legătură cu averile Casei Atreides. El trebuia să se ocupe de politică şi de afaceri. Thufir Hawat, alți consilieri de la Curte şi chiar prințul Rhombur făceau tot ce le stătea în puteri să-l îndrume, însă Leto se simțea ca un nou-născut care trebuia să învețe totul de la început.

În timp ce afară continua să plouă, Kailea turnă o cană de vin fiert şi i-o întinse lui Leto, apoi luă încă două, una pentru ea şi alta

pentru fratele ei. Ducele sorbi gînditor, savurînd aroma condimentată. Căldura îi pătrunse din nou în oase şi el zîmbi cînd îi mulţumi fetei.

Ea privi în jos, spre mărunţişurile ciudate, şi-şi aranjă unul dintre pieptenii de aur în părul arămiu închis. Leto observă că buza de jos îi tremura.

— Ce s-a întîmplat, Kailea?

Fata inspiră adînc şi se uită spre fratele ei, apoi spre Leto.

— Eu nu voi avea niciodată ocazia de a căuta printre lucrurile mamei mele, aşa ca tine. Nici în Marele Palat şi nici măcar printre cele cîteva obiecte preţioase pe care le-a luat cu ea cînd a fugit...

Rhombur se apropie şi o ţinu pe sora lui în braţe, dar ea continuă să se uite spre Leto.

— Mama mea avea amintiri chiar de la împărat, comori pe care i le-a dăruit cînd a plecat din serviciul său. Avea atîtea amintiri, atîtea poveşti să-mi spună... N-am stat destul s-o ascult atunci cînd trăia.

—Totul va fi bine, spuse Rhombur, încercînd s-o consoleze. Ne vom face propriile noastre amintiri.

— Şi-i vom face pe toţi să-şi amintească de *noi*, răspunse Kailea, cu o voce frîntă dintr-o dată.

Simţindu-se bolnav şi extrem de obosit, Leto îşi frecă inelul cu sigiliul ducal, de pe deget. Încă îl simţea nelalocul lui şi foarte greu, dar ştia că nu-l va mai da jos decît într-un viitor foarte îndepărtat, cînd îl va transmite propriului său fiu, ca să continue tradiţiile Casei Atreides.

Afară, furtuna revărsa şi mai multă ploaie asupra zidurilor şi ferestrelor vechiului castel de piatră, în vreme ce marea îngîna un cîntec de leagăn înspumat, pe falezele înalte din depărtare. Caladan părea foarte mare şi copleşitor în jurul lui, iar Leto se simţea incredibil de mic. Deşi era o noapte neospitalieră, cînd tînărul duce schimbă zîmbete cu Rhombur şi Kailea, simţi că la el acasă e totuşi cald şi confortabil.

Leto află de moartea împăratului în momentul în care, împreună cu trei servitori, se chinuia să atîrne capul taurului salusan în sala de mese. Lucrătorii folosiseră frînghii şi scripeţi pentru a ridica

monstruosul trofeu la locul dinainte pregătit, pe pereții lipsiți de ornamente ai sălii.

Thufir Hawat stătea lîngă el înnegurat, privind totul cu mîinile strînse la spate. Absent, mentatul îşi atinse cicatricea prelungă de pe picior, o amintire din vremurile cînd îl salvase pe foarte tînărul Paulus de un alt taur furios. De data asta însă, nu acționase destul de repede...

Kailea se cutremură, ridicînd ochii spre capul urît al creaturii.

— Va fi greu să mîncăm în această sală, cu lucrul acela holbîndu-se la noi. Mai văd şi-acum sîngele de pe coarnele sale...

Leto privi capul taurului cu un ochi cercetător.

— Eu îl privesc ca pe un memento care-mi spune să nu las niciodată garda jos. Chiar şi un animal prost — mai ales dacă se amestecă nişte conspiratori umani — poate răpune un lider al unei Case Mari din Landsraad.

Simți un fior.

— Gîndeşte-te la această lecție, Kailea!

— Mă tem că nu este un gînd foarte încurajator, murmură ea, cu ochii verzi strălucindu-i de lacrimi abia reținute.

Clipind pentru a-şi limpezi privirea, se întoarse la treburile sale.

Cu un dosar de rapoarte pe cristal ridulian deschis înaintea ei, pe masă, îşi dedica energia studierii contabilității Casei. Folosindu-se de cele învățate în Biroul Sferic de pe Ix, Kailea analiza fluxurile de venituri încasate de pe urma proprietăților Atreides pentru a afla cum erau distribuite activitățile şi productivitatea pe continentele şi mările de pe Caladan. Leto şi cu ea discutaseră problema în amănunțime, în ciuda tinereții lor. Leto fusese încîntat să descopere că exilata Kailea Vernius avea o minte excelentă pentru afaceri.

„Să fii un bun duce nu înseamnă doar scrimă şi lupte cu tauri", îi spusese cîndva Thufir Hawat, cu mult timp înainte de ultimele necazuri şi provocări. „Administrarea lucrurilor mărunte este adesea o bătălie mult mai dificilă." Din cine ştie ce motiv, afirmația se întipărise în mintea lui Leto, iar acum descoperea înțelepciunea acestor cuvinte.

...Cînd mesagerul imperial păşi în sala de mese, abia coborît dintr-un transspațial al Ghildei, se opri în poziție de drepți, îmbrăcat protocolar în culorile imperiale, purpuriu şi auriu.

— Solicit o audiență la ducele Leto Atreides.

Leto, Rhombur și Kailea înghețaseră cu toții, amintindu-și de veștile îngrozitoare pe care le primiseră ultima dată cînd un crainic intrase în marea sală de recepții. Leto se rugă să nu se fi întîmplat nimic cu fugarul Dominic Vernius, care continua să se ascundă. Însă acest mesager oficial purta culorile Casei Corrino, și arăta de parcă își rostise anunțul de cîteva zeci de ori pînă atunci.

— Am datoria de a-i anunța pe toți membrii Caselor Mari și Minore din Landsraad că Împăratul Padișah Elrood Corrino al IX-lea a murit, răpus de o boală îndelungată, după o sută treizeci de ani de domnie. Fie ca istoria să amintească plină de mîndrie de lunga lui domnie și fie ca sufletul său să găsească pacea eternă!

Leto se dădu înapoi, uluit. Unul dintre muncitori aproape că lăsă capul de taur să alunece de pe locul fixat pe perete, însă Hawat strigă să-i atragă atenția, să fie atent la ceea ce face.

Împăratul fusese o constantă în galaxie pentru durata a două vieți normale de om. Elrood trăise pe Kaitain, înconjurat de paznici, protejat împotriva oricăror amenințări, și profund dependent de melanjul geriatric. Leto nu se gîndise niciodată că bătrînul ar putea muri într-o bună-zi, deși de un an sau doi auzise că Elrood devenise tot mai bolnăvicios.

Leto se întoarse spre mesager și dădu politicos din cap.

— Te rog, transmite-i prințului Shaddam condoleanțele mele. Cînd vor avea loc funeraliile de stat? Desigur, Casa Atreides va fi prezentă.

— Nu va fi necesar, răspunse curierul cu o voce seacă. La cererea tronului, nu se va ține decît o ceremonie privată, pentru membrii apropiați ai familiei.

— Înțeleg...

— Oricum, Shaddam Corrino, care va fi în curînd încoronat ca Împărat Padișah al Universului Cunoscut, sub numele de Shaddam al IV-lea, vă solicită respectuos prezența la încoronare și depunerea jurămîntului de fidelitate, cînd va urca în mod oficial pe Tronul Leului de Aur. Detaliile asupra ceremoniei de încoronare urmează să fie stabilite.

Leto se uită grăbit spre Thufir Hawat și răspunse:

— Se va face.

Cu un semn scurt din cap, mesagerul adăugă:

— Cînd protocolul va fi pus la punct şi se va stabili programul, va fi trimis pe Caladan un mesaj corespunzător.

Făcu o plecăciune, fluturîndu-şi în jurul braţelor mantia purpuriu-aurie, şi se răsuci pocnindu-şi cizmele. Ieşi din sală, îndreptîndu-se spre un vehicul care să-l ducă înapoi la spaţioport, pentru călătoria spre următoarea planetă imperială, unde va transmite acelaşi mesaj.

— Ei bine, ăă... asta a fost o veste bună, rosti Rhombur amar.

Avea chipul palid, dar împietrit. Rămase tăcut lîngă uşă, digerînd informaţia.

— Dacă n-ar fi fost gelozia meschină a împăratului şi uneltirile sale, familia mea şi-ar fi putut reveni din criza de pe Ix. Landsraadul ar fi trimis ajutoare...

— Elrood n-a vrut să ne revenim, zise Kailea, desprinzîndu-şi privirea de pe înregistrările ei contabile. Îmi pare rău doar că mama nu a apucat să trăiască pentru a afla aceste veşti.

Buzele lui Leto schiţară un surîs de un optimism prudent.

— Staţi puţin, asta ne dă o ocazie neaşteptată. Ia gîndiţi-vă... Elrood era singurul care nutrea o duşmănie specială faţă de Casa Vernius. El şi cu mama voastră au împărtăşit un trecut dureros, despre care ştim că a fost adevăratul motiv pentru refuzul său de a şterge preţul de sînge pus pe familia voastră. A fost ceva *personal*!

Stînd sub capul taurului, Hawat îl privi intens pe Leto. Asculta în tăcere, aşteptînd să vadă ce sugera noul duce.

— Am încercat să discut această problemă în Consiliul Landsraadului, zise Leto, dar nu sînt buni de nimic, nu vor să se angajeze. Nu vor face nimic să ne ajute. Însă Shaddam, ca văr al meu pe linie feminină... Ne-am întîlnit doar de trei ori, însă bunica mea după mamă a fost tot un copil al lui Elrood. Pot invoca legăturile de sînge. Cînd Shaddam va deveni noul împărat, voi trimite o petiţie în care să cer amnistierea voastră, ca un gest de iertare. Cînd voi jura loialitatea eternă a Casei Atreides, îi voi cere să-şi amintească de trecutul măreţ al Casei Vernius.

— De ce-ar accepta aşa ceva? vru Kailea să ştie. Ce avantaj ar avea?

— Ar fi lucrul cel mai corect pe care l-ar putea face, zise Rhombur. Aşa ar fi drept.

Sora lui îl privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— O va face pentru a statornici o tendinţă a domniei-sale, explică Leto. Fiecare nou împărat doreşte să creeze o identitate, să arate că este diferit de predecesorul său, că se îndepărtează de rînduielile şi hotărîrile vechi. Shaddam s-ar putea să fie într-o dispoziţie iertătoare. Se spune că nu era în cei mai buni termeni cu tatăl său şi va dori, cu siguranţă, să-şi arate propriile sale păreri după mai mult de un secol de domnie a lui Elrood...

Kailea se aruncă în braţele lui Leto, iar el o îmbrăţişă cu stîngăcie.

— Ar fi atît de minunat, Leto, să ne recăpătăm libertatea — şi posesiunile familiei! Poate că, după toate astea, ar mai fi cîte ceva de salvat pe Ix...

— Să ne păstrăm speranţa, Kailea, zise Rhombur cu un optimism precaut. Încearcă să-ţi imaginezi toate astea şi s-ar putea adeveri.

— Nu trebuie să ne fie teamă să cerem, zise Leto.

— Prea bine, făcu Rhombur. Dacă cineva poate realiza aşa ceva, acesta eşti tu, prietene!

Înflăcărat de hotărîre şi optimism, Leto începu să urzească planurile pentru ceremonia oficială de pe Kaitain.

— Vom face ceva la care nu se aşteaptă nimeni, spuse el. Rhombur şi cu mine vom apărea împreună la ceremonia încoronării!

Întîlni privirea alarmată a consilierului său mentat.

— Este periculos să-l duceţi acolo pe fiul lui Vernius, stăpîne.

— ...şi exact lucrul la care nu se aşteaptă nimeni!

> ***Ce simţuri ne lipsesc de nu putem vedea sau auzi o altă lume peste tot în jurul nostru?***
>
> **Biblia Catolică Portocalie**

Unii considerau frumoasă sălbăticia stîncoasă a Staţiei Gărzii Forestiere — o ţară a minunilor, virgină şi naturală. Dar baronului Vladimir

Harkonnen îi displăcea să fie atît de departe de clădirile închise, de unghiurile drepte, de metal şi de plaz. Aerul rece mirosea aspru şi neplăcut, fără efluviile industriale familiare, datorate lubrefianților şi maşinăriilor. Prea primitiv, prea ostil...

Baronul cunoştea totuşi importanța destinației lor şi se distra privind disconfortul încă şi mai mare arătat de mentatul său strîmb. Cu roba murdară şi părul încîlcit, Piter de Vries se străduia să facă față încercării. Deşi mintea îi funcționa ca o maşinărie puternică, trupul său era fragil, costeliv şi slăbit.

— Totul este atît de *primitiv* aici, baroane, atît de murdar şi rece, zise de Vries, cu privirea rătăcită. Sînteți sigur că trebuie să mergem atît de departe? N-avem altceva mai bun de făcut decît să hoinărim prin pădure?

— Unii oameni plătesc din greu ca să viziteze astfel de locuri, zise baronul. Le numesc *rezervații*.

— Piter, tacă-ți gura şi ține pasul cu noi, îi aruncă Rabban.

Se opinteau să urce un deal abrupt, spre un perete de gresie acoperit cu gheață şi presărat de caverne.

Încruntîndu-se, mentatul îi întoarse răutăcios împunsătura:

— Nu-i ăsta locul unde băiețelul te-a păcălit, pe tine şi întreaga ta echipă de vînători, Rabban?

Nepotul baronului se întoarse, cu ochii cu pleoape groase ațintiți asupra lui de Vries, şi mîrîi:

— Data viitoare am să te vînez chiar pe *tine* dacă nu-ți ții gura.

— Chiar pe neprețuitul mentat al unchiului tău? întrebă de Vries pe un ton sfidător. Dar cum m-ar mai înlocui?

— Are dreptate, căzu de acord baronul, chicotind.

Rabban mormăi ceva în sine.

Mai devreme, gărzile baronului şi experții în vînătoare pieptănaseră rezervația izolată de vînătoare, o verificare de securitate pentru ca ei trei să poată merge singuri, fără anturajul obişnuit. Cu un pistol maula la şold şi o armă calorică atîrnată pe umăr, Rabban insista că trebuie să aibă grijă de toți ogarii sălbatici sau de alte animale de pradă care-i puteau ataca. Baronul nu avea o încredere atît de mare în nepotul său, luînd în considerare faptul că un băiețel se dovedise mai deştept decît el — dar cel puțin aici erau departe de orice priviri indiscrete.

În vîrful unei faleze, cei trei se odihniră pe margine, apoi urcară pe o altă pantă. Rabban deschidea drumul, îndepărtînd tufişurile dese şi ţepoase, pînă cînd ajunseră pe un platou de gresie lipsit de vegetaţie. Acolo, o crevasă joasă lăsa să se vadă un spaţiu întunecat între pietrele sfărîmicioase şi sol.

— Aici este, zise Rabban. Veniţi.

Baronul îngenunchie şi îndreptă o lanternă-inel spre deschizătura cavernei.

— Urmează-mă, Piter.

— Nu sînt amator de speologie, răspunse mentatul, şi în afară de asta, sînt obosit.

— Nu eşti destul de dotat fizic, asta-i tot, îl contrazise baronul trăgînd aer în piept ca să-şi simtă muşchii. Ai nevoie de mai mult exerciţiu. Menţine-te în formă.

— Dar nu pentru aşa ceva m-aţi cumpărat, domnule baron.

— Te-am cumpărat ca să faci tot ce-ţi *spun* eu să faci.

Se aplecă şi se tîrî prin deschizătură; raza de lumină îngustă, dar puternică, de la degetul său, străpungea bezna din faţa lor.

Deşi baronul încerca să-şi menţină trupul în stare perfectă, în ultimul an fusese afectat de dureri şi slăbiciuni neaşteptate. Nimeni nu observase — sau poate că nimeni nu îndrăznise să-i spună — faptul că începuse să şi cîştige în greutate, deşi nu-şi schimbase regimul alimentar. Pielea i se îngroşase, arătînd albă şi bolnăvicioasă. Se gîndise să discute problema cu nişte experţi medicali, poate chiar cu un doctor Suk, indiferent cît de exorbitant era onorariul pentru consultarea unuia. Viaţa, după cum se părea, era un şir nesfîrşit de probleme.

— Miroase a pişat de urs pe-aici, se plînse de Vries, pe cînd se strecura prin gaură.

— De unde ştii tu cum miroase pişatul de urs? zise Rabban, împingîndu-l pe mentat şi mai adînc pentru a-şi face loc.

— Te-am mirosit pe *tine*. Un animal sălbatic nu poate fi mai puturos de-atît!

Cei trei bărbaţi se ridicară în picioare, iar baronul aprinse un mic licuriglob, care pluti încet în sus, pentru a străluci lîngă un perete din spatele cavernei joase. Locul era neprimitor, acoperit cu muşchi, plin de praf, fără nici un semn că ar fi fost vreodată locuit de oameni.

— O proiecție mimetică destul de reuşită, nu-i aşa? întrebă baronul. Cea mai bună treabă pe care au făcut-o oamenii noştri. Întinse mîna plină de inele şi imaginea peretelui se învolbură, devenind neclară.

Rabban observă o mică protuberanță de piatră şi o apăsă; întregul perete din spate alunecă înapoi şi dispăru, dezvăluind un tunel de acces.

— O ascunzătoare foarte specială, zise baronul.

Se aprinseră nişte becuri, luminînd pasajul care ducea în inima dealului. După ce păşiră înăuntru şi închiseră în spatele lor proiecția zidului fals, de Vries privi în jurul său uluit.

— Ați ținut acest lucru secret chiar şi față de mine, domnule baron?

— Rabban a descoperit această cavernă în timpul uneia dintre partidele sale de vînătoare. Noi am făcut unele... modificări, folosind o nouă tehnologie, o tehnică foarte interesantă. Cred că vei vedea şi tu posibilitățile, o dată ce-ți voi explica totul.

— O ascunzătoare foarte complicată, căzu mentatul de acord. Nu poți fi niciodată destul de atent la spioni.

Baronul îşi ridică mîinile spre tavan şi strigă din toată puterea plămînilor săi:

— Azvîrlit fie prințul moştenitor Shaddam în hazna! Nu — aruncați-l în cel mai adînc hău de lavă şi mizerie!

Izbucnirea trădătoare îl şocă pînă şi pe de Vries, iar baronul chicoti.

— Aici, Piter — şi nicăieri altundeva pe Giedi Prime — nu mă tem cîtuşi de puțin că pereții ar putea avea urechi.

Îi conduse în camera principală.

— Noi trei am putea să ne ascundem aici şi să rezistăm chiar şi unui atac cu arme atomice de contrabandă. Nu ne-ar găsi nimeni. Containerele anentropice conțin provizii şi arme care ar putea ține în veci. Am pus aici tot ce este vital pentru Casa Harkonnen, de la înregistrări genealogice la documente financiare şi pînă la materialele noastre de şantaj — toate detaliile josnice şi fascinante pe care le avem despre alte Case.

Rabban luă loc la o masă foarte lustruită şi apăsă un buton de pe un panou. Deodată, pereții deveniră transparenți, strălucind gălbui

pentru a ilumina trupuri chircite, douăzeci şi unu la număr, atîrnînd la vedere în spațiile dintre panourile transparente.

— Iată şi echipa de constructori, explică Rabban. Este... mausoleul nostru special pentru ei.

— Oarecum faraonic, zise baronul, pe un ton relaxat.

Carnea cadavrelor era decolorată şi umflată, fețele contorsionate în grimase macabre ale morții. Expresiile victimelor oglindeau mai mult o resemnare tristă decît teroarea morții iminente. Oricine construise o astfel de ascunzătoare secretă pentru Harkonenneni trebuie să-şi fi dat seama de la bun început că fusese hărăzit pieirii.

— Vor fi o privelişte destul de neplăcută cînd vor începe să putrezească, glăsui baronul, dar pînă la urmă, vom avea nişte schelete curate şi frumoase pe care să le admirăm.

Ceilalți pereți erau acoperiți cu o ornamentație complicată, reprezentînd grifonii albaştri ai Casei Harkonnen, precum şi imagini vulgare şi pornografice cu împreunări dintre oameni sau cu animale, motive sugestive, şi un ceas mecanic care ar fi ofensat orice privitor. Rabban se uită la el şi chicoti văzînd organele femeieşti şi cele bărbăteşti interacționînd într-un ritm constant şi etern.

De Vries se răsuci pe loc, analizînd detaliile şi incluzîndu-le în propria sa proiecție de mentat.

Baronul zîmbi.

— Încăperea este înconjurată de o proiecție de ecranare care face orice obiect invizibil pe toate lungimile de undă. Nici un scaner nu poate detecta această cavernă prin explorare vizuală, termică sau chiar tactilă. Noi numim asta *noncîmp*. Gîndeşte-te. Stăm în acest loc dar el nu *există* din punctul de vedere al restului universului. Este locul perfect ca să discutăm... delicioasele noastre planuri.

— N-am auzit niciodată de un astfel de cîmp — nici de la Ghildă, nici de pe Ix, zise de Vries. Cine l-a inventat?

— S-ar putea să ți-l aminteşti pe cercetătorul nostru... invitat de pe Richese.

— Chobyn? întrebă mentatul, apoi îşi răspunse de unul singur la întrebare. Da, aşa îl cheamă.

— A venit la noi în secret, cu o descoperire de ultimă oră a richesienilor. Era o tehnologie nouă şi destul de riscantă, dar prietenul nostru Chobyn a întrevăzut posibilitățile. Cu înțelepciune, a adus

această tehnologie Casei Harkonnen, pentru a fi folosită numai de noi, cu condiția să-l plătim corespunzător.

— Şi cu siguranță l-am plătit destul...

— A meritat fiecare solar, continuă baronul.

Bătu darabana cu degetele pe masă, în ritmul său obişnuit.

— Înăuntrul nonglobului, nici un suflet nu ne mai poate asculta, nici măcar un navigator al Ghildei, cu preştiința lui blestemată cu tot. Acum, l-am pus pe Chobyn să lucreze la... ceva chiar şi mai bun pentru noi.

Rabban se lăsă nerăbdător într-unul dintre scaunele de la masă.

— Să-i dăm drumul cu ce-avem de discutat.

De Vries se aşeză la masa cu auto-curățare, cu ochii învăpăiați, cu toate rotițele minții sale de mentat învîrtindu-se deja şi digerînd implicațiile unei tehnologii de invizibilitate. Cum putea fi ea folosită...

Baronul îşi mută privirile de la nepotul său cu trăsături greoaie la mentatul strîmb. *Ce contrast izbitor formează aceştia doi, la extremele spectrului intelectual.* Rabban şi de Vries trebuiau supravegheați amîndoi în mod continuu, primul pentru că era tare de cap şi iute la mînie, iar celălalt din cauză că inteligența sa sclipitoare putea fi la fel de periculoasă.

În pofida deficiențelor sale evidente, Rabban era singurul dintre Harkonneni care-i putea succede baronului. Cu siguranță, Abulurd nu era competent. În afară de cele două fiice bastarde pe care Bene Gesserit îl forțaseră să le procreeze, baronul nu avea copii. De aceea, era nevoit să-l instruiască pe nepotul său în exercitarea corectă şi incorectă a puterii, aşa încît să poată muri împăcat cu gîndul că vechea Casă Harkonnen va continua ca întotdeauna.

Ar fi chiar mai bine, totuşi, dacă Atreizii ar fi distruşi...

Poate că Rabban ar trebui să aibă doi mentați care să-l îndrume, în loc de unul, aşa cum se obişnuia. Din cauza firii sale crude, conducerea lui Rabban va fi deosebit de brutală, poate că la o scară nemaivăzută pe Giedi Prime, în pofida îndelungatei istorii a Harkonnenilor, de tortură şi tratament violent al sclavilor.

Expresia baronului deveni îndîrjită.

— Să trecem la afaceri. Acum ascultați, amîndoi. Piter, vreau să-ți foloseşti toate calitățile tale de mentat...

De Vries îşi scoase dintr-un buzunar interior al robei sticluţa cu suc de sapho. Înghiţi cu lăcomie şi plescăi din buze într-o manieră care-l dezgustă pe baron.

— Spionii mei au raportat informaţii foarte neliniştitoare, zise baronul. Implică planeta Ix şi unele dintre planurile pe care împăratul se pare că le-a pus la punct înainte de a muri.

Bătu cu degetele pe masă în ritmul melodiei care îi răsuna mereu în minte.

— Acest plan are implicaţii serioase în ceea ce priveşte averea familiei. CHOAM şi Ghilda nici măcar nu ştiu de asta...

Rabban mîrîi. De Vries îşi îndreptă umerii, aşteptînd mai multe informaţii.

— Se pare că împăratul şi Tleilaxu au făcut un fel de alianţă pentru a comite lucruri neortodoxe şi ilegale în cel mai înalt grad.

— Limorcii şi rahatul se amestecă întotdeauna, remarcă Rabban.

Baronul chicoti la auzul analogiei.

— Am aflat că iubitul nostru împărat, plecat de curînd dintre noi, a fost implicat personal în invazia de pe Ix. A obligat Casa Vernius să se declare renegată şi i-a pus în loc pe tleilaxu pentru a începe cercetări, adaptîndu-şi metodele la instalaţiile sofisticate ale ixienilor.

— Şi ce fel de cercetări sînt astea, baroane? întrebă de Vries.

Baronul aruncă bomba.

— Caută o metodă biologică de a sintetiza melanj. Cred că-şi pot produce ieftin propria lor mirodenie artificială, scoţînd astfel Arrakisul — *pe noi* — din reţeaua de distribuţie.

Rabban pufni.

— Imposibil! Nimeni nu poate face asta!

Însă mintea lui de Vries lucra, pe măsură ce aşeza la locul potrivit informaţiile relatate.

— Eu n-aş subestima tleilaxu — mai ales în combinaţie cu fabricile şi cu tehnologia de pe Ix. Vor avea tot ce le trebuie.

Rabban se ridică în picioare.

— Dar dacă împăratul poate face mirodenie sintetică, ce se va întîmpla cu averea noastră? Ce se va întîmpla cu toate rezervele de melanj pe care le-am adunat de ani de zile?

— Dacă noul produs sintetizat se dovedeşte a fi ieftin şi eficace, averea bazată pe mirodenie a Casei Harkonnen se va evapora, explică de Vries împietrit. Practic, peste noapte.

— Exact, Piter!

Baronul lovi în masă cu pumnul său inelat.

— Recoltarea mirodeniei de pe Arrakis este incredibil de costisitoare. Dacă împăratul are propria sa sursă de melanj ieftin, piaţa se va prăbuşi, iar Casa Corrino va controla restul — un nou monopol aflat în întregime în mîinile împăratului.

— CHOAM-ului n-o să-i placă asta, zise Rabban cu o intuiţie surprinzătoare.

De Vries sugeră:

— Atunci va trebui să transmitem această informaţie Ghildei Spaţiului. Trebuie să le dezvăluim ce făcea împăratul şi să ne asigurăm că Shaddam încetează orice fel de cercetări asemănătoare. CHOAM şi Ghilda n-or să vrea să-şi piardă investiţiile în producţia de mirodenie.

— Dar ce se va întîmpla dacă noul împărat încheie mai întîi un tratat cu ei, Piter? întrebă baronul. CHOAM este parţial în posesia Casei Corrino. Shaddam va face tot ce va putea pentru a-şi face un nume la începutul domniei sale. Dacă CHOAM îl presează să le dea acces la mirodenia sintetică la un preţ extraordinar de mic, ca recompensă pentru cooperarea lor? Ghilda va fi încîntată să aibă o sursă mai ieftină şi de calitate. Ar putea abandona Arrakisul cu totul, dacă e prea dificil.

— Atunci, noi vom fi singurii lăsaţi de-o parte, mormăi Rabban. Casa Harkonnen va fi călcată în picioare de toţi.

Ochii mentatului aproape că se închiseră cînd vocea lui continuă să turuie:

— Nici n-am putea depune o plîngere oficială către Casele din Landsraad. Informaţia despre un înlocuitor de mirodenie ar crea o adevărată frenezie lacomă printre familiile Federate. Aliaţele politice s-au modificat recent, iar unele dintre Case n-ar avea nimic împotrivă dacă monopolul nostru s-ar prăbuşi. Nu le-ar păsa nici cît negru sub unghie de o cădere a preţului melanjului. Singurii care ar pierde ar fi cei care au investit din greu în rezerve secrete şi

ilegale de melanj sau în operațiunile costisitoare de recoltare a mirodeniei pe Arrakis.

— Cu alte cuvinte, tot *noi* — şi cîțiva dintre aliații noştri cei mai apropiați, observă baronul.

— Bene Gesserit şi micuța ta iubită din rîndul vrăjitoarelor probabil că n-ar avea nimic împotriva unei surse ieftine de mirodenie.

Baronul se uită urît la nepotul său. Rabban chicotea pur şi simplu.

— Deci, ce putem face?

De Vries răspunse fără să se mai consulte cu baronul:

— Casa Harkonnen va trebui să se ocupe de asta de una singură. Nu ne putem aştepta la nici un fel de ajutor din afară.

— Aminteşte-ți că Arrakis nu este decît un cvasi-fief, zise baronul. Ne-a fost dat cu îngăduința CHOAM-ului şi a împăratului. Iar acum e ca un cîrlig de care am fost agățați şi puşi la uscat. Trebuie să fim extrem de prudenți.

— N-avem destulă putere militară pentru a ne lupta cu toți duşmanii, observă Rabban.

— Va trebui să fim subtili, spuse de Vries.

— Subtili?

Baronul înălță sprîncenele.

— Prea bine, sînt dispus să încerc lucruri noi.

— Trebuie să subminăm aceste cercetări tleilaxu de pe Ix, continuă de Vries, sau mai bine să le distrugem. Aş sugera Casei Harkonnen să-şi lichideze diverse bunuri, să-şi creeze o rezervă de bani lichizi şi să stoarcă din producția curentă de mirodenie un profit cît mai mare posibil, pentru că s-ar putea să dispară în orice clipă.

Baronul se uită spre Rabban.

— Trebuie să strîngem şurubul. Oh, şi am să-l pun pe idiotul de taică-tu să mărească recolta de blănuri de balenă pe Lankiveil. Trebuie să ne umplem cuferele. Bătăliile care vor veni s-ar putea să fie destul de costisitoare pentru resursele noastre.

Mentatul îşi şterse o picătură roşie de pe buze.

— Trebuie să facem toate astea în cel mai deplin secret. CHOAM supraveghează activitatea noastră financiară cu mare atenție şi ar observa dacă începem dintr-o dată să facem ceva neobişnuit. Deocamdată, cel mai bine ar fi dacă nu ne-am băga nasul în cercetările

tleilaxu. Nu vrem ca CHOAM sau Ghilda să-şi unească forțele cu noul împărat împotriva Casei Harkonnen.

— Trebuie să menținem imperiul dependent de noi într-un mod corespunzător, zise baronul.

Rabban mormăi, încercînd să priceapă implicațiile prin forță brută.

— Dar dacă tleilaxu s-au înfipt atît de bine pe Ix, cum distrugem cercetările fără să dezvăluim ce semnificație au? Fără să ne dăm de gol şi fără să-i stîrnim pe toți dușmanii noştri?

De Vries se lăsă pe spate cu ochii ațintiți la desenele sexuale de pe pereți. Cadavrele în putrefacție atîrnau în vitrinele lor ca nişte iscoade hidoase. Mintea lui fremăta printre calculele mentatice şi, în cele din urmă, răspunse:

— Trebuie să punem pe altcineva să lupte pentru noi. De preferat, fără să ştie.

— Pe cine? se interesă Rabban.

— De asta l-am adus pe Piter aici, replică baronul. Avem nevoie de sfaturi.

— O primă proiecție, zise de Vries. Casa Atreides.

Rabban rămase cu gura căscată.

— Atreizii nu vor lupta niciodată pentru noi!

De Vries răspunse pe un ton răstit:

— Bătrînul Duce e mort, iar Casa Atreides este instabilă acum. Succesorul lui Paulus, Leto, e un tinerel impulsiv. N-are prieteni în Landsraad, iar de curînd a rostit un discurs destul de jenant în fața Consiliului. A plecat acasă umilit.

Baronul aşteptă, încercînd să vadă unde bătea mentatul său.

— Al doilea punct de referință: Casa Vernius, aliata loială a Casei Atreides, a fost izgonită de pe Ix de către tleilaxu. Dominic Vernius se ascunde, cu un premiu pus pe capul său, în timp ce Shando Vernius tocmai a fost ucisă, în baza statutului ei de renegată. Casa Atreides a oferit sanctuar celor doi copii ai Casei Vernius. Sînt strîns legați de victimele tleilaxu.

De Vries ridică un deget pentru a pune punctele în ordine.

— Prin urmare: impulsivul tînăr Leto este un prieten apropiat al prințului exilat de pe Ix. Ducele Leto dă vina pe tleilaxu pentru invazia de pe Ix, pentru uciderea mamei şi pentru ruinarea familiei

lor. „Casa Atreides prețuiește loialitatea și onoarea cu mult mai mult decît politica", a spus Leto în Landsraad. S-ar putea să considere de datoria lui să-l ajute pe Rhombur Vernius să-și recîștige poziția pe Ix. Cine ar putea fi mai bun să lovească pentru noi?

Baronul zîmbea acum, urmărind implicațiile.

— Așa deci... să stîrnim un război între Casa Atreides și tleilaxu! Să-i lăsăm să se sfîșie între ei. În acest fel, atît Casa Atreides cît și cercetările pentru mirodenia sintetică vor fi distruse.

Rabban întîmpina dificultăți vizibile în a-și imagina toate astea. Din privirea lui încordată, baronul își dădu seama că nepotul său gîndea cît de intens putea, încercînd să țină pasul.

Mentatul clătină din cap.

— Dacă procedăm cum trebuie, putem obține totul în așa fel încît să lase Casa Harkonnen complet în afara ostilităților. Obținem ceea ce vrem și rămînem cu mîinile curate.

— Excelent, Piter! Mă bucur că nu te-am executat în toate momentele în care deveneai atît de enervant...

— Și eu.

Baronul deschise unul dintre containerele anentropice pentru a scoate o sticlă de coniac kirana, extrem de scump.

— Trebuie să toastăm...

Apoi zîmbi viclean.

— ...deoarece tocmai mi-am dat seama cînd și cum vom face toate astea!

Cei doi interlocutori ai săi erau numai ochi și urechi.

— Noul duce este copleșit de dificultățile administrării proprietăților sale. Firește, va lua parte la ceremonia de încoronare lui Shaddam al IV-lea. Nici o Casă Mare nu poate risca să-l ofenseze pe noul Împărat Padișah, disprețuindu-l în cea mai mare zi a sa.

De Vries prinse imediat ideea din zbor.

— Cînd ducele Leto se va duce la încoronare... atunci va fi momentul să lovim.

— Pe Kaitain? întrebă Rabban.

— Ceva mult mai interesant, bănuiesc, comentă de Vries.

Baronul sorbi din dulceața arzătoare a coniacului învechit.

— Ah, va fi o răzbunare delicioasă. Iar Leto nici nu va vedea căzînd trăznetul, nu va ști de unde vine.

Ochii lui Rabban se luminară.

— Îl vom face să se zvîrcolească, unchiule?

Baronul întinse pahare de cristal cu coniac nepotului şi mentatului său. Rabban îl dădu peste cap dintr-o singură înghiţitură, în vreme ce de Vries îl fixă pur şi simplu de parcă ar fi făcut cu ochii o analiză chimică.

— Da, Rabban, se va zvîrcoli şi se va zvîrcoli pînă cînd o ditamai cizmă imperială îl va strivi.

Nimeni, în afară de un tleilaxu, nu poate pune piciorul în Bandalong, oraşul cel mai sfînt al Bene Tleilax, pentru că este un tărîm sacrosanct, păzit cu fanatism şi purificat de Dumnezeul lor.

Diplomaţia în Imperiu, o publicaţie a Landsraadului

Clădirea cu urme de incendiu fusese cîndva o fabrică ixiană de manechine de luptă, una dintre industriile profanatoare care sfidaseră poruncile sfinte ale Jihadului Butlerian. Acum se terminase. Hidar Fen Ajidica privi spre şirurile de cuve şi de îngrijitori, mulţumit să vadă că locul fusese complet curăţat şi folosit cum trebuie. *Dumnezeu va încuviinţa.*

După victoria tleilaxu, fabrica fusese golită de maşinăriile sale nefaste şi binecuvîntată de Maeştrii în robe, ca să poată fi folosită pentru scopurile înălţătoare ale Bene Tleilax. În pofida ordinelor şi sprijinului oferit de bătrînul împărat Elrood, mort acum, Ajidica nu considera că era un proiect imperial. Tleilaxu nu acţionau în beneficiul nimănui în afară de ei înşişi şi de dumnezeul lor. Aveau propriile lor scopuri, care n-ar fi putut fi înţelese niciodată de străinii impuri.

— Strategia tleilaxu este întotdeauna urzită într-o plasă de strategii, oricare dintre ele putînd fi cea reală, intonă el axioma poporului său. Minunile Dumnezeului nostru sînt salvarea noastră!

Fiecare cuvă axlotl conţinea ingredientele unui alt experiment, fiecare reprezentînd o cale alternativă pentru rezolvarea problemei

melanjului artificial. Nici un străin nu văzuse vreodată o cuvă axlotl tleilaxu şi nici unul nu ar fi înţeles adevărata sa funcţie. Pentru a produce preţioasa mirodenie, Ajidica ştia că va trebui să folosească metode care nu fuseseră statornicite. *Alţii vor fi oripilaţi, dar Dumnezeu va încuviinţa*, îşi repeta el în ungherul cel mai secret al sufletului său. În cele din urmă, vor produce melanj în masă.

Dîndu-şi seama de complexitatea provocării, Maestrul Cercetător adusese experţi în materie de tehnologie de pe Tleilax Unu — oameni învăţaţi, care aveau vederi foarte diferite asupra modului în care putea fi atins acest obiectiv. În această fază timpurie a procesului, toate opţiunile trebuiau luate în considerare, toate probele studiate pentru indicii care să fie inserate direct în codul ADN al moleculelor organice, pe care tleilaxu îl numeau Limbajul lui Dumnezeu...

Toţi experţii căzuseră de acord că mirodenia artificială trebuia cultivată ca o substanţă organică într-o cuvă axlotl, pentru că aceste cuve erau izvoare sacre de viaţă şi de energie. Maestrul Cercetător se îngrijise de nenumărate programe anterioare cu rezultate uluitoare, de la alimente la clone şi ghola... deşi existaseră şi numeroase eşecuri nefericite.

Aceste recipiente exotice erau cele mai sacre dintre descoperirile tleilaxu, funcţionarea lor fiind ascunsă chiar şi faţă de prinţul moştenitor Shaddam şi de sardaukarii săi. Secretul şi securitatea de aici, de pe Ix — acum Xuttuh —, fuseseră impuse prin înţelegerea iniţială cu împăratul Elrood. Cu un amuzament dispreţuitor, bătrînul fusese de acord cu tot; îşi imaginase probabil că ar fi putut spulbera aceste secrete oricînd ar fi vrut el.

Mai făcuseră mulţi astfel de presupuneri ridicole în legătură cu tleilaxu. Ajidica era obişnuit să fie desconsiderat de smintiţi.

Nimeni altcineva în afara unui Maestru tleilaxu sau a unui cercetător tleilaxu de descendenţă pură n-ar fi putut avea vreodată acces la această ştiinţă. Ajidica trase adînc în piept mirosul bogat de chimicale, izul umed, neplăcut, care era consecinţa inevitabilă a funcţionării cuvelor. Mirosuri naturale. *Simt prezenţa Dumnezeului meu*, cugetă el, alcătuind cuvintele în Islamiyat — limba ezoterică niciodată vorbită cu glas tare în afara kehlsurilor, consiliile secrete ale rasei sale. *Dumnezeu e milostiv. Numai el singur mă poate povăţui.*

Un licuriglob plutea în fața ochilor săi, clipind roşu... lung, lung, scurt, pauză... lung, scurt, culoarea se schimbă în albastru... cinci străfulgerări scurte şi rapide, apoi din nou roşu. Emisarul prințului moştenitor era nerăbdător să-l vadă. Hidar Fen Ajidica ştia că nu trebuie să-l facă pe Hasimir Fenring să aştepte. Deşi nu avea un titlu nobiliar ereditar, nerăbdătorul Fenring era cel mai apropiat prieten al moştenitorului imperial şi înțelegea manipularea puterii personale mai bine decît majoritatea marilor conducători din Landsraad. Ajidica nutrea chiar un oarecare respect pentru acest bărbat.

Resemnat, Ajidica se întoarse şi trecu uşor de o zonă de identificare, mortală pentru oricine în lipsa unui permis adecvat. Nici măcar prințul moştenitor n-ar fi fost capabil să treacă pe acolo în siguranță. Ajidica zîmbi gîndindu-se la superioritatea metodelor poporului său. Ixienii folosiseră maşinării şi cîmpuri de forță ca metode de securitate, după cum descoperiseră barbarii şi neîndemînaticii suboizi rebeli... provocînd explozii hotice şi pagube colaterale. Pe de altă parte, tleilaxu foloseau agenți biologici, eliberați prin interacțiuni ingenioase — otrăvuri şi vapori neurotoxici care-i lăsau fără viață pe necredincioşii *powindah* în clipa în care puneau piciorul unde nu aveau ce căuta.

Afară, în zona sigură de aşteptare, Hasimir Fenring îl salută zîmbind pe Ajidica în momentul în care cercetătorul ieşea din zona de identificare. Din unele unghiuri, bărbatul cu bărbia firavă arăta ca o focă, din altele ca un iepure, era o arătare inofensivă, dar, oh, cît de periculoasă... Cei doi se găseau față în față în ceea ce fusese odată un hol ixian, conectat la o rețea complexă de liftuburi transparente. Acest ucigaş imperial, mortal, era mai înalt decît Maestrul Cercetător cu mai mult de un cap.

— Ah, dragul meu Fen Ajidica, susură Fenring, experimentele tale merg bine, hmmm? Prințul moştenitor Shaddam abia aşteaptă să afle noutăți, acum cînd începe să se ocupe de imperiul său.

— Facem progrese importante, domnule. Presupun că împăratul nostru neîncoronat a primit darul de la mine, nu?

— Da, e foarte drăguț, şi-ți trimite aprecierea sa.

Zîmbi discret, gîndindu-se la el: o hermavulpe argintie, capabilă să se reproducă singură, o neobişnuită jucărie vie fără nici o utilizare practică.

— De unde a ieşit o asemenea creatură interesantă?

— Noi sîntem experți în forțele vieții, domnule.

Ochii, se gîndi Ajidica. *Priveşte-i ochii. Dezvăluie emoții periculoase. În clipa asta, chiar vicioase.*

— Îți place deci să de joci de-a Dumnezeu? zise Fenring.

Cu o indignare controlată, Ajidica răspunse:

— Nu există decît un singur Dumnezeu Preaînalt. N-aş îndrăzni să-I iau locul!

— Bineînțeles că nu.

Fenring plecă pleoapele.

— Noul nostru împărat îți trimite mulțumirile sale, însă adaugă că există un dar pe care l-ar fi preferat: un eşantion de mirodenie artificială.

— Lucrăm din greu la această problemă, domnule, dar i-am spus împăratului Elrood de la bun început că va dura mulți ani, poate chiar decenii, pentru a elabora un produs complet. O mare parte din munca noastră de aici a constat în consolidarea controlului tleilaxu pe Xuttuh şi în adaptarea instalațiilor existente.

— Atunci, nu ați realizat nici un progres palpabil?

Disprețul lui Fenring era atît de mare încît nu reuşea să-l mascheze.

— Există multe semne promițătoare...

— Bine, deci cînd pot să-i spun lui Shaddam că ar trebui să-şi aştepte darul? I-ar plăcea să-l primească înainte de încoronare, adică în şase săptămîni!

— Nu cred că asta e posibil, domnule. Ne-ați adus o încărcătură de melanj pentru catalizator acum mai puțin de o lună standard...

— V-am dat destul cît să cumpărați mai multe planete.

— Desigur, desigur, iar noi ne mişcăm pe cît de repede putem. Însă cuvele axlotl trebuie să fie cultivate şi modificate, probabil timp de cîteva generații. Shaddam trebuie să aibă răbdare.

Fenring îl cercetă pe micul tleilaxu, căutînd semne de înşelăciune.

— Răbdare? Ține minte, Ajidica, un împărat nu are o răbdare nelimitată.

Bărbatului mărunțel nu-i plăcea deloc acest animal imperial de pradă. Ceva din ochii negri, prea mari, ai lui Fenring şi din vorbirea

sa aveau o nuanță amenințătoare, chiar şi cînd discuta chestiuni banale. *Să nu fac nici o greşeală. Omul ăsta va fi noul vătaf imperial — cel care mă va ucide dacă eşuez.*

Ajidica inspiră adînc, dar ascunse asta cu un căscat, ca să nu-şi arate frica. Cînd vorbi din nou, adoptă cel mai calm ton posibil:

— Cînd Dumnezeu va dori izbînda noastră, atunci se va întîmpla. Acționăm conform planurilor Sale, nu după ale noastre, şi nici după cele ale prințului Shaddam. Aşa merg lucrurile în univers.

Ochii uriaşi ai lui Fenring sclipiră periculos.

— Îți dai seama cît e de important? Nu numai pentru viitorul Casei Corrino şi pentru economia imperiului... dar şi pentru propria ta supraviețuire?

— Mai mult ca sigur.

Ajidica nu reacționă la amenințare.

— Poporul meu a învățat valoarea aşteptării. Un măr cules prea curînd ar putea fi verde şi acru, dar dacă aştepți pînă se coace, atunci fructul este dulce şi delicios. Cînd va fi gata, mirodenia artificială va modifica întreaga structură de putere din imperiu. Nu se poate prepara o astfel de substanță peste noapte.

Fenring se încruntă.

— Am avut răbdare, dar asta nu mai poate continua.

Cu un zîmbet larg, Ajidica spuse:

— Dacă doriți, putem stabili întîlniri regulate pentru a ne arăta munca şi progresele. Asemenea interferențe nu vor face însă decît să ne încetinească experiențele, analizele de substanțe şi pregătirile.

— Nu, continuați, mormăi Fenring.

L-am adus pe ticălos unde-am vrut, gîndi Ajidica, *şi nu-i place deloc*. Cu toate astea, avea impresia clară că asasinul ar fi isprăvit cu el fără nici o ezitare. Chiar şi acum, în pofida celor mai minuțioase verificări de securitate, fără îndoială că Fenring avea un număr de arme ascunse în haine, sub piele şi în păr.

Va încerca ceva imediat ce nu mai sînt necesar, cînd Shaddam va crede că a obținut tot ce-a vrut.

Şi totuşi, Hidar Fen Ajidica avea propriile sale arme ascunse. Pusese la punct planuri de urgență pentru a face față celor mai periculoşi dintre străini... pentru a se asigura că tleilaxu vor avea controlul în permanență.

Laboratoarele noastre ar putea într-adevăr să realizeze un substitut pentru mirodenie, gîndi el. *Dar nici un powindah nu va afla vreodată cum se face.*

Programul nostru va dobîndi amploarea unui fenomen natural. Viaţa unei planete este ca o pînză vastă, strâns întreţesută. Schimbările vegetaţiei şi ale lumii animale vor fi determinate, în primul rînd, de forţele fizice elementare pe care le manipulăm. Pe măsură ce se vor consolida totuşi, schimbările noastre vor deveni ele însele influenţe care dirijează mediul — şi va trebui să ne ocupăm şi de ele. Ţineţi minte că nu trebuie să controlăm decît trei procente din energia de suprafaţă — numai trei la sută — pentru a transforma întreaga structură într-un sistem autoîntreţinut.

PARDOT KYNES, Visurile Arrakisului

Cînd fiul său, Liet, împlini un an şi jumătate, Pardot Kynes şi soţia lui porniră într-o călătorie prin deşert. Îşi îmbrăcară copilul cel tăcut cu un distrai special făcut şi cu o robă, pentru a-i proteja pielea împotriva soarelui şi a căldurii.

Kynes era încîntat să-şi petreacă timpul alături de familia sa, să le arate ce realizase în procesul de transformare a Dunei. Întreaga lui viaţă se bazase pe împărtăşirea viselor pe care le avea...

Cei trei ucenici ai săi, Stilgar, Turok şi Ommun, insistaseră să meargă şi ei, pentru a-l proteja şi ghida, însă Kynes nici nu voise să audă.

— Am petrecut mai mulţi ani singur, în sălbăticie, decît a trăit oricare dintre voi. Mă descurc eu cu o călătorie de cîteva zile, împreună cu familia mea.

Făcuse un gest de a-i alunga.

— În afară de asta, nu v-am dat destulă treabă — sau trebuie să vă găsesc sarcini în plus?

— Dacă ai şi altceva pentru noi, zisese Stilgar, vom face bucuroşi orice pentru tine.

— Doar... găsiți-vă de lucru, mormăise Kynes încurcat, apoi plecase pe jos, împreună cu Frieth şi cu micul Liet.

Copilul călărea unul dintre cei trei kuloni din sietch, un măgar de deşert domesticit, adus pe Dune de contrabandişti şi prospectori.

Consumul de apă al unui astfel de animal era destul de mare, în ciuda adaptării sale înnăscute pentru mediul arid şi ostil. Fremenii realizaseră pentru animal chiar şi un distrai modificat, cu patru picioare, care conserva o parte din umezeala eliminată prin transpirație. Însă în această invenție, kulonul avea dificultăți la deplasare — pe lîngă faptul că arăta caraghios — iar Kynes se decisese să nu-şi mai bată capul cu astfel de măsuri extreme. Asta însemna să ia mai multă apă în călătorie, pe care animalul o purta în litrugenele atîrnate la spatele său.

În umbra dimineții, Kynes, înalt şi bărbos, îşi conducea micul grup pe o cărăruie întortocheată pe care numai un fremen ar fi numit-o potecă. Ochii lui, ca ai lui Frieth, erau albaştri, de Ibad. Măgarul de deşert călca atent pe o pantă abruptă, dar nu scotea nici un sunet de protest. Pe Kynes nu-l deranja mersul pe jos; făcuse asta o mare parte a vieții sale, în anii de cercetări ecologice pe Salusa Secundus şi Bela Tegeuse. Muşchii i se întăriseră, devenind ca fibrele unui bici. În afară de asta, cînd mergea pe jos îşi putea concentra privirea asupra pietricelelor şi grăunțelor diferite de nisip de sub ghetele sale mai bine decît asupra munților din depărtare sau asupra soarelui dogoritor.

Dornică să-i facă plăcere soțului ei, Frieth devenea atentă de fiecare dată cînd Kynes arăta spre o formațiune stîncoasă, studia compoziția vreunui loc de pe sol sau evalua fisurile adăpostite în stîncă, posibile locuri pentru a planta vegetația. După o perioadă de nesiguranță, începu şi ea să-i arate unele lucruri.

— Cea mai mare forță a unui fremen stă în observație, zise Frieth, de parcă ar fi citat un vechi proverb. Cu cît observăm mai mult, cu atît ştim mai mult. Aceste cunoştințe ne dau putere, mai ales cînd alții nu sînt capabili să vadă.

— Interesant...

Kynes ştia prea puțin despre trecutul soției sale fremene. Fusese mult prea ocupat pentru a-i cere detalii despre copilărie sau despre pasiunile ei, dar Frieth nu păruse cîtuşi de puțin jignită de preocu-

pările lui pentru munca de terraformare. În cultura fremenă, soții şi soțiile trăiau în lumi cu totul diferite, legate între ele doar prin cîteva punți înguste şi fragile.

Oricum, Kynes ştia că femeile fremenilor aveau o reputație de luptătoare pline de cruzime — mortale pe cîmpul de luptă şi mai temute chiar decît soldații imperiali în lupta corp la corp. Pînă acum, reuşise să evite dezvăluirea părții violente a lui Frieth şi spera să n-o vadă niciodată îndreptată împotriva lui. De o loialitate feroce, putea fi la fel de formidabilă ca duşman precum era ca prieten.

În timp ce înainta cu greu, un smoc de vegetație îi atrase privirea. Oprind kulonul din spatele său, îngenunchie pentru a cerceta mica plantă de un verde palid care crescuse într-o depresiune umbrită, unde se adunase praf şi nisip. Recunoscu specimenul drept o plantă rădăcinoasă rară şi îndepărtă praful de pe frunzele mici şi netede.

— Priveşte, Frieth, exclamă el ca un profesor, cu ochii strălucind. Este extraordinar de tenace!

Frieth dădu din cap.

— Noi căutăm rădăcinoasele astea în vremuri de restrişte. Se spune că un singur tubercul poate conține pînă la jumătate de litru de apă — destul pentru ca o persoană să poată supraviețui cîteva zile!

Kynes se întrebă cîte cunoştințe despre deşert avea sora lui Stilgar, în mintea ei de fremenă; pînă acum, nu-i împărtăşise aproape nimic. Era vina lui, îşi spuse, pentru că nu-i dăduse destulă atenție.

Nerăbdător să mănînce frunzele proaspete ale plantei supraviețuitoare, kulonul îşi aplecă botul spre sol, cu nările fremătînd pe cînd adulmeca. Însă Kynes îl goni.

— Planta asta e prea importantă ca să ajungă micul tău dejun.

Cercetă solul, hotărît să găsească şi alți tuberculi, dar nu mai observă nimic în imediata apropiere. Din cîte aflase, aceste plante erau autohtone pe Dune, supraviețuitoare ale misteriosului cataclism care uscase sau ascunsese umezeala din această lume.

Călătorii făcură o scurtă oprire pentru a-şi hrăni copilul. În timp ce Frieth ridică un umbrar pe un platou, Kynes trecu în revistă munca din ultimele luni şi progresul imens pe care el şi cu oamenii săi îl înregistraseră deja, de cînd începuseră proiectul menit să dureze secole.

Dune fusese cîndva o stație botanică de testare, un avanpost izolat, cu cîteva eşantioane de plante plasate acolo cu secole în urmă, în zilele expansiunii imperiale. Asta se petrecuse chiar înainte să fi fost descoperite proprietățile de stimulare a capacităților preştiente şi cele geriatrice ale melanjului... pe vremea cînd această lume era doar o gaură pustie de iad, fără nici o utilizare vizibilă. Dar stațiile botanice fuseseră abandonate; puținele plante, ca şi animalele şi insectele, fuseseră lăsate să se descurce cum puteau în mediul dur.

Multe specii supraviețuiseră şi se diversificaseră, demonstrînd o tenacitate remarcabilă şi o mare putere de adaptare... rogoz mutant, cactuşi şi alte forme de vegetație pentru mediul arid. Kynes aranjase deja cu contrabandiştii să-i aducă încărcături întregi din semințele şi embrionii cei mai promițători. Lucrătorii fremeni erau pregătiți să semene nisipurile şi să răspîndească prețioasele semințe — fiecare dintre ele un sîmbure de viață, un grăunte din viitorul Dunei...

De la un negustor de apă, Kynes aflase de moartea împăratului Elrood al IX-lea. Această veste îi trezise amintirea vie a audienței de pe Kaitain, cînd bătrînul conducător îi dăduse însărcinarea de a veni aici şi de a cerceta ecologia de pe Arrakis. Planetologul îşi datora întregul viitor acelei întîlniri. Îi datora lui Elrood multă recunoştință, dar se îndoia că bătrînul împărat îşi mai amintise de el în ultimul an.

Auzind neaşteptata veste, Kynes se gîndise să se ducă înapoi la Arrakeen, să-şi cumpere un loc pe un transspațial şi să participa la funeraliile de stat — dar hotărîse că s-ar fi simțit complet nelalocul lui. Acum era un locuitor al deşertului, asprit, tăbăcit şi foarte departe de finețurile politicii imperiale. În plus, Pardot Kynes avea ceva mult mai important de terminat aici.

În sudul îndepărtat, la adăpost de ochii Harkonnenilor, fremenii plantaseră ierburi capabile să se adapteze la soluri sărace pe pantele anumitor dune, ancorîndu-le astfel în calea vînturilor dominante dinspre vest. O dată ce suprafețele opuse vântului deveneau stabile, laturile expuse creşteau tot mai mult, încercînd să depăşească plantele, însă fremenii îşi mutau ierburile pentru a ține pasul, construind, în cele din urmă, bariere flexibile gigantice care şerpuiau pe kilometri întregi, unele dintre ele înalte de mai bine de o mie cinci sute de metri.

În timp ce contempla toate astea, Kynes îşi auzi soţia mişcîndu-se sub umbrar. Îi vorbea cu blîndeţe copilului, alăptîndu-l printr-o despărţitură a distraiului.

În continuare, Kynes se gîndi la cea de-a doua fază a procesului de transformare ecologică, în care el şi echipa sa vor planta rogoz, vor adăuga îngrăşăminte chimice rafinate, vor construi capcane de vînt şi colectoare de rouă. Mai tîrziu, avînd grijă să nu forţeze noul sistem ecologic încă fragil, vor adăuga plante de adîncime, cum ar fi amarant, talpa-gîştei, grozamă şi tamarisc pitic, urmate de prezenţele familiare ale deşertului precum cactuşii saguaro şi cactuşii-butoi. Agenda sa de lucru se desfăşura spre orizont, decenii şi secole de-acum înainte...

În regiunile locuite din nordul Dunei, fremenii fuseseră nevoiţi să se mulţumească cu plantaţii mici şi culturi subterane. Numeroasa lor populaţie cunoştea secretul terraformării şi muncea dîndu-şi sudoarea şi sîngele — reuşind astfel să continue acest program monumental şi visul care-l însoţea, ferite de priviri curioase.

Kynes avea destulă răbdare să urmărească metamorfozele petrecute puţin cîte puţin. Fremenii arătau o credinţă fără limite în al lor „Umma". Încrederea lor necondiţionată în visurile unui singur om şi cooperarea lor la sarcinile foarte dificile îi încălzeau sufletul, dar Kynes era hotărît să le dăruiască mult mai mult decît discursuri măreţe şi promisiuni deşarte. Fremenii meritau să vadă o licărire de speranţă — iar el reuşise deja acest lucru!

Desigur, ştiau şi alţii despre locul lui din Bazinul de Ghips, însă dorea să fie primul care să i-l arate lui Frieth şi fiului său, Liet.

— Vă duc să vedeţi ceva incredibil, spuse Kynes în timp ce soţia lui demonta mica tabără. Vreau să vă arăt exact ce ar putea deveni Dune. Atunci vei înţelege de ce lucrez atît de mult...

— Înţeleg deja, bărbate.

Frieth zîmbi înţelegătoare, apoi îşi închise bagajele.

— Nu poţi ţine nici un secret faţă de mine.

Îl privea cu o încredere stranie, iar Kynes îşi dădu seama că nu avea nevoie să-şi explice visurile în faţa fremenilor... În faţa nici unui fremen.

Examinînd panta tot mai accentuată şi riscurile drumului, Frieth nu mai urcase copilul în spatele kulonului, ci preferase să-l ia în braţe.

Căzut din nou pe gînduri, Kynes începu să vorbească cu glas tare cu nevastă-sa, ca şi cum ar fi fost unul dintre studenții lui entuziaşti:

— Lucrul pe care nu-l înțeleg ignoranții în probleme de ecologie, în legătură cu un ecosistem, este acela că este un *sistem*!

Se agăță de un pietroi pe un perete stîncos şi păşi înainte. Nu se mai uită în urmă, să vadă ce greutăți întîmpina kulonul ca să ia curba strînsă. Copitele alunecau pe roca sfărîmicioasă, dar animalul îl urma.

În brațele mamei sale, micul Liet scînci, apoi tăcu. Frieth continuă să-şi asculte soțul.

— Un sistem menține o anumită stabilitate a fluidelor, care poate fi distrusă printr-o singură greşeală, într-o singură nişă. Totul cade la cea mai mică greşeală. Un sistem ecologic curge dintr-un punct în altul... dar dacă ceva blochează aceasta curgere, ordinea se prăbuşeşte. Unei persoane neinstruite ar putea să-i scape colapsul iminent, pînă cînd este prea tîrziu...

Fremenii introduseseră deja în sistem insecte şi populații de creaturi care sapă galerii, aerisind astfel solul. Vulpi pitice, şoarecicangur şi animale mai mari, cum ar fi iepuri de deşert şi țestoase de nisip, laolaltă cu prădătorii potriviți, şoimi de deşert şi bufnițe pitice, scorpioni, miriapode şi păianjeni constructori de capcane... chiar şi lilieci de deşert şi viespi muşcătoare — fiecare punct, oricît de mic, era interconectat în rețeaua vieții.

N-ar fi putut spune dacă Frieth înțelegea ce-i spunea, sau dacă era interesată. În tăcerea sa, Frieth era de acord cu el din toată inima. Îşi dorea totuşi ca măcar o dată să discute chestiunile astea împreună cu soția lui. Însă Pardot Kynes era soțul său şi era considerat un profet printre fremeni. Propriile ei convingeri, adînc fixate, erau prea puternice ca să poată pune sub semnul întrebării orice i-ar fi spus.

Kynes trase adînc aer în piept prin filtrele nazale şi continuă să urce pe versantul muntelui. Dacă nu ajungeau la intrarea în peşteră înainte de amiază, soarele se va ridica deasupra capetelor lor şi-i va prăji. Vor trebui să găsească un adăpost şi nu vor ajunge la Bazinul de Ghips mai devreme de ziua următoare. Nerăbdător să-şi arate comoara ecologică, planetologul mări pasul.

Stîncile se înălțau deasupra lor şi în dreapta, ca spinarea noduroasă a unei şopîrle flămînde, aruncînd umbre şi înăbuşind zgomotele. Kulonul tropăia în urma lor, adulmecînd solul în căutarea a ceva de mîncare. Frieth, care ducea copilul fără să se plîngă, îngheță dintr-o dată. Ochii albaştri i se măriră, aruncînd priviri grăbite în dreapta şi-n stînga. Înclină capul ca să asculte.

Kynes, obosit şi înfierbîntat, dar păşind nerăbdător, mai parcurse încă cinci metri înainte de a observa că soția sa se oprise.

— Bărbate! îl chemă ea, cu o şoaptă repezită şi tăioasă.

Frieth ridică ochii spre cerul alb-albastru, de parcă ar fi încercat să vadă prin baricada muntelui.

— Ce-i? întrebă el, clipind.

Un topter blindat de recunoaştere duduia dincolo de creastă şi se înălța dinspre partea cealaltă a muntelui. Kynes rămase cu privirea ațintită asupra lui, stînd la vedere, pe cărăruia bătută de soare. Observă însemnele Harkonnen răzuite de furtunile de nisip, vopseaua zgîriată a grifonului albastru...

Frieth strînse copilul în brațe şi se cățără să se pună la adăpost.

— Bărbate! Pe-aici!

Ascunse copilul într-o crăpătură adăpostită în stîncă, mult prea mică pentru oricare dintre adulți, apoi alergă să-l ia pe Kynes înainte ca acesta să apuce să reacționeze.

— Harkonennii — trebuie să ne ascundem!

Îl apucă de mîneca distraiului.

Topterul cu două locuri descria cercuri în apropierea versantului. Kynes îşi dădu seama că fuseseră văzuți; el şi cu familia lui fuseseră ținte vizibile pe coasta deschisă Trupele Harkonnen se distrau adesea atacînd fremenii singuratici, vînîndu-i fără să le fie teamă de pedeapsă.

Din botul scurt al aparatului ieşiră la iveală armele. Fereastra laterală de plaz a topterului glisă, permițându-i unui soldat în uniformă Harkonnen să-şi întindă, rînjind, puşca laser. Avea destul spațiu ca să întoarcă arma şi să ochească.

Trecînd pe lîngă măgarul de deşert, Frieth scoase un țipăt care-ți îngheța sîngele în vine, plesnind cu putere kulonul pe crupă. Animalul speriat zbieră şi lovi cu copitele, pornind în galop pe cărarea întortocheată şi împrăştiind pietre cu copitele.

Frieth se întoarse în direcție opusă şi-o luă pe pantă în jos, cu chipul încrîncenat şi hotărît. Kynes se strădui din răsputeri s-o urmeze. Se poticniră alunecînd pe pantă, ferindu-se de vîrfurile de piatră, căutînd să rămînă în umbră. Lui Kynes nu-i venea să creadă că-l lăsase pe Liet singur, pînă cînd îşi dădu seama că băiatul lui era mult mai protejat decît oricare dintre ei. Copilul se ghemuise în umbră, tăcînd instinctiv şi stînd nemişcat.

Se simțea neîndemînatic şi expus, dar Frieth părea să ştie ce era de făcut. Fusese crescută ca o fremenă şi ştia cum să te faci una cu deşertul.

Topterul hurui pe lîngă ei şi ținti kulonul intrat în panică. Frieth trebuie să fi ştiut că Harkonnenii vor urmări mai întîi animalul. Trăgătorul lateral se aplecă pe fereastra deschisă, cu un zîmbet pe fața bronzată. Trase cu laserul o rază aproape invizibilă, alb-portocalie, care tăie măgarul de deşert în hălci mari de carne, dintre care cîteva alunecară pe panta abruptă, în timp ce capul şi picioarele din față se prăbuşiră pe cărare, scoțînd aburi.

Salvele armei laser începură să lase urme pe zidul de stîncă, împrăştiind schije de piatră. De-abia putînd să mai țină pasul, Kynes şi Frieth alergau dezordonat. Ea îl împinse în peretele de stîncă, în spatele unei protuberanțe de rocă vulcanică, iar fulgerele laserului ricoşară la cîțiva centimetri distanță. Kynes putea adulmeca în aer mirosul ozonului proaspăt şi fumul pietrelor arse.

Topterul se apropie. Trăgătorul lateral se aplecă în afară, țintind cu arma şi preferînd acest gen de sport, decît să-l lase pe pilot să tragă în ei cu armamentul greu de la bordul aparatului...

În acea clipă, trupele de pază ale lui Kynes deschiseră focul.

Din spatele unor parapete ascunse în peretele camuflat în stâncă de lîngă peşteră, trăgătorii fremeni loviră fuzelajul blindat al topterului. Raze laser orbitoare loviră parbrizul carlingii. Un apărător nevăzut folosi un lansator de artilerie de modă veche, fixat pe umăr, pentru a trage cu mici proiectile explozive, obținute de la contrabandişti. Obuzul lovi partea de dedesubt a aparatului de recunoaştere, făcîndu-l să se legene şi să se cutremure în aer.

Şocul brusc îl aruncă din scaun pe trăgătorul aflat într-un echilibru precar. Se rostogoli din aparat urlînd şi căzu, zdrobindu-se într-o

explozie de carne şi sînge, de stîncile de jos; arma laser abandonată zăngăni în urma lui.

Frieth se lipi de peretele stîncii, ţinîndu-l strîns pe Kynes, uluită de apărarea neaşteptată a fremenilor. El era sigur că ea se aşteptase să lupte singură cu atacatorii — dar Kynes avea şi alţi protectori.

În timp ce topterul Harkonnenilor se rotea pe cer, apărătorii fremeni deschiseră focul asupra componentelor vulnerabile ale motoarelor. Aerul mirosea a foc şi a metal ars. Pilotul încercă cu disperare să stabilizeze aparatul, în timp ce un fum negru ţîşnea din eşapamentele motoarelor, iar lubrifianţii vitali curgeau sfîrîind din conductele avariate. Aparatul se învîrti în aer, gemu prelung şi se rostogoli spre pămînt.

Topterul izbi versantul muntos, se rupse şi continuă să se rostogolească în jos pe pantă. Aripile articulate continuau să bată aerul în zadar, tresărind ca sub imboldul unor contracţii musculare involuntare, pînă ce aparatul se zdrobi de baza stîncii.

— Nu ştiu să fie nici un sietch pe aici, spuse Frieth, buimăcită şi cu respiraţia întretăiată. Cine sînt aceşti oameni? Din ce trib se trag?

— Sînt soldaţii mei, apără proiectul.

Uitîndu-se mai jos, observă că pilotul Harkonnen supravieţuise prăbuşirii. O parte a carlingii se desfăcuse iar rănitul începuse să se tîrască afară, cu o mînă atîrnîndu-i fără vlagă. În cîteva clipe, luptătorii fremeni camuflaţi ţîşniră dintre stînci şi înconjurară epava.

Pilotul încercă să se întoarcă la siguranţa precară oferită de epava aparatului său, dar doi dintre fremeni îl traseră afară. O strălucire alb-albastră al unui cristai, apoi o erupţie purpurie şi pilotul muri. Acvarii — mînuitori consacraţi de cadavre — duseră trupul acolo unde apa din el putea fi recuperată. Kynes ştia că fiecare picătură de apă sau de îngrăşăminte chimice extrase din victima lor vor fi folosite pentru proiectul din Bazinul de Ghips şi nu vor îmbogăţi nici una dintre familiile din comunitate.

— Dar ce poate fi atît de important aici? întrebă Frieth. Ce faci aici, bărbate?

El o răsplăti cu un zîmbet strălucitor.

— Vei vedea. Am vrut ca tu să fii primul vizitator.

Frieth se întoarse în grabă să recupereze copilul din adăpostul ascuns. Luă bebeluşul, verificînd ca nu cumva să fie rănit. Micul Liet nici măcar nu începuse să plîngă...

— E un adevărat fremen, decretă ea cu mîndrie, ţinîndu-l în aşa fel încît să-l vadă şi Kynes.

Mai jos, echipe organizate începură să desfacă epava topterului, demontînd metalul, motoarele şi containerul cu provizii. Fremenii mai tineri se tîrîră spre vîrfurile periculoase ale stîncilor pentru a recupera arma laser.

Kynes îşi conduse soţia pe lîngă resturile kulonului măcelărit. Oftă cu tristeţe.

— Măcar vom avea carne — asta-i o raritate. Şi cred că avem un motiv bun să sărbătorim, o dată ce ajungem la peşteră.

Fremenii lucrau cu febrilitate pentru a şterge toate urmele prăbuşirii, tîrînd componentele grele în tuneluri ascunse, răzuind urmele lăsate pe stînci şi chiar aranjînd nisipul de pe platoul deşertic. Deşi Kynes petrecuse ceva timp cu aceşti oameni, eficienţa lor de oţel încă îl uluia.

Păşind acum în frunte, o conduse pe Frieth spre deschiderea joasă, ecranată. Era la puţină vreme după prînz. Soarele ardea, razele lui de foc galben accentuînd crestele neregulate ale munţilor. Plutind afară din cavernă, izul de aer răcoros, de piatră umedă, era ca o briză înviorătoare.

Kynes îşi scoase filtrele nazale şi inhală adînc, făcîndu-i semn soţiei sale să facă la fel, deşi ea părea că ezită să renunţe la instinctele de supravieţuire în deşert. Apoi, zîmbi uluită, privind în adîncul umbrelor.

— Miros apă!

O luă de mînă.

— Vino cu mine... Vreau să vezi ceva!

După ce ocoliră un colţ ascuţit, al cărui scop era să blocheze lumina şi evaporarea din peşteră, Kynes făcu un gest grandios, arătînd Edenul pe care-l crease în Bazinul de Ghips.

Licurigloburi galbene pluteau lîngă tavan. Aerul era bogat în umiditate, parfumat de mirosul florilor, tufişurilor şi copacilor. Sunetul încîntător al apei curgătoare clipocea din jgheaburile înguste.

Într-o aparență de dezordine bine calculată, straturile cu flori izbucneau în buchete purpurii şi portocalii.

Sistemele de irigații picurau apă în rezervoarele ticsite cu alge, în vreme ce ventilatoarele agitau aerul, pentru a menține nivelul de umezeală constant. Peştera era animată de pete de culoare pîlpîitoare: fluturi, molii şi albine, amețite de bogăția de polen şi de nectar din jurul lor.

Lui Frieth i se tăie răsuflarea, şi pentru o clipă Kynes putu vedea prin masca de porțelan a chipului ei mai mult decît putuse vedea vreodată.

— Acesta-i paradisul, dragostea mea!

Un colibri pluti în fața sa, într-o vibrație invizibilă a aripilor, apoi dispăru din nou. Cuprinşi de euforie, grădinarii fremeni se ocupau de îngrijirea plantelor.

— Într-o bună zi, grădini ca aceasta vor creşte peste tot pe Dune, sub cerul liber. Aceasta este o vitrină cu legume şi plante şi apă curgătoare, pomi fructiferi, flori decorative şi iarbă verde. Avem aici un simbol pentru toți fremenii, ca să le putem arăta viziunea mea. Văzînd asta, îşi vor da seama ce pot îndeplini...

Pe pereții cavernei se scurgea umezeala, atingînd roca uscată care de nenumărate epoci nu cunoscuse nimic altceva decît setea.

— Nici măcar eu nu înțelesesem cu adevărat, zise Frieth — ...pînă acum.

— Vezi de ce merită să luptăm pentru toate astea? Şi să murim pentru ele?

Kynes umbla încoace şi-n colo, inhalînd mirosul frunzelor, adulmecînd parfumul florilor. Găsi un copac din care atîrnau globurile portocalii ale fructelor coapte. Culese unul, mare şi auriu. Nici unul dintre lucrători nu i-ar fi pus la îndoială dreptul la produsele proaspete.

— Un portygul, zise, unul dintre fructele despre care vorbeam în sietchul Scutului Roşu.

I-l dădu lui Frieth în dar, iar ea îl primi cu deferență, în mîinile sale bronzate, ca pe cea mai mare comoară ce i se oferise vreodată.

Kynes gesticulă de zor spre grota închisă.

— Aminteşte-şi bine asta, draga mea soție. Toți fremenii trebuie să vadă asta. Dune, Dune *a noastră*, poate fi la fel în doar cîteva secole!

Chiar şi nevinovaţii poartă în ei propria vină, în felul lor. Nimeni nu trece prin viaţă fără să plătească, într-un fel sau altul.

DOAMNA HELENA ATREIDES, jurnalele ei personale

Imediat după anunţul primei ceremonii de încoronare a unui împărat, după aproape un secol şi jumătate, Casa Atreides începu să facă pregătirile necesare familiei. Din zori şi pînă la căderea întunericului, servitorii din castelul Caladan alergau de la garderobă la magazie, adunînd hainele, podoabele şi cadourile necesare pentru călătoria oficială la curtea imperială.

Între timp, Leto hoinărea prin camerele sale, încercînd să-şi perfecţioneze planul şi să hotărască cea mai bună cale de a obţine o dispensă pentru Rhombur şi Kailea. *Noul împărat Shaddam trebuie să-mi asculte rugămintea.*

Consilierii săi de protocol se ciorovăiseră ore în şir asupra culorilor potrivite pentru pelerine, asupra brasardelor şi tunicilor din mătase merh... dacă bijuteriile ar trebui să fie ţipătoare sau discrete, să fie pietre scumpe, importate de pe Ecaz, sau ceva mai simplu. În cele din urmă, în amintirea clipelor memorabile petrecute cu Rhombur, Leto insistă să poarte o mică nestemată de coral, suspendată într-o sferă transparentă, umplută cu apă.

Kailea voia cu disperare să meargă şi ea. Vizitarea palatului de pe Kaitain, unde mama sa îl slujise cîndva pe împărat, fusese visul ei de-o viaţă. Leto putea vedea dorinţa din ochii verzi, speranţa de pe chipul fetei, dar, cu toate astea, nu avea de ales şi trebuia să i-o interzică. Rhombur trebuia să facă parte din suită, pentru a susţine cauza familiei sale, dar dacă dădeau greş, moştenitorul Casei Vernius putea fi executat pentru că-şi părăsise sanctuarul. Viaţa Kaileei ar fi fost şi ea pierdută.

Totuşi, dacă misiunea lor urma să fie încununată de succes, Leto jură s-o ducă el însuşi pe Kailea în capitala imperială, într-o vacanţă minunată care să fie tot ce-şi imaginase ea mai frumos...

Acum, în liniştea orelor de dinaintea zorilor, Leto mergea încoace şi-ncolo pe podeaua de lemn a camerei sale de la etaj, ascultînd trosnetul grinzilor vechi. Era sunetul reconfortant al căminului. De cîte ori bătrînul duce nu păşise pe aceeaşi duşumea, cîntărind deciziile de stat? Ducele Paulus făcuse fără îndoială asta din cînd în cînd, tulburat de răscoalele primitivilor de pe continentul sudic, sau de pretenţiile împăratului de a zdrobi revoltele spontane izbucnite în alte lumi. În acele vremuri, Paulus Atreides îşi înmuiase prima oară sabia cu sînge şi devenise camarad de arme cu Dominic Vernius.

De-a lungul anilor, bătrînul duce muncise cu talent şi rafinament, ştiind cînd să fie sever şi cînd îngăduitor. Se folosise de un amestec de dăruire, etică şi stabilitate economică pentru a face populaţia să fie cu adevărat loială şi mîndră de Casa Atreides.

Cum putea spera Leto să facă acelaşi lucru?

Vocea sa umplu camera:

— Tată, mi-ai lăsat o pălărie prea mare pentru mine.

Trase adînc aer în piept, forţîndu-se, iritat, să scape de autocompătimire. Trebuia să facă tot ce putea, pentru Caladan şi în amintirea bătrînului duce.

În alte dimineţi, mai liniştite, s-ar fi dus cu Rhombur în curtea de exerciţii să se antreneze în lupta cu pumnale şi scuturi, sub privirile atente ale lui Thufir Hawat. Astăzi însă, Leto sperase să se poată odihni mai mult, o speranţă care nu se materializase. Dormise prost, apăsat de greutatea deciziilor care păreau să facă pietrele castelului înalt să se macine sub povara lor. Departe, jos, marea se spărgea de ţărm într-un scrîşnet de dinţi — apa agitată reflecta gîndurile învolburate ale lui Leto.

Înfăşurîndu-se într-o mantie tivită cu blană scumpă de balenă, îşi strînse cordonul şi coborî cu tălpile goale pe treptele circulare care duceau în sala mare. Simţi mirosul de cafea amară, pusă la fiert, şi izul slab al melanjului care urma să fie adăugat în ceaşcă. Leto zîmbi, ştiind că bucătarul va insista ca tînărul duce să primească un adaos de energie.

Putea auzi zgomotele din bucătăria îndepărtată, alimentarea unităţilor de preparare a hranei, pregătirea micului dejun, aprinderea şemineelor de modă veche. Bătrînul duce preferase întotdeauna trosnetul focului adevărat în unele încăperi, iar Leto continuase tradiţia.

Cînd trecu desculț prin Sala Săbiilor, în drum spre sala de ospețe, se opri întîlnind o persoană neașteptată.

Tînărul băiat de grajd, Duncan Idaho, luase din rastel una dintre săbiile mari și ornamentate ale lui Paulus. O ținea cu vîrful în jos, sprijinită pe podeaua șlefuită. Deși lama cea lungă era aproape la fel de înaltă ca și el, băiatul de zece ani o apucă hotărît de mîner. Modelul stil frînghie, încrustat pe mîner, îi oferea toată aderența de care avea nevoie.

Duncan se răsuci, speriat că fusese găsit aici. Lui Leto i se opri vocea în gît, la timp ca să-și rețină un discurs dojenitor. Voia să întrebe ce făcea băiatul acolo, nesupravegheat și fără permisiunea nimănui. Apoi, Leto văzu ochii mari ai lui Duncan, cu urme de lacrimi curgîndu-i pe față ca un obol sărat.

Stînjenit, dar plin de mîndrie, tînărul își îndreptă umerii.

— Vă rog să mă iertați, stăpîne duce.

Glasul său era plin de tristețe și mai grav decît s-ar fi cuvenit să fie vocea unui copil. Privi în jos, spre sabie și apoi printre coloanele arcadelor sălii de banchet, unde un portret al neînfricatului Paulus Atreides atîrna pe peretele îndepărtat. Patriarhul cu chip de șoim privea din pictură cu ochi verzi, scăpărători; purta veșmintele țipătoare de matador de parcă nimic, în tot universul, nu l-ar fi putut abate din drumul ales.

— Mi-e foarte dor de el, zise Duncan.

Simțind un nod în gît, care crescu treptat, devenind o greutate de plumb care-i apăsa pieptul, Leto se apropie de băiat.

Paulus își lăsase amprenta asupra multor vieți. Chiar și acest tînăr, care lucra cu taurii, doar un băiețel care reușise, cumva, să-i păcălească pe vînătorii Harkonnen și să scape de pe Giedi Prime, simțea pierderea ducelui ca pe o rană mortală.

Nu sînt singurul care simte încă durerea dispariției tatălui meu, își dădu seama Leto. Îi puse lui Duncan o mînă pe umăr și, în tăcere, schimbară mai multe cuvinte decît s-ar fi putut spune în ore întregi de discuții.

În cele din urmă, Duncan se desprinse și se sprijini de sabia înaltă, de parcă ar fi fost o cîrjă. Pielea sa roșie reveni la culoarea normală și inspiră adînc.

— Am venit... am venit să vă întreb ceva, stăpîne, înainte să plecați pe Kaitain.

În depărtare se auzi clinchetul vaselor şi forfota servitorilor. În scurtă vreme, cineva va intra în camera lui Leto, aducînd o tavă cu micul dejun. Vor găsi încăperea goală.

— Întreabă, zise el.

— E vorba despre tauri, domnule. Acum că Yresk nu mai este, am avut eu grijă de ei în fiecare zi, împreună cu alţi cîţiva băieţi de grajd — dar ce doriţi să faceţi cu ei? Vă veţi lupta cu ei, la fel ca şi tatăl dumneavoastră?

— Nu! răspunse Leto repede, străbătut de un fior de teamă.

Încercă să se controleze.

— Nu, repetă el mai calm. Nu cred. Zilele luptelor cu tauri de pe Caladan s-au terminat.

— Atunci, eu ce să fac, stăpîne? zise Duncan. Mai trebuie să îngrijesc animalele?

Leto se strădui să nu izbucnească în rîs. La vîrsta lui, acest băiat ar fi trebuit să se mai joace încă, să facă mici treburi prin casă şi să-şi umple mintea imaginîndu-şi marile aventuri care-l aşteptau în viaţă.

Însă cînd Leto privi în ochii lui Duncan, văzu că persoana dinaintea lui era mai mult decît un băieţel. În interior, era mult mai în vîrstă.

— Ai scăpat de Harkonneni în oraşul lor închisoare, aşa-i?

Duncan dădu din cap, muşcîndu-şi buza inferioară.

— Ai luptat cu ei într-o rezervaţie forestieră, cînd aveai numai opt ani. Ai omorît cîţiva dintre ei şi, dacă-mi amintesc eu bine, ţi-ai scos din umăr un dispozitiv de urmărire şi le-ai întins o capcană vînătorilor Harkonnen... L-ai umilit pe Glossu Rabban însuşi...

Duncan dădu din nou din cap, fără mîndrie însă, confirmînd doar rezumatul evenimentelor.

— Şi ai traversat imperiul pentru a veni aici, pe Caladan, pentru că aici ai dorit să vii. Nici chiar întinderea mai multor continente nu te-a împiedicat să ajungi pînă în pragul uşii noastre...

— Toate acestea sînt adevărate, stăpîne duce.

Leto arătă spre marea sabie de ceremonie.

— Tatăl meu a folosit-o pentru antrenament. E prea mare pentru tine, Duncan — cel puţin deocamdată — dar poate cu ceva instruire, ai putea deveni un luptător formidabil. Un duce are întotdeauna nevoie de paznici şi de protectori de încredere.

Îşi umezi buzele, chibzuind.

— Crezi că ai putea fi omul potrivit pentru mine?

Ochi verzi-albaştri ai băiatului sclipiră; pe chip îi apăru un zîmbet larg, care-i încreți pielea în jurul urmelor de lacrimi uscate.

— Mă trimiteți la şcolile de arme de pe Ginaz, ca să pot deveni maestru spadasin?

— Ho, ho!

Leto izbucni într-un hohot bubuitor care-l surprinse chiar şi pe el însuşi, pentru că suna atît de mult cu al tatălui său.

— Să nu ne grăbim, Duncan Idaho. Te vom antrena aici, pînă la limita capacității tale — apoi vom vedea dacă eşti destul de bun pentru o asemenea răsplată.

Duncan dădu solemn din cap.

— Voi fi destul de bun.

Auzind servitorii agitîndu-se prin sala de mese, Leto ridică o mînă pentru a le atrage atenția. Va lua micul dejun cu acest băiat şi vor mai sta de vorbă.

— Puteți conta pe mine, domnule duce.

Leto trase adînc aer în piept. Ar fi dorit să aibă aceeaşi încredere de nezdrucinat ca acest tînăr.

— Da, Duncan, te cred...

Invențiile par să aibă o viață şi o conştiință proprii. Cînd condițiile sînt propice, o idee radical nouă — o modificare a paradigmei — poate apărea simultan în mai multe minți. Sau poate rămîne secretă în gîndurile unui singur om timp de ani de zile, decenii, secole... pînă cînd altcineva se gîndeşte la acelaşi lucru. Cîte descoperiri minunate se nasc moarte, sau zac în amorțire, fără a fi niciodată adoptate de imperiu în totalitatea lui?

FUNCȚIONARII ÎNSĂRCINAȚI CU SONDAREA OPINIEI PUBLICE DE PE RICHESE, Replică dată Lansdraadului, Adevăratul domeniu intelectual — Proprietate privată sau resurse pentru Galaxie?

Transportorul subteran îşi aduse cei doi pasageri în adîncul fortăreței Harkonnen, apoi, cu o precizie programată, îi propulsă spre o linie de acces.

Capsula, cu baronul şi Glossu Rabban în interior, goni spre furnicarul mocirlos din Harko City, o pată afumată în peisajul planetei, în care clădirile se înghesuiau una într-alta. Din cîte ştia baronul, nu exista nici o hartă amănunțită a subteranelor oraşului, deoarece acesta creştea continuu, ca o ciupercă. Nu era prea sigur unde mergeau.

În timp ce uneltea împotriva Atreizilor, insistase ca Piter de Vries să găsească un spațiu întins, dar confidențial, pentru laboratoare şi instalațiile de producție, undeva aproape de centrul influenței Harkonnen. Mentatul îi comunicase că făcuse asta, iar baronul nu mai pusese alte întrebări. Capsula transportorului, trimisă de către de Vries, îi ducea acolo.

— Vreau să ştiu întregul plan, unchiule, zise Rabban, foindu-se nervos în compartiment, lîngă el. Spune-mi ce-o să facem în continuare...

În față, în cabina de pilotaj, un mecanic surdo-mut conducea cu mare viteză. Baronul nu dădu nici o atenție clădirilor întunecate şi masive care goneau pe lîngă ei, nici norilor de reziduuri care ieşeau din hornurile fabricilor. Giedi Prime producea destule bunuri pentru a se putea susține singură şi obținea sume frumuşele din comerțul cu blănuri de balenă de pe Lankiveil şi din exploatările miniere de pe diferiți asteroizi. Totuşi, profiturile cu adevărat importante ale Casei Harkonnen — care le făceau pe toate celelalte laolaltă să pară neînsemnate — proveneau din extracția de mirodenie de pe Arrakis.

— Planul, Rabban, e simplu, răspunse el în cele din urmă, şi intenționez să-ți ofer un rol-cheie. Dacă te poți descurca...

Ochii cu pleoape grele ai nepotului său se luminară, iar buzele sale groase se strîmbară într-un rînjet. În mod surprinzător, îşi dădu seama că trebuia să-şi țină gura şi să aştepte ca baronul să continue. *Poate că pînă la urmă avea să învețe.*

— Dacă reuşim asta, Rabban, averile noastre vor creşte spectaculos. Mai mult chiar, putem avea şi satisfacția de a şti că am reuşit în sfîrşit să ruinăm Casa Atreides, după toate aceste secole de vrajbă.

Rabban îşi frecă mîinile, încîntat, dar privirea sumbră a baronului se înăspri în timp ce continuă:

— Dar dacă dai greş, mă voi îngriji să ajungi înapoi pe Lankiveil, unde vei fi instruit în orice fel doreşte tatăl tău — inclusiv incantaţii şi recitări de poeme despre dragostea frăţească.

Rabban se încruntă.

— Nu voi da greş, unchiule.

Capsula ajunse la un laborator blindat, de înaltă securitate, iar mecanicul surdo-mut le făcu semn să iasă. Baronul n-ar mai fi reuşit să se întoarcă la fortăreaţa Harkonnen nici dacă viaţa lui ar fi depins de asta.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Rabban.

— Un centru de cercetări, zise baronul, împingîndu-l înainte. Unul în care pregătim o surpriză tare neplăcută!

Rabban o luă înainte, nerăbdător să vadă instalaţia. Locul mirosea a aliaj de sudură şi a deşeuri uleioase, a siguranţe arse şi a transpiraţie. Piter de Vries apăru din dezordinea cumplită împrăştiată pe podea, pentru a-i saluta, zîmbind cu buzele sale pătate. Paşii mărunţi şi mişcările unduitoare şi spasmodice îl făceau să semene cu o şopîrlă.

— Ai avut deja săptămîni întregi la dispoziţie, Piter. Ar fi bine să ai ce arăta. Ţi-am spus că nu vreau să-mi pierd vremea.

— Nu vă temeţi, domnule baron, răspunse mentatul, făcîndu-le semn să avanseze pe sub arcada înaltă a clădirii. Scumpul nostru cercetător, Chobyn, s-a depăşit pe sine!

— Şi eu care credeam că richesienii sînt mai buni la imitaţii ieftine decît la invenţii adevărate, comentă Rabban.

— Există excepţii peste tot, zise baronul. Hai să vedem ce are Piter de arătat...

Ceea ce-i promisese, în secret, de Vries baronului ocupa aproape întreaga hală: o navă de război Harkonnen modificată, cu un diametru de 140 de metri. Perfect lustruit, aparatul fusese folosit cu succes în bătălii convenţionale pentru a lovi puternic şi a dispărea rapid. Acum fusese modificată conform indicaţiilor exigente ale lui Chobyn, cu aripile dorsale micşorate, motoarele înlocuite şi o secţiune a cabinei trupelor tăiată pentru a face loc dispozitivelor necesare. Toate înregistrările privind existenţa acestei nave fuseseră şterse din catastifele Harkonnen. Piter de Vries era foarte priceput la astfel de urzeli...

Un bărbat corpolent, cu țeasta pleşuvă şi un barbişon încărunțit, ieşi din compartimentul motoarelor navei de atac, murdar de vaselină şi de alți lubrifianți.

— Baroane, domnule, sînt încîntat că ați venit să vedeți ce-am realizat pentru domnia-voastră...

Chobyn îndesă o unealtă în buzunarul salopetei.

— Instalația e gata. Non-cîmpul meu va funcționa perfect. L-am sincronizat cu aparatura de pe această navă.

Rabban ciocăni cu degetele în coca navei, în apropierea cabinei de pilotaj.

— De ce-i atît de mare? Carcasa asta e destul de masivă încît să poată transporta un transportor blindat. Cum o să facem operațiuni secrete cu asta?

Chobyn înălță din sprîncene, nerecunoscîndu-l pe tînărul mătăhălos.

— Dumneavoastră sînteți...?

— E Rabban, nepotul meu, zise baronul. A pus o întrebare de bun-simț. Eu am cerut o navă mică şi nedetectabilă.

— Asta-i cea mai mică pe care-am putut-o face, răspunse Chobyn iritat. O sută patruzeci de metri este cea mai mică zonă de invizibilitate pe care generatorul de non-cîmp o poate produce. Constrîngerile tehnice sînt... incredibile. Am...

Inventatorul îşi drese vocea, devenind brusc nerăbdător.

— Trebuie să învățați să gîndiți dincolo de prejudecăți, domnule. Dați-vă seama ce avem aici. Fireşte, invizibilitatea compensează cu mult reducerea capacității de manevră.

Îşi încreți din nou fruntea.

— Ce importanță are mărimea, dacă oricum nu vă poate vedea nimeni? Această navă de atac va intra uşor în cala unei fregate.

— Da, Chobyn, va intra, se învoi baronul. Dacă funcționează.

De Vries păşea repede, înainte şi înapoi, de-a lungul navei.

— Dacă nimeni nu ştie că trebuie să *caute* nava, Rabban, nu te paşte nici un pericol. Imaginează-ți haosul pe care-l poți stîrni! Ai fi ca o fantomă mortală.

— Oh, da!

Rabban tăcu, în timp ce înțelegerea începea să-i lumineze fața.

— *Eu*?

Chobyn închise o trapă de acces din spatele motoarelor.

— Totul este simplu şi funcțional. Această navă va fi gata mîine, cînd plecați la încoronarea Împăratului Padişah.

— Am verificat eu însumi, baroane, zise de Vries.

— Excelent, răspunse baronul. Te-ai dovedit mai mult decît util, Chobyn.

— *Eu* am s-o pilotez? întrebă, din nou, Rabban, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Vocea lui tremura de emoție. Baronul Harkonnen încuviință. Nepotul său, în ciuda lipsurilor sale, era un pilot şi un trăgător neîntrecut, în afară de faptul că era moştenitorul prezumtiv al baronului.

Inventatorul zîmbi.

— Cred că am făcut alegerea corectă venind direct la dumneavoastră, domnule baron. Casa Harkonnen a văzut imediat aplicațiile descoperirii mele...

— Cînd noul împărat va afla de asta, va cere o non-navă pentru el, glăsui Rabban. S-ar putea chiar să trimită gărzile Sardaukar să ne-o ia pe asta!

— Atunci trebuie să ne asigurăm că Shaddam nu află nimic. Cel puțin, nu încă, observă Piter de Vries, frecîndu-şi palmele.

— Cred că eşti un geniu, Chobyn, zise baronul. Pentru că ai venit la noi cu invenția asta...

— De fapt, am adaptat doar un cîmp Holtzman pentru scopurile noastre. Cu secole în urmă, calculele lui Tio Holtzman au fost dezvoltate pentru cîmpurile de protecție şi motoare care pliază spațiul. Eu am dus, pur şi simplu, aceste principii cu cîțiva paşi mai departe.

— Iar acum te aştepți să te îmbogățeşti mai mult decît ai visat vreodată? cugetă baronul.

— Cred că merit asta, nu sînteți de acord, domnule baron? făcu Chobyn. Uitați ce-am făcut pentru dumneavoastră. Dacă rămîneam pe Richese şi mergeam pe canalele obişnuite, ar fi trebuit să suport ani întregi de formalități, căutări de titluri, investigări de patente, după care guvernul meu şi-ar fi luat partea leului din profiturile aduse de propria mea invenție — fără să mai vorbim de imitatorii care s-ar fi pus pe treabă o dată ce ar fi apărut zvonuri despre ceea ce fac. O schimbare minoră aici, alta dincolo, apoi cineva scoate un alt patent, unul care se referă de fapt la acelaşi lucru.

— Aşadar, ai ținut totul secret pînă ai venit la noi? întrebă Rabban. Nu mai ştie nimeni de tehnologia asta?

— Ar fi trebuit să fiu smintit să mai pomenesc cuiva de ea. Aveți singurele generatoare de non-cîmp din univers!

Chobyn îşi încrucişă brațele pe salopeta lui pătată.

— Poate pe moment, glăsui baronul, însă ixienii sînt destul de isteți, şi la fel şi tleilaxu. Mai devreme sau mai tîrziu, altcineva tot va avea aşa ceva, dacă nu cumva s-a întîmplat deja!

Rabban se apropie discret de richesianul prea încrezător.

— Vă înțeleg punctul de vedere, baroane, zise Chobyn ridicînd din umeri. Nu sînt lacom, dar mi-ar plăcea să profit de pe urma invenției mele.

— Eşti un om înțelept, zise baronul, aruncînd o privire plină de miez spre masivul său nepot. Şi meriți să fii răsplătit din plin!

— Este bine să păstrezi secretul asupra lucurilor importante, se băgă Rabban.

Stătea chiar în spatele inventatorului pîntecos, care se lumină la față la auzul laudelor, ştergîndu-şi palmele de pantaloni.

Rabban se mişcă fulgerător ca şfichiuirea unui bici, punîndu-şi brațul musculos în jurul gîtului lui Chobyn şi strîngînd ca o menghină. Inventatorul horcăi, dar nu mai putu scoate nici un sunet. Fața lui Rabban se înroşi de efort cînd strînse cu brațul pînă cînd auzi pocnetul sonor al unui gîtlej frînt.

— Trebuie să fim foarte prudenți cu secretele noastre, Chobyn, murmură baronul zîmbind. Tu n-ai fost destul de prudent!

Ca o păpuşă stricată, Chobyn căzu pe podeaua mînjită cu ulei, doar cu un foşnet slab al hainelor. Rabban fusese atît de puternic, încît Chobyn nu mai scoase nici un horcăit de moarte, nu mai bolborosi nici un ultim blestem...

— A fost oare înțelept, baroane? întrebă de Vries. N-ar fi trebuit să testăm mai întîi nava, să fim siguri că putem reproduce tehnologia?

— De ce? Oare n-ai încredere în inventatorul nostru... *răposatul* Chobyn?

— Funcționează, zise Rabban. În afară de asta, l-am avut sub supravegherea camerelor şi avem toate planurile în detaliu, plus înregistrările holografice făcute în timpul procesului de construcție.

— Eu am avut deja grijă de muncitori, zise mentatul, încuviințând din cap. Nu mai există nici o şansă să scape ceva de aici.

Rabban zîmbi pofticios.

— Mi-ai păstrat şi mie unul?

De Vries ridică nervos din umeri.

— Păi, m-am distrat şi eu, dar nu sînt porc. Ţi-am lăsat şi ţie cîţiva...

Arătă spre un şir de uşi masive.

— A doua uşă la dreapta. Acolo sînt cinci dintre ei, pe tărgi, sedaţi. Distracţie plăcută!

Mentatul îl bătu pe umeri pe vînjosul Harkonnen.

Rabban făcu cîţiva paşi spre uşă, apoi ezită şi se întoarse să privească spre unchiul său, care încă nu-i dăduse voie să plece. Baronul îl cerceta pe de Vries.

Mentatul strîmb se încruntă.

— Sîntem primii care au o non-navă, domnule baron. Avînd avantajul surprizei, nimeni nu va bănui vreodată ce intenţionăm să facem.

— Ce-am să fac *eu*, comentă Rabban iritat.

De Vries folosi un emiţător portabil pentru a le vorbi celor cîţiva lucrători încremeniţi prin laborator:

— Curăţaţi mizeria asta şi duceţi nava de atac la bordul fregatei familiei, înainte de plecarea prevăzută pentru mîine.

— Vreau ca toate notiţele şi înregistrările tehnice să fie confiscate şi sigilate, ordonă baronul, în timp ce mentatul închise emiţătorul.

— Da, baroane, zise de Vries. Mă voi ocupa eu însumi.

— Poţi să pleci acum, îi zise baronul nepotului său nerăbdător. O oră sau două de relaxare n-or să-ţi strice... te vor pregăti pentru sarcinile importante care te aşteaptă.

Ele dovedesc abilităţi subtile, extrem de eficiente, în artele înrudite ale observării şi culegerii de date. Informaţia este capitalul lor de bază.

Raport imperial asupra Bene Gesserit,
folosit în scopuri educative

— Este de-a dreptul impresionant, zise sora Margot Rashino-Zea, uitîndu-se la clădirile impozante de pe ambele părţi ale enormului

oval al complexului imperial al Landsraadului. Un spectacol pentru toate simțurile...

După ani de zile petrecuți în lumea înnorată, bucolică, de pe Wallach IX, o dureau ochii de atîtea priveliști.

O ceață fină, înviorătoare, se ridica din fîntîna aflată în centrul complexului, o compoziție artistică extraordinară, care se înălța la peste o sută de metri de sol. În mijlocul unei nebuloase strălucitoare, fîntîna era plină cu planete supradimensionate şi alte corpuri cereşti care împrăştiau jeturi parfumate în mii de culori. Razele înguste ale reflectoarelor se refractau în apă, creînd cercuri de curcubee care dansau tăcute în aer.

— Ah, da, tu n-ai mai fost niciodată pe Kaitain, din cîte văd, zise prințul moştenitor Shaddam, hoinărind alături de frumoasa blondă Bene Gesserit. Gărzile de sardaukari pîndeau în spate, cu sarcina de a sta destul de aproape ca să prevină orice amenințare la adresa moştenitorului imperial. Margot îşi reținu un zîmbet, întotdeauna încîntată să vadă cît de mult subestimau alții Comunitatea.

— Oh, l-am mai văzut şi înainte, Sire, dar obişnuința nu-mi scade admirația pentru măreața capitală a imperiului.

Îmbrăcată într-o robă nouă, neagră, care foşnea la fiecare mişcare, Margot era încadrată de Shaddam, pe o parte, şi de Hasimir Fenring, de cealaltă parte. Nu-şi ascundea părul lung, auriu, chipul proaspăt sau frumusețea pură. De cele mai multe ori, oamenii se aşteptau ca surorile Bene Gesserit să fie nişte cotoroanțe bătrîne, înfofolite în straturi de haine cernite. Dar multe, la fel ca şi Margot Rashino-Zea, puteau fi uluitor de atrăgătoare. Cu o emisie bine controlată de feromoni şi cu flirturi bine alese, ea-şi putea folosi sexualitatea ca pe o armă.

Dar nu aici, nu acum. Comunitatea avea alte planuri pentru viitorul împărat.

Margot era aproape la fel de înaltă ca Shaddam şi mult mai înaltă decît Fenring. În urma lor, la o distanță de la care nu puteau auzi discuțiile, se aflau trei Cucernice Maici, femei care fuseseră verificate şi primiseră permisiunea de la Fenring însuşi. Prințul moştenitor nu ştia ce aveau ele în comun cu întîlnirea, dar Margot urma să-i comunice în curînd motivele acelei prezențe.

— Ar trebui să vezi aceste grădini noaptea, zise Shaddam. Apa seamănă cu o ploaie de meteoriți.

— Oh, da..., răspunse Margot cu un zîmbet vag.

Ochii ei verzi-cenuşii străluciră.

— E locul meu favorit pe timp de seară. Am fost aici de două ori de cînd am sosit... anticipînd această întîlnire privată cu domnia-voastră, Sire.

Deşi încerca să poarte o conversație neoficială cu această reprezentantă a puternicelor Bene Gesserit, Shaddam se simțea stingherit. Fiecare voia ceva de la el, fiecare avea propriile lui planuri — şi fiecare grup considera că i se datorau favoruri, sau că aveau destul material de şantaj pentru a-i influența opiniile. Fenring avusese deja grijă de cîțiva dintre aceşti paraziți, dar şi mai mulți vor urma.

Stinghereala lui avea mai puțin de-a face cu sora Margot, cît cu propriile lui griji legate de neîncrederea şi hărțuielile crescînde printre Marile Case. Chiar şi fără autopsia cerută de medicii Suk, o serie de membri importanți ai Landsraadului ridicaseră întrebări incomode privind moartea lentă şi misterioasă a împăratului. Aliațele se schimbau şi se refăceau; taxe şi zeciuieli importante, provenind de la cîteva lumi bogate, fuseseră amînate fără nici o explicație plauzibilă.

Iar tleilaxu afirmau că le mai trebuiau ani de zile pînă să producă mirodenia sintetică promisă!

Shaddam şi consiliul său privat vor discuta din nou, în această dimineață, despre criza pe cale să izbucnească, o continuare a întîlnirilor care aveau loc de o săptămînă încoace. Lungimea domniei lui Elrood forțase stabilitatea (dacă nu chiar stagnarea) în tot imperiul. Nu-şi mai amintea nimeni cum să implementeze o tranziție liniştită.

Pe toate planetele, forțele militare fuseseră mărite şi puse în stare de alertă. Sardaukarii lui Shaddam nu făceau excepție. Spionii erau mai ocupați ca oricînd, în toate sectoarele. Din cînd în cînd, se întreba dacă nu cumva mutarea în altă parte a credinciosului şambelan al lui Elrood, Aken Hesban, fusese o greşeală. Hesban se afla acum într-un birou cu pereți de piatră, adînc în hăul unei mine de pe un asteroid, gata să fie rechemat dacă lucrurile se înrăutățeau.

Dar se va lăsa frigul pe Arrakis înainte să se întîmple asta.

Stînjeneala îl făcea pe Shaddam nervos, poate şi puţin superstiţios. Bătrînul vultur, tatăl său, era mort — trimis în iadul cel mai adînc descris în Biblia Catolică Portocalie — dar el încă mai simţea sîngele invizibil de pe mîinile sale.

Înainte de a pleca de la palat s-o întîlnească pe sora Margot, Shaddam apucase, fără să se gîndească prea mult, o pelerină, pentru a-şi încălzi umerii în faţa răcorii imaginare a dimineţii. Mantia aurie atîrnase în garderobă lîngă multe alte veşminte pe care nu le purtase niciodată. Numai acum îşi amintise că acest articol anume fusese preferatul tatălui său.

Dîndu-şi seama de asta, Shaddam îşi simţi pielea încreţindu-se. Simţi materialul fin parcă înţepîndu-l dintr-o dată, dîndu-i un frison. Lanţul fin de aur părea să-l strîngă la gît ca un laţ...

Ridicol, îşi spuse. Obiectele neînsufleţite nu poartă în ele spiritele morţilor, nu-l puteau vătăma. Încercă să-şi alunge din minte astfel de griji. O Bene Gesserit era capabilă cu siguranţă să-i descifreze disconfortul şi nu-i putea permite acestei femei să dobîndească un astfel de ascendent asupra lui!

— Îmi place măiestria picturilor de aici, zise Margot.

Arătă spre schelele fixate pe faţada Sălii Oratoriului Landsraadului, unde pictori de fresce lucrau la o compoziţie murală înfăţişînd peisaje naturale şi imagini ale realizărilor tehnologice din întreg imperiul.

— Cred că stră-străbunicul dumneavoastră, Vutier Corrino al II-lea, a fost responsabil pentru o mare parte din asta, nu?

— A, da... Vutier a fost un mare patron al artelor, răspunse Shaddam cu oarecare greutate.

Împotrivindu-se cu greu dorinţei de a-şi da jos mantaua bîntuită şi de a o arunca la pămînt, jură ca de acum încolo să poarte numai hainele sale.

— Obişnuia să spună că priveliştea lipsită de căldură sau creativitate nu înseamnă nimic...

— Cred că ar trebui să vă expuneţi problema, soră, sugeră Fenring, observînd jena prietenului său, dar interpretînd greşit cauza. Timpul prinţului moştenitor este foarte preţios. E mare agitaţie după moartea împăratului...

Shaddam şi Fenring îl asasinaseră pe Elrood al XI-lea! Acest fapt nu putea fi şters niciodată, iar ei nu scăpaseră cu totul de bănuieli, dacă se luau după zvonuri. În afară de cazul în care prinţul moştenitor îşi consolida poziţia, şi asta foarte repede, putea izbucni un război între Landsraad şi Casa Corrino.

Margot insistase atît de mult asupra importanţei unei anumite probleme, folosind toate mijloacele tăcute de persuasiune ale Bene Gesserit, încît îi fusese acordată o audienţă într-un răstimp foarte scurt. Singurul moment liber erau plimbările de dimineaţă ale lui Shaddam, o oră pe care, în mod normal, o rezerva pentru tihna meditaţiilor sale personale („durere pentru tatăl său mort", potrivit bîrfelor întreţinute la Curte chiar de Fenring).

Margot îi dărui bărbatului cu chip de nevăstuică de lîngă ea un zîmbet amabil şi o scuturare nepăsătoare a şuviţelor blonde ca mierea. Ochii săi verzi-cenuşii îl studiau.

— Ştii foarte bine ce doresc să discut cu prietenul dumitale, Hasimir, zise ea adoptînd un ton familiar care-l surprinse pe moştenitorul imperial. Nu l-ai pregătit?

Fenring scutură brusc din cap, iar Shaddam îl văzu înmuindu-se în prezenţa ei. Mortalul bărbat nu arăta forţa lui obişnuită. Delegaţia Bene Gesserit se afla aici de cîteva zile, aşteptînd, iar Margot Rashino-Zea petrecuse mult timp împreună cu Fenring în discuţii confidenţiale. Shaddam îşi ridică privirile, simţind o urmă de afecţiune — sau, cel puţin, un respect reciproc — între cei doi. Imposibil!

— Hmm... ăă... mă gîndeam că ai putea să formulezi totul mai bine decît mine, soră, replică Fenring. Sire, încîntătoarea Margot are o propunere interesantă pentru domnia-voastră. Cred că ar trebui s-o ascultaţi!

Reprezentanta Bene Gesserit îl privi pe Shaddam cu o expresie ciudată. *Mi-o fi observat agitaţia?* se întrebă el, îngrozit dintr-o dată. *Cunoaşte motivele simţămintelor mele?*

Susurul fîntînii le înghiţi cuvintele. Margot luă mîna lui Shaddam şi el îi simţi palmele moi şi calde. Privind în ochii senzuali ai femeii, le simţi forţa — inundîndu-l, reconfortîndu-l.

— Vă trebuie o soţie, Sire, spuse ea. Iar Bene Gesserit vă poate oferi cea mai potrivită partidă, pentru domnia-voastră şi pentru Casa Corrino.

Uluit, Shaddam se uită peste umăr la prietenul său şi-şi trase mîna înapoi. Fenring zîmbi nesigur.

— În curînd, veți fi încoronat împărat, continuă Margot. Comunitatea vă poate ajuta să vă consolidați baza de putere — mai mult decît o alianță cu o singură Casă Mare din Landsraad. De-a lungul vieții, tatăl domniei-voastre şi-a luat soții din familiile Mutelli, Hagal şi Ecaz, ca şi pe mama voastră de pe Hassika V. Totuşi, în aceste vremuri dificile, credem că ați obține cele mai mari avantaje încheind o alianță cu puterea şi resursele Comunității Bene Gesserit.

Vorbea cu fermitate şi multă convingere.

El remarcă faptul că suita de surori se oprise la distanță şi îi privea de acolo. Tot prea departe ca să audă, sardaukarii rămîneau vigilenți, dar neclintiți ca nişte statui. Se uită la chipul perfect conturat al lui Margot, la părul auriu, la prezența sa hipnotică...

Îl luă prin surprindere, întorcîndu-se şi arătînd spre suită.

— O vedeți pe femeia din centrul grupului? Cea cu părul arămiu?

Observînd gestul, Cucernica Maică îmbrăcată în robă neagră făcu un pas înainte. Shaddam aruncă o privire cu coada ochiului, examinîndu-i trăsăturile, figura ca de căprioară. Chiar şi de la distanță, o găsi destul de atrăgătoare, deşi nu era chiar o frumusețe clasică. Din păcate, nu era tot atît de frumoasă ca şi Margot, dar părea tînără şi proaspătă.

— Numele ei este Anirul, o Bene Gesserit de Grad Ascuns.

— Ce înseamnă asta?

— E doar unul dintre titlurile noastre, Sire, destul de obişnuit în Comunitate. Nu înseamnă nimic în afara ordinului şi este irelevant pentru domnia-voastră, ca împărat.

Margot făcu o pauză.

— Trebuie să ştiți doar că Anirul e una dintre cele mai bune dintre noi. V-o oferim pentru căsătorie!

Shaddam simți o tresărire de surpriză.

— Ce-e?

— Ştiți, Bene Gesserit sînt destul de influente. Putem acționa în culise pentru a aplana orice dificultăți pe care le întîmpinați acum în Landsraad. Asta vă va da mînă liberă să vă faceți treaba de împărat şi să vă asigurați locul în istorie. Unii dintre strămoşii domnieivoastre au făcut asta, cu urmări chiar foarte bune...

Ea îşi plecă pleoapele peste ochii verzi-cenuşii.

— Sîntem la curent cu problemele pe care le întîmpinați acum, Sire.

— Da, da, ştiu toate astea...

Se uită spre Fenring, de parcă bărbatul cu înfățişare de nevăstuică ar fi trebuit să se explice. Apoi, Shaddam îi făcu semn lui Anirul să se apropie. Soldații de gardă se priviră şovăitori unii pe alții, neştiind dacă era nevoie s-o însoțească.

În fața lui, privirea lui Margot deveni mai intensă.

— Sînteți acum cel mai puternic om din întregul univers, Sire, însă puterea voastră politică este împărțită între voi şi Consiliul Landsraadului, forța Ghildei Spațiale şi Bene Gesserit. Căsătoria domniei-voastre cu una dintre surorile mele ar fi... reciproc avantajoasă.

— În afară de asta, Sire, adăugă Fenring, cu ochii chiar mai mari ca de obicei, o alianță cu oricare altă Mare Casă ar aduce cu ea şi anumite... poveri. V-ați alătura unei mari familii, cu riscul de a le jigni pe celelalte. N-ar fi de dorit să se declanşeze încă o rebeliune!

Deşi surprins de sugestie, lui Shaddam îi plăcea cum sună. Una dintre maximele tatălui său despre conducere spunea că un lider trebuia să fie atent la propriile sale instincte. Mantia bîntuită atîrna pe umerii lui ca o greutate zdrobitoare. Poate că puterile magice ale Comunității surorilor puteau goni forțele malefice care locuiau veşmîntul şi chiar palatul.

— Acestă Anirul a voastră are ceva atrăgător în ea...

Shaddam urmări cum femeia oferită păşi înainte şi rămase pe loc, tăcută, cu ochii plecați, la cinci paşi de augusta sa persoană.

— Atunci, Sire, vă veți gîndi la propunerea noastră? întrebă Margot şi făcu un respectuos pas înapoi, aşteptînd decizia.

— Să mă gîndesc? zîmbi Shaddam. Am făcut-o deja. În situația mea, hotărîrile trebuie luate rapid şi decisiv...

Îl privi pe Fenring printre gene.

— Nu eşti de acord cu mine, Hasimir?

— Hmmm... depinde dacă vă alegeți o haină nouă sau o soție.

— Înțelept sfat, la prima vedere, îi zise Shaddam lui Fenring. Dar nu tocmai sincer, cred eu. Evident, eşti prieten cu sora Margot şi *tu* ai aranjat această întîlnire, ştiind foarte bine ce propunere îmi

va face. De aceea, trebuie să presupun că susții poziția expusă de Bene Gesserit.

Fenring se înclină.

— Hotărîrea vă aparține, Sire, indiferent ce opinii personale am sau ce simt pentru această frumoasă femeie de lîngă mine.

— Foarte bine, răspunsul meu este... da.

Auzind asta din locul unde se afla, Cucernica Maică Anirul nici măcar nu surîse.

— Crezi că am făcut alegerea corectă, Hasimir?

Neobişnuit să fie luat prin surprindere, Fenring îşi drese glasul de mai multe ori.

— Este o femeie frumoasă, Sire, şi nu mă îndoiesc că va fi o soție superbă. Iar Bene Gesserit vor fi nişte aliate excelente, mai ales în aceste momente dificile de tranziție.

Prințul moştenitor rîse.

— Ai vorbit ca unul dintre diplomații noştri. Spune-mi „da" sau „nu", fără nici un fel de echivoc.

— Da, maiestatea voastră. Adică, vă spun „da", fără nici cea mai mică ezitare. Anirul e o femeie dintr-o familie bună şi cu o fire blîndă... puțin cam tînără, dar înzestrată cu o mare înțelepciune.

Aruncîndu-i o ocheadă lui Margot, aflată lîngă el, Fenring continuă:

— Mă asiguri că poate avea copii?

— Moştenitorii imperiali îi vor curge dintre coapse, glumi Margot.

— Ce imagine! exclamă Shaddam, cu un alt hohot zgomotos. Aduceți-o la mine, ca s-o cunosc.

Margot ridică mînă şi Anirul se grăbi spre prințul moştenitor. Restul anturajului Bene Gesserit era prins în murmurul conversației.

Shaddam privi de aproape la tînăra femeie, observînd că Anirul — viitoarea sa soție — avea trăsături delicate. Remarcă totuşi liniile fine din jurul ochilor de căprioară, deşi altfel avea privirea tinerească şi mişcările suple. Deocamdată, ea continua să-şi țină plecat capul cu părul arămiu. Ca din sfială, se uită o clipă la prințul moştenitor, apoi întoarse din nou ochii.

— Tocmai ați luat una dintre cele mai bune decizii din viața domniei-voastre, Sire, zise Margot. Domnia voastră va avea o fundație solidă.

— Avem un motiv să sărbătorim, cu toată pompa şi splendoarea pe care-o poate oferi imperiul, exclamă Shaddam. De fapt, am de gînd să anunț că mariajul va avea loc în aceeaşi zi cu încoronarea.

Fenring radia.

—Va fi cel mai mai grandios spectacol din istoria imperiului, prietene!

Shaddam şi Anirul îşi zîmbiră şi-şi atinseră mîinile pentru prima dată, cînd el întinse brațul spre ea.

Cînd centrul furtunii nu se mişcă, înseamnă că eşti în calea ei.

Veche cugetare fremenă

Fregata Atreizilor plecă de pe spațioportul din Cala City spre încoronarea Împăratului Padişah, încărcată din abundență cu flamuri, veşminte scumpe, bijuterii şi daruri. Ducele Leto voia să fie sigur că va contribui vizibil la măreția ceremoniei Imperiale.

— E o tactică bună, căzu de acord Thufir Hawat, dînd mohorît din cap. Lui Shaddam i-au plăcut întotdeauna zorzoanele rangului său. Cu cît purtați haine mai elegante şi-i duceți mai multe daruri, cu atît va fi mai impresionat... şi deci mai dispus să vă îndeplinească dorințele.

— Pare să prețuiască mai mult forma decît fondul, cugetă Leto. Însă aparențele pot fi înşelătoare, iar eu nu îndrăznesc să-l subestimez.

Kailea îmbrăcase frumoasa sa rochie cu azuriu şi liliachiu pentru a-i conduce, dar rămînea la castel, fără ca cineva să-i poată admira eleganța. Leto îşi dădea seama cît de mult îşi dorea fata să meargă la curtea imperială, însă refuză să-şi schimbe hotărîrea. Bătrînul Paulus îl învățase şi încăpățînarea, pe lîngă celelalte.

Rhombur intră în scenă îmbrăcat în pantaloni, o cămaşă de mătase merh sintetică şi o mantie moale, în nuanțe de violet şi arămiu,

culorile pierdutei Case Vernius. Păşea mîndru, în timp ce Kailea suspina văzînd curajul fratelui ei de a etala moştenirea familiei. Acum părea mult mai matur, musculos şi bronzat, fără rotunjimile grăsuțe de copil.

— Unii ar putea interpreta asta drept aroganță, domnule ducele, observă Hawat, arătînd spre hainele lui Rhombur.

— Nu-i decît un joc, Thufir, răspunse Leto. Trebuie să le reamintim grandoarea pierdută de cînd trădarea tleilaxu a obligat această nobilă familie să devină renegată. Trebuie să arătăm miopia deciziei răzbunătoare a împăratului Elrood. Trebuie să-l ajutăm pe Shaddam să vadă ce aliat important poate fi Casa Vernius, pentru tronul imperial. La urma-urmei, gesticulă el spre mîndrul Rhombur, l-ați prefera pe *acest bărbat* ca aliat sau pe împuțiții de tleilaxu?

Maestrul Asasin îi acordă un zîmbet mic, reținut.

— Eu n-aş apărea acolo să-i spun asta direct lui Shaddam.

— O vom spune fără cuvinte, răspunse Leto.

— Veți fi un duce formidabil, stăpîne, zise Hawat.

Merseră împreună de la zona pentru ceremonii spre terenul de decolare, unde de două ori mai mulți soldați Atreides decît de obicei tocmai terminaseră îmbarcarea la bordul fregatei care avea să-i ducă pe toți în transspațialul aflat în aşteptare.

Kailea făcu un pas înainte şi îl îmbrățişă pe Leto scurt, oficial. Rochia pastelată foşnea la fiecare mişcare, iar el simți pe obraz unul dintre pieptenii de aur din părul ei arămiu-închis. Remarcă încordarea din brațele fetei, dîndu-şi seama că amîndoi ar fi vrut să se îmbrățişeze cu mai multă pasiune.

Apoi, cu lacrimi în ochi, fiica lui Dominic şi Shando Vernius îşi strînse în brațe fratele, cu şi mai multă disperare.

— Ai grijă, Rhombur. E atît de periculos!

— S-ar putea ca asta să fie singura cale prin care să redăm numele familiei noastre, răspunse Rhombur. Trebuie să ne lăsăm la mila lui Shaddam. Poate că e altfel decît tatăl său. N-are nimic de cîştigat menținînd sentința împotriva noastră, dar are multe de pierdut — în special cu tulburările din imperiu. Are nevoie de toți prietenii şi de toată forța pe care-o poate obține.

Zîmbi şi-şi flutură mantia purpuriu-arămie.

— Ix se distruge sub stăpînirea Bene Tleilax, comentă Kailea. Ei n-au cîtuşi de puţin habar cum să conducă o afacere galactică...

Leto, Rhombur şi Hawat aveau să fie reprezentanţii planetei Caladan. Poate că erau nesăbuiţi şi ţipători în obrăznicia lor — sau purtarea lor putea fi considerată încredere calmă? Leto spera să fie aşa.

În calitate de duce, ştia că a sfida politica de la curte nu era o dovadă de înţelepciune. Dar inima îi spunea să rişte atunci cînd miza era suficient de importantă, cînd era de partea dreptăţii — unde intenţiona să se afle întotdeauna. Bătrînul duce nici nu-l învăţase altceva...

Tatăl său îi arătase că o mişcare temerară aducea adesea avantaje mult mai substanţiale decît un plan conservator şi lipsit de imaginaţie... aşa că, de ce nu? Ar fi făcut bătrînul duce la fel sau, îndrumat de soţia lui, ar fi urmat o cale mai prudentă? Leto nu avea nici un răspuns pentru asta, dar era bucuros că nu-i mai stătea în cale nimeni care să semene cu severa şi inflexibila doamnă Helena. Cînd se va decide să se căsătorească, nu va alege niciodată pe cineva ca ea!

Trimisese un curier oficial la aşezămîntul Surorilor din Sihăstrie de pe Continentul Estic, anunţînd-o pe mama sa că el şi Rhombur vor călători spre Kaitain. Nu-şi expusese planul, nici nu comentase riscurile evidente pe care şi le asuma, dar voia ca ea să fie pregătită pentru tot ce putea fi mai rău. În lipsa unui alt moştenitor, dacă lucrurile se vor termina prost, dacă Leto va sfîrşi executat sau omorît printr-un „accident", doamna Helena va deveni conducătoarea Casei Atreides. Deşi ştia că ea provocase asasinarea tatălui său, nu avea de ales în astfel de circumstanţe. Era doar o chestiune de formă...

Ultimele bagajele şi cufere ale Casei Atreides fură urcate la bord şi, în cîteva secunde, imensa fregată ţîşni spre cerul cenuşiu şi înnorat de pe Caladan. Va fi o călătorie diferită de cele de dinainte — viitorul spiţei lui Rhombur atîrna în balanţă... şi poate chiar şi al Atreizilor.

Cu toate ceremoniile şi defilările, Leto era norocos că primise o audienţă imperială la doar patru zile după încoronare. În acel moment, el şi Rhombur vor depune o petiţie oficială către Shaddam, susţinîndu-şi pledoaria şi lăsîndu-se la mila lui.

În primele zile glorioase ale regimului său, va risca noul Împărat Padişah să întunece festivităţile prin reînnoirea unei sentinţe de condamnare la moarte? Multe dintre Case vedeau semne în orice acţiune, iar despre Shaddam se zvonea că era la fel de superstiţios ca oricare dintre ei. Acest semn va fi destul de limpede. Prin propria decizie, Shaddam va da tonul regimului său. Va dori împăratul să înceapă totul tăgăduind dreptatea? Leto spera că nu...

Fregata ducală îşi luă locul stabilit în cala cavernoasă, dar aglomerată, a transspaţialului. În apropiere, navete pline cu pasageri se deplasau cu prudenţă spre poziţiile lor, alături de nave de transport şi comerciale, pline cu mărfuri de pe Caladan: orez pundi, medicamente din ierburi marine prelucrate, tapiserii făcute manual şi produse din peşte conservat. Nave private uşoare încă mai încărcau mărfuri în cală, făcînd curse între sol şi transspaţial. Această uriaşă navă a Ghildei călătorise de la o lume la alta în ruta ei ocolită spre Kaitain, iar cala de mărimea unei provincii era presărată cu nave de pe alte planete ale imperiului, toate în drum spre încoronare.

În timp ce aşteptau, Thufir Hawat examină cronometrul instalat pe unul dintre pereţii despărţitori ai fregatei.

— Mai avem trei ore pînă ce transspaţialul termină de încărcat şi descărcat şi va fi gata de plecare. V-aş sugera să folosim acest răgaz pentru a vă antrena, stăpîne.

— Asta sugerezi întotdeauna, Thufir, zise Rhombur.

— Pentru că sînteţi tînăr şi aveţi nevoie de foarte multă instrucţie, contracară mentatul.

Fregata luxoasă a lui Leto era plină de lucruri distractive cu ajutorul cărora puteau uita cu toţii chiar şi că erau în spaţiu. Dar avusese parte de suficientă relaxare, iar neliniştea provocată de evenimentele iminente îl umpleau cu o energie tensionată, pe care dorea să o descarce.

— Ai vreo propunere, Thufir? Ce-am putea face aici?

Ochii Maestrului Asasin se luminară.

— În spaţiu, există multe lucruri pe care un duce... şi un prinţ, completă el, înclinîndu-se spre Rhombur, le-ar putea învăţa.

Un modul de luptă fără aripi, de mărimea unui ornitopter, ieşi din cala fregatei Atreides şi se îndepărtă de transspaţial, în spaţiul deschis.

Leto manevra comenzile, avîndu-l pe Rhombur în scaunul copilotului, din dreapta sa. Pentru o clipă, asta îi reaminti lui Leto de scurta încercare de antrenament pe nava orbitală ixiană, care fusese aproape un dezastru.

Hawat stătea în spatele lor, purtînd un dispozitiv mobil de protecție în caz de coliziune. Încotoşmănat în harnaşamentul său, semăna cu un stîlp al înțelepciunii, încruntîndu-se la cei doi tineri care bîjbîiau pentru prima dată printre sistemele de control ale modulului de luptă. Un panou pentru anularea de urgență a comenzilor plutea în fața lui Hawat.

— Acest aparat e diferit de o ambarcațiune pe mare, tinerii mei domni, zise Hawat. Spre desebire de navele mai mari, aici ne aflăm în imponderabilitate, cu toată flexibilitatea, dar şi cu restricțiile pe care le implică acest lucru. Ați făcut amîndoi simulările, acum sînteți pe cale să descoperiți cum arată adevărata luptă în spațiu.

— Eu am să trag primul cu armele, zise Rhombur, repetînd înțelegerea lor anterioară.

— Iar eu pilotez, adăugă Leto, dar schimbăm rolurile în jumătate de oră.

Din spatele lui, Hawat vorbi cu o voce monotonă:

— E puțin probabil, domnule duce, că vă veți găsi vreodată într-o situație care să ceară o luptă în spațiu, însă...

— Da, da, trebuie să fiu întotdeauna pregătit, răspunse Leto. Dacă am învățat ceva de la tine, Thufir, atunci asta este...

— În primul rînd, trebuie să învățați manevrele. Hawat îl îndrumă pe Leto printr-o serie de volute şi viraje strînse. Se ținu la o oarecare distanță de enormul transspațial, dar destul de aproape ca să-şi dea seama că acesta constituia un adevărat obstacol la viteza lor. O dată, Leto reacționă prea rapid şi împinse modulul de luptă într-o rotire necontrolată, din care ieşi doar pornind motoarele reactive, oprind nava fără să o trimită undeva, învîrtindu-se în spirală în direcția opusă.

— Acțiune şi reacțiune, zise Hawat, aprobator.

Dispozitivul său mobil anti-coliziune, acum înclinat, se îndreptă.

— Cînd domnia-voastră şi Rhombur ați avut acel accident pe mare, pe Caladan, ați reuşit să eşuați pe un recif pentru a evita ca lucrurile să se înrăutățească. Aici însă nu aveți nici o plasă de siguranță în care să cădeți. Dacă intrați în vrie, veți continua aşa pînă cînd luați

măsurile corespunzătoare de corecție. Puteți să cădeți şi să ardeți în atmosferă, iar în adîncul spațiului vă puteți pierde în vid.

— Ăăă... hai să nu facem nimic de acest fel astăzi, zise Rhombur.

Se uită spre prietenul său.

— Aş vrea să încerc să trag la țintă, Leto, dacă poți face chestia asta să meargă drept vreo cîteva minute.

— Nici o problemă, răspunse Leto.

Aplecîndu-se spre stația de armament aflată între cei doi băieți, Hawat le spuse:

— Am încărcat în cală nişte ținte-robot. Rhombur, încearcă să tragi şi să distrugi cît de multe poți. Ai mînă liberă să foloseşti ce arme vrei tu... lasere, explozive convenționale sau proiectile multifazice. Dar mai întîi, stăpîne — Hawat strînse umărul lui Leto — duceți-ne vă rog pe partea cealaltă a planetei, unde nu trebuie să ne temem că vom lovi transspațialul cînd salvele lui Rhombur o vor lua razna.

Chicotind, Leto făcu ceea ce i se ceruse, navigînd pe deasupra norilor de pe Caladan spre partea aflată în noapte, unde planeta era cufundată în beznă, cu excepția şiragurilor de lumini ale oraşelor de pe coaste. În spatele lor, strălucirea soarelui sistemului Caladan forma un halo în jurul eclipsei întunecate a planetei.

Hawat lansă o duzină de globuri strălucitoare, care se împrăştiară pe traiectorii aleatorii. Rhombur luă comanda armamentului — un panou cu manete şi ecrane multicolore — şi începu să tragă în toate direcțiile, ratînd de cele mai multe ori, deşi reuşi să anihileze o țintă cu un nor de proiectile multifazice. Ştiau cu toții că reuşita fusese doar o întîmplare, iar Rhombur nu se împăună cu asta.

— Răbdare şi sînge rece, prințe, zise Hawat. Trebuie să trageți fiecare salvă de parcă ar fi ultima. Fiecare trebuie să conteze. O dată ce ați învățat să loviți țintele, puteți fi mai generos cu muniția...

Leto gonea după ținte, în timp ce Rhombur trăgea cu întregul arsenal de arme aflate la dispoziția sa. Cînd Rhombur reuşi, în cele din urmă, să elimine toate țintele, schimbă locul cu Leto şi efectuară alte manevre de antrenament.

Două ore trecură repede, pînă cînd, în final, mentatul le ceru să se întoarcă la transspațialul Ghildei, pentru a se instala comod, înainte ca navigatorul să plieze spațiul şi să conducă nava spre Kaitain.

*

Aşezat confortabil, tolănit în scaunul său de pluş împodobit cu şoimul Atreizilor, Leto se uita pe hublou spre navele înghesuite în cala transspațialului. Sorbea dintr-o cană de vin fiert care-i amintea de Kailea şi de noaptea furtunoasă cînd răscoliseră printre lucrurile bătrînului duce. Tînjea după răgazurile paşnice şi după căldura unei prietenii, dar ştia că va mai trece mult timp pînă ce viața lui se va reintra pe făgaşul normal.

— Navele sînt aici atît de aproape una de alta, comentă el. Mă neliniştește...

Privi cum două nave de transport tleilaxu se instalară lîngă fregata Atreides. Dincolo de ele, o fregată Harkonnen stătea ancorată în locul ei, desemnat de Ghildă.

— Nu trebuie să-ți faci griji, domnule duce, zise Hawat. Prin regulile războiului, stabilite de Marea Convenție, nimeni nu poate deschide focul în interiorul unui transspațial. Orice Casă care încalcă această regulă se confruntă cu interdicția permanentă de acces la navele Ghildei. Nimeni nu riscă aşa ceva...

— Oricum, avem scuturile activate, nu? întrebă Leto.

— Iaduri purpurii! Fără scuturi, Leto! exclamă Rhombur, cu un ton alarmat, apoi rîse. Ar fi trebuit să afli mai multe despre transspațiale pe Ix — sau te uitai tot timpul numai la sora mea?

Leto se înroşi, dar Rhombur se grăbi să explice:

— La bordul unui transspațial, scuturile interferează cu sistemul de propulsie Holtzman al navei, împiedicîndu-l să plieze spațiul. Un scut activ blochează capacitatea navigatorului de a-şi menține transa. Am muri cu toții în spațiu!

— Este interzis şi de contractul de transport al Ghildei, explică Hawat, de parcă motivul legal ar fi cîntărit mai mult.

— Deci, stăm cu toții aici, neprotejați, dezgoliți şi încrezători, mormăi Leto, cu ochii ațintiți pe nava Harkonnen, prin hublourile de plaz transparent.

Rhombur răspunse cu un zîmbet defensiv.

— Mă faci să-mi amintesc cît de mulți mă vor mort...

— Toate navele din acest transspațial sînt la fel de vulnerabile, prințe, continuă Hawat. Dar nu trebuie să fiți îngrijorat, deocamdată. Cel mai mare pericol vă aşteaptă pe Kaitain. Acum, chiar şi eu am

să mă odihnesc puțin. Aici, la bordul fregatei, sîntem în siguranță, atît cît se poate.

Leto privi afară, spre tavanul îndepărtat al calei transspațialului. Departe, sus, într-o minusculă cameră de pilotaj, un singur Navigator — aflat într-un rezervor de gaz portocaliu, de mirodenie — controla enormul corp al navei.

În ciuda asigurărilor date de Hawat, Leto se simțea neliniştit. Lîngă el, Rhombur se foia şi el, dar se străduia să-şi ascundă anxietatea. Cu un oftat agitat, tînărul duce se lăsă pe spate, încercînd să-şi elibereze tensiunea şi să se pregătească pentru criza politică pe care urma s-o declanşeze pe Kaitain.

Furtunile nasc furtuni. Mînia naşte mînie. Răzbunarea naşte răzbunare. Războaiele nasc războaie.

Joc de cuvinte Bene Gesserit

Trapele de acces exterioare ale transspațialului Ghildei erau sigilate, imensele porți — închise, iar nava — gata de plecare. Curînd, navigatorul va intra în transă şi-şi va începe călătoria. Următoarea destinație de pe ruta sa, cea finală, era Kaitain, unde reprezentanții Caselor Mari şi Minore din Landsraad începuseră deja să se adune la încoronarea Împăratului Padişah Shaddam al IV-lea.

Navigatorul manevră imensa navă, scoțînd-o din cîmpul gravitațional al planetei Caladan şi intrînd în spațiul deschis, pregătindu-se să activeze marile motoare Holtzman, ce aveau să-i ducă în salturi instantanee prin cutele spațiului.

Pasagerii de la bordul fregatelor familiale din cala navei nu remarcară nici un fel de mişcare, nici o vibrație a motoarelor, nici o schimbare de poziție sau vreun sunet. Navele înghesuite stăteau în spațiile lor izolate precum pachetele de date într-o bibliotecă securizată. Toate Casele urmau aceleaşi reguli, punîndu-şi toată încrederea în capacitatea unei singure creaturi mutante de a găsi un curs sigur.

Ca giedi-vitele într-un țarc de abator, se gîndi Rabban, urcînd în nava lui invizibilă de atac.

Ar fi putut spulbera o duzină de fregate, înainte să bage cineva de seamă ce se întîmplă. Dacă i s-ar fi dat mînă liberă, Rabban s-ar fi bucurat să provoace un asemenea haos, s-ar fi înfruptat cu senzația de violență extravagantă...

Dar asta nu era în plan, cel puțin *nu încă*.

Unchiul său pusese la punct o schemă de o subtilitate minunată. „Fii atent şi învață", îi spusese. *Bun sfat*, admise Rabban. Descoperise, deja, beneficiile subtilității şi satisfacția unei răzbunări îndelung savurate.

Asta nu însemna că Rabban se lepăda de formele de violență mai rudimentară, în care excela; din contră, adăuga pur şi simplu metodele baronului la propriul său repertoriu criminal. Va fi o persoană multilaterală la vremea cînd va lua conducerea Casei Harkonnen!

Cu mişcări discrete, trapele fregatei Harkonnen se deschiseră, iar cîmpul de blocare slăbi doar atît cît să permită lucioasei nave de luptă a lui Rabban să coboare în vidul etanş din cala transspațialului.

Încet, în tăcere, cu răbdare...

Înainte ca cineva să poată vedea nava sa de luptă, activă non-cîmpul, acționînd comenzile aşa cum îi arătase Piter de Vries. Nu simți nimic deosebit, nu remarcă nici o schimbare în imaginile transmise de monitoare. Dar acum era o fantomă ucigaşă: invizibil, *invincibil*...

Din punctul de vedere al oricui altcuiva şi din datele senzorilor externi, toate semnalele electromagnetice care se loveau de noncîmp ricoşau şi se curbau în jurul navei, transformînd-o într-un loc gol. Motoarele navei de atac, mai silențioase decît cea mai slabă şoaptă, nu emiteau nici un sunet sau vreo vibrație care să poată fi detectate.

Nimeni nu bănuia nimic. Nimeni nu-şi putea măcar imagina o navă invizibilă.

Rabban activă jeturile de poziție, dirijînd în tăcere aparatul mortal dincolo de nevinovata fregată Harkonnen, spre cea a Casei Atreides. Această navă de atac era prea mare pentru gustul lui, nu foarte manevrabilă şi cam greoaie pentru un vînător rapid, dar invizibilitatea şi silențiozitatea sa schimbau cu totul lucrurile.

Degetele lui groase dansau pe panoul de control. Simți o parte din încîntarea, din puterea, gloria şi satisfacția care aveau să vină. Curînd, o navă plină de scîrboasele brute tleilaxu va fi distrusă. Sute dintre ei vor muri.

Întotdeauna pînă atunci, Rabban îşi folosise poziţia în Casa Harkonnen pentru a obţine fără discuţii ceea ce voia, pentru a-i manipula pe alţii şi a-i omorî pe cei cîţiva destul de ghinionişti să-i stea în cale. Dar toate astea fuseseră un joc pentru distracţia sa personală. Acum îndeplinea o îndatorire vitală, un act de care depindea viitorul Casei Harkonnen. Baronul îl alesese pentru această misiune şi el jură că o va duce la bun sfîrşit. Cu siguranţă, nu-şi dorea să fie expediat înapoi, acasă, la tatăl său...

Rabban manevră nava, aşezînd-o la locul ei, lent şi uşor — fără grabă, acum... Avea la dispoziţie întreaga călătorie transspaţială ca să declanşeze un război.

Cu non-cîmpul în jurul navei sale de atac, se simţea ca un vînător ascuns în beznă. Dar era un alt fel de vînătoare, necesitînd o sofisticare mai mare decît aruncarea în aer a viermilor de nisip de pe Arrakis şi rafinament mai mult decît vînarea copiilor prin rezervaţia forestieră Harkonnen... Aici, trofeul însemna o schimbare în politica imperială. La sfîrşit, va atîrna pe perete trofeele — gata împăiate şi pregătite — ale unei puteri şi unei averi mult mai mari pentru Casa Harkonnen.

Nava de atac invizibilă se apropie de fregata Atreides, cît pe ce să o atingă.

Fără nici un sunet, Rabban îşi activă sistemele de armament, asigurîndu-se că toată gama de proiectile multifazice este gata de lansare. Într-un asemenea caz, urma să se bazeze pe ochirea manuală.

De la distanţa asta, în linie dreaptă, nu avea cum să rateze...

Rabban întoarse non-nava, îndreptînd lăcaşurile de tragere spre două dintre navele apropiate, transportoare tleilaxu care, printr-o mită substanţială plătită de Harkonneni Ghildei, primiseră ordin să ancoreze lîngă fregata Atreides.

Venite de pe Tleilax Şapte, navele transportau fără îndoială produse genetice, o specialitate a Bene Tleilax. Fiecare navă era comandată de Maeştrii tleilaxu, cu un echipaj de Dansatori-Faţă, servitorii lor schimbători de formă. Încărcătura putea consta din carne de limorc, grefe animale sau cîţiva dintre monstruoşii ghola — clone create din carnea oamenilor morţi, copii crescute în cuvele axlotl, pentru ca familiile îndoliate să-i mai poată vedea încă o dată pe cei dragi. Asemenea produse aveau preţuri extrem de ridicate şi îi îmbogăţiseră enorm pe gnomii tleilaxu, în ciuda faptului că, fără nici o îndoială, nu aveau să primească niciodată statutul de Casă Mare.

Era perfect! În auzul întregului Landsraad, ducele Leto Atreides declarase vendetta împotriva tleilaxu, jurînd răzbunare pentru ceea ce-i făcuseră Casei Vernius. Leto nu fusese deloc precaut în privința declarațiilor rostite în cadru oficial. Toată lumea ştia cît de mult îi ura pe ocupanții acestor nave tleilaxu.

Pe deasupra, renegatul Rhombur Vernius se găsea în acel moment la bordul fregatei Atreides — încă o persoană menită să fie prinsă în plasa Harkonnen, încă o victimă în ceea ce va fi în curînd un război sîngeros între Atreizi şi tleilaxu.

Landsraadul îl va acuza pe ducele Leto că este un cap înfierbîntat — pripit, impetuos şi violent, împins spre fapte nefericite de către prietenia lui nepotrivită cu ixienii şi de durerea neconsolată pentru moartea tatălui său. Bietul, bietul de Leto, atît de prost pregătit să facă față presiunilor care-l striveau...

Rabban ştia prea bine ce concluzii vor trage Landsraadul şi imperiul, pentru că unchiul său şi mentatul strîmb îi explicaseră totul în amănunțime.

Plutind în fața fregatei Atreides, invizibil şi învăluit în anonimat, Rabban ochi navele tleilaxu din apropierea sa. Cu un zîmbet pe buzele sale groase, se întinse spre comenzi...

Şi deschise focul.

> ***Tio Holtzman a fost unul dintre cei mai productivi inventatori ixieni din toate timpurile. Intra adesea în stări frenetice de creativitate, zăvorîndu-se luni de zile ca să poată lucra fără întrerupere. Uneori, la ieşirea din aceste stări, avea nevoie de tratament medical şi stîrnea în mod constant îngrijorare față de starea sa mentală şi de sănătatea sa. Holtzman a murit tînăr — de-abia trecuse de treizeci de ani standard — însă rezultatele eforturilor sale au schimbat galaxia pentru vecie.***
>
> **Capsulele Biografice, o filmocarte imperială**

Cînd Rabban se desprinse de fregata Harkonnen, plin de importanța misiunii lui, baronul se aşeză în fotoliul său înalt de observare, privind spre imensa cală a transspațialului. Navigatorul inițiase deja

aprinderea motoarelor şi trimisese nava gigantică prin spaţiul pliat. Navele mai mici stăteau aranjate ca surcelele, nebănuind ce foc se îndrepta spre ele.

Chiar dacă ştia unde să se uite, desigur că nu putea vedea nici el nava invizibilă. Baronul îşi consultă însă cronometrul şi ştiu că se apropia clipa. Se uită spre fregata Atreides care nu bănuia nimic, tăcută şi arogantă în docul ei desemnat, şi urmări nava tleilaxu din apropiere. Bătînd darabana pe braţul fotoliului, privea şi aştepta...

Minutele se tîrau cu greu.

Plănuind atacul, baronul Harkonnen dorise ca Rabban să folosească un tun laser asupra transportoarelor tleilaxu hărăzite distrugerii — dar Chobyn, proiectantul richesian al navei experimentale, lăsase un avertisment sumbru mîzgălit printre notiţele sale. Noul non-cîmp avea oarece legătură cu efectul Holtzman original, care stătea la baza scuturilor. Orice ţînc ştia că atunci cînd o rază laser lovea un scut, explozia declanşată semăna cu o deflagraţie nucleară.

Baronul nu îndrăznise să-şi asume acest risc şi, din moment ce inventatorul richesian fusese deja lichidat, nu mai putea să ceară lămuriri suplimentare. Poate că ar fi trebuit să se gîndească la asta din vreme...

Nu mai conta. Oricum, tunurile laser nu erau necesare pentru a putea distruge navele tleilaxu, din moment ce navelor transportate în cala unui transspaţial le era interzis să-şi pornească scuturile. În schimb, proiectilele multifazice — obuze de artilerie de mare putere recomandate de Marea Convenţie pentru limitarea distrugerilor colaterale — îşi vor face treaba. Astfel de proiectile penetrau fuzelajul navei-ţintă şi-i distrugeau interiorul cu detonaţii controlate, după care explozile în lanţ, secundare şi terţiare, stingeau incendiile de la bord şi cruţau restul fuzelajului. Nepotul său nu înţelesese detaliile tehnice ale atacului; Rabban ştia doar să ţintească şi să tragă cu armele. Era tot ce avea nevoie să cunoască!

În sfîrşit, baronul văzu o mică străfulgerare alb-gălbuie şi două proiectile multifazice letale ţîşniră, părînd trase din botul fregatei Atreides. Proiectilele trecură ca două sfere de foc vîscos, apoi loviră. Navele de transport tleilaxu condamnate se zguduiră şi interiorul lor străluci roşu aprins.

Oh, cît îşi dorea baronul ca şi celelalte nave să fi văzut asta!

O lovitură directă într-una dintre nave o transformă într-o carcasă incendiată, golită de conținut, în doar cîteva secunde. În mod intenționat, celălalt proiectil lovi secțiunea dorsală a celei de-a doua nave tleilaxu, avariind-o, fără să-i omoare pe toți cei de la bord. Acest lucru va oferi victimelor ocazia excelentă de a riposta cu foc împotriva agresorilor Atreides. Apoi, conflictul va evolua cum nu se poate mai bine.

— În regulă, zîmbi baronul, de parcă s-ar fi putut adresa direct echipajului tleilaxu înnebunit. Acum ştiți ce aveți de făcut... Urmați-vă instinctul!

După ce lansase proiectilele, non-nava lui Rabban țîşni din loc, trecînd printre fregatele ancorate care ocupau spațiul de deasupra sa.

Pe una dintre frecvențele de urgență auzi cum nava tleilaxu avariată transmitea un mesaj urgent de ajutor: „Paşnicele nave transportoare ale Bene Tleilax au fost atacate de fregata Atreides! A fost încălcată legea Ghildei! Se cere asistență urgentă!"

În acel moment, transspațialul Ghildei se afla în afara spațiului — în tranzit printre dimensiuni. Nu se puteau aştepta la nici un contraatac şi nici la întăriri, pînă cînd nu ieşeau din spațiul pliat şi ajungeau pe Kaitain. Dar atunci va fi mult prea tîrziu...

Rabban spera ca asta să fie mai mult decît o încăierare de cîrciumă; el şi prietenii săi mergeau adesea în localurile cu băuturi din satele mărginaşe de pe Giedi Prime, stîrneau scandal, spărgeau cîteva capete şi astfel se distrau de minune.

Un ecran de pe panoul de control din non-navă îi arătă un grafic al imensei cale, unde fiecare navă era reprezentată de un punct cenuşiu. Punctele deveniră oranj cînd navele diferitelor Case Mari îşi activară armele, pregătite să se apere în ceea ce părea să devină un război total.

Simțindu-se ca un şoarece nevăzut pe podeaua unei săli de dans aglomerate, Rabban îşi pilotă non-nava în spatele unui cargo Harkonnen, într-un loc de unde nimeni din celelalte nave nu putea vedea deschiderea unei trape de acces care să permită intrarea aparatului de luptă.

La adăpostul navei-mamă, Rabban dezactivă non-cîmpul, făcînd aparatul vizibil pentru echipajul Harkonnen. Sasul navei se deschise şi el ieşi afară pe platformă, ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte. Ochii îi scăpărau de entuziasm.

— Au început să tragă şi celelalte nave?

Peste tot răsunau sirenele. Conversaţii panicate ieşeau din sistemul de comunicaţii ca schijele dintr-un pistol maula. Voci febrile în galach imperial şi sunetele codurilor de luptă se împrăştiau prin toate reţelele de comunicaţii aglomerate din transspaţial:

— Atreizii au declarat război contra tleilaxu! S-a tras!

Extaziat de succesul atacului său, Rabban strigă echipajului:

— Activaţi întregul armament al fregatei noastre. Asiguraţi-vă că nimeni nu trage în noi — aceşti Atreizi sînt necruţători, ştiţi doar!

Chicoti.

Dispozitivul de manipulare a mărfii prinse mica navă, apoi o coborî în spaţiul dintre doi pereţi falşi. Panouri mobile se închiseră peste ascunzătoarea pe care nici măcar scanerele Ghildei nu o putuseră detecta. Desigur, nimeni n-ar fi căutat oricum aparatul, din moment ce nu exista un asemenea lucru cum erau navele invizibile!

— Apărați-vă! strigă un alt pilot prin sistemul de comunicaţii.

Urmă glasul plîngăreţ al unui tleilaxu:

— Anunţăm pe această cale că intenţionăm să ripostăm. Avem toate drepturile. Fără nici o provocare... e o desconsiderare flagrantă a regulilor Ghildei!

O altă voce, aspră şi profundă:

— Dar fregata Atreides n-a scos nici o armă. Poate că nu ei au fost agresorii...

— Un şiretlic! ţipă vocea tleilaxu. Una dintre navele noastre a fost distrusă, o alta grav avariată. Nu puteţi vedea cu ochii voştri? Casa Atreides trebuie să plătească!

Perfect, gîndi Rabban, admirînd planul unchiului său. De la acest moment-cheie începînd, se puteau întîmpla mai multe şiruri de evenimente, dar planul urma să funcţioneze în continuare. Ducele Leto era cunoscut ca fiind impetuos, şi toată lumea credea acum că el săvîrşise un act odios şi laş. Cu puţin noroc, nava îi va fi distrusă într-un atac de represalii, iar numele Atreides se va prăbuşi în infamie pentru trădarea comisă de Leto.

Sau acesta putea fi doar începutul unui conflict îndelungat şi sîngeros, între Casa Atreides şi tleilaxu...

În orice caz, Leto nu va reuşi niciodată să iasă cu bine din încurcătură.

Pe puntea de comandă a fregatei Atreides, ducele Leto se lupta să-şi păstreze calmul. Deoarece ştia că nava sa nu deschisese focul, avusese nevoie de doar cîteva secunde pentru a înțelege acuzațiile care-i erau strigate acum.

— Salva a venit de foarte aproape, domnule duce, zise Hawat, chiar de sub prova noastră.

— Deci n-a fost un accident? întrebă Leto, copleşit de un sentiment întunecat.

Nava tleilaxu distrusă avea încă o lucire portocalie, în timp ce pilotul celeilalte nave continua să strige la el.

— Iaduri purpurii! Cineva chiar a tras asupra navelor Bene Tleilax, exclamă Rhombur, uitîndu-se prin hubloul de plaz blindat. Era şi timpul, dacă vrei părerea mea...

Leto auzea cacofonia din traficul radio, inclusiv mesajele indignate, de ajutor, ale tleilaxu. La început, se întrebase dacă n-ar trebui să ofere asistență navelor avariate. Apoi pilotul tleilaxu începuse să urle numele de *Atreides* şi să ceară sîngele *lui*.

Observă carcasa arsă a navei tleilaxu distruse — şi văzu armele însoțitoarei sale rănite îndreptîndu-se *către el*!

— Thufir! Ce face?

Prin sistemul de comunicații deschis, bubuia conversația furioasă dintre tleilaxu şi cei care refuzau să creadă în vinovăția Casei Atreides. Din ce în ce mai multe voci sprijineau însă poziția tleilaxu. Unii pretindeau că văzuseră ce se întîmplase, susțineau că asistaseră la momentul cînd nava Atreides trăsese asupra transportoarelor Tleilaxu... Se apropia un moment periculos.

— Iaduri purpurii, ăştia cred că tu ai făcut-o, Leto! zise Rhombur.

Hawat se repezise deja spre panoul sistemelor defensive.

— Tleilaxu şi-au activat armamentul pentru riposta împotriva domniei-voastre, domnule duce!

Leto alergă spre sistemul de comunicații şi deschise un canal. În numai cîteva secunde gîndurile i se acceleraseră şi se comprimaseră într-o manieră care-l surprise, pentru că nu era un mentat cu puteri intelectuale avansate. Îşi dădu seama că era o comprimare ca în vis... sau ca şirul incredibil de viziuni despre care se spunea că aleargă prin mintea cuiva în pragul morții iminente. Era un gînd sinistru. Trebuia să găsească o cale de ieşire!

— Atenție! strigă el prin sistemul de amplificare. Sînt ducele Leto Atreides. Nu noi am atras asupra navelor tleilaxu. Neg toate acuzațiile!

Ştia că nu-l vor crede, că nu se vor calma destul de repede ca să evite o erupție a ostilităților deschise, care s-ar fi putut transforma într-un război pe scară mare. Şi, într-o străfulgerare, îşi dădu seama ce trebuia să facă...

Chipuri din trecut i se perindară prin minte, şi se opri la amintirea bunicului său patern, Kean Atreides, care-l privea întrebător, cu chipul brăzdat de experiențele de-o viață. Ochii blînzi şi cenuşii, la fel ca ai lui, reflectau o forță dezarmantă, pe care duşmanii săi o ignoraseră deseori, spre propria lor nenorocire.

Dac-aş putea fi măcar la fel de puternic ca străbunii mei...

— Nu trage, se adresă el pilotului tleilaxu, sperînd că-l ascultau toți ceilalți căpitani.

O altă imagine prinse contur în mintea sa: tatăl lui, bătrînul duce, cu ochii verzi şi aceeaşi expresie, dar pe un chip care avea vîrsta de acum a lui Leto, în anii adolescenței... Într-o străfulgerare, apărură şi alte imagini: unchii, mătuşile şi verişorii de pe Richese, slujitorii credincioşi din casă, din guvern, militarii... Cu toții aveau aceeaşi expresie neutră, de parc-ar fi fost un organism multiplu, studiindu-l din diferite perspective, aşteptînd să-l judece. Nu vedea nici dragoste, nici aprobare sau lipsă de respect pe fețele lor — doar un neant, ca şi cum ar fi comis într-adevăr o faptă oribilă şi acum nu ar mai fi existat.

Apăru şi figura disprețuitoare a mamei sale, apoi se risipi.

Nu te încrede în nimeni, îşi spuse.

Leto fu copleşit de un sentiment de descurajare, urmat de o singurătate extremă şi amară. Adînc înlăuntrul său, într-un loc lipsit

de viață şi pustiu, Leto îşi văzu propriii ochi cenuşii, lipsiți de emoții, cum îl fixau. Era rece acolo, şi se înfioră.

„Guvernarea este o povară singuratică."

Oare neamul Atreides se va opri aici, cu el, în acest moment-cheie? Sau Leto va apuca să fie tatăl unor copii ale căror voci se vor alătura celor ale tuturor Atreizilor, încă din vremurile vechilor greci? Încercă să-şi asculte copiii în toată acea învolburare, însă nu le putu simți prezența.

Privirea acuzatoare nu tremură...

Leto rosti pentru el însuşi: *Guvernarea este un parteneriat protector; oamenii sînt în grija ta, pentru a prospera sau pentru a muri în funcție de deciziile tale.*

Imaginile şi sunetele se risipiră, iar mintea lui deveni un loc tăcut şi întunecat.

Nu trecuse mai mult de o secundă de cînd începuse călătoria mentală născută de încordare, iar Leto ştiu exact ce trebuia să facă, indiferent de consecințe.

— Activați scuturile! strigă el.

Privind spre un ecran de observație din pîntecele aparent nevinovatei nave Harkonnen, Rabban fu surprins de ceea ce vedea. Alergă în sus, de pe o punte pe alta, pînă cînd — cu fața congestionată şi gîfîind — ajunse, în sfîrşit, dinaintea unchiului său. Mai înainte ca indignatul, dar timidul pilot tleilaxu să poată deschide focul, un scut de protecție începuse să sclipească în jurul navei Atreides!

Dar scuturile erau interzise de contractul de transport al Ghildei, pentru că întrerupeau transa navigatorilor şi perturbau cîmpul spațiului pliat. Enormele generatoare Holtzman ale transspațialului nu puteau funcționa corect din cauza interferențelor. Rabban şi baronul înjurară la unison.

Transspațialul se zgudui în jurul lor, cînd fu azvîrlit din spațiul pliat...

În cabina de navigație, aflată mult deasupra compartimentului de marfă, navigatorul veteran simți cum transa i se spulbera. Undele

cerebrale ale creierului său deviau şi se întorceau, învîrtindu-se şi răsucindu-se, scăpate de sub control.

Motoarele Holtzman gemeau, iar spaţiul pliat vălurea în jurul lor, pierzîndu-şi stabilitatea. Ceva nu era în regulă cu nava. Navigatorul se răsuci în rezervorul său de melanj. Picioarele şi mîinile palmate i se zbătură, iar el simţi bezna dinaintea lui.

Nava masivă se abătu de la cursul său, aruncată înapoi, în universul real.

În timp ce Rhombur fu azvîrlit pe covorul care acoperea puntea fregatei, într-o învălmăşeală de violet şi arămiu, Leto se prinse de o bară fixată pe un perete, pentru a-şi păstra echilbrul. Rosti în tăcere o rugăciune. El şi bravul său echipaj nu puteau decît să spere că vor scăpa cu bine şi că transspaţialul nu va ieşi din spaţiul pliat în interiorul unei stele...

Aflat lîngă Leto, drept ca un copac, Thufir îşi păstrase cumva echilibrul prin simpla sa voinţă. Profesorul lor mentat intrase în transă, sondînd regiuni tainice ale logicii şi analizei. Leto nu era sigur cum puteau să-i ajute acum asemenea proiecţii. Poate că problema — şansele declanşării unui dezastru în urma activării unui scut în interiorul unui transspaţial — era atît de complexă, încît erau necesare serii după serii de calcule mentatice.

— O primă proiecţie, anunţă Hawat, după lunga lui tăcere. Îşi linse buzele vineţii cu o limbă cam de aceeaşi nuanţă. Aruncaţi din spaţiul pliat la întîmplare, şansele de a întîlni un corp ceresc sînt calculate la una din...

Fregata se zdruncină, iar ceva bufni sub punţi. Cuvintele lui Hawat fură acoperite de hărmălaie, iar el alunecă din nou pe tărîmul secret al transei de mentat.

Rhombur căzu la picioarele lui, trăgîndu-şi o cască cu apărătoare de urechi peste părul său blond.

— Să activezi scuturile într-un transspaţial aflat în mişcare? Asta-i ceva la fel de smintit ca şi... ăăă... să tragă cineva în tleilaxu!

Îşi privea prietenul cu ochii mari.

— Trebuie să fie o zi a evenimentelor smintite...

Leto se aplecă spre un şir de instrumente de bord, făcu o serie de ajustări.

— Nu am avut de ales, zise el. Acum înțeleg. Cineva încearcă să facă să pară că noi i-am atacat pe tleilaxu — un incident care-ar putea declanşa un război de anvergură între facțiunile din Landsraad. Prevăd cum toate vechile duşmănii ies la iveală şi cum linia frontului se mută aici, în transspațial!

Îşi şterse fruntea de transpirație. Intuiția venise din adîncul instinctelor sale, cam la fel ca la un mentat.

— Trebuia să opresc totul acum, Rhombur, înainte ca lucrurile să se amplifice.

Mişcările haotice ale transspațialului încetară. Zgomotul de fond pieri.

În sfîrşit, Hawat ieşi din transă.

— Aveți dreptate, domnule duce. Aproape fiecare Casă e reprezentată la bordul acestui transspațial de o navă în drum spre încoronarea şi nunta împăratului. Liniile frontului trasate aici s-ar întinde în tot imperiul; s-ar aduna consiliile de război, planete şi armate ar trece de o parte sau de alta... Inevitabil, ar apărea şi mai multe facțiuni, precum crengile unui arbust jacaranda. De la moartea lui Elrood, aliațele au început deja să se modifice, Casele căutînd noi oportunități.

Fața lui Leto se înroşi puternic; inima-i bătea nebuneşte.

— Sînt butoaie cu pulbere peste tot în imperiu, iar unul dintre ele e chiar aici, în această cală. Mai bine să moară toți din acest transspațial — pentru că nimic nu se poate compara cu alternativa: conflagrații în toate colțurile universului... miliarde de morți...

— Ni s-a înscenat ceva? întrebă Rhombur.

— Dacă începe aici un război, n-o să-i pese nimănui dacă am tras într-adevăr sau nu. Trebuie să oprim nava şi să folosim timpul pentru a afla adevărul!

Leto deschise un canal de comunicații şi începu să vorbească, cu glas aspru şi poruncitor:

— Ducele Leto Atreides îl chemă pe navigatorul Ghildei. Răspunde, te rog!

Legătura păcăni, apoi se auzi o voce unduitoare, apăsată şi distorsionată, de parcă navigatorul nu-şi mai amintea cum să converseze cu simplii muritori.

— Puteam fi cu toții morți, *Atreides*!

Modul ciudat în care pronunțase numele Casei îi sugeră lui Leto cuvîntul „trădător".

— Am ajuns într-un sector necunoscut. Spațiu pliat s-a dus... scuturile anulează transa pentru navigație... Închide imediat scuturile, Atreides!

— Cu tot respectul, trebuie să refuz, răspunse Leto.

Prin sistemul de comunicații putea auzi celelalte mesaje trimise către cabina de navigație — acuzații şi cereri de la navele aflate la bord. Voci înăbuşite şi furioase.

Navigatorul vorbi din nou.

— Atreides, trebuie să dezactiveze scuturile. Supune-te legilor şi prevederilor Ghildei!

— Refuz!

Leto rămase ferm pe poziție, însă pielea-i devenise albă şi rece şi ştia că expresia feței sale abia dacă-i ascundea spaima.

— Nu cred că ne poți scoate de aici, atîta vreme cît am scuturile activate, aşa că vom sta aici, indiferent unde ne aflăm, pînă îmi satisfaci... cererea.

— După ce-ai distrus o navă Bene Tleilax şi ți-ai activat scuturile, nu mai eşti în postura de a face nici un fel de *cereri*! țipă o voce cu accent tleilaxu.

— Eşti impertinent, Atreides.

Era vocea gîlgîită a navigatorului mutant, sunînd ca şi cum ar fi vorbit de sub apă.

Se auziră şi mai multe intervenții înăbuşite, pe care navigatorul le întrerupse brusc.

— Spune... cererea... Atreides.

Ezitînd, Leto întîlni privirile întrebătoare, dar pline de respect, ale prietenilor săi, apoi vorbi în comunicator:

— În primul rînd, te asigurăm că nu noi am tras asupra navei tleilaxu şi avem intenția de a dovedi asta. Dacă dezactivăm scuturile, Ghilda trebuie să garanteze siguranța navei mele şi a echipajului şi să transfere Landsraadului jurisdicția acestui caz.

— Landsraadul? Această navă se află sub jurisdicția Ghildei Spațiale.

— Eşti legat de cuvîntul de onoare, zise Leto, aşa cum sînt toți membrii Landsraadului, aşa cum sînt şi eu. Există o procedură legală în Landsraad, cunoscută drept „proces prin renunțare la privilegii".

— Stăpîne! protestă Hawat. Nu puteți sacrifica tocmai Casa Atreides, atîtea secole de tradiție nobilă...

Leto decuplă receptorul. Punînd mîna pe umărul războinicului mentat, spuse:

— Dacă trebuie să moară miliarde de oameni numai ca să ne păstrăm noi fieful, atunci Caladan nu merită prețul.

Thufir îşi plecă ochii în semn de încuviințare.

— În afară de asta, ştim că nu noi am făcut-o — un mentat de calibrul tău n-ar trebui să aibă vreo dificultate dovedind asta.

Reactivînd canalul de comunicații, Leto reveni:

— Mă voi supune unui proces prin renunțare, dar toate ostilitățile trebuie să înceteze imediat. Nu va exista nici un fel de ripostă sau voi refuza să-mi dezactivez scuturile, iar acest transspațial va rămîne aici, în necunoscut...

Leto se gîndise să blufeze, să amenințe că va trage cu tunurile laser asupra propriilor sale scuturi, provocînd înspăimîntătoarea interacțiune nucleară care-ar fi transformat giganticul transspațial în fragmente de metal topit. În loc de asta, încercă să fie rezonabil:

— Ce rost are să mai discutăm? M-am predat şi mă voi supune Landsraadului pe Kaitain, pentru un proces prin renunțare. Încerc doar să previn un război pe scară largă, izbucnit din cauza unei presupuneri eronate. Nu am comis noi această crimă. Sîntem pregătiți să ne confruntăm cu acuzațiile şi consecințele, dacă vom fi găsiți vinovați.

Linia rămase tăcută, apoi păcăni din nou.

— Ghilda Spațială este de acord cu aceste condiții. Garantez siguranța navei şi a echipajului!

— Atunci aflați cu toții, continuă Leto. Conform regulilor procesului prin renunțare la privilegii, eu, ducele Leto Atreides, intenționez să cedez toate drepturile legale asupra fiefului meu şi să mă supun îndurării tribunalului. Nici un alt membru al Casei mele nu va fi arestat sau supus oricărei alte proceduri legale. Recunoşti jurisdicția Landsraadului în această chestiune?

— O recunosc, îl asigură Navigatorul, cu un ton mai ferm, cu o voce deja mai obişnuită cu vorbirea.

În cele din urmă, încă nervos, Leto dezactivă scuturile fregatei şi se lăsă în fotoliu, tremurînd. Celelalte nave din imensa cală îşi

dezactivară şi ele armele, deşi nervozitatea echipajelor continua să se manifeste.

De-abia acum începea adevărata luptă...

În lunga istorie a Casei noastre, am fost mereu umbriți de Nenorocire, de parc-am fi fost prada ei. Cineva aproape că ar putea crede în blestemul lui Atreus din vremurile antice greceşti, de pe Vechea Terra.

DUCELE PAULUS ATREIDES, dintr-un discurs către generalii săi

Pe promenada mărginită de prisme a palatului imperial, noua logodnică a prințului moştenitor, Anirul, şi însoțitoarea ei, Margot Rashino-Zea, trecură pe lîngă un grup de trei tinere, membre ale curții imperiale. Oraşul-expoziție al imperiului se întindea pînă la orizont şi construcții masive umpleau străzile şi clădirile — pregătiri colorate pentru spectaculoasa ceremonie de încoronare şi pentru nunta împăratului.

Cele trei tinere femei de la curte flecăreau emoționate, de-abia putîndu-se mişca în rochiile încărcate cu pene ornamentale sclipitoare şi kilograme de bijuterii țipătoare. Tăcură însă imediat ce se apropiară surorile Bene Gesserit, în robele lor negre.

— O clipă, Margot!

Oprindu-se în fața femeilor cu coafuri sofisticate, Anirul şuieră cu doar un strop de Glas:

— Nu vă mai pierdeți vremea cu bîrfele. Mai faceți şi ceva constructiv... Avem multe de pregătit înainte de sosirea tuturor reprezentanților!

Una dintre tinerele femei, o frumusețe cu părul negru, o săgetă pentru o clipă cu ochii săi mari şi căprui, apoi se răzgîndi. Expresia şi tonul ei deveniră mai conciliante.

— Aveți dreptate, doamnă, rosti ea, apoi se întoarse brusc, conducîndu-şi însoțitoarele pe promenadă spre intrarea largă, boltită,

din lavă poroasă de pe Salusa, care ducea spre apartamentele ambasadorilor.

Schimbînd zîmbete cu Maica Kwisatz, Margot comentă cu sarcasm:

— Dar oare nu sînt curțile imperiale făcute numai pentru bîrfe, Anirul? Nu asta este ocupația lor principală? Aş spune că acele doamne îşi făceau datoria în mod admirabil...

Anirul se aprinse la față, părînd acum mult mai în vîrstă decît arătau trăsăturile sale tinere.

— Ar fi trebuit să le dau instrucțiuni precise. Aceste femei sînt doar nişte elemente decorative, ca şi fîntînile împodobite cu pietre prețioase. N-au nici cea mai mică idee despre *cum* să se facă utile...

După anii petrecuți pe Wallach IX, ştiind, prin intemediul Celorlalte Memorii, cît de multe realizaseră Bene Gesserit în peisajul istoriei imperiale, considera prețioase viețile oamenilor, fiecare dintre ele însemnînd o mică scînteie în rugul eternității. Însă aceste curtezane nu aspirau să fie altceva decît... decît firimituri de la marele ospăț al bărbaților puternici!

În realitate, Anirul nu avea nici o jurisdicție asupra acelor femei, nici măcar în calitate de viitoare soție a prințului moştenitor. Margot îi puse mîna cu blîndețe pe antebraț.

— Anirul, trebuie să fii mai puțin impulsivă. Maica Superioară îți recunoaşte talentele şi priceperea, dar spune că trebuie să fii mai temperată. Toate formele de viață care au succes se adaptează la mediu. Acum te afli la curtea imperială, aşa că adaptează-te la noul tău mediu. Noi, Bene Gesserit, trebuie să lucrăm rămînînd *invizibile*!

Anirul răspunse cu un zîmbet amar:

— Am considerat întotdeauna că franchețea este unul dintre principalele mele atuuri. Maica Superioară Harishka ştie asta. Îmi permite să discut chestiuni de interes major şi să învăț lucruri pe care, altfel, poate că nu le-aş afla...

— *Dacă* ceilalți sînt în stare să asculte!

Margot îşi înălță sprîncenele palide pe fruntea fără cusur.

Anirul continuă să meargă de-a lungul promenadei, cu capul sus, ca o adevărată împărătească. Pietre prețioase sclipeau în podoaba care-i acoperea părul arămiu ca o pînză de păianjen. Ştia că toate femeile de la curte şuşoteau despre ea, întrebîndu-se ce misiuni secrete îndeplineau aici vrăjitoarele Bene Gesserit, ce farmece urziseră

ca să-l ademenească pe Shaddam. *Ah, dacă ar şti...* Bîrfele şi speculaţiile lor nu făceau altceva decît să sporească misterul din jurul lui Anirul.

— Se pare că avem şi noi cîte ceva de şuşotit, spuse.

Margot îşi alungă din ochi o buclă de păr blond ca mierea.

— Bineînţeles. Copila lui Mohiam?

— Şi problema Atreides.

Pătrunzînd într-o grădină dintr-o curte interioară, Anirul trase adînc în piept mireasma unei tufe de trandafiri de safir. Parfumul dulce îi trezi simţurile. Ea şi Magot se aşezară împreună pe o bancă, de unde puteau observa pe oricine s-ar fi apropiat de ele, deşi vorbeau în şoapte îndreptate direct spre urechea celeilalte, la adăpost de orice spioni.

— Ce au în comun Atreizii cu fiica lui Mohiam?

Fiind una dintre cele mai capabile agente ale Bene Gesserit, sora Margot deţinea informaţii, provenite din cercurile iniţiatelor, despre următorul stadiu al programului Kwisatz Haderach, iar acum şi Mohiam fusese pusă în temă.

— Gîndeşte pe termen lung, Margot, gîndeşte-te la modelele genetice, la scara generaţiilor pe care am schiţat-o. Ducele Leto Atreides e prizonier, în pericol să-şi piardă viaţa şi titlul. Pare doar un nobil oarecare, aparţinînd unei Case Mari care nu impresionează cu nimic. Dar te-ai gîndit ce dezastru ar fi pentru noi o asemenea situaţie?

Margot inspiră adînc, văzînd piesele aşezîndu-se în faţa ochilor săi.

— Ducele Leto? Doar nu vrei să spui că este necesar pentru...

Nu putea nici măcar să pronunţe cel mai secret nume, *Kwisatz Haderach*.

— Trebuie să introducem gene Atreides în următoarea generaţie! zise Anirul, făcîndu-se ecoul vocilor agitate din mintea ei. Oamenii se tem să-l sprijine pe Leto în acest caz şi ştim cu toţii de ce. Unii dintre magistraţii-cheie pot fi convinşi să fie favorabili cauzei sale din motive politice, dar nimeni nu crede cu adevărat în nevinovăţia lui Leto. Dar de ce-a făcut tînărul smintit aşa ceva? Este dincolo de înţelegerea mea...

Margot clătină din cap cu tristeţe.

— Deşi Shaddam şi-a exprimat în mod public neutralitatea, în particular se exprimă împotriva Casei Atreides. Cu siguranţă, nu

crede nici el în nevinovăția lui Leto, zise Anirul. Dar s-ar putea să mai fie şi altele. Prințul moştenitor pare să aibă unele relații cu tleilaxu, ceva ce nu este dezvăluit nimănui. Crezi că e posibil?

— Hasimir nu mi-a spus nimic despre asta...

Margot îşi dădu seama că folosise numele mic şi zîmbi spre însoțitoarea sa.

— Şi îmi împărtăşeşte unele secrete. Cu timpul, şi bărbatul tău va face la fel.

Anirul se încruntă, gîndindu-se la Shaddam şi Fenring, cu uneltirile lor fără de sfîrşit, ca nişte jocuri politice.

— Deci pun ceva la cale... Împreună. Poate că soarta lui Leto e o parte din planurile lor?

— Poate.

Anirul se aplecă înainte, pe banca de piatră, pentru a se ascunde mai mult în spatele barierei de trandafiri.

— Margot, bărbații noştri vor prăbuşirea Casei Atreides, din anumite motive... însă Comunitatea are nevoie de linia genetică a lui Leto pentru atingerea punctului culminant al programului. E cea mai bună speranță a noastră şi munca noastră de secole atîrnă de asta!

Fără să înțeleagă în întregime, Margot Rashino-Zea o privi insistent pe Anirul cu ochii ei verzi-cenuşii.

— Necesitatea noastră de a avea o progenitură Atreides nu depinde de statutul lor de Casă Mare.

— Nu depinde?

Anirul explică, răbdătoare, cele mai mari temeri ale sale:

— Ducele Leto nu are frați sau surori. Dacă dă greş în gambitul lui — procesul prin renunțare la privilegii — ar putea foarte bine să se sinucidă. E un tînăr cu o mîndrie copleşitoare şi ar fi o lovitură îngrozitoare pentru el, atît de curînd după pierderea tatălui său.

Margot privi sceptică printre gene.

— Acest Leto este deosebit de puternic. Avînd caracterul pe care-l are, va lupta în continuare, indiferent de rezultat.

Pe deasupra capetelor lor, cu un ciripit de cristal spart, zburau păsări-zmeu. Anirul ridică ochii spre cerul fără nori şi le urmări.

— Şi dacă răzbunătorii tleilaxu îl vor asasina, chiar dacă împăratul îl iartă? Dacă un Harkonnen vede o ocazie de a provoca un „accident"? Leto Atreides nu-şi poate permite cîtuşi de puțin să

piardă protecția statutului său nobiliar. Trebuie să-l menținem în viață, de preferat în poziția sa actuală de putere.

— Înțeleg ce vrei să spui, Anirul.

— Acest tînăr duce trebuie protejat cu orice preț — şi, pentru început, trebuie să protejăm statutul Casei sale Mari. Nu poate pierde acest proces.

— Hm... ar fi o cale, zise Margot, cu un zîmbet reținut.

Continuă cu o voce joasă, meditativă.

— Hasimir s-ar putea chiar să-mi admire ideea, dacă află de ea, în ciuda opoziției sale instinctive. Bineînțeles, nu îndrăznim să suflăm nici un cuvînt față de el sau față de Shaddam. Dar îi va arunca pe toți jucătorii într-o confuzie totală.

Anirul aşteptă în tăcere, dar ochii ei ardeau de o curiozitate puternică. Margot se apropie şi mai mult de colega ei Bene Gesserit.

— Bănuiala noastră privind... legătura cu tleilaxu... Putem să ne folosim de asta pentru o cacialma înfăşurată într-o altă cacialma... Dar putem face asta fără să-i lezăm pe Shaddam sau Casa Corrino?

Anirul se crispă.

— Viitorul meu soț — şi chiar Tronul Leului de Aur însuşi — sînt de importanță secundară în programul nostru genetic.

— Bineînțeles că ai dreptate, dădu din cap Margot, resemnată, de parcă ar fi fost şocată de propria sa gafă. Dar cum să procedăm?

— Începem cu un mesaj pentru Leto.

Adevărul este un cameleon.

Aforism Zensunni

În cea de-a doua dimineață de la încarcerarea lui Leto în închisoarea Landsraadului de pe Kaitain, sosi un funcționar cu documente importante la semnat — cererea oficială pentru un proces prin renunțare şi predarea formală de către Leto a tuturor proprietăților deținute de Casa Atreides. Pentru el, era momentul adevărului, punctul în care trebuia să confirme cursul periculos al acțiunii pe care o solicitase.

Deşi era fără îndoială o închisoare, celula sa avea două încăperi, o canapea confortabilă, un birou şlefuit, din lemn de jacaranda de pe Ecaz, un lector de filmocărți şi alte cîteva facilități de lux. Aceste aşa numite „atenții" îi fuseseră acordate din cauza statutului său în Landsraad. Nici un lider al unei Mari Case nu putea fi tratat ca un delincvent de rînd — cel puțin, nu înainte de a fi pierdut totul, în urma unui proces, sau de se declara renegat, precum Casa Vernius. Leto ştia că s-ar putea să nu mai fie înconjurat niciodată de asemenea fleacuri elegante dacă nu-şi dovedea nevinovăția.

Celula era călduroasă, hrana suficientă şi gustoasă, patul confortabil — deşi abia dacă dormise vreun pic în timp ce se pregătea pentru confruntare. Avea puține speranțe că această chestiune se va rezolva simplu şi rapid. Curierul nu putea decît să-i aducă şi mai multe necazuri.

Funcționarul, un tehnician de curte al Landsraadului, cu permis de intrare în închisoare, purta o uniformă maro cu albastru-închis, cu epoleți de argint. I se adresă lui Leto cu „monsieur Atreides", fără titlul ducal obişnuit, de parcă documentele de renunțare fuseseră deja aprobate.

Leto se decise să nu comenteze această gafă, deşi din punct de vedere oficial, rămînea duce pînă cînd hîrtiile erau semnate şi sentința pecetluită de magistrați, cu amprenta degetului mare. În toate secolele de cînd dura imperiul, procesul prin renunțare fusese invocat numai de trei ori înaintea lui; în două din cazuri, acuzații pierduseră, iar Casa lor sfîrşise ruinată.

Leto spera să învingă neşansa. Nu putea îngădui prăbuşirea Casei Atreides la mai puțin de un an de la moartea tatălui său. Asta i-ar aduce un loc permanent în analele Landsraadului, acela de cel mai incompetent conducător de Casă din întreaga istorie înregistrată.

Purtînd uniforma Atreides, negru cu roşu, Leto se aşează la masa de plaz albastru. Thufir Hawat, acționînd în calitate de consilier-mentat, se lăsă greoi pe scaunul de lîngă ducele său. Examinară împreună teancul de documente legale. La fel ca cele mai multe documente oficiale din imperiu, formularele pentru probe şi documentele procesului erau inscripționate pe file ultrasubțiri de hîrtie de cristal ridulian, înregistrări permanente, care puteau rezista mii de ani.

La atingerea lor, fiecare foaie se lumina, astfel încît Leto şi Hawat puteau studia textul fin. Bătrînul mentat îşi folosi talentele pentru

a-şi imprima în memorie fiecare pagină; va absorbi şi va înțelege totul mai tîrziu. Documentele explicau precis ce urma să se întîmple în timpul pregătirilor şi al procesului propriu-zis. Fiecare pagină purta semnele de identificare ale diferiților funcționari ai curții, inclusiv ale propriilor avocați ai lui Leto.

Ca parte a procedurii neobişnuite, echipajul fregatei Atreides fusese eliberat şi i se permisese revenirea pe Caladan, deşi mulți dintre slujitorii loiali rămăseseră pe Kaitain, pentru a-şi oferi sprijinul tacit. Orice culpabilitate individuală sau colectivă fusese preluată în întregime de comandant, ducele Atreides. În plus, sanctuarul garantat pentru copiii Casei Vernius era acceptat în continuare, indiferent de statutul Casei. Chiar şi în cazul celui mai prost rezultat posibil la proces, Leto se putea consola cu această mică victorie. Prietenii lui vor rămîne în siguranță.

Conform clauzelor renunțării — pe care nici măcar mama lui nu o putea revoca din adăpostul ei de la Surorile din Sihăstrie — ducele Leto preda toate bunurile familiei sale (inclusiv armele atomice ale Casei şi administrarea planetei Caladan însăşi) controlului general al consiliului Landsraadului, în timp ce se pregătea pentru un proces în fața egalilor săi.

Un proces care putea fi aranjat împotriva sa...

Fie că pierdea sau cîştiga, Leto ştia totuşi că evitase un război major şi salvase miliarde de vieți omeneşti. Acțiunea lui fusese cea corectă, indiferent de consecințele asupra lui însuşi. Nici chiar bătrînul duce Paulus n-ar fi făcut altfel, avînd în vedere alternativele.

— Da, Thufir, totul este corect, zise Leto întorcînd şi ultima pagină de cristal ridulian strălucitor. Îşi scoase inelul cu sigiliul ducal, tăie şoimul roşu heraldic de pe uniformă şi predă obiectele tehnicianului curții. Se simțea de parcă tocmai ar fi tăiat bucăți din sine însuşi.

Dacă pierdea acest gambit disperat, proprietățile de pe Caladan vor deveni trofeul unei curse fără scrupule pentru cei din Landsraad, iar cetățenii lumii oceanice nu vor fi altceva decît nişte spectatori neajutorați. Fusese complet dezbrăcat, iar viitorul şi averea sa, plasate undeva în anticamera iadului. *Poate că vor da Caladanul Harkonnenilor*, se gîndi Leto disperat, *numai ca să ne facă în ciudă.*

Tehnicianul îi înmînă un magnastilou. Leto apăsă cu arătătorul pe partea moale a dispozitivului de scris şi semnă documentele de cristal, folosind o caligrafie largă şi cursivă. Simți un pocnet uşor

de electricitate statică pe foaia de deasupra, sau poate că era doar propria sa nelinişte. Tehnicianul curții adăugă propriul său semn de identificare, ca martor la semnarea documentelor. Cu o reținere evidentă, Hawat făcu la fel.

Cînd tehncianul curții părăsi încăperea, fluturîndu-şi livreaua maro cu albastru, Leto anunță din capătul mesei:

— Acum sînt şi eu om de rînd, fără vreun titlu sau fief.

— Doar pînă la victoria noastră, replică Hawat.

Cu un tremur uşor al vocii adăugă:

— Indiferent de rezultat, pentru mine veți fi întotdeauna onoratul meu Duce.

Mentatul păşi prin celulă înainte şi-napoi ca o panteră de mlaştină captivă. Se opri cu spatele la o mică fereastră care dădea spre imensa întindere plată şi neagră a unei dependințe a palatului imperial. Soarele dimineții, luminîndu-l din spate, lăsa în umbră chipul lui Hawat.

— Am studiat dovezile oficiale, datele culese de scanerele din cala transspațialului şi declarațiile martorilor oculari. Sînt de acord cu avocații că arată foarte prost pentru domnia-voastră, stăpîne. Trebuie să începem de la presupunerea că nu ați provocat acest act în nici un fel şi să extrapolăm de aici.

Leto oftă.

— Thufir, dacă *tu* nu mă crezi, n-avem nici cea mai mică şansă în tribunalul Landsraadului.

— Consider nevinovăția domniei-voastre ca un fapt. Acum există mai multe posibilități, pe care le voi enumera începînd cu cea mai puțin probabilă. Mai întîi, deşi e o posibilitate îndepărtată, distrugerea navei tleilaxu *ar fi putut fi* un accident.

— Avem nevoie de ceva mai bun de-atît, Thufir. Nimeni nu va crede aşa ceva.

— Mai probabil, tleilaxu şi-au aruncat în aer propria lor navă numai ca să vă încrimineze. Ştim cît de puțin prețuiesc ei viața. Pasagerii şi echipajul navei distruse putea fi alcătuit numai din ghola, care pot fi sacrificați. Pot creşte oricînd alte copii în rezervoarele lor axlotl...

Hawat începu să se joace nervos cu degetele.

— Din nefericire, problema este lipsa unui motiv. Ar născoci tleilaxu un plan atît de complex şi de scandalos doar pentru o răzbunare

măruntă, pentru că i-ați acceptat pe copiii Casei Vernius? Ce-ar avea ei de cîştigat din asta?

— Aminteşte-ți, Thufir, mi-am declarat clar duşmănia față de ei în Sala Landsraadului. Şi ei mă consideră un inamic.

— Tot nu cred că e o provocare suficientă, domnule duce. Nu, e ceva mult mai mare, ceva pentru care vinovatul era dispus să rişte un război generalizat!

Se opri, apoi continuă:

— Nu sînt capabil să determin ce ar putea avea de cîştigat Bene Tleilax prin ponegrirea sau distrugerea Casei Atreides. În cel mai bun caz, pentru ei nu sînteți decît un duşman secundar...

Leto se străduia şi el să descifreze şarada, dar dacă nici mentatul nu putea găsi un lanț de asocieri, un simplu duce nu ar fi fost capabil să urmărească astfel de ițe subtile.

— Bine, şi altă posibilitate?

— Poate... un sabotaj ixian. Rezultatul acțiunii unui renegat ixian care a dorit să riposteze împotriva invadatorilor tleilaxu. O tentativă neinspirată de a-l ajuta pe exilatul Dominic Vernius. De asemenea, este posibil ca Dominic însuşi să fi fost implicat, deşi nu l-a mai văzut nimeni de cînd s-a declarat renegat.

Leto analiză informația, însă întrebările practice nu-i dădeau pace:

— Sabotaj? Prin ce mijloace?“

— Greu de spus... Incendierea interiorului navei tleilaxu sugerează un proiectil multifazic. Analizarea reziduurilor chimice confirmă asta.

Leto se lăsă pe spate în scaunul său incomod.

— Dar cum? Cine putea trage un asemenea proiectil? Să nu uităm că martorii susțin că au văzut salve trase din direcția navei *noastre*. Cala transspațialului era goală în vecinătatea noastră. Ne-am uitat amîndoi. Fregata noastră era singura destul de apropiată.

— Cele cîteva răspunsuri pe care le pot sugera mi se par extrem de neplauzibile, domnule duce. O mică navă de atac ar fi putut trage aceste proiectile, dar nu este posibil să ascunzi o asemenea navă. N-am văzut nimic. Chiar şi un singur individ dotat cu un aparat de respirat ar fi fost observat imediat în cala transspațialului, aşa că asta scoate din discuție lansatoarele portabile de rachete. În afară de asta, nimănui nu-i este permis să părăsească navele în timpul tranzitului prin spațiul pliat!

— Eu nu sînt mentat, Thufir... dar îi miros pe Harkonneni în toate astea, rosti Leto cu un aer meditativ, desenînd cercuri cu degetul pe suprafața netedă şi rece a mesei de sticlă albastră.

Trebuia să se gîndească, trebuia să fie puternic.

Hawat îi oferi o analiză concisă:

— Cînd se petrec lucruri urîte, trei motive principale duc invariabil la cei vinovați: banii, puterea sau răzbunarea. Acest incident a fost o înscenare aranjată ca să distrugă Casa Atreides — posibil legată de complotul care l-a ucis pe tatăl domniei-voastre.

Leto slobozi un oftat prelung.

— Familia noastră a avut parte de cîțiva ani de liniște în timpul domniei lui Dmitri Harkonnen şi a fiului său, Abulurd, cînd Harkonnenii păreau că ne vor lăsa să trăim în pace. Acum mă tem că vechea vrajbă a ieşit din nou la suprafață. Din cîte am auzit, baronul se delectează cu asta.

Mentatul zîmbi amar.

— Exact la ce mă gîndeam şi eu, stăpîne. Sînt complet uluit de modul *cum* ar fi putut realiza o asemenea ambuscadă, cu atîtea alte nave în jur, care observau totul. Dovedirea unei asemenea ipoteze în curtea Landsraadului se va dovedi chiar şi mai dificilă.

Un soldat de gardă apăru în fața celulei închise cu un cîmp de forță şi intră, aducînd un mic pachet. Fără să spună nici un cuvînt, fără să se uite măcar în ochii lui Leto, puse pachetul pe masa lucioasă şi plecă.

Hawat verifică pachetul suspect cu un scaner.

— Un cub pentru mesaje, zise.

Făcîndu-i semn lui Leto să stea deoparte, mentatul desfăcu ambalajul şi scoase la iveală un obiect întunecat. Nu găsi nici un fel de marcaje, nici o indicație asupra expeditorului, dar părea important.

Leto ridică obiectul, care se lumină după recunoaşterea amprentei sale digitale. Cuvintele alunecară pe suprafața cubului, sincronizate cu mişcările ochilor, două propoziții care conțineau tone de informații incendiare.

„Prințul moştenitor Shaddam, ca şi tatăl său înaintea lui, menține o alianță secretă şi ilegală cu Bene Tleilax. Această informație s-ar putea dovedi valoroasă pentru apărarea ta — dacă îndrăzneşti s-o foloseşti“.

— Thufir! Ia uite!

Dar cuvintele se dizolvară înainte ca el să întoarcă suprafața cubului spre mentat. Apoi, cubul însuşi se fărîmiță, transformîndu-se în resturi fragile. N-avea nici o idee despre cine-i putuse trimite o asemenea bombă. *E posibil să am aliați secreți pe Kaitain?*

Brusc neliniştit, chiar paranoid, Leto trecu la limbajul Atreides al degetelor, limbajul secret în care ducele Paulus îi inițiase numai pe membrii apropiați ai Casei sale. Figura de şoim a tînărului se întunecă atunci cînd reproduse mesajul citit şi întrebă cine l-ar fi putut trimite.

Mentatul se gîndi o clipă şi apoi răspunse cu propriile lui gesturi rapide: „Tleilaxu nu sînt cunoscuți pentru bravura lor militară, dar această legătură ar putea lămuri cum i-au putut zdrobi atît de uşor pe ixieni şi tehnologia lor de apărare. S-ar putea ca sardaukarii să mențină, în mod secret, controlul asupra populației oprimate din subterane." Thufir încheie: „Shaddam este amestecat şi el cumva, şi nu doreşte ca acest lucru să iasă la suprafață."

Degetele lui Leto izbucniră într-o întrebare: „Dar ce au de-a face toate astea cu atacul din transspațial? Nu văd legătura."

Hawat îşi strînse buzele pătate şi vorbi într-o şoaptă răguşită:

— Poate că nu există nici una. Dar s-ar putea să nici nu conteze, atîta vreme cît putem folosi această informație în momentul cel mai dificil. Vă propun să blufăm, duce. Un bluf spectaculos şi disperat...

> ***Într-un proces prin renunțare la privilegii, regulile normale ale dovezilor nu se aplică. Nu există nici o cerință de a dezvălui probele şi părții adverse sau magistraților, înainte de procedurile din fața curții. Acest fapt plasează persoana care deține informații secrete într-o poziție unică de forță — proporțional cu riscurile extreme pe care şi le asumă.***
>
> **Regulile lui Rogan cu privire la dovezi, Ediția a 3-a**

Cînd prințul moştenitor Shaddam citi neaşteptatul mesaj-cub venit din partea lui Leto Atreides, un val de furie îi înroşi fața.

„Sire, documentația mea de apărare include o dezvăluire completă a relației domniei-voastre cu tleilaxu".

— Imposibil! De unde putea el să ştie?

Urlînd o înjurătură obscenă, Shaddam zdrobi cubul de perete, ciobind marmura cu vinişoare vineții. Fenring se grăbi să culeagă bucățile din cub, nerăbdător să păstreze dovezile şi să citească şi el mesajul. Shaddam îi aruncă o căutătură urîtă consilierului său, de parcă ar fi fost cumva vina lui Fenring.

Era la începutul serii, iar cei doi ieşiseră din palat ca să meargă în apartamentul privat al lui Fenring, pentru a se bucura de cîteva momente de linişte. Acum, Shaddam măsura cu pasul perimetrul încăperii spațioase, cu Fenring mergând tiptil în urma lui ca o umbră. Shaddam, deşi nu era încoronat oficial, se aşează pe un fotoliu masiv de pe balcon, de parcă ar fi fost un tron. Prințul moştenitor îşi fixă prietenul cu o răceală imperială.

— Aşadar, Hasimir, cum crezi tu că a aflat vărul meu despre tleilaxu? Ce dovezi are?

— Hmmm... s-ar putea să blufeze, pur şi simplu.

— O astfel de afirmație nu poate fi o simplă coincidență. Nu vom îndrăzni să spunem că blufează — dacă este aşa. Nu putem risca să lăsăm să iasă adevărul la iveală în instanța Landsraadului.

Shaddam gemu.

— Nu aprob deloc chestia asta cu procesul prin renunțare. Nu mi-a plăcut niciodată. Scoate responsabilitatea alocării resurselor Marilor Case din mîinile tronului Imperial, din mîinile mele. Cred că e o procedură foarte proastă.

— Dar nu puteți face nimic, Sire. E o lege statornicită, care datează din era Butleriană, cînd Casa Corrino a fost însărcinată să conducă civilizația umană. Ar trebui să vă încurajeze faptul că, în cîteva mii de ani, e doar a patra oară cînd a fost invocat dreptul la proces prin renunțare, hmmm. Se pare că jocul de-a totul sau nimic nu e foarte popular...

Shaddam continua să privească încruntat peste cerul serii, cu ochii ațintiți în gol, spre domurile prismatice ale palatului îndepărtat.

— Dar de unde putea să afle? Cine-a vorbit? Ce ne-a scăpat? E un dezastru!

Fenring se opri la marginea balconului, privind spre stele printre gene, cu ochii strălucitori. Coborî vocea pînă la o şoaptă de rău augur:

— Poate că ar trebui să-i fac lui Leto Atreides o mică vizită în celula lui, hmmm? Să descopăr exact ce ştie şi cum a aflat. Mie mi se pare cea mai evidentă soluție la dilema noastră.

Shaddam lăsă într-o rînă în fotoliul de pe balcon, dar spătarul i se păru prea tare.

— Ducele nu-ți va spune absolut nimic. Are prea mult de pierdut. Poate că se agață şi el de un pai, dar nu am nici un dubiu că se va ține de cuvînt cu amenințarea.

Ochii lui uriaşi se întunecară.

— Cînd pun eu întrebări, Shaddam, obțin răspunsuri.

Fenring îşi încleştă pumnii.

— Ar trebui să ştii deja asta, după cîte am făcut pentru tine.

— Mentatul acela, Thufir Hawat, nu va pleca de lîngă Leto, şi e un adversar formidabil. E numit Maestrul Asasinilor.

— Şi eu am talente, Shaddam. Putem găsi o cale să-i despărțim. Tu ordonă, iar eu mă voi îngriji de execuție.

Îşi arăta nerăbdarea în fața perspectivei de a ucide, cu o plăcere amplificată de provocarea din fața lui. Ochii lui Fenring străluceau, dar Shaddam i-o reteză scurt.

— Dacă-i atît de deştept pe cît pare, Hasimir, şi-a asigurat spatele de mai multe ori. Ah, da. În clipa în care bănuieşte vreo amenințare, poate să dea în vileag ceea ce ştie — şi nu se poate şti ce fel de asigurări şi-a aranjat, mai ales dacă plănuise asta încă de la început.

...dezvăluire completă a relației domniei-voastre cu tleilaxu.

O adiere răcoroasă mătură balconul, dar prințul nu se întoarse în casă.

— Dacă scapă... un singur cuvînt despre... proiectul nostru, Casele Mari ar putea să-mi blocheze imediat accesul la tron şi ar putea fi trimisă o forță de atac a Landsraadului împotriva planetei Ix.

— I-au schimbat numele în Xuttuh acum, Sire, murmură Fenring.

— Oricum i-or spune...

Prințul moştenitor îşi trecu degetele prin părul roşcat, pomădat. Singurul rînd de text trimis de prizonierul Atreides îl zguduise mai tare decît prăbuşirea a o sută de lumi. Se întrebă cît de mult l-ar fi

tulburat asta pe bătrînul Elrood. Mai mult decît uriaşa revoltă din sectorul Ecaz, de la începutul domniei sale?

Priveşte şi învaţă.

Oh, tacă-ţi gura, bătrîne vultur!

Fruntea lui Shaddam se încreţi.

— Ia gîndeşte-te la asta, Hasimir — totul pare puţin prea bătător la ochi. Există cea mai mică şansă ca ducele Leto să nu fi distrus nava tleilaxu?

Fenring îşi frecă bărbia ascuţită.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta, Sire. Nava Atreides a fost acolo, fapt confirmat de martori. S-a tras cu armele, iar Leto n-a făcut nici un secret din ura sa faţă de Bene Tleilax. Vă amintiţi de discursul său din Landsraad? *E vinovat.* Nimeni n-ar putea crede altceva.

— Cred că pînă şi un puştan de şaisprezece ani ar fi fost mai subtil. De ce-ar cere atunci un proces prin renunţare?

Shaddam detesta să nu-i poată înţelege pe oameni şi acţiunile lor.

— E un risc ridicol!

Fenring lăsă să treacă o pauză lungă înainte să-şi lanseze ideea, ca pe o bombă:

— Deoarece Leto ştia de la bun început că vă va trimite *acest mesaj*?

Arătă spre cioburile mesaj-cubului. Trebuia să atragă atenţia asupra lucrurilor evidente, pentru că Shaddam lăsa adesea ca furia să-i anihileze capacitatea de gîndire. Continuă grăbit:

— Poate că gîndiţi invers, Sire. N-ar fi posibil ca Leto să fi lovit intenţionat navele tleilaxu ştiind că va putea folosi incidentul ca pretext pentru a cere un proces prin renunţare — un forum public în tribunalul Landsraadului, în care ar putea expune ceea ce ştie despre noi? Întregul imperiu o să asculte.

— Dar de ce? *De ce?*

Shaddam îşi cercetă unghiile atent îngrijite, roşu de tulburare.

— Ce are el cu mine? Sînt vărul lui!

Fenring oftă.

— Leto Atreides este în relaţii strînse cu prinţul exilat de pe Ix. Dacă a aflat de amestecul nostru în răsturnarea regimului de acolo şi de munca tleilaxu la mirodenia sintetică, n-ar fi un motiv suficient? De la tatăl lui a moştenit un simţămînt foarte acut şi prost înţeles al onoarei. Gîndiţi-vă atunci la asta: Leto şi-a asumat el însuşi

sarcina de a-i pedepsi pe Bene Tleilax. Dar dacă-l lăsăm să fie judecat în fața Landsraadului, plănuieşte să scoată la iveală implicarea noastră şi să ne tragă după el. Este cît se poate de simplu, hmmm? A comis crima, ştiind tot timpul că vom fi obligați să-l protejăm... pentru a ne proteja pe noi înşine. În orice caz, ne-ar pedepsi. Cel puțin, a lăsat o cale de ieşire.

— Ah, da, însă asta e...

— Şantaj, Sire?

Shaddam trase în piept aerul înghețat.

— Lua-l-ar naiba!

Se ridică în picioare, arătînd în sfîrşit imperial.

— Lua-l-ar naiba! Dacă ai dreptate, Hasimir, n-avem de ales, trebuie să-l ajutăm!

Legea scrisă a imperiului nu poate fi schimbată, indiferent care Casă Mare deține guvernarea sau care împărat stă pe Tronul Leului de Aur. Documentele Constituției Imperiale au fost stabilite pentru mii de ani. Asta nu înseamnă că fiecare regim este la fel din punct de vedere legal; variațiile îşi au originea în subtilitățile de interpretare şi datorită fisurilor microscopice, care au devenit destul de mari încît să poată trece prin ele chiar şi un transspațial.

Legea imperiului: comentarii şi contraargumente

Leto stătea culcat pe spate pe patul elastic din celula sa, simțind vibrația caldă a unui aparat de masaj instalat sub el, care îi frămînta muşchii de la ceafă şi de pe spate, încordați din cauza tensiunii. Încă nu ştia ce urma să facă.

Pînă acum, nu primise nici un răspuns de la prințul moştenitor, şi era convins acum că bluful său îndrăzneț nu va funcționa. Faptul că se bazase pe un mesaj secret fusese oricum o mare îndrăzneală, iar Leto însuşi nu avea nici o idee ce însemna aceasta. El şi mentatul continuaseră să discute părțile bune şi pe cele rele ale cauzei lor şi necesitatea de a se baza pe propriile lor talente.

Articole personale şi de lux îl înconjurau spre a le folosi în lungile ore de aşteptare, contemplare şi plictiseală: filmocărți, veşminte

fine, instrumente de scris, ba chiar şi curieri, care aşteptau la uşa celulei pentru a-i duce mesaj-cuburile personale oricui ar fi vrut el. Toată lumea ştia cît de multe erau în joc la procesul său, dar nu toată lumea de pe Kaitain dorea ca Leto să cîştige.

Tehnic vorbind, din cauza procedurilor legale în care era implicat, el nu mai poseda nici un fel de lucruri personale; totuşi, aprecia posibilitatea de a le folosi. Filmocărţile şi hainele îi dădeau un sentiment de stabilitate, o legătură cu ceea ce el numea „viaţa de dinainte". De la misteriosul atac din interiorul transspaţialului, fusese aruncat într-un haos total.

Întregul viitor al lui Leto, soarta Casei sale, proprietăţile sale de pe Caladan, atîrnau în mod primejdios de un proces prin renunţare; totul sau nimic. Dacă dădea greş acum, Marea sa Casă o va sfîrşi mai prost şi decît familia renegată, Vernius. Casa Atreides nu va mai exista — deloc.

Măcar atunci, se gîndi el cu o strîmbătură, *nu va mai trebui să-mi fac probleme pentru negocierea unei căsătorii potrivite, care să-mi ofere cele mai bune legături în Landsraad*. Scoase un oftat adînc, gîndindu-se la Kailea cea cu părul arămiu şi la visurile ei despre un viitor care nu se va împlini niciodată. Dacă era deposedat de toate titlurile şi posesiunile sale, Leto Atreides ar putea alege să se căsătorească cu ea fără a mai ţine cont de dinastii şi politică... dar ea, cu visele ei despre Kaitain şi curtea imperială, îl va mai vrea dacă nu va mai fi duce?

Cumva, reuşesc întotdeauna să găsesc avantaje, îi spusese Rhombur. I-ar fi fost de folos acum puţin din optimismul prietenului său.

La biroul aglomerat, din plaz albastru, Thufir Hawat — aflat într-o stare de concentrare profundă — răsfoia holopaginile proiectate în faţa ochilor săi — o compilaţie a dovezilor probabile care urmau să fie folosite împotriva lui Leto, precum şi nişte analize ale legii Landsraadului. Aceste informaţii includeau şi comentariile avocaţilor Casei Atreides şi proiecţiile mentatice făcute de Hawat însuşi.

Procesul se baza în întregime pe dovezi circumstanţiale, dar era extrem de riguros, începînd cu declaraţia furioasă a lui Leto, făcută în faţa Consiliului Landsraadului. Avea un motiv evident, după ce declarase verbal război împotriva Bene Tleilax.

— Toate indică vinovăţia mea, nu-i aşa? întrebă Leto.

Se ridică în capul oaselor în pat, iar aparatul de masaj se opri automat.

Hawat încuviință.

— Este prea perfect, stăpîne. Iar dovezile continuă să se înrăutățească. Lansatoarele de proiectile multifazice de pe capsulele noastre de luptă au fost verificate în timpul investigațiilor şi s-a descoperit că se trăsese cu ele. Un rezultat cît se poate de incriminator, care se adaugă restului dovezilor.

— Thufir, *ştim* că au fost trase proiectile. Am raportat asta de la început. Rhombur şi cu mine am ieşit la un antrenament cu țintele-robot înainte ca transspațialul să plieze spațiul. Orice membru al echipajului nostru poate declara asta.

— S-ar putea ca magistrații să nu ne creadă. Explicația sună prea convenabil, de parcă ar fi un alibi inventat. Vor crede că am făcut antrenament ca să avem un motiv pentru rezultatele testelor armelor, pentru că *ştiam* că vom trage asupra navelor tleilaxu. Un truc destul de simplu!

— Ai fost întotdeaua priceput la detaliile încîlcite, zise Leto cu un zîmbet politicos. Din cauza antrenamentului tău în corpul de securitate, studiezi totul de mai multe ori, examinezi fiecare strat, făcînd calcule şi proiecții...

— Asta este exact ceea ce ne trebuie acum, domnule duce.

— Nu uita că avem *adevărul* de partea noastră, Thufir, iar el este un aliat puternic. Dacă ținem fruntea sus, vom sta în fața tribunalului egalilor noştri şi le vom povesti tot ceea ce s-a petrecut şi, mai ales, ceea ce *nu* s-a petrecut. Trebuie să ne creadă, altfel, secole întregi de onoare şi cinste ale Casei Atreides nu vor mai însemna nimic.

— Aş vrea să am forța domniei-voastre... optimismul domniei-voastre, răspunse Hawat. Dovediți o fermitate şi un calm remarcabile.

Pe figura sa bătătorită se ivi o expresie dulce-amară.

— Tatăl domniei-voastre v-a învățat foarte bine. Ar fi mîndru de dumneavoastră!

Hawat stinse holo-proiectorul şi paginile plutitoare cu probe dispărură în aerul greu al închisorii.

— Pînă acum, printre magistrații şi membrii cu drept de vot din juriul Landsraad, avem cîțiva dispuşi să vă declare nevinovat, asta mulțumită unor loialități trecute.

Leto zîmbi, dar observă cît de neliniştit era mentatul său. Coborî din pat pe podea. Purtînd o robă albastră, păşi prin cameră cu tălpile

goale. Un fior de răcoare îi urcă pe brațe şi Leto ajustă temperatura în celulă.

— Vor fi mai mulți care mă vor crede după ce-mi vor auzi declarația şi vor vedea dovezile.

Hawat se uită la Leto de parcă ar fi redevenit copil.

— Unul dintre avantajele pe care le avem este acela că cei mai mulți dintre aliații voştri vor vota pentru achitare numai pentru că-i disprețuiesc pe tleilaxu. Indiferent de ce cred ei că ați făcut, sînteți de viță nobilă, dintr-o familie respectată a Landsraadului. Sînteți unul dintre ei şi nu vă vor distruge numai pentru a recompensa Bene Tleilax. Mai multe Case ne-au oferit sprijin din respect pentru memoria tatălui domniei-voastre. Cel puțin unul dintre magistrați a fost impresionat de curajul primei voastre înfățişări în fața Consiliului Landsraadului de acum cîteva luni.

— Dar toată lumea încă mai crede că am făcut un asemenea lucru îngrozitor? se încruntă Leto descurajat. Celelalte motive sînt pur întîmplătoare.

— Sînteți un necunoscut pentru ei, abia ceva mai mult decît un băiețandru, cu reputația de a fi repezit şi impulsiv. De acum înainte, domnule duce, trebuie să fim preocupați mai mult de verdictul însuşi decît de motive. Dacă reuşiți, veți avea mulți ani la dispoziție ca să vă refaceți reputația.

— Iar dacă pierd, nu va conta nici cît negru sub unghie.

Dînd solemn din cap, Hawat se ridică în picioare ca un monolit.

— Nu există reguli prestabilite pentru derularea unui proces prin renunțare. Este un forum liber, fără reguli pentru depunerea probelor sau pentru aplicarea procedurilor, un recipient fără conținut. În absența procedurii de dezvăluire, nu vom fi obligați să divulgăm curții ce dovezi vom prezenta — dar nici alții nu sînt obligați s-o facă. Nu putem şti ce minciuni vor spune adversarii noştri, sau ce dovezi ar fi putut ei fabrica. Nu vom vedea înainte de vreme ce presupusă dovadă vor prezenta tleilaxu, cum vor depune mărturie principalii lor martori. Despre Casa Atreides se vor spune multe lucruri urîte. Pregătiți-vă pentru asta!

Ridicînd ochii la auzul unui zgomot, Leto văzu un gardian dezactivînd cîmpul restrictiv care bîzîia uşor, pentru a-l lăsa pe Rhombur să intre. Prințul ixian purta o cămaşă albă cu o spirală Vernius pe guler. Avea chipul înroşit din cauza exercițiilor din sala de sport şi

părul umed de la duș. În mîna sa dreaptă licărea inelul cu piatră-de-foc.

Leto se gîndi la asemănările dintre situația sa şi şi cea a prietenului său, cu Casele în derută şi în pragul dezastrului. Rhombur, care primise protecție temporară din partea curții, venea în fiecare zi la aceeaşi oră.

— Ți-ai terminat exercițiile? se interesă Leto, silindu-se să adopte un ton vesel, în ciuda pesimismului sumbru al lui Hawat.

— Astăzi am stricat maşina pentru exerciții fizice, răspunse Rhombur cu un zîmbet de drăcuşor. Aparatul trebuie să fi fost construit de una dintre acele Case Minore de proastă reputație. Nici un control de calitate. În mod sigur, nu de calibrul produselor ixiene.

Leto izbucni în rîs, în timp ce îşi uni vîrfurile degetelor cu Rhombur, în jumătatea de strîngere de mînă din imperiu.

Rhombur se scărpină în părul său blond, ud şi nepieptănat.

— Exercițiile grele mă ajută să gîndesc. În zilele astea e destul de dificil să te concentrezi asupra lucrurilor. Ăăă... pentru că veni vorba, sora mea îți trimite tot sprijinul ei, printr-un nou curier de pe Caladan. Mă gîndeam că ai vrea să ştii asta. Poate că te mai înveseleşte...

Chipul îi deveni apoi serios, lăsînd să se vadă efectele încordării datorate lungului său calvar, semnele subtile de stres şi maturizarea bruscă pe care un băiat de şaisprezece ani n-ar fi trebuit s-o îndure. Leto ştia că prietenul său era îngrijorat de soarta lui şi a Kaileei în cazul în care Casa Atreides pierdea procesul... două mari familii nobile distruse într-un timp înspăimîntător de scurt. Poate că Rhombur şi Kailea vor pleca în căutarea tatălui lor renegat...

— Thufir şi cu mine tocmai discutam părțile bune şi cele proaste ale dosarului nostru, zise Leto. Sau, cum ar putea spune el, doar părțile proaste.

— Eu n-aş spune asta, domnule duce, protestă Hawat.

— Ei, atunci eu aduc veşti bune, anunță Rhombur. Bene Gesserit doresc să ofere Dreptvorbitoare pentru proces. Aceste Cucernice Maici pot scoate la lumină toate minciunile spuse de cineva.

— Excelent, glăsui Leto. Vor pune capăt problemelor într-o clipă. O dată ce voi începe să vorbesc, pot verifica faptul că spun adevărul. Oare chiar aşa de simplu să fie?

— În mod normal, mărturia unei Dreptvorbitoare este inadmisibilă, avertiză Hawat. S-ar putea admite o excepție în acest caz, dar mă îndoiesc. Vrăjitoarele au propriile lor planuri, iar analiştii legali susțin că, în consecință, pot fi mituite.

Leto clipi surprins.

— Mituite? Atunci aceşti analişti nu cunosc prea multe Cucernice Maici.

Începu să se gîndească mai intens la asta, cîntărind diferite posibilități.

— Planuri secrete? De ce *ar face* Bene Gesserit o astfel de ofertă? Ce au de cîştigat prin nevinovăția — sau vinovăția mea, pentru că veni vorba?

— Fiți prudent, domnule duce, zise Hawat.

— Merită să încercăm, spuse Rhombur. Chiar dacă nu este acceptată, mărturia unei Dreptvorbitoare va conferi greutate versiunii lui Leto asupra evenimentelor. Tu şi toți oamenii din jurul tău — incluzîndu-l pe Thufir, pe mine, echipajul fregatei şi chiar servitorii tăi de pe Caladan — pot fi examinați de Dreptvorbitoare. Şi ştim cu toții că depozițiile vor fi consecvente. Ele vor dovedi nevinovăția ta, dincolo de orice umbră de îndoială.

Rînji.

— Vom fi înapoi pe Caladan cît ai zice peşte.

Cu toate astea, Hawat rămase sceptic.

— Mai exact, cine v-a contactat, tinere prinț? Cine dintre Bene Gesserit a făcut această *generoasă* ofertă? Şi ce a cerut ca plată?

— Păi, ea... nu a cerut nimic, zise Rhombur surprins.

— Poate că nu *încă*, remarcă Hawat, dar aceste vrăjitoare gîndesc pe termen lung.

Prințul ixian se scărpină la tîmplă.

— Numele ei este Margot. Face parte din suita doamnei Anirul, venită aici pentru nunta imperială, bănuiesc...

Leto îşi ține respirația o clipă cînd îi veni o idee.

— O Bene Gesserit se va căsători cu împăratul. Atunci, nu cumva e mîna lui Shaddam? Ca răspuns la mesajul nostru?

— Bene Gesserit nu fac comisioane pentru nimeni, observă Hawat. Indepedența lor este notorie. Au făcut această ofertă pentru că au vrut ele, pentru că le serveşte la ceva, într-un fel oarecare.

— Nu încetez să mă întreb de ce, dintre toți, a venit tocmai la mine, explică Rhombur. Dar gîndiți-vă la asta: oferta ei nu ne-ar putea avantaja în nici un fel, decît dacă Leto este, într-adevăr, nevinovat.

— Sînt!

Hawat zîmbi admirativ spre Rhombur.

— Desigur, dar acum avem dovada că şi Bene Gesserit ştiu că Leto spune adevărul, altfel n-ar fi făcut niciodată o asemenea propunere.

Se întrebă ce ştiau surorile şi ce sperau să cîştige.

— Poate că mă pun la încercare, sugeră Leto. Doar prin faptul că accept Dreptvorbitoarea, ele pot şti că nu mint. Dacă le-aş refuza oferta, ar fi convinse că am ceva de ascuns.

Stînd lîngă perete, Hawat privi prin fereastra de plaz blindat.

— Aveți în minte şi faptul că avem un proces care este doar o cochilie goală. Există prejudecăți împotriva Bene Gesserit, ca şi față de căile lor ciudate şi misterioase. Dreptvorbitoarele şi-ar putea trăda jurămintele, ar putea minți pentru scopuri mai înalte. Vrăjitorii, farmece... Poate că n-ar trebui să fim atît de grăbiți în a accepta ajutorul lor.

— Crezi că e un truc? întrebă Leto.

— Eu întotdeauna suspectez o înşelătorie, răspunse mentatul.

Ochii îi scăpărară.

— E în firea mea mea să fac asta.

Trecu la limbajul Atreides al mîinilor şi-i semnaliză lui Leto: „Aceste vrăjitoare ar putea face, în fond, un comision imperial. Ce alianțe ne mai sînt ascunse?“

Cel mai rău soi de alianțe este cel care ne slăbeşte. Încă şi mai rău este cînd un împărat nu reuşeşe să recunoască o astfel de alianță drept ceea ce este.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO, Discursuri despre conducere

Prințul moştenitor Shaddam se strădui cît mai puțin posibil ca reprezentantul tleilaxu să se simtă confortabil sau binevenit în Palat.

Shaddam detesta şi numai ideea de a se afla în aceeaşi încăpere cu el, dar această întîlnire nu putea fi evitată. Sardaukari puternic înarmați îl escortară pe Hidar Fen Ajidica printr-un pasaj secundar, prin coridoarele folosite de servitori, pe scări neobservate, şi, în cele din urmă, dincolo de o întreagă succesiune de uşi cu gratii.

Shaddam alesese cea mai ascunsă dintre încăperile sale, o cameră atît de discretă încît nu apărea pe nici unul dintre planurile tipărite ale nivelului. Cu mult timp în urmă, la cîțiva ani după moartea prințului moştenitor Fafnir, Hasimir Fenring descoperise acest loc în timpul uneia dintre scotocirile lui obişnuite. Se pare că încăperea ascunsă fusese folosită de Elrood în primii ani ai interminabilei sale domnii, cînd avea numeroase concubine neoficiale, pe lîngă cele primite oficial la curtea sa.

În camera înghețată mai rămăsese o singură masă, luminată de licurigloburi nou-noute, aduse special pentru această ocazie. Pereții şi podeaua miroseau a praf. Aşternuturile şi păturile de pe patul îngust, de lîngă perete, erau acum doar ceva mai mult decît fibre şi scame roase. Un buchet de flori străvechi, acum pietrificat într-un mănunchi de tulpini şi frunze înnegrite, zăcea într-un colț, unde fusese azvîrlit cu decenii în urmă. Locul transmitea impresia dorită, deşi Shaddam ştia că Bene Tleilax nu erau prea atenți la subtilități.

Pe partea cealaltă a mesei banale, înfofolit în roba sa maro, Hidar Fen Ajidica îşi încruşişă mîinile cenuşii pe suprafața de lemn. Clipi din ochii săi apropiați şi se uită în aceia ai lui Shaddam.

— M-ați chemat, Sire? Sosesc de la cercetările mele la ordinul vostru...

Shaddam ciuguli dintr-o farfurie cu carne de limorc glasată, pe care i-o adusese unul dintre soldații de gardă, pentru că nu avusese timp să prînzească în acea zi. Savură sosul gros de ciuperci, apoi împinse în silă farfuria spre Ajidica, pentru a-i oferi oaspetelui său cîteva resturi.

Bărbatul miniatural se trase înapoi şi refuză să se atingă de hrană. Shaddam se încruntă.

— Carnea de limorc este produsă chiar de voi. Voi, tleilaxu, nu mîncați propriile voastre delicatese?

Ajidica scutură din cap.

— Deşi creştem aceste creaturi, nu le consumăm. Vă rog să mă iertaţi, Sire. Nu e nevoie să-mi oferiţi nici un fel de atenţii. Haideţi să discutăm ceea ce trebuie. Sînt nerăbdător să mă întorc pe Xuttuh, la laboratoarele mele.

Shaddam oftă, uşurat că nu mai era obligat să mai facă şi alte eforturi de a fi politicos. Nu avea nici un interes să-l trateze pe acest individ conform etichetei corespunzătoare. În loc de asta, îşi masă tîmplele, acolo unde migrena persistentă ameninţa să devină şi mai rea în ora următoare.

— Trebuie să-ţi cer ceva — nu, să-ţi ordon, în calitate de împărat al tău...

— Iertaţi-mă, stăpîne prinţ, îl întrerupse Ajidica, dar nu aţi fost încoronat încă!

Gărzile de la intrare se crispară. Ochii lui Shaddam se căscară de uimire.

— Are ordinul dat de altcineva mai multă greutate decît al meu? În întregul imperiu?

— Nu, stăpîne. Corectam doar o chestiune de semantică.

Shaddam împinse platoul cu mîncare la o parte şi se aplecă peste masă, ca un animal de pradă, atît de aproape încît putea simţi mirosurile neplăcute ale bărbatului din faţa lui.

— Ascultă-mă, Hidar Fen Ajidica... Oamenii tăi trebuie să-şi retragă acuzaţiile în procesul lui Leto Atreides. Nu vreau ca tărăşenia asta să ajungă într-o instanţă publică!

Se aşeză la loc, mai luă o înghiţitură de carne de limorc, apoi continuă cu gura plină:

— Aşa deci, renunţaţi la acuzaţiile voastre, eu am să trimit ceva substanţial pentru voi şi totul se va aranja.

Făcuse ca soluţia problemei să sune foarte simplu. Cînd bărbatul tleilaxu nu răspunse imediat, Shaddam continuă să bată cîmpii, încercînd să fie binevoitor:

— După ce am discutat asta cu sfetnicii mei, am decis că tleilaxu pot primi o compensaţie, bani de sînge pentru pierderile lor...

Shaddam îşi împreună sprîncenele roşcate, încruntîndu-se cu asprime.

— Dar numai pentru pierderile reale. Ghola nu intră în calcul.

— Înțeleg, Sire, dar îmi pare rău să spun că ceea ce-mi cereți este imposibil.

Vocea lui Ajidica rămăsese joasă şi calmă.

— Nu putem ignora o asemenea crimă comisă împotriva poporului tleilaxu. Ne loveşte în onoarea noastră cea mai adîncă!

Shaddam aproape că se înecă cu o altă înghițitură de mîncare.

— „Tleilaxu" şi „onoare" nu sînt cuvinte folosite de obicei în aceeaşi conversație...

Ajidica trecu insulta cu vederea.

— Cu toate acestea, întregul Landsraad este la curent cu acest oribil eveniment. Dacă ne retragem plîngerile, Casa Atreides ne va ataca în mod deschis — ne va distruge navele şi oamenii — fără nici o teamă de pedeapsă.

Vîrful ascuțit al nasului său tresări.

— Sire, în mod sigur vă pricepeți destul la treburile statului ca să ştiți că nu putem da înapoi în această chestiune...

Shaddam răbufni. Durerea sa de cap se înrăutățea.

— Nu-şi cer asta. Îți *ordon*!

Omulețul se gîndi o vreme, cu ochii lui întunecați sclipind.

— Aş putea întreba de ce soarta lui Leto Atreides este atît de importantă pentru domnia-voastră, Sire? Ducele reprezintă o Casă relativ puțin însemnată. De ce nu-l aruncați în groapa leilor, dîndu-ne satisfacție?

Shaddam mîrîi din fundul gîtului.

— Pentru că Leto a aflat cumva de activitățile voastre legate de mirodenia artificială de pe Ix!

În sfîrşit, pe chipul ca o mască al lui Ajidica se putu ghici teama.

— Imposibil! Am menținut acolo maximum de securitate...

— Atunci de ce mi-a trimis un mesaj? întrebă Shaddam, pe jumătate ridicat din scaun. Leto foloseşte această informație ca pe o monedă de schimb, pentru a mă şantaja. Dacă va fi găsit vinovat la proces, va dezvălui toată munca ta şi înțelegerile secrete dintre noi. Mă voi trezi cu o rebeliune în Landsraad. Gîndeşte-te — tatăl meu, cu ajutorul meu, a permis *să fie răsturnată* o Casă Mare din Landsraad. E ceva fără precedent! Şi nu de către o Casă rivală oarecare, ci de către voi... tleilaxu!

Acum, cercetătorul păru să se simtă într-adevăr jignit, dar încă nu răspunse.

Shaddam mormăi, apoi îşi aminti de aparenţe şi se lumină la faţă.

— Dacă se află că am făcut toate astea pentru a avea acces la o sursă privată de mirodenie artificială, tăind astfel profiturile Landsraadului, ale Bene Gesserit şi ale Ghildei, domnia mea nu va dura nici măcar o săptămînă!

— Atunci sîntem în impas, stăpîne.

— Nu, nu sîntem! răcni Shaddam. Pilotul navei tleilaxu care a supravieţuit este martorul tău cheie. Fă-l să-şi schimbe declaraţia. Poate că nu a văzut totul atît de clar pe cît a crezut la început. Vei fi bine recompensat, atît din cuferele mele, cît şi din cele ale Casei Atreides.

— Nu este suficient, Sire, zise Ajidica afişînd o expresie de o impasibilitate înnebunitoare. Casa Atreides trebuie să fie umilită pentru ce-a făcut. Trebuie să fie făcută de ruşine. Leto trebuie să plătească!

Împăratul privi în jos, cu dispreţ, spre cercetătorul tleilaxu.

— Vrei să trimit mai mulţi sardaukari pe Ix? Sînt sigur că încă vreo cîteva legiuni trimise să patruleze pe străzi vor putea supraveghea foarte bine activităţile tale de-acolo...

Ajidica nu lăsă să se întrevadă nici o emoţie.

Privirea lui Shaddam se aspri.

— Am tot aşteptat, lună de lună, iar tu tot nu ai produs ceea ce-mi trebuie. Iar acum îmi spui că va dura decenii întregi... Nici unul dintre noi nu va trăi atîta, dacă Leto ne dă de gol!

Prinţul moştenitor termină de mîncat carnea de limorc şi împinse farfuria la o parte. Deşi mîncarea fusese perfect pregătită, abia dacă-i simţise gustul pentru că mintea lui era în altă parte, distrasă de pulsaţia din capul său. De ce trebuia să fie atît de greu să fii împărat?

— Faceţi ce doriţi, Sire, zise Ajidica, cu o voce mai stridentă decît auzise vreodată Shaddam. Leto Atreides nu va fi iertat şi trebuie pedepsit!

Strîmbînd din nas, Shaddam îl concedie pe omuleţ, făcînd un gest spre sardaukari să-l ducă afară. Din moment ce în curînd va fi

împăratul Universului Cunoscut, avea multe alte lucruri de făcut, lucruri importante...

Numai dacă ar putea scăpa de blestemata asta de migrenă!

Cea mai proastă formă de protecție este încrederea. Cea mai bună apărare este suspiciunea.

HASIMIR FENRING

Thufir Hawat şi Rhombur Vernius puteau părăsi celula după voie, în vreme ce Leto era legat prin cuvîntul de onoare să rămînă acolo, în parte pentru propria lui siguranță. Mentatul şi prințul ixian ieşeau adesea pentru a discuta depozițiile cu diferiți membri ai echipajului fregatei Atreides şi cu oricine altcineva i-ar fi putut ajuta în vreun fel să-şi susțină cauza.

Între timp, Leto stătea la birou, singur în celulă. Deşi bătrînul mentat îl învățase să nu stea niciodată cu spatele la uşă, Leto credea că ar trebui să fie destul de bine apărat într-o celulă de maximă securitate.

Deocamdată, se bucura de cele cîteva momente de linişte şi de concentrare, în timp ce examina proiecțiile cu probe, foarte numeroase, care fuseseră pregătite pentru el. Chiar şi escortat de sardaukari, ar fi ezitat să străbată palatul imperial ştiind că umbra acuzațiilor plutea încă asupra sa. Se va confrunta, foarte curînd, cu egalii săi şi-şi va proclama nevinovăția.

Auzi un zgomot în dreptul cîmpului restrictiv din spatele său, dar întîrzie să arunce o privire. Cu un inscriptor zumzăitor în mînă, tocmai termina un paragraf despre distrugerea completă a primei nave tleilaxu, observînd un detaliu tehnic la care nu se gîndise înainte.

— Thufir? întrebă Leto. Ai uitat ceva?

Nepăsător, aruncă o privire peste umăr.

Un gardian înalt al Landsraadului stătea acolo, în uniforma sa colorată şi fluturîndă, cu o expresie stranie pe chipul lat şi, mai ales, în ochii întunecați. Pielea lui arăta albicioasă, de parc-ar fi fost pictată.

Iar Leto remarcă ceva ciudat şi cu trupul lui, o anumită greutate în mişcările sacadate ale omului. Pielea mîinilor avea o nuanță cenuşie, neplăcută, dar nu şi fața...

Întinzînd mîna sub birou, Leto atinse cu degetele mînerul cuțitului pe care Thufir i-l strecurase în celulă, special pentru el. Nu fusese un lucru prea dificil pentru războinicul mentat. Leto pipăi mînerul, îl strînse, dar fără a-şi schimba poziția sau expresia calmă şi nedumerită de pe față.

Toate lecțiile pe care i le predase maestrul de arme îi fremătau în muşchii ageri şi pregătiți. Încordat ca un arc, Leto nu scoase nici un cuvînt, nu-l provocă pe intrus. Ştia însă că era ceva în neregulă şi că viața lui se afla în pericol.

Într-o clipă, bărbatul înalt ieşi din uniforma voluminoasă, manevrînd butonii statici care țineau veşmîntul în forma sa — iar cînd țesătura alunecă în jos, la fel se întîmplă şi cu fața placidă, lipsită de expresie. *O mască!* Palmele şi antebrațele căzură şi ele, aterizînd într-un morman pe podeaua celulei.

Uluit şi nedumerit, Leto se aruncă într-o parte, căzu de pe scaun la podea şi se ghemui în spatele adăpostului firav al biroului. Ținea cuțitul pregătit, încă în afara cîmpului vizual al intrusului, şi evalua opțiunile.

Trupul gardianului înalt se frînse din talie, de parcă s-ar fi rupt în două bucăți — şi doi bărbați tleilaxu se întoarseră spre el, amîndoi nişte pitici cu fețele tăbăcite. Unul sări jos de pe umerii celuilalt şi se rostogoli pe podea. Amîndoi erau îmbrăcați în haine negre, mulate pe corp, care dezvăluiau fiecare unduire a muşchilor îngroşați.

Asasinii tleilaxu se despărțiră, înconjurîndu-l. Ochii lor mici sclipeau ca alicele. Ceva licări în mîinile lor — patru arme, neclare, dar fără îndoială mortale. Sărind cu sălbăticie spre Leto, unul dintre tleilaxu chițăi:

— Mori, diavole *powindah*!

Într-o strălucire, Leto se gîndi să se tîrască sub birou sau sub căruciorul holo-proiectorului, dar mai întîi se decise să echilibreze şansele ucigîndu-l pe unul dintre atacatorii săi... să-i împiedice să acționeze după un plan coordonat. Cu o dexteritate bine antrenată, Leto azvîrli cuțitul lui Hawat. Îşi găsi ținta, străpunse jugulara piticului şi-l aruncă pe spate.

O săgeată arginitie zbîrnîi pe lîngă urechea lui Leto, iar el se rostogoli în spatele căruciorului holo-proiectorului care continua să proiecteze imagini deasupra biroului. O a doua săgeată lovi peretele din spatele capului său, ciobind piatra.

Apoi auzi zumzetul unei arme laser. Un arc de lumină purpurie inundă încăperea.

Trupul celui de-al doilea tleilaxu lovi căruciorul, răsturnîndu-l. Fața piticului începu să se scurgă pe podea, lichefiată de raza intensă de lumină. Cadavrul se prăbuşi în apropierea locului unde se ascunsese Leto.

Thufir Hawat şi un căpitan din garda Landsraadului păşiră în celulă şi se uitară spre Leto. În urma lor, soldații inspectară cele două cadavre îmbrăcate în negru. În aer plutea o duhoare de carne arsă.

— Au trecut, cumva, de securitatea noastră, glăsui căpitanul.

— Eu n-aş numi asta *securitate*, se răsti Hawat.

Unul dintre soldații de gardă observă:

— Acesta are un cuțit înfipt în gît. Al cui este cuțitul?

Căpitanul îl ajută pe Leto să se ridice în picioare.

— Dumneavoastră l-ați aruncat, domnule?

Leto se uită spre mentat, dar îl lăsă pe Hawat să răspundă.

— Cu toată *securitatea* voastră, căpitane, zise Hawat cu un şuierat biciuitor, cum ar putea cineva să introducă arme aici?

— L-am smuls de la unul dintre atacatori, explică Leto, cu o expresie nevinovată. Apoi l-am ucis cu el.

Clipi din ochii cenuşii. Trupul îi tremura după descărcarea de adrenalină.

— Cred că Bene Tleilax nu au mai putut aştepta să se termine procesul.

— Iaduri purpurii! exclamă Rhombur, intrînd şi privind în jur, la urmele încăierării. Ăăă... partea bună a lucrurilor e că asta nu va arăta prea bine pentru tleilaxu la proces. Dacă erau atît de siguri că vor cîştiga, de ce s-au grăbit să ia legea în propriile lor mîini?

Înroşindu-se de jenă, căpitanul de gardă se întoarse spre oamenii săi şi le ordonă să ia cadavrele şi să curețe tot.

— Asasinii au tras două săgeți, zise Leto, arătînd spre locul unde se înfipseseră acele.

— Aveți grijă cum umblați cu ele, interveni Hawat. Probabil sînt otrăvite...

Cînd Leto, Rhombur şi Hawat rămaseră din nou singuri, mentatul introduse în sertarul de jos al biroului un pistol maula, strecurat pînă acolo nu se ştie cum.

— Pentru orice eventualitate, explică el. Data viitoare, un pumnal s-ar putea să nu mai fie de ajuns.

Văzută de pe orbită, planeta Ix e virgină şi paşnică. Dar sub suprafața ei sînt întreprinse proiecte imense şi se înfăptuiesc lucruri mărețe. În acest fel, planeta noastră este o metaforă pentru imperiul însuşi.

DOMINIC VERNIUS, Lucrările secrete de pe Ix

Plin de sine şi foarte satisfăcut, Hasimir Fenring îi întinse lui Shaddam un teanc de documente secrete, scrise în limbajul personal pe care-l inventaseră el şi prințul moştenitor în copilărie. Marea sală de audiențe reflecta orice şoaptă şi orice sunet, dar puteau avea încredere în secretele lor. Shaddam se aşează obosit pe tronul masiv, iar podiumul de cristal de pe Hagal sclipea de o lumină interioară ca un acvamarin în flăcări.

Fenring fremăta cu suficientă energie nervoasă cît pentru doi.

— Acestea sînt dosarele Caselor Mari din Landsraad care vor fi prezente la procesul prin renunțare al Casei Atreides...

Ochii săi mari se căscau ca nişte găuri negre în labirintul minții lui.

— Cred că am găsit cîte ceva jenant sau ilegal despre fiecare dintre ele. Una peste alta, cred că avem acum mijloacele de convingere care ne trebuiau...

Legănîndu-se pe tron, Shaddam arăta de parcă ar fi fost luat complet prin surprindere. Ochii săi deveniră agitați şi îngrijorați, injectați din cauza lipsei de somn şi aprinşi de mînie.

Fenring îl mai văzuse şi altă dată în pragul panicii, de pildă atunci cînd puseseră la cale moartea fratelui său mai mare, Fafnir.

— Linişteşte-te, Shaddam, hmmm..., zise el încet. Am avut grijă de tot.

— Lua-te-ar naiba, Hasimir! Dacă se află de tentativele de mituire, asta va aduce ruinarea Casei Corrino. Nu putem permite nimănui să vadă legătura dintre noi şi *asta*!

Shaddam scutură din cap de parcă imperiul se prăbuşea deja în jurul lui, iar el nici nu fusese încoronat.

— Se vor întreba cu toţii de ce fac atîtea eforturi pentru a salva un duce insignifiant...

Fenring zîmbi, încercînd să-l calmeze pe Shaddam cu încrederea sa.

— Landsraadul este alcătuit din Case Mari, multe dintre ele fiindu-vă deja aliate, Sire. Cîteva sugestii atent formulate printre nobili, cîteva schimburi de melanj, cîteva mite şi ameninţări atent plasate...

— Ah, da. Ţi-am acceptat întotdeauna planurile — poate că prea adesea, de parcă n-aş avea propriul meu cap. În curînd, voi fi împăratul a un Milion de Lumi şi va trebui să gîndesc şi singur. Fac asta chiar acum!

— Împăraţii au consilieri, Shaddam. *Întotdeauna.*

Fenring îşi dădu seama dintr-o dată că trebuia să fie mai prudent. Ceva îl tulburase pe Shaddam, ceva petrecut recent. *Ce ştie el şi eu nu ştiu?*

— De data asta, nu vom mai folosi metodele tale, Hasimir.

Era ferm, insistent.

— Interzic asta. Vom găsi o altă cale.

Încordat acum, Fenring urcă treptele pentru a sta alături de prinţul moştenitor, ca un egal. Dintr-un anumit motiv, atmosfera se schimbase într-un mod neplăcut. Ce mersese rău? Ca bebeluşi, nu supseseră ei de la acelaşi sîn, cînd mama lui Fenring devenise doica lui Shaddam? Ca băieţi, nu fuseseră instruiţi împreună? Nu puseseră ei la cale comploturi şi intrigi, cînd înaintaseră în vîrstă? De ce refuza dintr-o dată Shaddam să-i mai asculte sfatul?

Fenring se aplecă spre urechea prinţului moştenitor. Vocea lui sună pe cît de plină de căinţă îi stătea lui în putere:

— Scuzele mele, Sire, dar... hmmm... totul e deja făcut. Am fost sigur de acordul vostru, aşa că înştiinţările au fost transmise cu abilitate anumitor reprezentanţi, cerîndu-li-se să-şi sprijine împăratul cînd va veni timpul să voteze la proces.

— Ai îndrăznit aşa ceva? Fără să mă întrebi mai întîi *pe mine*?

Shaddam se înroşi de furie şi, pentru cîteva clipe, nu-şi mai regăsi glasul.

— Ai crezut pur şi simplu că am să mă iau după tine? În indiferent ce uneltiri ai fi putut născoci?

Shaddam devenea tot mai furios, *prea* furios. Ce altceva îl deranja oare? Fenring se dădu înapoi cu o treaptă, depărtîndu-se de tron.

— Vă rog, Sire... Exageraţi, pierdeţi perspectiva corectă...

— Din contră, cred că încep să *cîştig* perspectivă.

Nările i se dilatară.

— Nu crezi că sînt prea isteţ, nu-i aşa, Hasimir? Cînd eram copii, aveai modul acela nesuferit de a-mi explica diverse lucruri în sala de clasă, ori de a mă ajuta la examene. Şi ai fost întotdeauna cel care gîndea mai repede, cel mai inteligent, mai necruţător — sau, cel puţin, aşa ai lăsat impresia. Dar, crezi sau nu, *pot* să mă descurc şi singur.

— Nu m-am îndoit niciodată de inteligenţa ta, prietene.

Capul supradimensionat al lui Fenring se clătina înainte şi înapoi pe gîtul subţire.

— Cu poziţia ta în Casa Corrino, viitorul tău a fost întotdeauna garantat, pe cînd eu a trebuit să lupt pentru locul meu pas cu pas. Vreau să fiu placa ta de rezonanţă şi confidentul tău.

Shaddam rămase aplecat pe tronul masiv de cristal care răspîndea sclipiri de foc în lumina licuriglobulilor răspîndite prin sală.

— Ah, da. Te gîndeai să fii puterea din umbra tronului, cu mine pe post de marionetă?

— Marionetă? În mod sigur, nu.

Fenring mai coborî o treaptă. Shaddam devenise înfricoşător de instabil, iar Fenring nu ştia cum nimerise pe un teren atît de nesigur. *Ştie ceva ce eu nu ştiu.* Shaddam nu mai pusese niciodată la îndoială acţiunile prietenului său, nu voise să ştie niciodată amănuntele legate de mite şi violenţe.

— Hmmm... M-am gîndit întotdeauna cum ar fi mai bine să te ajut să devii un mare conducător.

Shaddam se ridică în picioare, încet şi cu un aer regal, uitîndu-se de sus spre bărbatul cu chip de nevăstuică care stătea la picioarele podiumului. Fenring se hotărî să nu mai facă nici un pas înapoi. *Ce ştia? Ce veşti primise?*

— Dar n-aş face nimic pe socoteala ta, prietene. Noi... ăăă... ne ştim de prea multă vreme. Într-adevăr, avem amîndoi prea mult sînge pe mîini!

Îşi puse mîna pe inimă, în stilul imperial.

— Ştiu cum gîndeşti şi îți cunosc... limitele, hmmm... nu? De fapt, eşti extraordinar de deştept. Problema este însă că adesea îți este greu să iei deciziile dificile, dar absolut necesare.

Shaddam coborî de pe Tronul Leul de Aur şi păşi cu aroganță pe dalele lustruite provenite dintr-un milion de lumi imperiale.

— E nevoie de o decizie dificilă chiar acum, Hasimir, şi se referă la locul tău în serviciul meu, în viitorul imediat!

Fenring aşteptă, temîndu-se de ideile nesăbuite care i-ar fi putut intra în cap prințului moştenitor. Însă nu îndrăzni să-l contrazică.

— Ia aminte — n-am să uit supărătoarea încălcare a regulilor pe care ai comis-o. Dacă schema ta cu mitele se întoarce împotriva noastră, capul tău va cădea. Nu voi avea nici un scrupul în a-ți semna ordinul de execuție pentru trădare.

Fenring păli, şi expresia surprinsă de pe fața sa îngustă îl făcu pe prințul moştenitor să simtă un val de plăcere. În starea de spirit actuală a lui Shaddam, Fenring îşi dădu seama că prietenul său ar fi perfect capabil să dea un asemenea ordin.

Micul bărbat agitat îşi încleştă maxilarul şi se decise să pună capăt imediat acestei nebunii.

— Ce ți-am spus despre prietenie este adevărat, Shaddam.

Îşi măsura cu grijă cuvintele.

— Dar aş fi fost nebun dacă n-aş fi luat anumite precauțiuni care să dea în vileag implicarea ta în anumite... hmmmm... să le spunem, aventuri? Dacă mi se întîmplă ceva, totul va fi dezvăluit public: cum a murit de fapt tatăl tău, activitățile pentru obținerea de mirodenie artificială de pe Ix, ba chiar şi asasinarea lui Fafnir, pe vremea cînd erai doar un adolescent. Dacă nu ți-aş fi otrăvit fratele, el ar sta acum pe tron, nu tu. Sîntem legați unul de celălalt, tu şi cu mine. Sus sau jos... împreună!

Shaddam părea că nici nu se aşteptase să audă altceva.

— Ah, da. Foarte previzibil, Hasimir. M-ai avertizat întotdeauna să nu fiu previzibil...

Fenring avu politeţea de a se arăta stînjenit. Păstră tăcerea.

— În primul rînd, tu eşti cel care m-a împins în urzeala asta riscantă, şi cine ştie cînd vom vedea vreun folos din periculoasa noastră investiţie de pe Ix.

Ochii lui Shaddam revărsau flăcări.

— Ei, da, mirodenia sintetică!. Aş vrea să nu ne fi aliat niciodată cu tleilaxu. Iar acum, suport consecinţele neplăcute. Vezi unde ne-au dus uneltirile tale?

— Hmmm ... N-am de gînd să mă las tîrît într-o ceartă cu tine, Shaddam. N-ar fi productiv. Ai ştiut de la început care sînt riscurile, ca şi enormele cîştiguri posibile. Te rog, ai răbdare.

— Răbdare? În acest moment ne confruntăm cu două variante posibile.

Shaddam se aşeză la loc şi se aplecă în faţă, ca o pasăre de pradă.

— Cum ai spus, fie că voi fi încoronat, iar tu şi cu mine putem urca la vîrf împreună — fie că ne prăbuşim împreună... în exil sau în moarte.

Expiră lent, cu un fluierat uşor.

— În acest moment, ne aflăm amîndoi în pericol de moarte, totul din cauza uneltirilor tale infernale cu mirodenie.

Fenring insistă pe ultima sa idee disperată, cu ochii mari rătăcind de colo pînă colo în căutarea unei căi de scăpare.

— Aţi primit de curînd nişte veşti tulburătoare, Sire... Simt asta. Spuneţi-mi ce s-a întîmplat!

Puţine lucruri se petreceau la palatul imperial sau în capitală fără ca Fenring să nu afle imediat.

Shaddam îşi împreună mîinile cu degete lungi. Fenring se înroşi şi se aplecă spre el, cu ochii întunecaţi măriţi de nerăbdare. Prinţul moştenitor oftă resemnat.

— Tleilaxu au trimis doi asasini să-l omoare pe Leto Atreides în celula sa protejată.

Inima lui Fenring tresări, iar el se întrebă dacă ceea ce auzise era o veste bună sau rea.

— Şi au reuşit?

— Nu, nu. Tînărul nostru duce a reuşit cumva să strecoare o armă înăuntru şi să se apere. Tocmai acest lucru mă îngrijorează foarte tare.

Fenring se ghemui, uluit de veste.

— Este imposibil. Eu am crezut că ați vorbit cu intermediarul nostru tleilaxu şi i-ați spus în termeni categorici...

— Am făcut-o, i-o tăie Shaddam. Dar se pare că nu eşti singurul care nu mai ascultă ordinele mele. Ori Ajidica mi-a ignorat instrucțiunile, ori nu are nici o putere în a-şi controla propriii oameni...

Fenring mîrîi, fericit să abată asupra altcuiva mînia prințului moştenitor.

— Trebuie să contraatacăm în acelaşi fel: să-l facem pe Hidar Fen Ajidica să afle că trebuie să țină seama de toate ordinele împăratului său, altfel prețul va creşte foarte mult.

Shaddam se uită la el, însă acum avea ochii obosiți, nu calzi şi deschişi ca pe vremuri.

— Ştii exact ce ai de făcut, Hasimir.

Fenring prinse şansa de a reintra în grațiile prințului moştenitor.

— Ştiu întotdeauna, Sire.

O luă la fugă prin sala de recepții.

Shaddam păşea de colo pînă colo pe podeaua lustruită, în fața tronului de cristal, încercînd să se calmeze şi să-şi pună gîndurile în ordine. Chiar în momentul cînd Fenring ajunse la intrarea boltită, îl strigă:

— Nu s-a terminat în ceea ce ne priveşte, Hasimir. Lucrurile se vor schimba, o dată ce voi fi încoronat.

— Da, Sire. Trebuie să... hmmm... să faceți cum credeți că e bine.

Făcînd o plecăciune adîncă, Fenring ieşi cu spatele înainte din sala de audiențe, uşurat că scăpase cu viață.

Cînd eşti pus în fața unor acțiuni necesare, ai întotdeauna de ales. Atîta vreme cît treaba este făcută.

CONTELE HASIMIR FENRING, Mesaje de pe Arrakis

Pilotul tleilaxu care supraviețuise atacului din interiorul transspațialului era martor ocular la proces şi de aceea fusese silit să rămînă

pe Kaitain. Nu era prizonier şi era bine îngrijit, deşi nimeni nu-i dorea compania. Bene Tleilax nici măcar nu-i făcuse numele cunoscut. Voia să se întoarcă înapoi pe nava lui, înapoi la muncă.

Totuşi, din cauza fluxului masiv de oaspeţi care soseau pentru apropiata ceremonie de încoronare a lui Shaddam şi pentru nunta imperială, locurile de cazare erau greu de găsit. Funcţionarii de la protocol al lui Shaddam găsiseră o mare plăcere în a-i oferi pilotului o cameră austeră şi neplăcută.

În mare parte spre disperarea celor de la protocol, pilotului tleilaxu nu părea să-i pese. Nu se plînse de nimic în timp ce aştepta, era doar îmbufnat şi agitat, nerăbdător să-l aducă pe criminalul de Leto Atreides în faţa justiţiei.

Nopţile de pe Kaitain erau perfecte, limpezi şi pline de stele şi de luni. Prin cortinele strălucitoare de aurore, nu se lăsa niciodată o beznă completă. Chiar şi aşa, capitala imperiului dormea la anumite ore...

Hasimir Fenring se strecură cu uşurinţă în încăperea sigilată care-l găzduia pe bărbatul tleilaxu. Se mişca tiptil, ca o umbră pe un lift cu suspensoare, şi nu scotea nici un sunet, nu folosea nici o lumină. Era obişnuit cu noaptea; era prietena lui.

Fenring nu mai văzuse niciodată un tleilaxu dormind — dar, cînd se apropie de pat, se pomeni că pilotul era în capul oaselor, pe deplin treaz. Bărbatul cu pielea cenuşie îl privea fix prin întuneric, de parcă putea vedea mai bine chiar decît acolitul lui Shaddam.

— Am un pistol cu săgeţi aţintit direct asupra corpului tău, zise tleilaxul. Cine eşti? Ai venit să mă ucizi?

— Hmmm... nu.

Fenring îşi reveni repede şi-şi folosi glasul său cel mai dulce şi catifelat pentru a se prezenta:

— Sînt Hasimir Fenring, tovarăş de chef al prinţului moştenitor Shaddam, şi aduc un mesaj şi o rugăminte.

— Despre ce-i vorba? întrebă pilotul.

— Prinţul moştenitor Shaddam te imploră să reconsideri detaliile depoziţiei tale, hmmm...? El doreşte pacea între Casele din Landsraad şi nu vrea ca o astfel de umbră să cadă asupra Casei Atreides, ai cărei membri i-au servit pe Împăraţii Padişahi încă de pe vremea Marii Revolte.

— Prostii, i-o tăie tleilaxul. Leto Atreides a tras asupra navelor noastre suverane, distrugînd una şi avariind-o pe a mea. Au murit cîteva sute de inşi... A declanşat cea mai mare furtună politică din ultimele decenii.

— Da, da, zise Fenring. Iar tu poţi evita ca aceasta să se amplifice, hmmm...? Shaddam doreşte să-şi înceapă domnia în pace şi prosperitate. Nu poţi vedea mai departe de lungul nasului?

— Eu mă gîndesc numai la poporul meu, răspunse pilotul, şi la felul în care *un singur om* ne-a făcut o mare nedreptate. Toată lumea ştie că Atreides este vinovat şi va trebui să plătească preţul. Numai atunci vom fi satisfăcuţi!

Zîmbi cu buzele lui subţiri. Pistolul cu săgeţi din mîna sa nu se clintise nici măcar un milimetru. Fenring putea vedea cum ajunsese acest om să se înalţe la gradul de pilot; în mod clar, avea curajul necesar pentru a comanda nave.

— După ce se întîmplă acest lucru, Shaddam poate avea o domnie cît de liniştită pofteşte.

— Mă întristezi, zise Fenring, lăsînd impresia unei mari dezamăgiri. Îi voi comunica răspunsul tău prinţului moştenitor...

Îşi încrucişă braţele pe piept şi făcu o plecăciune în semn de rămas bun, întinzîndu-şi palmele în faţă. Mişcarea declanşă două pistoale cu ace, fixate la încheieturi. În tăcere, armele traseră două săgeţi paralizante mortale, care se înfipseră în gîtul pilotului.

Tleilaxul strînse pumnul într-un spasm, trăgînd într-un act reflex cu pistolul cu săgeţi. Fenring se feri cu uşurinţă. Ţepuşele lungi izbită peretele şi se înfipseră în el vibrînd. O secundă mai tîrziu, ocupantul încăperii alăturate bătu în perete, cerînd să se facă linişte.

Rămas încă în beznă, Fenring îşi cercetă opera. Dovezile erau toate aici, iar Bene Tleilax vor pricepe ce se întîmplase. După scandaloasa tentativă de asasinare a lui Leto Atreides — în ciuda ordinelor precise ale lui Shaddam ca povestea să fie abandonată — Hidar Fen Ajidica avea multe pentru care să se căiască.

Tleilaxu se mîndreau cu abilitatea lor de a păstra secretele. Fără îndoială că vor înlătura discret numele pilotului de pe lista martorilor şi nu vor mai pomeni niciodată de el. Fără mărturia lui, cazul lor era mult mai vulnerabil.

Fenring spera totuşi că această crimă nu-i va face şi mai răzbunători pe aceşti pitici. Cum va reacționa oare Hidar Fen Ajidica?

Plecînd din camera zăvorîtă, Fenring se strecură printre umbre. Lăsase cadavrul, în cazul în care Bene Tleilax voiau să-l reînvie sub forma unui ghola. În fond, în pofida micilor scăderi ale sale, individul trebuie să fi fost un pilot bun!

Cînd pui la cale orice formă de răzbunare, trebuie să savurezi faza de anticipare şi toate momentele sale, pentru că executarea efectivă diferă adesea foarte mult de planul originar.

HASIMIR FENRING, Mesaje de pe Arrakis

Baronul Vladimir Harkonen nu putea fi mai încîntat de întorsătura pe care o luau evenimentele. Plăcerea ar fi fost şi mai mare dacă restul imperiului ar fi putut *aprecia* delicioasa complexitate a ceea ce realizase — dar, desigur, nu va putea niciodată să dezvăluie asta.

În calitatea de Casă importantă, ca şi de administratori actuali ai producției de mirodenie de pe Arrakis, Harkonnenii primiseră spații elegante de cazare într-o aripă îndepărtată a palatului imperial. Biletele cu locurile rezervate la încoronare şi la nuntă le fuseseră deja trimise.

Şi, desigur, înainte de toată pompa şi toate ceremoniile, va fi îndatorirea tristă a baronului să urmărească teribilul proces al lui Leto Atreides. Bătu darabana pe picior şi-şi strînse buzele groase. Ah, poverile nobleții!

Se întinse într-un fotoliu de pluş albastru-violet, legănînd o sferă de cristal în poală. Din adîncimea sferei transparente străluceau imagini holografice ale jocurilor de artificii şi ale demonstrațiilor de lumini, o avanpremieră a spectacolului care va copleşi Kaitainul peste numai cîteva zile. Într-un colț al încăperii, un şemineu muzical şoptea melodii liniştite, care-l făceau să caşte. În ultima vreme se simțea adesea obosit, cu trupul slăbit şi tremurător.

— Vreau să pleci de pe planetă, îi spuse baronul lui Glossu Rabban fără să-şi ridice privirile de pe sfera de cristal. Nu te vreau aici în timpul procesului sau al încoronării...

Bărbatul cu umerii largi şi buze groase se zbîrli. Părul său castaniu fusese tuns scurt, însă fără eleganță, pentru apariția în public. Purta o vestă matlasată din piele-dra, care-l făcea să pară, mai mult decît de obicei, ca un butoiaş.

— De ce? Am făcut tot ce mi-ai cerut, iar planurile noastre au ieşit minunat. De ce mă trimiți de aici?

— Pentru că nu te *vreau* aici, îi răspunse baronul, trecîndu-şi palma peste părul de pe frunte, pentru a-şi netezi ciuful. Nu vreau ca cineva să se uite după tine şi să se gîndească că ai putea avea un amestec în necazurile bietului Leto. Ai... stilul ăsta de a-ți afişa încîntarea...

Nepotul baronului se încruntă şi inspiră adînc, continuînd să se poarte sfidător.

— Dar vreau să fiu acolo, să mă uit în ochii lui cînd se va pronunța sentința.

— Este exact motivul pentru care trebuie să pleci. Nu poți să înțelegi? Pînă la urmă, tot ai să ne dai de gol...

În cele din urmă, inspirînd adînc şi cu un mîrîit, Rabban cedă.

— Pot să vin măcar la execuție?

Era periculos de aproape de a se înfuria.

— Depinde de program.

Baronul se uită spre degetele sale acoperite de inele şi ciocni metalul de suprafața netedă a sferei din poala sa, în ritmul său obişnuit.

— În cel mai rău caz, voi avea grijă ca evenimentul să fie înregistrat, pentru bucuria ta.

Baronul părăsi cu greutate scaunul şi strînse cordonul în jurul robei mai strîmte ca de obicei. Scoțînd un oftat, înconjură cu picioarele goale încăperea somptuoasă, zări cada plină de aparate complicate de control al temperaturii şi pentru masaj. Deoarece trupul său continua să fie afectat de dureri misterioase, se hotărî să facă o baie lungă şi voluptuoasă — dacă putea găsi pe cineva să-l servească aşa cum trebuie, aici, pe Kaitain.

Rabban, încă nemulțumit, stătea în pragul opulentei camere de oaspeți a baronului.

— Atunci ce să fac, unchiule?

— Ia o navă uşoară şi îmbarcă-te la bordul primului transspațial disponibil. Vreau să mergi pe Arrakis şi să supraveghezi producția de mirodenie de acolo. Continuă să ne măreşti profiturile!

Baronul zîmbi, apoi îşi flutură degetele ca să-l gonească pe nepotul său.

— Oh, nu fi atît de posomorît... Du-te şi mai vînează vreo cîțiva fremeni dacă pofteşti, ca să te distrezi. Ți-ai jucat deja rolul în acest complot şi ai făcut-o foarte bine!

Baronul continuă cu glas liniştitor:

— Dar trebuie să fim foarte prudenți... În special acum. Fii atent la ce fac eu şi încearcă să înveți...

Înşfăcînd ceva de mîncare de pe tava cu gustări care plutea lîngă intrarea boltită, Rabban plecă. Rămas în sfîrşit singur, baronul începu să cugete cum ar fi mai bine să facă pentru a găsi un băiat tînăr, cu pielea catifelată, care să aibă grijă de el în cadă. Voia să fie complet relaxat şi pregătit pentru ziua următoare.

A doua zi, nu va mai avea nimic de făcut decît să observe şi să se bucure de eveniment, în timp ce tînărul Leto Atreides se va găsi prins în mai multe capcane decît putea el pricepe.

În curînd, nu va mai exista nici o Casă Atreides...

Ce contează mai mult, forma pe care o ia justiția sau rezultatul efectiv? Indiferent cum analizează o instanță dovezile, fundamentul adevărului concret rămîne neatins. Din nefericire pentru mulți dintre acuzați, astfel de adevăruri concrete sînt cunoscute adeseori numai de victimă şi de făptaş. Toți ceilalți trebuie să ia doar o hotărîre.

Legea Landsraadului, codiciluri şi analize

În dimineața procesului de la curtea Landsraadului, Leto Atreides îşi alese cu mare grijă garderoba. Alții, aflați în aceeaşi situație, s-ar fi îmbrăcat în cele mai scumpe şi fine veşminte, alegînd grandoarea

cămăşilor de mătase merh, pandantive şi cercei, împreună cu mantiile tivite cu blană de balenă, sau pălării elegante, ornate cu pene şi zorzoane.

În schimb, Leto îmbrăcă o pereche de pantaloni simpli din stambă, o cămaşă cu dungi alb-albastre şi o şapcă bleumarin de pescar — hainele simple pe care ar fi trebuit să le poarte dacă n-ar mai fi fost duce. La centura din talie avea un săculeț cu momeală pentru pescuit şi o teacă goală pentru un cuțit. Nu purta nici un fel de însemne Atreides şi nici inelul cu sigiliul ducal. Un om de rînd — ceea ce va deveni dacă va fi găsit vinovat... Leto arăta astfel Landsraadului, prin comportarea sa modestă, că va supraviețui într-un fel. Chiar şi lucrurile cele mai simple îi erau îndeajuns.

Urmînd exemplul tatălui său, încercase întotdeauna să-i trateze bine pe cei credincioşi lui, într-o asemenea manieră că mulți dintre servitori şi soldați îl considerau pe Leto unul dintre ei, un camarad de arme. Acum, în timp ce se îmbrăca pentru proces, începu să se gîndească la el însuşi ca la un om simplu... şi descoperi că nu era chiar atît de rău. Îl făcea să-şi dea seama de teribila povară a responsabilității pe care o purta de la moartea bătrînului duce.

Într-un fel, ar putea fi chiar o uşurare să ajungă un pescar sărac. N-ar mai fi trebuit să-şi facă griji pentru comploturi, schimbări de alianțe şi trădări din imperiu. Din nefericire, totuşi, Kailea nu va dori niciodată să fie soția unui pescar...

Iar eu nu-mi pot abandona poporul.

Printr-o scrisoare concisă trimisă de pe Caladan, mama lui îşi exprimase dezacordul total față de cererea sa de a avea un proces prin renunțare la privilegii. Pentru ea, pierderea statutului asociată cu distrugerea Casei Atreides ar fi fost o lovitură cruntă, chiar dacă (fie şi numai temporar, după cum gîndea ea) ducea o viață austeră printre Surorile din Sihăstrie.

Cînd începuse declinul Casei Richese, Helena se măritase cu un membru al Casei Atreides pentru a stabiliza averea în declin a familiei sale, după ce împăratul Elrood le retrăsese cvasi-fieful Arrakis, predîndu-l Casei Harkonnen.

Cît despre zestrea Helenei, Casa Atreides primise putere politică, un directorat CHOAM, privilegii de vot în Landsraad... Însă ducele Paulus nu-i adusese niciodată soției sale bogățiile fabuloase pe care

aceasta le visase, iar Leto ştia că ea nutrea speranțe de revenire la gloria trecută a familiei sale. Toate acestea vor fi pe veci imposibile dacă gambitul lui eşua...

După ce primi citația de dimineață, Leto se întîlni cu echipa sa juridică pe coridorul de lîngă celulă: două avocate sclipitoare de pe Elacca, Clere Ruitt şi Bruda Viol — ambele renumite pentru munca de apărare în procesele penale. Fuseseră oferite de către ambasadorul ixian în exil, Cammar Pilru, şi temeinic interogate de Thufir Hawat.

Avocatele purtau costume întunecate, protocolare şi urmau să respecte procedurile legale, deşi Leto ştia că într-un asemenea proces neobişnuit, totul va depinde în primul rînd de el şi de propria sa personalitate. Nu avea nici un fel de dovadă zdrobitoare în favoarea sa.

Clere Ruitt îi înmînă o coală subțire de cristal ridulian, care conținea o scurtă declarație legală.

— Îmi pare rău, stăpîne Leto. Asta ne-a sosit de-abia acum cîteva clipe...

Simțindu-se deja înspăimîntat, Leto examină cuvintele. Lîngă el, umerii lui Hawat se încovoiară, de parcă ar fi ghicit ce conținea documentul. Rhombur se trase mai aproape, încercînd să citească inscripțiile de pe suprafața cristalului.

— Ce-i, Leto? Lasă-mă să văd.

— Tribunalul de magistrați a decis că nici o Dreptvorbitoare Bene Gesserit nu poate lua cuvîntul în apărarea mea. O astfel de depoziție nici nu va fi inițiată.

Rhombur pufni indignat, împrăştiind particule de salivă.

— Iaduri purpurii! Dar totul poate fi admis într-un proces prin renunțare! Nu pot lua o astfel de decizie...

Cealaltă avocată de pe Elacca dădu din cap, iar expresia feței ei rămase neutră.

— Au adoptat poziția conform căreia greutatea tuturor celorlalte legi imperiale pledează împotriva acestui lucru. Numeroase reguli şi statute interzic explicit depoziția Dreptvorbitoarelor. Cerințele obținerii de dovezi pot fi îmblînzite într-o procedură de renunțare ca aceasta, dar magistrații au hotărît că relaxarea regulilor nu trebuie să meargă prea departe.

— Deci... fără Dreptvorbitoare, mormăi Rhombur, profund amărît. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam folosi în favoarea noastră.

Leto îşi ţinu capul sus.

— Atunci, va trebui să ne descurcăm singuri.

Privi spre prietenul său.

— Hei, de obicei nu eu trebuie să-ţi susţin *ţie* optimismul!

— Partea bună a lucrurilor, zise Bruda Viol, este că tleilaxu au scos de pe lista martorilor pilotul fregatei lor avariate. N-au dat nici un fel de explicaţie.

Leto scoase un lung suspin de uşurare, însă Hawat îl temperă:

— Vom avea însă destule alte depoziţii acuzatoare, domnule duce.

În tăcere, Leto îşi însoţi consilierii în aglomerata sala de judecată a Landsraadului, aflată la capătul culoarului. Luă loc între ei la masa apărării, situată la picioarele impunătoarei mese a magistraţilor care urmau să audieze cazul. Ruitt îi şopti ceva în ureche, dar Leto nu reuşi să se concentreze la cuvintele ei. În schimb, studie cu atenţie numele magistraţilor desemnaţi: şapte duci, baroni, viconţi, conţi şi nobili, aleşi la întîmplare dintre membrii Caselor Mari şi Minore din Landsraad.

Aceşti oameni îi vor hotărî soarta.

Din moment ce tleilaxu nu aparţineau nici unei Case regale şi calitatea de membri li se respinsese cu dispreţ chiar după preluarea planetei Ix, nu erau reprezentaţi în Landsraad. În zilele de dinaintea procesului, demnitari Bene Tleilax scandalizaţi strigaseră prin curţile palatului, cerînd să li se facă dreptate — însă după tentativa de asasinat asupra lui Leto, gărzile sardaukar îi făcuseră să tacă.

Acum, într-un foşnet de robe şi uniforme oficiale, magistraţii aleşi intrară solemni în încăpere. Se aşezară la masa lor curbată din lemn-de-piatră care domina masa apărării. Flamurile colorate şi însemnele Caselor lor atîrnau în spatele fiecărui scaun.

Pentru că fusese instruit de avocaţii săi şi de Thufir Hawat, Leto îi putu recunoaşte pe toţi. Doi dintre magistraţi, baronul Terkillian Sor de pe Anbus IV şi lordul Bain O'Garee de pe Hagal, fuseseră parteneri comerciali importanţi ai Casei Atreides. Al treilea, ducele Prad Vidal de pe Ecaz, cel cu părul negru, fusese un duşman declarat al bătrînului duce, un aliat al Harkonnenilor. Un altul, contele Anton Miche, avea reputaţia de a fi sensibil la mită, devenind astfel foarte

uşor adaptabil la necesităţile Harkonnenilor, din moment ce nici Rhombur, nici loialul mentat nu discutaseră primii cu el..

Doi la doi, se gîndi. Ceilalţi trei magistraţi puteau decide într-un fel sau altul. Simţea în aer izul pătrunzător al trădării; o putea vedea în expresiile reci ale completului de judecată, în felul în care îi evitau privirea. *Au hotărît deja că sînt vinovat?*

— Mai avem nişte veşti proaste, duce Leto.

Bruda Viol ezitase înainte de a folosi fostul său titlu. Avea un chip colţuros şi sever, dar ciudat de lipsit de emoţii, de parcă ar fi văzut atîtea nedreptăţi şi manevre încît nimic nu o mai putea surprinde.

— Tocmai am descoperit că unul dintre cei trei magistraţi nehotărîţi, Rincon, din Casa Fazeel, a pierdut o avere imensă pe Ix într-un război comercial secret. Era o afacere legată de mineritul pe inelul de asteroizi din sistemul Klytemn. Acum cinci ani, consilierii lui Rincon de-abia l-au putut opri să declare un război sîngeros împotriva lui Dominic Vernius.

Cealaltă avocată dădu din cap şi rosti cu o voce şoptită:

— Am auzit un zvon, monsieur Atreides, cum că Rincon vede prăbuşirea dumneavoastră personală ca pe singura lui şansă de a se răfui cu Ix, acum că familia Vernius a devenit renegată.

Leto simţi o transpiraţie rece şi scoase o exclamaţie de dezgust.

— Oare procesul ăsta are ceva de-a face cu ce s-a petrecut pe transspaţial?

Atît Bruda Viol, cît şi Clere Ruitt îl priviră de parcă ar fi spus cel mai ridicol lucru posibil.

— Trei la doi, domnule duce, zise Hawat. Trebuie deci să-i cîştigăm de partea noastră pe ambii judecători indecişi şi să nu pierdem nimic din sprijinul nesigur pe care contam deja.

— O să fie bine, îi încurajă Rhombur.

Sala de judecată blindată, lipsită de ferestre, fusese cîndva o cancelarie ducală în timpul lucrărilor de construcţie de pe Kaitain. Tavanul său boltit, gotic, era acoperit cu picturi pe teme militare şi cu blazoanele Caselor Mari. Leto îşi aţinti privirea asupra însemnului şoimului roşu al Casei Atreides, aflat printre celelalte steme şi blazoane. Deşi încerca să-şi păstreze stoicismul, îl copleşi un sentiment îngrozitor de pierdere, o dorinţă pentru ceea ce s-ar putea să nu mai

aibă niciodată. Într-un timp scurt, reuşise să distrugă tot ceea ce îi lăsase tatăl său, iar Casa Atreides se prăbuşea în ruine.

Cînd simți lacrimile umezindu-i ochii, îşi blestemă slăbiciunea de moment. Nu era totul pierdut. Încă mai putea cîştiga! *Va cîştiga!* Îşi adună tot sîngele rece şi stăvili valul amenințător de disperare. Landsraadul îl privea, iar el va trebui să fie suficient de puternic să înfrunte orice trebuia făcut aici. Nu-şi putea permite disperarea sau orice altă emoție.

În spatele lui, observatorii umpleau sala de judecată, vorbind cu voci joase şi agitate. Două mese mai mari o încadrau pe cea a apărării, unde stătea el. Duşmanii săi luară loc la masa din stînga — reprezentanții desemnați ai tleilaxu, finanțați probabil de Harkonneni şi de alți duşmani ai Casei Atreides. Însă detestatul baron şi suita lui se aşezaseră mult în spate, pe locurile simplilor spectatori, ca pentru a nu-şi păta mîinile cu această chestiune. La cealaltă masă stăteau aliații şi prietenii Casei Atreides. Leto făcu un semn din cap către fiecare dintre ei, cu un zîmbet încrezător.

Însă gîndurile sale erau departe de fi atît de curajoase şi trebuia să admită că nu avea prea multe argumente, chiar şi acum. Acuzatorii vor prezenta dovezile privind armele cu care se trăsese din capsula de luptă Atreides, mărturiile directe ale zecilor de spectatori neutri ai incidentului, care afirmau că salvele nu putuseră proveni de nicăieri altundeva decît de la micul aparat de luptă adăpostit în fregata lui Leto. Chiar şi fără pilotul tleilaxu ca martor, ceilalți observatori vor fi de ajuns. Declarațiile favorabile ale însoțitorilor şi echipajului său nu vor fi suficiente, nici numeroşii prieteni de familie care vor acționa în calitate de garanți ai caracterului său.

— Poate că respingerea Dreptvorbitoarelor ne va oferi motive suficiente pentru un apel, sugeră Clere Ruitt, însă Leto nu se simți mai bine auzind asta.

Apoi, dintr-un pasaj lateral, sumbra echipă de acuzatori tleilaxu intră împreună cu proprii săi avocați şi cu mentații strîmbi. Intrară cu puțină pompă, dar cu multă zarvă şi zdrăngănit, provenite de la o maşină cu aspect diabolic adusă de ei. Aluneca pe roți scîrțîitoare, cu un zornăit de balamale şi țevi. Tăcerea se pogorî asupra încăperii pe cînd publicul se întinse să vadă mai bine cea mai înspăimîntătoare invenție pe care-o întîlnise vreodată.

Asta trebuie să fie intenționat, se gîndi Leto, *ca să mă sperie şi mai mult.*

Tleilaxu traseră cu greutate maşinăria amenințătoare pe lîngă masa apărării unde stătea Leto; bărbații cu pielea cenuşie îl priveau cu ochi arzători, întunecați. Publicul începu să şuşotească şi să zumzăie. În acel moment, echipa tleilaxu se opri, lăsîndu-şi dispozitivul în mijlocul estradei principale, la picioarele mesei de lemn-de-piatră a judecătorilor desemnați.

— Ce-i asta?

Unul dintre magistrații din mijloc, baronul Terkillian Sor, se aplecă încruntat.

Conducătorul echipei tleilaxu, un bărbat slab, al cărui nume nu fusese anunțat, aruncă spre Leto o privire încărcată de ură, apoi ridică ochii spre cel care pusese întrebarea.

— Domnilor, în toate analele înregistrate ale legii imperiale, subsecțiile legate de procesul prin renunțare la privilegii sînt foarte puține, dar clare. „Dacă acuzatul nu reuşeşte să-şi susțină cauza, va pierde tot ceea ce posedă, fără nici o excepție". *Totul!*

— Ştiu să citesc, replică Terkillian Sor, încă încruntat. Şi ce are asta de-a face cu instalația voastră de aici?

Purtătorul de cuvînt tleilaxu inspiră adînc.

— Noi intenționăm să pretindem nu numai posesiunile Casei Atreides, dar şi persoana fizică a criminalului odios, a ducelui Leto Atreides însuşi, inclusiv celulele şi materialul său genetic!

În timp ce publicul murmura şocat, asistenții tleilaxu începuseră să umble la comenzile maşinii, făcînd să huruie nişte lame ascunse de fierăstrău, iar arcurile electrice începură să trosnească de la un ac lung la altul. Oribila maşinărie era cît se poate de jignitoare şi exagerată — evident, cu intenție.

— Cu ajutorul acestui dispozitiv îl vom goli de sînge pe ducele Leto Atreides chiar în această sală de judecată, colectînd fiecare picătură din sîngele său. Îi vom jupui pielea de pe trup şi-i vom scoate ochii pentru testele şi experiențele noastre. Fiecare celulă va fi a noastră, pentru oricare scop va socoti tleilaxu că trebuie utilizată...

Pufni.

— Este dreptul nostru!

Apoi, omulețul cenuşiu zîmbi către Leto.

El se ținu tare şi încercă disperat să nu-şi dezvăluie spaima care se dezlănțuise în sinea lui. Un fir de transpirație rece i se prelinse pe şira spinării. Ar fi vrut ca avocații săi să spună ceva, însă aceştia păstrară blestemata lor de tăcere.

— Poate că acuzatul ar putea vedea chiar avantajul acestei sorți, sugeră vorbitorul tleilaxu cu un rînjet crud, din moment ce nu are urmaşi. Dacă pierde, nu va mai exista Casa Atreides. Dar cu celulele sale, vom avea posibilitatea de a-l resuscita ca ghola!

Şi să fiu la ordinele voastre, se gîndi Leto cu groază.

La masa apărării, Rhombur privea sfidător spre tlelaxu, în vreme ce Thufir Hawat stătea lîngă el ca o statuie. De-o parte şi de alta a lui Leto, cele două avocate de pe Elacca luau notițe.

— Ajunge cu acest spectacol, bubui vocea lordului Bain O'Garee. Vom decide asta mai tîrziu. Să începem procesul. Vreau să aud ce are de spus Atreides, în apărarea sa!

Deşi se lupta să nu o arate, Leto ştiu dintr-o dată că era pierdut. Toată lumea din sală ştia că îşi declarase ura față de tleilaxu şi sprijinul pentru familia ixiană izgonită. Putea cita martori ai caracterului său, dar nimeni de aici nu-l *cunoştea* cu adevărat. Era tînăr şi fără experiență, aruncat în rolul de duce printr-o tragedie. Singura dată cînd aceşti membri ai Landsraadului îl văzuseră pe Leto Atreides fusese atunci cînd vorbise în fața Consiliului, dezvăluind un strop din temperamentul său aprins.

Maşinăria tleilaxu pentru vivisecții şi execuții scotea scîntei, ca un monstru flămînd şi nerăbdător. Leto ştia că nu va fi nici un apel.

Înainte să fie convocat primul martor, imensele porți încrustate cu alamă din spatele sălii se deschiseră izbindu-se de pereții de piatră. În sală se lăsă tăcerea, iar Leto auzi cadența sacadată a unor ghete cu tocuri de metal pe podeaua de marmură.

Întorcînd capul spre uşile impunătoare de la intrare, îl văzu pe prințul moştenitor Shaddam, îmbrăcat în satin imperial stacojiu cu auriu, în loc de obişnuita uniformă de sardaukar. Urmat de o escortă formată din trupele lui de elită, viitorul împărat păşi înainte, atrăgînd atenția tuturor celor din sală. Patru oameni puternic înarmați scrutară mulțimea în toate direcțiile, cu fiecare muşchi pregătit pentru violență.

Procesul prin renunțare era deja extrem de ciudat pentru instanța Landsraad — însă apariția viitorului Împărat Padişah însuşi era fără precendent.

Shaddam îşi făcu loc pe culoarul lung şi trecu pe lîngă Leto fără să-i arunce nici o privire. Sardaukarii luară poziție în spatele mesei apărării, amplificînd sentimentul de nelinişte al lui Leto.

Figura lui Shaddam era de piatră, cu buza superioară uşor crispată. Nu dădea nici un semn al intențiilor sale. *L-o fi jignit mesajul meu?* se întrebă Leto. *Vrea să-mi dea în vileag cacealmaua? Mă va zdrobi aici, în sală, în fața întregului Landsraad? Cine i se poate opune dacă face asta?*

Apropiindu-se de tribuna înaltă, Shaddam se uită în sus şi proclamă:

— Înainte ca acest proces să înceapă efectiv, am o declarație de făcut. Mă va recunoaşte Curtea în acest moment?

Deşi Leto nu avea nici o încredere în vărul său dinspre mamă, trebuia să admită că Shaddam avea un aspect deosebit de regal şi de elegant. Pentru prima dată, îl văzu pe acest om ca pe o prezență imperială autentică, prin el însuşi, nu doar ca pe o imitație a bătrînului său tată, Elrood. Încoronarea lui Shaddam era programată peste două zile, fiind urmată, imediat, de magnifica sa nuntă cu Anirul — evenimente pe care Leto s-ar putea să nu mai trăiască să le vadă. Puternica facțiune Bene Gesserit îşi oferise sprijinul domniei lui Shaddam şi toate Casele Mari şi Minore din Landsraad voiau să fie de partea lui.

Se simte amenințat de mine?

Şeful magistraților făcu o plecăciune adîncă, adăugînd un gest amplu.

— Sire, sîntem onorați de prezența voastră şi de interesul pe care-l arătați acestui caz. Desigur, tribunalul Landsraad vă va asculta.

Leto ştia doar cîteva lucruri elementare despre acest magistrat, baronul Lar Olin, de pe planeta bogată în titan, Risp VII.

— Vă rog, vorbiți.

Shaddam arătă peste umăr, în direcția lui Leto.

— Cu permisiunea Curții, aş dori ca vărul meu, Leto Atreides, să fie alături de mine. Vreau să lămuresc chestiunea acestor acuzații ticăloase şi să scutesc Curtea, sper eu, de pierderea timpului prețios al tuturor membrilor săi.

Mintea lui Leto alerga nebuneşte. Privi spre Hawat. *Ce face? „Văr?" În modul în care l-a pronunțat, a sunat ca un termen afectuos... însă noi doi n-am fost niciodată apropiați.* Leto era doar nepotul uneia dintre fiicele lui Elrood, prin cea de-a doua soție a împăratului, care nici măcar nu era mama lui Shaddam. Arborele genealogic al Casei Corrino îşi întinsese ramurile prin toate Casele din Landsraad; orice legătură de sînge însemna foarte puțin pentru Shaddam.

Şeful magistraților încuviință. La masă, lîngă Leto, avocatele sale erau uluite, neştiind cum să reacționeze. Prudent, Leto se ridică în picioare. Cu genunchii tremurînd, păşi înainte, pentru a se alătura prințului moştenitor, oprindu-se la un pas în stînga lui. Deşi aveau o statură şi trăsături asemănătoare, cei doi erau îmbrăcați într-un stil total diferit, reprezentînd două extreme sociale. Leto purta hainele lui simple de pescar, simțindu-se ca un grăunte de nisip în mijlocul unui vîrtej.

Făcu o plecăciune formală, înainte ca Shaddam să reducă distanța dintre ei, punîndu-şi o mînă pe umărul lui Leto. Tunica largă, de mătase, a prințului moştenitor alunecă în cascadă pe brațul tînărului Atreides.

— Vorbesc din inima Casei Corrino, sîngele Împăraților Padişahi, începu Shaddam, avînd în sprijinul meu glasurile tuturor strămoşilor mei care au avut vreodată legături cu Casa Atreides. Tatăl acestui om, ducele Paulus Atreides, a luptat cu vitejie pentru cauza imperială împotriva rebelilor de pe Ecaz. Prin bătălii şi mari pericole, familia Atreides nu a comis niciodată, după știința mea, nici un act dezonorant sau trădător — începînd cu eroismul şi sacrificiul de la Podul de peste Hegthgir, în timpul Jihadului Butlerian. Niciodată! Niciodată n-au fost nişte criminali laşi! Vă provoc pe toți să demonstrați contrariul!

Privi printre gene, iar magistrații întoarseră nelinişțiți ochii.

Shaddam îi privi în ochi pe magistrați, unul după altul.

— Cine dintre voi, cunoscînd istoria Caselor voastre, poate pretinde acelaşi lucru? Cine a mai arătat aceaşi loialitate, aceaşi onoare nepătată? Foarte puțini dintre noi, dacă e să spunem adevărul, se pot compara cu nobila Casă Atreides...

Lăsă linişștea să coboare în sală, tulburată doar de trosnetele electrostatice ale amenințătoarei maşini tleilaxu de vivisecție.

— Ah, da. De asta sîntem astăzi aici, nu-i aşa, domnilor? Pentru adevăr şi onoare.

Leto văzu cum unii dintre magistraţi dădeau aprobator din cap, pentru că asta se aştepta de la ei. Însă arătau cu toţii perplecşi. Conducătorii imperiali nu se adresaseră niciodată din proprie iniţiativă tribunalelor Landsraad. De ce se implica Shaddam într-o chestiune relativ minoră?

Mi-a citit mesajul! se gîndi Leto. *Iar acesta e răspunsul.*

Cu toate astea, se aştepta la o capcană. Nu înţelegea în ce intrase, dar Shaddam nu putea avea doar intenţia să apară şi să-l salveze. Dintre toate Casele Mari din Landsraad, Corrino era printre cele mai prefăcute.

— Casa Atreides a ales întotdeauna calea cea mai dreaptă, continuă Shaddam, cu vocea sa regală devenind şi mai puternică. Întotdeauna! Iar tînărul Leto, aici de faţă, a fost îndoctrinat cu codul etic al familiei sale, forţat să preia rangul nobiliar din cauza morţii absurde a marelui său tată...

Shaddam îşi luă braţul de pe umărul lui Leto şi făcu un pas înainte, apropiindu-se de magistraţi.

— După părerea mea, este imposibil ca acest tînăr, din această Casă, să fi tras în mod intenţionat în navele tleilaxu, aşa cum este acuzat că a făcut. Un astfel de act ar fi în contradicţie cu tot ceea ce crede Casa Atreides. Orice dovadă contrară trebuie să fie falsă. Dreptvorbitoarele mele au confirmat asta după ce au discutat cu Leto şi cu martorii săi.

O minciună, se gîndi Leto. *N-am discutat cu Dreptvorbitoarele!*

— Dar, alteţa voastră, zise magistratul Prad Vidal, cu o căutătură întunecată care-i coborîse sprîncenele negre, armele de pe fregata sa arătau dovezi că s-a tras. Sugeraţi cumva că navele tleilaxu au fost avariate de un accident convenabil? O coincidenţă nebunească?

Shaddam ridică din umeri.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, ducele Leto a explicat acest lucru în mod satisfăcător. Eu însumi am luat o capsulă de luptă pe orbită pentru exerciţii cu ţintele-robot. Restul anchetei este inconcludentă. Poate că a fost un accident, da, însă nu a fost provocat de Atreides. Trebuie să fi intervenit o defecţiune mecanică.

— Dar cu *două* nave tleilaxu? făcu Vidal pe un ton neîncrezător.

Leto se uită în jur fără grai, privind cum evenimentele se derulau de la sine. Shaddam era pe cale să-şi înceapă domnia. Dacă împăratul însuşi îşi punea sprijinul incontestabil în favoarea lui Leto, se va declara vreunul dintre reprezentanți duşman al coroanei? Repercusiunile ar fi fost severe şi de durată.

Totul e politică, jocuri de putere din Landsraad, schimburi de favoruri, se gîndi Leto, străduindu-se să-şi păstreze chipul calm. *Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu adevărul.* Acum că prințul moştenitor îşi făcuse foarte clar poziția, orice magistrat care vota pentru condamnarea lui Leto îl înfrunta deschis pe viitorul împărat. Chiar şi duşmanii Casei Atreides ar ezita să rişte aşa ceva.

— Cine poate spune? făcu Shaddam cu o clătinare a capului care făcu întrebarea să pară irelevantă. Poate că resturile primei explozii accidentale au lovit nava însoțitoare, avariind-o mai puțin grav.

Nimeni nu crezu nici măcar o clipă această explicație, însă prințul moştenitor le oferise o cale de ieşire, un fundament de hîrtie pe care se puteau sprijini.

Magistrații discutau între ei cu voci joase. Unii dintre ei acceptară că raționamentul lui Shaddam era plauzibil — *voiau* să găsească o modalitate de a fi de acord cu noul împărat — însă Vidal nu se număra printre ei. Transpirația îi curgea pe frunte.

Privind peste umăr, Leto îl văzu pe purtătorul de cuvînt tleilaxu clătinînd din cap într-o dezaprobare tăcută. În scaunul înalt, pregătit pentru el la masa acuzării, arăta ca un copil îmbufnat.

Prințul moştenitor continuă:

— Mă aflu aici, aşa cum este dreptul şi îndatorirea mea de comandant suprem al vostru, ca să ofer o garanție personală pentru eminentul meu văr, ducele Leto Atreides. Vă cer cu insistență încheierea acestui proces şi restituirea titlului şi proprietăților sale. Dacă îmi satisfaceți această... cerere, promit să trimit un grup de diplomați imperiali la tleilaxu pentru a-i convinge să-şi retragă plîngerile şi să nu ia nici un fel de măsuri de represalii împotriva Casei Atreides.

Shaddam aruncă o privire lungă spre tleilaxu, iar Leto avu impresia clară că împăratul îi avea la cheremul lui şi pe aceşti gnomi, într-un fel sau altul. Văzînd că Shaddam susținea Casa Atreides, semeția lor se spulberă.

— Şi dacă reclamanții nu sînt de acord? se interesă Vidal.

Shaddam zîmbi.

— Oh, vor fi de acord. Sînt dispus chiar să deschid cuferele imperiale pentru plata unei... ăăă... compensații generoase pentru dezastru, pentru ceea ce a fost, fără nici o îndoială, un accident nefericit. Este de datoria mea, fiind noul vostru conducător, să mențin pacea şi stabilitatea în cadrul imperiului. Nu pot permite ca un astfel de conflict să distrugă tot ceea ce a construit scumpul meu tată, de-a lungul îndelungatei sale domnii...

Leto surprinse privirea lui Shaddam şi detectă o sclipire de frică sub fațada de om de stat şi de bravură. Fără cuvinte, Shaddam îi spunea lui Leto să-şi țină gura, făcîndu-l pe Leto chiar şi mai curios asupra alertei pe care o stîrnise misteriosul său bluf.

Aşa că-şi ținu gura. Dar îşi putea Shaddam permite să-l lase în viață după aceea, neştiind ce dovezi avea Leto împotriva lui?

După o scurtă consultare între magistrați, baronul Lar Olin îşi drese glasul şi anunță:

— Concluzia acestui Consiliu legat prin jurămînt al Landsraadului este că toate probele împotriva lui Leto Atreides sînt circumstanțiale şi nedovedite. Avînd în vedere existența unor dubii atît de serioase, considerăm că nu există un temei suficient pentru a continua un proces cu consecințe atît de devastatoare, în special în lumina mărturiei extraordinare a prințului moştenitor Shaddam Corrino. De aceea, declarăm că Leto Atreides este pe deplin exonerat de orice vină şi i se restituie titlul şi proprietățile.

Uluit de norocul său neaşteptat, Leto se pomeni felicitat de viitorul împărat şi apoi copleşit de prietenii şi sprijinitorii săi. Mulți dintre ei erau încîntați să-l vadă că învinsese dar, în ciuda tinereții sale, Leto nu era un naiv; ştia că destui dintre ei erau încîntați doar să vadă că tleilaxu pierduseră.

Peste tot în jurul său, în sala de judecată, izbucniră strigăte de bucurie şi ovații asurzitoare, cu excepția cîtorva dintre cei prezenți, care păstraseră o tăcere izbitoare. Leto şi-i însemnă în minte pentru a se gîndi mai tîrziu la ei şi ştiu că Thufir Hawat făcea acelaşi lucru.

— Leto, mai este un lucru pe care trebuie să-l fac, zise Shaddam, cu vocea sa străbătînd vacarmul.

Cu coada ochiului, Leto văzu ceva sclipind în lumină. Mîna lui Shaddam se mişcă, scoțînd din mînecă un pumnal cu mînerul împodobit de bijuterii — de un verde-albastru translucid, asemănător

cuarțului de Hagal al Tronului Imperial. Îl ridică, mişcîndu-se foarte rapid.

Pe banca sa, Thufir Hawat sări în picioare, dar era prea tîrziu. Mulțimea rămase instantaneu mută.

Apoi, cu un zîmbet, Shaddam strecură pumnalul în teaca goală de la şoldul lui Leto.

— Este darul meu de felicitare, vere, zise el cu cel mai plăcut ton. Poartă această lamă ca pe o amintire a serviciului pe care mi l-ai făcut.

Facem ceea ce trebuie. Prietenia şi loialitatea fie blestemate. Facem ceea ce trebuie!

DOAMNA HELENA ATREIDES, jurnalele ei personale

Hasimir Fenring se frămînta în apartamentele sale personale, în stare de şoc. *Cum poate Shaddam să-mi facă aşa ceva?*

Capsula-mesaj, cu sigiliul oficial imperial — leul de ceară al Casei Corrino — zăcea aruncat pe patul său. Sfîşiase în bucăți decretul oficial semnat de Shaddam, dar nu înainte de a memora fiecare cuvînt.

O nouă însărcinare — o pedeapsă sau o promovare?

„Hasimir Fenring, drept recunoaştere a serviciilor tale neprețuite aduse imperiului şi tronului Împăratului Padişah, eşti numit prin aceasta în noua funcție creată de noi, de Observator Imperial pe Arrakis.

Datorită importanței vitale a acestei planete pentru economia imperială, vei avea toate resursele necesare disponibile la postul tău."

Bla, bla, bla...

Cum de îndrăznea să-i facă asta? Ce risipă batjocoritoare a talentului său... Ce răzbunare meschină, să-l trimită pe Fenring într-o gaură de nisip colcăind de viermi şi de nespălați... Spumega, dorindu-şi să discute această chestiune cu fascinanta Margot Rashino-Zea, în care avea mai multă încredere decît s-ar fi cuvenit. Era, în fond, o vrăjitoare Bene Gesserit...

Datorită importanței vitale a planetei! Pufni cu dezgust, apoi se puse să spargă tot ce-i cădea în mînă. Ştia că Shaddam îl surghiunise într-un acces de furie. Pentru cineva cu abilitățile lui Fenring, noua funcție era o insultă şi îl smulgea din centrul puterii imperiale. El trebuia să rămînă *aici*, pe Kaitain, în ochiul uraganului politicii, nu pierdut în cine ştie ce colț uitat din spațiu.

Însă decretul lui Shaddam nu putea fi nici discutat, nici refuzat. Fenring avea treizeci de zile ca să se prezinte la post pe o planetă notorie pentru ariditatea sa. Se întrebă dacă se va mai întoarce vreodată.

Toți oamenii se regăsesc într-unul singur, aşa cum întregul timp este conținut într-o clipă şi întregul univers într-un grăunte de nisip.

Zicală fremenă

În ziua încoronării şi a nunții lui Shaddam al IV-lea, în toate lumile din imperiu domnea un aer de carnaval. Mulțimi entuziaste se cufundară în băutură, dans, întreceri sportive şi jocuri de artificii. Bătrînul împărat Elrood rămăsese pe tron atît de mult timp, încît prea puțini îşi mai puteau aminti ultima dată cînd fusese încoronat un conducător.

În capitala de pe Kaitain, mulțimile se adunaseră pe marile bulevarde, aliniindu-se de-a lungul rutei pe care avea s-o urmeze procesiunea imperială. Era o zi însorită — ca de obicei — iar vînzătorii făceau afaceri strălucite vînzînd suveniruri, obiecte comemorative şi răcoritoare.

Drapele imperiale Corrino fluturau în bătaia vîntului; toată lumea purta stacojiu şi auriu, pentru a marca evenimentul. Soldații sardaukari păzeau traseul sinuos, purtînd brocartul aurit de ceremonie peste uniformele de gală negru cu cenuşiu. Încremeniți ca nişte paznici de piatră, soldații țineau puştile laser în poziția de prezentare a armei, indiferenți la fanfarele asurzitoare sau la vuietul

mulțimii. Erau însă gata să reacționeze cu o forță mortală la cel mai mic semn de amenințare la adresa persoanei imperiale.

Urale puternice se înălțară din mii de guri la apariția prințului moştenitor Shaddam şi a logodnicei sale, doamna Anirul, într-o caleaşcă tapisată cu catifea, trasă de şase lei aurii de pe Harmonthep; împletite cu pietre prețioase, coamele magnifice ale animalelor se unduiau în adierea blîndă. Infanterişti şi lăncieri imperiali mărşăluiau pe lîngă caleaşca uşor întunecată de licărirea transparentă a unui cîmp de protecție.

Cu o ținută într-adevăr regală, Anirul făcea semne cu mîna şi zîmbea: renunțase la roba ei neagră Bene Gesserit şi purta o cascadă de dantele, volane şi perle. Tiara ei lua ochii, plină de cristale şi de pietre scumpe, captînd lumina cerului mereu senin. Lîngă ea, Shaddam arăta magnific, cu părul său roşcat pomădat impecabil, cu uniforma militară împodobită cu trese, epoleți şi medalii sunătoare.

Deoarece căsătoria prințului moştenitor nu favoriza nici una dintre Casele Mari sau Minore, Landsraadul o acceptase pe Anirul în calitate de consoartă imperială, deşi mulți puseseră sub semnul întrebării originea sa misterioasă şi „rangul ascuns" din cadrul Bene Gesserit. Totuşi, după moartea lui Elrood, urmată de această încoronare grandioasă şi de nuntă, imperiul se scălda într-o mare de schimbări. Shaddam spera să folosească acest lucru în avantajul său.

Cu un zîmbet patern întipărit pe chip, arunca mulțimii monede şi pachețele cu praf de nestemate, urmînd o tradiție a dărniciei imperiale despre care se credea că aduce binecuvîntarea asupra noii domnii. Poporul îl iubea; era înconjurat de bogății; cu un pocnet din degete, putea nimici lumi întregi. Exact aşa îşi imaginase că va fi rolul de împărat.

O izbucnire a trompetelor scoase un şir de sunete vesele.

— Nu vrei să stai lîngă mine, Hasimir? întrebă grațioasa blondă, dăruindu-i un zîmbet cochet în timpul recepției de dinaintea încoronării.

Fenring nu putea spune dacă Margot Rashino-Zea folosise dinadins o voce atît de senzuală sau era ceva natural pentru ea. El ținea o farfurie cu nişte antreuri exotice. Adulmecătoarele de otrăvuri

zumzăiau ca nişte păsări colibri pe deasupra invitaţilor înghesuiţi. Ceremoniile zilei aveau să dureze ore în şir, iar oaspeţii se puteau relaxa şi puteau gusta ceva înviorător după pofta inimii.

Sora Margot Rashino-Zea era mai înaltă decît Fenring şi se apleca spre el într-o manieră foarte intimă, atunci cînd îi vorbea. Rochia ei de culoarea coralului cu negru lucea învăluind perfecţiunea uluitoare a siluetei şi a trăsăturilor ei. Purta un colier de perle caladaniene şi o broşă de aur, încrustată cu pietre preţioase. Pielea ei avea nuanţa laptelui cu miere.

În jurul lor, în holul cu balcon al Teatrului Mare, doamne şi nobili elegant îmbrăcaţi flecăreau şi beau vinuri vechi din pahare cu picior înalt. Cristalul-octavă fredona cînd paharele erau ciocnite în toasturi repetate. În cel mult o oră, adunarea urma să fie martora dublului eveniment culminant care avea să se producă în centrul estradei: încoronarea Împăratului Padişah Shaddam Corrino al IV-lea şi nunta sa cu doamna Anirul Sadow Tonkin, din Bene Gesserit.

Fenring dădu din capul său mare şi făcu o scurtă plecăciune în faţa femeii.

— Aş fi onorat să stau alături de tine, încîntătoare Margot.

Ţinîndu-şi farfuria în echilibru, Fenring se lăsă pe bancă, lîngă ea. Margot cercetă aperitivele pe care şi le alesese şi, fără să-l întrebe, întinse mîna să ia unul.

Era o adunare veselă, se gîndi Fenring, fără şuşotelile nemulţumite care otrăviseră atît de mult atmosfera de la palat în ultimele luni. Era satisfăcut de propriile sale eforturi în această privinţă. Se consolidaseră alianţe cheie, iar Casele Federate nu mai vorbeau serios de o revoltă împotriva lui Shaddam. Bene Gesserit îşi exprimaseră public sprijinul pentru regimul Corrino, deşi fără îndoială că vrăjitoarele îşi continuaseră maşinaţiunile în spatele cortinei, împotriva altor Case Mari. Fenring găsi ciudat că mulţi dintre cei mai suspicioşi şi mai deschişi dintre nobili nu se mai numărau printre cei vii — şi, chiar mai ciudat, el nu avusese nimic de-a face cu asta!

Procesul lui Leto Atreides se terminase prin decret, iar singurii care-şi manifestaseră deschis nemulţumirea faţă de verdict fuseseră Bene Tleilax. El şi Shaddam vor avea grijă să fie reduşi repede la tăcere... Însă cel mai mare mister din mintea lui Fenring era faptul

că nimeni nu părea să ştie exact ce *se întîmplase* în interiorul transspațialului Ghildei.

Cu cît cerceta mai atent lucrurile şi cu cît se gîndea mai mult la ciudatul curs al evenimentelor, cu atît mai mult începea să creadă în posibilitatea ca tînărului Leto Atreides să i se fi înscenat totul, în cele din urmă — *dar cum şi de către cine?* Nici o altă Casă nu-şi exprimase satisfacția şi, din moment ce practic toată lumea crezuse în vinovăția lui Leto Atreides, nici chiar cele mai pline de imaginație şi slobode la gură personaje nu se mai obosiseră să împrăştie alte zvonuri.

Fenring ar fi dat orice să afle ce se întîmplase, fie şi numai ca să adauge o tehnică nouă la propriul său repertoriu. Dar, o dată plecat la noul său post, pe Arrakis, se îndoia că va mai avea ocazia de a dezlega secretul.

Înainte de a putea continua plăcuta sa conversație cu Margot, auzi tunetul mulțimilor de afară şi sunetul de trîmbițe.

— Sosesc Shaddam şi suita imperială, zise Margot fluturîndu-şi părul de culoarea mierii. Ar fi mai bine să ne găsim locurile.

Fenring ştia că trăsura prințului moştenitor va intra acum în patrulaterul format de teatru şi de clădirile guvernului imperial. Încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Draga mea, dar vei fi în sectorul rezervat pentru Bene Gesserit!

O privi cu ochii negri licărind, pe cînd scufunda o felie de fazan de Kaitain într-un bol cu sos de prune.

— Vrei să mă îmbrac într-unul dintre acele costume şi să mă prefac că sînt o soră din Comunitate?

Înghiți îmbucătura, savurîndu-i dulceața.

— Aş face-o, ca să fiu alături de tine, hmmm...?

Ea îl lovi uşor pe piept, în joacă.

— Nu eşti ceea ce pari, asta-i sigur, Hasimir Fenring!

Ochii lui prea mari se îngustară.

— Adică?

— Adică... avem multe în comun, tu şi cu mine.

Apăsă pe brațul lui unul dintre sînii ei moi.

— Poate că ar fi mai înțelept ca noi doi să continuăm — şi să oficializăm — această alianță pe care se pare că o formăm.

Fenring se uită de jur-împrejur pentru a vedea dacă nu cumva cineva trăgea cu urechea. Nu-i plăceau deloc curioşii. Aplecîndu-se spre ea, îi vorbi cu un glas lipsit de patimă:

— N-am intenționat niciodată să-mi aleg o soție. Sînt un eunuc genetic şi nu pot avea copii.

— Atunci s-ar putea să fie necesar să facem anumite sacrificii, fiecare în felul său. Nu trebuie să fie nimic personal.

Îşi înălță sprîncenele aurii.

— În afară de asta, îmi imaginez că ai propriile tale metode de a face plăcere unei femei, nu? Şi eu am un... antrenament foarte vast.

Pe fața lui apăru un zîmbet crud.

— Ah... hmmm... Aşa deci? Draga mea Margot, mi se pare că-mi propui un plan de afaceri.

— Iar tu, Hasimir, pari să fii un om care preferă pragmatismul în locul romantismului. Cred că ne potrivim foarte bine, zise ea. Amîndoi ne pricepem să recunoaştem planurile complicate, căile întortocheate în care acțiuni în aparență fără legătură una cu alte sînt de fapt conectate.

— Rezultatele sînt adesea destul de tragice, nu-i aşa?

Ea întinse mîna să-i şteargă urmele de sos de prune din colțul buzelor cu şervetul ei.

— Ei, cineva trebuie să aibă grijă de tine.

El o cercetă atent, stilul de domnişoară de pension în care-şi ținea bărbia sus, perfecțiunea şi ritmul egal al vorbirii sale — contrastînd izbitor cu gîngăvelile lui ocazionale şi ezitările verbale. Ochii ei verzi-cenuşii îl fixau fără nici un ascunziş aparent. Putea zări însă licărirea secretelor păstrate în spatele acelor pupile fermecătoare... atît de multe secrete!

Şi putea petrece ani şi ani desfătîndu-se cu provocarea de a le descoperi.

Fenring îşi reaminti cît de viclene erau aceste vrăjitoare; nu acționau niciodată individual. Nimic nu era ceea ce părea a fi.

— Tu şi Comunitatea ta aveți un scop mult mai vast în minte, draga mea Margot. Ştiu şi eu cîte ceva despre Bene Gesserit. Sînteți un organism de grup.

— Ei bine, am informat organismul despre ceea ce intenționez să fac.

— Le-ai informat ori le-ai întrebat? Sau ele te-au trimis la mine de la bun început?

Conducătoarea Casei Venette trecu agale pe lîngă ei, ținînd în lesă doi cîini mici, coafați. Rochia sa împodobită era atît de voluminoasă, încît ceilalți invitați erau nevoiți să se dea la o parte din calea ei. La fiecare pas, aristocrata îşi ațintea privirea goală în față, de parcă s-ar fi concentrat să-şi mențină echilibrul.

Margot privi spectacolul, apoi se întoarse spre Fenring.

— Există avantaje evidente pentru toți, iar Maica Superioară Harishka mi-a dat, deja, binecuvîntarea ei. Tu ai cîştiga o legătură valoroasă şi stabilă cu Comunitatea, deşi nu-ți voi dezvălui neapărat *toate* secretele noastre.

Îl înghionti în glumă, aproape făcîndu-l să-şi verse farfuria cu mîncare.

— Hmmm... zise el, privind perfecțiunea siluetei ei, iar eu sînt o cheie spre puterea lui Shaddam. Nu are încredere în nimeni mai mult decît în mine!

Surprinsă, Margot înălță din sprîncene.

— Oh, de aceea te-a trimis pe Arrakis? Pentru că îi eşti atît de apropiat? Mi s-a spus că nu eşti deloc încîntat de noul post.

— Cum ai aflat de asta? se încruntă Fenring, avînd neplăcuta senzație că-şi pierde echilibrul. Abia am aflat eu de post, acum două zile...

Această vrăjitoare isteață avea încă multe de spus, iar el aşteptă.

— Hasimir Fenring, trebuie să înveți să foloseşti orice împrejurare în avantajul tău. Arrakis este cheia către melanj, iar mirodenia deschide universul. Noul nostru împărat s-ar putea gîndi că doar te-a repartizat într-un alt post, dar în realitate ți-a încredințat ceva de importanță vitală. Gîndeşte-te... observator imperial pe Arrakis!

— Da, iar baronului Harkonnen n-o să-i placă nici cît negru sub unghie. Cred că a ascuns tot timpul multe mici amănunte.

Ea îi dărui un surîs larg, generos.

— Nimeni nu poate ascunde astfel de lucruri de tine, dragul meu. Sau de mine.

El îi răspunse tot cu un zîmbet.

— Atunci ne-am putea petrece zilele mizerabile dibuindu-i secretele.

Ea îşi plimbă degetele lungi, fine, de-a lungul mînecii lui.

— Arrakis nu e cel mai plăcut loc unde să locuieşti, dar... poate că ți-ar plăcea mai mult în compania mea?

Începu să fie îngrijorat, cum îi stătea în fire. Deşi mulțimea gemea de costume extravagante şi penaje exotice, Margot era cea mai frumoasă femeie din întreaga sală.

— S-ar putea... Dar de ce ai vrea tu să mergi acolo? E un loc oribil, din toate punctele de vedere.

— Surorile mele îl descriu drept o planetă a misterelor străvechi, iar dacă aş petrece ceva timp acolo, asta mi-ar ridica mult prestigiul în Bene Gesserit. Ar putea fi un pas important în pregătirea mea pentru a deveni Cucernică Maică. Foloseşte-ți imaginația: viermi de nisip, fremeni, mirodenie... Ar putea fi şi mai interesant dacă tu şi cu mine am putea rezolva împreună aceste mistere. Compania ta mă stimulează, Hasimir.

— Îți promit că voi reflecta la... propunerea ta!

Se simțea atras de această femeie, fizic şi emoțional... un sentiment supărător. Cînd mai avusese de-a face în trecut cu asemenea emoții puternice, se simțise obligat să refuze atracția, să scape de ea prin orice mijloace posibile. Această soră Margot Rashino-Zea era totuşi altfel — sau cel puțin aşa părea. Numai timpul va lămuri asta.

Auzise poveşti despre programele genetice Bene Gesserit dar, din cauza diformității sale congenitale, Comunitatea nu putea urmări linia sa genetică; trebuia să fie altceva aici. În mod evident, motivele lui Margot depăşeau sentimentele ei personale — dacă simțea într-adevăr ceva pentru el. Această femeie văzusese *posibilitățile* pe care le reprezenta el, atît pentru ea, cît şi pentru ordinul ei de surori.

Iar Margot îi oferea şi lui ceva — o nouă cale spre putere la care nici nu visase măcar! Pînă acum, singurul său avantaj îl reprezentase Shaddam, întîmplătorul său tovarăş din copilărie. Însă acest statut fusese afectat recent, cînd prințul moştenitor începuse să se comporte ciudat. Shaddam păşise dincolo de posibilitățile lui, încercînd să ia deciziile de capul lui şi să gîndească singur. Era un curs periculos şi nesăbuit al lucrurilor, iar el nici măcar nu părea să-şi dea seama încă.

Avînd în vedere împrejurările, Fenring avea nevoie de contacte noi, în cercuri importante. Cum erau Bene Gesserit.

La sosirea în curte a caleştii imperiale, invitaţii începură să se îndrepte spre Teatrul Mare. Fenring îşi lăsă farfuria pe o masă alăturată, iar Margot îl luă de braţ, spunîndu-i:

— Deci, vei sta lîngă mine, da?

— Da, zise el făcîndu-i cu ochiul, şi poate puţin mai mult de-atît.

Îi zîmbi galeşă, iar el se gîndi cît îi va fi de greu s-o ucidă pe această femeie. Dacă se va ajunge, vreodată, la asta...

Fiecare Casă Mare primise cîte o duzină de bilete pentru dublul eveniment de la Teatrul Mare, în vreme ce restul populaţiei imperiului urmărea totul prin releele planetare. Toată lumea avea să vorbească despre detaliile magnificei ceremonii pentru cel puţin un deceniu de acum înainte — exact cum dorea şi Shaddam.

În calitate de reprezentant al Casei sale repuse în drepturi, ducele Leto Atreides stătea cu suita lui pe scaunele de plaz negru de pe rîndul al doilea, la parter. „Iubitul văr" al împăratului păstrase aparenţele după terminarea procesului din Landsraad, însă Leto nu credea că prietenia prefăcută va mai dura mult după întoarcerea sa pe Caladan — în afară, desigur, de cazul în care Shaddam intenţiona să-şi ceară răsplata pentru favoare. *Ai grijă ce cumperi*, spunea bătrînul duce, *pentru că s-ar putea să existe costuri ascunse*.

Thufir Hawat stătea în dreapta lui Leto, iar mîndrul şi exuberantul Rhombur Vernius, în stînga. De cealaltă parte a lui Rhombur se afla sora lui, Kailea, care se alăturase delegaţiei după eliberarea lui Leto. Se grăbise să ajungă pe Kaitain pentru a vedea încoronarea şi pentru a sta lîngă fratele ei — iar ochii săi de smarald erau orbiţi la fiecare nouă apariţie. Nu trecea nici o clipă fără să nu i se taie respiraţia sau să nu exclame încîntată de o nouă minunăţie. Sufletul lui Leto se încălzea descoperind la ea o bucurie atît de completă, pentru prima dată de la fuga lor de pe Ix.

În timp ce Rhombur purta culorile violet şi arămiu ale Casei Vernius, Kailea alesese să-şi acopere umerii catifelaţi cu o mantie Atreides împodobită cu semnul heraldic al şoimului roşu, la fel ca şi Leto. Ţinîndu-l de braţ şi lăsîndu-l s-o conducă la locurile lor, Kailea îi spusese cu un zîmbet uşor:

— Am ales aceste culori din respect pentru cel care ne-a oferit adăpst şi pentru a sărbători restituirea proprietăților Casei Atreides!

Apoi îl sărutase pe obraz.

Avînd în vedere că sentința de condamnare la moarte a Casei Vernius încă atîrna ca un nor gros la orizont, cei doi frați veniseră la festivități asumîndu-şi riscuri personale considerabile. În actuala atmosferă sărbătorească totuşi, Thufir Hawat era de părere că erau probabil în siguranță, cu condiția să nu stea mai mult decît se cuvenea. Cînd Leto auzise prima oară de asta, îl apucase rîsul.

— Thufir, mentații dau vreodată garanții?

Hawat nu găsi deloc amuzant acest lucru.

Deşi în timpul încoronării şi al căsătoriei imperiale aici era cel mai sigur loc din univers, din cauza atenției publice extrem de vii, Leto se îndoia că Dominic Vernius se va arăta la față. Chiar şi acum, după moartea răzbunătorului Elrood, tatăl lui Rombur nu se aventurase afară din ascunzişul său şi nu le trimisese nici un fel de mesaje.

Peste tot, în partea din spate a sălii imense a teatrului, atît la parter cît şi la balcoane, stăteau reprezentanți ai Caselor Minore şi ai diverselor facțiuni din CHOAM, ai Ghildei Spațiale, ai mentaților, doctorilor Suk şi ai altor baze de putere răspîndite în cele un milion de lumi. Casa Harkonnen avea propriul ei sector separat, într-un balcon de sus; baronul, prezent la festivități fără nepotul său, Rabban, refuza să arunce măcar o privire în direcția locurilor Casei Atreides.

— Culorile, sunetele, parfumurile mă amețesc, comentă Kailea, inspirînd adînc şi aplecîndu-se spre Leto. N-am mai văzut niciodată aşa ceva — nici pe Ix, nici pe Caladan.

Leto răspunse:

— Nimeni din imperiu n-a mai văzut aşa ceva de aproape o sută patruzeci de ani...

În primul rînd, chiar în fața Atreizilor, stătea un grup de femei Bene Gesserit, în robe negre identice, între care se afla şi bătrîna Maică Superioară Harishka. Pe partea cealaltă a culoarului față de femeile tăcute şi intrigante, stăteau soldați sardaukari complet înarmați, îmbrăcați în uniforme de ceremonie.

Delegația Bene Gesserit o salută pe Cucernica Maică Anirul, cea cu chipul proaspăt, viitoarea împărătească, în timp ce aceasta trecu pe lîngă grup însoțită de o numeroasă gardă de onoare şi de doamne

de companie, îmbrăcate în rochii care-ți luau ochii. Rhombur o căută cu privirea pe fermecătoarea blondă care-i dăduse misteriosul mesaj-cub, şi o descoperi stînd alături de Hasimir Fenring, în loc să fie împreună cu celelalte surori.

Sub cupola înaltă a sălii cu şiruri de balcoane pînă sus plutea un aer de nerăbdare. În cele din urmă, se făcu linişte în Teatrul Mare, şi toată lumea se ridică în picioare, cu respect, dîndu-şi jos pălăriile şi şepcile.

Prințul moştenitor Shaddam, îmbrăcat într-o uniformă de mare ținută de comandant sardaukar, cu epoleți de argint şi stema Leului de Aur a Casei Corrino, coborî pe culoar, pe covorul de catifea şi damasc. Părul său roşu era pomădat cu pulbere sclipitoare. Membri ai curții sale imperiale îl urmau, purtînd cu toții culorile stacojiu şi auriu.

Încheind coloana, venea Marele Preot din Dur, care îi încoronase, prin tradiție, pe toți împărații încă de la căderea maşinilor gînditoare. În pofida sorții schimbătoare a străvechii sale religii, Marele Preot presăra mîndru sacra pulbere ruginie de pe Dur, în stînga şi-n dreapta, pe deasupra publicului.

Văzînd mersul maiestuos al lui Shaddam şi uniforma sa elegantă, Leto îşi aminti cum prințul moştenitor păşise pe un alt culoar cu numai cîteva zile înainte, pentru a depune mărturie în sprijinul său. Într-un fel, i se părea că vărul său cu sînge albastru arătase atunci mai imperial, împodobit cum era cu mătăsurile fine şi giuvaerurile unui împărat. Acum arăta mai mult a soldat — comandatul suprem al tuturor forțelor imperiale.

— O mişcare politică evidentă, zise Hawat, aplecîndu-se să-i şoptească la ureche. Ați observat? Shaddam le arată gărzilor de sardaukari că noul împărat se consideră un membru al organizației lor, că ei sînt importanți pentru domnia sa.

Leto dădu din cap, înțelegînd perfect metoda. Ca şi tatăl său, tînărul duce fraterniza cu oamenii săi, luînd masa împreună cu ei şi alăturîndu-li-se în sarcinile de fiecare zi, pentru a arăta că nu va cere niciodată trupelor sale să facă ceva ce el n-ar face.

— Mie mi se pare mai mult spectacol decît substanță, comentă Rhombur.

— În conducerea unui mare imperiu există loc şi pentru spectacol, zise Kailea.

Pe Leto îl străfulgeră amintirea înclinației bătrînului duce pentru lupte cu tauri şi alte spectacole.

Lui Shaddam îi plăcea grandoarea, se îmbăia în glorie. Făcu o plecăciune trecînd țanțoş pe lîngă viitoarea sa soție şi grupul Bene Gesserit. Încoronarea avea loc prima. Shaddam se opri la locul desemnat şi se întoarse cu fața spre Marele Preot din Dur, care acum ținea pe o pernă aurită coroana imperială strălucitoare.

În spatele prințului moştenitor se deschise o cortină amplă pentru a dezvălui podiumul imperial, adus pînă aici. Masivul tron, deocamdată gol, fusese sculptat dintr-o singură bucată de cuarț verde-albăstrui — cea mai mare care fusese găsită vreodată, datînd din vremea împăratului Hassik al III-lea. Proiectoare ascunse emiteau raze laser perfect acordate în adîncimea blocului de cristal, refractîndu-se într-o explozie de curcubee. Publicului i se tăie respirația în fața frumuseții translucide a tronului.

Într-adevăr, există loc pentru ceremonii între treburile zilnice ale imperiului, se gîndi Leto. *Exercită o influență unificatoare, făcîndu-i pe oameni să simtă că sînt o parte din ceva însemnat.*

Astfel de ceremonii cimentau impresia că Umanitatea, nu Haosul, domnea în univers. Chiar şi un împărat preocupat de propriile interese, cum era Shaddam, putea fi bun la ceva, simțea Leto... şi spera cu ardoare.

Prințul moştenitor urcă solemn treptele podiumului imperial şi se aşează pe tron, privind fix înainte. Urmînd procedura uzuală, Marele Preot se deplasă în spatele său şi ridică în aer coroana acoperită cu pietre prețioase.

— Prinț moştenitor Shaddam Raphael Corrino al IV-lea, juri fidelitate Sfîntului imperiu?

Vocea preotului se răspîndi în tot teatrul, prin difuzoare de o calitate atît de bună încît toți cei din public puteau auzi sunetele perfect naturale, fără distorsiuni. Aceleaşi cuvinte erau transmise pe întreaga planetă Kaitain şi urmau să fie împrăştiate în întregul imperiu.

— Jur, bubui glasul lui Shaddam.

Marele Preot coborî simbolul funcției pe fruntea bărbatului așezat, iar către demnitarii prezenți spuse:

— Vi-l dăruiesc pe noul Împărat Padişah Shaddam al IV-lea, fie ca domnia sa să strălucească la fel de mult ca stelele!

— Fie ca domnia sa să strălucească la fel de mult ca stelele! intonă publicul într-un răspuns tunător.

Cînd Shaddam se ridică de pe tron, cu coroana învăpăiată pe cap, era deja Împăratul Universului Cunoscut. Miile de oameni din interiorul sălii aplaudară şi-l ovaționară. El se uită spre publicul care era un microcosmos reprezentînd tot ceea ce stăpînea, şi ochii îi căzură pe Anirul, cea cu ochi de căprioară, care se afla chiar la picioarele podiumului, alături de garda sa de onoare şi de doamnele de companie. Împăratul întinse o mînă, făcîndu-i semn miresei lui.

Harishka, Maica Superioară a Bene Gesserit, o conduse pe Anirul lîngă Shaddam. Superbele femei se mişcau cu mersul plutit, fără de cusur, al Comunității, de parcă Shaddam ar fi fost un magnet care le atrăgea cu prezența sa. Apoi, bătrîna Harishka se întoarse la locul ei, lîngă celelalte surori Bene Gesserit.

Preotul rosti cîteva vorbe deasupra cuplului imperial, în timp ce împăratul strecură două inele cu diamant pe inelarul lui Anirul, urmate de o splendidă brățară cu pietre-de-apă roşii, o amintire care-i aparținuse bunicii sale dinspre mamă.

Cînd fură proclamați împărat şi împărătească-consoartă, Marele Preot din Dur îi prezentă adunării. În mijlocul mulțimii, Hasimir Fenring se aplecă spre Margot şi şopti:

— Ce-ar fi să înaintăm şi noi să vedem, poate că Marele Preot ar putea improviza încă o ceremonie rapidă?

Ea chicoti, înghiontindu-l în glumă.

În acea seară, hedonismul din metropola capitală atinse o culme febrilă a revărsării de adrenalină, feromoni şi muzică. Cuplul imperial luă parte la un somptuos banchet de prînz urmat de un mare bal şi apoi de o magnifică orgie culinară, care făcu ospețele de dinainte să pară nimic mai mult decît un aperitiv. Cînd proaspăt căsătoriții plecară spre palatul imperial, fură acoperiți de o ploaie de trandafiri de mătase merh şi urmați de nobili.

În cele din urmă, împăratul Shaddam al IV-lea şi doamna Anirul se retraseră în patul nupțial. În fața camerei, nobili şi doamne care băuseră prea mult sunau din clopoței de cristal şi făceau să plutească licurigloburi strălucitoare la ferestre — tradiționala serenadă grotescă menită să aducă binecuvîntarea fertilității asupra celor doi.

Festivitățile continuară la fel ca în ultima mie de ani, încă de pe vremurile pre-Butleriene, pînă la rădăcinile imperiului însuşi. Mai mult de o mie de daruri costisitoare fură îngrămădite pe pajiştea din fața palatului imperial. Acestea urmau să fie adunate de servitorii curții şi împărțite mai tîrziu mulțimii, în timpul săptămînii de festivități de pe Kaitain.

După ce toate sărbătorile se vor sfîrşi, Shaddam va fi în sfîrşit în stare să se întoarcă la slujba lui de a-şi conduce Imperiul de Un Milion de Lumi.

Conform analizei finale, evenimentul legendar numit Gambitul lui Leto a devenit baza imensei popularități a tînărului duce Atreides. El s-a înfățişat pe sine cu succes ca pe un far strălucitor al onoarei într-o mare galactică a beznei. Pentru mulți dintre membrii Landsraadului, cinstea şi naivitatea lui Leto au devenit un simbol al onoarei, care i-a făcut să roşească pe mulți din Casele Mari şi Minore, determinîndu-i să-şi modifice comportamentul unii față de alții... pentru scurtă vreme cel puțin, pînă ce vechile tipare familiare au reapărut.

Originile Casei Atreides: Semințele viitorului în imperiul galactic, de BRONSO din Ix

Furios că planurile sale dăduseră greş, baronul Harkonnen tuna şi fulgera prin sălile fortăreței familiei sale de pe Giedi Prime. Răcni ordine ca personalul clădirii să-i găsească un pitic pe care să-l tortureze; avea nevoie de o creatură pe care să o domine, ceva ce putea fi zdrobit în întregime.

Cînd Yh'imm, unul dintre supraveghetorii distracțiilor baronului se plînse că nu era chiar ceva foarte sportiv pntru el să persecute

un om numai din cauza mărimii sale fizice, baronul ordonă ca picioarele lui Yh'imm să fie amputate de la genunchi. În acest fel, supraveghetorul de distracții hărăzit scurtării, se va potrivi perfect în patul lui Procust.

În timp ce omul, care urla şi implora, fu tîrît afară pentru a fi dat pe mîna chirurgilor Harkonnen, baronul îi convocă pe nepotul său, Glossu Rabban, şi pe mentatul Piter de Vries să se prezinte la el pentru o discuție vitală în camera de lucru a baronului.

Aşteptîndu-i aşezat la o un birou plin de hîrtii şi rapoarte scrise pe cristal ridulian, baronul tună cu vocea lui de bas:

— Lua-i-ar naiba pe Atreizi, de la țîncul duce la strămoşii lui bastarzi! Aş vrea să fi crăpat cu toții la bătălia de la Corrin...

Se răsuci cînd de Vries se arătă în pragul camerei de lucru, şi aproape că-şi pierdu echilibrul din cauza unei contracții musculare necontrolate. Se apucă de marginea biroului pentru a se putea ține pe picioare.

— Cum a reuşit Leto să supraviețuiască procesului? Nu avea nici o dovadă, nici o apărare...

Licurigloburi estompate pluteau la înălțime prin încăpere.

— Nici acum n-are idee despre ce s-a întîmplat cu adevărat...

Urletele baronului răsunau în încăpere şi, prin uşa deschisă, în holurile cu podele din piatră şlefuită şi ornamente de alamă. Rabban alergă pe coridor.

— Şi fie Shaddam blestemat pentru că s-a amestecat! Ce drept are el să ia partea cuiva, numai pentru că este împărat? Ce are de cîştigat?

Atît Rabban, cît şi de Vries ezitară în fața intrării cu cadru de fier a camerei de lucru, deloc doritori să intre în vîrtejul mîniei baronului. Mentatul închise ochii şi-şi frecă sprîncenele groase, încercînd să se gîndească ce să spună sau să facă. Rabban se duse spre o firidă şi-şi turnă un pahar mare de coniac kirana. Bău, plescăind ca un animal.

Baronul se îndepărtă de masă şi începu să păşească de colo pînă colo, cu mişcări ciudat de sacadate, ca şi cum avea dificultăți în a-şi menține echilibrul. Hainele sale păreau strîmte pe el, din cauză că mai pusese în greutate în ultima vreme.

— Trebuia să înceapă un război din senin, iar după masacru, cine urma să culeagă resturile? Dar blestemații de Atreides au reuşit cumva să-i împiedice pe toți să se omoare între ei. Insistînd asupra unui proces prin renunțare riscant — la naiba şi cu ritualurile astea vechi! — şi cu dorința lui de a se sacrifica numai ca să-şi protejeze prețioşii prieteni şi echipajul, Leto Atreides a obținut o impresie favorabilă în Landsraad. Popularitatea lui creşte spectaculos!

Piter de Vries îşi drese glasul.

— Domnule baron, poate că a fost o greşeală să-i asmuțim împotriva tleilaxu. Nimănui nu-i pasă de tleilaxu. Era greu să trezim un sentiment general de indignare între membrii Caselor. N-am plănuit niciodată ca această chestiune să ducă la un proces...

— N-am făcut nici o greşeală! grohăi Rabban, sărind imediat în apărarea unchiului său. Îți prețuieşti viața, Piter?

De Vries nu răspunse, dar nici nu arătă vreun pic de teamă. Era el însuşi un luptător formidabil, cu vicleşuguri şi o experiență care putea, fără îndoială, să înfrîngă puterea muşchilor lui Raban, dacă ar ajunge la o luptă corp la corp.

Baronul îi aruncă nepotului său o privire dezamăgită. *Nu prea pari să poți pricepe ceva ascuns chiar şi sub o umbră de subtilitate...*

Rabban se holbă la mentat.

— Ducele Leto este doar un tînăr conducător impetuos, dintr-o familie fără pretenții. Casa Atreides îşi scoate cîştigurile vînzînd... orez pundi!

Scuipase cuvintele.

— Adevărul este, Rabban, zise mentatul strîmb, cu un glas moale ca de şarpe, că ceilalți membri ai Consiliului Landsraadului chiar par *să-l placă*. Ei admiră ceea ce a realizat puştiul duce. Am reuşit să-l transformăm într-un erou!

Rabban îşi termină băutura, îşi turnă încă un pahar şi-l sorbi şi pe acesta.

— De cînd a devenit *altruist* Consiliul Landsraadului? pufni baronul. Asta-i chiar şi mai incredibil decît faptul că Leto a cîştigat procesul...

Dinspre sălile chirurgicale înşirate pe holurile întunecoase, puteau fi auzite zgomote oribile, strigăte de agonie care se reverberau

pe coridoare pînă în camera de lucru a baronului. Licurigloburile voalate clipeau, dar îşi păstrau nivelul scăzut de luminozitate.

Baronul îl străpunse pe de Vries cu privirea, apoi arătă spre sălile de operaţii.

— Poate că ar trebui să te ocupi de asta chiar tu, Piter. Vreau să mă asigur că idiotul acela de supraveghetor supravieţuieşte intervenţiei... cel puţin pînă cînd mă voi fi servit suficient de el.

— Da, domnule baron, zise mentatul şi se grăbi spre sălile medicale. Ţipetele deveniseră mai ascuţite, aproape feminine. Baronul auzea sunetul sfîrîit al bisturielor calorice şi al unui ferăstrău mecanic.

Se gîndi la proaspăt scurtata lui jucărie şi la ce va face cu Yh'imm după ce tranchilizantele îşi vor înceta efectul. Sau poate că medicii reuşiseră să-şi facă treaba fără să folosească nici un fel de anestezice? Poate...

Rabban îşi închise pleoapele grele într-o plăcere supremă, doar ascultînd şi savurînd sunetele. Dac-ar fi fost după el, l-ar fi vînat mai degrabă pe individ prin rezervaţia naturală de pe Giedi Prime. Baronul considera însă că era mult prea complicat — toată alergătura şi urmărirea şi cocoţatul pe stîncile acoperite de zăpadă... Putea găsi căi mult mai bune de a-şi petrece timpul. În afară de asta, membrele şi încheieturile îl dureau tot mai tare pe baron în ultima vreme, muşchii îi slăbiseră şi tremurau, trupul îşi pierdea forţa.

Deocamdată, baronul îşi născocea propriile sale sporturi. O dată ce cioturile lui Yh'imm aveau să fie cauterizate şi vindecate, îşi va imagina că nefericitul supraveghetor era ducele Atreides însuşi. Asta va fi distractiv.

Baronul se opri şi-şi dădu seama ce prostie era să-şi facă sînge rău din cauza eşecului unui singur plan. Timp de nenumărate generaţii, Harkonnenii întinseseră capcane subtile pentru duşmanii lor de moarte. Însă Atreizii erau dificil de ucis, mai ales cînd se găseau cu spatele la zid. Conflictul data de pe vremea Marii Revolte, ca şi trădarea şi acuzaţiile de laşitate. De atunci, Harkonenni îi urîseră dintotdeauna pe Atreizi, şi viceversa...

Şi aşa va fi întotdeauna.

— Încă avem Arrakisul, zise baronul. Încă mai controlăm producţia de melanj, chiar dacă sîntem sub cizma CHOAM şi sub privirile

atente ale Împăratului Padişah. Rînji spre Rabban, care-i întoarse rînjetul, din pură obişnuinţă.

Adînc, în inima măreţiei întunecate şi murdare a fortăreţei Harkonnen, baronul îşi strînse pumnul şi-l ridică sus în aer.

— Atîta vreme cît noi controlăm Arrakis, ne controlăm propriul nostru destin!

Îşi coborî palma pe umărul vătuit al nepotului său.

— Vom stoarce atîta mirodenie din nisipuri pînă ce din Arrakis nu va rămîne decît o coajă goală!

Universul conţine surse neexplorate şi pînă acum neimaginate de energie. Ele se află chiar sub ochii tăi şi totuşi nu le poţi vedea. Sînt în mintea ta, dar nu te poţi gîndi la ele. Dar eu pot!

TIO HOLTZMAN, Culegere de Conferinţe

Pe planeta Junction a Ghildei Spaţiale, cel care fusese odată D'murr Pilru fu adus dinaintea unui tribunal al navigatorilor. Nu îi comunicară motivele şi, cu toată intuiţia şi înţelegerea sa conceptuală a universului, nu putu descoperi ce voiau de la el.

Nici unul dintre cursanţi nu i se alătură lui D'murr, nici unul dintre noii piloţi, care învăţaseră împreună cu el despre căile spaţiului pliat. Pe uriaşul teren de paradă, acoperit cu iarbă-neagră pitică, containerele etanşe cu mirodenie ale înaltului tribunal erau aliniate în semicerc pe dalele de piatră ale pavajului, unde urmele miilor de sesiuni anterioare puteau fi încă văzute.

Containerul mai mic al lui D'murr era aşezat în faţa lor, singur în centrul semicercului. Navigator doar de puţin timp, încă pilot de rang inferior, îşi păstrase în interiorul containerului mult din aspectul său omenesc. Membrii tribunalului — cu toţii timonieri, fiecare în propriul său container — arătau doar capete mărite şi ochi monstruos modificaţi, cu care priveau prin penumbra cafeniu-portocalie.

Voi fi ca ei, într-o bună zi, se gîndi D'murr. Cîndva, s-ar fi dat înapoi îngrozit; acum accepta asta ca pe ceva inevitabil. Se gîndea la toate noile revelaţii pe care le va avea o dată cu schimbarea.

Tribunalul Ghildei i se adresă în limbajul prescurtat al matematicii superioare, gînduri şi cuvinte comunicate prin ţesătura spaţiului însuşi — mult mai eficient decît orice conversaţie umană. Grodin, instructorul-şef, juca rolul de purtător de cuvînt.

— Ai fost monitorizat, zise Grodin.

Printr-o procedură stabilită cu multă vreme în urmă, instructorii Ghildei instalau dispozitive de înregistrare holografică în cabina de pilotaj a fiecărui transspaţial şi în fiecare container de instruire pentru piloţii noi şi netestaţi. Periodic, pe traseele sinuoase ale navelor printre stele, aceste înregistrări erau scoase din transportoare şi din navele de mărfuri şi aduse apoi pe Junction.

— Toate probele sînt examinate în amănunţime, ca o procedură de rutină.

D'murr ştia că funcţionarii Băncii Ghildei şi partenerii lor economici din CHOAM trebuiau să se asigure că regulile importante ale navigaţiei şi măsurile de siguranţă erau respectate. Nu pusese la îndoială nici una dintre ele.

— Ghilda este nedumerită de transmisiunile direcţionate şi neautorizate, destinate cabinei tale de navigaţie.

Dispozitivul de comunicare al fratelui său! D'murr se răsuci în containerul său, plutind liber, întrevăzînd toate posibilităţile neclare, pedepsele şi sancţiunile pe care le putea primi. Putea deveni unul dintre acei jalnici navigatori eşuaţi, piperniciţi şi inumani — plătind preţul fizic, fără să fi cules şi beneficiile. Dar D'murr ştia că avea capacităţi puternice! Poate că timonierii îl vor ierta...

— Sîntem curioşi, zise Grodin.

D'murr le spuse totul, le explică tot ceea ce ştia, le dădu toate amănuntele. Încercînd să-şi amintească ce-i transmisese C'tair, relată despre condiţiile de pe planeta izolată Ix şi despre decizia tleilaxu de a reveni la proiectele mai primitive de construcţie a transspaţialelor. Amănutul legat de transspaţiale îi tulbură, însă tribunalul era mult mai interesat de funcţionarea „transmiţătorului Rogo".

— N-am realizat niciodată transmisiuni instantanee în spaţiul pliat, comentă Grodin.

De secole, toate mesajele fuseseră duse de curieri, în forma lor fizică, la bordul unor nave fizice care călătoreau prin spaţiul pliat

mult mai rapid decît orice metodă de transmisiune cunoscută care putea străbate spațiul.

— Putem folosi această inovație?

D'murr îşi dădu seama de potențialul militar şi economic al unui asemenea dispozitiv, dacă se putea dovedi realizabil. Deşi nu cunoştea toate detaliile tehnice, fratele său crease un sistem fără precedent, extrem de şocant pentru Ghilda Spațială. Îl voiau pentru ei înşişi.

Un membru important al tribunalului sugeră posibilitatea folosirii unui navigator evoluat din punct de vedere mental la ambele capete ale comunicării, în locul unei simple ființe umane precum C'tair Pilru. Un altul se întrebă dacă legătura nu era mai mult mentală decît tehnologică, o conexiune îmbunătățită datorită apropierii din trecut dintre cei doi gemeni şi similarității tiparelor lor cerebrale.

Poate că în vastul rezervor de piloți, navigatori şi timonieri, Ghilda ar putea găsi şi alții cu conexiuni mentale asemănătoare... deşi probabil că era ceva rar. Cu toate acestea, în ciuda costurilor şi dificultăților, această metodă de comunicație era poate un serviciu care putea fi testat, iar apoi oferit împăratului, la un preț foarte ridicat.

— Îți poți menține statutul de pilot, conchise Grodin, eliberîndu-l de sub anchetă.

Timp de cîteva săptămîni după întoarcerea triumfală de pe Kaitain, ducele Leto Atreides şi Rhombur Vernius aşteptaseră un răspuns din partea noului împărat referitor la cererea lor pentru o audiență imperială. Leto era pregătit să urce la bordul unei navete şi să călătorească spre palatul imperial în clipa sosirii unui curier cu o confirmare a unei date în agenda împăratului. Jurase să nu pomenească de mesajul-bluf, hotărît să nu mai continue chestiunea legăturii Corrino-tleilaxu... dar Shaddam al IV-lea trebuia să fie curios.

În orice caz, dacă mai trecea încă o săptămînă fără nici un răspuns, Leto avea să se ducă acolo chiar şi fără audiență...

Încercînd să profite de creşterea prestigiului şi a popularității sale, Leto dorea să discute despre o amnistie şi nişte compensații acordate Casei Vernius. Credea că aceasta ar fi fost cea mai bună

şansă pentru a rezolva situația într-un mod favorabil, dar pe măsură ce zilele se scurgeau într-o tăcere imperială deplină, vedea cum ocazia i se scurgea printre degete ca nisipul. Chiar şi optimistul Rhombur deveni mai agitat şi frustrat, în timp ce Kailea se resemna tot mai mult cu opțiunile lor limitate în viață.

În cele din urmă, într-un comunicat standard transmis prin intermediul unui curier uman care aducea un cilindru cu mesaje, împăratul sugeră că — avînd în vedere că puținul timp liber disponibil pentru discuții cu vărul său — ar putea folosi o nouă şi neverificată încă metodă de comunicații oferită de Ghilda Spațială, un procedeu instantaneu numit Ghildlink. Implica legătură mentală a doi navigatori ai Ghildei, poziționați în sisteme stelare diferite; un transspațial aflat pe orbită în apropierea planetei Caladan şi un altul staționat lîngă Kaitain, ar fi putut, teoretic, facilita o conversație între ducele Leto Atreides şi împăratul Shaddam al IV-lea.

— Cel puțin, voi putea să spun ce am de spus, zise Leto, deşi nu mai auzise niciodată de o astfel de metodă de comunicații. Shaddam părea totuşi nerăbdător s-o încerce pentru propriile lui scopuri, plus că în acest fel nu-l putea vedea nimeni întîlnindu-se efectiv cu ducele Leto Atreides.

Ochii verzi ai lui Kailea se aprinseră; reuşi să ignore chiar şi dezagreabilul cap de taur care atîrna pe peretele din sala de mese. Se duse să-şi schimbe hainele în mîndrele culori Vernius, deşi era puțin probabil că va fi văzută în timpul transmisiei. Rhombur veni la ora stabilită, însoțit de Thufir Hawat. Leto îi expedie din încăpere pe toți servitorii, soldații şi restul personalului casei.

Transspațialul care-l adusese pe curier rămase pe o orbită geostaționară deasupra Caladanului; un altul aştepta deja lîngă Kaitain. Timonierii sofisticați ai Ghildei de la bordul fiecărei nave — separați unul de altul de distanțe enorme — vor folosi o procedură de nepătruns care le prmitea să-şi extindă mintea prin spațiul vid, unindu-şi gîndurile pentru a realiza o legătură. Ghilda testase sute dintre navigatorii săi înainte să găsească doi care puteau stabili o legătură directă experimentală — prin telepatie, premoniții alimentate de melanj sau prin altă metodă, ce urma a fi determinată.

Leto inspiră adînc, dorindu-şi să fi avut mai mult timp să-şi repete discursul. Deşi aşteptase deja mult prea mult, nu îndrăznea să solicite încă o amînare...

Dintr-un parc magnific de lîngă palatul imperial, mărginit de un gard viu, Shaddam vorbi într-un microfon miniatural de lîngă bărbie, care transmise cuvintele în difuzoarele din cabina de navigaţie a transspaţialului de pe orbita planetei sale.

— Mă poţi auzi, Leto Atreides? Aici e o vreme însorită şi abia m-am întors din plimbarea de dimineaţă...

Luă o înghiţitură din pocalul cu sirop dulce.

Cînd cuvintele împăratului ajunseră în cabina de navigaţie a navei care gravita în jurul Kaitainului, timonierul de pe celălalt transspaţial de lîngă Caladan le percepu în minte, ca un ecou a ceea ce auzise colegul său. Întrerupînd pentru un moment legătura, timonierul de lîngă Caladan repetă cuvintele împăratului în globul strălucitor al receptorului care plutea în cabina sa plină cu mirodenie. La rîndul său, Leto, aflat în sala de mese străbătută de ecouri din castelul Caladan, auzi cuvintele în propriul său sistem de difuzoare, distorsionate şi lente, fără nici o nuanţă emoţională. Dar, cu toate acestea, erau chiar vorbele împăratului.

— Am preferat întotdeauna soarele matinal de pe Caladan, vere, răspunse Leto, folosind o formulă familiară de adresare, încercînd să înceapă în termeni prietenoşi. Ar trebui să vizitezi umila noastră planetă într-o bună-zi...

În momentul cînd Leto spuse aceste cuvinte, navigatorul de deasupra Caladanului intră din nou în Ghildlink cu partenerul său, iar cuvintele lui Leto fură auzite în cealaltă navă, apoi transmise jos, pe Kaitain.

— Acest nou sistem de comunicare este uluitor, zise Shaddam, evitînd să comenteze invitaţia făcută de Leto.

Părea foarte încîntat de posibilităţile oferite de Ghildlink, ca de o nouă jucărie.

— Mult mai rapid decît mesagerii umani, deşi va fi probabil extraordinar de scump. Ah, da, avem aici începutul unui nou monopol al Ghildei. Sper că nu vor taxa prea mult mesajele urgente.

Ascultînd cuvintele în sala sa de mese, Leto se întrebă dacă acest mesaj era adresat lui, ori urechilor ciulite ale Ghildei.

Shaddam tuşi nelinişti, sunete care nu se repetară în procesul de transmitere.

— Există atîtea probleme importante pe planetele imperiului şi atît de puțin timp în care să mă ocup de ele. Am prea puțină vreme pentru prieteniile pe care aş dori să le întrețin, cum ar fi cea cu tine, vere. Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

Leto trase aer în piept, iar trăsăturile ca de şoim ale chipului său îngust se înăspriră.

— Slăvite împărate Shaddam, vă implorăm să acordați o amnistie Casei Vernius şi să le redați locul de drept în Landsraad. Planeta Ix este vitală din punct de vedere economic şi nu trebuie să rămînă în mîinile tleilaxu. Deja au distrus instalații industriale importante şi au eliminat produse vitale pentru securitatea imperiului.

Apoi adăugă, cu o mică aluzie la cacealmaua sa:

— Ştim amîndoi prea bine ce se petrece acolo, chiar în acest moment.

Din nou legătura cu tleilaxu, se gîndi Leto. *Să vedem dacă pot să-l fac să creadă că ştiu mai mult decît ştiu cu adevărat.* Aflat lîngă el, în sală, Rhombur îl fixă cu o privire îngrijorată.

— Nu pot discuta astfel de chestiuni prin intermediari, răspunse repede Shaddam.

Leto făcu ochii mari auzind ce greşeală comisese Shaddam.

— Sugerați că Ghilda nu este de încredere, Sire? Ei transportă armate întregi pentru imperiu şi Casele Mari; cunosc sau intuiesc planuri de bătălie chiar înainte ca acestea să fie aplicate. Această Ghildlink este mult mai sigură decît discuțiile față în față din camera imperială de audiențe...

— Dar nu am studiat, încă, avantajele şi dezavantajele acestei metode, protestă Shaddam, eschivîndu-se.

Urmărise creşterea popularității şi influenței ducelui Leto Atreides. Avea oare acest parvenit legături care să se extindă chiar şi în Ghilda Spațială? Se uită în jur, prin grădina pustie, dorindu-şi ca Fenring să fie cu el, însă omul cu chip de nevăstuică se pregătea pentru călătoria spre Arrakis. *La urma urmei, poate că a fost o greşeală că l-am salvat pe Leto...*

Păstrîndu-şi exprimarea cît mai simplă şi la obiect, Leto prezentă cauza nobilă a ixienilor, afirmînd că niciodată Casa Vernius nu

fabricase tehnologie interzisă. În pofida promisiunilor făcute, tleilaxu nu predaseră nici un dosar şi nici o probă organismului de conducere al Landsraadului, dar luaseră lucrurile în propriile mîini, mînați de lăcomia lor pentru bogățiile de pe Ix. Bazîndu-se pe discuțiile pe care le avusese cu Rhombur, Leto oferi o estimare a valorii fiefului şi a pagubelor provocate de tleilaxu.

— Asta mi se pare exagerat, zise Shaddam, cam prea repede. Rapoartele de la Bene Tleilax indică valori mult mai scăzute.

A fost acolo, se gîndi Leto, *şi ascunde asta.*

— Bineînțeles că tleilaxu ar încerca să reducă cifrele, Sire, cu scopul de a plăti cît mai puține compensații, dacă vor fi vreodată siliți să le achite.

Leto continuă să estimeze pierderile în vieți omeneşti de pe Ix şi chiar făcu unele comentarii despre prețul de sînge nejustificat oferit de Elrood pentru moartea doamnei Shando. Apoi, cu o voce înecată de emoție, vorbi despre situația grea a contelui Vernius, care rămăsese ascuns pe vreo planetă necunoscută şi îndepărtată.

În timpul unei pauze mai lungi de la capătul său de conexiune, Shaddam începu să clocotească. Se întrebă cu disperare cît ştia cu adevărat despre problema tleilaxu acest duce obraznic. Lansase anumite aluzii, nuanțe... dar nu cumva blufa? Ca nou împărat, Shaddam trebuia să facă urgent ceva, să țină situația sub control — dar nu-şi putea permite să lase Casa Vernius să revină la căminul său ancestral. Cercetările tleilaxu pentru mirodenia artificială erau vitale şi deloc uşor de mutat în altă parte. Familia Vernius era o victimă nefericită — lui Shaddam nu-i păsa de mîndria rănită a tatălui său sau de răzbunările meschine — însă aceşti oameni nu puteau fi salvați acum, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

În cele din urmă, împăratul îşi drese glasul şi spuse:

— Cea mai bună ofertă pe care o putem face este o amnistie limitată. Din moment ce Rhombur şi Kailea Vernius sînt în grija ta personală, duce Leto, le garantăm protecția deplină şi iertarea. De acum înainte, nu mai există nici un preț pus pe capul lor. Sînt absolviți de orice vină. Ai garanția mea pentru asta.

Văzînd pe chipurile fericite ale celor doi exilați ixieni că nu le venea să creadă, Leto continuă:

— Vă mulțumim, Sire, dar cum rămîne cu compensațiile pentru proprietățile familiei?

— Nici un fel de compensații! răspunse Shaddam, pe un ton mult mai sever decît reuşi ghildarul să reproducă. Şi nici restabilirea Casei Vernius pe vechea sa poziție de pe Xuttuh, fostă Ix. Ah, da... Bene Tleilax mi-au prezentat de fapt o documentație foarte vastă, convingătoare, şi eu sînt satisfăcut de veridicitatea ei. Din motive de securitate imperială nu pot divulga detalii. Mi-ai pus destul răbdarea la încercare!

Leto mormăi iritat.

— Toate dovezile care nu pot fi examinate nu sînt dovezi, Sire. Ar trebui prezentate în fața unei curți.

— Ce se întîmplă cu tatăl meu şi cu alți supraviețuitori ai Casei Vernius? întrebă Rhombur în microfonul folosit de Leto. Pot beneficia şi ei de amnistie, oriunde ar fi? Nu ar face nici un rău nimănui...

Răspunsul lui Shaddam, destinat lui Leto, fu rapid şi dureros ca muşcătura unui şarpe veninos:

— Am fost îngăduitor cu tine, vere — dar te previn să nu întinzi prea mult coarda. Dacă nu aveam sentimente personale atît de favorabile ție, nu m-aş fi deranjat niciodată să depun mărturie în apărarea ta, nici nu ți-aş fi acordat această audiență improvizată de astăzi — nici concesii prietenilor tăi. Aministie pentru cei doi copii, atît!

Ascultînd cuvintele aspre retransmise lui, Leto începu să fiarbă, dar îşi păstră calmul. Era clar că nu putea să-l mai preseze pe Shaddam în continuare.

— Vă sugerăm să acceptați aceşti termeni cît timp mai sînt încă dispus să-i garantez, zise Shaddam. În orice clipă îmi pot fi prezentate noi dovezi împotriva Casei Vernius, care m-ar putea face să fiu mai puțin binevoitor.

Departe de microfon, Leto se sfătui cu Rhombur şi Kailea. Fără prea multă tragere de inimă, cei doi frați înclinau spre acceptare.

— Cel puțin, acum am repurtat o mică victorie, Leto, zise Kailea cu vocea ei dulce. Măcar, vom avea viețile noastre şi libertatea — dacă nu şi moştenirea. În afară de asta, traiul aici, alături de tine, nu e ceva atît de groaznic. Aşa cum spune Rhombur întotdeauna, putem trage maximum de foloase din situația noastră.

Rhombur o luă de umăr pe sora lui.

— Dacă asta e destul pentru Kailea, atunci va fi destul de bine şi pentru mine.

— Atunci, înțelegerea rămîne aşa, glăsui Shaddam — acordul lor îi fusese trimis prin intermediarii din Ghildlink. Vor fi pregătite şi actele oficiale...

Apoi vorbele îi deveniră tăioase ca nişte lame.

— Şi mă aştept să nu mai aud niciodată de problema asta!

Brusc, împăratul întrerupse comunicarea prin Ghildlink, iar cei doi navigatori întrerupseră legătura lor mentală. Leto îi trase spre el pe Rhombur şi Kailea, îmbrățişîndu-i, ştiind că în sfîrşit cei doi erau în siguranță.

Numai smintiții lasă martori în urma lor.

HASIMIR FENRING

— Îmi va fi dor de Kaitain, zise Fenring, pe un ton ciudat, sumbru.

În cursul zilei, trebuia să se prezinte pe Arrakis, în calitate de observator imperial al lui Shaddam. *Exilat în deşert!* Însă Margot îi spusese să vadă oportunitățile... Fenring era bun la aşa ceva. Nu cumva împăratul avea în minte mai mult decît o simplă pedeapsă? Putea face din asta o poziție puternică?

Fenring crescuse alături de Shaddam — amîndoi cu douăzeci de ani mai tineri ca Fafnir, fostul moştenitor prezumtiv al Tronului Leului de Aur. Avînd un prinț moştenitor mai în vîrstă la locul potrivit şi o mulțime de fiice de la diferite soții, Elrood nu se aşteptase la prea multe de la prințul mai tînăr şi, la sugestia discretă a mamei sale Bene Gesserit, lui Fenring i se permisese să studieze împreună cu acesta.

De-a lungul anilor, Fenring se transformase într-un „executor", o persoană dispusă să îndeplinească toate sarcinile necesare pentru prietenul său, Shaddam, indiferent cît de neplăcute ar fi fost — inclusiv uciderea lui Fafnir. Cei doi companioni împărtăşeau multe secrete întunecate, prea multe ca să se despartă acum fără repercusiuni serioase... şi amîndoi ştiau asta.

Shaddam mi-e îndatorat, fir-ar să fie!

Lăsat să se mai gîndească la asta, noul împărat va înțelege că nu-şi putea permite să-l aibă pe Fenring ca duşman, sau măcar ca slujbaş imperial nemulțumit. Nu va trece mult şi Shaddam îl va chema înapoi de pe Arrakis. Era doar o chestiune de timp...

Va găsi el cumva o cale să transforme orice împrejurare într-un avantaj.

Doamna Margot, cu care se căsătorise printr-o ceremonie simplă cu trei zile în urmă, luă comanda sub-şambelanilor şi a servitorilor disponibili. Dînd cîte un ordin la fiecare pas, declanşă un adevărat iureş de împachetat şi expediat bagaje. Ca soră Bene Gesserit, avea puține nevoi şi nici un fel de preferințe extravagante. Înțelegînd însă importanța zorzoanelor şi a aparițiilor oficiale, aranjă să trimită o navă de marfă plină de obiecte de lux, inclusiv îmbrăcăminte şi mobilier ale Casei Corrino, tacîmuri imperiale, tapiserii şi aşternuturi fine. Astfel de obiecte vor îmbunătăți statutul soțului ei la Arrakeen, unde îşi vor stabili reşedința privată, la mulți kilometri distanță de centrul puterii Casei Harkonnen, Carthag. Această etalare de independență şi lux va arăta guvernanților Harkonnen şi funcționarilor lor puterea lui Shaddam şi a omniprezenților săi ochi scrutători.

Zîmbind, Fenring o privi pe Margot umblînd de colo-colo, să-şi termine treaba. Era o erupție de culori deschise şi păr fermecător de culoarea mierii, zîmbete încurajatoare şi cuvinte tăioase pentru oricine se mişca prea încet. *Ce femeie minunată!* El şi noua lui soție ascundeau secrete fascinante unul față de altul, iar procesul descoperirilor reciproce se dovedea cel mai plăcut dintre toate.

Pînă la căderea nopții vor fi plecați deja pe planeta deşertică, pe care locuitorii ei o numeau Dune.

Mai tîrziu în cursul zilei, în timpul unei ore de relaxare în care nici împăratul, nici prietenul său de-o viață nu pronunțară scuzele care ar fi trebuit rostite, Fenring se aşeză în fața consolei de minge-scut aşteptînd ca Împăratul Padişah Shaddam al IV-lea să facă următoarea mutare. Stăteau singuri într-o cameră retrasă, cu pereții de plaz, în vîrful unuia dintre turnurile palatului. Toptere-liliac bîzîiau în depărtare, mai sus decît zmeele ornate cu panglici şi baloanele sclipitoare.

Fenring fredona o melodie, deşi ştia că Shaddam detesta astfel de maniere. În cele din urmă, noul împărat trecu o tijă prin scutul licăritor, exact cu viteza potrivită — nici prea repede, nici prea încet. Tija ațintită antrenă rotirea unui disc interior, făcînd ca bila neagră din centrul globului să plutească în aer. Concentrîndu-se intens, Shaddam smulse tija, iar mingea căzu în receptaclul cu numărul 9.

— Ați exersat, Sire... hmmm...? zise Fenring. Nu are un împărat îndatoriri mai presante? Dar va trebui să fiți mai bun de-atît ca să reușiți să mă bateți.

Împăratul se holbă la tija pe care tocmai o folosise, de parcă i-ar fi înşelat aşteptările.

— Vreți să schimbăm bețele, Sire? se oferi Fenring amabil, pe un ton ironic. Este ceva în neregulă cu acesta?

Shaddam scutură din cap cu încăpățînare.

— Rămîn cu ăsta, Hasimir — asta va fi ultima noastră partidă, pentru ceva vreme.

Trase adînc aer în piept, dilatîndu-şi nările.

— Ți-am spus că pot să mă descurc şi singur.

Ezită puțin.

— Dar asta nu înseamnă că nu mai prețuiesc sfaturile tale.

— Firește, Sire. De aceea m-ați trimis într-o gaură prăfuită, populată de viermi de nisip şi barbari nespălați...

Fără nici un fel de emoții, privi la Shaddam prin consola de minge-scut.

— Cred că e o mare greşeală, Alteța Voastră. În aceste prime zile ale domniei voastre, veți avea nevoie de sfaturi bune şi obiective mai mult ca niciodată pînă acum. Nu vă puteți descurca singur, şi în cine altcineva v-ați putea încrede decît în mine?

— Ei bine, m-am descurcat foarte bine cu criza Atreides. Am evitat singur un dezastru.

Întîrziindu-şi mutarea pe consola de minge-scut, Fenring rosti:

— Sînt de acord că rezultatul a fost favorabil — însă tot n-am aflat ce ştie despre noi şi tleilaxu.

— N-am vrut să par prea îngrijorat...

— Uhmmm... Poate că aveți dreptate, dar dacă ați rezolvat problema, atunci spuneți-mi şi mie: dacă nu Leto, cine altcineva a tras asupra navelor tleilaxu? Şi cum?

— Mă gîndesc la unele alternative.

Ochii prea mari ai lui Fenring fulgerară.

— Leto e acum incredibil de popular, poate că într-o zi va deveni chiar o amenințare pentru tronul domniei-voastre. Indiferent dacă el a pus la cale criza sau nu, ducele Atreides a transformat-o într-o victorie de netăgăduit pentru el însuşi şi pentru onoarea Casei sale. A depăşit un obstacol insurmontabil şi s-a comportat cu o grație remarcabilă. Membrii Landsraadului observă imediat astfel de lucruri.

— Ah, da, adevărat, adevărat... dar nu avem nici un motiv de îngrijorare.

— Eu nu sînt atît de sigur, Sire. Nemulțumirile dintre Case s-ar putea să nu se fi risipit în întregime, aşa cum am fost făcuți să credem.

— Le avem pe Bene Gesserit de partea noastră, mulțumită soției mele.

Fenring pufni.

— Cu care v-ați căsătorit la sugestia mea, Sire — dar numai pentru că vrăjitoarele spun ceva, nu înseamnă că este şi adevărat. Şi dacă alianța nu este de ajuns?

— Ce vrei să spui?

Shaddam se îndepărtă de consola jocului şi-i făcu nerăbdător semn lui Fenring să mute.

— Gîndiți-vă la ducele Leto, cît este de imprevizibil. Poate că pune la cale alianțe militare secrete pentru un asalt asupra Kaitainului. Teribilul său succes se traduce pentru el în termeni de negocieri de putere, şi este evident ambițios. Lideri ai Caselor Mari sînt nerăbdători să discute cu el chiar acum. Domnia-voastră, pe de altă parte, nu aveți o bază de sprijin atît de largă...

— Îi am pe sardaukarii mei!

Însă pe fața împăratului apărură urme de îngrijorare.

— Verificați-vă legiunile, să fiți sigur că nu sînt infiltrate. Eu voi fi plecat pe Arrakis, şi lucrurile astea mă îngrijorează. Ştiu că ați spus că vă puteți descurca şi vă cred. Vă ofer doar cel mai bun sfat — aşa cum am făcut întotdeauna, Sire.

— Apreciez asta, Hasimir. Dar nu pot să cred că vărul meu, Leto, a declanşat criza de pe transspațial pentru a atinge acest scop anume. A fost prea stîngaci, prea riscant. N-avea de unde să ştie că voi depune mărturie pentru el.

— Ştia însă că veți face ceva, o dată ce ați aflat că deține informații secrete.

Shaddam clătină din cap.

— Nu. Şansele de eşec erau enorme. Aproape că a pierdut toate posesiunile familiei sale...

Fenring înălță degetul lung.

— Dar luați în considerare gloria potențială pe care a dobîndit-o, hmmm? Ca dovadă, priviți ce s-a întîmplat cu el între timp. Mă îndoiesc că ar fi putut plănui lucrurile chiar aşa, dar Leto e acum un erou. Poporul lui îl iubeşte, toți nobilii îl admiră — iar tleilaxu au fost făcuți să pară nişte tîmpiți plîngăreți. Aş sugera, Sire — din moment ce insistați să faceți asta de unul singur — să stați cu ochii pe ambițiile Casei Atreides.

— Îți mulțumesc pentru sfat, Hasimir, zise Shaddam întorcîndu-se la studierea consolei de joc. Oh, apropo, ți-am spus că te-am... avansat?

Fenring pufni scurt.

— N-aş numi postul de pe Arrakis o promovare. Observator imperial nu sună teribil de impresionant, nu-i aşa?

Shaddam zîmbi şi-şi înălță bărbia cu un gest foarte imperial. Intenționase de la bun început să facă asta.

— Ah, da... dar cum sună „*contele* Fenring"?

Fenring fu luat prin surprindere.

— Mă... faceți *conte*?

Shaddam încuviință.

— Conte Hasimir Fenring, observator imperial detaşat pe Arrakis... Averea familiei tale se măreşte, prietene. În cele din urmă, vom avea grijă să te instalăm în Landsraad.

— Şi cu un directorat în CHOAM?

Shaddam rîse.

— Toate la vremea lor, Hasimir.

— Atunci, înseamnă că Margot este contesă, presupun?

Ochii săi mari străluciră cînd Shaddam încuviință. Încercă să-şi ascundă plăcerea, dar împăratul i-o putea vedea clar pe față.

— Iar acum am să-ți spun de ce este atît de importantă această numire, pentru tine şi pentru imperiu. Îți aminteşti de un om cu numele Pardot Kynes — planetologul pe care tatăl meu l-a trimis acolo acum cîțiva ani?

— Desigur.

— Ei bine, nu ne-a prea fost de folos în ultima vreme. Cîteva rapoarte neregulate, incomplete şi aparent cenzurate... Unul dintre

spionii mei a trimis chiar vorbă că acest Kynes s-a apropiat prea mult de fremeni, că s-ar putea să fi trecut pragul şi să fi devenit unul dintre ei. S-ar fi transformat în băştinaş!

Sprîncenele lui Fenring se înălțară.

— Un slujbaş imperial care să se amestece cu seminția aceea murdară de primitivi?!?

— Eu sper că nu, dar aş dori să descoperi adevărul. În esență, te numesc despotul meu imperial al mirodeniei, care să controleze în secret producția de melanj de pe Arrakis, ca şi progresele experimentelor noastre de pe Xuttuh privind mirodenia sintetică. Vei face naveta între aceste planete şi palatul imperial. Vei transmite numai mesaje codificate, şi numai mie!

Pe măsură ce înțelegea magnitudinea misiunii sale şi repercusiunile sale, Fenring simți o fervoare renăscută care-i şterse orice urmă de nemulțumire. Da, acum vedea posibilitățile. De-abia aştepta să-i spună lui Margot — cu mintea ei de Bene Gesserit, va vedea cu siguranță şi alte avantaje.

— Asta sună foarte incitant, Sire. O provocare demnă de talentele mele speciale. Uhmmm... s-ar putea chiar să-mi placă foarte mult.

Revenind la joc, Fenring acționă discul rotitor din interior şi dirijă mingea ecranată. Căzu pe receptacolul cu numărul 8. Dădu din cap dezamăgit.

— Păcat, zise Shaddam. Cu o mişcare abilă, aruncă bila sa finală în numărul 10, cîştigînd partida.

> ***Progresul şi profitul cer o investiție substanțială în personal, echipament şi resurse financiare. Totuşi, resursa trecută cel mai adesea cu vederea, dar care poate furniza de multe ori cea mai mare răsplată, este investiția în timp.***
>
> **DOMINIC VERNIUS, Activitățile secrete de pe Ix**

Nu mai avea nimic de pierdut...

Absolut nimic.

Contele şi eroul de război renegat, cunoscut cîndva sub numele de Dominic Vernius, era mort, şters din arhive şi înlăturat de la sînul imperiului. Dar omul însuşi continua să trăiască sub alte măşti. Era genul de persoană care n-avea să renunțe niciodată.

Dominic luptase cîndva pentru gloria împăratului său. În război, ucisese mii de duşmani cu aparate de luptă şi lasere de mînă; simțise de asemenea sîngele victimelor sale de aproape, cînd folosise arme albe sau chiar mîinile goale. Lupta mult, muncea mult şi iubea mult.

Iar răsplata pentru investiția lui de-o viață era dezonoarea, surghiunul, moartea soției, dizgrația copiilor...

În ciuda tuturor acestor lucruri, Dominic era un supraviețuitor, un om cu un țel. Ştia cum să-şi aştepte vremea.

Deşi înverşunatul vultur Elrood era deja mort, Dominic nu simțea nici o scînteie de iertare în sufletul lui. Însăşi puterea tronului imperial dădea prilejul pentru asemenea abuzuri şi asemenea suferințe. Nici măcar noul conducător Shaddam nu se va dovedi mai bun...

Privise Caladanul de la depărtare. Rhombur şi Kailea păreau în siguranță; sanctuarul lor rezista, chiar şi fără prezența carismatică a bătrînului duce. Plînsese moartea prietenului său Paulus Atreides, dar nu îndrăznise să participe la funeralii sau măcar să trimită mesaje codificate tînărului duce Leto.

Fusese totuşi extrem de tentat să meargă pe Kaitain în timpul procesului prin renunțare la privilegii. Rhombur părăsise nesăbuit Caladanul şi venise la curtea imperială pentru a-i acorda sprijin colegului său, deşi făcînd asta riscase să fie făcut prizonier şi executat rapid. Dacă lucrurile ar fi mers prost, Dominic s-ar fi dus acolo şi s-ar fi sacrificat să cumpere viața fiului său.

Dar nu fusese nevoie. Leto fusese eliberat, amnistiat, iertat într-un fel imposibil — şi la fel Rhombur şi Kailea. Cum se întîmplase totul? Mintea lui Dominic era cuprinsă de un vîrtej, şi fruntea i se încreți pe capul complet ras. Shaddam însuşi îl salvase pe tînărul Leto. Shaddam Corrino al IV-lea, fiul detestabilului împărat Elrood care distrusese Casa Vernius, respinsese — aparent dintr-un capriciu — cazul. Dominic bănuia că în acea hotărîre se amestecaseră mite şi constrîngeri enorme, dar nu-şi putea imagina ce putea folosi un duce

lipsit de experiență, în vîrstă de şaisprezece ani, ca să-l şantajeze pe Împăratul Universului Cunoscut?

Dominic decisese totuşi că trebuia să-şi asume un anumit risc. Contrar bunului-simț, dar orbit de durere, se îmbrăcase în haine ponosite, îşi colorase fața într-un arămiu-roşcat şi plecase de unul singur spre Bela Tegeuse. Înainte să plece oriunde altundeva, se simțea obligat să vadă locul în care fusese măcelărită soția lui de către sardaukarii lui Elrood.

Folosind vehicule aeriene şi terestre, cercetă planeta în tăcere, fără să îndrăznească să pună întrebări, deşi multe rapoarte dădeau indicii despre zona în care avusese loc masacrul. În cele din urmă găsi un loc fără însemne, unde culturile fuseseră făcute una cu pămîntul, răsturnate cu plugul şi apoi presărate cu sare, astfel încît să nu mai crească acolo nimic, niciodată. Un conac fusese ars pînă la temelii şi apoi acoperit cu synbeton. Nu exista nici o urmă a mormîntului lui Shando, dar el îi simțea prezența.

Dragostea mea a fost aici!

Sub sorii dubli aproape stinşi, Dominic îngenunchie pe pămîntul distrus şi plînse pînă cînd pierdu socoteala timpului. Iar cînd lacrimile îi secară, în inimă mai simțea doar un gol imens, de plumb.

Măcar era gata, în sfîrşit, pentru pasul următor...

Şi astfel, Dominic Vernius cutreieră lumile gata să dea în clocot ale imperiului, adunînd oameni loiali care scăpaseră de pe Ix — oameni care preferau să lucreze cu el, indiferent de scopuri, decît să moțăie ducînd o viață liniştită pe planete agricole, lungindu-şi zadarnic traiul lumesc.

Strînse laolaltă ofițeri care luptaseră cu el în timpul rebeliunii de pe Ecaz, oameni cărora le datora viața de zeci de ori. Căutîndu-i, ştia că se pune într-un mare pericol, dar Dominic avea încredere în foştii săi camarazi. În ciuda marii recompense care încă mai era pusă pe capul său, ştia că nici unul dintre ei nu era dispus să plătească prețul conştiinței de a-şi fi trădat fostul comandant.

Dominic spera că noul Împărat Padişah Shaddam al IV-lea, copleşit de treburi, nu se va gîndi să urmărească mişcările subtile şi disparițiile unor oameni care luptaseră sub comanda lui Vernius în vremea în care Shaddam abia dacă intrase în adolescență şi nici

măcar nu era moştenitorul prezumtiv al tronului... în zilele cînd prinţul moştenitor Fafnir era primul în ordinea succesiunii.

Trecuseră mulţi ani, destui pentru ca cea mai mare parte a acestor veterani să taie frunză la cîini, vorbind despre zilele de glorie, convingîndu-se singuri că războiul şi vărsarea de sînge fuseseră mai palpitante şi mai glorioase decît în realitate. Cam o treime dintre ei preferară să nu i se alăture, dar ceilalţi se înrolară în tăcere şi aşteptară ordine viitoare.

Cînd Shando plecase în ascunzătoare, ştersese toate înregistrările, îşi schimbase numele, folosise credite nemarcate pentru a cumpăra o mică proprietate pe lumea posomorîtă care era Bela Tegeuse. Singura ei greşeală fusese aceea că subestimase perseverenţa sardaukarilor împăratului.

Dominic nu avea să repete greşeala soţiei sale. Pentru ceea ce intenţiona, avea să meargă undeva unde să nu-l vadă nimeni... un loc din care putea face incursiuni asupra Landsraadului şi putea fi un ghimpe în coasta împăratului.

Asta era aproape singura armă care-i rămăsese...

Gata să-şi înceapă adevărata muncă, Dominic Vernius preluă comenzile de pilotaj ale unei nave de contrabandă neînregistrate, încărcate cu o duzină de oameni credincioşi. Aceşti camarazi adunaseră bani lichizi şi echipament, în scopul de a i se alătura pentru a da o lovitură pentru glorie şi onoare — şi poate şi pentru răzbunare, pe lîngă toate celelalte.

Apoi se duse la depozitul de arme atomice al familiei Vernius — arme interzise, păstrate cu toate acestea în rezervă de fiecare Casă Mare din Landsraad. Strict limitate de articolele Marii Convenţii, armele atomice ixiene fuseseră tăinuite timp de generaţii, îngropate pe partea întunecată a unui mic satelit orbitînd în jurul celei de a cincea planete din sistemul Alkaurops. Paraziţii tleilaxu de pe Ix nu ştiau nimic despre asta.

Acum, nava de contrabandă a lui Dominic ducea destulă putere de foc apocaliptică pentru a distruge o lume...

„Răzbunarea stă în mîinile Domnului", proclama Biblia Catolică Portocalie. Dar, după toate prin cîte trecuse, Dominic nu se simţea grozav de religios şi nici nu se îngrijea prea mult să respecte fineţurile legii. Era un renegat acum, în afara atingerii — sau protecţiei — sistemului legal.

Se considera cel mai mare dintre contrabandişti, ascunzîndu-se acolo unde nu-l putea găsi nimeni, şi de unde reuşea să provoace totuşi mari pagube economice tuturor Caselor deținătoare ale puterii care-l trădaseră şi îi refuzaseră ajutorul.

Cu aceste arme atomice, îşi putea pune pecetea asupra istoriei.

Ecranat față de sateliții meteorologici învechiți, menținuți de ghildă, Dominic îşi duse nava şi rezerva atomică într-o regiune polară nelocuită de pe planeta-deşert Arrakis. Un vînt proaspăt, răcoros, biciui uniformele ponosite ale oamenilor săi cînd păşiră pe pămîntul pustiu. Arrakis... Noua lor bază de operații.

Va trece multă vreme pînă cînd cineva să audă din nou de Dominic Vernius. Dar cînd va fi pregătit... întreg imperiul îşi va aduce aminte!

O lume este susținută de patru lucruri: îndrumarea celui înțelept, dreptatea celui măreț, rugăciunile celui virtuos şi curajul celui brav. Dar toate acestea nu înseamnă nimic fără un conducător care ştie arta guvernării.

PRINȚUL RAPHAEL CORRINO, Discursuri despre Conducerea Galaxiei

Leto făcu singur drumul pînă jos, pe țărm, coborînd pe cărarea întortocheată şi pe treptele abrupte care duceau către vechiul chei de la poalele castelului Caladan.

Printre norii răzleți, soarele amiezii făcea să licărească stins marea calmă ce se întindea pînă la orizont. Leto zăbovi pe faleza de stîncă neagră, umbrindu-şi ochii pentru a privi dincolo de pădurile acvatice de kelp, dincolo de bărcile flotei de pescuit cu echipajele lor care cîntau, dincolo de bariera de corali care schița o topografie solidă pe întinderea mării...

Caladan — lumea sa, bogată în mări şi în jungle, în ogoare fertile şi resurse naturale. Aparținea Casei Atreides de douăzeci şi şase de generații. Acum îi aparținea lui, fără putință de contestare.

Iubea locul acesta, mireasma aerului, sarea oceanului, izul înțepător de kelp şi de peşte. Oamenii de aici munciseră mereu din greu pentru ducele lor, iar Leto încerca şi el să facă tot ce îi stătea în putință pentru ei. Dacă ar fi pierdut procesul prin renunțare, ce s-ar fi întîmplat cu bunii cetățeni ai Caladanului? Ar fi observat măcar dacă aceste proprietăți ar fi fost lăsate în seama guvernării provizorii, să zicem, a Casei Terranos, a Casei Mutelli sau a altui membru onorabil al Landsraadului? Poate că da... Poate că nu.

Totuşi, Leto nu-şi putea închipui cum ar fi fost să trăiască în altă parte. Locul Atreizilor era aici. Chiar dacă ar fi pierdut totul, s-ar fi întors pe Caladan ca să-şi ducă viața în apropierea mării.

Deşi se ştia nevinovat, Leto tot nu înțelegea ce se întîmplase cu navele tleilaxu în interiorul transspațialului. Nu avea nici o cale de-a dovedi că altcineva, şi nu el, lansase încărcăturile explozive care fuseseră cît pe ce să declanşeze un război major. Dimpotrivă, el ar fi avut destule motive şi, din cauza asta, celelalte Case ezitaseră să-i țină partea cu putere, fie că-i erau aliate sau nu. Luîndu-i apărarea, ar fi riscat să-şi piardă partea de pradă, în cazul în care proprietățile Atreizilor ar fi fost confiscate şi împărțite. Şi totuşi, chiar în acele momente, multe Case îi trimiseseră semne tacite de aprobare pentru felul în care Leto îşi apărase echipajul şi prietenii.

Şi apoi, ca prin minune, împăratul Shaddam îl salvase...

Pe tot parcursul călătoriei de întoarcere de pe Kaitain, Leto discutase îndelung cu Thufir Hawat, dar nici tînărul duce şi nici războinicul mentat nu reuşiseră să descopere motivul care-l determinase pe împăratul Shaddam să sară în ajutorul Casei Atreides, şi nici de ce se speriase atît de tare de cacealmaua disperată a lui Leto. Chiar de cînd era doar un băiețandru, Leto învățase să nu aibă încredere în explicațiile bazate pe purul altruism, indiferent ce spusese Shaddam în mişcătoarea alocuțiune din fața curții de judecată. Un lucru era sigur: noul împărat avea ceva de ascuns. Ceva legat de tleilaxu...

La îndemnul lui Leto, Hawat trimisese spioni Atreides pe mai multe planete, sperînd să descopere informații suplimentare. Dar împăratul, avertizat de mesajul misterios şi provocator al lui Leto, avea să fie fără îndoială mai precaut ca niciodată.

În largul spectru al imperiului, Casa Atreides nu era deosebit de puternică şi nu avea la mînă familia Corrino în nici un fel, prin

urmare nici un motiv aparent să se bucure de protecție. Legătura de sînge în sine nu era de-ajuns. Deşi Leto era văr cu Shaddam, destule familii din Landsraad îşi puteau trasa arborele genealogic pînă la Casa Corrino, mai ales dacă se cobora în timp pînă în vremea Marii Revolte.

Şi unde se potriveau Bene Gesserit? Erau ele aliatele lui Leto sau adversarele sale? De ce se oferiseră să-l ajute? Cine îi transmisese informația referitoare la implicarea lui Shaddam? Mesajul-cub codat se dezintegrase. Leto se aşteptase să aibă inamici ascunşi — dar nu aliați atît de secretoşi!

Şi lucrul cel mai misterios dintre toate: cine *distrusese* de fapt navele tleilaxu?

Deocamdată singur, dar încă tulburat, Leto se îndepărtă de stînci şi traversă panta lină prin pietrişul negru-cenuşiu pînă la malul apei, pe cheiul cufundat în linişte. Toate bărcile ieşiseră în larg încă din zori, cu excepția unei bărci mici trase pe uscat şi a unui iaht aflat la ancoră, care arbora un pavilion uzat cu însemnul şoimului Atreizilor.

Şoimul ajunsese periculos de aproape de dispariție...

În lumina strălucitoare a soarelui, Leto se aşează la capătul debarcaderului, ascultînd clipocitul valurilor ce se loveau de țărm şi țipetele pescăruşilor cenuşii. Adulmecă mirosul de sare, de peşte şi de aer proaspăt, dulce. Îşi aminti de ziua în care el şi Rhombur plecaseră să facă scufundări în căutare de nestemate de coral... de incendiul accidental şi de dezastrul evitat în ultima clipă, pe îndepărtatul recif. Un incident neînsemnat, în comparație cu ceea ce se întîmplase mai tîrziu.

Privind în apa de sub el, urmări un crab de stîncă agățîndu-se de stîlpii debarcaderului, apoi dispărînd în adîncurile verzi-albăstrii.

— Ei, eşti mulțumit să fii duce sau ai prefera să fii un simplu pescar?

Vocea puternică a prințului Rhombur răsuna veselă, explodînd de bună dispoziție.

Leto se întoarse, simțind sub pantaloni scîndurile încălzite de soare ale debarcaderului. Rhombur şi Thufir Hawat înaintau spre el prin pietrişul care scîrțîia. Leto ştia că maestrul asasin avea să-l mustre fiindcă se aşezase cu spatele spre plajă, loc unde vuietul valurilor putea ascunde paşii furişați ai cuiva.

— Poate reuşesc să fiu şi una, şi alta, răspunse Leto, ridicîndu-se şi scuturîndu-şi hainele. Ar fi mai uşor să-mi înțeleg poporul.

— „A-ți înțelege supuşii deschide calea spre înțelegerea guvernării", recită Hawat o veche maximă a Atreizilor. Sper că te gîndeai la treburile statului. Avem multe de făcut acum, cînd totul revine la normal.

— La normal? oftă Leto. Nu cred. Cineva a încercat să pornească un război cu tleilaxu şi să dea vina pe familia mea. Împăratul se teme de ceea ce *crede* că ştiu. Casa Vernius e în continuare renegată, iar Rhombur şi Kailea rămîn exilați aici, chiar dacă au fost grațiați de împărat şi recompensa pusă pe capetele lor a fost ridicată. Mai mult, numele meu n-a fost niciodată cu adevărat spălat de acuzații — sînt destui care încă mai cred că *eu* am atacat acele nave!

Scoase o piatră de lîngă debarcader şi-o azvîrli departe în apă, unde nu-i auzi clipocitul căderii.

— Dacă-i o victorie pentru Casa Atreides, Thufir, e una amară, în cel mai bun caz...

— Poate, încuviință Rhombur, stînd lîngă luntrea trasă pe uscat. Dar e mai bună decît o înfrîngere.

Bătrînul mentat îl aprobă. Pielea sa tăbăcită reflecta lumina aspră a soarelui.

— Te-ai descurcat cu onoare şi noblețe autentică, domnule duce, iar Casa Atreides a cîştigat respectul multora. Aceasta e o victorie pe care nu trebuie s-o disprețuieşti.

Leto ridică ochii spre turnurile înalte ale castelului Caladan, cocoțate în vîrful falezei. Castelul *lui*, căminul *lui*...

Se gîndi la tradițiile străvechi ale Casei sale Mari şi la cum va clădi totul pe baza lor. În poziția sa ducală, el era un ax în jurul căruia gravitau viețile a milioane de oameni. Viața unui pescar putea să fie mai simplă, mai paşnică — dar nu pentru el. Avea să fie mereu ducele Leto Atreides. Avea un nume, un titlu, avea prieteni. Iar viața era frumoasă...

— Veniți, tinerii mei stăpîni, îi îndemnă Hawat. E vremea pentru o nouă lecție!

Binedispuşi, Leto şi Rhombur îl urmară pe maestrul asasin către castel.

Postfață

Vreme de mai bine de un deceniu, s-a zvonit că aveam intenția să scriu un roman a cărui acțiune ar fi urmat să fie situată în universul Dunei, creat de tatăl meu, o urmare a celei de-a şase cărți a seriei, *Canonicatul Dunei*. E drept, cele cîteva romane science fiction pe care le publicasem se bucuraseră de succes, dar nu eram convins că aş fi putut face față unei provocări atît de vaste. În fond, *Dune* e o capodoperă considerată unanim drept unul dintre cele mai complexe romane scrise vreodată. O versiune modernă a mitului comorii păzite de un dragon, *Dune* e povestea uriaşilor viermi de nisip care veghează asupra melanjului, neprețuita mirodenie cu proprietăți geriatrice. Romanul în sine e o adevărată perlă, cu striații superbe care pătrund dincolo de suprafață, pînă în adînc.

La vremea morții sale premature, în 1986, tata începuse să se gîndească la un roman care purta un titlu de lucru prozaic, *Dune 7*. Semnase un contract cu Berkley Books pentru această carte, dar nimeni nu avea cunoştință de existența unui plan sau a unor însemnări legate de acest proiect. Discutasem în repetate rînduri cu tata despre o posibilă colaborare a noastră la un roman situat în universul din *Dune*, dar numai în linii generale, fără a stabili detalii precise sau măcar o direcție anume. Plănuiam să ne apucăm de lucru după ce el ar fi dus la bun sfîrşit *Dune 7* şi alte cîteva proiecte.

În anii care au urmat m-am gîndit adesea la seria rămasă neterminată după moartea tatei, mai ales după ce am petrecut cinci ani scriind *Dreamer of Dune*, o biografie a acestui personaj complex şi enigmatic. În vreme ce mă documentam, am fost nevoit să analizez originile şi tematica seriei *Dune*. După mult timp de gîndire, am ajuns la concluzia că ar fi fost fascinant să scriu o carte bazată pe evenimentele pe care tata le descrisese atît de ispititor în Anexa

primului roman, o carte cu totul nouă, în care să mă întorc în timp în epoca Jihadului Butlerian, legendara Revoltă împotriva maşinilor gînditoare. Aceasta era o eră mitică într-un univers mitic, o eră care fusese martora creării Marilor Caste: Bene Gesserit-ul, Mentaţii şi Asasinii.

Aflînd despre intenţiile mele, mai mulţi autori cunoscuţi m-au abordat, oferindu-şi colaborarea. Pe parcursul schimburilor de idei pe care le-am avut cu aceştia nu am avut însă, nici măcar pentru o clipă, o viziune finală a acestui proiect. Vina nu le-a aparţinut lor; erau scriitori valoroşi, dar nu m-am simţit îndeajuns de inspirat pentru a purcede la edificarea unei construcţii epice monumentale. Prin urmare, mi-am îndreptat atenţia, de fiecare dată, spre alte proiecte, evitînd confruntarea cu Marele Proiect. Pe de altă parte, deşi tata lăsase deschise nenumărate portiţe de natură să dea naştere la idei provocatoare în ultimele volume ale seriei, în postfaţa *Canonicatului* el îi aducea un minunat omagiu răposatei mele mame, Beverly Herbert, care îi fusese alături vreme de aproape patru decenii. Împreună, alcătuiseră o echipă; ea era cea care îi redacta manuscrisele şi slujea drept ecou năvalnicului său flux de idei. Nici unul dintre ei nu mai era în viaţă şi, ca urmare, mi se părea că era mai bine ca proiectul unei atari continuări să rămînă în suspans.

Exista însă un impediment major, întruchipat de un personaj pe nume Ed Kramer. Acesta, editor de science fiction şi sponsor a numeroase convenţii dedicate genului, voia să alcătuiască o antologie de povestiri situate în universul *Dune* — fiecare dintre ele urmînd a fi scrisă de cîte un autor cunoscut de science fiction. Ed a reuşit să mă convingă că proiectul unei astfel de antologii era viabil şi am început să discutăm despre o posibilă colaborare, în postura de editori. Detaliile colaborării noastre erau departe de a fi puse la punct, existînd numeroase aspecte, de ordin juridic şi artistic deopotrivă, care urmau să fie rezolvate. La un moment dat, Ed mi-a spus că primise o scrisoare de la Kevin J. Anderson, autorul a numeroase best-seller-uri, care se număra printre cei invitaţi să contribuie la proiectata antologie. Kevin J. Anderson făcea o propunere pe care o numea „o aruncare în necunoscut", interesîndu-se de posibilitatea unei lucrări mai ample, de preferinţă o urmare a *Canonicatului Dunei*.

Entuziasmul lui Kevin pentru universul *Dune* reieşea limpede din paginile scrisorii trimise. Cu toate acestea, am amînat vreme de aproape o lună răspunsul, neştiind care ar fi trebuit să fie acesta. În ciuda faptului că Kevin îşi dovedise din plin talentul, ezitam. Nu era deloc o hotărîre uşor de luat. De-acum, ştiam cu certitudine că voiam să fiu o parte importantă a acestui proiect şi că aveam să mă implic în asemenea măsură încît să pot asigura producerea unui roman integru, care să se încadreze cu fidelitate în seria originală. Alături de *Stăpînul Inelelor* al lui J.R.R. Tolkien şi de alte cîteva opere, *Dune* se numără printre cele mai mari realizări creative ale tuturor timpurilor, fiind, după opinia multora, cel mai bine realizat exemplu de lume ficțională din întreaga istorie a literaturii. De dragul memoriei tatălui meu, nu-mi puteam permite să fac o alegere greşită. Am citit toate cărțile lui Kevin pe care le-am putut găsi şi am încercat să aflu cît mai multe despre el. Mi-am dat seama foarte curînd că aveam de-a face cu un scriitor de primă mărime, cu o reputație ireproşabilă. În sfîrşit, m-am hotărît să-i telefonez.

Ne-am plăcut reciproc din prima clipă, atît din punct de vedere personal cît şi profesional. L-am îndrăgit deîndată pe Kevin, dar nu era vorba doar de-o simplă simpatie. Simțeam între noi un flux remarcabil de idei, o energie aparte, care nu putea fi decît benefică. După ce am obținut acordul familiei mele, Kevin şi cu mine am decis să aşternem pe hîrtie un preludiu, dar nu unul îndepărtat, situat în antichitatea evenimentelor din *Dune*. Aveam să ne întoarcem în timp doar treizeci sau patruzeci de ani, pentru a dezvălui povestea de dragoste a părinților lui Paul, felul în care planetologul Pardot Kynes ajunsese să fie trimis pe Arrakis, precum şi motivele teribilei duşmănii atotdistrugătoare dintre Casa Atreides şi Casa Harkonnen, între altele.

Înainte de a aşterne pe hîrtie un plan detaliat, am convenit să recitim cele şase cărți ale seriei Dune pe care tata le publicase. În ceea ce mă priveşte, m-am angajat să asamblez un masiv *Dicționar Dune*, o enciclopedie a tuturor personajelor, locurilor şi minunilor de tot felul din universul Dunei. În primul şi în primul rînd, trebuia să stabilim care erau intențiile tatei în ceea ce priveşte încheierea seriei. Era limpede că avea de gînd să ofere cititorilor un final grandios; fără să vrea, ne pusese în fața unui mister de nepătruns. Nu

aveam cunoştinţă de nici un fel de însemnări sau alte indicii; îmi aminteam doar că, la puţină vreme înaintea morţii sale, tata folosise un marker de culoare galbenă pentru a sublinia anumite paragrafe-cheie din *Ereticii Dunei* şi *Canonicatul Dunei*. După moartea sa, exemplarele respective, ediţii ieftine de buzunar, dispăruseră.

În 1997, la începutul lunii mai, cînd i-am întîlnit în sfîrşit pe Kevin J. Anderson şi pe soţia sa, scriitoarea Rebecca Moesta, am avut parte de o adevărată explozie de idei noi pentru povestea noastră. Le-am aşternut cu frenezie pe hîrtie sau, în grabă, le-am înregistrat pe bandă. Din aceste însemnări răzleţe, diverse scene detaliate au început să se desfăşoare în imaginaţia noastră înflăcărată. Şi totuşi, continuam să ne întrebăm încotro se îndrepta povestea tatei...

În ultimele două volume pe care le publicase, *Ereticii Dunei* şi *Canonicatul Dunei*, Frank Herbert înfăţişa o nouă ameninţare la adresa universului pe care îl crease: temutele Onorate Matres. În cele două romane, acestea treceau prin foc şi sabie o bună parte a Galaxiei. În finalul *Canonicatului*, protagoniştii erau înfrînţi, încolţiţi... iar cititorii aveau să afle că, la rîndul lor, Onoratele Matres fugeau din calea unei ameninţări şi mai mari... o primejdie misterioasă care îi păştea de-acum şi pe protagonişti, cei mai mulţi dintre aceştia fiind Cucernice Maici Bene Gesserit.

La vreo două săptămîni după întîlnirea cu Kevin şi Rebecca, avocatul care se ocupase de chestiunile juridice referitoare la moştenirea tatei şi a mamei mi-a telefonat. M-a anunţat că se descoperiseră două cutii de valori aparţinînd lui Frank Herbert, la o bancă dintr-o suburbie din Seattle. Nici unul dintre membrii familiei nu avusese cunoştinţă de existenţa acestora. Am convenit să mă întîlnesc cu conducerea băncii şi, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte, am deschis cutiile. Înăuntru se aflau teancuri de hîrtii şi mai multe floppy-disk-uri de tip vechi, conţinînd note detaliate şi fragmente dintr-un roman inedit intitulat *Dune 7*: mult-aşteptata continuare a *Canonicatului Dunei!* Acum, Kevin şi cu mine aveam certitudinea cunoaşterii intenţiilor tatei şi aveam posibilitatea de a ţese intriga preludiului în direcţia viitorului final grandios al seriei.

Cu entuziasm, ne-am pus pe treabă pentru a alcătui un plan care să poată fi prezentat potenţialilor editori interesaţi. Pentru vara aceea programasem de multă vreme împreună cu soţia mea, Jan, o călătorie

în Europa, pentru a sărbători aniversarea căsătoriei noastre. Am luat cu mine un laptop nou-nouț şi o imprimantă de buzunar şi, toată vara, eu şi Kevin am făcut schimb de pachete. În toamnă, la întoarcerea mea, aveam gata o propunere masivă pentru o viitoare trilogie: 141 de pagini care, laolaltă, alcătuiau cel mai detaliat plan pe care îl văzusem vreodată eu şi Kevin. *Dicționarul Dunei*, acea proiectată enciclopedie a minunatelor comori din universul Dunei, era doar pe jumătate completat. Mai aveam luni bune de muncă intensă pînă cînd acesta avea să fie terminat.

În timp ce aşteptam reacțiile editorilor, mi-am amintit de numeroasele şedințe de scris de care mă bucurasem, alături de tata, şi de romanele mele de început, din anii optzeci, în a căror scriere beneficiasem din plin de observațiile sale atente, detaliate şi afectuoase. Aveam să am nevoie de tot ceea ce mă învățase — şi de multe altele — pentru a duce la bun sfîrşit proiectul monumental al trilogiei-preludiu.

Brian Herbert

Nu-l întîlnisem niciodată pe Frank Herbert, dar îl cunoşteam bine de tot, din ceea ce scria. Am citit pentru întîia oară *Dune* cînd aveam zece ani şi, de-a lungul anilor, am recitit-o de nenumărate ori; am citit toate urmările şi mi-au plăcut la nebunie. Proaspăt-apăruta *God Emperor of Dune* a fost prima carte pe care mi-am cumpărat-o în ediție de lux (eram în primul an la colegiu). Cu vremea, i-am citit toate cărțile, bifînd cu atenție titlurile care figurau pe versoul primei pagini, sub inscripția „de acelaşi autor": *The Green Brain*, *Hellstrom's Hive*, *The Santaroga Barrier*, *The Eyes of Heisenberg*, *Destination: Void*, *The Jesus Incident* şi toate celelalte.

Pentru mine, scrierile lui Frank Herbert erau chintesența a tot ceea ce era mai bun în literatura science fiction: poveştile lui erau ample şi complexe, incitau la meditație, erau ambițioase, bine documentate şi amuzante totodată. Alte romane science fiction pe care le citisem reuşeau să mă satisfacă într-una sau mai multe privințe, dar *Dune*... *Dune* avea toate acestea la un loc. La vîrsta de cinci ani, eram deja hotărît să devin scriitor. Împlinisem doisprezece ani atunci cînd m-am hotărît să scriu cărți asemenea celor ale lui Frank Herbert.

În anii de colegiu am publicat cîteva povestiri, apoi am început să trudesc la primul meu roman, *Ressurection, Inc.*, o poveste complexă situată într-o lume a viitorului în care morții sînt resuscitați pentru a-i sluji pe cei vii. Cartea era plină de aluzii sociale, conținea speculații de natură religioasă, avea un număr mare de personaje şi, bineînțeles, o intrigă complexă. În momentul respectiv, întruneam criteriile necesare pentru a mă înscrie în Societatea Scriitorilor de Science Fiction din America (SFWA)... şi, o dată devenit membru, am avut acces la Anuarul Membrilor. Acolo, în fața ochilor mei, se afla adresa poştală a lui Frank Herbert. Mi-am făgăduit că, imediat ce romanul meu avea să fie publicat, aveam să-i trimit primul exemplar, cu autograful meu. Romanul a fost cumpărat aproape imediat de către Signet Books, dar, cu puțin înainte de apariția sa, Frank Herbert a încetat din viață.

Citisem cu nesaț ultimele două volume ale seriei *Dune*, *Ereticii...* şi *Canonicatul*, în care Herbert lansa o vastă nouă saga, culminînd cu distrugerea oricărei urme de viață pe Arrakis şi aducînd specia umană în pragul nimicirii. În acest punct, povestea fusese întreruptă de moartea autorului. Ştiam că Brian, fiul lui Frank Herbert, era el însuşi scriitor profesionist şi publicase mai multe romane science fiction. Am aşteptat, sperînd că Brian avea să completeze manuscrisul lăsat neterminat de părintele său ori avea să confere substanță planului pe care, cu siguranță, Frank Herbert îl lăsase în urmă. În curînd, eram convins, cititorii fideli ai seriei *Dune* aveau să afle deznodămîntul dramatic al poveştii rămase în suspans.

Între timp, cariera mea de scriitor a intrat pe o pantă ascendentă. Am fost nominalizat la premiile Bram Stoker şi Nebula; drepturile de ecranizare pentru două dintre romanele mele au fost cumpărate de către studiourile din Hollywood. Am continuat să public romane originale, dar succesul cel mai mare l-am cunoscut din momentul în care m-am implicat în dezvoltarea unor universuri ficționale bine cunoscute, precum *Star Wars* şi *X-Files* (şi mi-a plăcut la nebunie!). Am învățat să studiez regulile prestabilite şi personajele acestor universuri, să-mi pun imaginația la lucru în contextul dat şi, în cele din urmă, să spun poveşti care să-mi aparțină în întregime, fără a dezamăgi aşteptările cititorilor.

În primăvara lui 1996, mi-am petrecut o săptămînă în Valea Morții din California, unul dintre locurile în care mi-a plăcut dintotdeauna să mă retrag pentru a scrie. Într-o după-amiază am pornit în drumeție printr-un canion izolat, departe de orice urmă de civilizație. Absorbit de gînduri şi, în răstimpuri, dictînd în reportofon, mi-am dat seama, la un moment dat, că apucasem pe un drum greşit şi că aveam de parcurs kilometri buni pentru a mă întoarce în locul unde-mi lăsasem maşina. Pe drumul de întoarcere, traversînd superbul peisaj deşertic, mi-am adus aminte de *Dune*.

Trecuseră zece ani de la moartea lui Frank Herbert şi, de-acum, mă resemnasem la gîndul că n-aveam să aflu niciodată sfîrşitul poveştii. Şi totuşi, îmi doream cu ardoare să aflu care era deznodămîntul... chiar dacă aveam să fiu nevoit să mi-l imaginez eu însumi.

Nu-l întîlnisem niciodată pe Brian Herbert şi n-aveam nici un motiv să cred că va lua în serios o propunere venită din partea mea. Însă, aşa cum am spus mai devreme, *Dune* a fost dintotdeauna cartea mea preferată, şi nu-mi venea în minte nici un alt univers ficțional în care mi-ar fi făcut mai multă plăcere să creez. Am hotărît, prin urmare, că merita să îmi încerc norocul...

Sperăm că v-a făcut plăcere să vă cufundați din nou în universul Dunei, aşa cum l-am văzut noi. A fost pentru noi o onoare să răsfoim miile de pagini de însemnări originale ale lui Frank Herbert, astfel încît să putem re-crea cîteva din minunatele peisaje şi situații inspirate din cercetările, imaginația şi chiar din viața sa. Chiar şi acum, universul Dunei mi se pare la fel de proaspăt, de incitant şi de provocator ca atunci, cu atîția ani în urmă, cînd l-am descoperit pentru întîia oară.

Kevin J. Anderson

„Experiența creativității contribuie, în mod necesar, la schimbare. Esența ei e cea care-l menține în viață pe creator."

FRANK HERBERT, Însemnări inedite